

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞEHNAZ & GÜLŞEN

Her achesinde yanmaktadır aşk.

Emanet Gelin

Ücretsiz PDF Kitap

Arsivi - <https://ra>

ŞEHNAZ & GÜLŞEN HAŞİMOĞLU

EMANET GELİN II

EMEĞE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KİŞİ BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Emanet Gelin II
Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

© 2017, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayınncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu

Editör Şefika Aydın

Sayfa Tasarımı Ayhan Aslan

Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Basım Aralık 2017

3. Basım Kasım 2018

Yayınevi Sertifika No 23136

ISBN 978-605-2050-12-5

BASKI VE CİLT

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 34191

DOKUZ YAYINCILIK

Kartaltepe Mah. 49. Sokak No:10/A

Bayrampaşa / İstanbul

0212 640 00 35

ŞEHNAZ & GÜLŞEN HAŞİMOĞLU

EMANET GELİN II

"Küçük bedeninin içinde kocaman kalbiyle bize sarılıp destek olan ve her defasında soran küçük kardeşimiz YUSUF AHMED HAŞİMOĞLU'NA teşekkür ederiz. Ablaların seni çok seviyor."

Sabırla beklediğin için sana...

Bölüm 1

Ateş Aulusunda Yanmaktadır Aşk

Emirin demiri kestiği bir coğrafyada yaşamak, tam anlamıyla yaşamak sayılmazdı. Birilerinin baskısı altında olmak gerek kadın gerek erkek için zordu. Mücadelelere karşı hep ayakta dimdik duran, yenildiğinde bile kendi gücüyle ayaklanan Miran Ağa o gün yenilmiş, üstelik kalkacak gücü kendisi dâhil kimsede bulamamıştı.

Düşmana doğrulttuğu silahı hedef değişerek kendisine yönlendirilmiş, namlunun ucundaki Miran Kara hesapsız evliliğiyle alnından vurulmuştu. Ömrüne oracıkta sıkışmış, yok etmişti.

Silahtan kurşun değil, demir başı kesen emir çıkmıştı. Verilen hükmü hatırlamak istemediği her saniye Helin ismi kulaklarında zonkliyordu. Susturmak istediği her seferde çirkin gerçek yüzüne çarpıp varlığını inatla hatırlatıyordu.

Verilen hükmü karşı çıkamamış, sevmediği Helin gelini olacaktı.

Helin... Güzel Helin... Dudaklardan dökülmeyen agresif Helin... Merakları cezbeden, cazibeli Helin... Yüreklere yakan ama bir Miran Ağanın yüreğine değemeyen Helin...

İki hafta öncesine kadar bir kadınla evlenme düşüncesi asla yokken gönlüne yapılan saldırıyı hazmedememiş olmanın öfke-

siyle silahı Barzan Ağaya doğrultmuştu. Şimdi de Helin kadını olmuş ve ne yazık ki herkesin diline düşmüştü.

Kimse bilmediği gerçek ise silahın Berçem için kalkmadığı, kendisini öldürmek için gelen Barzan Ağanın altında kalmamak, güçlü ve korkusuz olduğunu göstermek için namluyu kalbine dayamış olduğuydu.

Berçem'i, Ciwan ile evlendiği gün bitirmişti Miran Kara.

Miran dedikoduları duymamak için kulaklarına tıpa taksa da işe yaramamıştı. Milletin ağzı torba olmadığı için büzemediği gibi, tıplar bile artık işe yaramıyordu.

Hiddeti ateşin üstünde tutulmuş gibi gün geçtikçe büyüyordu. Sakin günlerine âdeta elveda demişti. Bir silah bütün hayatını değiştirmişti. Elindeki şişeyi nereye fırlattığını bilmeden elinden savurmuş, kulaklarını dolduran cam parçalarıyla durgunlaşmıştı.

Derdi Berçem olmaktan çıkmıştı artık. Helin gelini olarak anıldığı gün anlamıştı ki ne yapsa ne etse Berçem onun olamayacaktı. Zaten geç kalmıştı. O gün dostunu vuracağına Berçem'i alsaydı belki de bunların hiçbirisi olmayacaktı.

"Ah Berçem, aslında öldürmem gereken kişi sendin." Yumruğunu deri koltuğun başlığına indirirken az önce kaybettiği hiddeti yeniden alevlenmişti. Omuzları sık nefesleri yüzünden inip kalkıyor, hiddetini resmediyordu.

"Ulan öldürmem gereken sendin. Toprağa gömülecek tek kişi sendin." İkinci bir yumruk hırlayan sesiyle koltuğun başlığına indi. Etraftaki cam parçalarına bakıp bağırdı. "Ulan bu cam parçaları gibi dağıttınız beni." Avuç içine yüzünü kapayıp kendini deri koltuğun rahatlığına bıraktı.

Nafile toparlanışlara el atıp güç kazanmaya çalıştıysa da öyle çok dağılmıştı ki ayağa kalkacak gücü dahi bulamıyordu. Bir ömür geçse de sevmeyeceği kızla ömrünü geçirecekti. Bu kadın kimse değil, teyzesinin kızıydı.

Kendi hayatı kararacağı gibi Helin de gün yüzü görmeyecekti...

Odanın kapısı çalınca gönülsüzce girmesini söyledi. Kimseyi yanında istemez, kimseye ağzından bir kelimeyi bile sarf etmek

istememezken insanlar rahat bırakmıyordu. Tıpkı kapıda olan annesi gibi. Görmemişti ama o olduğunu tahmin ediyordu.

Çalışma odasının kapısından içeri giren Zana Hanım koltuğa uzanmış, yüzünü avuçlarıyla örtmüş oğlunun çöküşüyle karşılaşınca bir kez daha bu kararı verenlerden nefret etti. İki haftadır kendisi gibi bu evi de cehenneme çevirmişti. Kimseyle konuşmadığı gibi dinmek bilmeyen öfkesiyle doluydu. Önüne kim çıksa ona çıkışıyordu. Sonrasında çalışma odasına kapanıp bir daha çıkmıyordu.

Yaşlı kadın kafasını olumsuz anlamda sallayarak içeriye girdiğinde gördüğü cam parçalarıyla siniri bir kat daha çoğalmıştı. Oğlunu bu hale getirenlerin canını yakacaktı.

“Oğul, bu halin nedir?”

Tahmini doğru çıkmış, annesi gelmişti.

Miran cevap vermek yerine ciğerlerini nefesle doldurdu. Koltuğuna gömülerek ellerini yüzünden çekti ancak gözlerini açmadı. Harelerine hapsolmuş tükenmişliği Zana Hanım görsün istemiyordu.

Yaşlı kadın başında durduğunda oğluna bakıp istemediği gerçeği bir kez daha dillendirdi: “Ben de Helin’i istemiyorum. Ama dayın illa o olacak diyor.”

Helin’in istenmediği defalarca kez bu evde tekrarlanmıştı.

Miran Ağa aynı konuların tekrar açılacağını anlayınca yorgun bir sesle annesine cevap verdi: “Yadê”, evlilik konuşacak durumda değilim.”

Lakin Zana Hanım konuşmak istiyordu. Zaman tükenmekteydi; ya oğlu bir çare bulacaktı ya akşam istemedikleri kızı isteme merasimiyle ziyaret edeceklerdi. Dönüşü olmayan yola girmelerine saatler kalmıştı.

“Sen konuşmak istemesen de ben konuşmak istiyorum.” Otortir sesi Miran Ağanın ona bakmasına sebep olmuştu. Genç adam gözlerini açarak başında duran kadının süzen gözlerine baktı.

“Bu akşam nişanı sessizce yapacağız. Bir hafta sonra da düğün. Haberin var, değil mi?” dedi yaşlı kadın tekrar konuştuğunda. Her şeyi bir bir sıralayan sesinde zorunluluk vardı.

* Yadê: Anne

Miran bu kadar uzatmalarını bile beklemiyordu. Hemen bir hafta içinde eve getireceklerini düşünmüştü. Dedikoduları durdurmak ve olayların önünü kapatmak için oyalanmayacaklarını düşünmüşse de bugün yanılmıştı. Önce Alaz-Afran evliliği ilan edilmiş, ardından Miran-Helin evliliği duyurulmuştu.

Biri sevdiğini alırken bir diğeri sevmediğini alacaktı. Bu dünyada adaletin olmadığına dair en büyük örnekti bu yaşanan.

Yorgunlukla ayaklanıp çenesinin altına kadar uzanan annesinin karşısında durdu. Hafifçe eğilip boylarını dengeleyerek göz göze geldi. "Tebrik ederim, Zana Hanım, sonunda oğlun evleniyor," dedi dalga geçerek Miran. Evlenmesini hep isteyen ve ailesine uygun kızları oğluna sıralayan annesi, muradının yarısına erişmişti.

Yaşlı kadın çenesini diklerken oğluna terslenerek baktı. "Dayınla konuş. Bu evliliği boz, o sivri dilli gelini istemem. Kız kardeşi Zelin'i iste. Sana da endamına da o yakışır."

Miran cevap vermemişti. Dayısı bir kere Helin dedi mi iki dünya bir araya gelse değişmezdi. Hem tüm aşiret önünde ismini açıklamıştı. Annesini dinlemek yerine kapıya doğru ilerlemişti. Çıkmak için kapı koluna elini attığında annesi tarafından sertçe durdurulmuştu. Bu kadar çabuk pes etmesini Miran da beklemiyordu.

"Benim konuşmam bitmeden bir daha bana sırtını dönme," dedi kesin bir dille.

"Bu evliliği başlatan senin kardeşin, bana bulaşma artık."

"Ben bu evliliği istemiyorum."

"Ben de sana artık oldu diyorum." Annesine dönmeden cevap verdi.

"Benim sözüm çiğnenir mi, Miran Ağa?" diye bağırdı yaşlı kadın. Öfkesi gittikçe katlanıyordu. Çaresizlik içinde kaldıkça deliriyordu.

"Kardeşin ise çiğnenir, Zana Hanım!"

Kolunu annesinin pençeleri arasından kurtaran genç adam daha fazla beklemeden odadan çıkmıştı. Evde daha fazla kalırsa

* Hanım: Hanım

boğulacağını biliyordu. Kimseyle konuşmayacağı, kimseyi görmeyeceği bir yere gitmeliydi.

Ki gideceği yeri de biliyordu. Ona şu an iyi gelecek tek şey Arap güzeli Leyal'di. Onu mutlu eden tek kadına gidecekti. En azından düşüncelerini yanında kaldığı süre boyunca yok edecekti.

Yolunu değiştirip önce odasına geçti. Zoraki olarak kendisini banyoya atıp kısa bir duş aldıktan sonra aynı hızda giyinmiş, hazır olduktan sonra evden çıkarak arabasına binmişti. Pencereden izleyen annesini görmezden gelerek arabasını çalıştırıp gideceği yere doğru sürdü.

İki haftadır evi ve bürosu arasında hiddetli mekiğini dokusa da sanki uzun zamandır bir zindana kapatılmış, güneş görmemiş gibiydi. Kendini toparlamalı, düşmemeliydi. Mardin sokaklarından geçerken onu gören ve selam veren insanlara kafasıyla cevap veriyordu.

Trafik ışığında önünden geçen insanları beklerken yan tarafında gözüne takılan suretle bakışlarını çevirmiş ve onu izleyen adamlar göz göze gelmişti.

Afran Sözeri!

Mahsum Güderi ve bir başka arkadaşıyla, Miran Kara'ya bir-birinden farksız sert ve memnuniyetsizce bakıyorlardı. Ciwan'ı öldürdükten sonra kaybettiği dostunu, Barzan'a silah dayadıktan sonra âdeta öldürmüştü. Miran Ağa, Mahsum ve Afran'a gülümseyerek eliyle asker selamı verip yoluna devam etti.

Ne kadar çökerse çöksün, bunu hiçbir zaman düşmanına belli etmezdi. Kaldı ki Afran Sözeri de artık onun düşmanıydı. Berçem Hezeroğlu'yla birlikte o da bir numaralı düşmanı olmuştu.

Gideceği adrese belli bir mesafe kat ettikten sonra varmış, park ettikten sonra arabasından inmişti. Üç hafta önce bu eve gelmişti en son. Üç hafta sonra başka bir kadınla sözleneceği günde Arap güzeline geliyordu yine. Miran Kara bundan utanç duymanın zerresini bile hissetmiyordu. Sonuçta aklından geçmeyen isimle evliliği hüküm olarak verilmişti.

Bahçe kapısını açmış, içeriye girmişti. Giriş kapısına beş adımda varmıştı. Biliyordu ki kapı açıldığı an her şey bu kapının gerisinde kalacaktı. Kapının ziline basıp bir koluyla pervaza dayandı.

Bir dakikayı geçmeden kapı açılmış, kadın tüm güzelliğiyle Miran'ın karşısında belirmişti. Muhteşem aksanıyla, "Mirannn," diyerek bağurmuş, hemen genç adamın boynuna sarılmıştı.

Elinde olmadan gülümseyen adam, "Kimse görmesin," diyerek kadını belinden yakaladığı gibi içeriye çekmiş ve ardından kapıyı kapatmıştı.

"Sen nerelerdeydin... Seni çok özledim," dedi Leyal geri çekilip adamın gömleğine parmaklarını doladığında.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı," diye gerçeği dillendirdi Miran.

"Yalnız kalmak istediğinde hep bana gelirsin sanıyordum. Beni şaşırttı."

"Bu sefer gerçekten yalnız kalmak istiyordum." Konuyu kapatmak istediği için genç kadının parmaklarını gömleğinden çekerek dudaklarına bir öpücük kondurmuş, içeriye girmişti.

Sanki bu akşam söylenecek olan o değilmiş gibi. Daha şimdiden boynuna sarılan ipi hissediyordu.

"O zaman duyduklarım doğru." Kadının sesi duyduklarından emin olmamanın tereddüdünü taşıyordu. Miran Ağa evlenirse Leyal bir daha onu göremezdi. Bir daha ona dokunamaz, sarılamazdı. Sevdiği adamın gülüşünden, sesine kadar her şeyinden mahrum kalacaktı.

"Ne duymuşsun, anlat bakalım?" diye soran Miran kendini koltuğa bırakarak karşısında duran Arap güzelini izledi. Vücudunu saran mavi uzun kadife elbiseyi ne kadar iyi taşıdığını bir kez daha kanıtladı kadın. Kumral saçlarını açıkta bırakmıştı. Yeşil mi mavi mi hâlâ çözemediği iri güzel gözleri, kavisli ve uzun saçlarıyla aynı renkte kaşları, küçük dudakları ve küçük yüzüyle her defasında Miran'ın canına okuyordu. Ancak Miran'ı etkileyen sadece bu değildi. Muhteşem sesini ve tatlı aksanını duymak için anlatacağı saçmalıkları bile dinlemeye razıydı.

"Sen Berçem'i almak için kocasına silah dayamışsın? Ve dayın da buna son vermek için seni Helin ile evlendirecek?" diye sorarken sesi titremişti Leyal'in.

"İnsanlar bu sefer ekleme yapmamış, şaşırtıcı," diye sakinkile karşılarken gözleri, önünde kalçalarını sallaya sallaya yü-

rüyüp oturan Leyal'e takıldı. Arap güzeli kadına şüpheyle baktı. "Ya da sen takibini bu sefer çok iyi yapmışsın."

Oturduğu koltuğa rahatça yayıldı. Bacak bacak üstüne atarak eteğinin yırtmacı ikiye ayrılmış ve pürüzsüz tenini karşısında ki adama cüretkârca sergilemişti Leyal. "O zaman duyduklarım doğru." Leyal karşısında durduğu adamı izlerken duyduklarının yalan olmasını istiyordu. Fakat sevdiği adam yalan diyemeyecek kadar gerçekçi bakıyordu.

"Evet," dedi kısa keserek.

Sevdiği adamı kaybetme korkusunun yanı sıra karısı olacak kadına karşı bariz bir öfke de duyuyordu. Miran ile evlenmeyi hep beklemişti ama içten içe olmayacağını biliyordu.

"O kadını öldürmek istiyorum."

Hırsından dudaklarını ısırın öfkeli kadının aksanına Miran sinirden güldü. Leyal farkında olduğu hareketleri ve farkında olmadığı hareketleriyle canına okuyordu. Ancak yanlış ismi söylüyordu. '*Öldüreceğin kadın Helin değil, Berçem!*' diye geçirdi içinden.

Bu adamı her haliyle tanıyordu. Sinirden güldüğünü de, söylediği bu cümleden hoşlanmadığını da. Oturduğu koltuktan ağır ağır doğrularak Miran Ağanın yanına yürüdü. Her zamanki gibi kucağına oturup boynuna uzun ve ıslak bir öpücük kondurdu. Miran, Leyal'in öpücüklerini severdi. Onun tenine değen sıcak nefesini severdi. Saçma sapan konuşmasını da severdi.

"Yani... bir daha... buraya gelmeyecek misin?" İri gözleri az sonra duyacaklarından korkarcasına ürkek bakıyor, sesi gerçek olması ihtimali yüzünden titriyordu. Sorunun cevabını beklerken Miran'ın kafasını koltuğa yaslamasını sağladı.

"Buraya bunları konuşmaya gelmedim, Leyal. Beni olanlardan uzaklaştırmam için geldim," diyerek kafasını kaldırıp genç kadınla göz göze geldi. Kocaman gözleri ondan bir atak beklemek için sabırsızlıkla bakıyordu. "Şimdi bırak bu saçmalıkları, huzura ihtiyacım var."

"Hay hay, ağam." Leyal kollarını boynuna dolarken keyifle oturduğu yerde kıpırdandı. "Seni mutlu etmek benim en büyük görevim."

“Her şeyi unuttur bana, Leyal,” dedi Miran. Bu akşamki söz mevzusunu unutmak için bir kadının kollarında huzuru ararken, başka bir evde onun için bir kadına yüzük takılıyordu.

Hayat fiyakalı şakasını şimdiden başlatmıştı.

Hayaller sadece kurmak için vardı. Belki de ayarını kaçırma özgürlüğümüz olduğu için kurduğumuz her hayalin olabileceğine inandık. Uçsuz bucaksız mavi gökyüzüne uçmaktı bazılarının hayali. Zirveye ismini yazmaktı bazılarının hayali. Sevmekti bazılarının hayali. Ekmeğe kavuşmaktı başkalarının hayali.

Helin’in hayali güzel ve dillere destan bir düğündü. Helin’in hayali seveceği ve sevileceği bir adamla güzel ve mutlu bir evlilikti. Peki, hayalindeki bir evlilik mi bu? Pek değil... Yahut hayalindeki evleneceği adam mı Miran? Tartışılır...

Miran Ağayı beğenirdi Helin. Kuzeni olarak beğenirdi. Her genç kızın beğendiği gibi beğenirdi. Tabii gördüğü zaman heyecanlanırdı da. Ama sadece o anlık heyecanla kalırdı. Sonra da unutup giderdi. Hiçbir zaman gerçek bir kadın gözüyle bakmamıştı. Hele evleneceği adam gözüyle hiçbir zaman bakmamıştı. Aklının ucundan dahi geçmezdi Miran ile evlenmek. Ama şimdi aklından dahi geçmeyen evlilik gözünün önündeydi. Bir hafta sonra gerçekleşecekti.

Hayatın sana iki kuralı vardı; biri ne zaman öleceğini bilmezsin, diğeri evleneceğin insanı bilemezsin. Ki kuralın yanında hayat bize bunları sürpriz olarak veriyordu.

“Heyecan var mı?”

“Miran Ağa için mi? Yoksa evleneceğim için mi?” diye sordu saçlarını yapan kuaför arkadaşı Suzan’a aynadan bakarken.

Kısmeti Helin’e eşsiz bir imtiyaz tanımıştı. Heyecanla hayatını kurduğu evliliği şokun içinde geçirecek ve heyecan şurada dursun, en ufak bir duygu bile beslemeyecekti. Bugün söz derken nişana dönmüştü. Teyzesi iki saat önce bir nişanlılık göndermişti. *Helin kızına yakışacağına inandığım için bunu gönderdim, diye-*

rek telefonda bu akşam söz değil nişanın yapılacağını son dakika haberi gibi vermişti.

İkisi için de heyecanlı olduğu söylenemezdi. İşin özü hâlâ şaşkındı. Daha olayın şokunu üzerinden atamamıştı. Atacak gibi de görünmüyordu. Zira gerçekler bu şoku daha çok yaşayacaksınız haberini ediyordu.

Evleneceği adamın başka bir kadını sevdiğini biliyordu. Ve evleneceği adamın o kadını almak için kocasına silah dayadığını da biliyordu. Meşhur olay günü ikisinin evliliğinin de ortaya çıktığını biliyordu. O yüzden pek mutlu değildi. Hem kendisi için hem de kuzeni Miran Ağa için. Çünkü ikisinde de gram sevgi yoktu.

Kendinden emindi, Miran'ı sevmiyordu. Miran Ağadan da emindi. Zaten Berçem'i sevdiğini herkes biliyordu.

“İkisi için diyelim,” diye cevapladı Suzan.

Zelin, ablasının mutsuzluğunu izlerken canından can koparıyorlar gibi hissediyordu. Mutlu olsun diye ara sıra takılsa da ablasından çıt çıkmıyordu. Konuşmaya tövbe etmiş gibiydi.

Miran Ağanın ablasını sevmediğini herkes biliyordu. Dayısı Behram'ın neden böyle bir şey yaptığını da merak etmiyor değildi, sonuçta babası bir cevap vermemişti. Fakat söz ağızdan bir kere çıkmış, evlilik hükmü yürürlüğe girmişti. Elden artık bir şey gelemezdi.

Geriye Miran ve Helin'in birbirini sevmesi kalmıştı. Ki bu çok imkânsız görünüyordu.

“İkisi için de heyecanlı değilim,” diye itiraf etti Helin.

Suzan makyajına geçiş yaptığında kaşlarını hak verircesine kaldırdı. “Orası kesin. Hiç bu kadar ruhsuz bir gelin hazırladığımı hatırlamıyorum.”

Zelin, kuaför arkadaşının koluna dirseğini geçirdi. Göz göze geldiği arkadaşına uyarıcı bakışlarını attı. Hemen ardından ablasını toparlamak için yanına oturup elini tuttu. “Nişan haberini aldık ya, şaşırdık. Yoksa ablam çok güzel oldu. Az sonra yüzünde gülücükler açacak.”

Kız kardeşinin çabasını gören Helin hüznünlendi. Zelin ne yaparsa yapsın bugün gibi yarın da yüzü gülmeyecekti. Miran baş-

ka bir kadını seviyordu. Miran başka bir kadın için adam öldürmüştü. Miran başka bir kadın için, evli bir kadın için kocasının kalbine silah dayamıştı. Gözünü kırpmadan öldürecek de eğer evliliklerinin kararını veren Behram Ağa ve Alaz ile Afran'ın kararını veren Cabir Bey olmasaydı.

“Suzan yabancıımız değil ya, Zelin. Miran'ın beni sevmediğini, onu sevmediğimi, ne güleceğimi, ne güzelliğimin işe yarayacağını biliyor. Bunun dedikodusunu gidip kuaförde yapmaz ya.”

Suzan ne kadar arkadaş olursa olsun Helin'in dedikodusunu yapmaya korkardı. “Uyarımı da eksik etmezsin,” diyerek makyajını sert hareketleriyle yapmaya devam etti. “Sen eli maşalı kızsın. Miran'ı da seversin, Miran'ı da kendine aşık edersin.”

İki haftanın sonunda ilk defa güldü. Duygusuz ve alayvari gülüşü üç saniye sürmüştü. “Miran Ağayı sevdiğimde konuşalım bunları.”

Zelin, ablasına ihtiyatlı bakışlarıyla karşılık verdi: “Bu günlerini üzümlere hatırlayacaksın ama o zaman gerinde kalacak. Belki şimdi değil ama Miran seni sevecek, abla.” İçinden gelenleri söylüyordu. “Hem çok güzel bir kızsın. Tam da Miran Ağaya göre.”

“Bence de,” diye onayladı Suzan. İki kaşının ortasına yaşı daha neredeyse küçükken yapılmış *deq**'e takıldı bakışları. Yarım güneş şeklinde olan *deq*, annesinin isteği üzerine anneannesi tarafından yapılmıştı. Evin güneşi ve aydınlığı diye sevilip büyütülmüştü Helin.

Her ortamı varlığıyla aydınlatacak, derdi anneannesi. Suzan bunların hepsini Zelin'den öğrenmişti. Parmaklarının üzerinde dört içi dolu daireyi çok sevdiğinden yeniden yaptırmıştı. Burunda hızması, çok kalabalık görünen yüzünde göz yormayan birer mücevher gibi duruyordu. Şahmeran takı ve yüzüğüyle süslediği elleri ayrı bir güzellikteydi.

Gözleri yine yüzünün güzelliğine kaydı. Tam bir güzellik abidesiydi. “Miran bu güzellikle nasıl baş edecek acaba?”

Helin duymazdan geldi.

* Deq: Dövme

“Gerçekten çok farklısın ve bu farklılığın caz edici. Çirkin bile olsan ki asla değilsin, farkın her erkeği caz eder. Miran bugün görmese yarın görecek. Görmezse bir doktora gönder.”

Zelin gültümseyerek arkadaşının sözlerini onayladı.

Susmak bilmeyen Suzan’ın elinde nasıl bir kıza dönüştüğünü bilmeyen Helin bilmek de istemiyordu. Teyzesinin evine gelin gidecekti. Miran faktörü zaten zorken teyzesi oğlundan daha beter olacak gibi görünüyordu.

Makyajı bitiren Suzan, Helin’in kalkıp nişanlılığını giymesini istedi. Helin yerinden gönülsüzce kalkıp kız kardeşiyle beraber kendi odalarına geçti. Zelin’in yardımıyla üzerini değiştirmişti. Yan odaya geri dönerek sandalyesine geri oturmuştu. Saçının geri kalanını Suzan halletmişti. Rujunun üzerinden son kez geçmiş, yüzük takılmaya hazır bir kız haline getirmişti.

“Parfümü ver. Bir de takılarını ver.”

Zelin’in uzattıklarıyla son kez dokunuşlarını yapan Suzan sonunda elini çekmişti. “İşte bu kadar. Zaten güzelsin, iyice güzel oldun.”

“Vay...” diye ablasını hayranlıkla süzen Zelin dudaklarını heyecanla ısırdı. “Bir sen bir Miran Ağa.”

Aynada nasıl olduğuna bakmadan ayağa kalkan Helin kardeşine döndüğünde, “Onu gözünde çok büyütmesen? Ne olur sa olsun,” derken gözlerini kardeşine imayla dikti. “...kuzenimiz,” diye bastırdı. Sevimyeyeceği bir adamı yüceltmesine katlanamazdı.

“Bunu Miran Ağayı gördüğünde heyecanlanan Helin mi söylüyor?”

Gözleri baydı Helin. “Çok konuşma derim.” Tamam, sevmiyordu ama Miran Ağada kendine çeken bir güç, bir çekicilik vardı. Ve Helin her defasında neredeyse dibine kadar çekiliyordu. Dediği gibi sonrasında ise unutulup gidiyordu.

“Sen odaya girip kadınların gözlerini şenlendir. Ben de sigara molamı verip eve geçeceğim.”

“Eline sağlık, Suzan. Sigara molandan sonra içeriye geliyor-sun. Beni böyle bir günde yalnız bırakacak değilsin ya.”

Suzan üstünü başını işaret etti. “Zelin’i hazırladıktan sonra uçarım. Söz, düğününde yanındayım. Ama bugün çok yorulдум. Zaten kalsam da suratsızlığını görüp üzüleceğim, hiç gerek yok.”

Helin karşı çıkamadan odanın kapısı yavaşça açıldı. Kapı aralığından annesini gören Helin iç yanaklarını ısırdı. Annesinin nasıl karşılayacağını bilmeyen Helin, vereceği tepkiyi nefesini tutarak bekledi.

Kızını görünce soracağı soruyu sonraya bırakan Neval Hanım, boğazını düğümleyen yumruyu yutkunmaya, akmak için kapaklarına dolan yaşlarını geri itmeye çalıştı. Helin’i, biricik güzel kızı evleniyordu ama mutlu değildi. Ani ve hazırlıksız ya-kalanmıştı. Bugün bile söz derken nişana dönmüştü.

“Haz...hazır mısın... keçamin?”

Ağlamamak için direnen annesine kafasını salladı. “Belê” dayê...”

Eliyle kapının ardını işaret etti. Güç bela konuşabilişti. “Hazırsın madem... salona in... teyzen gelmek üzere... misafirler de geldi...”

Annesine daha fazla zorluk yaşatmak istemeyen Helin, nişanlığın uçlarından toplayıp yanında Zelin ile odadan çıktı. Halası onu karşılamış, beğendiği güzel kızı aşağı salona indirmişti.

Helin kalabalığa bakıp gülümsese de içini dağlayan acı ruhu kadar büyük ve ağırdı.

“Güzelliğine güzellik katmışsın, Helin’im.”

Amcasının kızı Asiye dizlerinin önünde çömelmiş, ellerinden tutmuştu. Asiye’nin, Zelin’den farkı yoktu. Kız kardeşi kadar ya-kın ve sevgi doluydu. Diğer amcakızları arasında da çekişmesi, tükenmek bilmeyen tartışması vardı.

Salon Zana Hanım ve kızları haricinde birinci dereceden akrabalarıyla dolmuştu. Halaları, diğer iki teyzesi, yengeleri ve hepsinin çocukları vardı. Nişanın olacağı haberini son anda al-malarına rağmen herkes hazırlıklı gelmişti.

Salondakilerden gözünü ayırıp dizinin dibinde duran ve el-lerini desteğini aktarırmış gibi sınıksız tutan Asiye’ye döndü.

* Keçamin: Kızım

** Belê: Evet

“Bana kalırsa bu nişanlığı da giymeyecektim.” Annesi teyzesine ayıp olur diye giymesi için ısrar etmişti.

Teyzesi kaynanası olacaktı yakında ve Helin, teyzesinin ondan pek hazzetmediğini biliyordu. Aslında bu evliliğe nasıl onay vermişti, onu bile anlamamıştı. Bildiği tek bir şey varsa o da teyzesiyle pek anlaşamayacağıydı. Bu konuda hayatının bahsini oynayabilirdi.

Yanına gelip öpen, halini soran büyüklerini kuru sesiyle cevaplayıp susuyordu. Oturmasının üzerinden çok geçmeden dışarıdan zılgıt sesleri yükseldi. Helin nefesini tutunca şişen göğsü yukarı doğru kalkmış, dekoltesi iyice belirginleşmişti.

“Geldiler...” diyen Asiye elini sımsıkı tuttu. “Sakin ağlama, yabancı eve gitmiyorsun. Teyzenin evine gidiyorsun.”

Kimseler olmasa Helin kuzenini iyi bir cevapla susturacaktı. Ama zaten teyzesi geldikten sonra ve Asiye iyice gözlemledikten sonra bu söylediklerinin ne kadar anlamsız olduğunu anlayacaktı.

Zılgıtlarla beraber teyzesi ve kızları, yanlarında gelen misafirlerle salona doluşmuştu. Helin bu süre boyunca gözlerini, ellerini tutan Asiye’nin elinden ayırmamıştı. Etrafında neler oluyor, neler dönüyor görmüyordu. Hayaline kavuşamadıktan sonra törenlerin cenazeden bir farkı yoktu.

Etrafını saran kızların oynamasını, zılgıtların susmasını, alınan çeyizlerin salona dolduruluşunu fark etmedi. Şokundan sıyrılması gerekirken gittikçe dibe batıyordu.

Miran Kara’nın karısı olacaktı. Biri bunun şaka olduğunu söylesindi!

“Hayat nereden vuracağını bilmiyor,” dedi Neval Hanım dolu gözleriyle. Kızının çeyizi görümceleri tarafından serilirken ablası Zana Hanım’a acı içinde baktı. Neval Hanım her şeyin farkındaydı. Helin’i yeğeni Miran’ın istemediği gibi ablası Zana’nın da istemediğini biliyordu.

“Her genç kız yuvadan uçup gidiyor. Helin’in de baba evinde son günleri.” Zana Hanım kardeşine cevap verirken gözü, gözlerini yerden ayırmayan Helin’e sabitti. Üstündeki nişanlılığı Helin’e değil, gönlünden geçen gelinine öptürmek vardı içinde ama ne yazık ki kader Helin’i seçmişti.

“Vallahi zoruma gidiyor. Sen gel kızı o kadar büyüt, her acısını çek ama bir gün bir adam gelip kızını alsın. Ne kadar ablanın evi olsa da insan canından ayrılıyor.”

“Her kız baba evinin misafiri. Bir gün gelip alacaklarını bilerek büyütüyoruz, Neval.” Ardından zoraki gülümsedi. “Nişan çok aceleye geldi. Ben de istemezdim böyle olmasını. Ama endişe etme, Neval, düğünümüz çok güzel geçecek. Ben Miran’ımı öyle boş, sessiz bir düğünle evlendirmem. Helin telli duvaklı bu evden çıkacak, davul saz zurnayla karşılanacak.”

Zana Hanım yeğenine ters bir bakış atıp karşısında ayakta gülümseyerek etrafına bakan Zelin’e çevirdi bakışlarını. Ne çok seviyordu Zelin’i. Miran için bu kızı almayı ne çok istemişti... Fakat kader onu değil, Helin’i gelini yapmıştı.

Nasıl kaldıracak, nasıl baş edecekti? Gelini olmasını istemediği kızla aynı evi paylaşacak, ona kaynanalık edecekti. Helin’in güzelliğine lafı yoktu. Hatta bugün güzelliği bir kez daha kanıtlanmıştı ama susmak bilmeyen ve herkese cevap veren dili hoş değildi. Zana Hanım’ın hoşlanmadığı ve Helin’den nefret etmesini sağlayan tek etken buydu.

Daha fazla bu tabloya şahit olmamak için söz ve nişan için hazırladığı altınları, Helin’in yanına giderek hepsini teker teker taktı. Ne gelinine az altın taktı diye kendine laf getirirdi ne anlı şanlı bir düğün yapmadan gelini kapıdan içeri alırdı. Her şeyi Miran için yapacaktı. Zaten iki oğlu vardı, onlardan başka kime yapacaktı.

Artık Helin değil, Helin Kara olacaktı. Miran Ağanın karısı olacaktı.

Teyzesinin sesindeki tekinsiz güveni alırken sıkıntı içinde yalpaladı Helin. Hayli zor bir hafta geçirip sonunda telli duvak diye cehenneme kefeniyle girecekti.

Altın merasimini başlatan kaynanasının elini öpüp sarılsa da ondan alamadığı enerji yüzünden güzel yüzü gülememişti. Altın takma merasimi devam ettiğinde Helin takı takıp tebrik eden akrabalarına konuşabilişti. Fotoğraflar çekildiğinde de zorlama gülümsemesiyle poz verebilişti.

Ağlayan annesini görmezden geldi. Ağlamak istemiyordu. Teyzesi zaten onu sevmiyordu. Bir de ağlak biri olarak bilmesini istemiyordu. Bazen annesine neden kız kardeşin beni sevmiyor diye sormak istiyordu. Lakin hiçbir zaman sormaya dili dönmemişti. Belki de annesini üzme istemediği için hep sormaktan vazgeçmişti.

Kalabalığın içinde en belirgin gözler iki görümçesine aitti. Yüzlerindeki mutsuzluk ve hoşnutsuzluk Helin'i olduğu sandalyeye gömüyordu. Miran ve teyzesinden sonra görümceleri Sinem ve Nehir de eklenmişti.

Kız kardeşinin yanında oturup sohbet ediyorlardı. Helin iki kuzeninin de pek mutlu olmadığını gördü. Amcakızı Asiye yine yanında yerini almış ve kendisini tebrik etmeye gelmeyen, bir gülücük bile sunmayan görümcelerine öfkeyle bakakalmıştı. Bu kadarı biraz fazlaydı.

"Sanki biz zorla seni onlara vermişiz gibi davranıyorlar," dedi amcakızı Asiye.

"Bilmem, öyle mi davranıyorlar?" Helin'in sesi kırıktı. Nişanlandığı gün en mutlu günü olmalıydı. Ama buna izin veremeyenler vardı. Mutluluğuna engel olanlar vardı.

Miran Ağanın şu an ne yaptığını daha çok merak etti. O da böyle keyifsiz miydi? Ya da heyecanı var mıydı? Önceden her hafta Miran'ı gören genç kız, malum olaydan beri bir kere bile görmemişti. Babasının yanına da gelmemişti.

"Aptalı mı oynuyorsun kızım sen, hiçbiri de mutlu değil. Kör değiliz herhâlde. Baksana, sanki sen değil, Zelin gelinleri olmuş gibi davranıyorlar."

"Belki de teyzem Zelin'i istediği içindir."

"İstedikleri kadar Zelin desinler, bu gece yüzük senin parmağına takıldı. Seninle ilgilenmeleri gerekirdi."

Genç kız kafasını salladı. Kuzeni haklıydı. Zelin'in ona bakıp mahcubiyetle güldüğünü görünce kız kardeşinin bile bu durumdan hoşlanmadığını anladı. Fakat yapacak bir şey yoktu. Her şey için gerçekten çok geç kalmışlardı. Geri dönüşü olmayan yola çoktan adımlarını atmışlardı.

“Benim asıl merak ettiğim Miran Ağa, o ne durumda.”

“Benim de Asiye, benim de...”

Kalabalığın güle oynaya geçirdiği saatlerin sonunda akrabaları evlerinden ayrılmışlardı. Teyzeşi de evlerine gitmek için müsaade istemişti. Helin nişanlılığıyla bahçeye kadar çıkmış, sırf kaynanasından laf yememek için bahçede elini öpüp uğurlamıştı. Sahte gülümsemeleriyle yanında duran iki kuzenine döndü.

“Yarın gelinlikçiye gidip birkaç model bakacağız, ölçülerini alınız. Beğenirsen bizde birkaç model var. Olmadı kendi istediğin modeli verirsin, bir hafta içinde bitirmeye çalışırlar.”

Sinem’in bu kadar anlayışlı duruşuna şaşırsa da belli etmedi Helin. “Olur,” diyerek geçti. Altında bir mana aramasına gerek yoktu. Zira yarın her şeyle karşılaşması gerektiği gerçeğini kendine söyleyip duruyordu.

“Umarım sorun yaşamayız, Helin’cim,” dedi Sinem kendinden emin bir sesle.

“Ne gibi bir sorun yaşayacağız ki, Sinem, anlamadım?” Kaşları çatılmış, yüzü anlamsızlığa boğulmuştu.

“Yani seçim konusunda demek istiyor,” diyerek araya girdi Nehir.

“Sorun yaşamayız.” Nişanlılığının uçlarını avuçları arasında sıkı Helin bunu söylemezse bu gece delireceği için lafını esirgemedi: “İstediklerime karşı çıkmazsanız, sorun yaşamayız, kızlar.”

Cevabıyla iki kızın gözleri kısılmış, harelerindeki nefret saman alevi gibi tutuşmuştu. Burunlarından soluyan kızlarını, “De hayde, gidiyoruz,” diyen annelerinin sesi durdurmuştu. Laf sokmadan arabaya doğru giden kuzenlerini izleyen Helin, son anda dönüp kendisine doğru gelen Sinem’e merakla baktı.

Dibinde duruna kadar yürümüş ve kuzenine doğru eğilerek keyifli sesiyle fısıldamıştı. “Ha bu arada, Helin’cim,” dedi dudaklarını yalarken. “Cehenneme hoş geldin!”

Bölüm 2

Çamsız Aşk

Bazen resti çekip gitse, ardında her şeyi bıraksa yeri ydi. Kendisinden habersiz ve rızası olmadan yapılanları bir türlü hazmedemiyor, kavgasını her geçen gün büyütüyor, herkesi suçluyordu. Her şeyden habersiz karısı Berçem'i bile.

Odasında voltasını yarım saattir atıyordu. Yatakta oturmuş karısının sesini çıkarmadan onu izleyişini, sakinleşmesini bekleyişini görmezden geliyordu. Afran kız kardeşine sevdalanmıştı. Mahsum'un bundan haberi vardı. Babası bunun bilinciyle o kalabalığın içinde sesini çıkarmamış, Mahsum'un babası Beşer Bey'in Alaz'ın, Afran ile evlendireceği hükmünü vermesine razı olmuştu.

Kimse Barzan'ın rızasını istememişti. Olay Miran'ı öldürmesinden çıkmış, apansız evliliklere dönüşmüştü. Hayatında bir daha böyle bir saçmalık, böyle bir karmaşa yaşamayı beklemiyordu.

Evlilik kararını onaylamıyordu. Babasıyla kavga ettikten sonra Alaz'ı yanına alarak karısı ve dostlarıyla beraber İstanbul'a dönmüştü. Araları Alaz ve Afran mevzusu yüzünden bozulmuştu. Yatağında oturan kadına göz ucuyla baktı. Parmaklarını birbirine dolamış, oynatıp duruyordu.

"Uyu, Berçem."

“Uykum yok.” Kocasını cevaplayan sesi sert, bakışları soğuktu.

Tehlikeli göz bebekleri karısını oturduğu yatağa gömecek kadar sert baktı Barzan. “Gözünden uyku akıyor, uyu hemen.”

“Bana emir verme. Sen bana emir verecek durumda değilsin!”

Voltası yatak odasının ortasında son buldu. “Ben,” diyerek işaret parmağıyla karısını işaret edip salladı. “...senin kocanım. Sana istediğimi söylerim.”

Kocasının zıddına gidip can damarına bastı. “Sen bana parmağını da sallayamazsın.”

“Sallarım ulan... Aklını başına devşirmezsene sallarım.”

“Sen o işlemi uygulamaya koyduğunda haber ver, ben de sana ayak uydururum, Barzan Ağa!”

“Ne tür bir işkence uygulayayım? Sıralamamı ister misin?”

Gözlerini devirerek parmaklarına geri döndü kadın. Çok gergin olduğu anlarda çıtlatarak sakinleşmeye çalışıyordu. “Sinirin çekilmiyor inan ki.”

“Tabii o kadar lafı dök ortaya, vur yüzümüze.” Voltasını atmaya devam etti. “Sonra sinirli ben olayım.”

“İşkencelere başvuran sensin.”

“Bunu da sağlayan sensin.”

Voltasına nihayetinde son veren adam berjere doğru yürüyüp kendini rahatlığına bıraktı. Yeşil gözlerinin etrafı iki haftadır kızmış haldeydi ve içini soğukluk kaplamıştı. Kızgın ve öfkeli olsa dahi Berçem’i izlemeye koyulduğu an, zaman donuyordu.

Miran onu almak için her yolu deneyecek kadar hastalıklı seviyordu. Kendi karısını başka bir adam göz önünde, göz göre göre seviyordu. Miran faktörünü düşündükçe Barzan sakinleşmek için verdiği bütün savaşı kaybediyordu.

Ayaklanarak mesafesini gün geçtikçe büyüten karısına doğru yürüdü. Dayısını istemediği için Berçem onunla konuşmuyordu. Konuştuğu zaman da tersliyordu. Yatağa uzanan genç adam kafasını, parmaklarına odaklanmış kadının dizlerine yatırdı.

Bacaklarının üzerine yayılan ağırlığı hissedince zümrüdi gözlerini parmaklarından kendisini izleyen adamın yüzüne kay-

dırdı. Önce sinir patlaması yaşıyor, sonrasında durulup yanına geliyordu. Barzan'ı yaptıkları yüzünden affetmeyecekti.

“Madem uykun yok, beni uyut...”

“Nasıl, kucağında mı sallayayım?”

“Onu yakında bebeğimiz için yaparsın.”

Dudaklarını ısırın kadın kafasını yana çevirdi. Barzan'ın konuşma çabasını, zaman zaman da güldürmeye çalışmasını ilgisizliğiyle def ederek kırgınlığını beyan ediyordu. Sessizliğini koruyarak bekledi. Barzan'ın susmayacağını biliyordu.

Kilitlediği küçük dudaklarını oynatmak Barzan için güçleşmeye başlamıştı. Gülümseyeceği en güzel cümleye bile kaskatı kesiliyordu Berçem. “Senin o dudağını koparır yerim.”

Gözlerini deviren genç kadın omzunu silkti. Konuşmama eylemini sürdürerek dayısını istemeyen kocasını protesto ediyordu. Alaz'ın adı Afran ile bir kere anılmıştı. Bunun geri dönüşü olamazdı.

Miran bile kendi evliliğine karşı çıkacak güçte değildi. Helin ile evlenmek istemediğini söylediği, karşı durduğu halde başarılı olamamıştı. Üstelik Helin, Miran gibi bir adamın karısı olacaktı. Miran katildi, Ciwan'ı gözünü kırpmadan öldüren vicdansız bir katildi. Dayısı Afran bir doktordu ve karakterini oturtmuş bir adamdı. Ne bir yanlışını görmüşlerdi ne bir hatasını.

Konu yeniden gündeme gelecekti besbelli.

“Benim dayımın nesi var ki sen kız kardeşini vermiyorsun?”

Gözlerini sımsıkı kapatan genç adam uzun soluklu nefesini ciğerlerine kadar çekip tekrar verdi. Konuyu defalarca açıp aynı cevabı verdikten sonra kapatmışlardı. Yine gündeme getirip gerilmenin ne manası vardı?

Uzandığı yerde doğruldu. Yataktan çıkmak yerine karısına yanaşıp onun gibi sırtını başlığa yasladı. Ayak bileğini üst üste koyup sigara paketine uzandı. Bir dal çıkarırken karısını cevaplamayı ihmal etmedi.

“Mesele dayında bir şey görmem değil ki. Dayından hoşlanmıyorum ve benden izinsiz verilmiş bir kararı kabul etmiyorum.” Dudakları arasına aldığı sigaranın ucunu yaktı. Bir fırt çektii içi-

ne. “Kız kardeşim benden habersiz istendi ve benim rızam alınmadan verildi.”

Küllüğü yan tarafına koyarak dumanı havaya üfledi. “Ki biz konuyu defalarca konuştuk, Berçem. Sana her defasında da dayının neden istemediğimi belirttim. Kavga mı istiyorsun, güzelim?”

Sigara kokusundan rahatsız olan Berçem kocasından uzaklaştı. “Kendin söylüyorsun, rızan alınmasa bile o kadar adamın içinde Alaz’ın Afran dayıma verdiği kararı bildirildi. Geri dönüşü yok, Alaz’ı gelin alacağız.”

Zehri ciğerlerine uzun bir nefeste çeken Barzan aynı hızda havaya geri üflemiş, hiddetle Berçem’e dönmüştü. “Beni delirtmekse niyetin, iyi beceriyorsun. Uyarıamda yarar var, hata yapıyorsun.”

Yeniden kızıştığını ve bu sefer dinmeyeceğini görünce derin bir iç çekti. “Ben seni affettikçe sen beni kırıyorsun ve hâlâ suçlu ben oluyorum.”

“Senin dayın Afran, kız kardeşime bahşedilmiş şifa olsa, yine izin vermem.” Dökülmek üzere olan külü tablasına öfkeyle vurdu. “Yeni evimize taşındık, Alaz ve sen yanınıdasınız. Ne sen ne kardeşim benimle konuşuyorsunuz. Marifet mi şimdi bu yaptığınız?” Gecenin sessizliğinde yükselen öfkeli tınısı diğer odadaki kız kardeşine kadar ulaşmıştı.

Son birkaç aydır hayatı düzene girmiyordu. Ciwan’ın ölümünden bu yana Barzan’ın düzensiz hayatı iyice karmaşaya gömülmüştü. Berçem’i kaçırdıktan sonra babası ve Afran ile uğraşı bittiğinde yeniden düzenini kuracağını sanmıştı. Ne yazık ki karman çorman olmuş, her şey daha kötüye gidiyordu.

Newroz Sultan’ı Mardin’de anne babasının yanında bırakmış, Alaz ve Berçem’i aldığı gibi İstanbul’a dönmüştü. Üstelik yıllardır oturduğu kendi evinden üç gün içinde taşınmıştı. Berçem ile yeni başlangıçları yeni evlerinde yapmak istiyordu. Azra’ya ait bütün yaşanmışlıkları o evde bırakmıştı. Fakat karısı yeni başlangıçlara pek sıcak bakmıyor olacaktı ki bir türlü anlayamıyorlardı.

“Eğer dayım istemeseydi ben şimdi senin karın olmazdım. Eğer dayım istemeseydi ben ağabeyinin de karısı olmazdım.

Eğer dayım istemeseydi ben sizin evinizde yıllarca kalmazdım.” Olanları sıralarken sesini anlaşılr tınıda, yüz ifadesini sakın tutmaya özen gösterdi. Sonuçta Barzan’ı alt edecek bombayı kucağına atacaktı. “Dayım size bu kadar müsamaha göstermiş ve güvenmişken, neden sen dayımı istemiyorsun? Senin rızan olmadan kardeşinin verildiğini söylüyorsun ama Miran şerefsizinden habersiz de Helin verildi. Ben şu an Helin’e üzülüyorum.”

İkinci sigarasını yakan adam, karısının susmasındansa konuşmasını tercih ederdi. Ancak böyle çetrefilli sorular ve onu köşeye sıkıştıran gerçeklerle değil.

“Bana ne Miran’ın evlenmesinden.” Öyle bir öfkeyle hırlamıştı ki adam, Berçem geriye doğru sarsılmıştı. “O piç kurusu kiminle evlenirse evlensin. Senden uzak durduğu her gün canı için şans.” Sona doğru tıslayan sesi karısını ürkütmüştü.

Yerine sinen Berçem dizlerini karnına çekti. Hiddeti yüzünden kocasıyla bu sıralar konuşamıyordu. Sakin zamanlarında ise Berçem ile uğraşarak aradaki mesafeyi yok etmeye çalışıyordu. “Vicdanım olmasaydı ben de o adamı öldürürdüm. Vicdanım olmasaydı senin de canını alırdım.” Mağrur çenesini alıngan edasıyla kaldırarak kocasından biraz daha uzaklaştı.

İçine çektiği zehirli dumanı omuzları sarsıla sarsıla geri bırakmıştı. Az önceki öfkesinden geriye bir kırıntı parçası bile kalmamıştı. Berçem hâlâ çocuk yaşında kadındı.

“Siz ikiniz hakikaten yapışık ikizlersiniz. Senin o az önce yaptığın hareketi...” Çenesini başparmağıyla işaret etti Barzan. “Alaz bu sabah bana yaptı. İkiniz de çocuk gibisiniz.”

“Sen onu bize söylemezsen çok sevinirim.”

“Yasak mı?”

“Sana yasak.”

Tripleriyle bile çekilecek derecede güzel kadındı. Karısının kolundan yakalayıp kendine aniden çekti. Neye uğradığını şaşırarak kadın kaçmadan Barzan kül tablasını komodine bırakıp yanına geri döndü.

Bir bacağına bacaklarının arasına yerleştirdi. Kafasını pazulasının üstüne yerleştirerek yüzünü yüzüne çevirdi. İsteddiği an öpebilir, göz temasını kesmeyebilirdi. Üstelik alınsa da kaçamazdı.

“Başka ne yasak bana?” diye sordu oyunbaz sırtışıyla Barzan.
“Benimle uğraşman.”

Anlamışçasına kaşlarını kaldırdı. “Anladım ama farkındaysan yasağı çiğniyorum.”

“Farkındayım,” diyen genç kadın kolundan destek alarak kocasının baskısından kurtulmaya çalıştı ama başarılı olamadı. “Bırakır mısın, Barzan?” Elinden kurtulabilecek gibi gözükmüyordu.

Bırakmaya niyeti olsa kaybetmekten korkarmış gibi sımsıkı tutmazdı zaten Barzan. “Ben seni bir kere bıraktım...” Bunun acısını karısı onu bırakıp gittiğinde ziyadesiyle çekmişti. Çenesini çenesine doğru indirdi. Dudağına iç titretici bir öpücük bıraktı. “Bir daha bırakmam, Gelincik...”

Öpücüğün etkisinden ziyade sözlerinin tesirinde kalmıştı Berçem. Belalı emanet olarak gördüğü kadına bugün aşık bir adamdı ve aşkını göstermekten, hissettirmekten çekinmiyordu. Bu adama her haliyle âşıktı. En kızgın, en kırgın olduğu zamanda bile her haline yandı.

Güldüğü an adam, Berçem acılarından arınıyordu. Bir ömür orada saklansa gıkı çıkmazdı. Kızgın olduğu anında bile uğraşıp güldürme uğraşı kalbindeki sevdayı körüklüyordu. Sarıldığı adamın kokusuna bulanmak, kendini ona ait hissetme güdüsünü güçlendiriyordu.

“Bırakmayacağını biliyorum ama...”

Cümlesini yarıda kesti Barzan: “Ama ne?”

“Üzüyorsun, Barzan ve inatla kırıyorsun.”

“Gereksiz konuları açmazsan ne üzülürsün ne kırılırsın.” Çenesini başparmağıyla okşadı. Yeşilin en koyu rengi gözlerine hapsedilmişti. O yeşil gözlerini karısının güzel gözlerinden ayırmadan her saniyesine anlam katarak konuşuyordu. “Ben seni bu konuda hep uyarıyorum, güzelim.”

Cümledeki ilk sözcüğe takılan kadın çatık kaşlarıyla kocasına çıktı. “Sen dayıma gereksiz mi diyorsun?”

Afallayan adam karısına delirmiş gibi baktı. Genel anlamda söylediği sözcüğü koca cümlelerin içinden alıp sadece tek bir şahsa söylemiş gibi kocasını zan altında bırakması Barzan’ı büyük çapta şaşkınlığa uğratmıştı.

“Ulan ben onu genel anlamda söyledim. Dayına niye gereksiz diyeyim?” An geliyor gülen adam, an geliyor aniden kızışıyordu. “Koca cümlemden sadece bunu mu çıkardın?”

“Benim kast ettiğim oydu, beni üzdüğün ve kırdığın mesele dayımdı.”

“Kapat bu konuyu, Berçem. Bir daha açma, boş yere gerilmeyelim.”

Kocasındaki rahatlığa hayrandı. Küs olduğunu ve konuşmadığını söylediği halde gelip konuşuyor ve uğraşıyordu. İsteddiği gibi sarılıp öpebiliyordu da. Canının istediği konuyu uzatıp, canını sıkın konuyu da gözünü kırmadan çöpe atar gibi kapatıyordu.

“Biz iki haftadır zaten gerginiz,” diye alaylı edasıyla anımsattı Berçem.

“Sayende, güzelim...”

Suçlanan kadının ifadesini hayret kapladı. Kocaman belirttiği yeşil gözleri adamın dudaklarında sabit kaldı. İki haftadır aralarını bozan bütün kavgaların, tartışmaların suçlusu o olmuştu. “Dayım...”

Sabrı taşmıştı artık. “Berçem lütfen. Bundan sonra bu odada ne dayın ne Alaz ne Miran ne de başkasının meselesini konuşmak istiyorum.” Bakışlarına sirayet eden bıkkınlık, koluna yatan kadını kırmıştı. “Ulan sana kavuştum, bir haftam dolmadan yine kanlı bıçaklı iki düşmana döndük.”

Kavuşamayan Dicle ve Fırat Nehri gibiydiler.

“Sayende mêrê min.”

Taklidini yapan kadını yine kırdığını anlamıştı. Barzan güçten düşerek kendini yatağına geri bıraktı. “Bir daha bizden başka hiçbir şeyi konuşmayacağız.”

Serbest kalmanın özgürlüğüyle Berçem kocasının kolları üstünde yuvarlanarak sırtını kocasına döndü. Dizlerini kendine çekti. Eski günlerine gerçekten dönmüşlerdi. Her gece kırıgın uyumak usanmışlık seviyesini bile ezip geçmişti.

Barzan sırtını dönen kadına dokunmadı. Yatağından çıkıp banyoya geçti. Dişlerini fırçalayıp ihtiyacını karşıladıktan sonra

* Mêrê min: Kocacığım

odasına geri döndü. Üstündekini tek bir hareketle çıkarıp kurtuldu. Hava soğuk olsa da evin içi gayet sıcaktı. Üstelik karısına sarılarak uyuyacağı için üşüme ihtimali çok azdı.

Uyuklamak büyük bir nimetti Berçem için. Yoksa bu kırgınlıkla geceyi uykusuz geçirirse sabaha daha kötü uyanacak ve gün boyu çekilmez olacaktı. Yataktaki hareketlilik kocasının geldiğini ilan ediyordu.

Berçem sarılacağını bildiği için kıpırdamadı. Kocasını geri iterse yeni bir kavga aralarında hükmünü sürdürecekti. Kavga-dan kaçınmak evlilikleri için daha sağlıklıydı. Karnını saran kolu hissedince gerildi. Barzan'ın dokunuşlarına karşı aşırı hassas olmaya başlamıştı. Beraberliklerinden öncesine kadar derin dokunuşlarını çok az hissederken Barzan'ın kadını olduktan sonra en ufak bir dokunuşu daha derin anlamlar kazanır olmuştu.

Ensesinde gezinen parmakları, kokusunu içine çeken derin nefesi, ayaklarını saran ayakları ve kulağından kalbine doğru fışkıldayan uykulu sesi...

“Senin için bütün evreni karşıma alırım,” dedi en keskin tınısıyla. “Bana hiçbir zaman karşı durma, kadın.”

Kahvaltıdan sonra işe geç gideceğini öğrendiği kocası için kahve pişiriyordu. Bu sabah tartışmadan odalarından çıkmış, yine tartışmadan kahvaltılarını yapmışlardı. Lakin Berçem mesafesini korumaya devam ediyordu.

Onun aksine Alaz bin bir anlamı barındırdığı yüz ifadesiyle ağabeyine cevap verip tartışmaktan çekinmemişti. Alaz'ın kızgınlığı ağabeyi ve babasıyla beraber evliliğine karar veren herkeseydi.

Afran Sözeri'ye olan hiddeti her şeyden daha katıydı.

Fincanlara pişen kahveleri doldurdu. Yanına kocası için cevizli küçük lokumları, Alaz ve kendisi için de çikolata koymuştu. Küçük şık tepsiyle beraber mutfaktan çıkarak salona doğru yürüdü.

Alaz'ın yanında Barzan ile yüz göz olmaktan özellikle kaçınıyordu. Salona yaklaştıkça kulağını tırmalayan tartışma sesleri

Berçem'in bütün enerjisini söktü. Karısı olmasına rağmen o bile Barzan ile bu kadar tartışmıyordu.

Salondan içeri girdiğinde Barzan'ı pencerenin önünde buldu. Alaz ise koltukta oturmuş, elindeki kırlentin püskülleriyle uğraşıyordu. Tartışmaya noktayı koymuş olmalılardı.

"Barzan Ağa, kahven geldi." Kocasının dikkatini üzerine çekti. Kocasıyla göz göze gelince elindeki tepsiyi hafif oynatıp gösterdi. Kendisine doğru gelen kocası için kahveleri sehpaye koyacakken Alaz önünü kesti.

Fincanları tek tek kontrol edip, köpüğü diğerlerine nazaran daha fazla olan kahve fincanını alarak imayla sırttı. "Barzan Ağa güzel karısının elinden köpüksüz de olsa içer kahvesini." Çikolata dolu küçük kâseyi de alarak göz kırptı ve hızlı hızlı salondan çıktı.

Arkasından bakan kadın istemsizce kıkırdadı. Alaz'ın susup Barzan'a boyun eğmesini zaten beklemiyordu. Ciwan'dan ne kadar korksa da cevabını asla rahmetli ağabeyinden de esirgemezdi.

"Hayret! İki haftanın sonunda ilk defa doğru bir cümle kurdu."

Yakınına kadar gelmiş kocasına doğru döndü. "İmayı aldığını umuyorum."

Tek kaşını ustalıkla kaldırıp reddetti. "Üzgünüm hayatım, umudunu boşa çıkaracağım."

Berçem tepsiyi orta sehpaye bırakıp fincanı oturan kocasının önüne yerleştirdi. Lokumunu koyduktan sonra kendi kahvesini alarak kocasının çaprazında duran koltuğa geçti.

Oturur oturmaz kocasının keskin yeşillerine maruz kaldı. Yanına oturmadığı için yine asabı bozulmuştu. Omuz silken genç kadın fincanını dudağına doğru götürdü. Kahvesini yudumlayana kadar göz temasını bozmamış, bir mimiğini bile oynatmayan adamın robotik hareketine içten içe gülmüştü.

Barzan ondan uzak durmasına gerçekten katlanamıyordu.

"Yanıma gel."

"Ben yerimden gayet memnunum."

"Benden daha memnun kalırsın."

"Sanmıyorum."

Çekişmeleri gitgide büyüyordu. Tartışmadan uzak duracağı kararını aldıktan on dakika sonra tartışma ortamını kendisi çıkarıyordu Berçem. Onu suçlamakta az biraz hakkı vardı Barzan'ın.

"Geliyor musun?" diye sordu Barzan.

"Sayım olacak mı?"

"3..."

Dudağının kenarı aheste aheste yukarı kıvrıldı Berçem'in. "Çok hızlı davrandın."

"2..."

"Buçukları bekliyorum."

Dudağını ısıran adam gülmeden edemedi. "Bire ramak kaldı."

"Kaçma şansım?"

"Alaz var, aklından bile geçirme."

"Peki," diyerek fincanıyla beraber ayaklandı. Kocasının yanına varana kadar göz temasını bozmaktan kaçındı. Barzan'ın nefesini tuttuğunu fark edince heyecanlanmıştı. Yine yanına oturacak ve satışmalarına maruz kalacaktı. Etkilenmemiş gibi yapmak başarılı bir oyunculuk istiyordu. Berçem arada bir kişilik yer bırakarak oturdu.

Göz ucuyla aradaki mesafeyi kontrol etti. Gerilmemek için sarf ettiği bütün çabayı karısı sırasıyla dizilmiş domino taşlarına indirilen minik dokunuş gibi yerle bir ediyordu.

Sigara paketine yeniden uzandı. Alaz'ın kızgınlığını üzerinden atamadan karısı ekleme yapıyordu. Bir dal çıkarıp dudağı arasına yerleştirdi. "Sabrımı her defasında sınamak zorunda mısın?" Hızlıca sorup çakmağıyla sigarayı yaktı.

Sessizliğini koruyan kadın sinirinin yatışmasını bekledi. Kocasının cevap beklediğini görünce çenesini olumsuz anlamda salladı. Sessiz cevabı üzerine kocası burun kemerini sıktı. Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, kulaklarını dolduran kapı ziliyle kaşlarını çatmıştı.

"Birini mi bekliyorduk?" diye sordu karısına.

"Hayır," diyen genç kadın fincanını sehpaye bırakıp kocasıyla beraber ayaklandı. Kimin olabileceğini düşündü. Ömür veya Orhan haber vererek gelirdi ki dün burada oldukları için bugün gelme ihtimalleri zayıftı. Mardin'den birileri mi gelmişti?

Kocasıyla beraber holü geçerek kapıya ulaştı. İkinci defa çalan kapıyı ardına kadar açtı. Ömür'ü karşısında bulunca gülümse-
di. "Ömür..." Beklemediği misafiri karşısında şaşkın nidasını
atmıştı.

"Beklemiyordun değil mi?"

"Haber verirsin geleceğin zaman. Şaşırdım ama sevindim
geldiğine. Geç içeri."

Barzan elleri cebinde arkadaşına, "Hoş geldin," diyerek te-
bessüm etti.

Ömür içeri geçmedi. "Aslında oturmaya gelmedim. İçeri de
geçmeyeceğim, çünkü işim var. Barzan senden izin koparmaya
geldim."

Bakışan Berçem ve Barzan iznin ne konuda olacağı merakıy-
la Ömür'e döndü.

"Ya biz Orhan ile konuştuk, Alaz'ı iki günlüğüne bize almak
istiyoruz. Sürekli gerginsiniz..." Olanların farkında olmasına
rağmen Barzan'ın karşısında dile getirmek Ömür'ü germiştir. Za-
ten Barzan'dan çekinirken bir de böyle bir izin koparmak yüreği-
ni titretiyordu. "Alaz yanımıza gelirse toparlanabilir. En azından
dinlenir, düşünür."

Ani gelişme Barzan'ın onayladığı kadar hoşuna gitmemişti
de. Aile meselelerini, başkaları karışmadan da halledebilirlerdi.
Ama Ömür ve Orhan zaten ailesi olduğu için Barzan onları kır-
mak istemedi. Hem bu süreçte Barzan da düşünür, taşınır ve orta
yolu bulurdu.

"Aslında ben buraya gelmeden evvel Alaz'ı aradım. Size
danışmadan önce onun isteğinin olup olmadığını sormak için.
Eğer istemezse gelmeyecektim bile. Önce kabul etmedi, ben ısr-
rar edince senden izin almamı istedi." Bu notu özellikle düşen
Ömür, adamdan gizli hareket etmek istemedi.

Barzan gözlerini kırıştırdı. "Tamam, iki günlüğüne gitsin."

Kabul etmesine şaşırın Berçem renk vermedi. Alaz'ı dibin-
den ayırmayacağını düşünmüştü. Nitekim kahve yaptığı esnada
nasıl bir tartışma olmuşsa aralarında, bunun etkili olduğu kanı-
sına vardı.

“Ben Alaz’a haber vereyim o zaman,” diyerek arkadaşına döndü. “Sen içeri geç, kapıda mı bekleyeceksin?”

“Günay arabada beni bekliyor. İçeri geçersen huzursuzluk eder.”

“E tamam, Günay da gelsin,” dedi Barzan. “Burası yeni ev ama biz yabancı değiliz.”

Ömür yüzünü buruşturdu. “Futbol antremanı var, onu arabadan indirmem mümkün değil.”

Berçem konuşan ikiliyi yalnız bırakarak Alaz’ı çağırmak için odasına yürüdü. Barzan yeni evlerinde Alaz’a ait oda hazırlanmıştı. Uzun süre yanlarında kalacaktı. Ağabeyine kalsa onu hiç göndermeyecekti. Ancak kesilecek söz için Mardin’e geri dönmeleri gerekti. Ama gel de bunu Barzan Hezeroğlu’na anlat!

Odanın kapısını tıklatıp içeri girdi. Aynanın önünde hazırlandığını görünce imayla kaşlarını kaldırdı. “Kabul edeceğini nereden bildin?”

“Benden iki günlüğüne kurtulmak isteyeceğini biliyordum. Çünkü ben de ondan kurtulmak istiyorum.”

Berçem söylediklerini kınarcasına yüzünü astı. “Ağabeyinin pek rızası yoktu ama sen dinlen diye gönderdi. Üstelik senden kurtulmak istese burada kalman için elinden geleni yapmaz.”

Alaz kıyafetlerini doldurduğu büyük el çantasını koluna astı. Bordo renginde uzun bir elbise giyinmişti. Yakası deri elbiseyi üzerinde hakkıyla taşıyordu. Saçlarına omzuna bırakmış, ince siyah bir aksesuarla alnına düşen tutamlarından kurtulmuştu. Yaptığı tek makyaj gözlerine çektiği sürmeydi. Berçem bu kızın dayısına çok yakışacağını biliyordu.

“Sen ağabeyinin vazgeçmesini istiyorsun herhâlde.”

Alaz kıkırdayarak yengesine sıkıca sarıldı. “Sadece seni özleyeceğim, Berçem.” Öpüp sarıldıktan sonra odasından yengeşiyle çıktı. Hâlâ kapıda konuşan ikilinin yanına geri döndüler.

Barzan süslenen kardeşini görünce bir an vazgeçmek istedi. Alaz’ı ciddi anlamda paylaşmaktan korkuyordu. Kız kardeşıyla vakit geçiremeden evlendirmek asabını bozuyordu. Bütün suç kendisindeydi. İstanbul’da kaldığı yıllar boyunca Alaz’ı ara ara yanına alsa da çok fazla vakit geçirmemişti.

Sessizliğini koruyarak yanına gelen kardeşinin alnından öptü. Ömür'e gereken konuşmayı yapmıştı.

"Hadi iki gün sonra görüşürüz," diyerek el sallayıp evden çıktı.

"Seni alırım, Alaz," diyen Barzan kendisiyle konuşmaktan kaçınıp sadece kafa hareketiyle onaylayan kardeşine içten içe homurdandı. Bu şekilde nasıl ilerleyeceklerdi, hiçbir fikri yoktu.

Ömür veda ederek genç kızla beraber kapı önüne park edilmiş arabaya yürüdü. Barzan gözünü kız kardeşinden ayırmazken, Berçem üzülen ama üzüntüsünü saklayan kocasını izliyordu. Araba evin önünden uzaklaşırken bile yerinden kıpırdamayan kocasının haline üzüldü.

"Alaz'ı biraz anlamaya çalışsan, bu kadar üzülmezsin."

Alaz'ı anlamadığını mı zannediyordu bu kadın! İki hafta önce ani bir kararla Afran ile evlenileceği söylenmiş kardeşinin hâlâ bunun şokunda olduğunu bilmediğini mi sanıyordu! Alaz zaten çocuk ruhlu bir kızdı. O çocuk ruhuna gölge düşen lanet olası töreleriydi.

İkisinin hayatı mahvolmuşsa da Berçem ve Barzan birbirine âşık olarak bunun üstesinden gelmişti. Ama şimdi aşk bile bir yerde sorunlarını çözmüyordu. Alaz'ın nasıl bir hayat geçireceğini, sevip sevmeyeceği bir tarafa, hâlâ bu kararı kabul edip etmediğini bile bilmiyordu.

Oksijen alması gerekti. Evinde aldığı nefesler harammış gibi ciğerlerine batıyordu.

"Barzan telefonun çalıyor."

Karısının sesiyle daldığı düşüncelerinden sıyrıldı. "Ne çalıyor?"

Kocasını kendine gelene kadar Berçem salondan telefonu alıp yanına dönmüştü. Elindeki telefonu uzattı. "Telefonun çalıyor..." Kimin aradığını söylerken sesi titremişti. "Baban arıyor."

Gözlerini yuman genç adam bir kavga daha etmek istemiyordu. Alaz gittikten sonra düşünmek için fırsat bulmuşken babasının söyleyeceği her neyse onunla delirmek istemiyordu.

İsrarla çalan telefona ve karısına baktı. "Bakalım kayınbaban ne diyecek?" diyerek verdiği son kararla telefonu alıp cevapladı.

Babasının sesini beklerken Rogeş Ağanın güç bela çıkan hasta sesi kulaklarını doldurdu: “Barzan Ağa?”

Afallayan adam bir süre kendine gelemedi. Öksürük sesini duyunca konuşma yeteneğini geri kazanmıştı. “Buyur, ağam?” Ne olursa olsun bu adama hürmeti ve saygısı vardı. Gerilen Barzan ensesinde hissettiği ürpertiyle gerilmişti. Hiç hayra alamet değildi bu telefon.

“Ne zaman geliyorsun Mardin’e?”

Elleri yumruk şeklini alan Barzan indirecek yer aradı. Karısının yeşil gözleriyle karşılaşınca hepten deliye döndü. Gözlerinde gördüğü korku ve tedirginlik adamın yüreğine işlemişti.

“Neden, ağam?”

Yaşlı adamın kısa süren alaylı kahkahası telefonda yükseldi. “Bak, Miran’ın sözünü kestik. Sırada Afran var, oğlum. Alaz’ı getir, söz keseceğiz. Sözüm üstüne sözün olmaz değil mi, Barzan Ağa!”

Bu bir soru değildi. Bu, ‘Sözüm üstüne sözün olamaz, dediğimi yap!’ demenin en kibar haliydi.

Cevabını beklemeden telefonu yüzüne kapatmıştı. Telefonu yüzüne kadar getiren adam boş bakışlarla bir süre ekranla bakıştı. İdrak etmek uzun sürecekti. Rogeş Ağa devreye girmişti. Alaz’ı getirip söz kesmesini söylüyordu. Barzan olacakları düşündükçe öfkesinden kıpkırmızı kesiliyordu.

Afran Sözeri, Alaz’ın getirilmesi için Rogeş Ağayı devreye sokmuştu.

Rengi değişen, damarları sertleşen adamın seçiren çenesini gördükçe Berçem ürküyordu. Ne olmuştu? Ağam dediği kimdi? Ne söylemişti? “Ba... Barzan...” Titreyerek seslendi. Kocasını iyi gözükmüyordu.

Yeşilden ne renge dönüştüğü belli olmayan gözleri ağır ağır karısına kaydı. Afran Sözeri için kız kardeşi Mardin’e çağırılıyordu. Barzan kendi elleriyle kardeşini götürcekti. Elindeki telefonu karısına gösterdi.

“Rogeş Ağa aradı...” Nefes nefese, küplere binmiş haliyle karısına açıklama yaptı. En tehlikeli halindeydi. “Alaz’ı getir, dedi...” Göğsü inip kalkıyordu. “Alaz’ın sözü var, tükürdüğünü yala ve kardeşini getir, dedi.”

Elinde salladığı telefonu evin bir köşesine bakmadan fırlattı. Adımları karısının üzerine doğru tekinsizce vardı. Yüzünü avuçları arasına alıp yüzüne yakın tuttu. “Senin o dayın var ya, o Af-ran dayın...” Yüzünü avuçları arasında sert hareketleriyle sarstı. “Bütün bunların suçlusu o...”

Beyni gibi bütün ruhu sarsıntıya uğradı kadının. Barzan aklı-nı kaybetmiş, bütün duyuları bertaraf edilmişti. Karısına verdiği zararı fark edemiyordu. Berçem gözyaşlarının akmasına engel olamadı.

“Seni... arayan Rogeş Ağa...” Ne olursa olsun susmayacaktı. Başından beridir dayısı suçlanıyordu ve Berçem izin vermeyecekti. “Dayımla ne alakası var, Barzan?” Ağlayarak derdini anlatması zordu ama yine de susmayacaktı. “Kararı başkaları...”

“Sus!” Boynundaki bütün damarlar şişmiş, boğazını yırtan sesi kadının kulak zarını âdeta yırtmaya zorlamıştı. “Senin o dayın olacak adam... rahat durmadı... kardeşimi benden istiyor.” Avuçlarını yüzünden çekerek karısından aniden uzaklaştı.

“Kim gelirse gelsin karşısında duracağım.” İşaret parmağını karısına tehditle salladı. Orman yeşili gözleri hiddetinden karar-mıştı. “Kız kardeşim evlenmeyecek!” Sanki bütün bunların suç-lusu karısıymış gibi Berçem’e bağırıp kararını bildiriyordu.

Elleriyle saçlarını karıştırdı. Kökünden kazırcasına çekti. “Alaz evlenmeyecek, onların istediği olmayacak.”

Gözyaşları yanaklarından süzülürken Berçem titreyen çene-siyle kocasına hayal kırıklığı içinde fısıldadı: “Asıl seninle ben evlenmemeliydim.”

Fısıltısını duymaması Barzan için büyük şanstı. Zaten duya-cak gibi değildi. Barzan Ağanın aklı sadece Alaz’da idi. “Olma-yacak...” Kendi kendine söylenerek duvarın dibine kadar yürüdü. “Olmayacak asla...”

Rogeş Ağanın sözünü çiğneyecekti. Alaz’ı götürmeyecek, ka-nısıyla beraber gitmeyecekti. Yumruğunu duvara öfkeyle indirdi.

“Siktiğimin töreleri!”

Bölüm 3

Tutsak Hayata İlk Adımlar

Eğer ki zaman her şeyin ilacıysa öncelikle birkaç yıl beklemeliydi. Lakin zamanın ilaç olduğuna inanmıyordu Helin. Yaşanmışlıklar karşısında sadece başışıklık kazanılırdı. Zaman ilaçtır sözü aldatıcı bir bahaneydi. Ve bu bahanelerin arkasına sığınmayacaktı. Zira gelinleri olarak gideceği aile tarafından kabul görülmemiştir. Pek hoşlanmadıkları gibi nefret de ediyorlardı. Çeyiz alışverişinde çekinmeden gösterilerini yapmışlardı. İki görümcesi. İki kuzeni. Teyzesinin kızları.

En yakın akrabasının senden nefret ediyor olması seni bağlamadığı kadar üzebiliyor da.

Her yönden kapalı bir yolu uçtan uca yürüyordu Helin. Çeyiz alışverişini burnundan getiren teyzekızları özellikle gelinlik provasında kızın hevesini kırıyor, her seferinde bir sorun çıkıyorlardı.

Üç gündür can bezdirici provaya gidip geliyorlardı. Gelinliğini tasarlayan Hüseyin, damat Miran olacağı için gereken özendenden daha fazlasını vermiş, bütün işini, ilgisini sadece Helin'in gelinliğine vermişti. Helin'in de canına minnetti. En azından gelinlik yönünde sıkıntısı olmayacaktı.

Ah görümceleri sağ olsun, dert üstüne dert vermekten çekinmemişlerdi. Ama Helin kendi zevklerine uygun gelinliği sunmuştu. Evet, belki istemediği bir düğün, sevmediği bir adam olacaktı. Onu da sevmeyen bir kocası olacaktı. Fakat bir kere evlenecekti. Kendi düğünü için elinden geleni yapacak, içine sinmeyen hiçbir şeyi kabul etmeyecekti. Keza yarın çok pişman olacağını biliyordu.

Çeyizine güzel kıyafetleri ve eşyaları seçiyordu. Gelinliğine aşırı özen gösteriyordu. Bunu gören görümceleri ise burnundan getirmek, hevesini kırmak için her şeyi yapıyorlardı.

‘Sen bu iki günde ne çok kilo aldın, patates çuvalına dönmüşsün.’

‘Ay o gelinliğin içine nasıl sığacaksın?’

‘Helin, bu gelinlik sana yakışmaz, bizden söylemesi.’

Daha neler neler...

Çirkinlikte zirve yapmış atıflarında bulunuyorlardı durmaksızın. Hiçbirine kulak asmıyordu Helin. Aslında onun amacı başkaydı. Kızlarla konuşmak, aralarını iyi tutmak istiyordu. En azından Miran Ağa hakkında birkaç şey öğrenebilirdi.

Evlilik yaklaşıyordu. Neler yapıyordu? Tepkileri nasıldı? İyi mi, kötü müydü? Kafasını kurcalayan soruların cevabını istiyordu. Ama ne hikmetse iki kuzeni de sözleşmiş gibi tek kelime bahsetmemişlerdi Miran’dan.

Yan yana oturduğu kızlara baygın gözleriyle kısa bir bakış attı. Bunlarla değil bir ömür, bir saat bile geçemezdi. Evine vardığını araba durunca fark etti. Nihayetinde kuzenlerinden kurtuluyordu. Mutlulukla vedalaşıp arabadan indi. Bütün yorgunluğunu uzanıp atmak istiyordu.

Evinin kapısı o dokunmadan açılınca babasının evde olduğunu anladı. Kapıyı açan çalışanları Yasin’e tebessüm etti. “Babam evde mi?” diye sordu.

“Evet, misafirlerimizi bugün buyur ettik.”

“Kolay gelsin,” diyerek bahçeyi hızlıca geçti. Zelin hasta olmasa bugün provaya o da gelecekti. Asiya gelmek istediği halde son dakika golü gibi misafir sorunu çıkınca gelişi iptal olmuştu.

İki görüncesiyle tek başına gitmek ve onların eziyetini çekmek kalmıştı Helin'e.

Yorgun adımlarıyla oturma odasına geçti. Annesi ve Zelin oturuyorlardı. Onları görmek günün bütün yorgunluğunu üzerinden vakum gibi çekip almıştı. Gün boyu sahte gülüşüyle durmaktan imanı gevremişti. Şimdi yüzünü sevgi dolu ifadesi kaplıyordu. Hızlı adımlarıyla annesine yürüdü. Tek kelime etmeden yanına uzanıp kafasını dizlerine yatırdı. Hiç konuşmadan uyuyabilirdi.

“Çok mu yoruldun?”

Annesinin müşfik elleri saçlarının üzerine kapanınca gözlerini mayışarak yumdu. “İki yılan görüncem canıma okuyor,” diye mırıldandı. Ardından annesi üzülmecin diye gülümseyerek şakaya vurdu. “Neymiş efendim, ağabeylerinin düğünü mükemmel olacaktı. En güzel gelin olmalıymışım.”

Külliyen yalandı. Çirkin olsun diye sağladıkları çabayı kendilerine kullansalardı boşuna yorulmuş olmazlardı. Gelinliği kötü olsun diye sürüsüyle sorun çıkarıyorlardı. Ama o da Helin ise bunu yanlarına bırakmazdı.

“Tabii öyle olacak, kızım. Ne de olsa yengeleri olacaksın. Senin için en iyisini istiyorlar.”

“Tabii... tabii... kesin...” Annesini onaylayan sesinde en ufak bir gerçeklik payı yoktu. Gözlerini usulca açarak uzanan kız kardeşine çevirdi. Sabaha nazaran iyi görünüyordu. Tebessüm ederek göz kırptı. “Yarın ne yapıp edip o çeyiz alışverişine geleceksin. Onlara yetişemiyorum.”

“Yarın yalnız olmayacaksın. İki adet koruman yanında olacak. Asiye ile canlarına okuruz.”

“Yani biraz biz canlarına okuyalım.”

Neval Hanım iki kızını haklı olmalarına rağmen kınadı. Tabii her şeyin farkındaydı. Saklamakta üstün çabalar sergileyen Helin'e rağmen kardeşi Zana'nın, Zelin'i istediğini biliyordu. Kader Helin ile Miran'ın adını yan yana yazmışsa eyvallah demek düşerdi.

Her şeye rağmen içi rahattı. Zira Helin kendini kimseye ezdirmeyen deli kızın tekiydi. Görümceleri ne kadar canına okusa da Helin yarın bunların hıncını çıkartırdı. Bu sebepten bir nebze de olsa yaşlı kadının içi rahattı.

Onu korkutan kız kardeşi ve Miran'ın kızına neler yapabileceğiydi. Kızını vermeden önce elbette Miran Ağaya iki çift lafı olacaktı. Kız kardeşinin evi de olsa lafını edecekti. Kimse onun kızlarının canını yakamazdı.

"Kızlar düğüne gelecek mi?" diye sordu Helin.

"Elbette, Ronya ile konuştum. Babam hocalarıyla konuşmuş, üç günlüğüne rapor aldılar." Bilgiyi veren Zelin, kardeşleri geleceği için çok heyecanlıydı. "Yarın ilk uçakla gelecekler."

İstenmediği evlilikte kardeşleri yanında olacağı için mutluydu Helin. "Gelsinler gelsinler, onları çok özledim."

Erkek kardeş eksikliğini beş kız kardeşte yaşamışlardı. Bugün bile eksikliğini bir kez daha yaşamıştı Helin. Annesinin son hamileliğinde erkek bebek beklenmiş, deyimlerine göre doktor bile ikiz erkekler geliyor demişti. Ancak ikizlerin doğduğu gün erkek diye bekledikleri iki kız dünyaya gelmişti.

Hacı Ağa yine de umudunu yitirmemişti. Allah'a şükür etmişti. Nur topu gibi iki kızı olmuştu. Belki de kız çocuklarını çok sevdiğinden beş kızı olmuştu. Hiçbir zaman cinsiyet ayrımına düşmeyen baba hep hayırlı evlatlar dilemişti. Her doğum sonrası annesinin sözlerini hatırlatırdı kendisine: *'Kız çocuklarını o kadar çok seviyorsun ki Allah sana beş kız çocuğu nasip etti.'*

Hiçbir zaman şikâyetçi olmadan, topluma sağlıklı birer kız evladı kazandırmak için elinden geleni yapmıştı. Helin ve Zelin okul yönünde pek başarılı olmayıp bıraksalar da Ronya, Derin ve Arjin ikizler okulu kazanıp Ankara'ya yerleşmişlerdi. Liseyi başarılı ve adı duyulmuş bir okulda okumuşlardı. Derin ise üniversite sınavlarına hazırlanıyordu.

Kardeşler arasında pek yaş farkı yoktu. Her şeyi beraber yapıyorlardı. Helin yirmi iki yaşında, Zelin ise yirmi bir yaşındaydı. Ronya on sekiz, ikizler Derin ile Arjin on yedi yaşlarındaydılar. Dört yıldır Ankara'da okuyorlardı.

Sınav dönemine girmişlerdi ama Hacı Bey'in okulu arayıp üç günlük izinlerini alması yarın Mardin'e gelmelerine olanak sağlamıştı. Ablalarının en mutlu gününde yanında olmayı çok istemişlerdi.

“Yarın ev baya kalabalık olacak,” diyerek annesine biraz daha yanaştı Helin.

“Yarın çok güzel olacak,” dedi Neval Hanım kızının saçlarını okşayarak. Gözlerini sabaha kadar açmamak üzere yumdu. Yarına dinç ve dik uyanmayı diledi.

Sabah erkenden ayaklanmış, hazırlandığı gibi vakit kaybetmeden kahvaltıya inmişti Helin... Bugünlerde oldukça erken kalkıyordu. Beraberinde Zelin’i uyandırmış, hemen hazırlanmasını istemişti. Asiye’ye kısa bir mesaj çeken genç kız diğer yandan kahvaltı ediyordu.

Kol saatine kısa bir bakış attı. Dokuzu çeyrek geçiyordu. Saat onda alışveriş başlayacaktı. Kızların bir on dakikaya kapıya gelmeleri muhtemeldi. Asiye’yi aramak için telefonu eline almıştı ki Zelin ile Asiye beraber kapıdan içeriye girmişlerdi.

“Araba geldi, hadi gidelim,” diyen kardeşine kışkırtıyla kahvaltı sofrasını gösterdi. “Kahvaltı etmeyecek misin?”

“Hayır abla, sen doyduysan gidelim.”

Onaylayarak oturduğu sofradan hızlıca kalktı. “Kız Helin, sakın lafını onlara bırakma. Bak şimdiden uyarıyorum.” Annesine doğru adımlarını atan Helin kuzenine bakıp göz kırptı. “Sen hiç merak etme, Asiye.”

Annesiyle vedalaştıktan sonra odadan kuzeni ve kardeşiy-le çıktı. Bahçe kapısına doğru ilerlerken babasını gördü Helin. Odasının penceresinden onları izliyordu. Babasına el sallayarak gülümsedi. Evden çıkmış, hazır olan arabaya binmişti.

Miran Ağanın dayıoğlu Kerim onları alışverişe götürecekti. Evlilik kararlarını veren Behram Ağanın küçük oğluydu Kerim. Sinem ön koltuğa oturmuştu. Helin, Zelin, Asiye ve Nehir arka koltukta oturuyordu.

“Rahat mısınız kızlar?” diye sordu Kerim, Helin’e dikiz aynasından bakıp göz kırarken.

“Rahat ol. Hepimiz incecik kızlarız, sığıdık,” cevabıyla kuzenin yola çıkmasını sağladı Nehir.

Gözlerini bayarak camdan dışarıyı izledi Helin. Tam tamına üç gün sonra düğünüydü. Lakin heyecanı iğne ucu kadar yoktu.

Çünkü Miran hakkında bilgisi yoktu, ne yaptığı hakkında bilgisi yoktu, düğün hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu.

Keşke kızlardan biri sorsa, diye düşünürken içinden geçeni dışa aktarmış gibi Asiye anında Miran Ağayı sormuştu. Hızla kafasını Asiye'ye dönen Helin, sesli düşünüp düşünmediğini çözmeye çalıştı. Bakışların kendisinde değil de Asiye'nin üzerine odaklı olduğunu fark edince derin bir oh çekti.

"Miran Ağamın keyfi nasıl kızlar?"

"Miran Ağamı görmüyoruz, canım." Omzunun üzerinden Asiye'yi cevapladı önce Sinem. Hemen ardından yeni gelinin tepkisini ölçmek için bakışlarını ona çekmişti. "Malum, çeyiz işi bizi baya yoruyor."

"Öyle mi? Sana sorayım Kerim o zaman?"

"Valla benim gördüğüm heyecanlıydı. O yüzden kendini işine vermiş, harıl harıl çalışıyordu."

"İyi iyi, heyecanını bastırır," diyen Asiye kıkırdadı.

Muhabeti dinlemiyormuş gibi camdan dışarıyı izlese de Kerim'in yalan söylediğini biliyordu Helin. Arabadaki herkes yalanın farkındaydı. Keza Barzan Ağamın karısına âşık olan kocası hatta aşkı için adam öldüren kocası nasıl heyecan yapabilirdi?

Ah, bu oldukça gülünçtü...

Alışveriş merkezinin önüne park edilen arabadan inmişlerdi. İşleri bitince ona haber vermesini istedi Kerim. Dönüşte gelip alacaktı kızları. İlk mağazaya adımlarını atmışlardı. Hızlı bir girişim olmuştu ki üç kız daha kıyafetlere göz atarken iki görünmce ellerine gelen parçaları mazağa görevlisine teslim etmiş, Helin'in denemesi için kabine bırakmasını istemişlerdi.

"Biraz hevesli olsana, kızım."

"Asiye, bırak da Miran Ağa gibi heyecanımı bastırayım." Olmayan heyecanını işiyle bastıran Miran Ağa gibi olmayan heyecanını gün boyu alışveriş yaparak bastırmıştı Helin. Kıyafetleri bitirdikten sonra iç çamaşırı ve gecelik almak için başka bir mağazaya giderken elinde olmadan kızarmıştı Helin.

Şimdi bu kızların yanında gecelik mi alacaktı? Gözü görünmcesine takıldı. İki kız da geceliklere göz atıyordu. İşin özü bu işi Ne-

hir'e bırakmak istiyordu. Çünkü Nehir bir yıldır nişanlıydı. Çeyizini neredeyse tamamlamıştı. Nişanlısı askerde olduğu için evliliği bir yıl daha ertelemişlerdi. Haziran sonu gibi düğünleri olacaktı.

Nişanlısı Berat, nisanın ortalarında dönmüş olacaktı.

"Helin, burada ne istiyorsan kendin seç. Senin zevkine kalmış bir şey." Asiye yanına yanaşarak konuştu. Arkasında kalan Zelin gülümseyerek onay verdi: "Katılıyorum."

"Kızlar çok yorgunum, bulaşmayın." Sesinden, gözlerini de-virmesine kadar efil efil yorgunluk akıyordu. Giy çıkart giy çıkart iflahı âdeta kurutulmuştu. Hiçbir şey çeyiz kadar yorucu değildi.

"Helin, gelsene bu tarafa." Nehir'in çağırmasıyla üç kız aynı anda kafasını onun olduğu tarafa çevirdi. Komutlara uyan robot gibi aynı anda adımları başlatıp Nehir'e doğru yürüdüler. Elinde birkaç takım gecelik vardı ve oldukça güzel görünüyorlardı.

"Bunları seçtim. Bunların bir farklı rengi bende de var. Belki sen de beğenirsin."

"Fark etmez, Nehir," diyerek alıcı gözüyle bakmadığına on-ları ikna etmeye çalıştı. Gecelik demek koca demek, gece de-mekti. Kızaran yüzünü saklamaya yer aradı. Daha onu atlatama-dan arkasından iç çamaşırı dolu kutuları gözüne sokan Sinem gelmişti. Yanına gelen görevliye uzattı.

"Bak burada da çok güzeller var." Dolu elleri kurtulur kur-tulmaz yeni bir parçaya uzanmıştı. Sinem çeyiz alışverişini epey sevdiğinden bütün bu uğraşlara katlanıyordu. Helin'i sevmese de laf söz gelmesin diye hoş ve naif parçaları almaktan çekin-miyordu. Eline aldığı saten geceliği inceledi. İddialı bir parçaya benziyordu.

Gösterdiği parçaya göz gezdirince giyinip Miran'ın karşı-sına geçtiğini bir an için hayal etti Helin. Yüzünü buruşturdu. Yanaklarının geceliğin şarap kırmızısından bir yudum kızılık aldığından şüphesi yoktu. Hayatta böyle bir şey yapamazdı. Bir kere utanırdı... Cesaret edemezdi... Daha onu nasıl bir kocanın beklediğini dahi bilmezken...

Akıl kâr olmaz, vahimlik çitasını aşmış, karmaşanın bile yetmeyeceği saçmalığın içine düşmüştü. Kuyuya atılmış, avazı

çıkacağı kadar bağırsa da çıkamayacakmış gibiydi. Kuş uçmaz kervan geçmez bir çölün içine düşmüş, kumlarına bulanmış gibiydi. Hayatı o desici güneşin parlaklığı kadar zordu. Hayatı düğüm olmuş ve çözümü olmayan bir ipliğe dönüşmüştü.

Yıllardır gördüğü, konuştuğu, ara sıra tartıştığı, asla anlaşmaya varmadığı, her şeyini bildiği adamla adı çıktığından beri ona ait her şey aklından uçup gitmiş, bambaşka bir adam aklını esir almıştı. İsminden başka bir şey bilmediği bir yabancı kalmıştı.

Miran Kara bir anda hiç kimse oldu.

Düşüncelerinden farklı bir kadının sesini işitince sıyrılmıştı. Mağaza görevlisi Şeyma ve bir müşteri kadın birbirine sarılarak gülüşmüşlerdi.

“Leyal, seni görmek ne güzel.”

“Evet, yeni şeyler geldiğini duydum, koşarak geldim. Kaçır-
mak istemedim.”

Helin karşısında duran mağaza görevlisiyle konuşan kadına bakarken onu süzmeden duramamıştı. Üzerinde tavus kuşunun güzelliğini taçlandıran bütün mavi, yeşil, turkuaz ve kahverenginin farklı desenlerde hâkim olduğu uzun, göğüs kısmı çapraz detayıyla olması gereken dekolteyle uzun bir elbise vardı. Başına örttüğü şal da elbisenin turkuaz rengindendi ve kadının mavi ile yeşil arası iri gözlerini resmen ayyuka çıkarmıştı.

Küçük yüzü, minyon tipinin kanıtıydı. Konuşurkenki aksanı ve hareketlerindeki cilve Helin’in dikkatini çekmişti. Hangi adam bu kadına sahipse oldukça şanslıydı.

“Kesin Arap güzelidir,” dedi Nehir elindeki geceliğe bakarken. Sinem, ablasını onayladı. “Bence de.”

“O değil de kadına baksanıza, ne cilveli.” Kadını izlerken gözünü bir saniye olsun üzerinden ayırmadı Zelin.

“Aynen... Galiba hep buraya geliyor,” diye tahmin yürüttü Asiye.

Yorumda bulunmayan, gecelikleri inceleyen ancak farkında olmaksızın kulağını Arap güzeline kesen Helin ağzından çıkan her konuşmaya dikkatle odaklandı. Cilvesi bakılırsa bu mağazadan eli boş ve basit bir gecelikle çıkmayacaktı.

“Böyle iddialı bir şey istiyorum. Anlarsın ya.”

“Ah... tabii... nefes bir parça geldi. Sana sakladım,” diyen mağaza görevlisi Şeyma, kızların yanına kadar geldi. Karşılarında duran reyondan ustalıklı bir parçayı seçip cilveli müşterisine sundu. Ve tüm gözler o parçaya odaklandı.

Leyal parçaya mutlulukla bakarken Helin böyle bir şeyi asla giymeyeceğini düşündü. Kendisi gibi düşünen dört kız da gecelik demeye bin şahit isteyen saten ve tül parçasına dikkat kesildi.

“Bu efsane bir şey.” Cilveli aksanı mağazada şakıdı. “Başka var mı?”

“Olmaz mı?” Eleman Helin’in tam dibinde duran geceliği de alarak Leyal’in eline verdi. “Bunlar tam senin zevkine göre.”

“Benimki bunlara bayılacak.” Çekinmeden sunduğu hareketler, kısmadığı sesi, parıldayan renkli gözleri kızları rahatsız etmişti.

Kaşları istemsizce kalkan Nehir kısık seste soludu: “Adam baya fantezi seviyor, belli.” Kadın cazibeli ve oldukça da cüretkârdı. Ancak merak ettiği benimki dediği adamıydı. Hangi şanslı adam bu kadına aitti? Ya da asıl soru, bu kadın nasıl bir adama sahipti?

Kıkırdayan Zelin kızlara doğru hafif eğilip fısıldadı: “Keşke adamı görseydik.”

Dikkat çekmek istemezken Leyal’in her hareketlerini göz ucuyla izlediklerinden habersizlerdi.

“Aman... aman eksik kalsın. Kadının aldıklarını gördükçe...” Sinem devamını getiremedi.

Yine sesini çıkartmadı Helin. Olabilir, bir kadın kocası için her şeyi alıp giyebilirdi, mahremiyet çifte aitti. Yalnızca onun kafasını kurcalayan boş parmaklarıydı. Benimki dediği adam parmaklarına yüzük takmamıştı. Ne bir nişan yüzüğü ne evli olduğunu temsil eden bir alyans.

Evli kadın duruşu olmasına rağmen boş parmakları aklını kurcalamıştı. Benimki bunlara bayılacak, demişti ama elinde yüzük yoktu. Bu kadın kimdi? Kimindi? İlk defa görmüştü de. Adını da hiç duymamıştı. Baş ağrısı yapan, gereksiz ancak bir o kadar merak uyandırıcı düşünceler Helin’in aklını doldurdu.

Burada ne halt olursa ayaklı gazete görevini yapan dedikodu üstatları sayesinde herkes bilgiden nasibini alırdı. Ne var ki güzelliği bu kadar göze batan Leyal adlı Arap güzelini hiç duymamıştı. Göğüs kafesinin ortasında bir sıkışma hissetti ancak yorgunluğa ve mağazanın sıcaklığına vererek kızlara yöneldi.

“Kadın evli değil. Fark ettiniz mi?” Sesi kısık, bakışları sertti. Bu kadında rahatsız eden bir şey vardı. Baktıkça yüzündeki kanın çekilmesini sağlayan, adını konduramadığı, yersiz bulduğu, rahatsız edici bir his.

“Evet,” dedi Asiye. “Gördüm.”

“Hadi, biz alacağımızı alalım, gidelim.” Ablasının koluna dokunup dikkatini üzerine çekti Zelin. Beğendiği birkaç geceliği eline aldı. Rızası olursa bunları da alacaklardı. Arkalarında duran mağaza görevlisini hiçbirisi fark etmemişti.

Utangaçlığından ışık hızıyla sıyrılmış, kendisine sunulan geceliklere alıcı gözüyle bakmıştı. Bir an önce buradan çıkmak istiyordu. Üzerine çöken ağırlıktan kurtulmak istiyordu. Gözleri ara sıra Arap güzeline kayıyor, gecelikleri heyecanla süzen bakışlarına hayretle odaklanıyordu.

Bu kadın boş bir kadın değildi. Bu kadın benimki dediği boş bir adama da sahip değildi. Çetin ceviz duruşundan kaynaklı rahatsızlık yaşıyordu.

“Şuradakilere de bakalım.” Nehir sol reyona doğru davet etti. Davet edilen tarafa gitmek üzere adım atmışlardı. Fakat Leyal’ın onlara seslenmesiyle hepsi adım atmayı bırakıp ona dönmüşlerdi. Son beş dakikadır, komutu aynı anda alan robotlar gibi aynı anda aynı hareketleri yapıyorlardı...

“Kızlar... Sizce nasıl?” Eline aldığı kırk beyaz, göğüs detayı sade tülден, etek boyu kasıklarını örtmeyecek derecede kısa geceliği kızların gözü önüne serdi. Leyal giyse kalçalarını zor kapatırdı.

Tek kaşını havaya diken Nehir belini hafif kırarak genç kadına gözlerini dikti. “Sen bunu hiç giyme, şekerim. Direkt kocanın karşısına çıplak çık. Malum, bir yeri örteceği yok.”

Aldığı cevap karşısında ustalıkla utanmış numarası yaparak başını öne eğdi kadın. “Benim kocam...” Cılveli gülüşüyle

Helin'e bakarken tehlikeli bir ifade kapladı yüzünü. "...böyle seviyor."

İliklerine kadar ürperen Helin, hislerini yansıtmamak için mücadele verdi. Renkli gözlerinde alışık olmadığı bir ışıltı vardı. Leyal ona meydan okuyor, Leyal onun canını yakıyor, Leyal onu can evinden vuruyor ama Helin bir türlü anlamıyordu. Nedense hiçbiri bu kadından haz etmemişti. Belki de hepsi hissetmişti. Nitekim hiçbiri tek kelime dahi etmemişti.

"Canım biz nereden bilelim senin herif ne seviyor?" diye çirkefleşerek cevapladı Sinem.

"Ben sadece sordum. Fikrinizi almak için." Masum bakışları kızları etkisine alamazken, Helin'e kaydığı her an o tehlike su yüzüne yeniden çıkıyordu. "Herkes sana bir şeyler gösterdiğine göre çeyiz alışverişine geldikleri sensin. Bana en iyi fikri sen verirsin. Sence nasıl bu?" Araya bir mesafe koymaksızın sırta bıçak izi yaratan arkadaş canlısı sesiyle kızlara sokuluyor, zehrini her an savunuyordu.

Nasibini alan ise sadece Helin'di.

Helin, Nehir'in söylediklerine harfi harfine katılıyordu. Giymesine gerek yoktu. Örtcek bir tarafı olmadığı gibi çirkin ve ucuz görünüyordu. Fikrini rahatsızlık duyduğu kadına apaçık belirti.

"Sizin kocanız ne sever bilmiyorum ama onu ben de beğenmedim." Kendini nasıl bir ateşe attığını öğrendiğinde cüretkâr Leyal'i nasıl bir cehennemde yakacağını bilmeyen Helin, elinde tuttuğu ve çok beğendiği geceliği bir numaralı gizli düşmanına uzattı. "Ben bunu çok beğendim. Eminim size de yakışır," diyerek zoraki gülümsedi. "En azından sevdiği şeyin dışına çıkarak kocanızı şaşırtın."

Leyal şeytanice sırıttı. Beklediğinden çok daha mükemmel bir yüzleşme olmuştu. Elinden gecelik değil de altın tepside sunulmuş Miran'ın hayatını alıyordu sanki. "Dediğini kesinlikle yapacağım. Teşekkür ederim, tatlım," diyerek arkasına dönmüş, başka reyona yönelmişti.

Bir bıçak izi ciğerine saplanmış, Helin hâlâ fark etmemişti.

“En güzelini ona verdin, Helin. Giyeceğine inanıyor musun?” Alt dudağını sarkıtan Asiye isyan bayraklarını çekebilirdi. Kadının Helin’e karşı tutumundan iğrenmişti.

“Biraz örtünsün istedim.” Omzunun üzerinden arkasına bakan Leyal’e yapmacık gülüşünü sundu. Şeytan diyordu ki tut saçından, sökene kadar çek. “Belki adam da fanteziyi bırakır,” diyerek kızların gülmelerini sağlamıştı.

Aralarında kıkırdayan kızlar seçimleri gözden geçirmek için kafa kafaya verirken bakışlarını asla Helin’in üzerinden çekmeyen Leyal, düşmanının sevdiği adam için seçtiği her geceliğe tiksinecek bakıyordu. Kendi eliyle verdiği geceliği kesinlikle bu akşam Miran için giyecek, aklını başından alacaktı. Helin’in elinden aldığı bu ödül için atacağı her bir göbekte zaferini kutlayacaktı.

Elbette kızların gözü önünde yaptığı her şey oyundu. Her hareket planlı, her konuşma bizzat düşünülmüştü. Kaç gündür Helin’i takip ediyor, buraya adım atacağı günü ipe çekiyordu.

‘Ah... Helin’cim üzülerek söylemeliyim ki başına büyük bela sardın. Benden çekeceğin var.’

Üç hafta önce, Helin ve Miran’ın adı aynı anda dudaktan döktüğü gün başlamıştı öfkesi. Öldürmekten bile geri durmayacak nefrete sahipti. Ki öldüreceğini çekinmeden dile getirmişti. “Bir kadının en büyük düşmanı sevdiği adamı elinden alan kadındır!” demişti.

Yolcusu olduğu yolun sonuna gelmişti. Gelinliğiyle yeni evin kapısından içeri girdiği an yeni bir yolculuk başlamıştı. Miran Ağanın yuvasında değer mi değmez mi dileminde kaldığı yeni bir hayata başlıyordu. Sazın dinmediği, zurnanın kulağı aştığı, davulun gümbürtüsüyle hoplattığı dile destan bir düğünün sonunda kendini kocasıyla mahremine geçireceği yatak odasında buldu Helin.

Vücudunu saran titreme olmasa nefes aldığından şüphe edecekti.

Gelinliğinin t  lleri, avuç işleri arasında yırtılacak kadar sıkı-tığından buru  mu  tu. İstediği gelinliğin, istemediği odanın içinde boğuluyordu. Odanın her bir köşesi üzerine doğru geliyor, dara-cık bir kutuda sıkışmış hissi veriyordu. Miran gelene kadar bu devam edecekti.

Zana Hanım'ın dediiği ve istediiği gibi   anına yakışır, unu-tulmaz kına ve düğünü olmuştu. Kabalık o kadar fazlaydı ki bir ara nefes alamaz hale gelmişti Helin. Halayın uzun kuyruklarla bahçede adım atacak yer bırakmadiği keyifli ve merak uyandırt-cı düğününün en güzel kısmı Miran'ın duvağını kaldırıp alnını uzun uzun öpmesi olmuştu.

El   lemin ağzına laf vermemek için yaptiğı hareket Helin'in takdirini kazandırmıştı. Yoksa bu evliliiği asla istemeyen adamın alnından öpmesine başka bir anlam y  klemeyecekti. Kız kardeşleriyle vedalaşmasını asla unutmayacaktı. Akılları kendinde kal-masın diye mutlu numarası yaptiğı her saniyede işlerinin nasıl yandıiğını gözlerinde g  rm    tu.

Annesiyle ve babasıyla vedalaşması her şeyden daha ağır ol-muştu. Gözyaşlarını durdurmaya çalışan babasının acısına inat kızını teselli edişini de unutmayacaktı. "Sa  ının teline zarar gel-sin, seni o ev de barındırmam," demişti.

Babasının, Behram Ağanın kararına karşı durduğunu kına-dan önce öğrenmiş ve kahrolmuştu. Ne yapmış ne etmi    e ve-rilen hükmü durduramamı  tı. Durduramadiği için vicdan azabı çeken babasının, mutsuz olduğunu g  r  se kızını alacağından şüphesi yoktu.

Lakin yemin etti Helin; bu ev onu mutlu etmiyorsa, o da zehir edecekti her günü.

Kapının sesini işitince ağzından yüksek seste bir inilti kop-mu  , gözlerini hızla yummuştu. Bu gece gerdek olmayacaktı. Sabah hastalanmış, nitekim ne annesine ne teyzesine bu durumu izah etmişti. Bu odaya alındıiğında durumu sorulmuş ve Helin bilgisini vermişti. Evliliiğini istemeyen teyzesinin bundan pay   -karmasından bile korkmuştu.

Miran kuşağını a  ıp, gelinliiğini üzerinden çıkardıktan sonra üzerini değiştirecek ve beraber ilk gecelerinde yastığa ba   ko-

yacaklardı. Belki konuşacak, belki susacaklardı. Tüm bunların derin düşüncesine kapılamadan kapanan kapı sesi bu sefer bey-ninde duyulmayan, ne var ki canına okuyan çığlıkları attırmıştı.

Baş başalardı, yüzleşme vaktiydi.

Yutkunan kızı zangır zangır titreme sarmıştı: Başka bir kadı-nı seven ve onu istemeyen adamın karısı olarak bu eve gelmişti. Yıllardır tanıdığı adam şimdi yabancıydı. Tüm bu keşmekeşin içinde hayatın akışına uyarak devam etme zorunluluğu vardı.

Gel de şu zalim hayata sövme...

Gelinliğiyle yatakta oturan teyzekızına doğru yürüdü Miran. İstemediği beraberlik bu gece dâhil önündeki birkaç gece olma-yacaktı. Bu kıza her baktığında kararın verildiği günü anımsa-yacak, herkese olan nefreti Helin ile beraber katrilyonla çarpıla-caktı. En zalim yanı, nefret ettiği insanların canını yakmaktı. Bu uğurda en büyük yarayı Helin Kara alacaktı.

Üzerindeki gelinlikten bir an önce kurtulmak istediğini Mi-ran'a nasıl söyleyecekti Helin? Bugünden itibaren koca sıfatını almış adama... Bu geceden sonra gözünü onunla beraber kapa-yacağı, onunla beraber açacağı adama... Sevmediği adama...

Yutkuna yutkuna boğazına oturmuş bütün korkularından, acılarından kurtuldu. Önüne eğdiği kafasını doğrultmadan cılız sesiyle seslendi.

"Miran..."

Sessizlik.

"Miran Ağa..."

Yine sessizlik.

"Ağam..."

"Bir karar ver, Helin?"

"Ah..." Adamın sert çıkan tınısıyla ürperen Helin, utançtan kafasını kaldıramıyordu. Nasıl dile getireceğini bilmiyordu. Du-dağını ağzının içine alarak ısırırdı. Miran'a söylemiş olduklarını umuyordu. Hayır, bunu nasıl olur da ona bırakabilirlerdi.

Miran elleri cebinde, sabrından ödün vermeden yataktan ağır ağır ayaklanan karısının konuşmasını bekledi. Acaba dili ne za-man çözülecekti?

“Helin, ne oldu?”

“Ben yani... ben...şey oldum...”

“Ne oldun?”

Sanki karşısında duran kuzeni değil de düşmanıydı Miran'ın. Nasıl buz kütlesi gibi davranıyordu. Eski Miran'ı istedi. Onları gördüğü zaman gülümseyen, Helin'e önce satışıp ardından her lafına kızarkenki sertliğinde bile sevgiyi barındıran adamı istedi.

Tamam, istedikleri evlilik değişti, sevmiyorlardı. Ama bu kadar soğuk olmasına gerek yoktu. Buz dağı bile bu adamın donukluğu karşısında hemen çözüldü.

“Ben... şey oldum...özel...gün...yani...regl oldum bu sabah.”
Kem küm ede ede nihayet konuşmayı başlatabilmişti. Ya şimdi devamını nasıl getirecekti? Nasıl gelinliği çıkartıyordu? Derin bir nefes alan Helin sonunda tüm cesaretini toplayıp kocasına baktı.

Bakmaz olaydı! Soyadı gibi kara gözlerinde bugüne kadar hiç görmediği o parıltı ve neşe vardı. Sanki ona hayatında hiç duymadığı ama duymak istediği iltifatı sunmuştu. Kalbi bin parçaya bölünüp göğüs kafesine döküldü.

Yutkundu...

Kızardı...

Kırıldı...

Karısına doğru aheste aheste yürüdü Miran. Zaten bunun için gelmişti. Mesafe kalmaksızın önüne kadar sokulduğu gelinine hafif eğilerek kamburlaştı. Sıcak nefesi kızın dudaklarına vuruyordu. Geceden kara, geceden tehlikeli göz bebekleri önce dudaklarını süzdü. Ardından gözlerinin içine pervasızca baktı.

“Geşa...” diye asla zikredilmesini istemediği ikinci ismini imayla fısıldadı kadına. “Canıma minnet!”

Bölüm 4

Ölüme Yürümek

Öyle anlar oluyordu ki insanlar üç saniye sonra ne olacağını bilmeden kesin tavırlarıyla zamana meydan okuyordu. Öyle anlar gelirdi ki tükürdüğünü yalamak zorunda kalırdın. Barzan Ağa da onlardan birini yaşıyordu, tükürüğünü yalayacaktı. Herkese göre Barzan Hezeroğlu sözünden dönecek, emirlere boyun eğecekti.

Ayağı Mardin'in topraklarına adımını basmayacak, elleriyle Alaz'ı teslim etmeyecek, o kahrolası düğünü yapmayacaktı. Miran'ın kabul edip susması Barzan'ın da boyun eğeceği anlamına gelmezdi. Bir kere hayır demişti.

Bir kere daha yaşananlardan dolayı herkesten nefret etti. Kulağını arşınlayan hıçkırıkları duymazdan gelmek vicdanına ağır gelecekti. Bu kadını ağılattığı her saniye için yarını burnundan fitil fitil gelecekti. Ki dün karısına belalı emanet diye sahip çıkmayıp canını yaktığından, bugün kendi kardeşiyle sınıyordu Barzan.

Ardı ardına sıraladığı küfürleriyle kapıyı açıp öfkesiyle dışarı fırladı. Birilerini öldürmesinden korktu Berçem. Ne zaman hiddetiyle atılsa, zararı kendisine geri dönüyordu ve kocası bunun hâlâ farkında değildi.

Kapı kapanır kapanmaz fırlatılan telefonu bile toplamadan salona koştu. Nereye koyduğunu unuttuğu telefonunu aradı. Gözünde birikip akan yaşlarını elinin tersiyle sildi.

“Sana bu yaşların hesabını... soracağım, Barzan Ağa.” Kır-lentleri yere fırlatıp telefonunu aramaya devam etti. “Hepsinin hesabını... tek tek... soracağım. Bakalım...bakalım ne cevap ve-receksin?”

Durmak bilmiyordu yaşları, silmesine rağmen inatla akıyor-du. Ahını alan kocası bu yükün altından nasıl kalkacaktı?

Salonda arayıp bulamadığı telefonu mutfakta bulacağını umarak hızlı adımlarıyla salonu arşınladı. Kahve yaparken ya-nında getirmişti. Mutfağın kapısından içeri girer girmez gözleri hızlı bir arayış içine girdi. Tezgâhın üstünde bıraktığı telefonu fark edince koşar adımlarıyla tezgâha vardı. Titreyen elleri tut-makta güçlük çekti. Ömür’ü aramalıydı hemen.

Dokunmatik ekranda elleri nasıl kaymış, Ömür’ü nasıl ara-mış bilmiyordu ama nihayet başarmıştı. Kulağına dayadığı ahi-zeden sesin gelmesini bekledi.

Barzan’ın ne yapacağını bilmiyordu. Şayet Ömür’ün evine yolculuğu başlamışsa tehlike kapıda demektir. Arkadaşından ka-pıyı açmamasını isteyecekti Berçem. Isırdığı dudaklarını kanat-madan evvel dişleri arasından serbest bıraktı. Ağlamamak için sarf ettiği bütün çaba, düşünceleriyle beraber kül olup uçmuştu.

Barzan tarafından suçlanmaya idraki yetersiz kalıyordu. Da-yısı kız kardeşini istemiş olabilirdi. Anormal olan bir tarafı olsa yine hak verirdi. Herkes kardeşine talip olabilirdi. Her talibine bunu mu yapacaktı? Afran Sözeri dışında kimseye yapmayacak-tı, bunu biliyordu Berçem.

Cevap vermeyen numarayı ısrarla aradı.

Dayısına yapılan kasıtlı muamele aklına bin bir türlü düşün-ceyi üflüyordu. İçlerinde en ağır ise; dayısını kız kardeşine layık görmediği düşüncesi idi. Evet evet, buydu. Barzan Ağa, Afran’ı kardeşi Alaz’a layık görmüyordu.

Haklı olduğu yönler de vardı ve Berçem bu yönleri görmez-den gelmek istese de gelemezdi. Barzan Ağaya haber verilme-

den, fikri alınmadan Alaz'ı vermişlerdi. Üstelik en yanlış zamanda, en doğru hareket olarak kabul görülmüştü. Elinde silahıyla karısını seven, ağabeyinin katilini öldürmek için açık açık sözünü verirken...

Neticede hüküm verilmişti. Bu kadar tepki vermesi Berçem'i kınıyordu.

Az önce olanları hafızasından silemeyeceği gibi kalbinde kuru bir rafa kaldırıp tozlara bulamayacaktı. İstanbul'a tekrar döndüklerinden beri bütün tartışmaların sonucunda bir şekilde yine yan yana gelip buzları eritiyorlardı.

Nitekim setler dakikalar önce aralarına çekilmiş, kalpten özür gelmediği müddetçe affı asla olmayacaktı. Gelincik dalından kırılmış, suyu verilmemiş halde koca bir çöle terk edilmişti.

"Berçem... Berçem... iyi misin?"

İşittiği telaşlı ses daldığı düşüncelerinden çekip çıkarmış, dış dünyayla bağlantısını hızlıca sağlamıştır.

"Ah... Ömür..."

"Berçem, iyi misin?"

"Ben... şey... iyiyim... kötüyüm... kötü..." Henüz ne açıkladığını bilmiyordu. Hâlâ şokun etkisindeydi.

"Korkutuyorsun beni..."

"Barzan..." ismini acıyla fısıldadı. "Mardin'den aradılar. Alaz'ı getir, sözü yapacağız, dediler." Parmakları saçları arasına tarak niyetine karıştı. "Adama resmen emir verip çıldırttılar. Delirdi... Aklını kaçırdı... Çıktı gitti..." Ayakta duracak gücü kalmayınca bir sandalye çekip oturdu.

Ağlamamak için gösterdiği direnci oturunca kaybetmişti. Yanaklarını ıslatan yaşların, boğazını düğümlediği her an Berçem yaşadığı hayata küfrediyordu.

"Sen ciddi misin?"

"Şaka yapacak halim mi var, Ömür? Her şey üst üste geliyor."

"Kahretsin, zamanı mıydı?"

"Barzan herkesi öldürür... Yemin ederim Alaz uğruna kimseyi affetmez." Gözyaşlarını silmeyi bıraktı. Neyin derdine düşeceğini bilmez olmuştu. Bir yandan kabul görmez dayısının her

açıdan suçlanması, öbür yandan gün geçtikçe uçurumun büyüdüğü Alaz ve kocasının uzaklığı, öte yandan susmak bilmeyen ve karga gibi başlarına üşüşen aile büyükleri.

“Berçem...Berçem...” Sesi titreyen Ömür’e kulak astı. O da korkmuştu belli ki. Olaylardan harap olmuştu ki daha üzerinden bir saat geçmeden Alaz’ı almıştı.

“Efendim?” diye seslendi.

“Şey... biliyorum... beni öldüreceksin... Ama...ama...dayın... Afran...”

Çaresiz kadının bir türlü anlatamadığı konu her ne ise dayısının adı geçer geçmez yerinden fırlamıştı. “Ne oldu?” Nefesi ansızın kesildi, yeşil gözlerinin ferî kaçtı. “Dayıma bir şey mi oldu, Ömür?”

“Hayır hayır, sakın ol. Otur bir yere lütfen. Off, özür dilerim, hata yaptım... Hata yaptık.” Ses tınısı konuştuğuca titriyor, ağlamaklı çıkıyordu. Kesin bir şey olmuştu.

“Ömür ne oldu?” Yüksek sesi mutfakı doldurdu. Dayısına bir şey olmuşsa Barzan’ı asla affetmeyecekti.

“Afran burada!”

Bir çırpıda söylenen cümlelerin ağırlığı içine oturmıştı.

Kalktığı sandalyenin üzerine aynı hızla düşen Berçem bir kez daha şoka girdi. Hayır, yanlış duymuştu. Dayısı burada olmazdı. Zamanı değil, sırası değildi. Her şey üst üste gelmişken affedilemez hatayı yaparak buraya kadar gelmiş olamazdı.

Ölüm gırtlığının ucunda, bir yutkunsu fermanı mühürlenecekti.

“Berçem, özür dilerim. Konuşmak istedi. *Alaz’ın fikrini almak istiyorum*, dedi. Afran ve Mahsum ağabey geldi. Zaten daha görüşmediler. Yani hayır dersin görüştürmem. Yani içerideler, gerçi geç kaldım söylemeye. Ama için rahat olsun. Daha Alaz görmedi onu. Çok ısrar ettiler. Afran’a yardım etmek zorunda kaldım. Dayanamadım.”

Nefes almadan her şeyi bir çırpıda söyledi Ömür.

“Berçem... Bak özür dilerim. Gerçekten *Alaz’ın fikrini almak istiyorum*, dedi. *Eğer istemiyorsa vazgeçerim. Zaten He-*

lin'le Miran evleniyor, Alaz'a dair bir sorun kalmıyor, sevdamdan vazgeçerim, dedi. Dayanamadım. Ben...ben..."

Berçem daha fazla duymak istemedi. İşler iyice Arap saçına dönüşüyordu.

"Ömür... Barzan size geliyor olabilir."

Güçlkle soludu. Şimdi düşüp bayılabilir. Kocasına oraya gidecek, dayısı ve Alaz'ı görecek. İlişkilerinin olduğunu düşünecek. Barzan gözünü bile kırpmadan önce oradakilerin işini bitirecek, sonrasında eve gelip giydirmedikleri gelinliğin yerine kefeni giydirecekti kendisine. Korku nabız gibi kalbinde atıp, kanına nakşetti.

"Ne!"

"Barzan bizi öldürecek!"

"Bittim ben..." Konuşmanın devamını telefonun kapandığını haber eden bip sesi getirdi. Kulağından çektiği telefonu masaya gürültüyle bıraktı. Dirseklerini masaya koyup, avuçlarına alnını yasladı. Yanağından süzülen yaşları masaya damladı. Yolun sonu bugündü.

Dayısı nasıl olur da buraya gelirdi? Her şey zaten bok çukuruna düşmüş gibiyken, çözümler kayıplara karışırken ne için gelebiliyordu? Olan olmuştu artık, neyin peşine düşüyordu? Ne zaman bu kadar umursamaz olmuştu dayısı. Alaz ve dahi Afran istemese de evlilik şartı koyulmuştu. Öyle ki kocasına bir aramayla emri vermişlerdi.

Burnunu çeke çeke hal olmuştu. Sürekli düşünmekten başına ağrılar girmişti. Yeni bir telefon araması alınca ofladı. Kocasına eve gelene kadar ondan bir haber alamayacaktı. Ekranda parıldayan isim kaynanasıydı. Cevap verip tekrar kulağına götürdü.

"Alo..."

"Keçamin*."

"Libê yadê**..." Ağladığını saklamayı bırakmıştı. Zaten kaynanasının sesini duymaz contası bozuk musluk gibi inci taneleri yanaklarından inivermişti.

* Keçamin: Kızım

** Libê yadê: Efendim anne

“Kızım, iyi misin?”

“Barzan delirdi. Çıktı gitti.”

“Biliyorum, Okan’dan aradı. Demediğini bırakmadı.” Yorgun sesinden anlaşıyordu ki Hezal Hezeroğlu’nun uğraşı Berçem’den daha fazlaydı. Belli ki o da çok doluydu. “Siz nasılsınız, sizi merak ettim.”

“Ömür, Alaz’ı alıp kendi evine götürdü. İyi ki gitti. İyi ki o zaman evde değildi. Gerçekten...” Devamını getiremedi Berçem.

“Kendini heba etme, yavrum. Barzan, dayını istemiyor değil. Sizin boşanmanızı istedi diye ceza veriyor. Seni aldığı için dayına kızgın.” Açıklamayı yapan Hezal Hanım’ın sesi tükenmiş çıkıyordu...

Mantıklıydı aslında. Lakin Berçem için yeterli değildi. Kocasını kıracağı kadar kırmış, diyeceğinden çekinmemiş, ortalığın tozunu dumanına katmıştı. Afran-Alaz evliliği olmayacaktı. Bu kadar basit!

“Sorun değil... Dayımı kardeşine layık görmüyor olabilir.” Bu da bir seçenektir ki başından beridir Berçem’in düşüncesi bu yöndeydi. Afran şifa olsa Alaz’a, gayri evlilikleri olmayacaktı.

“Hişşt.” Telefonda uyarı dolu ikazı yükseldi. “Sakın bir daha duymayayım, Berçem. Afran’dan iyi bir damat mı bulacağım ben? Baban Raber söylediği anda başım gözüm üstüne dedim. Sakın böyle düşünme.”

Herkesin onayı varken Barzan’ın olmaması üzüyordu. “Ama... öyle, başka açıklaması mı var?”

“Çok açıklaması var da dil dönmeyince dönmüyor, kızım... Üzme kendini. Barzan geldiğinde de onunla konuşma. En azından sakinleşene kadar.”

“Beni bizi... çok kırdı yadê...” Titrek nefesini usulca verdi.

“Berçem, her şey üst üste geldi. Barzan da biliyor ki Alaz’ı Afran’a vermeseydik, kan davasına dönmesin diye Miran ile Alaz’ı evlendireceklerdi. Ben oğlumun katiline kızımı vermem! İki cihan bir araya gelsin, karşıma dursun, ölüm çıkar da dirim izin vermez.”

“Dayımın ne suçu var? Benim, Alaz’ın?”

“Barzan’ın kabul edemediği niye rızam...” Az öncesine nazaran sakın çıkan sesi konuşmanın yarısında kesilmişti. Hemen ardından telaşlı sesi duyuldu. “Kızım, baban çağırıyor, ararım seni.”

Telefonun aniden kapanmasıyla neye uğradığını şaşırان Berçem, orada da işlerin iyi durumda olmadığını anladı. Büyük ihtimalle kaynanası ve kayınbabasının arası da iyi değildi. Kim iyi durumdaydı ki?

Ürkek edasıyla elindeki telefondan dayısının numarasını bulup aradı. Telefonu kulağına doğru götürüp açmasını bekledi. Ahizeden dayısının sesi yükselmıyor, korku Berçem’in yüreğine nakış gibi işliyordu. Barzan onları basmış olabilir miydi?

Dudaklarını ısırان kadın aramayı sonlandırarak bu sefer başka isme yöneldi. Sabah onu kandırان Ömür’e. Gerçi o da yardımcı olmak istemişti ama bu da büyük hataydı.

Ömür’ü aradı, cevap almadı. Alaz’ı aradı. Mahsum’u aradı. Dayısını tekrar aradı. Hiç kimse aramasına cevap vermedi. Önündeki masaya anlamsızca bakan kadının yüreğı sıkıştı. Kesin bir şey olmuştu. Sandalyeden doğrulduğı gibi koşar adımlarıyla mutfaktan çıktı. Odasından alacağı montu ve çantasıydı. Merdivenlerde düşeceği riskini göze alarak basamakları tekinsiz arşınladı.

Bir an önce Ömür’ün evine gitmeli, neler olduğunu öğrenmeliydi. Odasında çantasını ve montunu kaptığı gibi göğsüne hapsederek odasından çıktı. Koşup durmaktan nefes nefese kalmıştı. Gözleri korkudan kararıyor, ansızın düşecek hissine kapılıyordu.

Üst üste katlandıkça altında böyle eziliyordu.

Çıktığı basamakları aynı hızda indi. Kimse aramalarına geri dönmediğı için kafasında bin bir türlü senaryoyu kurgulamıştı. Yazmaya kalkışsa esaslı bir aksiyon kurgusu çıkacaktı. Kapıya doğru koşarken montunu bir kolundan geçirmişti.

Kapı kolunu indirip kendine doğru çekti. Ardına kadar açtığı kapının önünde yabancı bir adam görünce bir kolu montuyla havada kaldı. Diğer eli kapıda asılı kalarak adama kaşlarını çatı.

“Siz kimsiniz?”

“Barzan Bey çıkışınızı yasakladı. Lütfen içeri girin.”

“Anlamadım?” Kulağını adamın yüzüne hafif çevirdi. Yanlış duyduğu şeyi düzeltmesini istiyordu. Takım elbisesini giyinmiş emir kulu kapı önünde dikiliyordu. Barzan ne emir vermişse ona uyacaktı.

İlk emir; Berçem’in dışarı çıkmasını engellemek.

“Berçem Hanım, dışarı çıkma izniniz yok. Lütfen içeri girin.”

Ancak dinlemeyecekti. Hemen bu evden çıkmalı, bir taksiye binip Ömür’ün evine gitmeliydi. Kapı kolunu bırakıp giyemediği montu kolundan sarkarak eşikten geçip adamın önünden çekilmesini istedi.

“Çekil önümden.”

“Beni zor durumda bırakmayın.”

“Sana çekil önümden, dedim.” Sinirle bağırıp adamı itti. Yetemediği gücü korumanın kolundan tutmasıyla son bulmuştu. Berçem dokunmaması için kolunu hızlıca çekerek geri adım atarak içeri girdi. Öfkeden kızarmış suratıyla korumanın yüzüne kapıyı çarpmıştı.

Çaresizce etrafına baktı. Çantası elinden kayarak ayakucuna düştü. Koluna geçirdiği montunu çekip avuçları arasında sıktı. Çıkmasına bile engel vardı. Ne yapıyordu bu adam? Kocasını tanıyamıyordu artık. Akıbeti için endişelenmeye başladı. Rayına oturtamadıkları hayatlarında sorunlar çoğaldıkça Barzan tanınmaz adama dönüşecekti.

Berçem’in kocasına ulaşması gerekti. Aradığı telefonu mutfakta bulacağını bildiği için direkt mutfaka geçmişti. Masanın üzerinde bırakıp yukarı koşmuştu. Telefonu alıp son aramalardan tekrar Okan’ı aradı.

Bir kez daha endişesini saman alevi gibi tutturan cevapsız aramalar...

Saçlarını hızla çekerek tepinmeye başladı. Aklını kaçırmak üzereydi. Dayısını yine aradı. Bu sefer açmazsa Raber Ağayı arayacak, her şeyi anlatacaktı. Başka şansı kalmıyordu. Mutfakta volta atan kadın uzun arayışlarının sonucunda nihayet dayısının sesini duyabilmişti.

“Berçem?”

“Sen... sen ne yapıyorsun, dayı? Nasıl buraya gelirsin? Her şey üst üste gelirken...” Yüzüne sirayet eden şaşkınlık, anlamsızlık, tedirginlik kireç gibi bulanmıştı.

“Berçem... Berçem...güzelim, sakinleş.”

“Dayı, Barzan oraya geliyor olabilir.”

“Çıktım evden, yeğenim.”

Dayısının sakın tınısı kulağını doldurdukça kendini kaybediyordu. Bu kadar sakın olmamalıydı. “Tamam...” diye fısıldadı. Avuç içini alına bastırıp gözlerini kapattı. Derin bir nefes alıp dayısının dediğini yapmaya çalıştı. Nefesini kontrol altına aldıkça özüne geri döndü. “Neden geldin?”

“Güzelim, onunla konuşmam gerek. Düşüncelerini, fikrini bilmem gerek. Beni istemeyen bir kızla evlenemem. Kendimi geçtim, onun hayatını mahvedemem.”

“Biliyorum... Haklısın ama Alaz sana fikrini söylemez. Seninle görüşeceğini dahi sanmıyorum.”

“Bana sadece istemiyorum bile dese, neden diye sormam. Hakkı vardır ama bırak fikrini öğreneyim.” Yeğenini ikna etmesine gerek yokken gönül rızasını bu şekilde alıyordu.

“Dayı, Barzan bilirse kötü olur. Adam zaten çıldırmış durumda. Senden... pek...” Devamında ne diyeceğini bilemedi. Senden nefret ediyor diyemezdi. Kocasını önceleri dayısını seviyor, sayıyordu. Ona yapılanları öğrendikten sonra evliliğine karışıp onu alınca, Barzan’ın sevgisini öfke kaplamıştı. Şimdi nefret kelimesini kullanmak biraz ağır kaçardı. Dayısını da üzmemek istemiyordu.

“Benden pek haz etmiyor.”

“O öğrenmesin.”

“Çıktım evden, rahat ol. Ayrıca karışma artık. Barzan ile aranı benim için bozma.”

“Ben bozmasam da o bozuyor.” Kısık sesle soludu. “Seni istememesi zoruma gidiyor. Ne kadar kocam olsa da.”

“Bak güzelim, benden izinsiz ya da habersiz yeğenini Ciwan’a vereceğiz, Berçem artık bizim gelinimiz deselerdi, Barzan’ın verdiği tepkiden daha kötü tepkiler verirdim. Hak ver. Ona sormadan kız kardeşiyle evleneceğim hükmü koyuldu.”

“Doğru,” demekle yetindi.

“Barzan ile aramız da kötüydü, biliyorsun. Senden istediğim tek şey bu olayın dışında durman. Canın yansın istemiyorum. Canının yandığını duymayı bırak, hissedersen çıkarım Barzan’ın karşısına, ne Alaz’ı isterim ne de senin Barzan’ı sevdiğini umursarım. Kolundan tutarım çeker gideriz.”

Gülümsedi Berçem. Dayısı hâlâ aynıydı. Onun için herkesi karşısına gözünü kırpmadan alıyor ve bunda bir an bile tereddüt etmiyordu. Ailesinden geriye dayısı kalmış, hem annesi hem babası hem ağabeyi olmuştu. Sevdiği kızıdan bile vazgeçecek kadar çok değer verip seviyordu.

Tabii ki vazgeçmesini istemiyordu. Bunun için sessiz kalmayı tercih etti. Dayısının dediği gibi en iyisi olaylardan uzak durmaktı. Her şey olacağına varıyordu. Kaderinde varsa, Barzan ne yaparsa yapsın Alaz-Afran evliliği olacaktı. Olmayana da çare elbet bulunurdu.

“Tamam ama sen de kendini üzme,” şartını koştu Berçem.

“Ben iyiyim. Senin iyi olman benim için daha önemli.”

“Seni görebilecek miyim, dayı?”

“Evet, seni görmeye geleceğim, güzelim. Merak etme.”

İçi bir nebze de olsa rahatlayan Berçem telefonla konuşmaya devam ederken kendisine bir bardak su doldurdu. Yerine geri oturup dayısına merak ettiği soruyu sordu.

Ne kadar çekinse de somaktan, gelecek cevabı merak etti. En çok merak ettiği Alaz sevdasının ne zaman başladığıydı... Söylemek bir tarafa, hissettirmemişti bile.

“Alaz’ı gerçekten seviyor musun?”

Bütün heyecanı iğneyle patlatılan balon gibi patlayıp yok olmuştu. Zira gelen cevap kaçış olmuştu. “Sonra görüşürüz, Berçem,” cevabını veren dayısı konuşmayı sonlandırarak yeğenini cevapsız bırakmıştı.

Derin bir iç çekerek telefonu masaya bırakan genç kadın suyunu içti. Bu olayların üzerine daha çok giderse gerçekten de Afran’ın dediği gibi daha kötü olabilirdi. En iyisi uzaktan izlemektir. Kocasının yaptıklarını artık uzaktan izleyecekti.

Barzan zaten dayısını istemiyordu. İstemediğini defalarca dile getirmişti. Üstüne Berçem konuştuğunda karısıyla da tartışmaya giriyordu. Kararını kesinkes verdi; uzaktan uzağa kocasını izleyecekti. Gıkını çıkarmadan hareketlerini, söyleyeceklerini ve en önemlisi yapacaklarını izleyecekti.

Derin bir iç çekti. Heba olan gününün akşamını normal bir ana döndürmek için işe koyulmalıydı. Ayakta dimdik durmak ve kocasıyla daha fazla tartışmaya girmemek için kollarını sıvamıştı. Öncelikle odasından aldığı eşyalarını geri koymuş, kapı önünde parçaladığı telefonu toplayıp mutfaka dönmüştü.

Günü nü neredeyse mutfakta yemek yaparak geçirmişti. Ağız tadıyla yemek yemek istiyordu. Bu akşam baş başa olacaklardı. Sofrayı iki kişilik kurmuş, özenini eksik etmemişti. Her şeyin hazır olduğundan emin olduğunda ocağın altını kapatıp odasına çıkmıştı.

Giyeceği kıyafetleri hazırlayıp banyoya geçmişti. Uzun sürmeyen banyodan sonra kurulanıp giyinmiş, saç ve makyajını tamamladıktan sonra aşağıya inmişti. Barzan Ağayı beklediği esnada kendisine yapacaklarını teskin ediyordu.

“Konuşmayacaksın... Sabah yaptıklarını unutmayacaksın...” Uslu uslu yemeğini yiyip konuşmadığı kocasıyla TV karşısına geçecekti.

“Ah... tabii... tabii olaylara da karışmayacaksın, Berçem...” Teskin edişinin işe yarayacağından o kadar emindi ki Barzan kıyameti koparsa uzakta durup izleyeceğine inanıyordu. “Ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın, bırak... Nasılsa o pişman olacak...”

Hızla çarpılan kapı sesiyle yerinden fırladı. Kendini kandırmakla o kadar meşgul olmuştu ki, kilit sesini bile işitmemişti. Adımlarını usulca kapıya yönlendirdi. Kapı bu şekilde çarpıldığına göre hâlâ sinirliydi.

Berçem kapı eşiğine geldiğinde yalnız bulmayı umduğu adamı yanında görünmesiyle bulunca kaşlarını ustalıkla kaldırdı. Barzan düşündüğünü yapmış, Alaz’ı arkadaşının evinden almıştı.

Gözleri kocasından önce görünmesi Alaz’a takıldı. Yorgun görünen kızın gözlerinde gördüğü kızarıklık canını acıtmıştı.

Besbelli ağlamış hatta abisiyle kavga etmişti. Alaz'a doğru yürüdü. Yanına vardığında avuç içini yüzüne bastırarak ona bakmasını sağladı.

"Alaz, neden ağladın?"

"Barzan Ağaya sor, cevabı onda."

Sesi tarazlı çıkan kızıdan gözlerini güç bela ayırıp Barzan'a sabitledi. Sol eli yan tarafında, kemerinin üzerinde dururken boşta kalan sağ eli öfkesine yenik halde sakallarını sıvazlıyordu.

Hâlâ sinirliydi. Hâlâ doluydu. Hâlâ birilerine sataşacak gücü vardı.

Konuşmayacağını, karışmayacağını söyleyen Berçem görünmesini görene kadar kararının arkasındaydı. Ama ne olduğunu merak ediyordu. Sormak zorundaydı.

"Barzan, sabahki sinirin geçmedi mi daha?"

"Geçmeyecek ulan, geçmeyecek!"

Kulağını sağır edecek kadar yükselen ses tonuna kadının ilk tepkisi şaşırma olmuştu. Şayet sabah deli öfkesine şahit olmasaydı, şu an birkaç adım geriliyor olabilirdi.

"Sana emir verenler Mardin'dekiler, bunun sinirini bizden çıkarma artık!" Ne sakın ne kızgın çıkan bir tınıydı. Başkalarının yaptıklarının bedelini ödemekten kadına gına gelmişti. Barzan'a karşı artık tükeniyordu.

Adamın zifiri yeşil hareleri kısılarak kavgaya yer arayan karısına çevrildi. Gardını almış beklerken, sakın bulmuştu. Mağrur çenesi dik bile olsa gözleri hazmedilemeyecek kırgınlıklarla dolu bakıyordu. Ciğerlerini sıkıştıran o tanıdık acı hissi ansızın doldu Barzan'a.

En büyük zararı Berçem görüyordu. Evliliği henüz yeni rayına otururken bu mesele yüzünden kocasıyla yine papaz olmuştu. Alaz arabada ettikleri kavganın üstüne bir de onların kavgasına şahit olursa çeker giderdi. Elinde çantasıyla sessizce süzülüp gözden kayboldu.

Elleri boşta kalmış ve yanlarına düşmüştü. Kocasına bakamaz hale gelmişti. Çok sevdiği adamın yıpratmak için fırsat kolluyor oluşundan nefret eder olmuştu. "Beni istemezken bile

canımı bu kadar yakmazdın. Şimdi nemden cin kapar oldun. Seni kim sinirlendiriyorsa git öfkeni onlara kus. Bize bulaşma, biz senin içini kusacağın kum torban değiliz.”

Sırtını kocasına dönerek kendini oturma odasına attı. İttiği kapının kapanma sesi gelmeyince omzunun üzerinden arkasına baktı. Alelade gelişiyile içini ürperten kocası onu takip ediyordu.

“Lafını söyleyip bana sırtını dönme, Berçem.”

“Yüzüm sana dönük olsa ne olacak? Tek bildiğin kan kusmak değil mi?”

“Ulan sen benim neler çektiğimi hiç mi anlamayacaksın?”

“Şimdi anlasam bile yeri gelecek ve sen öyle bir şey yapacaksın ki anlamama müsaade etmeyeceksin. Ki yapıyorsun da.”

Barzan’ın omuzları düştü. Çöküşe doğru ilerliyordu. Rotasını kaybetmişti, frene basamıyor, gazdan ayağını alamıyordu. Virajlara vura çarpa pert olmuştu. Nitekim hâlâ ayakta kalmaya gayret ediyordu. Sevdiği kadın ve yıllardır ayrı düştüğü kardeşi için...

“Yanımda ol, sana ihtiyacım var.”

İnatla kafasını sallayarak bu gerçeği reddetti Berçem. “Seni affedemiyorum.”

Karısına doğru hızlıca yürüdü. Berçem dokunmaması için geriye doğru sendeleyerek ellerini kaldırıp durdurdu. “Otur, düşün, taşın. Dön haline bak, kendini süzgeçten geçir. Ortalık savaşı alanına çevirdiğin her seferde geriye kalan enkazını toplamaktan bıktım, Barzan.”

Gelincik küsmüştü.

Enkazlar içinde bir evlilik inşa edilmişti. Bu sebepten sürekli canları yanıyordu. Temizleyip toparlandıkları anda yeni bir deprem etkisiyle âdeta savrulmuşlardı.

“Oysaki herkesten çok sana ihtiyacım var.”

“Peki, bizim seninle aramızda neden hep bir uçurum var?” diye sordu kadın.

“Biz ne zaman ağız tadıyla güldük ki?” diye sorusuna soruyla cevap verdi adam.

“Sebebini sorguladın mı?”

“Beni mi suçlayacaksın?”

Sorulan sorulara karşı cevap yine soru olurdu. Çaresizlik ne yaman çelişkiydi.

“Yara veriyorsun, o yarayı iyileştirmeden başka delikleri oyup bana zarar veriyorsun. Unutma be adam; iyileşmeyen yara en sonunda öldürür.”

Zalim adama acıyla gülümseyerek son noktayı koydu.

“Öldürür ve sen beni bir gün öldüreceksin!”

Bölüm 5

Suistimal Edildi

*Canıma minnet!
Canıma minnet!
Canıma minnet!*

Bir cümleyi defalarca kez tekrarlayabilirsiniz. Tartıya koyup ölçebilirsiniz, doğrusunu yanlışını bulabilirsiniz. Evire çevire ulaşmak istediğiniz yahut ulaşılması istenen sonuca varabilirsiniz. Bazı cümleler anlamsızdır. Bazı cümleler ise tokattan farksız, en ağır şiddettir.

Canını en çok nasıl yakarım sorusuna Helin'in bundan sonra vereceği bir cevap olacaktı. Bugüne kadar çok kez kırılmış, hepsinin karşılığını nihayetinde vermişti. Ya bunun karşılığı nasıl olacaktı?

Uykunun olmadığı yerde huzursuzluk kaçınılmazdı. Dün gecedен beri beyninde yankılanan iki kelimelik kahredici cümle gözünü kırpmasını haram kılıyordu. Bedeni yorgunluktan çöküşlere doğru ilerlerken, yetmezmiş gibi üstüne böyle ağır bir hakaret almıştı.

Asıl hazmedemediği odada yalnızlığa mahkûm edilmesiydi.

Canıma minnet, tınısı beynini kısılcı altına almıştı. Kemirdikçe kemiriyor, strese gömüyordu. Şayet öyle bir gücü olsaydı, beynini kafatasından söker, camdan aşağı fırlatırdı.

Evvelki akşam dahi kendisine aşılıp durduğu bir ikaz vardı: *Seni seven bir adam bekleme!* Yanlış yaptığını bugün anlayabilmişti. Asıl demesi gerektiği; canına okuyacak adamla evleneceksin, güçlü durmak zorundasın olmalıydı! Öz be öz teyze oğlunu bu kadar katı beklemediği için derdine ağlamamıştı.

Dönüp haline baktığında şaşakalıyordu. Keza yaşadıkları inanılır gibi değildi.

Gözleri aynada yüzüne doğru aheste aheste süzülüyordu. Gözlerinin beyazını kırmızı çizgiler sarmış, makyajı hafiften akmış ve saçları duvağıyla beraber dağılmıştı. Hafifmeşrep görüntüsü karşısında yıkıldı. Saatli bombadan farksız bir adamla evlenmişti ki dün gece gelinliğini o adama inat çıkartmamıştı. Miran Ağa kocası olduğuna göre gelinliği karısının üzerinden çıkaracak olan da oydu. Bu geleneği yerine getirecekti.

Dağılan saçlarını elinden geldiğince düzeltti. Akan makyajını pamuk ve makyaj temizleme losyonu ile temizledi. Saçlarını toparlayıp makyajını temizleyince bir nebze de olsa derli toplu görünebilmişti. Musluğu açıp yüzüne birkaç kere su çarptı. Kendine en iyi bu şekilde gelebilirdi. Musluğu kapatıp küçük sepetlikten bir havlu kapıp yüzünü kuruladı. Ardından gelinliğini toplayarak banyodan çıktı.

Uykusuzluk baş ağrısı yapmaya başlamış, kadının ayakta kalmasını güçleştirmişti. Sol gözü kapanmanın eşliğine gelmişti ama inat eden Helin uyumayacaktı.

Yatağa uzanmak yerine oturdu. İçindeki ses ne kadar, 'Hadi uyu!' diye dürtse de inadına oturdu Helin. Gözleri beyaz halının küçük desenlerine odaklandı. Desenleri takip ettikçe göz kapakları kapanmaya can atıyordu. Gelinliği büyük bahane olsa da uyumamak için direndiği tek sebep Miran Kara'nın ta kendisiydi.

Gururuna yediremediği her saniye uykusu aptal bir mazeret gibi gözüküyordu. Hangi kadın olsa üzülür, ne uyur, ne yer, ne içerdi. Yeni evlendiği adama regl durumunu nasıl açıklayacağı endişesine düşerken buna dünden razı bir kocayla karşılaşmak hesapları arasında değildi. Kırgınlık bile az kalırdı bunun yanında.

Paramparça olmuş vaziyette öteberiye dağılmıştı kadın.

Gözlerini sımsıkı yumdu. Kalbinin ferahı için ciğerlerine uzun solukta bir nefes çekti. Birkaç defa daha tekrarladığı nefes tekniği düşüncelerinden kaçma isteğine büyük oranda yardımcı olmuştu. Kulağını dolduran kapının açılma sesi kafasını hızla kaldırıp kocası dışında gelen her kimse ona böyle yakalanacağı korkusu bakmasını sağlamıştı.

Kalbi ağzına gelmiş, âdetâ heyecandan kusacaktı. Hemen şimdi oracıkta Miran'ın gözü önünde midesini alt üst eden heyecanı istifra edecekti.

Kapısını arkasından kapattığında kimse görmediği için derin bir soluk almıştı. Dün gece kanepede yattığından her yeri tutulmuştu. Kimseler görmesin ve odadan çıktığını bilmesin diye sesini de çıkarmamıştı. Sabahın erken saatinde uyanmak sinir sistemini epey bozmuştu.

Sinirle homurdanarak uyuyor sandığı gelinine nefret dolu bakışlarını çevirmiş ve yatağa bakmıştı. Gördüğü karşısında homurtusu kesilmiş, nefret dolu bakışları sönmüş, nefes almayı unuttuğu gibi, belirttiği gözleriyle olduğu yere çivilenmişti.

Dün gece bıraktığı gibiydi. Beyaz gelinliği içinde, bozulmayan saçıyla, hâlâ duvağı saçındaydı. Yatakta oturuyordu. Adımını attığı esnada, "Senin bu halin ne?" diye sormuştu. Şaşkındı. Şaşkınlığını atamadığı için de aklına ilk gelen cümleyi dillendirmişti.

"Ben..." diye fısıldadı Helin. Tereddüt etmeden ayaklandı, efil efil akan uykusuyla beraber yorgun adımlarını kocasına doğru sürdü. Yöneltiği sorudan sonra bir daha adımını daha atmayan adama gitmişti Helin. Vermesi gereken bir cevap vardı. Saç telinden tırnak ucuna kadar kendince hazırladığı cesaret iksirini serpmişti. En büyük azim kararlılıkla başlıyordu. Hazır olmadığın bir yola ayak basamazdın neticede.

Az sonra kuracağı cümlelerin anlaşılması için kekelememeli, Miran Kara'nın anlayacağı dilden, yani dimdik bir kadın olarak konuşmalıydı. En azından Miran karşısında gerçek Helin'i görürdü.

Yani kocası...

Karşısında kocası vardı. Ağaydı, amenna. Helin'in başı gözü üstüne. Nitekim her şeyden önce kuzeniydi. Her gün gördüğü,

çekinmeden konuştuğu, duraksız atıştığı, gülmekten bıkmadığı kuzeniydi. Yani korkmasına gerek yoktu. Yabancı sayılmazdı. Bütün düşüncelerini çürüten dün geceye kadar...

Cesaretini toplamıştı. Morali büyük çapta iyiydi. Ta ki hemen dibinde bittiği adamın boş gözleriyle karşılaşana kadar. Kendisini ezmek istemeyen kadın aynı taktiği uygulayarak bir anlam ifade etmeyen gözlerle bakmaya çalıştı. Ne kadarını başarabilmişse artık...

"Seni bekledim!" dedi Helin, gözünü bir an olsun ayırmadı.

Adam anlamamış, kaşları çatılmıştı. "Anlamadım?"

Boğazını düğümleyen sıkıntı kalbine doğru süzüldü. Kaşlar çatılmışsa bu, sinirlendiğinin göstergesiydi. Göz bebekleri adamı terk ederek odanın içinde tur attı. Bu şekilde cesaretini bir kez daha toplayabilecekti. Doğrusu cesaret işi değildi. Asıl sorun utanmasıydı. Dokunmak istemeyen bir adamdan zor bir şey isteyecekti.

"Miran Ağa..."

Karısının konuşamayacağını anlayan adam bir kez daha sordu. "Dün gecedен beri böylesin. Ne için bekledin?" Şaşkınlığı yüzünden azar azar silinerek yerini kızgınlığa devrediyordu.

"Miran Ağa, bu gelinliği senin çıkartman gerek." Sesi kenden emin çıkmıştı. Güçlü ve yenilmez görünse de ayakuçlarından saç diplerine kadar kızarmış olmalıydı. Daha kötüsü dizleri titremeye başlamıştı. Elektrik çarpmışsa dönerse Miran'a rezil olacaktı. Buna katiyen izin veremezdi.

Başı geriye düştü. Gözleri tavanın beyazına odaklandı. Bir eli yan tarafında kemerinin üzerini işgal ederken, boşta kalan eli burun kemerini sıktı. Sakin kalmaya baktı. Aptal kadın bütün gece gelinlikle kalmıştı.

"Sen kafayı mı yedin?" Tavana bakan gözleri sonunda karısına döndüğünde birer alev topuna döndü.

"Bu bir gelenek!" dedi sakın kalmaya çalıştı. Elleri yumruk halini almış, titremesini engellemeye çalışıyordu.

"Başlatma geleneğinden!" Dişleri arasından hırlayan adamın zapt edilemeyen tehlikeli kurttan farkı yoktu. Sinirlenmemek için direndikçe, gelinliği içinde konuşan kadının varlığı bunu

engelliyordu. Dün gece defalarca kez kendine tekrarladığı gibi sabırlı olmalıydı.

“Ben başlatmadım. Atalarımız başlatmış.”

Şakağında beliren atar damarı korkunç bir hal almaya başlamıştı. Çenesinden yakaladığı kadını kendine çekip, bir seferde anlayacak bir cümleyi kadının beynine işleyecekti. Gözlerine nakşedilmiş yangın ateş i hektarlarca ormanı dakikalar içinde yakıp k le  evirebilirdi. Ki kendisiyle beraber karısını da k le çevirmişti.

“Canımı sıkma, Ge a!”

“Gelinliğimi  ıkart, Miran Ağ a!”

Kafa kafaya vermiş karı kocanın mutlu aile tablosu  izeceğ i ne dair inançlar belki bu saatten sonra durmuştu. Zaman su gibi akacak, yol Miran ve Helin çiftini teğ et geçecekti.

Sabır bir kibrit      kadar sürmüş, geriye kömürü kadar acı kalmıştı.

“O gelinliğ i çıkartıp çok inandığınız mutlu aile tablonuza katılmayacağ ım. Şimdi banyoya gir, o gelinliğ ini kendin  ıkart. Benim de sinirimi bozma. Neyin ne olduğ unu benden daha iyi biliyorsun, teyzekızı!”

Duyduklarını hazmetmek yerine öfkesini bilhassa kocasına seyrettirmişti Helin. Alt dudakını ağı zının içine alıp ısırık a kan yüzünden çekiliyordu. Resmen onu sevmediğ ini, bu evliliğ in onun izni dışında geli tiğ ini söylemişti. Gözlerinin içine bakarak çenesinden sıkıca tutmuş, arada çok kısa bir mesafe bırakmıştı.

Bu ne biçim bir kocaydı Allah aş kına!

“Senden mutluluk dilenen yok, Miran Ağ a.” çenesini kocasının elinden kurtararak bir adım geri çekildi. “Ben buraya gelirken neyle kar ıla acağ ımı gayet iyi biliyordum. Neler g re eğ imi, neler duyacağ ımı da biliyordum. Ama gelirken kendime hep ş unu dedim...” Bu seferki hamlesi kocasına sırtını dönmek olmuştu.

O gelinlik çıkacaktı!

“Bu benim d ğ n m, bir kere evleneceğ im.   mr  hayatım boyunca tek bir adamın karısı olacağ ım. Sen istesen de istemesen

de o gelinliği kocam olduğun için üzerimden çıkartacak, yılların geleneğini bir kez daha yerine getireceksin, teyze oğlu!” Konuşmasını sonlandırdıktan sonra attığı geri adımı bu sefer kocasına doğru atarak gelinliğini çıkartmasını bekledi.

Alın pek, çenesi dik, duruşu sağlamdı. Her şey olması gerektiği gibi olacaktı. İsteddiği gelinliği yaptırmıştı. Sözü ve nişanı istediği gibi olmadıysa da düğünü tam istediği gibi olmuştu. Şimdi sıra gelinlikteydi. Onu da yapmasını isteyecekti. Kocasının da elbet çaresine bakacaktı.

Koca bir hayatı onu sevmeyen bir adamla geçirecek değildi. Öyle bir hayat zaten geçmezdi. Bir hareketlilik olmayınca omzunun üzerinden kocasına baktı. Öfkeli yüzünü yine şaşkınlık esir almıştı. Şaşkınlığından yararlanan kadın eline doğru uzanıp sırtına, gelinliğinin düğmelerine kadar getirdi.

Göğüs kafesi az sonra heyecanından patlayacaktı. Hayreti saniyeler geçtikçe milyonlarca kez büyüyordu. Dediğim dedik kadınla evlendiğini bir kez daha idrak etmişti. Öyle ki düğmelere odaklanmış parmakları hepsini tek tek yavaş yavaş çıkarıyordu. Nefesini tuttuğunu bilmeyen adam, karısının istediği geleneğini yerine getiriyordu.

Helin Kara sabırla bekliyor, sükûnetini koruyarak düğmelerin son bulmasını bekliyordu.

Tüm düğmeleri açtıktan sonra elleri bu sefer omzuna doğru gitti. Omzuna istiflenmiş askıları indirdi. Gelinlik kadının bedeninden ağırlığıyla hızla kayarak ayaklarının ucunda toplanmıştı.

Bir kuğunun beyaz tüllerinden arınması gibiydi. Helin bir kuğu kadar narin değildi ama bir kuğu kadar güzeldi.

Görevi bitmiş robot misali elleri yanına doğru düşmüştü Miran’ın. Gözleri kara saçlarına tutturulmuş duvağa kayd. Yarı çıplak endamını bir nebze olsun örten oydu.

Ayaklarının dibinde toplanan gelinliğe bakarken vücudunu basan ateş her yerini kıvılcımlarıyla pervasızca yakmıştı. Sırtına değen tülün varlığı onu mutlu mu etsin yoksa kocasının onu da çıkaramayacağı için kızdırsın mı bilemedi. Ayağının dibinde toplanan gelinliğin üzerinden geçerek kocasına doğru döndü.

İçinden kendi bedenine yakarıшта bulundu.

‘Yalvarırım bayılma...’

‘Yalvarırım düşme...’

‘Yalvarırım kızarma...’

‘Kekeleme...’

‘Güçlü dur kadın...’

‘Bir eş gibi...’

‘Bir kadın gibi!’

Miran Ağaya döndüğünde dik duruşunu sağlamlaştıran bir güç kazanmış gibi parlıyordu. İfadesiz yüzüne az sonra konuştuğunda sesinin tonsuzluğuna rağmen kendinden ödün vermedi.

Elbette ki onu sevmeyen kocasına bir şeyler göstermeye çalışıyordu.

Miran vücuduna bakmak yerine inatla yüzüne bakıyordu. Bir şeyler çözmeye çalışır gibi. Doğrusu ne yapmaya çalıştığını öğrenmek istiyordu.

“Beni sevmemen ise umurumda değil, Miran Ağa...”

İsmi söyleyen sesi hiddetli bir ton kazanmıştı. Kocasına sırtını bir kez daha döndüğünde sırtını örten duvağa elini attı. Öfkesine yenilerek duvağı saçlarından hızlıca çekip canının yanmasını umursamadan yüzünü görmediği adama fırlatmış, hızlı adımlarıyla banyoya girmişti.

Kapıyı ardından kapattığında düşmeye meyilli gözyaşlarını salıvermiş, kararını sessizce fısıldamıştı.

“En azından şimdilik!”

Helin, hâlâ aynı Helin idi.

Malum regl durumu sabah Zana Hanım’ın odalarına uğramasını ertelemişti. Gelin hanımı yanından kına gecesinden beri ayrılmayan kadınlardan Nurhan Hanım gelip hazırlamıştı. Getirttiği kahvaltıyı iki lokmayla ayaküstü ettikten sonra aşağıya indirmişti. Kahvaltıyı kocası banyoda olduğu için tek başına etmişti. Zaten onu beklese de aynı sofrada oturduğunda kursağından rahatlıkla geçmeyecekti.

İlk günün âdetlerine uyarak beyaz bir elbise giyindi. Yarım kollu, şifon, üst kısmı dantelli, etekleri pilili, belinden yine beyaz bir kuşakla sarılmış elbisesini iyi taşıymıştı. Altın hızmalarını çıkarmamıştı. Sade makyajını yapıp bitirdikten sonra altınlarını ve tülbentini taktıktan sonra daha fazla kadınları bekletmeden odasından çıkmıştı.

Adamın banyodan çıkmasını beklememişti. Çünkü Miran'ın onu odada istemediği için kalmasının pek de bir önemi yoktu. Hem kalsaydı ne olacaktı?

Banyoya mı girecekti?

Hayır!

Kocasının bir şeye ihtiyacı olur diye ona mı bakacaktı?

Hayır!

Ya da odada kocasını bekleyecek, beraber mi ineceklerdi?

Hayır!

Seçeneklerin hiçbirinde olumlu bir yanıt olmadığı için genç kadının orada kalmasının da gereği yoktu. Nurhan Hanım'ın sorularına kısaca cevaplar veriyor, oturma odasına doğru merdivenleri indikten sonra yürüyordu. Nasıl bir gün geçireceğini bilmiyordu. Kabaca tahminleri vardı ve daha fazlasının olacağından şüphesi yoktu.

Oturma odasından içeri girdiğinde derin bir nefes aldı. Yakın akrabalarının çoğu oradaydı. Odaya yeni gelin girince tüm gözler kendisine çevrilmişti.

Bu tür bakışlardan hiç hoşlanmazdı Helin. Yüzünün kızarmasına engel olacağı bir güç elinde yoktu. Üstelik saklanamazdı da. Çekingen davranmamak için, 'Hepsi her gün gördüğün insanlar, utanmana gerek yok,' diyerek kendini avutuyordu. Nafile! Bugün teyzesinin evinde, teyzesinin geliniydi.

İstenmeyen bir gelin!

Bunun ağırlığı zaten vardı. O bir yana, Miran'ın karısıydı.

İstenmeyen bir eş!

Hepsi toplanınca utanması kaçınılmaz oluyordu. Kaynanasına bakmadan evvel hemen çaprazındaki divanda yan yana oturmuş, fütursuzca onu süzen görümcelerini gördü. Burun kıvrımak

istediyse de karşısında onu izleyen kaynanası ve diğer akrabaları olunca kendisine hâkim olmaya çalıştı Helin. Özellikle kıvrırmak için tutuşan burnuna.

Her zamanki yerinde, başköşesinde oturan kaynanasına ilerledi. Yakınına geldiğinde hafif kamburlaşmış, gözlerini Zana Hanım'dan ayırmadan ellerini öperek alnına değdirmişti.

"Hoş gelmişsin, bukê*," diyen yaşlı kadın gelininin alnından öperken bakışlarını sabit tutmuş, otoritesini kaybetmemişti. Malum, yeni gelini için pek mutlu değildi.

Genç kadın odada olan herkesle tokalaştıktan sonra görümcelerinin yanına oturdu. Sorulan sorulara cevap veriyor, elinden geldiğince gülümsemeye çalışıyordu. Uykusuzluk, yorgunluk ve en çok da hayal kırıklığıyla doluyken keyfi pek yerinde değildi.

Şimdi odana git dinlen deseler, Helin koşa koşa odasına koşar, yeni yatağına sarılarak uyurdu. Buna çok ihtiyacı vardı. Soru bombardımanına kendisinden sonra kaynanası maruz kalınca gönül rahatlığıyla nefes alabiliyordu. Sorular onu boğuyordu. Soru sormalarını dahi saçma buluyordu Helin. Sonuçta yabancı bir gelin değildi. Geldiği ev belliydi ki herkes iyi bilir, iyi tanırdı. Son bir saattir beynini talan eden düşünceleri görümcesi Sinem sağ olsun kaosa çevirmişti...

"Ağabeyim çıktı mı?" İmalı sesini duyan Helin gözlerini istemeden de olsa bayarak Sinem'e döndü. "Banyodaydı en son."

"Ha sen onu beklemedin?" Kaşlarını kaldırmış, dudaklarını birbirine bastırarak anladım dercesine kafasını sallamıştı.

"Hayır canım, kadınlar gelip beni aldılar, ondan beklemedim."

"Anladım anladım." Geçıştirmeye çalışmış gibi kendi açtığı konuyu kendisi kapatmıştı. Helin ya sabır çekerek bir daha ağzını açmamak üzere kapatmış, kendini ortada dönen sohbete vermişti.

Fakat çok geçmeden gelinlerinden kahve isteyerek onu mutfağa göndermişlerdi. Çabuk adapte olması için de kızları yanına göndermişlerdi. Şükrederek ayağa kalkan Helin, görümceleriyle beraber oturma odasından çıktı. Hala kızları peşlerinden çıkmış, cümbür cemaat mutfağa geçmişlerdi.

* Bukê: Gelin

Bu kalabalığın kendisini rahat bırakmasını beklemiyordu. Emindi ki çetrefilli sorular başını alıp götürecekti. Oyalanmadan işe koyulmuştu. Kahve kutusunu, cezveyi ve kaşığı alıp kişi sayısına göre ölçüsünü koyarken diğer yandan soran kızlara cevap veriyordu.

“Eh, evin yeni gelin sensin. Zana Hala her şeyi senin eline bırakır mı?”

“Teyzem ne yapar bilemem kızlar. Bunları konuşmak için daha erken değil mi?” Helin yerini bildiği kahve fincanlarını dolaptan indirirken her hareketine dikkat kesilen kızların pek farkında değildi.

“Hadi...hadi... Kaptın Miran Ağayı, daha ne istersin ki?”

“Mutluluk...” diye fısıldadı duayla. Kızlara ise elle tutulur cevabı verdi: “Her şey bir adamdan ibaret değil kızlar.”

“Ya ne peki?” Miran’ın kuzeni Mukaddes alayla sordu.

Yeni gelin bu kızdan pek hoşlanmaz hatta hiç sevmezdi. Burnundan kıl aldırmayan tavrı ve kibri yüzünden, onun olduğu yerden bile kaçınırdı Helin. Pek tabii kendisiyle uğraştığında cevabını asla esirgemezdi. “Evlenince sadece tek bir adamla evlenmiyorsun. Onun ailesiyle de evleniyorsun. Yediden yetmişe bu evde herkesle iyi olmalı, iyi anlaşmalısın. Seni sevmeyen tek bir kişi bile kötü günlerin haberini verir.”

Cevabını verdikten sonra kızlarla ekseriyetle göz göze geldi. “O yüzden kızlar, evlilik sadece tek bir adamla geçmiyor. Ya da o seni sevince her şey güllük gülistanlık olmuyor.”

“Destur, kızım! Daha evleneli bir gün olmadı.” Yengesini kınayan Nehir, kahvenin yanında yer alacak bardaklara su doldurdu.

“He kız, gören de dün gece Miran Ağa ona fırça çekmiş sanacak.”

Bu kızlar bazen çekilmeyecek cinstendi. Kendi halasının kızlarına şükretti. Hepsile anlaşıyor ve sevip seviliyordu. Fincanları sabırla tepsiye dizdi. Miran Kara fırça çekmemişti ama canını yakmıştı.

“Bunu sadece ben söylemiyorum canım görüncem, herkes söylüyor.”

Kızlarla iletişimini keserek su doldurduğu cezveyi ocağa koyarak kahveyi yapmaya başlayan Helin'in aklı kocasına kaymıştı. Odada mıydı acaba? Ya da çıkmış mıydı? Aklında tepinip duran tilkileri sürekli bahane bul, odana gir bak, dese de gururundan gitmemişti.

Sabah zaten onu beklemeyerek ve yukarı çıkmayarak tepkisini belli etmişti. Belki Miran öküzü anlardı ama Helin pek ihtimal vermiyordu. Pişirdiği kahveleri fincanlara doldurduktan sonra oturma odasına geçerek kadınlara servis etmişti.

Yine kadınların arasına oturup göz hapsi altına alınmak istemediğinden Nehir'in eve göz atalım teklifine balıklama atlamıştı. Evi gezerek yapılan günlük işleri dikkatle izlemiş, birkaç önemli detayı aklına not etmişti.

Miran Ağanın bugün çıkmayacağını unutmuştu. Kocasının çalışma odasında olduğu için içeri geçmemişti. Ki Nehir o konuda bile can damarına basmıştı.

'Ağabeyim rahatsız olmasın, daha sonra da çalışma odasına bakabiliriz.'

Böyle görümceler düşman başına! Helin o an istemsiz bedduasında bulunmuştu: 'Dilerim bana yaşattığınızı, yaşatacaklarınızı el evi de size çektirir.'

Ev gezmesi bittiğinde yeniden oturma odasına geçmişti. Misafirlerden kaçmak ayıp olacağı ve cahilce görüneceği için Helin kendini asla bu seviyesizliğe indirgemek istemediğinden aralarına oturmuştu.

Düğüne gelmeyen, bir kahve içmeye ve altınını takmaya geliyordu. Bu birkaç gün böyle sürecekti. Yatıya kalan akrabalar gitmeden hediyesini takdim etmiş, gelinin tatlısını yemiş, evden ayrılmışlardı.

Miran Ağanın gün içinde dostları gelmişti ve o, Helin'i hiç yanına çağırılmamıştı. Çay, kahve servisini usulen bir kere bile yapması gerekirken sağ kolu Eşref hizmette bulunmuştu. Miran Ağa ile oturup uzlaşmaya varmalıydı. Bu evlilik belirli kararlar üzerinde yürütülecekti. Saygı her şeyden önce şarttı.

Günün aydınlığını karanlık yok ettiğinde mutfak yemek telaşına girmişti. Helin iş yapmamış, ara sıra elini uzattığı işe de yardımcı kadınlar izin vermemişti. Yeni gelin ilk hafta kıymetliydi.

Kaynanasıyla ne zaman aynı ortamda bulunmuş yahut karşılaşmışsa, sürekli gözlemlediğini görmüştü. Bir şey söylemese de bakışları apaçık her şeyi beyan ediyordu...

Görömcülerinden yana da pek mutlu değildi Helin. Yardımını esirgemeyen Nehir muhakkak araya laf atıp ortamı geriordu. Sinem ise asla uzlaşmaya varmıyordu. Sonrasında sıkıntı olmamış gibi konuşmaya devam ediyorlardı.

Umursamamaya çalıştı Helin. Onlara karşı duracak güçteydi. Lakin onun için büyük tehdit kocasıydı. Asıl onunla bu evde iyi geçinmeliydi, kaynanasının ağzına asla laf vermemeliydi. Zana Hanım'ın fırsat kollayacağını biliyordu.

Akşam yemeğini Helin kendi elleriyle Miran Ağaya götürmüştü. Karşılaştığı ise kapı duvardı. Helin doğru anı beklemişti. Doğru zamanda Miran Ağa konuşacaktı. Nasılsa dün gece canı yanmış, bu sabah tartışma yaşamışlardı. Bu gece kavga ederlerse zorluk yaşamayacaktı Helin.

Akşam yemeğinden sonra annesi aramıştı. Helin iki kelam edemeden telefonu kaynanasına geri vermişti. Annesiyle bugün konuşamazdı. Bugün annesine mutsuzluğunu sesiyle hissettirip umudunu yıkamazdı.

Belki yarın... Belki yarın her şey daha katlanılır olurdu.

"Helin, kocan yemeğini yediyse bir bardak çay götür. Yanına bir parça limon koy. Miran'ım akşam yemeğinden sonra bir bardak limonlu çay iç, unutmayasın."

Talim çavuşu gibi emirleri, general gibi ciddiyeti Zana Hanım'ı ürkünç kılıyor, Helin'in asabını bozuyordu. Kocasına bakacaktı ya. Varlığını hiçe sayan adama çay servisinde bulunacaktı.

Belki de konuşmanın tam sırasıydı. Geceyi bekleyecek sabrı yoktu Helin'in. "Olur, teyze," diyerek ayaklandı. Oturma odasından çıktığında durum değerlendirmesi yapan görömceleri ve kaynanasının ne konuştuğunu duymak için odanın gizli bir yerine çip takası geliyordu. Ne yazık ki bu ev haftada bir kez dip bucak temizleniyordu. Anında yakayı ele verirdi.

Ebrar'ın hazırladığı çay tepsisini alarak teşekkür etti. Konuşma vaktiydi. Kademe kademe ilerleyecekti. Birinci evre; kendini kabul ettir. Çalışma odasının kapısını vurmadan açıp içeri girdi ve beklemeden kapıyı kapattı.

Gözleri odayı taradığında deri berjerde oturmuş adamı, önündeki küçük laptopu pür dikkat izlerken buldu. Helin teyze oğlunun onu anlayacağını umuyordu. Onu sevmese bile sırf teyzesinin kızı olduğu için bunları kabul edeceğini biliyordu.

Yürüyerek yanına yanaştı. Tepsiyi orta sehpa bırakırken gözlerini Miran'dan ayırmadı. Gözlerini önündeki aletten ayırmadığı için kimin geldiğinden bihaberdi. Çayı laptopun yanına bıraktı. Şeker kullanmadığını biliyordu.

“Müsait misin, Miran Ağa?”

Çelik gibi sert sesiyle sorusunu seslendirdi.

Dikkati ansızın dağılan Miran, gözlerini ağır ağır gelinine çevirdi. Bugün onu hayrete düşüren gelinine. Yaparım diyen gelinine. Yaptıran Helin'e...

“Keremke*, Geşa.”

İç yanaklarını ısırdı Helin. Öfkesini kontrol edecekti. Miran Ağa belli ki Helin demeyecek, hep Geşa diyecekti. Önündeki bilgisayara kocası tekrar dönünce Helin uzatmak istedi. Önce limonu eline aldı.

“Yemeği beğendin mi, ağam?”

“Sen mi yaptın?”

“Hayır.”

“Niye soruyorsun, Geşa?”

“Merak.”

“Beğendim.”

“Hmm...” Boğazından yükselen mırıldanışı kocasını sarsmıştı. Limonu çaya doğru iki parmağı arasında sıktı. Aslında Miran Ağa limonlu çay içmeyebilirdi. Mesela direkt limon suyunu da içebilirdi. Kurnazca sırttı Geşa.

“Beni ne zaman kabul edeceksin?” diye sorduğunda ikinci limon parçasını çaya sıkıyordu.

* Keremke: Buyur

Yine Helin ve çatışması...

Miran sesini çıkarmadan devamını bekledi. Bu kadın boş bir konuşmaya gelmemişti. Bakalım neler dökülecekti?

Üçüncü limon parçasını çay damlayacağı için sıkamamak üzmüştü Helin'i. Neyse ki bardak tam dolu değildi de bolca sıkılmıştı. Artık asıl meseleye gelmeliydi. Sadede gelmeli, birinci evreyi başlatmalıydı.

"Bahtsızım ki seninle evliliğim bir kavganın ortasında hüküm giydirildi. Karşı çıkmadın ve kabul ettin. Kimse de karşı çıkmadı."

Miran sıkıntıyla homurdandı. "Neyi konuşuyoruz?" Kara gözleri karısına çevrildiğinde bir müddet öylece bekledi. Tülbenti takan Helin'in siması değişmişti. Beyaz elbisesi içinde karşısında duran kadını hâlâ karısı değil, teyzesinin kızı olarak görüyordu.

Helin güzel kadındı. Can yakacak kadındı. Can alacak kadındı. Can verecek kadar da gözü kara kadındı. Ne var ki Miran'ı bunların hiçbirisi etkisi altına almıyordu. Güzel yüzü bile, burnunda güzelliğinin mücevheri olan hızması bile...

Helin ağırdan alacaktı. "Karşı çıkacak gücün de vardı ama adım seninle bir kere anıldı. Ki kararı dayın verdi. Madem gücün vardı ve sustun, madem bu evliliğin şanına yaraşır şekilde yapılmasına izin verdin, madem dün alnımdan öpüp herkese helalim diye sergiledin... bugün evinde bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmayacaksın."

Konuşma ilginç bir hal alıyor, Miran'ın dikkati karısına yaştan kayıyordu.

"Sen kabul etmesen de, ben istemesem de senin karınım. Senden sadece istediğim beni kabul etmen." Aksi takdirde tozu dumana katacaktı Helin. "Yatak odanda bana sırtını dön, ağzın bıçak açmasın..." Parmakları görevleri tek tek sayıyordu.

"Kavga edelim, beni görmezden gel, yine kabul. Ama..." Yüz ifadesini anlamadığı için bir türlü adamın hislerini tartamayan Helin, bunları anlayacağına kanaat getiriyordu. Miran hak verecekti eninde sonunda.

“O odadan çıktığında bambaşka bir adam ol. Güleceksin, güldüreceksin, suratını asla asmayacak, beni göreceksin. Benden isteyeceksin, kimse senin mutsuzluğunu anlamayacak. Herkes seni mutlu sanacak.”

En azından aklının başında olduğu anları da vardı. Miran düşünüp tarttığına haklı olduğunu görebiliyordu. Dışarıya güllük gülüstanlık görünen evliliğin, gösterilen mutluluğun perde arkası mahşer yeri gibi olacaktı. Ne trajedi ama!

“Beni ne görüncelerim seviyor ne kaynanam seviyor. Dün gece kocamın da sevmediği ve sevmeyeceğini anladım. Ki duygularımız karşılıklı.” Kendini de bu konuya katacağı ki kocası bile olsa Miran’a güç vermeyecekti.

Bu kısmı iyi biliyordu Miran. Teyzekızının bu evde az şey çekmeyeceğini biliyordu.

“Annen bile olsa beni kaynanamın önünde ezme. Bana insanların içinde bağırıp kızma. Kimse beni bu konuda vurmasın. Senden istediklerim bunlardır, Miran.”

“Teklifini düşüneceğim, Geşa.”

Sözün bittiği yere gelmişti. “Peki,” diyerek ayaklandı. Düşünmeden uygulayacağından oldukça emindi. Son bombayı kapının eşiğinde patlatmıştı. Bütün bu cesareti Miran’ın teyzesinin oğlu olmasından kazanıyordu. Başka bir adam olsa Helin kolay kolay istemeyecek ve hatta bu kadar rahat konuşmayacaktı.

“Ha bir de...”

Dikkat etmeden çay bardağını ağzına götüren adam, bardağın üzerinden karısına temkinli bir bakış attı.

“Ha bir de ne?”

“Odandan istediğin zaman çıkıp başka odalara geçemezsin!”

Eli havada asılı kalan adam gözlerini kırpmadan karısını izledi. Geşa resmen ahkâm kesiyordu!

Bölüm 6

Umudun İçin Çırpın

Umudun için çırpınmak tapılası derecede güzeldi. Umduğun için çaba sarf etmek ne de kıymetliydi. Çabalamak ne mühimdi. Güzel olan her şey bir kat merdiven istiyordu. Çıktığın her basamak yüzünü güldüren başarıydı.

Yanında destek diye belki tutunduğun görünmez bir demir vardı. Belki de bazıları senin kadar şanslı değildi ve o görünmez demir yine kendi inancındı. Berçem hayat boyu hep kendini bir merdiveni tek başına çıkan küçük bir kız çocuğu gibi görmüştü.

Nitekim bugün inancını da, inandıklarını da yıkan bir kocaya sahipti. Üstelik herkes kadar bile şanslı değildi, bir basiretsizlik vardı üzerinde. Keza görünmez bilek olması gerekirken basamaklarını çıkmasını engelleyen kocası, yine yanında değildi. Ne kahrolası acı ama!

“Ağabeyimle en çok eğlendiğin gün hangisiydi?”

Görümcesinin sorusuyla acı düşüncelerinden sıyrıldı. Saat gecenin yarısını çoktan geçmiş ve Barzan hâlâ dönmeyince Alaz yanına çağırırmıştı. Şimdi yine aynı yatakta, küçüklüklerinde olduğu gibi beraber uzanıyorlardı.

Düşünmesine gerek yoktu. En güzel günlerini Barzan onu kaçırdıktan sonra yaşamıştı. Sabahında mutlu uyanmışsa, günü

endişeli geçse de Barzan'ın yanından ayrılmadığı her saniye eğlencenin yanı sıra huzur ve mutluluk barındırmıştı.

"Beni kaçırmaya geldiğinde... Çiftlikte onunla geçirdiğim her anın tadı başkaydı."

"Seni kaçırmadan önce diğer evdeyken, hiç mi mutlu anınız olmadı?"

Yüz ifadesini hatırladıklarının acısı sardı. "Hep yarım... Hep buruk... Sabah güldüysem kapıdan işe uğurlandığında ağlayacak raddeye gelirdim." Çünkü hep Azra olurdu. Ona sahip olduğunu gözüne gözüne sokardı.

Saçlarının ucuyla oynarken kaşlarını acıyla çattı, burnunu buruşturdu Alaz. Berçem'in yaralarına kendisi şahit olmuş, hatta kavga edecek noktaya kadar gelmişlerdi. Azra, yengesi için hep bir yara olarak kanacaktı. O kahvaltı sofrasında ağabeyinin söyledikleriyle Berçem'i ne kadar çok üzdüğünü de unutmuyacaktı Alaz.

"Sevilmeden evlenmek bu kadar zor değil mi?" diye sordu. Afran'ı düşünmek istemediği her saniye bugünkü konuşması, istikrarı, üzeceği tedirginliği beyninin içinde raks ediyordu. Kafasını hafif sallayarak düşüncelerini kovuşturdu.

Zor ne kelime, kaosun ta kendisiydi. "Zor demek deveye kulak kalan kısmı. Tek bir kelimeyle de özetleyebilirim sana..." Gözlerini parmaklarından ayırıp görümcesine çevirdi. İkisi de sırtını yatağın başlığına yaslamıştı.

"Nedir?" diye sordu Alaz.

"Cehennem."

Gözlerini baydı Alaz. "Ağabeyimden tam da zebani olurdu zaten."

Acısından sıyrılan kadın kıkırdadı. "Sus, duyar şimdi sesi-mizi, Alaz."

Omzunu silkerek dudağını büzdü. Ağabeyine kırıgın, kızgın, öfkeliydi. Apar topar Ömür'ün evinden alıp getirmesi kanına dokunmuştu. Ya Afran ona yakalansaydı? Olacakları düşününce irkildi.

Görümcesini izleyen Berçem irkildiğini görünce meraklandı. "İyi misin, Alaz?" diye sordu. Merak ettiği dayısıyla ne konuş-

tuğuydu. Hâlâ sormamış, bugünü atlatmasına müsaade etmişti. Lakin yarın ilk işi bu konuyu konuşmak olacaktı.

“İyiyim iyiylim...” Gözlerini yeşil gözlerin merakından çıkararak tekrar saçlarına çevirdi. “Barzan Ağa evin yolunu şaşırdı galiba. Saat kaça geliyor?” Cümlesi biter bitmez esnemişti.

Duvarda asılı saate baktı. Üçü çeyrek geçiyordu. “Haklısın Alaz’cım, ağabeyin yolunu şaşırmış.”

“O zaman uyuyalım. Yanımda kal.”

Tereddütsüz kabul etti Berçem. “Hay hay, nasıl istersen.”

Beraber uzanıp gözlerini yummuşlardı. Bir kadın kocasının merakıyla içten içe delirirken, diğer kadın akıbeti belli olmayan adam şu an ne yapıyordur düşüncesiyle kendine kızıp durmuştu.

Erken kalkmaya alışmıştı. Her sabah neredeyse aynı saatte gözünü açıyordu Berçem. Her sabah gözünü açıp yatakta uyuyan kocası yerine bugün yastığı kafasının üzerine bastırmış, neredeyse intihar girişiminde bulunan görümcesiyle uyanmıştı. Bu kız küçükken de böyleydi.

“Acaba Afran ile evlenirseniz, sabah seni ilk böyle gördüğünde ne yapacak?” Kendi kendine konuşan Berçem yataktan gülümseyerek çıkmıştı. Sabahlığını üzerinden çıkarmadığı için Alaz nasıl bir gecelik giydiğini görememişti.

Odanın kapısını dikkatli bir sessizlikle açıp çıktı ve aynı dikkatle geri kapattı. Barzan’ın gelip gelmediğini bilmiyordu. Belki de gece eve gelmemişi. Düşüncesi bile kadının yüreğini acıtiyordu.

Yatak odalarının önünde durdu. Aralık kapıyı hafif iterek ya- tağa dikkat kesildi. Uyuyan adamı görünce rahat bir nefes vermişti. En azından dışarıda kalmamış, evine gelmişti.

En ufak seste uyanan kocasını uykusundan etmek için kapının eşiğinden ayrılarak misafir banyosunu kullandı. Elini yüzünü yıkamış, kuruladıktan sonra hemen merdivenleri inerek mutfığa geçmişti.

Hızlı ve güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamalıydı. Dünden sonra bu evde pek keyif kalmamıştı. Alaz ve dayısının sözü olmadığı müddetçe de keyifsizlik ve hatta çatışmalar devam edecekti.

İçini çekerek yeni evinin yeni mutfağında kendine göre kurduğu tatlı düzende kahvaltısını hazırlamaya koyuldu. Masasını el hizıyla donatmış, çayını demlemiş, ekmeğinin siparişini vermişti.

Berçem mutfak masasına ekstradan bir sofa daha kurmuştu Okan ve kapıda henüz adını bilmediği koruma için. Onlar içerde kahvaltı yaparken el altında çalışan adamları görmezden gelemezdi.

“Yardıma ihtiyaç var mı?”

Masayı kuran elleri havada asılı kaldı. Çenesini yukarı kaldırarak kapıya baktı. Elleri cebinde kapının eşiğinde duran adamı görünce yutkundü. Dün esen, yakan, kırıp giden adam şimdi karşısında omuzları dik duruyordu. Kurdukları göz teması Barzan kafasını öne eğince sona ermişti. Ses etmeyerek işini yapmaya geri koyuldu Berçem. En azından hatasının farkındaydı Barzan Ağa.

Zorlu sürece gerçekten girmişlerdi. Ne olursa olsun onu cevapsız bırakmayan kadının şimdi suratını asıyor olması korkutğunun başına geldiğinin beyanatıydı. Her tepkisine hazırlıklı bir duruşa konumlanarak masaya doğru ilerledi.

İki kişilik servis tabaklarını görünce yüzü düşmüştü. Onlar üç kişiye neden bir servis eksikti? “Kim yok bugün?” Kem küm ede ede güç bela soruyu karısına yöneltti.

Göz temasından özellikle kaçınarak hissizliğin elli tonunu barındıran sesiyle cevapladı Berçem. “Okan ağabey ve kapıdaki emir kulun için bu sofa, Barzan Ağa.”

Ses tınısıyla ifadesini şaşkınlık bürüdü. Karısı her hâlükarda bunun acısını çıkaracaktı. Burnundan fitil fitil getirecekti. Lakin Barzan kendisini görmezden gelen bir kadınla aynı evde soluk alıp vermek, aynı yatakta kırgın iki yabancı gibi uyumak, gülmek varken üzölmek hayatlarına baki kılınmış gibi sersefil günleri istemiyordu.

Uzaklığı yok etmek adına emin adımlarıyla karısının yanına vardı. Kollarını ağır ağır belinden karnına doğru sarmaşık gibi

dolayarak çenesini omzuna dayadı. Kaçan karısını sımsıkı sar-
dı. Duruşunu bozmadan bir müddet sarıldı. Huzurun depolandığı
sükûnet dolu anlardı.

“Miran’ın kalbime silah dayadığı günü hatırlıyor musun?”
diye sorunca kolları arasında put gibi duran kadın aniden irkil-
mişti. “Bir o gün kendimden bu kadar nefret ettim, bir de dün...”

Omzuna dudağını hafif dokundurdu. Soğuk saten sabahlığın
yakasını tutup aşağı doğru kaydırdı. Çıplak tenine dudağını bas-
tırdı. Sevdiği kadına yakın olduğu her an, ufacık bir göz teması
bile heyecanını tetikliyordu.

“Seni üzdüğüm için Miran o kurşunu kalbime saksın istedim.”

Boğazından hesapsız kaçan iniltiye engel olamadı Berçem.
Düşman kurşununa hedef olacak ve ölecekti. Sırf üzdüğü için!
Güçlkle toparlandı kadın. Sevdiği adamın öleceği ihtimali bile
kızgın ateşte yanan kalbinden daha ağır geldi. “Acımasızsın...”
diye fısıldadı. Bu acımasız adamı son sözlerine rağmen affetme-
yecekti.

“Evet, seni üzmeyi göze alacak kadar acımasızım.”

“Kabullenişlerin, dünü ve yaptıklarını geri getirmeyecek,
Barzan.”

“Affetmeyeceğini biliyorum.”

“Affetmeyeceğim.” Elindeki tabağı tezgâha sertçe bırakırken
üstüne basa basa tekrarladı. “Affetmeyeceğim.” Omzunu öne
doğru eğerek esir olduğu adamın baskın gelen varlığından kur-
tılmaya çalıştı.

Bıramaya niyeti olmayan Barzan omzunu bir kez daha öptü.
“Sen beni affedene kadar çabalarım. Seni gecenin bir yarısı Raber
Ağanın konağından kaçırmadım boşuna. Unutmadın değil mi?”

Sessizliğini bozmadı Gelincik.

“Silahların hedefi olurken bile düşündüğüm sendin, özledi-
ğim sendin, elini tutmak istediğim sendin...”

Kocasına imalı bakışlarıyla döndü. Söylediklerine kalbi
inansa da bakışları tam aksini iddia ediyordu. “Sonrasında veri-
len kararların suçlusu ben oldum ama değil mi?” Bakışlarındaki
ima kesinlik kazanarak parıldadı. “Evet, ben oldum.”

İç yanaklarını ısırarak adam kaşlarını çatılmasını diye kendisiyle cebelleşti. “Yani bana inanmıyorsun?”

“Ne anlamak istediğini sana kalmış, Barzan Ağa.”

“Bana inanmadığını anladım, karıcım.”

“Kendini sorgula o zaman.”

“Sorguladığım için buradayım, güzelim.”

“Cevap bende değil ama.”

Ciğerlerini uzun uzun soluklarını çekti Barzan. “Cevap bende...” Bunun yanı sıra başka türlü cevaplar da ondaydı. “Evlilik konusunu hayatımızdan bir süre çıkarıp seninle olan hayatıma odaklanmak istiyorum, Berçem.”

Bundan sonra vereceği bir cevap kalmamıştı. Zira kendi hayatlarına odaklanmak isteyen kocasının önce Alaz ve Afran evliliğine evet demesi gerekti. Onun ötesinde zaten aralarında sorun kalmayacaktı.

“Ben kahvaltıda somurtan değil, güzel gülen kadını istiyorum.” Kadını derkenki sesi oldukça kalın ve baskın çıkmıştı. “Gece benim kollarımda uyuyan kadını istiyorum.” Kız kardeşinin yanında yatmasındansa kendi kollarında olmasını tercih ederdi. “Benim yanımda olmayan her yer sana yasak bundan sonra.”

“Yasalara da mı geçtik, Barzan Ağa?”

“Biz seninle evlendiğimiz ilk gün yasalara adım attık.” Karısını kışkırtmanın bir yolunu her defasında bularak konuşmaya teşvik ediyordu. Ufak çaplı tartışmayı Berçem’e sarılarak yapacaktı Barzan.

Yaranın oyukları bir bir ayyuka çıkıyordu. “Doğru... Bizim seninle evlenmemiz yasaktı ama biz yasağı çiğnedik.” Kocasının baskısı altından kurtulmak için daha güçlü bir hamlede bulundu ama yine başarısız çıktı. “Kahvaltıyı hazırlamalıyım!” Sesi sona doğru yine aynı sertlikte çıkmıştı. Barzan ablukasını altına aldığı her an Gelincik hırçın bir kadına dönüşüyordu.

“Seni kaçırmam da yasaktı ama kaçırardım.”

Sessiz kalma hakkını kullandı Berçem.

“Yasakların içinde aşk yaşıyoruz.” Saç tutamını parmakları arasına alıp Berçem’i mayıştıran hareketlerine başladı. “... ve sen bana bu konuda hiç yardımcı olmuyorsun, güzelim.”

Eğer ki kocasını tanımasa bu komplimanlara kanacaktı. “Üzerimi değiştireceğim, Barzan Ağa. Kahvaltı hazır.” Onu bırakması gerektiğini bir şekilde anlatmaya çalıştı. Zira hırçınlaştıkça kocası bırakmamak için direniyordu.

Acıktığını düşünerek bırakmak istemediği kadına özgürlüğünü verdi. “Kahvaltıdan sonra konuşacaklarımız var.” Kadını döndüğü esnada kalçasına şaplağını indirdi.

Yediği şaplak darbesiyle öne doğru minik adımlarıyla koştu Berçem. Bu adam feleğini şaşırtmakta üstün bir kabiliyete sahipti. Omzunun üzerinden kocasına hayretler içinde döndü. “Ne yapıyorsun, Barzan?”

Hızırca sırttan adam kollarını göğsüne kavuşturarak kalçasını tezgâha dayadı. Omuz silkerken çatık kaşlarının altında, kenarları kırışmış gözlerinin parıltısı ve gülmemek için zorladığı dudakları kızarmıştı. “Sana dokunmayı seviyorum, güzelim.”

Ona ne şüphe!

“O eliindir.” Parmağını kocasına sallayan kadın kesin isteğini belirtti. “Bir daha bana dokunma.”

“Sen bana emir mi veriyorsun?”

“Ne anlamak istersen ama bana...”

Daha cümlesini tamamlamadan Barzan yaslandığı tezgâhtan kendisine hızlı adımlarla yaklaşmış, kalçasına ikinci bir şaplak daha atmıştı. Sinirlenmese de bunu yapmasını istemiyordu. “Ama sana yapma diyorum...” Sesi incelik tınısını sertlik kaplarken sözleri de bir o kadar haşın olmuştu. “Bir daha beni taciz etme!”

“Ulan...” Kahkahası içini sararken Berçem’in çenesinden tuttuğu gibi kendisine çekip boynuna sıkıca sarıldı. İşte anlattığı tam olarak buydu. Ne olursa olsun sonunda onu güldüren, tarifsiz mutluluğa sebep olan bu kadındı.

Kokusunu içine çekip dudaklarını saçlarına bastırdı. Bu ayrılık haddinden fazla uzamıştı. Kadınından uzak kalacağı tek bir saniye bile istemiyordu.

Sarılmak istiyordu. Gururu, hayır diyordu.

Sarılmak istiyordu. Aklı, hayır diyordu.

Sarılmak istiyordu. Kalbi, sarıl kadın, sakın bırakma diyordu.

Bütün olumsuzlukları yenip tek bir kapıya çıkmak istiyordu. Barzan'ı affetmese daha çok yaralanacaktı. Aptal gururunun, onun kemiren düşüncelerinin kalbine zararı büyüktü.

Ona da hak ver, Afran da kocanı istememişti. Mantıklı yanı bu düşünceyle sarsılıp durmuştu. Kırgındı lakin bu kırgınlığı devam ettirip küslüğü aralarında barındırırsa evlilikleri devam etmeyecekti.

Kaynanasının nasihatine uyacak, kararlarına karışmayacaktı artık. Karışsa kocası bu sefer ona çemkiriyordu. Tereddütle kollarını Barzan'ın beline sardığında yüzünü omzuna gömdü. Kokusunu içine çektiğinde bütün tereddüt son bulmuş, kalbindeki hasret yeniden dirilmişti.

"Bir daha beni kırma."

Berçem'in sarılması yeşil ışık demekti. Beyaz rengiyle dalgalanan barış bayrağı demekti. Huzurun ta kendisi demekti. "Söz..." diye fısıldadı Barzan güven veren sesiyle. "Canını yakmayacağım." Geri çekilip karısının güzel yüzünü avuç içine aldı. "Ama sen de karışma olur mu?"

Teslimiyet içinde mırıldandı. "Merak etme, karışmam artık."

Saçlarını bastırduğu dudaklarını çekmezken başparmağıyla yüzünü sevdi. Uyanılan her bir sinir ucu onu daha çok sevmesi için teşvik ediyordu. Sanki dokunmasa özlem son bulmayacak, mesafeler yok olmayacaktı.

"Eee beni özlediğini ne zaman söyleyeceksin, Gelincik?"

Sesinde yankılanan keyif kadını güldürdü. "Bilmem."

"Yani özlemedin?"

"Sen özledin mi, ağam?"

"Özlemesem sana gelir miyim?"

"Gelmezsin," diye kabul etti Berçem.

Gerçekleşerek yüzüne bakmayı başardı Barzan. Zümrüdi gözleri az önceye nazaran ılık ılık parlıyordu. Güneş ışığı göz bebeklerine hapsolmüştü sanki. Alnını öpen adam kokusunu son bir kez içine çekti.

"Midem gurulduyor, güzelim."

Kıkırdadı Berçem. "Duyuyorum, gurul gurul."

“Cevaplarına hayranım, Berçem.” Burnunun ucuna dokunup derin bir nefes verdi. Birinci ve en ağır yükten kurtulmuştu. Şimdi sıra ikinci ve onun kadar ağır yükteydi. “Alaz uyanmadıysa uyandır, beraber güzel bir kahvaltı edelim...”

“Olur...” diyerek gözlerini kırıştırdı. “Okan ağabey ekmekleri alıp gelir birazdan, kapıyı açmayı unutma.”

“Niye? Okan’ın kapıyı çalmak gibi bir âdeti yok mu?”

“Hayır, rahatsız etmek istemediği için dışarıda benim ya da Alaz’ın kapıyı açmasını bekliyor.”

Barzan kafasını bıkkınlıkla salladı. “Bu adam yıllardır benimle çalışıyor. Yıllardır yabaniliğini bırakmadı.”

Elinin tersiyle karnına vurdu Berçem. “Saygılı adam, karı kocayı rahatsız etmiyor.” Sahte kızgınlığıyla beraber mutfaktan çıktı. Alaz’ı uyandırmadan önce üzerini değişmesi gerekti.

Acele davranarak odasına girdi. Giyeceği kıyafeti çekip aldı. Hızla üzerini değiştirdi. Sade bir makyaj yaparak doğal görüntüsünü bozmadan, kömür karası zülflerini arkaya doğru bir tokayla tutturarak hazırlığını tamamladı.

Odasını topladıktan sonra çıkarak Alaz’ın kapısına geldi. Kapıyı açıp içeriye göz gezdirdi. Alaz’ın boy aynasının önünde saçlarını parmaklarıyla dağıttığını görünce gülümsedi. “Sabah şerifleriniz hayırlı olsun, hanımefendi. Bir arzunuz var mıdır?”

“Sizin gülün yüzünüz en büyük arzumdur, madam.” Gecikmeden cevabını verdi Alaz. Bugün daha toparlanmış ve iyi görünüyor.

“Ağabeyin seni görmek istiyor.”

“Barzan Ağa gelmiş mi?”

“Biz uyuduktan sonra dönmüş olmalı.”

Yüzünde beliren ifadesi yengesinin gözünden kaçmadı. Alaz’ın ikna olması, ağabeyini affetmesi daha zor görünüyordu. “Keyifli bir kahvaltı için öncelikle seni bekliyor.”

“Demek bizi insan yerine koyacak bugün.” Sesinde neşeli bir tını varsa bile imasını eksik etmemiştir.

Olumsuz bakışlarıyla yaptığını kınasa da tebessüm etti Berçem. “Uğraşma onunla, hak ver.”

Aynadan yengesiyle göz göze geldi. Yüzünde kabullenişin tatsız yenilgisi vardı. “İstemesem de bazen ona hak verirken buluyorum kendimi. Fakat bunu ona söylemeyeceğim. Ziyadesiyle tepemize çıktı,” diyerek noktayı koydu.

Herkes kendi katında haklılık payını zirveye bırakıyordu.

Ağabeyine yüklenmeyi bırakıp olgun davranışlar sergileyecek, ne ters bir konuşma da bulunacak ne yüzünü asacaktı. Dün gece yengesiyle beraber uyuyunca farkına varmıştı birçok şeyin. Ne olursa olsun onların mutsuz olmasına izin veremezdi. Lakin ağabeyine de iki çift lafı olacaktı.

“Barzan Ağayı bekletmeyelim, yengecim.”

“Gidelim o halde.”

Dostça gülümseyen ikili odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Sorunlar bugün itibariyle bitecekti. Birbirlerine hassas davranacaklarının kararını kendi içlerinde vermişlerdi. Merdivenleri inip salona geçtiklerinde, yemek masasında elindeki çatalı tabağa vuran Barzan Hezeroğlu’nu buldular.

“Ekmekler geldi mi?” diye sordu Berçem.

Barzan gözlerini kırıştırdı. “Okan masaya bırakmış, gelin oturun.”

Bugün herkes sakindi. Kavgasız, gürültüsüz, bir günü huzur içinde geçirme arzuları vardı. Çalı çırpıyı toplamazlarsa ateşe vermezlerdi. Çalı çırpıyı hem toplayıp hem ateşe verecek kabiliyete sahip Alaz Hezeroğlu sofraya teşrif ettiğinde sandalyesine kurulup ağabeyine döndü.

“Roj baş*, Barzan Ağa.”

“Roj baş Alaz Xanim.” Kız kardeşini sevgi dolu bir tonla cevapladıktan sonra karısına döndü Barzan. “Az önce annem aradı seni. Aramayı unutma.” Kahvaltı tabağını doldururken eline kahvaltılık uzatan karısından bakışlarını bir türlü çekemiyordu.

Berçem, Alaz’dan çekinse de Barzan’ın bakışlarını özlemişti. Kocası tarafından sevilmek gerçekten güzel bir histi. Onun bakışlarını üzerinde hissetmek, onun adına bir şey yapmak çok güzeldi.

* Roj baş: Günaydın

“Ararım elbette.” Bakışmaları sonlanmayınca cevabı güçlük-
le verdi Berçem.

“Evlilik hakkında bir şey sorarsa konuyu kapat,” diyerek ilk
çalı çırpıyı topladı Barzan. Koca bir odun yığını ucunu yaka-
cağı küçük bir kâğıt parçasıyla kül etmeye hazır bulunan Alaz’ı
hesaba katamamıştı. Az sonra duyacaklarının sadece bir kısmını
düşünseydi, şüphesiz ki annesiyle konuşmayı kendisi yeğlerdi.

Yengesinin konuşmasına müsaade etmeden ilk ateşi yaktı
Alaz. “Yengeme söylemek yerine annemle konuşsan daha iyi ol-
maz mı?”

Orman yeşili gözlerini karısının güzel yüzünden hoşnutsuz-
lukla çevirip kız kardeşine yoğunlaştı. “Anlamadım, Alaz,” der-
ken aslında gayet iyi anlamıştı.

“Berçem’i bu olaya dahil etmesek diyorum. Bizimle yeterin-
ce hırpalandı. Aranız iyi değil.”

“Aramız gayet iyi.” Sakinliğini koruyarak kardeşini cevap-
ladı Barzan Ağa.

Berçem görümcesini doğrudan kınamasa da tepkisini gizle-
yemedi. “Alaz, saçmalama. Böyle bir zamanda destek olmaya-
caksam ne zaman olacağım ki?”

Catalını tabağına ses çıkarmamaya özeni göstererek sakince
bıraktı Alaz. Derin bir nefes alıp kendine olan güvenini bir kez
daha aşıladı. Dün gecedен beri hazırladığı konuşmasını nihayet
yapacaktı. Bu konu bir daha açılmamak üzere kilitli bir sandığa
kapatılacaktı...

O sandık; çeyiz sandığı olacaktı şüphesiz.

“Kendini suçlamayı bırakmalısın artık, Barzan Ağa. Bunların
suçlusu sen değilsin. Bu olay olmadan önce de sırf başkası ölme-
sin diye beni ve Miran’ı evlendireceklerini biliyorduk. Elbette
bekliyordum.”

“Konuşma, Alaz.”

Koca bir odun yığını alevlendi. Ağabey kardeş kendi elleriy-
le yaktı.

Ağabeyini dinlemedi Alaz. “Ama büyüklerimiz sırf ağabe-
yimi öldüren birine gitmemem için Miran’a sevmediği bir kızı

verip zaten cezasını verdiler. Hoş, Miran'dan çok haksız yere Helin'i cezalandırdılar ya, neyse." Aldığı duyumlar asıl cezanın Helin'e verildiğini kesinleştirmişti. Alaz nefes almadan devam etti: "Beni ise Miran almasın diye Berçem'in dayısına verdiler. Ne kendini suçlamaya ne beni ne de Berçem'in dayısını suçlamaya hakkın var. Çünkü o gün oraya Miran'ı öldürmek için gitmeseydin beni Miran'a vereceklerdi. Sen bunu herkesten çok iyi biliyorsun." Afran'ın adını ağzına alma cesaretini hâlâ bulamamıştı. Sanki adını söylese Barzan onu parçalara ayıracaktı.

"Seni suçladığım yok," dedi Barzan aynı sertlikle.

"Ama dayımı suçluyorsun!" diye sessizce gerçeği fısıldadı Berçem.

"Barzan Ağa hem kendi canını sıkıyorsun hem de Berçem ile huzurunu bozuyorsun. Bak, ben buna sebep olmak istemiyorum. Daha yeni kavuştunuz birbirinize. Bırak eve gideyim. Ne olacaksa olsun artık. Zaten adımız çıktı. Artık dönüşümüz yok," diyerek burnunu çekti. "Sana daha fazla yük olmak istemiyorum."

"Seni asla bırakmam, Alaz." Bıçağını hızla tabağa bırakırken çıkan ses iki kadını da korkutmuştu.

"Beni hiç almadın ki bırakmayasın," dedi Alaz kırık bir sesle.

"Bu konuyu açma."

İkilinin bu özel tartışmasında sessiz kalarak olayın dışında durmayı tercih etti Berçem.

"Rahmetli Ciwan ağabeyim o katile vermemek için canımı alsa gıkımı çıkarmazdım. Benim canım ona feda olsun. O hep benim yanımdaydı." Buruk içini acı dolu bir özlem sardı. Ciwan ağabeyi öldüğünden beridir Alaz kendini yarım hissediyordu. Şimdi onu konuşmak kolay olmadığı gibi kahrediciydi.

"Ciwan ağabeyimi gördüm, bildim, onunla büyüdüm. Benim seninle tek bir anım bile yok ya. Seni hiç görmedim, Barzan Ağa. Bizden hep uzaktın. Uzaklaşıp adını değiştirdiğin hayata, kendi özüne, kendi toprağına geri döndün. Ne geçti eline?" Ağabeyinin gidişinden hep şikâyetçi olmuş ama sonunda onun hayatı ve kararı diye susmuştu. "Şimdi ise ağabeyimi öldüren adama silah çekip..."

“O benim de ağabeyim, Alaz.” Kendi düşünceleriyle baş başa kaldığı saniyeler zalim yanını gün yüzüne çıkardı. “Sen Afran ile evlenmek mi istiyorsun?” Hiddetli gözleri kız kardeşini mih gibi yerine çaktı.

Gözlerinden akan yaşlarla kafasını salladı Alaz. “Hayır, yemin ederim öyle bir şey geçmedi aklımdan.” Öyle hızlı cevap vermişti ki, ağabeyini ikna edemediğini düşündü. “İsteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Sadece... sadece artık kendini üzme. Mutlu ol istiyorum. Bırak, bir gün elbette evleneceğim. Bu ya Afran ya da başkası. Bizi bırak artık. Berçem ile mutluluğuna bak.”

“Seni bırakıp mutluluğa mı döneyim? Ulan sen evlendikten sonra mutlu mu olacağım?” Sesi gittikçe yükseliyor, gözleri kızarıyordu.

Berçem karışmak istemese de elinde değildi. Onları durdurmalıydı. Kocasına bir şey diyemezdi. Çünkü sakın kalmasını istese yine bağıracaktı. Alaz’a yönelmek daha mantıklıydı. “O senin ağabeyin. Bu dayım ya da başkası olsun. Senin evleneceğini duysa...”

Alaz alayla sözünü kesti. “Ağabeyim sırf Afran sizin boşanmanızı istedi diye ona ceza veriyor, Berçem. Aptal değiliz hiçbirimiz.” Bunu Barzan dışında hepsi biliyordu. Bu gerçeği Barzan Ağa kabul etmek istemiyordu.

Barzan sakalını sıvazladı sıkıntıyla. “Bak Alaz, bu konuyu kapatıp huzurlu bir kahvaltı etmek istedim. Seninle sakın konuşup...”

Alaz bu sefer ağabeyinin sözünü kesti: “Biliyorsun ki Berçem’in dayısı olmasaydı, şu an sırf kan davası dursun diye beni düşmanına vereceklerdi. Ağabeyimin katiline vereceklerdi. Yeter, Barzan Ağa! Lütfen anneme de babama da karşı gelmeyi bırak. Kendi mutluluğuna, ailene dön artık. Senin bir ailen var artık.”

Burun kemerini sıkan genç adam, mücadelesini kaybetmişti. Daha fazla dayanamayarak oturduğu yerden kalktı. Alaz’ın bakışlarındaki korku ciğerini sökmüştü. Kolundan tuttuğu kardeşini ayaklandırıp kendine doğru çekti. Sinesine yatırdığı kardeşinin saçlarını ağabey şefkatiyle okşadı.

“Sana ağabeylik yapmadım ama canını yakanın canını yakarım. Sen mutlu olmadıktan sonra bana mutluluk haram, anlıyor

musun?” diyerek Alaz’ın yüzünü avuçladı. Gözyaşlarını başparmağıyla sildi. “Senin döktüğün bir damla gözyaşın için her yükünü sırtlarım ama sen bana yük olmazsın. Anlıyor musun, Alaz?”

“O zaman mutlu ol. Seni böyle sinirli, sert, sürekli bağırarak ağabey olarak hatırlamak istemiyorum. Ciwan bana bağırmasdı hiç. O bazen kızmamak, kalbimi kırmamak için bana küserdi,” dedi hıçkırarak. “Ben ondan özür dileyince beni affederdi.”

Gözlerini sınıksı kapatan Barzan çok şey kaybettiğini fark etti. Herkes Barzan’ın, Ciwan’dan daha çok şanslı olduğunu dile getirirdi. Fakat görünmeyen gerçek çok farklıydı. Rahmetli ağabeyi ondan daha şanslıydı. Ailesinin yanında hep o olmuş, hep sevilmiş, herkesi bilmiş ve onlarla büyümüştü. Barzan, Ciwan kadar şanslı değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

“Özür dilerim...” derken sesi içtendi ancak bakışlarındaki acı ve kızgınlıkla harmanlanmış ifadesi silinmiyordu. “Sadece senin orada, herkesin içinde başka bir adama verilmen... Anla Alaz... Bana sormadan, benim onayımı almadan kardeşimi gözümün önünde başka bir adama verdiler.”

Kız kardeşine sesi anlatsa da gözleri karısına kaymıştı. “Benim kabul etmediğim bu, anlıyor musun?” Hem kardeşine hem karısına anlatmak istediği buydu. Tabii daha birçok etken de vardı: Afran’ı cezalandırmak gibi...

İşin bu yönünü zaten anlamıştı Alaz. Anladığını belirtircesine çenesini salladı.

“Berçem gibi ilk başlarda acı çekmeni istemiyorum. Benim çektiklerimi sen de çek istemiyorum.” Sonuçta onların da evliliği ani ve hesapsız olmuştu.

“Biliyorum... Ama dönüşü yok.”

“Olacak, elbette olacak. Bir çaresini bulacağım.”

Geri çekilen Alaz, ağabeyinin yanağına bir öpücük bırakıp gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Kocasının ağzından çıkacak tek bir cümleye hasretti. Can sıkıntısını belli etmese de içten içe çürüyordu Berçem. Barzan, dayısı hakkında tek bir kelime söylememişti. Sessizliğini koruyan kadın yarın zamanı geldiğinde konuşacak ve kocasını pişman edecekti.

Kardeşinin alnını öpüp serbest bıraktı adam. “Siz kahvaltınızı zı edin, ben çıkacağım.”

“Sen de bir şey yemedin, Barzan.” Berçem ne kadar kızgın da olsa kocasına, onun aç gitmesine razı değildi. “Şirkete gitmem gerek,” diyerek yanlarından hızla ayrılan adamın arkasından bakakaldı. Kocasını gözden kaybolurken Berçem bir gerçeğe daha kanaat getirdi: Yuva kurmak, o yuvaya eş olup huzur sağlamak zor işti vesselam.

Yengesinin herkesten daha çok yıprandığını sadece Alaz mı görüyordu? Dayısının dahi suçu yokken ağabeyinin öfkesi yüzünden suçlanması haksızlıktı. “Senin dayın çok iyi biri, Berçem. Bunların hiçbirini hak etmiyor. Bakma, Barzan söylemese de o da bunu biliyor.”

Görümcesine kısa bir an bakıp tebessüm etti.”Sıkıntı değil.”

“Her şeyi görüyorum, Berçem.”

Görmek, olanları iyileştirmeye yetmiyordu işte. Herkesin görmediğini görüp üstüne bunu dile getirmek de meziyetti. “Hadi otur, ben onu geçireyim, geliyorum yanına,” diyerek konuyu değiştirdi Berçem.

Alaz sandalyesine geri oturduğunda kahvaltı için iştahı kalmadığını fark etti. “Yiyecek mide kalmadı ki...”

Berçem gözlerini baydı. “Tartışmasız bir sabahı ne zaman geçireceğiz acaba?”

“Barzan Ağa kabullendiğinde,” diye cevapladı Alaz.

Lafın üzerine Barzan Ağa gelmişti. Konuşmayı noktalamış, Berçem kocasını geçirmek için peşinden gitmişti. Aralarını bu sabah zar zor düzeltmişlerdi. Bu sebepten gülümsemeye zorladı kendini Berçem.

Kapının eşiğinde bekleyen kocasına sordu: “Akşam yemeği ne gelecek misin?”

Etrafa göz gezdiren Barzan kardeşini görmeyince karısının belinden tutup kendisine çekti. “Elbette... Karımın güzel yemeklerini özlüyorum.”

Omzuna hafif bir vuruş yaptı Berçem. “Yalan söylüyorsun.”

Çenesinden tutup hafifçe sıktı. “Bir ağaya yalan söylüyorsun denmez,” diyerek göz kırptı.

“Af buyurun, ağam. Bir daha öyle bir hata yaparsam kellemi uçurun.”

“Bir daha olursa affetmem.” Yanağına üst üste üç tane öpücük bıraktı. Koklayarak öpmek diye bir şey vardı ve bu adam karısını koklayarak öpüyordu. “Akşamı büyük bir iple çekiyorum, jınamin.” Karısından ayrılmak istemese de gitmek zorundaydı. Onu bekleyen yığınla iş vardı.

Kolunu belinden çekip kapıya döndü. Okan’a arabayı hazır etmesini söylemişti. Kapıyı açıp çıkacağı sırada Berçem tarafından çekilmiş, yanağında güzel öpücüğünü hissetmiş, kulağında, “Gözlerim yolunu bekler,” sözlerini işitmişti.

Kocasını uğurladıktan sonra kapıyı çekip içeri geçmişti. Yarı kalan kahvaltıyı yemekten çok sohbet ederek bitirmişlerdi. Kahvaltı sofrasını el birliğiyle kaldırıp salona geçip karşılıklı oturmuşlardı. Dışarı çıkma yasağını Barzan Ağanın koyması yüzünden çıkıp gezemiyorlardı. Şimdilik tek arkadaşları Ömür olduğu için sadece onunla görüşüyorlardı. Berçem, Ömür’ü aramış, kahveye davet etmişti.

Ömür geç geleceğini söyleyerek kahvelerini içmelerini istemiş, çay içmeye uğrayacağını da belirtmişti.

Berçem iki kahve yapmak için mutfağa girerken keyfi yerine gelmişti.

“Buna da şükür...” diyen kadının sözleri aniden yarım kalmış, ağzı bir el tarafından kapanmıştı. Gözleri kocaman açılan kadının kalbini korku sarmış, aklını Miran’ın gelişi esir almıştı. Çırpınarak çığlık atmaya çalışırken tanıdık bir ses duydu: “Berçem’im... güzelim, sakın ol, benim.”

Ellerini ağzını kapatan elin üstüne kapadı Berçem. Bilinci ni neredeyse kaybetmek üzereydi. Onu serbest bırakan dayısına aheste aheste döndü. Şimdi düşüp bayılacaktı.

“Dayı...” Hayretler içinde uzun boyuyla karşısında duran adamı izledi. “Dayı burada ne işin var?” derken arkasında kalan holü kontrol etti. Alaz gelirse olacaklar işten bile değildi. Barzan faktörünü düşünmek bile istemiyordu.

* Jınamin: Hayatım

“Onunla konuşmam gerek.”

Berçem yalvaran bakışlarıyla dayısının elinden tuttu. “Dayı lütfen... Bak, Barzan gideli çok olmadı.”

“Berçem... O gün konuşamadım. Alaz’ın onayını almadan bu evliliği kabul etmem. Gönlü biraz olsun bu evliliğe karşıysa gider bozarım.” Bunu kesinlikle yapacaktı. Bunun için de mutlaka Alaz ile görüşmeliydi.

“Dayı aklını mı kaçırdın? Dayı lütfen git. Alaz sana fikrini söylemez.” Korku dolu ağlamaklı sesiyle dayısının gitmesini istedi. Ancak Afran gitmeye hiç meyilli görünmüyordu.

Alaz’ın onayı olmadan gitmek yoktu. Vicdanı rahat değildi Afran’ın. Hiçbir şeye zorlamak istemiyordu Alaz’ı. En kötüsü belki bir sevdiği vardı, kim nereden bilecekti.

“Dayı yal...yalvarırım Barzan gelecek... lütfen...daha kötü olmadan...”

“Berçem, onunla konuşmam gerek.”

“Ya istemezse, ya seni gördüğünde bağırırsa?” Her türlü ihtimali düşündü Berçem.

“Hayır konuşacak, bağırmaz.”

Kapının eşiğinde savaşıyor dayı yeğeni Alaz Hezeroğlu basmıştı. Afran’ın kesin konuşmasına denk gelmişti. Kendinden bu kadar emin konuşan adamı evinde bulmayı beklemiyordu. Şaşkınlıkla kapı pervazına tutunan genç kız yengesine bakışlarını sabitledi.

“Berçem... Dayının burada ne işi var?”

Sesini duyurduğunda evleneceği adama bakmamak için yengesinin üzerinde gözlerini ısrarla tuttu. Afran’ı görmeye hazırdı. Gözleri gözlerine değsin istemedi. Felaketi olacaktı şüphesiz.

“Seninle konuşmaya geldim, Alaz!”

İstediği konuşma ya olacaktı ya olacaktı. Yoksa o da Barzan Ağa gibi kız kardeşini kaçıtır, konuşana kadar bırakmazdı.

O zaman felaketi tescilleyecekti.

Bölüm 7

Umudunu Kaybettiğin An Bir Mucize Olrsa.

Seçenekler fazla olduğunda karar vermek güçleşiyordu. Seçenekler az olduğunda yolun doğruluğundan da şüphe ediliyordu. Miran Ağa için bir seçenek zaten verilmemişti. Emir demi-ri keser deyip zaten kabul etmişti. Amma velâkin bu karısının damarına basacağı anlamına gelmiyordu. Helin düpedüz ahkâm kesiyordu.

Çay bardağını özenle dipliğine geri yerleştirip oturduğu yer-den ağır ağır doğruldu. Keskin kara gözleri cesur karısı Helin'in üzerinden bir an olsun ayrılmıyordu. Aslanın avına yaklaşan tehlikelisini sırtlanmış, kapıda mum gibi dikilen karısının içini titretiyordu.

Ağzımızdan çıkmadan evvel söylediklerimizi kulağımız işitseydi çoğumuz söylemez, birçoğumuz konuşmadan dilini keser, bir kutuya koyup kilitler ve nehre atardı. Atalarımızın bin düşün bir söyle nasihati günümüze kadar bin bir türlü tecrübe-siyle gelmişti.

Ne var ki iş isten geçmiş, söz ağızdan çıkmış, artık her şey için gecikmişti. Eh, Miran Ağadan bahsediyordu. Diline hâkim olmazsa olacaklarının da sorumlusu olacaktı.

Evet, Helin kocasının damarına basmış, sinirini zıplatmıştı. Kedi gibi dediklerini onaylayan adama edilmeyecek bir laf ederek aslan gibi kükremesini sağlamıştı. Bir ceza verecekse ki vereceğinden şüphesi yoktu. Aslında bakışları bile cezaydı. Boynum kıldan ince diyerek çekecekti.

Ağır ağır attığı adımları karısının yakın mesafesinde sonlandı ve Miran Ağa temkinli nefesini alıp verdi. Yaşadığı duygu karmaşası adamın feleğini şaşırtmıştı. Bir yanı gülmek için kendisiyle kıvana kıvrana mücadele ederken, bir yanı öfkesini dizginlemek için yol haritasını çıkartmaya çalışıyordu.

“Senin kendi canını sevmemenle ilgili bir problemin var, Geşa!” Ellerin ceplerine koyup, omzunu dikleştirdi.

Heybeti karşısına gerileyen Helin boynundaki damarlarının çekildiğini hissetti. Miran’dan bazen gerçekten korkuyordu. Çünkü onun acıma duygusu yoktu. Gözünü kırpmadan yıkar geçerd.

Sinesini kurşun teğet geçerd de Miran Ağanın kurşundan daha acı sözleri Helin Kara’yı teğet geçmezdi.

“O ne... demek...”

“Ne dediğinin farkındasın değil mi?” Çelik gibi sert, karısı nı bir çırpıda öldürecek kadar tekinsiz ve ürkütücü çıkan sesiyle sordu.

Kapının kolunu tutmaya gayret eden Helin korkusunu saklamak için direndi. “Sadece odana gel dedim...” diye anlaşılır şekilde açıklama yaptı. “Bunda kızacak ne var?”

Anladım dercesine kafasını salladı adam. “Ahkâm keserek mi?” Helin’in açtığı mesafeyi ileri attığı adımıyla kapattı. Öne doğru hafif kamburlaşarak çatılmış kaşlarıyla alev topu gibi bir soru daha yönlendirdi. “Gidemezsin yasaklarını koyarak mı?”

Kısık tınısının altında nefes almayı unutan Helin, kendine iyi ol teskinlerinde bulundu. Ne kadar dirayetli durur, kekelemeden cevap verirse o kadar iyiydi. “Ne haddime ahkâm kesmek... Sana emir vermek. Annen için odana gel dedim.”

Cebinden çıkardığı sağ elini çenesine götürdü. Sakallarını iki parmağı arasında çekip bıraktı. Birkaç defa hızını kesmeden yaptığı hareketine son verdiğinde, “Bir daha olursa, gelmemi istediğin odayı sana mezar ederim!” diyerek en açık haliyle tehdit etti.

Dudaklarını ısırarak Helin zaten mezar olmuş odada daha ne şekilde sokulacaktı merak etti. “Tamam...” diye boyun eğdi.

Bakışlarıyla kapıyı işaret eden Miran, çık emrini verip sırtını döndü. Eski yerine geçmek için aynı yolu geri yürüten Miran Ağa kapanan kapının sesini işitti. Hızlı ve sert bir kapanma olmuştu sanki! Gözlerini sınımsızca yumup sabır çekti. Bu kadın akıl lanmayacaktı.

Yerine geri oturarak ciğerlerine oksijen çekti. Limon ve çayın karışmış kokusunu alırken gözleri dipliğe bıraktığı çaya kaydı. Dikkat etmediği rengin olduğundan fazla sarımsı ve bulanık olduğunu görünce anlamsızca baktı. Helin limonu ona sormadan sıklıkla sıkıyordu.

Miran bardağı alarak ağızına götürdü. Hafif ılımlı çaydan bir yudum aldı. İçtiği yudum boğazından aşağı boşalırken adamın yüzü şekilden şekle girdi. Öksürerek bardağı geri bıraktı.

Bir gözü açık bir gözü kapalı, ekşi tadın acısını çekti. Uyanık kadın bir limonu içine atsa bu kadar ekşi olmazdı.

Hayretler içerisinde güldü Miran Kara. Küçük oyunlarıyla bir sinirlendirip ilk defa güldüren karısına söylendi: “Ah Geş a!”

Son sözlerin etkisinde kalan Helin, söylene söylene mutfağa indi. “Odayı bana mezar edecekmiş. O odayla beraber bu ev de, hepimiz de bana mezarsınız.” Mutfaktan içeri girip kendine direkt bir bardak su doldurdu. Bütün korkusunu şimdi öfke ele almıştı.

“Mezarınız batsın!”

Doldurduğu bardağı ağızına götürüp bir dikişte bitirdi. Ahkâm keserken kendine olan güveni Miran ayaklanana kadar sürdürmüştü. Zarar vermeyeceğini biliyordu. Yine de Miran’ın akıl almaz öfkesi saatli bomba gibiydi ve ne zaman patlayacağı belli olmuyordu.

“Ha Helin burada mıydın?” Elinde sıkıdığı bardak Nehir’in sesini duyduğunda gevşedi. Omzunun üzerinden görüncesine döndü. “Evet,” diye cevapladı.

“Mem’in yemeğini götürebilir misin? Annemin tansiyon ilaçlarını götüreceğim.”

Kafasını sallayan Helin, “Sen teyzeme bak, ben onunla ilgilenirim,” diyerek bardağı bıraktı. Nehir geri çıkarken Helin ellerini hızlıca yıkadı. Genç adamın yemeğini el hızıyla hazırladı. Helin için bütün sıkıntılardan arınma vaktiydi. Elinde tepsiyle mutfaktan çıkıp merdivenlere ilerledi. Temkinli adımlarıyla merdiveni çıkıp doğruca Mem’in odasına yürüdü. Dirseğiyle kolu indirip kapıyı ayağıyla itti. Eşikten içeri girdiğinde sevinçli nidasıyla, “Mem,” diye şakıdı.

Yatağında ayak parmaklarını birbirine geçirmiş, kafasını önüne eğmiş, karnının üzerinde duran elleriyle hüzünle seyre dalan genç adam, duyduğu sesle kafasını kaldırıp yengesine baktı. Dudakları kademe kademe gülümsedi. Konuşmak için dil döktüğü her seferde başarısız olup sadece bağırıyordu.

Hareket bakımından engeli varsa, konuşmaya engeli varsa bile gülmeye ve güldürmeye hiçbir şekilde engeli yoktu Mem’in.

“Sana yemek getirdi Helin’in.” Genç adamın yatağına doğru gidip kenarına oturdu. Tepsiyi komodinin üzerine yerleştirdi. Yirmi bir yaşında olan koca adamın koltuk altından tutarak daha dik oturmasını sağladı ve sırtını yasladığı yastığı düzletti. Başucunda her daim temiz bir mendil bulunurdu. Helin onu alıp yakasına taktı.

“Benim paşamın keyfi nasılmış bugün?” diye sordu bülbül gibi şakıyan neşeli sesini esirgemedi. Cevap gelmeyeceğini bildiği halde hep onunla konuşurdu. Mem sevincini ellerini havaya kaldırarak ya da alkış tutarak gösterirdi. Bazen de sarılarak...

Fakat mutsuz olduğunda çok kötü olurdu. Tükürür veya karşısında duran insana vururdu. Saçlarını çeker, çimdiklerdi.

Hisleri oldukça kuvvetli olduğundan, kendisini kimin gerçekten sevip sevmediğini anlardı. Özellikle sevmediği insanların saçlarını çeker, bir daha bırakmazdı.

Çene yapısı olması gerektiğinden farklıydı. Alt çenesi içe doğru çekilmiş, üst dişleri öne doğru çıkmıştı. Ağzı hiç kapanmayan genç adam gülümsediğinde, gözleri bebekleri yok olacak kadar kısılırdı.

Helin'i çok severdi. Her gördüğünde sarılırdı. Bu evde genç kadını seven tek insandı. Tek varlıktı. Ki Helin bundan gayet mutluydu. En azından gerçekten vicdanı olan biri onu seviyordu.

"Seni aç mı bıraktı o iki cadaloz ablan?" diye şakayla sorduğunda Mem daha çok gülümsemiş, içe bakan elleriyle Helin'e sarılarak kafasını göğsüne yaslamıştı. Gülerken âdeta çığlık çığlığa bağırıp sevincini özgürce paylaştı.

Helin sırtını sıvazlayıp başını öptü.

Mem geri çekilince komodine bıraktığı tepsiyi geri alıp kucagina koydu. Ekmekten bir parça koparıp yoğurda batırdıktan sonra Mem'in ağzına doğru götürdü. Aç olan genç adam yemeğini istahla ağzına alarak çiğnerken gözünü Helin'den ayırmıyordu.

Elini oynatarak genç kadının tülbentine doğru götürmüş, etrafını saran boncuklarla oynamıştı. Helin onu izleyerek yemeğini vermeye devam etti.

"Yarın seninle bahçeye çıkalım mı?" diye sordu.

Kafasını hızlıca sallayan Mem cevap olarak sevinçle bağırdı. Onunla kakhaha atan Helin'in gözleri neşeyle parladı. "Himm... Bahçede oturur, seninle anın tadını çıkarırız, olur mu?"

Az önceki tepkiyi yine alınca kalbi acıyla burkuldu. Mem'i o kadar çok seviyordu ki anlatmasının imkânı yoktu. Herkes Mem'i çok severdi. Özellikle Miran onun için hayatını feda ederdi.

Genç adamın yemeğini yedirdikten sonra saçlarını okşamış, başını öpüp odadan çıkmıştı. Tepsiyi mutfığa bırakıp kaynana-sının yanına gitti. Oturma odasına geçtiğinde Zana Hanım'ı ve Sinem'i gördü. Nehir ortalıklarda görünmüyordu.

Zana Hanım yatsı namazını kırlarken Sinem ise elinde kumanda, televizyon izliyordu. Helin istemeye istemeye yanına geçip oturdu. "Nehir nerede?" diye sordu.

"Görümcesi aradı, onunla konuşuyor. Sen neredeydin?" Gözünü televizyondan ayırmadan cevap verip, soru yöneltti Sinem.

"Mem'in yemeği götürüp verdim."

"Uyudu mu?"

"Hayır."

"Ağabeyimi görmeden uyumaz zaten. Sen odadayken Miran ağabey geldi mi?"

“Yok,” diye kısa bir cevap verdi. Miran gelse bile o odada olduğu için içeriye girmezdi. Ki Helin de şu an onu görmek istemiyordu.

Namazını kılan yaşlı kadın seccadesini katlayıp kenara koyduğunda gelinine döndü.

“Allah kabul etsin, teyze.”

“Sağ ol, bukê. Kocan nerede?”

“Çalışma odasındaydı, teyze. Daha sonra odaya geçti,” diye yalan söyledi. Evet, çalışma odasındaydı. En son oradaydı ve nereye gittiğini bilmiyordu. Bilmek gibi bir isteği de zaten yoktu. Cehenneme kadar yolu vardı nasıl olsa.

“Sen de odana geç o zaman. Kocanın bir şeye ihtiyacı vardır. Tek bırakma.” Kaynanasının dediğini ikiletmek istemiyordu. Zaten sevmiyordu, bir de dediklerini yapmazsa daha çok nefretini kazanacaktı.

Kalıp, televizyon izleyerek zamanını öldürebilirdi. Odasına gitmek gibi bir isteği yoktu. Miran’a ahkâm kesmeden önce evet, gitmek istiyordu. Bir ümitle konuşacağını düşündü. Ancak o odayı mezar edeceğini söyleyen bir adamla ne konuşabilirdi ki...

“Hepinize iyi geceler,” dedikten sonra odadan çıktı.

Mutfaktan bir bardak su doldurup yanına alarak merdivenleri çıktığı gibi odasına geçti. Odasına girer girmez saçlarını saran tülbenti çıkartıp yatağın üzerine attı. Suyu komodinin üzerine bırakıp banyoya girdi. Dün gece hiç uyumamıştı. Aslında odasına erkenden çekilmesi onun açısından daha iyi olmuştu. En azından uyuyacaktı. Miran’ı beklemek gibi bir sıkıntısı yoktu nasılsa.

Kısa sürdürdüğü banyo faslının ardından bornoza sarınıp soyunma odasına geçti. Üzerine gecelik takımını geçirip ıslak saçlarını kurutmak için tuvalet masasına geçip oturdu. Beline kadar inen uzun saçlarını taramaya başlayınca aynadaki yansımasını pür dikkat izledi.

Miran Kara’nın karısı Helin Kara’ydı o. İstenmediğini bildiği halde küçük hayalleri vardı. Kocasının başka bir kadına olan aşkını elbette biliyordu. Bunu utanmadan sürekli kendisine hatırlatıyordu da. Ancak geceleri uyumadan önce, “Başarabilirsin, Helin,” telkinleriyle istikrarına kuvvet vermişti.

Ne kuvvet ama! Başarmasının mümkün olmayacağını fark etmesi uzun sürmedi. Kara ailesinin kara lekesiymiş gibi muamele görüyorken, kocasının ondan rahatsız olduğu bir kadinken, varlığını ezip çiğniyorken sevilmesi mümkün değildi.

Bir ömür kocası tarafından istenmeyen kadın olacaktı. Bu kadın kapanmaz bir yara, durmak bilmez bir acıydı. Hırsını saçlarından çıkarttı. Hızlı hızlı tarayarak saç diplerine resmen işken-ce çekti. Sanki kendi canını yaksa her şey düzelecekmış gibi.

“Canının yanmasından zevk mi alıyorsun, Geşa?”

Acının örselediği yüzü içtiği sesle donuklaştı. Saçlarını taramayı bırakan genç kadın yutkunarak kocasına döndü. Odaya gelmesini ekseriyetle beklemiyordu bu bir. İki; onunla konuşmasını hiç beklemiyordu. Üçüncüsü; şu an gecelikleydi. Ne kadar kocası olsa da ona dokunmamış, ona dokunmadığı için minnet duyan bir adam vardı. Dört; şu an utancından yerin dibine girebilirdi.

Ha bir de beş. Ona Geşa demesinden nefret ediyordu Helin. Çünkü gerçek anlamda Geşa ismini sevmiyordu. Sevmediğini bilmenin gururuyla inadına ikinci ismini zikrediyordu Miran Ağa.

Oturduğu pufun üzerine bıraktığı sabahlığını alıp hızlıca üzerine geçirdi. Önünü kapatıp kuşağını sıkıca bağladı. Biraz olsun örtünmüştü. Miran’ın kıpırtısız izlediğini görünce gerildi. “Tarıranmıyordu... Birbirine dolanmıştı...” Ne diyeceğini bilemedi. Sana olan sinirimi saçlarımdan çıkarttım, diyemeyecekti.

“Anlıyorum,” demekle yetindi Miran Ağa.

İkili arasında kısa süreliğine sessizlik oluştu. Miran saç uçlarından akan su damlacıklarını ciddiyetle izlerken Helin de kocasını izliyordu. Konuşmayı devam ettirsin istiyordu. Saçma sapan bir nedenle konuşsun istiyordu.

Ortama genç adamın çalan telefonunun sesi dolunca Helin yerinden kıpırdanıp ayağa kalktı. Havluyu tekrar eline alıp uzun ıslak saçlarını kuruttu.

Miran telefonunu cebinden çıkarıp arayan kişiye baktığında, “LEYAL!” ismini gördü. Derin nefes alıp Helin’e bakmadan balkon-a geçti. Genç kadın arayanın kim olduğunu merak etti. Bu saatte kim arayabilirdi ki?

Düşünmemeye çalışarak banyoya girdi tekrar.

Miran telefona cevap verip kulağına doğru götürdü.

"Miran Ağa..." Tatlı aksanıyla şakıyan kadını ses etmeden dinledi. "Bugün bekledim."

"Evet," demekle yetindi Miran.

"Gelmedin," dedi kadın.

"İşlerim vardı."

"İşin karın mıydı?"

"Diyelim ki işim karımdı, ne olacak, Leyal?"

Karşından uzun bir süre ses gelmedi. Miran ise bekledi. Şu an kafasında sürüsüyle senaryo tasarladığını biliyordu. Mesela Helin ile yeni çiftler gibi yatağın içinde keyifli anlar geçirmeleri gibi.

Ama değil Helin ile keyifli anlar geçirmek, doğru dürüst birbirlerinin yüzüne bakmıyorlardı bile. Gülünç bir durum. Bir gün evleneceği kadınla bu durumda olacağını hiç tahmin etmezdi. Aksine sevdiği kadını hayatına alacağını hayalindeydi.

"Ne zaman geleceksin?"

"Bilmiyorum. Bugünlerde işim çok." Geleceği günü söylememişti. Lakin artık gelmeyeceğini de söylememişti. Kadını cevapsız bırakıyordu. Leyal'in sormak istediği sorularını korkusundan sormadığını da biliyordu.

"Aishtaqat lak." Ahizeden yükselen cilveli sesi Miran'ı zorladı. Arapça, 'Seni özledim!' diyerek Miran'ın arzusunu geri kazanmaya çalıştı. Genç adam kadını oyunlarını tecrübe etmesine rağmen her defasında yenilerek kaybediyordu. Öyle ki Miran buna kayıtsız kalamamış, yine kaybetmişti.

O da özlüyordu fakat bunca işinin arasında Leyal'i de kendine dert edip daha çok yükün altında kalmak istemiyordu. En kötüsü gitmek isteyip istemediğini dahi bilmiyordu. "İşim bittikten sonra geleceğim," dedi Miran sıkıntıyla.

"Aintizar," dedi Leyal bir kez daha Arapça aksanıyla.

"İyi geceler."

"Miran..."

"Söyle, Leyal söyle..."

"Yanında çok durma olur mu?"

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatmıştı. Genç adam kapanan telefona bakınca kafasını salladı. “Senin söylemenle hareket edecek adam değilim, Leyal,” dedi kısık seste.

Telefonu tekrar cebine koyarken ellerini de cebine koyup Mardin’in güzel sokaklarını izledi. Gözlerini yumdu, Miran Kara olarak hiç var olmamayı istedi. Adım başı sıkıntı ve çözülmez sorunlarla karşı karşıya kalıyordu. Sıkıntıları birbirine dost, Miran’a düşman olmuştu. Bir yanda karısı, öte yandan annesi. Barzan ile bitmek bilmez husumeti de vardı tabii.

Her şey bok çukuruna girmiş gibi bir hal alıyordu. Nereye el atsin da düzeltsin artık bilmiyordu. Helin konusunu şimdilik rafa kaldırmayı düşündü ama en karmaşık durum aslında onunkiydi. Ne kız kardeşleri ne de annesi tarafından sevilirdi. Hazır cevaplılığı, herkese kafa tutuşu annesi tarafından hep hor görülüyordu.

Ki Miran evlenmeden önce Helin’in bu huyunu çok severdi. Hep kendin gibi ol derdi. Hâlâ da seviyordu. Ama böyle devam ederse annesiyle araları hiç düzelmeyecekti.

Karısı haklıydı. Eğer aşağıda Helin’i küçümser, görmezden gelirse annesi ve kız kardeşleri bundan fırsat bularak canını daha çok yakacaktı. Karısından çok hâlâ teyzekızı olarak gördüğü kuzenine bu işkenceleri çektiirmek istemiyordu. Ne olursa olsun bu evlilikte Helin’in hiçbir suçu yoktu. Bu kavga uğruna ilk kaybedenlerden biri oydu. Kocasını tarafından sevilmemeye mahkûm edilmişti.

Daha kötüsü günler sonra o zor gece için hazır olacaktı. Olsa dert olmasa dertti. Her yerden kapısı kapanırken, yumduğu gözlerini açıp kapkara geceye baktı.

“Allah’ım bu yaşadıklarım Ciwan’a yaptıklarımın cezası mı?”

Miran Ağa çektiklerini Ciwan’ı öldürmeye yorumlarken, olayın gerçek yüzünden habersizdi; Ciwan Hezeroğlu’nun ölümü sadece ona ait değildi!

Gözlerini açtığından beridir yan tarafında karın üstü yatmış, yüzü yüzüne dönük adamı izliyordu. Yüzünde silmeye kıyamadığı bir tebessüm vardı Helin’in. Her an gözlerini açıp şaşıl ha-

lini görecek diye ürkse de izlemeye devam etti. Meşum geceden sonra Miran Ağa odasına gelip uyur olmuş, aşağıda pek çok kez görmezden gelse de yine sadece karısından isteklerde bulunmuştu. Gerek yemeği olsun, gerek çayı olsun, birisini soracaksa yine Helin'e sorup onu karısı olarak kabul ettiğini beyan etmişti.

Kaynanası bu olanlara inanmasa da Miran Ağa, Helin'i ailesinin yanında ezmiyordu. Aksine annesi kızmasın diye farkında olmadan karısını bazen koruyordu. Tabii Helin olmadığı zamanlarda bunu yapıyordu.

Bir haftasını neredeyse Mem ile geçirmişti Helin. Bütün ilgi ve alakası Mem olmuştu. Odasındaysa sürekli yanına gidiyor, bahçeye indirmelerini söyleyip onunla bahçede ilgileniyordu. Evin her köşesinde Mem'i gezdiriyor, her bir yerde küçük küçük anılar biriktiriyordu.

İşini bitirdikten sonra teyzesi ve kızlarla belli bir süre oturuyor, daha sonra Mem'i bahane ederek yanına çıkıyordu. Akşama kadar onunla ilgileniyor ve beraber eğleniyorlardı. Ona iyi gelen tek kişi Mem idi.

Görümceleriyle sürekli laf dalaşına girmekten sıkılan Helin hal çaresine bakmak istiyordu. Annesine anlatmasa da kız kardeşi Zelin'e her şeyi anlatmıştı. Zelin ise cevap vermekten çekinmemesini söylemişti. Ki Helin de bunu yapıyordu.

Esneyerek yataktan çıkan genç kız istemeye istemeye banyoya girdi. Bugün regli bitmişti ve bunu ne şekilde Miran'a söyleyeceğini bilmiyordu. Bu bir hafta içerisinde olayların biraz dinmesini beklemişti.

Çünkü Miran'ın odaya gelişi bunu da başaracağı umudu vermişti ama Helin artık köklerini salmaktan korkuyordu. Zira kocası aralarına duvar eklemiş, genç kızı kendisinden uzaklaştırmıştı. Bu durum gittikçe zorlaşıyor, Helin'in canını sıkıyordu.

Kocasını ne kadar odaya gelip aynı yatakta uyusa, aşağıda ona çok iyi davransa da -ki iyi davrandığı tek şey bağırmasıydı- yine de buna da şükürdü.

Banyosunu yaptıktan sonra oyalanmadan soyunma odasına giren Helin kocasının hâlâ uyduğunu görünce saatine baktı. Saat

yediyi on geçiyordu. Miran Kara'nın uyanmasına daha yirmi dakika vardı.

Hızlıca giyinip saçlarını havluyla kuruttu. Güzelce taradıktan sonra sıkıca bağlayıp makyaj masasına geçti. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra takması gereken altınlarını da takıp masadan kalktı. Dolabından beyaz tülbentini de çıkartıp saçlarını örttü.

Hazır olduktan sonra dün gece Miran'ın yere attığı kıyafetlerini kaldırırken kocasının uyandığını gördü. Belli etmese de heyecanlanan Helin alt dudağını ısırıp ona bakmamaya çalıştı.

Yataktan kalkan genç adam önce saatini kontrol etti. Helin'i görmezden gelmeye devam ediyordu.

"Roj baş," diyen kadına kocası cevap vermeden banyoya girdi.

Banyonun kapısına bakmakla kaldı. Gözlerine keder dolup taşı. Yüzüne gülümseyip bir günaydınına karşılık vereceği gün ne zaman gelecekti? Yutkunan Helin kafasını sallayıp ufak dağınıklıkları toparlayıp odadan çıktı. Her zamanki gibi mutfaga girip kahvaltısını yapmadan önce Mem'in kahvaltısını hazırlayıp odasına girdi.

Genç adamın kahvaltısını verdikten sonra ilaçlarını da içirmiş, saçlarına her zamanki gibi öpücüğünü bırakıp çıkmıştı. Çıkmadan önce teyzesi odaya gelmişti.

"Kahvaltısını yaptı mı?"

"Evet, teyze ama çok yemedi bugün." Üzülererek açıkladı Helin. Mem'in keyifsizliği hevesini kırmıştı.

Zana Hanım gelinine bakmadan oğlunun yanına giderek yanı başına oturdu. Ellerini avucunun içine alıp bir öpücük kondurdu. "Benim ağam neden kahvaltısını yapmadı?" Dudaklarını büzen Mem yorgun bir ifadeyle annesine bakıp omuz silkti.

Yaşlı kadın ellerini başına yaslayıp okşadı. Zana Hanım sadece Mem'i seviyor; bütün şefkatini, ilgisini, merhametini gösteriyordu. "Hasta mısın sen kurban olduğum?" diyen kadın ateşine baktı ama yoktu. Helin'in onları izlediğini görünce yine gelinine bakmadan odadan kovdu.

"Kocan kahvaltıya inmişti, git bak ne lazım."

"Peki, teyze." Yorgunlukla odadan çıktı. Mem olmasa teyzesinin bir vicdanı olduğundan şüphe edecekti. Aşağıya indiğinde

bahçede tek başına kahvaltı yapan kocasını buldu. Tepsiyi çalışanların eline bırakıp kocasının yanına gitti.

“Afiyet olsun, bir şey lazım mı?”

Miran Ağa karısına bakmadan cevap verdi: “Olsa çağırırm.”

Derin bir iç çeken Helin hepsine tek tek dalıp dövmek istiyordu. Konuşsan dert, konuşmasan dertti. Hayır, Allah’tan kan bağları vardı. Olmasaydı Helin bir hafta içinde tımarhanelik vakaya dönüşecekti.

Bir daha buraya gelmemeye ant içerek oturma odasına geçmeyi planladı. Fakat gitmeden önce kocasına vermesi gereken bir haber vardı. Ne kadar istemese de bunu ona söylemeliydi.

Miran’ın ona bakmayacağını bildiği için soğuk, sert sesiyle bir çırpıda söyledi: “Ben bugün yıkandım, haberin olsun.” Cevap vermesini beklemeden hızlı adımlarla yanından ayrılmış, kendisini oturma odasına bırakmıştı.

Odaya girdiğinde onu gülümseyerek izleyen görümcesi Sinem’i gördü. “Ne oldu, Sinem?”

“Üzülüyorum sana ya,” dedi dudaklarını sahte bir edayla bürzerken.

Sabah kahvaltısını yemeden tomarla sıkıntıyı yiyordu. “Neden bana üzülüyormuşsun?”

“Böyle sanki ağabeyim seni seviyormuş gibi davranman yok mu, beni bitiriyor.”

“Bana iyi davranması zorunuza gidiyor. Bunun farkındayım, canım.” Kuzenini tiye alan bakışlarını esirgemedi pervasızca gülümsedi.

Kahkaha atan Sinem yerinden keyifle kalkıp yengesinin yanına kadar yürüdü. Tam karşısında durduğunda keyifle sırttı. “Ağabeyim seni görmezden geliyor, yengecim. Ne iyiliğinden bahsediyorsun. İki üç kere yemek isteyip, çay istedi diye iyi davranmış mı oluyor? Hayır, bunu genellikle evin çalışanları yapıyor,” diyerek küçümsercesine sırttı. “Hatırlatayım dedim.”

Bu gerçeği görmezden gelen Helin kırılan kalbinin hesabını elbette soracaktı. Ama öncesinde görümcesine gereken cevabı vermeliydi. Kaşlarını havaya kaldırıp önce odayı taradı. Sinem

yokmuş gibi davrandı. “Ben de diyordum ki bu Sinem nasıl evde kalmış olabilir. Yaşı gelmiş evlenmeli. Fakat benim de atladığım bir kısım var. Kir dolu kalbinle kim seni ister ki?”

Onu öfkeyle izleyen kuzenine otuz iki dişini gösterecek şekilde gülümserken öne doğru kamburlaştı. “Kalbinin kirliliği yüzüne yansımış. Şeytan yüzünün farkında herkes.”

Cevap vermesini beklemeden geri çekilmiş odadan çıkmak için arkasına dönmüştü ki kolundan yakalayan kuzeninin acımasızca sıkmasıyla duraksadı. Öfkeden kızaran Sinem burnundan soluyordu.

“Sen ağabeyime layık değilsin!”

“Ben ağabeyine layık değilsem sen hiç kimseye layık değilsin!”

Layık olduğu cevabı kuzenine hediye ettiği gibi odadan hışmıyla çıktı. Derin derin iç çekti. Ağlamamak için iç dudağını ısırırdı. Odada şeytanla yarışacak kötülüğe sahip görünmesi, hemen karşısında onu görmezden gelen kocası ve yukarıda ondan delicesine nefret eden kaynanası vardı. Hangi birisine yetişeceğini düşündü.

Tek başına bu kadar insanla nasıl başa çıkabileceğini düşündü. Zordu, çok zordu ama ayakta durmalıydı. Onların istediklerini eline vermeyecek, onları mutlu etmeyecekti.

Allah'ım sen bana güç kuvvet ver.

Yürekteki duası kocası çıkana kadar sürmüştü. Kaynanası ve görümceleri anlaşılmış gibi bütün gün genç kadının canına okumuşlardı. Yaptırmadıkları iş kalmamış, her seferinde bir bahane bulmuşlardı. Öyle ki teyzesi sonunda patlamıştı.

“Helin bilerek mi yapıyorsun bunu?”

“Neyi, teyze?”

“Sen büyük bir ailenin gelinisin artık, o nasıl bir yemek. Bir daha görürsem affetmem. Kendine çekidüzen ver.”

Helin boş yere azar yediğin farkındaydı. Yaptığı yemekte hiçbir sorun yoktu. Fakat teyzesi burnundan getirmek için her yolu kendine mubah saymıştı. Zırlı zırlı ağlayacağı bir oda istiyordu. Lakin ağlarsa bir daha susmayacak, hırçınlaşacak ve kay-

nanasıyla ters düşecekti. Kurtarıcı yola girdi ve kendini Mem'in odasında buldu.

Tek eğlencesi o idi. Ona iyi gelen, içinde kötülük bulunmayan tek insanoğlu oydu o evde. Hepsinin içini kin, nefret sarmıştı. Miran'ı katmıyordu. Fakat teyzesi ve iki kuzeni resmen şeytanın sağ kolu olmuş gibi canına okuyorlardı. O da şeytana uyarak bu evden çıkıp kaçmak istiyordu fakat imkânsız olduğunu biliyordu.

Mem'in ellerini avuç içine alarak okşadı. "Annen seni çok severken nasıl bana karşı bu kadar kötü olabiliyor, Mem?" Fısıltıyla sorusunu yöneltti. Duymadığının farkındaydı fakat yine konuştu. "Onlara en ufak bir zararım yok. Dediği her şeyi yapıyorum ama yine de her şeye bir bahane buluyor, canımı sıkıyor," dedi ağlamaklı sesiyle.

"Daha kötüsü bu kişi teyzem. Ne kadar canım yanıyor, biliyor musun?" Ağlamamak için kendini sıkın genç kadın daha fazla dayanamamış, ağzından kaçan hıçkırığa engel olamamıştı. Mem onu görmesin diye kafasını kaldırmadan ağlayan Helin içini dökmeden bir kat daha acıyı sırtladı.

Kuzenin ağladığını fark ettiğinde genç adam da ağlamıştı. Küçük bir çocuktan farksız olan adam elini kaldırıp kuzeninin başına koydu. Ona bakması için seslendi. Helin yutkunarak kafasını kaldırdığında kuzenin ağladığını gördüğünde iplerini salıvermişti.

"Bu bir haftada ne çektiğimi bir ben bir de Allah bilir, Mem."

Ne çektiirmişlerse hepsinin çekeceği umuduyla nefes aldı. Eden bulacaktı, buna inanıyordu. Kim üzdüğü kalbin hesabını vermemişti ki Kara ailesi bundan muaf tutulsun.

Ağlamasına son vererek yanaklarını ıslatan yaşlarını sildi. Düğüm olmuş boğazını çözmek için birkaç kere yutkundu. Kızarmış gözleriyle aşağıya inerse üç silahşörün hoşuna gidecekti.

"Günü gelecek, Mem..." Acıyla gülümsedi. "Beni üzen herkes üzülecek."

Son sözünü söyleyip Mem'in elini teşekkür öpücüğüyle taçlandırdıktan sonra odadan çıkmıştı. Konak onu zehirleyen sarmaşıklerle doluydu ve bu sarmaşıklar Mem'in odası hariç her yerde ayağına dolanıyordu gibiydi.

Günün geri kalanında bir çalışan gibi kaynanasının odasını temizlemiş, düzenli olan dolabını akşama kadar tekrar düzenleyip harap olmuştı. Vicdanı aldırılmış teyzesiyle hesap günü elbet gelecekti.

Kocasının yemeğe gelmeyeceği haberini aldığı gibi odasındaki işleri olduğunu söyleyerek erkenden çekilmişti. Daha fazla o yüzleri görmek istemiyordu. Fakat odasına gelmeden önce kaynanasının söyledikleri genç kızı kahretmişti.

Teyzesine reglinin bittiğini söylediğinde, Zana Hanım kocası için hazırlanması gerektiğini söyleyerek peşinen emri vermişti. Bir kez daha istemeye istemeye hazırlandı Helin. Geceliğinin buruşmasını umursamadan uzandı. Yeterince yorulmuştu ve daha Miran'ın gelmesine vardı.

Beyaz geceliğini giyinmiş, dudaklarını kırmızıya boyamış, uzun saçlarını salık bırakmıştı. Kocasını karısı gözüyle bakmasa da bu gece mecburiydi.

Yutkundu.

Miran gelirse bu akşam gerçekten ona dokunacak mıydı? Peki, o buna hazır mıydı? Kocasını nasıl karşılayacaktı? Miran onu ilk gördüğünde nasıl bir tepki verecekti? Ona nasıl yaklaşacaktı?

Telaşla ayağa kalktı. Terleyen avuç içini eteğine basturarak kuruttu. Bir kez daha yutkunarak gözlerini kapattı.

“Allah'ım sen bana yardım et lütfen. Aklıma mukayyet ol.”

Odanın içinde tur atarak yorgunluğuna bir kat daha yorgunluk katmış, kendini heder etmişti. Nitekim tedirginliği onu oturtmuyordu. Canı çıkana kadar bir uçtan bir uca yürümüş, saate bakmaya korkmuştu. Sonunda yorgun düştüğünde pencerenin önüne istiflenmiş berjere oturdu. Artık oturarak beklemeye devam edecekti.

Bahçeye göz gezdirerek Miran Ağanın gelip gelmediğini kontrol etti. Masanın etrafında oturan iki görümcesine gözleri takıldı. Daha uyumamışlardı ve odalarına da geçmemişlerdi.

Tuvalet masasına bıraktığı saatini alıp yerine geri oturdu. Akrep ve yelkovanın üzerine göz gezdirdiğinde saatin bir buçuğu geçtiğini gördü. Dudaklarını birbirine bastırarak gerçeği kendine itiraf etti: *Miran Kara kasıtlı olarak gelmemiştir ve gelmeyecektir!*

Tekrar pencereden aşağıya baktığında bu sefer iki görümcesinin onu izlediğini gördü. Uzaktan uzaktan nasıl keyiflendiklerini, alay edencesine gülüşüklerini çaresizce izledi.

Aklına gerçek daha acı bir vaziyette dank ettiğinde Helin gözünde yaşlarının biriktiğini hissetti. Kocasına haber verdiği halde gelmemişti.

Acıyla fısıldadı: “Allah senin belanı versin, Miran Kara. Canımın acıdığı her günü Allah burnundan fitil fitil getirsin!”

Bölüm 8

Koşulsuz Bir Şekilde Bana Rastla

Âşık olanın pusulası olsa dahi ibresi bozuktur ve yalnızca o kişinin üzerinde durur. Âşık olan çoğu insanın gözü kördür. Yol bilmez, iz bilmezler... Her şeyi olduğu gibi kabul eder, hatalarını görmezden gelirler. İyi mi kötü mü olduğu bilinmez ama kimseyi umursamadan sadece sevdiklerine odaklanırlar.

Tıpkı Afran Sözeri gibi...

Evet, her şeyi göze alarak Alaz ile konuşmaya gelmişti. Nitekim bütün kararlılığı sevdiği kızı görene kadar sürmüştü. Alaz'ı görmek konuşma yetisini, düşünme yetisini, dimdik duruşunu bile ondan söküp almıştı.

Kendisini görmezden gelen Alaz Hezeroğlu ile yüz yüze kalmak Afran Sözeri'ye pahalıya patlamıştı.

Yutkundu Afran. Hayatı boyunca ilk defa kendini bu kadar çaresiz hissetti. Elleri ölümle savaşılan hastalarına dair umudu olan adamın şu an kendisine dair tek bir umut ışığı yoktu.

Külfeti ağır bir taşın altına elini koyacaktı. Bunun için de sakin olması gerekti ve rayından çıkmış kalp ritimlerini düzene sokmalıydı. Sonuçta buraya ne için geldiğinin bilincindeydi.

Lakin o kadar zordu ki konuşmak, o kadar imkânsız görünüyordu ki... Özellikle onu görmezden gelen Alaz'ı konuşmaya nasıl ikna edecekti, bilemedi.

Konuşacağı esnada duymaya hasret kaldığı sesini yine işitti.

"Berçem, resmen ölüme gideceğiz." Sesi sakın çıksın diye kendiyile o kadar cebelleşmişti ki, kendi sesini duyduğunda sakinliğine şaşırmıştı. "Yaptığınız iş mi?" sorusunu sorduğunda felaketin içine düştüğünü bu sefer idrak etmişti. Karşısında belki demeye bile gerek duymadığı, çok kısa zaman sonra evleneceği, daha kötüsü bakmaya cesaret edemediği adam duruyordu.

Suçlanması üzerine hızla Alaz'a döndü Berçem. Görümcesi tarafından yanlış anlaşılacaktı. "Hayır... hayır ben..."

Yeğenin kendisi yüzünden sıkıntıya düşmesi Afran'ı titretilip kendisine getirmişti. "Geleceğimden Berçem'in haberi yoktu. Sadece seninle konuşmak istiyorum."

"Hangi gerekçeyle? Bizi böyle tehlikeye attığının farkında değil misin?" Sesi sert çıkmış, bakmaya cesaret edemeyen gözleri öfkeyle parlamıştı Alaz'ın.

"Umurumda değil." Gerçeği bir çırpıda söyledi Afran.

"Ama benim umurumda," dedi Alaz.

"Berçem, güzelim bize beş dakika müsaade eder misin?"

"Hayır, Berçem. Sakın çıkma."

Aşırı tepkisiyle yengesini durdurdu. Yalnız hâlâ gözlerini Afran'dan alamıyordu. Korkusunun hesapsız kitapsız katlanması kızı gafil avlıyordu. Bu adamla yalnız kalmak illegal bir yola sapmak demektir. Ki buna hazır da değildi. Hem yalnız kalsa ne konuşabilirlerdi? Olan olmuş, karar verilmiş, iş bir yüzük takmaya kalmıştı.

"Seninle konuşmadan hiçbir yere gitmeyeceğim. Lütfen Berçem çıksın." Kararlı duruşunun yanında sevdiği kıza çaresiz bir yalvarışı da vardı doktorun. Bu konuşma bugün illaki olacaktı ama Alaz'ın kaçışı, bir cevap alamayacağını haber ediyordu.

"Ağabeyim gelebilir. Sana bir şey olmasa da olan bana ve Berçem'e olacak. Hadi beni düşünme. Berçem senin yeğenin, onu da mı düşünmüyorsun?" İçerleyen sesi, korkak bakışları, Alaz'ın görünmeyen yönünü gösteriyordu.

“Alaz... Dayım ikimizi de düşünüyor. Konuşun, sonra gidecek zaten...” Dayısının konuşmadan gitmeyeceğini biliyordu Berçem. Bu konuşma olmalı ve bitmeliydi.

“Mahsum, Barzan’ın yanında, eve dönerse haberim olur.”

Kaşları havaya kalkan Alaz, “Planınız da hazır,” diyerek öfkeyle çıktı.

Mahcubiyetle elini ensesine atıp kaşıyan Afran kafasını eğdi. Alaz karşısında küçük bir çocuk gördü. Gözlerini kapatıp birkaç saniye sonra açtı. Hayır, onunla konuşması yasaktı. Bir an önce buradan çıkmalıydı. Odasına girecek ve Afran’ı gördüğünü unutacaktı.

Arkasına dönüp gideceği esnada sesini duydu yine. “Lütfen, buna ihtiyacım var. En azından vicdanımın.”

Derin bir iç çekti Alaz. Sadece birkaç saniye diye kendisine hatırlattı. Daha doğrusu birkaç dakika. ‘Konuşmasına izin vereceksin ve o da gidecek.’ Evet, bu kadar basitti. Kendi içinde kendini ikna etme yöntemi oldukça başarılıydı.

Gözlerini sımsıkı kapayıp son bir cesaret hücumu istedi. Yanından geçen bir şeyin varlığını hissedince dudaklarını ısırdı. Afran yanına mı gelmişti? Bu düşünceyle gözlerini hızla açtı. Berçem’in uzaklaşan silüetini gördüğünde şiddetli bir korku ok gibi kalbine saplandı. Şimdi gerçekten baş başalardı. Bu süre uzamayacaktı.

“Sadece birkaç dakika,” diye şart koydu, yüzünü görmediği adama.

“Peki,” dedi Afran çaresizlikle. Bu bile yeterliydi.

Ağır ağır topukları üzerinde döndü. Hâlâ bakmamakta ısrarcıydı. Gözleri gözlerine değse idamı o vakit kesinleşecekti. Mutfakta gözlerini alacak bir şeyler aradı. Hiçbir şeyin Doktor Afran’ın varlığından daha çekici gelmediğini anladı.

Sevmediği fakat evleneceği adamı görmek istiyordu. Kısa boyuyla yanında nasıl duracağını, karşısında duran yakışıklı adamı nasıl taşıyacağını merak ediyordu.

En önemlisi karakteri nasıldı? Berçem ile bazen onun hakkında konuştuklarında -ki evlilik konusunun meydana gelmediği

çok zamanlar öncesiydi- dayısının çok merhametli, şefkatli ve duygulara ve fikirlere çok önem veren bir adam olduğunu söylemişti.

Bunu görmeyecek kadar kör değildi elbette. Bazen Berçem'i görmeye geldiğinde ona öyle sıkı sarılır, öyle güzel öperdi ki, Alaz karşısında Ciwan ağabeyini görür gibi olurdu.

Afran'ın konuşmadığı her saniye bakışlarını üzerinde hissettikçe tedirginleşiyordu. Boğazını temizleyerek durumu kurtarmaya çalıştı. Ucundan tutup devamını getirse ortamdaki gerginlik gevşeyecekti.

Ancak Afran'ın kaçıracağı bir gerçek vardı: Alaz asla ona istediği cevabı vermeyecekti.

İletiyi alan doktor söze nasıl gireceğini bilemedi. Eline bir iğne alıp damar yolu açmak değildi bu. Hasta yakınına hastasının riskli durumunu izah etmek gibi de değildi. Şayet Alaz Hezeroğlu bu evliliği istemediğini söylerse Afran gönül kapısının kapandığını kendisine nasıl izah edecekti, işte orası şimdilik muammaydı.

Boğazını temizledi, sevdiği kıza dönerek tarazlı çıkan sesiyle konuşmaya başladı: "Aa-aa bu olay aniden oldu. Açık olmak gerekirse senin kadar şaşkındım. Beklemiyordum..." Nerede metin olan, soğukkanlılıkla açıklama yapan adam? Mutfak neden bu kadar çok ısınmıştı? Oysa sıcak olan onun kendi bedeniydi. Zira boncuk boncuk ecel terleri döküyordu.

Karşısında sevdiği kadın duruyordu ama ona dokunamıyordu. En kötüsü gözlerine dahi bakamıyordu. Çünkü ona bakmak istemeyen kadını vardı.

Onun kadını...

Evet, kadını diyordu çünkü Alaz'ın onayını aldıktan sonra onun kadını olacaktı. İki cihan bir araya gelse de Alaz onun olacaktı. Gerekirse Barzan Ağa gibi onu kaçıracaktı.

Konuşmasının devamını güçlükle getirdi: "Şey... kusura bakma..." Elini sakalına götürüp sıvazladı. Alt dudağını ısırırken Alaz'a doğru gitmek için bir adım attı ancak devamını getirmede. Terleyen ellerini pantolonuna sürdü.

“Alaz, gözlerime bak!” dedi işkence çeken ses tonuyla.

Alaz beklemediği emri duyunca yutkundu. Emrini ezip geçercesine gözlerini tezgâhtaki tuzluğa sabitledi. Bakarsa konuşamazdı. Hem böyle daha sağlıklıydı.

Afallayan Afran çaresizce güldü. “Karşıma adli vaka tezlerini bile çürütecek nice vaka geldi ama hepsini toplasan bunun kadar beni çaresiz ve saf dışı bırakan bir şey olmadı. Üzerimdeki yük can sağlığından çok, senin kalbinin...” Cümlelerin sonunu getirmeden sustu.

Sadece bir saniyeliğine göz göze gelmişlerdi. Bir saniye süren bu bakışma saatlerce sürecek bir heyecan yaşatacaktı. Bir saniyelik bakışma tatmin etmemiş, aksine adamı rayından çıkarmıştı.

Kalbini düşünmeden bütün ritim kurallarını ezerek gaze bastı Doktor Afran. Kalbinde taşıdığı gönlün sahibini düşünmeden. “Alaz bak... ben böyle olsun istemedim. Önce senin onayını alacaktım. Olanlardan önce senin rızanı almak için gelecektim. Çünkü senin duyguların benim için herkesten, her şeyden daha önemli. Töreden daha önemli.”

Alaz Hezeroğlu hızını alamayan doktoru şok içinde dinledi. Verdiği savaşı kaybederek gözlerini usul usul onu acıyla izleyen adama çevirdi.

Yine bir saniye süreceğini zannettiği bakışma anı, Alaz gözlerini üzerinden ayırmadığında Afran’ı mutlu etmişti. Beklediği an gelmişti. Göz gözelerdi. Onu görecek, duygularını çözebilecekti. Cevap dahi vermese gözlerinden anlayacaktı.

Tek bir ayrıntıya takıldı Alaz. “Daha...önce derken?” Sesi kısık çıkmıştı.

Şu an onunla konuşuyor, onun gözlerine bakıyordu. Sevimli çehresini içi giderek seyre dalıyordu. Alaz göğsüne saplanmış bir kıymıktı. Kanatıyor, yakıyor ve iyileşmek bilmiyordu. Küçük bir kıymık olup koca bir sevdaya dönüşmüştü.

Afran deli oluyordu. İzledikçe izleyesi geldi. Dokunmak isteyip dokunamadığı saçlarını, tutmak isteyip kıyamadığı ellerini, okşamak isteyip dokunamadığı yanaklarını, koklayıp kulağının arkasına iliştmek istediği bir tutam saçını... Her zerresini, her zerresine kadar sevmek istiyordu.

Bir damla kana muhtaç hasta gibi sevdiği kadına muhtaçtı.

"Alaz, ben seni..." Burun kemerini sıkıp elini kemerine koydu. Göğsü heyecanla inip kalkıyordu. Sigara içmeyen adam, sigara içmek ister hale gelmişti. "Ben sana gönül bağlamıştım, Alaz. Seninle evlenmek için..."

Daha fazlasını dinlemek istemiyordu. Zira kendi idam emrini verecekti Alaz. Sırtını hışımla dönerek eşiği geçti. Nitekim ondan hızlı davranan doktor gitmesine müsaade vermemişti. Kolundan tutarak durdurdu. İkisi de elektrik çarpmışa dönmüştü. Kolunu ateşten kurtarıncasına çekti Alaz. Geriye kederle sevdiği kadını izlemek kalmıştı Afran'a.

"Dinleyecektin."

"Bunları duymadan önceki kararımı o."

"Sevdiğin başka biri mi var?"

"Hayır!"

"Alaz... o gün olanların suçlusu ben değilim, hiçbirimiz değiliz. Sen de biliyorsun ki..."

"Evet, biliyorum. Alaz, Afran Sözeri ile evlenecek demeselerdi şu an Miran Kara'nın karısı olacaktım. Evet, ikimizin adı çıktı. Evet, evleneceğiz. İstedüğün oluyor işte, ne diye konuşmaya geldin?" Sesi yüksek çıkmasına rağmen durmadı: "Şimdi ortaya çıkıp bu konuşmayı yapman çok saçma. Çok gereksiz, çok tehlikeli!"

"İstedğim bu değil."

Sırtı hâlâ Afran'a dönüktü. Genç adam güzel yüzünü görmek istiyordu. Alaz'ın dönmeyeceğini anlayınca etrafında dolaşp yüzü yüzüne bakacak şekilde karşısında durdu.

"İstedğin ne?"

"İstedğim senin rızan. Eğer hayır derssen kendimi geri çekeirim. Barzan'ın izin vermemesi için her şeyi yaparım."

"Ben sana bir cevap vermem. Verilen karar belli." Kollarını açarak oldukları durumu gösterdi. Sanki ikimizin sonu belli, daha fazla kurcalama der gibiydi. Ancak doktor ısrarla kurcalıyordu.

"Benim için önemli olan sadece sensin ve tabii ki senin kararın."

Bir kez daha karşısında duran adamla göz göze gelen Alaz, aslında ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Bu adam ona önem

veriyordu. Her şeyden öte onu temiz seviyordu. Hayatı boyunca onu sevmeyen bir adamla evleneceğini düşünürdü. En azından korkusu buydu. Fakat bu adam tüm korkularını ondan almış, geriye bambaşka hisler bırakmıştı. Ancak cevap vermeyecekti.

“Benim için önemli olansa orada verilen karardı.” Net durusundan ödün vermedi.

“Beni istemeyen bir kadınla evlenemem. Buna vicdanım el vermez. Kendimi geçtim, senin hayatını karartmak istemiyorum, anlıyor musun beni?”

Yutkunan Alaz konuşmaya son vermek için derin bir nefes aldı. “Vicdanın rahat olsun, Afran.”

Son sözü söyledikten sonra eşikten ayrılarak hole çıktı. Onu izleyen Berçem'i es geçerek merdivenlere koşar adımlarla vardı. Yarını için endişelenmeyecekti Alaz. Merdivenlerden çıkarken içini rahatlatan tek şey buydu.

Görümcesi gözden kaybolurken hızlı adımlarıyla mutfaktan içeri girdi Berçem. Sırtı dönük dayısının sandalyeye kollarıyla dayandığını görünce yanına nefes almadan ulaştı. Öne doğru eğilerek dayısının yüzüne baktı.

“İyi misin?”

“Sanırım Hezeroğlu ailesinde herkes kararsız.” Gözleri uzaklara dalmış, sesi esrarlı çıkmıştı. Tatmin olamadığı ama ucu ucu-na belirli cevaplara çıktığı zor bir konuşma olmuştu.

Vicdanın rahat olsun Afran. Bunu söylediğine göre onunla evlenmeye karşı değildi. Gönlü olduğundan değil de Miran ile evlenmesinin önünü kestiğinden belki de minnet duyuyordu. Yahut yüzüne istemiyorum demeye çekiniyordu. Karman çorman olmuştu Afran.

“Ne gibi, dayı?”

“Boş ver, Berçem. Bak onunla konuş, kararını öğren ve bana olabilecek en hızlı şekilde dön. İstemiyorsa evlenmem.”

Dayısına hızlıca sarılan genç kadın, “Peki senin duygularının hiç mi önemi yok,” diye sordu.

“İnan onun duyguları daha önemli.”

“Alaz çok şanslı.”

“Bilmiyorum, Berçem.”

Yeğenin saclarını okşarken bir öpücük kondurdu. Berçem zor bir evlilikle sınanmıştı. Hâlâ sıkıntıda olduğunu biliyordu. Alaz’ın da aynı durumu yaşamasını istemiyordu. Alaz’ı elbette üzmezdi. Ne var ki gönlü yoksa evliliklerinin ayakta kalması olanaksızdı.

“Ona fazlasıyla önem veriyorsun ve bunun farkında.”

“Emin misin?”

“Elbette... Alaz saf değildir, niyetleri çabuk kavrar. Senin için onunla konuşacağım, dayı.”

“Bekliyorum, güzelim. Senden haber bekliyorum.” Sıkıntı içinde geldiği yolu, korumayı dikkate alarak temkinli bir şekilde geri yürüdü. Berçem sürgülü kapının önünde dayısının gidişini izlerken hüzünlendi.

Ailesinden geriye sadece o kalmıştı. Mutlu bir yuva kurmak istemesi en doğal hakkıydı. Karakterini bilmese Alaz’ın ona gitmemesi için elinden geleni yapardı. Birbirlerini tamamlıyorlardı. Dayısı ağacın köküyse, Alaz o ağacın kollarını süsleyen yaprak ve çiçekleriydi. Kökünden gelen aşk ancak o çiçeklerin açmasını sağlardı.

“Umarım gönlündeki sana yârenin olur.”

Yâreniyle konuşmak için ilk adımını attı Berçem. Alaz’dan bir cevap alırsa dayısına gönlün ferah olsun diyecekti. Hoş, cevap alacağından kuşkuluydu ya. Düşünceleri içinde boğuşarak Alaz’ın odasına kadar geldi Berçem.

Kapıyı tıklatıp içeri girdi. Alaz’ın yatağında yastığı yine yüzüne gömdüğü manzarayla karşılaşınca dudaklarını ısırıldı. “Bir gün öyle öleceksin, biz sen uyuyorsun diye fark etmeyeceğiz bile.”

“Konuşmak için geldiysen yanaşma bile, Berçem.” Boğuk sesiyle köpüren görüncesine çenesini salladı. Kuşkusunda haklı çıkmıştı. Odadan geri çıkıp kapıyı kapattı. Konuşmasını başka bir güne erteleyerek onu yalnız bıraktı. İkisinin de düşünmesi gerekti.

Biliyordu ki Alaz, dayısını reddetmek istemiyordu zira ondan etkilenmişti. En azından Miran’a gitmesini önleyebilmişti. Bunun için bile Afran’a minnettardı. Sadece duygularını belli etmekten korkuyordu. Berçem bunun da farkındaydı.

Kendini evin temizliğine verdi Berçem. Temiz olmasına ve yarın yardımcı kadın geleceğini bilmesine rağmen yapacak bir şey bulamamıştı. Alaz'ın yanına gitmek istediye de gitmedi. Hazır olduğunda kendisi yanına gelecekti. Ömür oğlu Günay'ın okulundan aradıkları için Berçemlere uğramamıştı. Başka bir gün geleceğinin sözünü vermişti.

Temizliğini bitirdikten sonra televizyonun önüne çökmüş, yorgunluğunu bu şekilde atmıştı. Telefonun zil sesi uzaktan kulağına dolunca uzandığı yerden doğruldu. Telefonu en son nereye bıraktığını düşündü. Olsa olsa mutfaktaydı.

Koltuktan kalkarak salonu koşarak geçti. Israrla çalan telefonun sesi mutfaktan gelince yönünü oraya çevirdi. Bu kadar ısrarla arayan tek bir ismi tanıyordu. Masanın üzerine istiflenmiş telefona uzandığında beklediği ismi gördü.

AĞAM Arıyor...

Keyifle cevap verip kulağına götürdü.

"Barzan Ağa."

"Hanım ağam."

Sesindeki neşeden anlaşıyordu ki dayısının geldiğini hâlâ öğrenmemişti. Muzipçe sırttı. "Bana öyle seslenme."

"Niye, Barzan Ağanın karısı değil misin?"

"Hayır, şu andan itibaren İstanbullu Erkut'un karısıyım," der demez yüzü düşmüştü. Kocasının iç çekişini duymasıyla hatıraları yeniden canlanmıştı. En son dayısının onu götürdüğü gece Azra'yı görmüştü. En son o gece duymuştu bu ismi. Neden bu ismi sevmediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Mutfaktan çıkarak eski yerine geçti.

"Unutmuştum." Şakacı tonunu eksiltmişti Barzan Ağa.

"Öyle mi? şirketine herkes Erkut Bey diye sesleniyordu hatırladığım kadarıyla."

"En kısa sürede bir toplantı ayarlayıp herkesin Barzan demesini sağlayacağım."

"Keyfinize göre, ağam."

"Sen beni delirt diye aramadım seni."

"Hmm... Seni delirtmek benim için bir zevk."

"Eve döndüğüm zaman benim için de zevk olacak."

Kıkırdayan Berçem koltukta bacaklarını kendisine çekerek kafasını koltuğun başlığına yasladı. Liseli ergenler gibi konuşan adamı dinlediğinde başparmağını ağzının içine alarak ısırđı.

“Çalışıyordum, beynim patlayacak dereceye geldi. Orhan biraz benimle uğraşıp canımı sıkınca kaçıp gitti.”

“Desene benim kocamın canını sıkığı için ben de Ömür’ün canını sıkmalıyım.”

Gür kahkahası kulağına dolunca kadın iç çekti. Sesinin güzelliğini anlatmaya kesinlikle gücü ve lügatinde yeterli kelimeleri yoktu. Sadece kalbine nakış gibi işliyordu ve her gülüşü bir iğne oyası gibi darbe olup içini delerek güzelleşiyordu.

“Kesinlikle beklediğim hareketler.”

“Öyle olması gerekmiyor mu?”

“Gerekıyor, güzelim...” Kısa bir sessizliğin ardından delici cümleler gelmişti: “İşte Orhan gittikten sonra şirketimize yeni atadığımız idari müdürümüz Melis Hanım’la tanıştım. İşinde çok iyi ve...”

Gözlerini kısan Berçem hınzırlık yapan kocasının konuşmasını devraldı. “İçimden bir ses diyor ki; *Berçem, kocanın canı oyun oynamak istiyor. Sana sarmak istediği için aradı.*” Nefes almadan sesine tehditkâr bir ton ekleyerek devam etti: “Fakat şunu belirtmeliyim ki ağam; o kadın hakkında duymak istemediklerim gibi, içimi kemirecek şeyler de düşünmek istemiyorum.”

“Eli öpülecek kadınsın.”

“Ciddiyim!” Ses tonundaki sertliği koruyordu.

“Fakat güzel olduğunu da dile getirmeliyim.”

Anlaşılan o ki tehdidi tiye alınıyordu.

“Barzan Hezeroğlu, benimle uğraşma.”

“Seninle evlendiğim gün ömrümün son gününe kadar uğraşacağıma yemin etmiştim. Sözümde duran bir adamım vesselam.”

Tavana bakan genç kadın bir kez daha iç çekti. Adamın yolundan gitse olacak iş değildi. Gitmese meydan ona kalıyordu. Tabii ki Berçem laflarının altında kendini ezdirmeyecekti.

“O zaman şöyle yapalım mı? Alaz’ı alacağım, dışarı çıkacağız. Emir kulun kapıda bekçilik yapmaya devam etsin. Bulursak eğer ki şüphem yok, en yakışıklı adamı...”

Lafını gök gürültüsünden farksız sesiyle bölmüştü Barzan. “Senin beynini dağıtıyorum ulan!”

“Sen bana güzelleri methedince inan benim de yüzüne bunu söylemek geldi. Tercümanım olduğun için teşekkür ederim, Barzan Ağa.”

“Berçem bir daha herhangi bir adama yakışıklı derseni seni öldürürüm.”

“Velhasıl kelimeler birbirimizi karşılıklı delirttik.”

“Kapat telefonu.”

“Ne güzel konuşuyorduk, ağam.”

“Kapat telefonu.”

“Ne o, açmayı bildiğin telefonu kapatmayı bilmiyor musun?”

“Ulan...ulan...” Karşılıklı atışma telefonda yükselen bip bip sesleriyle son bulmuştu. Kafası geriye, koltuğun sırtına düşene kadar hunharca kahkaha attı Berçem. Barzan Ağa hâlâ kiminle aşık attığını bilmiyordu galiba.

Göz hapsine görüncesinin sureti düşünce Berçem toparlandı. Çatık kaşlarının altında meraklı bir çift göz vardı. “Hayırdır?” sorusuyla halini soran görüncesine sınıttı.

“Ağabeyin başaramayacağı bir yoldan giderek uğraşmak istedi. Duvara tosladı işte. Canını fena sıktığım için akşam da o benim canıma okuyacak.”

Bir anlığına Berçem’de kendini gördü Alaz. Afran kocası olursa o da böyle delirtecek miydi onu? Pembeleşen yanaklarıyla gülümsedi. “Uğraşmasaydın.”

“Teşvik etmeseydi,” diye anında savunmaya geçti Berçem.

“Akşam yemeği yapmayacağız sanırım.”

Daha akşamüzeriydi ve vakit vardı. “Bugün dışarıdan isteriz. Sen acıktın mı?”

Alaz’ın cevabını çalan kapı vermişti. Yengesiyle göz göz gelince korkuyla ayağa fırlayışını şaşkınlıkla izledi.

“Barzan olmasın.” Gözleri büyüyen Berçem hemen gelmesini beklememişti.

“Şirkette değil miydi?”

“Bilmem ki, orada olduğunu söylemişti.”

“Kapıyı açmadan kim olduğunu bilemeyiz.”

“Tamam sen aç, ben burada olacağım. Eğer oysa hemen kaçırım.”

Ne kadar diklense de bir yanı Barzan’ın gazabından korkuyordu. Neticede az çekmemişti.

Gülümseyerek kafasını sallayan Alaz kapıyı açmaya doğru giderken Berçem balkon kapısının önüne kadar yürüdü. Kaçma pozisyonunu almıştı. Eğer Barzan ise gelen, arkasına bakmadan bu kapıdan çıkıp evden gidecekti.

Kapının açılan sesini duydu. Barzan’ın sesini beklerken Alaz’ın, “Baba!” nidasını duyunca olduğu yerde şaşkınlıkla kaldı. Gelen kocası değildi. Gelen beklemediği babası, Raber Ağaydı.

Şaşkınlıktan üstüne başına dikkat etmeyen kadın salonu geçerek hole uzandı. Raber Ağayı kızına sarılmış halde görünce sevinçle gülümsedi. Alaz’a düşkün olan adamın şimdiye kadar durması bile mucizeydi.

“Baba, hoş geldin.” Neşeli sesiyle kayınbabasını karşıladı.

Raber Ağa kızını son bir kez sarıp öptükten sonra Berçem’e de sıkıca sarılıp alnuna bir öpücük kondurdu. “Barzan sizi üzüyor mu?” derken çatık kaşlarının altında gülün bir çift göz vardı.

İki kadın aynı anda gülümseyince Alaz mutluluktan sızan gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Babasının koruyucu pençelerine sığınarak beraber yürüyüp salona geçti. Yanında oturup kollarının arasında kaldı Alaz.

Karşılarına geçip oturan Berçem’in aklı kocasındaydı. Babasını burada görürse evde saymadığı kaçınıcı facia yeniden yaşanacaktı. Aralarındaki anlaşmazlık ateşlenecek, Barzan daha da öfkelenecekti. Ne yapacağını bilmez bir şekilde babasını izlerken içindeki sıkıntı büyüdü. Tek duası bu karşılaşmanın sorunsuz geçmesiydi.

“Nasılsınız, nasıl geçiyor?” Kızlarını özlemle süzen Raber Ağa, evindeki boşluğu Alaz’ın ne kadar çok doldurduğunu bir kez daha idrak etti. Bunda Berçem’in de katkısı büyüktü.

“Çok şükür iyi, baba,” diye cevapladı Alaz. Bugün olanları bilse ne tepki verirdi acaba? Afran’ın hareketini birçok yönden

yanlış bulsa da kızının fikrine önem verdiği için kesinlikle yine gurur duyardı.

“Özlediniz mi bizi?”

Berçem gülümserken Alaz özlemini iç çekerek daha sıkı sarılarak belli etti. “Çok hem de.”

“Barzan şirkette mi kızım?”

“Evet baba, şirkette.” Berçem kalkıp kocasını aramak istiyordu. Aramak istemiyordu da. Şayet ararsa kocası eve gelecek ve kavga çıkaracaktı. Oturduğu yerde huzursuzlanmaya başladı.

“Alaz sen hazırlan, birkaç saat sonra yola çıkacağız.” Oturur havası yeniden üzerine istiflenen Raber Ağa, kızına itiraz etmesi için fırsat vermemişti.

Ki Alaz karşı duracak gibi de değildi. Sadece tek ve aslında en büyük sorunu önce halletmeleri gerekti. Yüzünü ekşiterek, “Peki Barzan ağabey?” diye sordu.

Raber Ağa güven veren ifadesiyle kızının korkularını bir nebze daha ateşledi. Zaten babası konuşursa Barzan izin vermiyecekti. “Ben onunla konuşurum.”

“Ben de size bir kahve yapayım, baba.” İkisi de aynı anda ayaklandı. Berçem, Alaz’ın odasına gideceğini zannederken peşinden mutfağa gelmişti. Telaş içinde mutfakta bir o yana bir bu yana dönerken konuşuyordu.

“Bittik biz, Berçem. Yemin ederim Barzan ikimizi öldürecek. Gidersem beni de öldürür, seni de. Ama babama...”

“Hışş, sakın ol.” Titrek elleriyle kahve makinesini çalıştırırken arkadaşını sakinleştirmeye baktı. “Baban geldi, seni aldı. O kadar.” Çok basit kelimeler kullanmıştı.

“Barzan bitti demiyor.”

“Biliyorum biliyorum, inan senden daha çok korkuyorum ama babana ne diyebiliriz ki? Sen git ben gelmiyorum mu?”

Alaz büyüyen gözleriyle bir adım geriledi. Düşüncesi bile onu geri itmişti. “Öyle demek yerine ölmeyi tercih ederim.”

“Berçem!” Genç kadın babasının çağırdığını duyunca mutfaktan çıktı. Salona geçmeden hole gümbür gümbür sesi yayıldı. “İki kahve olsun, Barzan’ı da çağırdım.”

Gazamız mübarek ola.

Yutkundu Berçem. Savaş birazdan başlayacak, etrafta sağlam can ve mal kalmadan bitmeyecekti. Babasının belli ki bir planı vardı. Rahatlığından ödün vermeden oğlunu çağırdığına göre çok fazla sorun çıkmayacaktı.

“Peki.” Umutsuzca kabullendi.

Mutfığa tekrar geçince direkt sandalyenin kollarına tutundu. Sabah dayısının korkusunu daha atlatamamışken şimdi kocasının korkusuyla tutuşmuştu. Her şey felaket gibi üst üste gelip omzuna oturmuştu.

“Ne oldu, ne dedi?”

“Barzan’ı çağırmış.”

“Buyurun cenaze namazına. Senin mezarını çiçekle, benim mezarımı gelinlikle süsler ağabeyim. Vallahi yapar, billahi yapar.” Ağlamaklı sesiyle bacaklarını dövdü. “Hezal Sultan’a haber salayım bari ağıtını yak, kurban gidiyoruz, diye.”

“Bak... bak sana burada söz veriyorum.” Gözlerindeki keskinlik korkutucuydu Berçem’in. “Eğer bir kez daha bana bağırıp canımı sıkarsa dayıma giderim.”

“Hayır hayır, Berçem.” Dostuna sıkıca sarılan Alaz sırtını sıvazladı. “Bunların suçlusu sen değilsin.” Bir şekilde hallolacaktı her şey. Öyle ya da böyle, hırgürle de olsa sonuca ulaşacaklardı. Amma velâkin zararın Berçem’e gelmemesi gerekti.

“Ben şu bavul işini halledeyim,” diyerek desteğini verdiği yengesini mutfakta yalnız bırakarak gitti Alaz.

Derin düşüncelere çoktan dalmıştı Berçem. Bir şekilde bu olayı halletmeleri gerekiyordu. Eğer Barzan bir kez daha ona bulışırsa artık bu evde kalmayacak, ne olursa olsun çıkıp gidecekti... Daha fazla tartışmayı ve kavgayı kaldıramazdı.

Düşünceler içinde geçti dakikaları. Dış kapının kapanan sesiyle oturduğu sandalyeden çekinerek kalktı. Çok zaman üzerinden geçmemişti ki kocası gelmişti. Mutfaktan çıkmayan kadın kocasının gür sesini olduğu yerde, yanındaymışçasına işitti.

“Ooo... Raber Ağa, gelmişsiniz.”

“Tabii, senin kızımı göndereceğın yoktu.”

“Evet, niyetim yok. Senin niyetin varsa unut.”

Korkusuna rağmen merakına yenik düşmüştü. Mutfaktan çıkan genç kadın holü geçerek salona doğru yöneldi. Duvarın dibinde, yerinde oturan Raber Ağayı ve ayakta sırtı dönük kocasını izledi. Gergin omuzlarını görünce dudaklarını ısırıldı. Gözleri kocasının üzerinde gezinmeye devam etti. Evin anahtarı yumruğu arasında sıkılmış, tuzla buz olmak üzereydi. Belli ki sinirini ondan çıkartıyordu.

“Niyet sadece benim değil, Barzan. Herkes nişanı, düğünü bekliyor, daha fazla canımı sıkma. Ben orada bir söz verdim, sözümün üstüne söz söyleme!”

“Raber Ağa, hayatlarımıza karışmayı bırak artık.”

“Babanım ben senin, ne dediğinin farkında mısın?”

“Berçem ile töre yoluyla evliliğimi gerçekleştirdin, ses etmedim.”

“Karını şimdi çok seviyorsun.”

“Konu bu değil.”

“Tam olarak bu. Afran, Berçem’i almayı başardığı ve sana karşı çıktığı için böyle yapıyorsun.”

“Konunun Afran ile alakası bile yok, baba!”

Evin her yanını dolduran nefessiz tartışma, onları gizlice izleyen iki kadını korkutuyordu. Berçem duvar dibinde çılgık atmamak için avuç içini dudağına bastırırken, merdiven basamağında oturan Alaz su gibi akan gözyaşlarını silip duruyordu.

“Ne peki?”

Kollarını iki yana açan Barzan karşısında babasının oturduğu öfkesi yüzünden unutmak üzereydi. Hakikaten öfke en büyük düşmandı ve gözlerin kararmasına büyük ölçüde yardımcı oluyordu. “Konu bana sormadan, kız kardeşime hiçbir şey sormadan o hükmü vermeniz.”

“O zaman Alaz’ı Miran’a mı verseydik, Barzan? Bunu mu istiyorsun, oğlum?”

“Sikerim Miran’ı da evliliğini de!”

Yerinden ağır ağır kalkan Raber Ağa oğlunun karşısında durdu. Bakışlarındaki öfke yerini ciddiyete bıraktı. “Ben kızımın

içinde ufacak bir isteksizliği görsem gözümü kırpmadan bu evliliği durdururum. Karşıma çıkan herkesi ezer, kızımı kollarımın altına alır, göğsümü gere gere o sokaklardan geçerim. Benim kızım canımdır. Canımdan parçamdır. Ki Berçem de öyle.” Oğlunu ikna etme yöntemi dürüstçeydi. Ancak Barzan ikna olacağına benzemiyordu.

“Eğer Berçem’i, Ciwan’a istediğim zaman ufacak bir isteksizliğini görseydim oğluma derdim ki; *yoluna dön, Ciwan. O kızın yüreğini yakacağına senin yüreğin yansın daha iyi.*”

Yeşil gözlerinden efil efil öfke aktı. “Alaz’ın istediğini nereden biliyorsun?” Aklı karısına kaydı. Berçem, Ciwan ile evlenmek istemiş miydi? Ona karşı hisleri var mıydı?

“Ben kızımı senden daha iyi tanıyorum. Miran’a gitmektense gözü kapalı koşa koşa Afran’a varacağını biliyorum. Benim kızım ağabeyinin katiline verilecekken kurtarıcısı Afran oldu. Sen de herkesten çok Afran’a kardeşini emanet edersin.”

“Olmaz,” dedi bir kez daha reddederek. “Git söyle aşiretlerine, Barzan kızımı benden kaçırıyor, vermiyor, de. Beni zaten kız kaçıran diye biliyorlar. Ne karımı benden aldınız ne kardeşimi alırsınız.”

“Sen istesen de istemesen de olacak bu iş.”

“Baba...” diye öfkeyle hurlayan Barzan Ağa, “Olmayacak,” diye diretti.

“Babanı karşına alma, Barzan. Bugün buradan çıkarsam ne bir daha sana bakarım ne de seni tanırım.”

“Öyle mi?” dedi sakalını sıvazlarken. Kafasını havaya kaldırıp birkaç kere nefes alıp verdi. “Benim de seni karşıma almamı mı bekliyorsun? Bunu mu istiyorsun?” Ailesini kazanıyorken kaybetmenin eşiğine gelmişti Barzan. Daha vakit geçiremediği kız kardeşini, daha oturup uzun uzun konuşup gülemediği babasını, dizine yatıp dinlenmek istediği annesini...

“İstediğin bu mu? Sizden uzaklaşmamı mı?” derken hayal kırıklığıyla babasına baktı.

“Barzan?” diye oğlunu susturdu Raber Ağa. “Eğer Afran demeselerdi...”

Barzan bıkkın ifadesiyle sözünü kesti. “Bana bu saçmalığı sunmaktan vazgeçin artık. Olmayacak...” Olmayacağı konusunda diretecekti. Ancak Alaz’ın birden babasının yanında belirmesi Barzan’ı parçalara bölmüştü. “Alaz...” diye mırıldandı.

Derin bir çekip cümlelerini topladı Alaz. “Babama karşı gelmekten vazgeç. Hüküm verildi, söz orada kesildi. Her şey oldu bitti artık, bu kavgayı uzatma, ağabey.” Yanakları ıslak, sesi ağlamaktan titriyordu. “Berçem senin kaderinde vardı, oldu. Benim kaderimde dayısı var.”

“Alaz...”

Kocasının arkasında duran kadın, omuzlarının aniden çöküşünü, öfkeli çıkan sesinin çaresizliğe bürünüşünü, sürdürdüğü savaşı kaybedişini an be an dolu gözleriyle izledi. Şimdi kocasının neden böyle yaptığını anlayabiliyordu Berçem. Alaz’ı kaybetmekten korkuyordu.

“Senin için her türlü savaşı veririm. Senin için babamı bile karşıma alırım.” Hayal kırıklığı giderek büyüyordu. Bu sahneyi daha önce de yaşamıştı. O zaman karısı karşısında durmuş, yine babasının yanında olmuştu. Bir kez daha aynı acıyı yaşamak ağır gelmişti. “Her şeyi yap ama bana bunu yapma.”

Alaz babasının kolundan destek aldı. “Babama karşı çıkacaksan karın için, ailen için karşı çık. Kendi yuvan, kendi huzurun için karşı dur. Anla artık ağabey, hüküm verildi geri, dönüş şansı bize tanınmadı.”

Anlıyorum dercesine kafasını salladı Barzan. Hayal kırıklığı ona en büyük mağlubiyet olmuştu. “Tamam, benim sözümü söz bilmeyen ailemin yanında değilim bundan sonra. Gidin o çok istediğiniz düğününüzü yapın ama ben olmayacağım.”

Barzan sırtını döndü.

Burnunu çekerek yalvardı Alaz. “Bana sırtını yine dönme ne olur. Sen gidersen beni koruyacak kimse yok. Bir Ciwan ağabeyim de yok!”

Barzan Hezeroğlu gelini Berçem ile göz göze geldi. Kadının gözünden bir damla yaşı utancı içinde düştü. Adamın başı utanç içinde öne eğildi. Ciwan adını duyup göz göze gelmeye hâlâ ce-

saretleri yoktu. İkisi de evliliklerinin ve birbirlerine âşık olmalarının Ciwan'a ihanet olduğunu düşünüyordu.

"Oğlum."

Babasının sesiyle kafasını kaldırdı Barzan. Karısıyla tekrar göz göze geldi. Herkesi kaybetmişti. Hüküm verildikten hemen sonra kavgasını eden karısının sözlerini anımsadı.

'Sen ister kabul et, ister kabul etme. Alaz, Afran'ın karısı o-la-cak!'

Dediği gibi olacaktı. Sözünü dinlemeyenlerin, sözünü çiğneyenlerin, hükmü verenlerin en başında, ona karşı gelenlerin arasında karısı da vardı. Karısı da onun karşısında durmuştu. Daha bu sabah bütün sorunları ortadan kaldırıp artık mutlu olmak istediği karısı başarmıştı.

Barzan bir kez daha anlamıştı. Asla Alaz için Ciwan olamayacaktı. Asla Ciwan gibi koruyamayacaktı. Asla Ciwan gibi onu savunamayacaktı. Ne yaparsa yapsın, Ciwan'ın yerini dolduramayacaktı. Hayal kırıklığı kelimeler kadar büyüyüp ciğerine şimşek gibi düştü.

Daha kazanmadan en sevdiklerini kaybetmişti.

Acının en çetini, öfkenin en çeviği onu ele alarak söylemesi gerekeni yine karısına söyletmişti: "Sen de git!"

Bölüm 9

Zaman Geçici Bir Neve...

Beklemek sabır işidir evvela. Ufka gözünü dikmiş insanın sabrı, metaneti, ümidi kuvvetli olacaktı. Beklemek bazen sade bir acıydı. Gelmeyeceğini bildiğin, olmamasını beklediğin buna rağmen sabrın sonu selamettir gerçeğine sığındığın bekleyişin acısı her şeyden daha ağırdı.

Hayatımızın bir dönemini beklemekle geçirirdik. Bu adam yahut bu kadın benim diyebilmek, sadakatin ve sevginin gerçekliğine itimat etmek, evim diyecek kadar sığınabilmek için...

Helin Kara mezarı bellenen odasında yaşadıklarına rağmen bekleyenlerden ve bekleyecek olanlardandı. Zehredilmiş bir gecesini daha gözyaşlarıyla geçirip sabahı sabah etmişti. Nefret ateşi harmanlanıp büyümüş, içindeki karanlık kuytunun aydınlık hevesini boğmuştu. Bu kadarı gerçekten de fazla değil miydi?

Alayın bin bir türlü manasını bakışlarında ve gülüşlerinde barındıran görümcelerinin mutluluğunu unutamıyor, an olsun beynini işgal eden o görüntüleri tuzla buza çeviremiyordu.

Ahını ettiği saniyeden sonra yemin verdi; bütün bu olanların elebaşı Miran Ağanın burnundan yaptıklarını tek tek getirecekti. Kimsenin onu ezmeye ne hakkı ne haddi vardı. Nasıl olur da

kocasına haber verdiği günün gecesinde, istemediğini bu şekilde yüzüne vurarak eve gelmezdi? Söz konusu Miran Kara ise ummadık taşı ciğerine saplaması bile muhtemeldi.

Ayaklarının ucuna bakarak dudaklarını ısırdı. “Her şeyin bir zamanı var... Sen zamanını bekle, Helin. Pişman edeceğin herkesin zamanı bekle.” Kendine zaman diyerek sabır ve metanet aşıladı.

Doğrularak ayaklandı. Aşağı inesi yoktu, odasında kalıp tembellik yapmak istiyordu. Lakin aşağıya inmese teyzesinin kötü bakışlarını üzerine alacak, istemediği şimşeklerine maruz kalacaktı. Miran için gerçekten laf yemeye değmezdi.

Kapıya doğru adımlarını attı. Taşı eller sabırla yontuyorsa, gönlü de sabırla yontardı elbet. Eli kapı koluna uzandı. Daha Helin kapı kolunu aşağı indiremeden kapı açılmış, genç kız gerisin geri yürümüşü.

Eşikte heybetiyle Miran Ağa durdu.

Helin’in gözleri boylu boyunca üzerinde gezindi. Bakışları üzerinde gezindikçe gözlerine nefret ateşi yayıldı. Nihayetinde gözleri gözlerine ulaştı. Sevginin noksan olduğu göz bebekleri donuk, yüz ifadeleri hissiz ve kalpleri soğuktu. Ne Miran Ağa sıcak bir kalbe sahipti ne teyzekızı Helin.

Amma velâkin dün gecenin hiddetini hâlâ ciğerinde taşıyan Helin, kıpırtısız duran Miran’ı şaşırtacak bir hamlede bulunarak, koluna kasıtlı çarpıp eşikten dışarıya fırladı.

Ardına bakmayarak sert bir zırlı omuzlarında taşıyormuş gibi diklenerek, avluyu hızlı adımlarıyla geçti. Merdivenleri kat ederken de duruşundan ödün vermedi. Merdivenlerin sonuna geldiğinde zirveden kendi kendini alaşağı etmişçesine titrek nefesini korkuyla verdi.

“İyi yaptın... En iyisini yaptın... Onu görmezden gelecek sin... Tıpkı onun gibi. Yokmuş gibi...” Kendi kendini teselli ederken mutfığa yürüdü. İçeri girdiğinde yaptığı hareketin doğruluğunu tarttı. Alt dudağını ısırarak genç kız mutfakta bir uçtan bir uca yürüyordu.

“Hesap sormak yok, Helin. Sana kocalık yapmasını istemeyen sendin. Şartlarını söyledin, yerine getirdi. Şimdi sıra sende,

sıra...sen..." Kendine aşılacağı bütün kuvvet cümleleri işittiği sesle sonlandı.

"Helin?"

Adımını bastığı yerde durdurdu. Ne arkasına döndü ne kafasını kaldırdı. Yutkunarak bekledi. Lanet olsun, söylediği her şeyi duymuştu.

"Geşa!" dedi bir kez daha Miran Ağa.

"Efendim, Miran?" diyerek kocasına doğru döndürdü bedenini.

"Sana seslendim, neden gelmedin?"

Kaşları sen bana mı seslendin dercesine havalandı. Kocasını duymamıştı ki duymak da istemiyordu. "Duymadım." Tonsuz sesiyle açıkladı.

"Duymadın mı? Yoksa duymazlıktan mı geldin?" diye sordu Miran.

"Duymadım," diye tekrarladı. Tonsuz sesine eşlik eden baygın gözleriyle seni umursamıyorum Miran Ağa imajı çizdi.

Miran tavırlarına istemsiz gülümsedi. Eşiği geçerek içeri girdi, adımlarını durdurmadan Helin'in yanına kadar yürüdü. Ellerini cebine tıktırıp, öne doğru eğilerek kamburlaştı.

"Bir daha sana seslendiğimde hemen gel. Gelmezsen olacaklar konusunda benden daha bilinçli olduğun için sonuçlarına katlanırsın!"

Derin bir nefes alarak sabır çekti Helin. Ya sabır diye diye nelerle katlanacaktı kim bilir. "Duymadığımı dile getirdiğim halde, neden yalan söylüyormuşum gibi konuşuyorsun?" Kaşları çatılmış, gözleri çakmak çakmak olmuş, her an Miran'a patlayacakmış gibi bir role büründü. Umursamama taktiği neden bu kadar az sürmüştü?

Helin kocasının neden böyle yaptığının elbet farkındaydı. Onu görmezden gelip odadan çıktığı içindi. Bu hareketi kendisine yedirmedeği için acısını çıkarıyordu. Tabii dün gece neden gelmediğini sormasını bekliyordu Miran, fakat Helin sormayacaktı. Onun gibi umursamaz davranıp istenmediğini gösterecekti. Dişe dişti.

“Geşa...” dedi Miran inadına gülümseyerek. “Seni senden daha iyi tanıyorum, bunu unutmasan iyi edersin,” derkenki keskinliği öyle net ve anlaşılırdı ki, sözü üstüne söz söylene gereksekti. Ancak karısının doğası gereği susmayacağını biliyordu.

“Sen öyle san. İğnenin ucunu tanısan bile beni yine de bilemezsin.”

Kahkaha atan Miran’ın kafası geriye doğru düştü. Adam güzel gülüyordu vesselam. Ama adam severek gülmiyordu. O noksanlığı dibine kadar hissediyordu Helin. Miran Ağa karısını hiç mi beğenmiyordu? Hiç mi gözüne, gönlüne hitap etmiyordu? İsyan etmek için girişimde bulunduğu her seferde kendini bastırıp geri çekiliyordu.

Belki bir gün... Belki severdi... Belki o kalpte yerini alırdı...

Kahkahası küçülüp bittiğinde gözlerindeki parıltılar birer tehlikeye dönüştü. Yüzüne gazap lanet gibi çökmüş, kendisini izleyen kadının kalbini teklemişti. “Akşama hazırlan, canına okuyacağım!” Sesinden akan gürlük arkasına dönüp yürürken bile rüzgârını estirmişti. Mutfaktan çıkağı sırada kırılgan sesle duraksadı.

“Seninle evlendiğim gün canıma okudular zaten.”

“Benim de canıma okudular, Geşa.”

Miran Kara bencil adamın tekiydi. Canı yandı diye masum insanı yakmak canılığın kaçınıcı evresiydi? Sırtını izlediği adam gözden kaybolduğunda çılglık atmamak için iç dudağını ısırdı. Eline geçen bardağı duvara fırlatıp Miran’a duyduğu hıncı dışa vurmak istiyordu. Ne yazık ki öyle bir lüksü yoktu. Ona nefret besleyen teyzesi ve görümcəsi olduğu sürece hiçbir şeye izni yoktu bu evde.

“Bukê?” Yine sinirli, yine hazmedilemez bir ses daha onu çağırınca Helin güçlükle toparlanarak kapıya döndü. Yüzündeki sert ifadeden anlaşılıyordu ki günü işkence dolu geçecekti.

“Buyur, teyze?” diye cevapladı ses tonunu normal düzeyde tutmaya çalışarak.

Burnundan homurdanarak nefes veren Zana Hanım, “Kahvaltıda senin keyfini mi bekleyeceğiz?” diye sordu. Kara gözleri

o kadar sert bakıyordu ki genç kadın kendinde hata aradı. Böyle sert bakmasına sebep olan hata neydi?

“An...anlamadım?”

“Mem seni bekliyor kahvaltısı için. Çocuk aç kaldı.”

“Ben şimdi indim. Miran gelince onunla ilgilendim.” Baha-nesini sunarak hazırda bekleyen kahvaltı tepsisini eline aldı. Kocasına olan sinirinden dolayı kayınbiraderini unutmuştu. Lakin bunun suçlusu kesinlikle Zana Hanım’ın oğluydu, kendisi değil.

“Miran kardeşiyle kahvaltı yapmak istedi. Mem’in kahvaltısını dışarıya götür,” emrini veren teyzesine kaşları istemsizce çatıldı. O zaman Mem’in kahvaltısını verirken Miran da olacaktı. Hayır, bunu istemiyordu. Onunla karşı karşıya gelmek istemiyordu.

“Siz de Miran ile kahvaltı edecek misiniz?” İçinden kabul etmesi için deli gibi dualar ederken teyzesinin o sevmediği tonunu bir kez daha duydu. Bir insanın teyzesi, yeğeninden bu denli nefret edebilir miydi?

“Hayır, evde olmayacağım bugün.”

“Hayırdır teyze nereye, taziye mi var?”

“Hayır, dayın bugün çağırdı, onlara gideceğim. Akşam orada kalacağım. Ev sana emanet, bukê. Gözüm arkada kalmasın.”

Bunu söylemek istemese de canına minnetti. En azından bir gün boyunca o kötü bakışlarını görmeyecek, sesini duymayacaktı. Ne kadar teyzesi olsa da Helin de onu görmek istemiyordu artık. Bu bir hafta çektiirdiklerinden sonra özellikle alttan attığı laflarından sonra onu görmemek bugüne özel verilmiş ödül gibiydi.

“Gözün arkada kalmasın, teyze. Kızlar gelecek mi?”

“Hayır, kahvaltıyı götür hadi.” Zana Hanım’ı bekletmeden mutfaktan çıkan genç kız bahçeye kurulan masaya doğru ilerledi. Genç adamın yemeğini masaya koyduğunda yukarıdan onu sırtında taşıyarak merdivenlerden yavaş yavaş inen Cihan’ı gördü.

Gülümseyerek inmelerini beklerken arkalarından gelen Miran’ı görmesiyle gülüşü solmuş, onları izlemeye son vererek çenesini eğmişti. Masayla ilgileniyormuş gibi davrandı. Miran’ı görmemek için mutfaka doğru tekrar giden Helin arkasından gelen Nehir’i gördü.

“Günaydın, Nehir,” diyerek yoluna devam etti.

“Günaydın, bukê,” dedi genç kız görümcelik taslayarak.

Mutfaktan içeri girdiğinde gözlerini baydı Helin. Bu konuşmayı uzatıp ağzının payını verebilirdi ama dışarıda kahvaltı bekleyen genç bir adam vardı. Onu bekletmek istemiyordu. “İşin yoksa Mem’in kahvaltısını verebilir misin? Miran evde olacağı için çalışma odasını temizlemem gerek,” diyerek bir bahane attı ortaya.

“Sabah sen aşağıya inene kadar ben kardeşimin kahvaltısını götürdüm ama Mem ısrarla seni istedi.”

Kanı mutluluktan ısınırken kaşları duyduklarının şaşkınlığıyla yukarı kalkmıştı. Mutluluğunu dışa vurmamak için gayret etti. En azından kardeşi onları istemediğini dile getirmişti. Teyzesinin kızını gerçekten seven bir oydu. Sevgisini esirgemeyip dillendiren, dillendiremediği yerde bir el çırpışıyla gözlere sunan tek güzel insan Mem idi. Görüncesinin gitmeyeceğini anlayınca pes ederek mutfaktan çıkıp bahçeye geçti. Kocasını görmezden gelecek Mem’in hemen yanına oturdu.

Kocaman gülümseyerek genç adama baktı. “Günaydın, Mem.”

Ellerini sevinçle birbirine vuran adam bağırarak cevap verdi. Günaydın dediğini anladı Helin. Onu gördüğü an Mem’in ağzı kulaklarına varıyordu. Sevinci içine sığmayıp dışarı taşıyordu.

Miran karşısına oturan karısını görmezden gelerek kahvaltısına devam ederken kardeşinin sevinç çılgınlıklarını duyunca bakışlarını Helin’i mutlulukla izleyen Mem’e çevirdi. Elinde olmadan gülümsedi. Kardeşini ne zaman mutlu görse o da mutlu oluyordu.

Kocasının bakışlarını üzerinde hissetti. İçi ürperip, elleri titreyince sırtını kocasına iyice döndürerek bütün algısını Mem’in kahvaltısına verdi. Lokmaları hazırlayıp azar azar ağzına koyuyordu. Miran’ın tabağa çarpan çatal sesi, dipliğe bıraktığı çay bardağının tıkırtısından başka bir ses yoktu. Mem’in sessiz gülüşü Helin ve Miran’ı gülümsetiyordu.

Sözsüz geçen kahvaltı Zana Hanım’ın oturmasıyla bozulmuş, araya gergin dakikalar girmişti. Helin bir yönde sevinmişti; en azından Miran’ın bakışlarından kurtulmuştu.

“Afıyet olsun, oğul.”

“Sağ ol, Zana Hanım,” diyerek çayından bir yudum aldı. “Ne zaman gideceksin?”

“Arabayı bekliyorum. Sen evde misin bugün?” Oğluna doğru konuşsa da gözleri Helin ve Mem’in üzerindeydi. Oğluna güzel bakıyordu Helin. Mem de onu çok seviyordu. “Neresini seviyorsa,” diye söylendi içinden.

“Evet, dışarı çıkmayacağım. Biraz dinleneceğim.” Hafta sonu olduğu için ne şirkete gidecekti ne de dışarıda olacaktı. Evde kalıp dinlenmek istiyordu. Kafa dinleyip kendine gelmek istiyordu. En önemlisi bu akşam Helin ile ne yapacağını düşünecekti.

“Yorulmuşsun. Dün gece neredeydin, eve gelmedin?”

İçini kemiren soruyu teyzesi sorunca pürdikkat kesildi Helin. Gerçekten de kocası dün gece nerede kalmıştı? Bu soruyu sormayacağına göre teyzesi sorduğu için ona minnettardı. En azından onun sayesinde nerede olduğunu öğrenecekti.

Miran gelen soruyla bakışlarını Helin’e çevirdi. Omuzlarını dikleştirmiş, avına odaklanan aslan gibi kıpırtısız dinliyordu. Lakin ne Miran av olacaktı ne Helin avcı. Merak ettiği sorunun cevabını Helin Kara asla alamayacaktı.

“İşim vardı,” diye kestirip attı.

Helin’in omuzları aldığı yükü öne düşü. Av, avcısını yenmişti.

“Bugün halledebilirdin, oğlum.”

“Gerek yok, Zana Hanım. Bugün sadece dinleneceğim.”

“Sen de haklısın, oğlum. Her şey üst üste geldi. Dinlenmek senin de hakkın.”

Helin lafı kendisine çarptığını biliyordu. Yine alttan alttan laf atacak, genç kızın canını yakacaktı. Mem olmasaydı bu sofrada bir dakika bile kalmazdı. Ne yazık ki şu an onun elinden yemek yiye hasta bir insan vardı. Onun hatırına sakın kalmaya çalıştı.

“Her şey yerli yerinde.” Keskin sesiyle annesini cevapladı.

Zana Hanım çayını içerken oğluna bakışlarını sabitledi.

“Mahsum’un kız kardeşi Derya’nın düğününe gidecek miyiz?”

“Siz gidin. Hediyesini ben gönderirim.”

“Ah ne severdim o kızı.” İpin ucunu tutan Zana Kara, gelinin boğazına ilk halatı bağladı. “Terbiyeli, oturaklı, güzel, becerikli, her kaynananın isteyeceği türden genç bir kızdı.”

Annesini yorumsuz bıraktı Miran. Helin’in inadına başka kızları övdüğünün, yeğeninin canını kasıtlı yaktığının farkındaydı. Helin’i neden sevmediğini elbette biliyordu. Ancak bu nefret Zana Hanım’ın konumu için fazla kaçıyordu.

“Zehra’nın gelini de çok güzel, çok iyi. Geçen gün konuştuk.” İkinci halatı da fütursuzca bağladı. “Allah resmen bana bir melek göndermiş, dedi. Şansınız var, dedim Zehra’ya. Sizinki de şans!” sitemini eden katı sesi katranı dökülmüş gibiydi.

Göz kapaklarını berrak yaşlar doldurdu. Görüşü buğulanan kızın masadan kalkıp kaçma isteği çabuk söndü. Şeytan diyordu dön ve de ki; *istemiyorsan almasaydın, karşı çıksaydın*. Ancak şeytana uymasını engelleyen Miran Ağa faktörü vardı.

Kardeşini mutlu eden kızın ellerine dikildi gözleri. Titrediğini görünce duruma el attı.

“Zana Hanım...” Sesinde Helin’i mutlu edecek, annesini kızdıracak bir yumuşaklık vardı. “Senin gelinin hepsinden daha güzel, daha becerikli, daha oturaklı, daha şefkatli, daha sevgi dolu ve daha adaletli.” Annesinin sert bakışlarına rağmen bir tavsiye-de daha bulundu: “Bunu hiçbir zaman unutma.”

Saniyeler önce çektiği acıdan ötürü biriken gözyaşları saniyeler sonra akmış ve çektiği ıstırap o anda son bulmuştu. Duyduklarının heyecanı ile ansızın bedenini kocasına döndürmüş ve göremediği su dolu bardağı yere düşürmüştü. Paramparça olan bardağa bakınca utancından kıpırtısız kaldı.

Öfkeyle ayağa kalkan Zana Hanım oğlunun az önceki laflarına alayla cevap verdi: “Becerikliymiş.” İstihza dolu bakışlarıyla Helin’i son kez iğnelemiş ve içindeki bütün nefreti kara gözleriyle istifra ederek uzaklaşmıştı.

Giden kaynanasına bakmadı Helin. Boynuna bağlanan bütün halatları Miran Ağa kendi elleriyle çözmüştü. Yanakları kırmızı gül edasına büründü. Miran gerçekten bunları mı düşünüyordu? Onu güzel mi buluyordu?

Mem, abisi ve yengesini meraklı gülüşüyle seyre durdu.

“Öyle değil mi, Geşa?” diye sordu karısından onayı almak için.

“Ne öyle değil mi?” Şapşallaşmış ifadesini saklayamadan sordu.

“Daha şefkatli ve sevgi dolu olduğun.”

“Bil...Bilmem...”

Mem’in gülüşünü kaşlarıyla işaret eden Miran gülümsedi. “Onun sevgisine bak ve kendi içini gör. İnsanların iyi mi kötü mü olduklarını hisseder onlar. Sen iyi olmasan seni bu kadar çok sevmezdi,” cevabını verdikten sonra masadan kalkarak etrafında döndü. Kardeşinin yanına vardığında alnuna bir öpücük kondurdu.

Helin’e gözleri usul usul kaydı, son sözünü söylemeden evvel kaşının ortasındaki deq’e takılıp kaldı. Helin dışında belki hiçbir kadına yakıştırmayacaktı. Zira güzelliğine güzellik katıyordu. Hızmasıyla az dalga geçmemişti ama yakıştırdığı çok zaman da olmuştu.

Uzun ince parmaklarına yaptırdığı deq’lerin altın yüzüklerinden ve elinin üstüne kaplayan altın şahmerandan daha güzel olduğuna bir kez daha kanaat getirdi. Kıskanılasi bir güzelliği, cezp edici bir tarzı vardı. Gözleri gözlerine yeniden ulaştığında son cümleyi söyledi: “Kendini ezdirme.”

Yürüyüp giden adamı merdivenleri ikişer ikişer çıkarak gözden kaybolana kadar izledi. Ritmini şaşırmış nabızı göğüs kafesini patlatacak derecede hızlı atıyordu. Yüzüne konuk olmuş gülümsemesi yerinde memnundu.

“Evlendiğimizden beri... Mem ilk... defa benim hakkımda güzel şeyler söyledi.”

Ellerini birbirine kavuşturup çenesine dayadı. Heyecanı onu titretiyor, gözleri ıslı ıslı parlıyordu. Dün geceden beridir kocasına duyduğu siniri uçup göğe yükselmişti. Dün gece ağladıktan sonra bu sabah onu güldürmesi... Dudaklarını ısırıp, ayaklarını yere dans ederek vurdu. Hakkındaki düşünceleri bile onu mutlu etmeye yeterdi.

Mem’in kahvaltısını bitirdikten sonra onu yukarıya çıkartmalarını istemişti. Helin yalnız ve özgür olacağı için odasına çıkıp

önce Ankara'da okuyan kız kardeşlerini arayıp güzelce sohbet etmiş, ardından annesini arayıp, rahatlıkla konuşup içini dökmüştü. Daha sonra tekrar Mem'in yanına gidip yeniden onunla ilgilenmişti. Mem öğlene doğru uyuduğunda yorgun düşen Helin odasına çekildi. Aslında mutluluk sarhoşuydu. Sabah kahvaltısını bile sevincinden edememişti.

Nihayet yalnız kalınca yüksek sesle kahkaha attı. Hemen ardından elini dudaklarına bastırıp kimse gelmesin diye kendini kastı. Kafasını yastığa gömüp gözlerini kapattı.

"Buna da şükür Allah'ım." Boğuk boğuk sesiyle kendi canına kast etmeden şükretti. "Nasipse beni sevdiğini de duyacağım, Miran Ağa. Ama bil ki olması için elimden geleni yapacağım."

Gözlerini yumdu. İlk defa rahat ve huzurlu uyuyacaktı.

"Helin... Helin..."

Parazitler uyanması için kulağını işgal altına almıştı. Uykusu dört bir taraftan kuşatma altına alınmıştı. Gözlerini açmamaya gayret etti Helin. Zira algıları parazitin görümcesi Sinem olduğunu fısıldıyordu. Helin gözlerini açmayıp başında bekletip çıldırtmak istedi ama çekilmez sesini daha fazla duymaya dayanamayacaktı.

Göz kapaklarını hafif aralayıp, kafasını salladı. "Ne oldu?" diye uyku mahmuru sesiyle sordu.

Sıkılmış ifadesiyle yengesini süzen Sinem ofladı. "Kalk yemek ye, akşam oldu. Bir de ağabeyim kahve istiyor. Bir zahmet kocana kahve yap götür."

"Yemek yedi mi?" diye sordu Helin. Vücudunu esneterek kendini rahatlatı. Uykunun tadını evlendiğinden beridir ilk defa bu kadar güzel almıştı. Doğrulduğunda görümcesinden cevap aldı.

"Hayır, aç değilmiş. Kahve istiyor."

"Tamam, yaparım hemen," diyerek yataktan kalktı. Görümcesi odadan çıkarken Helin banyoya girdi. Elini yüzünü yıkayıp üzerindeki ağırlıktan kurtuldu. Üzerine çekidüzen verdikten

sonra odasından çıkan Helin koşar adımlarıyla avluyu geçerek aşıya indi. Direkt mutfağa girdi.

Kahve yapmak için malzemeleri hazırlarken boş midesini bastırmak için ağzına hazırda duran yoğurt kâsesine bandırdığı ekmek parçasını attı. Henüz iştahı açılmamıştı. Lakin bugün hiç yemek yemediğini tekrar fark etti.

“Nehir ne yapıyor?” diye sordu yemeği kontrol eden Sinem’e.

“Hazırlanıyordur, biz yemekten sonra çıkacağız. Çeyiz için birkaç şey alacağız.” Gündüzleri çok sıcak olduğu için Nehir akşamları gitmeyi tercih ediyordu. Bir de arabayla gidip geldikleri için pek sıkıntı olmuyordu.

Kafasını sallayan Helin, bakır cezvede pişirdiği kahvenin başından ayrılmadı. Kahveyle beraber Miran’ın yanına çıktığında ne yapacağını düşündü. Hoş, gelişi kocasını hoşnut eder miydi, ondan da şüpheliydi.

“Sizinle gelmemi ister misiniz? Miran’dan şimdi izin alırım.”

“Sana gerek yok,” dedi Sinem.

Gözlerini baydı Helin. “Nezaketen teklif ettim. Pek hevesli değilim.”

“Valla canım ne hevesin ne de nezaketin umurumda. Ağabeyimin kahvesini geciktirme de.”

Fincana kahveyi doldurup tepsie dikkatlice koyan Helin, tepsiyi eline aldığı anda müstehzi edasıyla görüncesine sahte bir tebessüm sundu. “Allah gelin gideceğin eve sabır versin, Sinem. Senin gibi bir şeytanla nasıl yaşayacaklar çok merak ediyorum.”

“Allah en büyük sabrı bize vermiş ya. Senin bu uzun dilinden çektiğimiz yeter, bukê.”

“Bu dilimden dolayı beni sevmiyorsunuz ya... Neyse canım, kocam kahveyi bekler.” Kahkaha atarak tepsile mutfaktan çıkan Helin, ağızlarının payını verdiğinde içinde biriken öfke biraz daha diniyordu.

Merdivenleri tekrar çıkararak kocasının çalışma odasına girdi. Kapıyı arkasından kapatan Helin, kocasının balkon kapısının önünde elleri cebinde durduğunu görünce çalışma masasına doğru yürüdü. Kahvesini masaya bıraktığında boğazını sessizce temizleyerek kocasına seslendi: “Kahveni getirdim.”

Duyduğu sesle daldığı düşüncelerden sıyrılan Miran Ağa kapının önünden çekilip karısına döndü. Getirdiği kahveyi gördüğünde gözlerini gözlerine dikerek masaya doğru ilerledi.

Kahvaltıdan beridir gözükmüyordu. Odasına çekildiği bir ara uyuduğunu görünce rahatsız etmemiş, çalışma odasına geri dönmüştü. Sonrasında Helin aklını işgal edip durmuş, Miran bir türlü çözüm bulamamıştı.

Kahve fincanına kısa bir göz atmış, bol köpüklü olduğunu görünce hevesle fincana uzandı. Telefonu çalınca hemen geri bıraktı.

Helin ise sessiz bir şekilde onu beklemişti. Neden yemek yemediğini soracaktı fakat kocasının çalan telefonu buna izin vermedi.

“Ağam...”

“Söyle?” dedi direkt. Bugün kimse aramasın diye dün özellikle adamlarını uyarmıştı. Demek ki önemli bir mevzu olmuştu ki adamları onu aramıştı.

“Ağam, Raber Ağa kızı ve geliniyle Mardin’e dönüş yaptılar. Barzan Hezeroğlu gelmedi.” Duyduğu isimle alındaki damarı belirginleşmiş, elinde duran telefonu parçalarcasına sıkıyordu. Dişleri arasından katıksız bir öfkeyle tısladı. “Ne zaman gelmiş?”

“Bugün, ağam. Bu sabah döndüler.”

Ağzının içinde dışa vurmaya hazır küfürleri geri yutarak haykırdı: “Barzan Hezeroğlu’nun cehenneme kadar yolu var.”

Yerine sinen Helin, kapattığı telefonu öfkeli bir şekilde masaya bırakıp balkona çıkan kocasını büyüyen göz bebekleriyle izledi.

Barzan Hezeroğlu dönmüştü demek ki. Kan davası son bulmuştu ama ne Miran’ın nefreti ne de Barzan’ın nefreti sona ermişti. Aksi gibi gün geçtikçe daha da harlanıyor, ateşi kavuruyordu.

Barzan Ağanın adını duyduğu, sinirden kızaran yüzünü gördüğü anda odadan kaçmak istemişti Helin. Fakat yerinde kalıp telefonu kapatmasını bekledi. Onluk bir durum yoktu ama Miran o sinirli anda ona da patlayabilirdi. Derin bir nefes aldı. Burada daha fazla kalamazdı. Elinde sıkıca tuttuğu tepsiyile yürümek

için topukları üzerinde döndü. Adımlarını atacağı esnada kocasının telefonu tekrar çalınca duraksadı. Kimin aradığını merak ederek arkasını dönüp masanın üzerinde parlayan telefonun ekranına baktı.

LEYAL!

Ekrandaki ismi birkaç kez daha okudu. Kaşları ağır ağır çatıldı. Bu kadın kimdi? Leyal bir kadındı ve bu saatte kocasını arıyordu. İsmi hiç yabancı gelmiyordu. Duyduğunu hatırlıyordu. İçine oturan sıkıntıyla gözleri balkonda duran kocasına kaydı önce, ardından yine telefona baktı.

Şüpheyle telefonu eline aldığı anda açmaya karar verdi. Ne olursa olsun Miran onun kocasıydı ve şu an onu arayan bir kadındı. Dudaklarını ısırarak cevap vereceği sırada telefon susmuştu.

“Neden tanıdık geliyorsun bana?” diye fısıldadı. Öfke ve adını konduramadığı bir his ayakuclarından başlayıp saç teline kadar uzandı. Cevapsız aramaya bakarken içine düşen kurdun derdine düştü. Gözleri bir kez daha balkona kaydı. Miran telefonu duymayacak kadar kendini kaybetmişti. Yahut umursamayacak kadar.

Elindeki telefon titreyince gözleri yine ekranla buluştu. Bir mesaj gelmişti. Soru cümlesini okurken nefesinin kesildiğini hissetti. Oracıkta can verse yeriidi.

“Bu akşam da gelecek misin?” Az önce arayan kadından gelen mesajdı bu.

Bu akşam da gelecek misin?

Bu akşam da gelecek misin?

Bu akşam da gelecek misin?

Beyninde defalarca yankılanan cümle kızı paranoyaklaştırdı. Onu sabah güldüren adam şimdi diri diri gömmüştü. Ciğerine demiri saplasalar bu kadar acıtmazdı.

Miran Kara başka bir kadınla beraberdi! Kocasını dün gece o kadının yanında kalmıştı! Onunla sabahlamış, onu sarıp sarımlamıştı! Ve kahretsin ki bu lanet kadının ismi ona yabancı gelmiyordu.

“Geşe?”

Adını lanet adamın ağzından duyduğunda ağır ağır ona baktı. İçini nefret bürüdü ve tekinsiz bir şekilde büyüdü. Miran'a döndüğünde elinde duran telefonu kocasına gösterdi. Mesajı görecektir şekilde ona doğru yaklaştırdı. Kafası öfkenin sebebiyle titrerken dişleri arasından tehlikeyle tısladı:

“Senin... dün geceki işin... başka kadının koununda olmak mıydı?”

Bölüm 10

Yeni Başlangıçlar Bize Uğramaz

Her şeyin üstesinden gelecek kadar güçlüyüz. Nitekim yorgun olduğumuzda gücümüzü kullanamayacak kadar da pervasız. Yeri geliyor başkasının ağzından dinlediğimiz hayat hikâyesini kendi üzerimize kurguluyoruz. Ben yaparım, ben kabul edemem tepkileri zirveye imzasını çakıyor.

Sonunda muhakkak *Allah kimseye yaşıtmasın*, duasında bulunuyorsun.

Mesele tepki verdiğin olayı yaşamaya geldiğinde, hayat düşlerine tokadı atarak seni gerçeğe yüzleştiriyor. O zaman anlıyorsun ki yaşamadığın hayata karşı erken tepkiler vermen gereksiz.

Helin çok kereler *ben kocamın beni ezmesine, üzmesine izin vermem; yapacağımı yaparım, kimseden çekinmem*, derdi. Dünyöylediklerini bugün elbette icraata geçirecekti.

Kadınlığına yapılmış saldırıyı kabul edecek değildi!

Helin Kara o mesajı kabul edecek kadın hiç değildi!

Avucunda parçalarcasına tuttuğu telefonu bir kez daha kocasının gözüne sokarcasına uzattı. Dişlerini birbirine bastırdı bağırılmak için. Çok önemli iş dediği bu kadın olamazdı. Hayır, kocası böyle bir şey yapamazdı. Karısını bu denli yıkmaya hakkı yoktu. Birkaç günlük karısına bunu yapacak kadar kötü bir adam değildi. Canım cicim ayı saçmalığının hatırına yapmayacaktı.

Kocasının telefona kıpırtısız baktığını görünce daha çok alevlendi. Neden bir şey söylemiyor, neden telefona tepki vermiyordu? Neden 'bu mesaj tam bir saçmalık' demiyordu. "Başka bir kadın mı var hayatında?" Nefret, küçümseme, aşağılama sesi- nin yanı sıra bütün ifadesini kaplamıştı. Bu kadarı aşırıydı.

Nefretle harmanlanmış bir çift gözün üzerindeki ağırlığıyla beraber sesini duymak, adamı kendine getirmişti. Gözüne soku- lan telefonu almak istediği sırada gözden kayboldu.

Elini telefona uzatan kocasından önce davranarak gözünün önünde telefonu büyük bir hızla çalışma masasının üzerine attı Helin. Elleri havada kalan genç adamın bakışları bir kez daha sertleşince Helin duruşunu daha da dikleştirdi. Kocasına karşı kendini asla ezdirmeyecekti.

Miran burnundan sert bir şekilde nefes alıp masaya fırlatılan telefona bakmak yerine Helin'e kara gözlerini sabitledi. Öfke- sine sebep olan Helin veya hareketleri değildi, Leyal'in kasıtlı mesaj atmasıydı.

Ona gelmeyeceğinin, gününü evde geçireceğinin bilgisini vermişti. İnat yapar gibi bu mesajı atmak nedendi? Bu kadının kendine mi kastı vardı? Daha Berçem'in gelişini atlatamazken, yarın öbür gün Barzan ile karşılaşırsa silahı alına tekrar daya- mamak için kendisiyle savaşıırken, bütün bunlar yetmezmiş gibi evinin içini kaosa çevirecek gereksiz bir mesaj yüzünden canı fazlasıyla sıkılmıştı.

Helin'in görmesinden ötürü büyük rahatsızlık duyuyordu.

Dün gece bilerek eve gelmemiş, Helin'in beklediğini bilemediği halde Leyal'e gitmişti. Fakat Leyal ile arasında herhangi bir ya- kınlaşmanın gerçekleşmesine izin vermemişti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Miran, eli hâlâ havada asılıydı. Tek kaşı alın çizgilerini belirginleştirerek yukarı kıvrıl- mıştı. Hesap sormaktan çekinmedi.

"Sen bir açıklama yapmadan beni niye sorguya çekiyorsun?" diye sordu Helin yüksek bir sesle. "Sen önce bu saçmalığın açık- lamasını bana yap. Göz yumup susmamı mı bekliyorsun?"

"Bağırma, Geşa!"

“Açıklama yap. Sen başka bir kadınla mı berabersin?” Lanet gözyaşları kapaklarında akmak için birikirken, Helin bunun öfkesiyle yine bağırdı. “Kahretsin ya... Kahretsin, Miran! Daha yeni evlendik...” Elleri titriyor, sesi olabildiğince yüksek çıkıyor. Ne yaptığını idrak edemeyecek kadar kendini kaybetmişti.

“Var desem ne yapacaksın?” diye öfkeyle yöneltti sorusunu Miran.

Helin sinirinden güldü. “Öyle mi?” diye sordu gülmeye devam ederek. “Ne yapacağıma akıl sır erdiremezsin!”

Miran Ağa karşısında delirmiş gibi gülen kadını sakinleştirmek için koluna dokunacağı sırada Helin elini itti. “Bana dokunma.”

“Kendine gel!”

“Sen daha yeni evlendin be!” Kınayan nefret dolu bakışlarıyla beraber sesi tekrar yükseldi. “Sen daha yeni evlendin, başka kadının koynuna mı girdin? Seni arayıp hemen ardından nasıl mesaj atıyor?”

Leyal’in aradığını, mesaj attığını karısından öğreniyordu. Bundan daha trajikomik bir şey olamazdı. “Bağırma diyorum sana!” diye kükreyen genç adam karısının üzerine doğru tekrar yürüdü.

Helin dokunmaması için gerisin geri yürüdü. “Bana sevgin yok, anladım. Saygın da mı yok?”

“Yok ulan, sana karşı hiçbir şeyim yok. Sana karşı zerre sevgim, saygım, dokunmaya tahammülüm yok!” Bağırma devam eden kadını bu sözlerle alt etme gayretine girdi adam. “Başka kadın da var. Ne yapacaksın!” Sorudan ziyade bir başkaldırıştı son cümlesi.

Tehlikeli adamın öfkesine bin kat daha öfke katacaktı. Bütün inancı, bütün umudu, bütün saygısı ezilmişti. “Başka bir kadın var demek.” Kafasını ağır ağır salladı. “İzle o zaman ne yapacağımı, Miran Ağa. Senin evinde senin karın olarak kalırsam ben de Helin değilim.”

Gözleri azar azar büyüdü adamın. Sağ kulağını karısına doğru çevirdi. “Tekrar et bakayım, ne yapacaksın?”

“Babamın evine gideceğim. Sen de gider, *metresinle düşüp kalkarsın!* Ben kendimi ne sana ne o metresine ezdiririm, Mi-

ran!" Öfkesiyle sırtını kocasına çevirip kapıya yürüdü. Açık kapıdan görümcülerinin şaşkın yüzünü gördüğünde küfretti.

Tükenmez bir eğlenceyi ağabeyleri sayesinde izlemişti Se-nem'le Nehir. Tadını zevkle çıkaracaklarından kuşkusu yoktu. Kapıya yetişmeden kolundan tutulmuştu. "Ben sana ne yapacağımı göstereyim!" diyen kocasının sesini duyar duymaz kolundan çekiltilerle sabırsız adımlarla çalışma odasından çıkarıldı.

Onu izleyen kız kardeşlerini ve çalışanlarını es geçti Miran. Karısının nefretle bakan gözlerini hazmetmeye çalıştı. Ancak çabası başarısız çıktı. Metresinle düşüp kalkarsın! Bütün bu yaptıklarını ona ödetecekti.

Hiç konuşmadan onu çekiltilmesine izin vermesi Miran Ağanın garibine gitse de bunu düşünecek durumda değildi. Babasının evine gideceğini söyleyecek kadar aklını kaçırmış karısıyla ilgilenmesi gerekiyordu. Odanın kapısını açtığı gibi karısını içeri itmişti.

Düşmeden evvel dengesini koruyan Geşa, odanın bir ucuna öfkeli gözlerini dikti. Arkasından kırılırcasına çarpılıp kapanan kapının, adım seslerini duyduğu kocasının varlığını bile umursamadı. Daha ilk haftasında aldatan bir adamdan neyi bekleyebilirdi bu saatten sonra?

"Sen şimdi ne yapacaksın, biliyor musun?" Kulağına fısıldayan sesiyle ürperdi Helin, adam dibine ne ara bu kadar gelmişti, hayret etti. Yerinden kıpırdamaksızın kocasının sorusunu cevapladı. "Bavulumu toplayacağım, babamın evine gideceğim. Bir daha senin yedi ceddin gelse de beni bu eve geri getiremez."

Tenine doğru fısıldadı Miran: "Sen hele önce gitmeyi becer."

Anlaşılan Miran Kara, Helin'i fazla hafife alıyordu. Yapacaklarını zevkle gösterecekti. Dolaba doğru hızlıca yürüdü. Eskitme dolabın kapağını açıp seçmeden elini askılara atıp kıyafetlerini yatağa fırlattı.

Bavulunu alıp zincirini ayarsız hareketlerle açtı. Odanın ortasında elini cebinde her hareketini sabırla izleyen adamın varlığı konsantrasyonunu bozuyordu. Ne kadar hızlı hazırlanıp bu evden defolursa ihanet bıçaklarından o kadar hızlı kurtulacaktı. Zaten kılıcı kalbine saplanmıştı.

Mutlu olmayı elbette beklemiyordu. Bu evde mutluluk tanımının imkânsız olduğunu bir kez daha anlamıştı. Fakat her şeyin bu kadar kötü olmasını da beklemiyordu.

Her şeyi kabul ederdi. Yanına gelmemesine, sevmemesine, konuşmamasına hepsine bir müddet sonra alıştırdı. Zira kocasının gönlü başka kadındaydı. Fakat nefes almadan daha ilk haftasında aldatmasını kabul edecek kadın değildi. Bunu hiçbir kadın kabul etmezdi.

Bavulunu doldurup zincirini kapattığında doğruldu. Bavulun kulpundan tutup yatağın üstünden çekistirerek yere bıraktı. Baba evine döneceğini düşünmemişti. Düşünse bile daha taze gelirken başına geleceğini düşlememişti.

Sabrının büyük bir imtihana tabi tutulduğunu anladı Miran. Lakin bu sınavdan geçerli notu alamayacaktı. Bavulu tutan karısına doğru son hız yürüdü. Bir de bavul hazırlayacak kadar aklını kaybetmişti. Gideceğini düşünecek kadar kendinden emindi.

Bavulu karısından alıp, elinden tutarak kendine çekti. “Ben sana yardım edeyim, Geşa!” diye yüzüne doğru hırladı. Bavulla beraber karısını tekrar çekistirerek odadan çıkardı. Helin kolunu kurtarmak için çabaladığı her seferde Miran daha çok sıkıldı.

Avluda taş tirabzanın önünde durduklarında Miran, bavulu tek eliyle kaldırıp aşağı doğru karısının gözü önünde bıraktı. Bavulu yere gümbürtüyle düşerken, onları izleyen herkesin önünde Helin’in de yüzü aşağı düşmüş, gözlerine yaşlar dolmuştu.

Beni insanların önünde küçük düşürme, demişti, aşağılama-masını kast etmişti. Ne var ki beterini az önce ihanet bıçağıyla yemişti. Kocasını onu yine odasına sürüklerken bu sefer sesini çıkarmadı. Dirisiyle geldiği evden ne yaparsa yapsın ancak ölü-şüyle çıkabilirdi. Belki bu yüzden evin elişi beyaz gelinlik, gidişi beyaz kefendi.

Odanın içine ite kaka sürüklenip kendini kocasının darbe-şiiyle yerde bulduğunda kalbi buz kütlelerini çoktan oluşturmaya başlamıştı. “Sen yaptıklarının bedelini ağır ödeyeceksin, Miran Ağa!” derken ağlamaklı sesi tekrar yükseldi.

“Sen de bu evden gidemeyeceğini anlayacaksın. Eğer sen bu evden adımını babanın evine atarsan senin beynine kurşunu çak-

mazsam şerefsizim.” Kadını son kez uyardı. Hiddetine göre az bile yapmıştı. Helin teyzesinin kızı olduğu için yaptıklarına göz yumuyordu. Teyzesine söz vermişti canını yakmayacağı konusunda. Bunu yapan başka kadın olsa gözünü kırpmadan öldürürdü.

“Silahını kuşan da gel, Miran Ağa. Ben bu evden gideceğim, sen de izleyeceksin.”

“Bana yapamayacaklarının gevezeliğini etme, Geşal!”

Karısını odada bırakıp çıktı. Tehditleri konağın üstünde inlerken Helin küfredip durdu. Ne menem bir hayata zorbalıkla mahkûm edilmişti. Hüküm verdikleri gün canını almışlardı da ağlayanı annesi olmuştu. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

“Ne yaptıysan delirttin ağabeyimi, yine huzurumuzu kaçırdın!”

Sinem’in sesini işitince kafasını yerden kaldırıp kapıya çevirdi. Göz bebeklerini kin bürüdü. “Keyfini çıkar,” dedi. Sesi soğuk ve beton kadar sert çıktı. Sinem gözlerini bayarak kapıdan ayrılrken onun aksine Nehir şaşkındı ve içeri girip kapıyı kapatmıştı.

Helin’in kaşları çatıldı. Sinem ile çatıştığı kadar Nehir ile çatışmıyordu. Dolayısıyla kapıyı üzerlerine kapatması kadını huzursuz etmişti. Hemen yere, yanına oturan görümcesine afallayarak baktı. Bu evde her şey olasıydı. Mutluluk dışında bu evde her şeye rast gelebilirdiniz.

“Ne oldu? Niye o kadar delilendiniz ikiniz? Sen bavulunu toplayıp gidecek kadar neye çıldırdın?” İşte Nehir’i şaşırtan buydu. Daha taze gelirken gidecek kadar neye gözü dönmüştü.

Helin maskarası olmayacağından emin olmak istese de zaten çalışma odasının önünde her şeye şahit olmuşlardı. “Ağabeyin dün gece metresinin kollarında kalmış.” Gözleri artık kendisiyle savaşılamayacak kadar kırgın bakıyordu. “Ağabeyin beni aldatıyor, Nehir.”

“Ne!” Hayret dolu nidası gözleriyle birlikte büyüdü Nehir’in. “Ne diyorsun, Helin? Ağabeyim onu yapacak kadar karaktersiz değil. Tamam, nasıl biri olduğunu biliyoruz ama o düşmanlarına karşı kötü.” Dostunu öldürmesini kast etmişti üstü kapalı.

Helin alayla güldü. “Ben de ağabeyinin en büyük düşmanlarından biriyim.” Ardından kafasını salladı. “Kadın aradı onu, telefon elimdeydi. Israrla aradı.” Nehir’in inanmayan bakışları hayal

kınkılığına adım adım uğrarken Helin devam etti: “Sonra o kadın mesaj attı. Mesaj da; *bu akşam da gelecek misin*, yazıyordu. Ben o mesajı görünce ağabeyine sordum, *başka kadın var*, dedi.”

Nehir’in ağzı şaşkınlıktan sarktı.

“Niye bu kavga çıktı zannediyorsun, Nehir? Beni daha ayırmız bile dolmadan aldatan bir adamla evli kalmamı nasıl beklersin? Ben bunu kabul edecek kadın değilim. Bavulumu toplayıp gideceğim, siz de gün yüzü görürsünüz.” Sona doğru lafını çakmayı ihmal etmemişti.

Nehir akliselim davranmaya çalıştı. Helin bunun yalanını edecek kadın değildi. Ki Nehir şu an ağabeyinden çok kuzenine hak veriyordu. Dilli oluşundan ötürü anlaşmasalar da sevmiyor değildi. Fakat şu an Helin’e karşı bütün yargısı kırılmıştı.

“Gitmeyeceksin!” dedi ilk başta. Helin’in anlam veremediği tepkisiyle karşılaşınca düzgün bir dille açıklık getirdi: “Tamam, çok anlaşmıyoruz, yakın da değiliz. Ben de yarın evleneceğim, kendime istemediğimi sana da istemem. Ama aklını başına devşir, Helin. Bu eve geldin, artık gidemezsin. Bence gitmek yerine kalıp savaşman gerek.”

Helin alayla gülmeye devam etti. “Kimle? Neyle?” Kısaca iki soruyu yöneltti. Neye dayanıp savaşacaktı?

“O kadını bulacaksın. Kim olduğunu öğreneceksin. Nasıl yaparsın bilmiyorum ama sana ben de yardım ederim,” diyerek elinden tuttu Nehir. Helin’in ona güvenmemesini anlardı. “O kadına meydanı bırakma. Aldatıldın madem, onun burnundan getir.”

Helin dizlerini karnına çekerken görümcesine düşünceler içinde baktı. Nehir bir bakıma haklıydı. Meydanı o kadına bırakmamalı, önce onu bulup parçaladıktan sonra bu evi terk etmeliydi. “Tamam ama nasıl olacak?”

Nehir dudaklarını ısırdı. “Kadın ne diye kayıtlıydı?” Sormak istemese de merakına yenik düşmüştü.

Helin meraklı gözlerine acıyla baktı. “Leyal diye kayıtlıydı.”

Genç kızın gözleri şüpheyle kısıldı. “Leyal mi?” diye sordu.

“Sana da tanıdık geliyor değil mi?” diye bir umutla sordu Helin. *O hatırlıyordur belki*, diye düşündü.

Hatırlamaya çalışan Nehir aklına bir şey gelmeyince yüzünü buruşturdu. “Yabancı gelmiyor ama... Neyse sen kalk, biz hallederiz. Sabah ola hayrola,” diyerek oturduğu yerden kalktı.

Elini Helin’e uzattı Nehir. Helin uzattığı eline kısa bir an baktı. Sağ gösterip sol vurmayan bir else seve seve tutacaktı ama değilse vakti geldiğinde o eli kırmayı da bilirdi. Yine de tereddütlerle elini tutup doğruldu. “Teşekkür ederim, Nehir.”

“Her şeyi ben de kabul ederim ama aldatılmayı kabul edemem,” diyerek neden yanında olduğunu bir cümleyle aktardı Nehir. Nişanlısıyla birbirlerini bu kadar çok severken aldatılma asla kaldıramazdı. Helin, ağabeyi tarafından sevilmiyordu ve hem bunun acısı hem de daha haftasında başka kadına gitmesi çifte darbe yaşatmıştı.

Mem’in sesi odanın dışında yükselince Helin ve Nehir baktı. Yine nöbet mi geçiriyordu? Bir şey mi olmuştu? “Mem!” nazarlarını atan iki kadın odadan koşarcasına çıktı. Mem’in odasının kapısı açıldı ve yardımcılar duruyordu.

Helin ve Nehir yol açmalarını isteyerek içeri girdi. Sinem’i kardeşine sarılıp sakinleştirmeye çalışırken bulmuşlardı. “Mem, tamam ablacım... Tamam canım. Bir şey olmadı, korkma...”

Helin ve Nehir genç adamın yanına korku içinde varmıştı. “Ne oldu, Sinem?” diye sordu Nehir.

“Ağabeyimin sesini duyduğundan beri böyle. Korkup bağırıyor.”

Nehir kardeşini çekip Mem’in yanına oturdu. “Miran ağabey iyi, sadece biraz sinirlendi. Arayalım mı onu, gelsin mi yanına?” Elini tutup okşadı Nehir, abla şefkatiyle. Bunu ağabeyine söylemekten asla çekinmeyecekti.

Mem kafasını hiddetle salladı. Ağzından çıkan anlamsız kelimeler onu izleyen Helin’i perişan etmişti. Onların kavgası bu evde en çok Mem’e zarar vermişti. “Mem,” diye fısıldadı.

Sesini duyan genç adam Helin ile göz gelince duraksadı. Aniden sesinin kesilmesi Nehir ve Sinem’i etkilemişti. İki ablası onu susturamazken Helin’in bir Mem deyişiyle anında sakinleşmişti.

“Ben geleyim mi yanına?” diye sordu Helin gülümseyerek. Bugün en içten gülüşünü yine Mem’e sunmuştu. Kalbi ısınmış, gözleri yine sulanmıştı. Karşısındaki adam sevgi doluydu.

Mem kafasını sallayınca iki ablası kalkarak yerlerini Helin'e bıraktı. Helin oturup elini tuttuğunda minnetle gülümsedi, gözünden yaşları yine aktı. Mem onun için telaşlanmış, onun için bağırıp durmuştu. Ağabeyi, Helin'e kızdığı için öfke nöbeti geçirmişti.

Bedenen yorgun olmak bir uykuyla hallolacak kadar basitti. Kalbi ve aklı için aynı yöntemle başvursa bile girişimi başarısız çıkıyordu. Tükenmişlik sendromuna yakalanacak kadar düşmüştü.

Günler sonra evim dediği Mardin'de olmak güzeldi.

Tekrar dönmek büyük bir heyecan yaşatsa da çok kısa sürmüştü. Zira kırık ve eksik gelmişti. Kocasından ayrı kaçınıcı gelişi olmuştu. Böyle yaparak Berçem'i üzdüğü gibi kendisiyle beraber küçültüyordu Barzan.

"Sen de git!" dediği an beyninden vurulmuşa dönmüştü Berçem. Kocasını onu kovduğunu sanmış, babasının karşısında göz yaşlarına hâkim olamamıştı. Kendini ağlayarak odasına attığında kocası beklemiş gibi hemen ardından gelmişti. Aralarındaki kısa süren ikna edici atışma anı beyninde tekrar edip duruyordu.

"Seni bırakmam deyip beni nasıl gönderirsin, Barzan?"

"Dayının nişanına gitmek senin en doğal hakkın. Onun ailesi sadece sensin."

"Dayımın nişanına zaten gideceğim ama seninle. Sen gitmezsen ben de gitmem."

"Benim o nişana gelmeyeceğimi en iyi sen biliyorsun. Olanları gördün!"

"Gelmeyeceksin yani?"

"Hayır, sen babamlarla gideceksin."

"Ben seninle gitmek istiyorum, kocam yanımda Mardin'e dönmek istiyorum. Beni evden kovar gibi göndermen hiç doğru değil. Bizi ne kadar yaraladığının farkında değil misin?"

Ondan sonrasında Barzan'ın hiçbir cevabı içindeki kırgınlığı geçirmeye yetmemişti. Onu göndermesi ne kadar güzelse yanında gitmemesi bir o kadar çirkindi. Aramayı eksik etmeyen ko-

casına cevabı hep reddetmek olmuştu Berçem'in... Bütün kötü günlerini yeni baştan yaşıyordu.

Ne kadar kırgın olursa olsun kocasını özlemişti. Sevdığı adam yanında olmadan günlerini nasıl geçirecekti, hiçbir fikri yoktu... Barzan Hezeroğlu'nun yanında olmadığı her yer yarım mutluluktu.

Lakin acısını geçiremeyecekse bile üstünü kapayacağı güzel bir telaş vardı. Dört gün boyunca meşgul olacaktı. Dayısıyla çeyiz işini halledecek, gelin evine gönderilecek hediyeleri alacaklardı. Ne dayısının ondan başka bir akrabası vardı ne de Berçem'in dayısından başka bir akrabası. Bir hafta sonra da nişanları yapılacaktı.

Mahsum'u kapıda bekletmeden aşağıya inmeliydi. Çantasını koluna takıp telefonu içine tıktığı gibi odasından çıktı. Avluyu geçerken aklını dolduran anılardan uzaklaşmaya çalıştı. Birbirinden güzel olduğu kadar acı hatıraları da vardı. Merdiven basamaklarını inerken kaçırılma sahnesini anımsadı. O karanlıkta kocasıyla nasıl inmiş, nasıl gitmişti hâlâ inanamıyordu.

Kızlarına ve oğullarına kaçırılma anını hep anlatıp hayatının aslında en güzel anı olduğunu hep dile getirecekti. Babalarının kendi evinden kaçırması ne kadar komikse bir o kadar da garipti.

Oturma odasının kapısında, içeri girmeden durdu. Kaynanası Newroz Sultan'la kahve içiyordu.

"Kahveni içecek misin kızım yoksa gidecek misin hemen? Mahsum geldi."

"Hemen gideyim, yadê. Çok işimiz var ancak yetişiriz."

"Seninle gelmemi ister misin, Berçem?" diye sordu Newroz Sultan. Berçem'i tek bırakmak istemiyordu. Anne eksikliği yaşamasını istemiyordu. Yanında bir büyüğü olarak bulunup desteğini vermek istiyordu. Kız evi ve damat evi birdi neredeyse.

"Newroz anne sen Yadê Hezal'a yardımcı ol, ben hallederim."

"Na keçamin. Kardeşlerim, görümcelerim gelecek, herkes bir işin ucundan tutar. Newroz seninle gelecek," diyerek reddetme şansını elinden almıştı Hezal Hanım.

Geleceğine oldukça sevinmişti Berçem. Bir büyüğü olarak Newroz Sultan'ın yanında olması iyi olacaktı. En azından ek-

sikleri o daha iyi bilecekti. Dayısı evini İstanbul'a taşıdığı için Raber Ağayla görüşmüş, çeyiz için hiçbir şey almamasını rica etmişti. Fakat Hezal Hanım kızını çeyizsiz göndermem, diyerek kızının çeyizini tamamlamıştı.

Raber Ağa ise İstanbul'da evini alıp döşeyen damadına lüks bir araba hediye etmişti. Afran ilk başta kabul etmese de kayınbabasının büyük ısrarına sonunda dayanamamış, kabul etmişti. Arabası olduğu halde yeni arabasını yeni evinin bahçesine koymuş, İstanbul'a geldiğinde Alaz'a verecekti.

Hazır halde bulunan Newroz Sultan'la kaynanasına veda ederek oturma odasından çıktı Berçem. Mahsum'un kapıda beklediğini bildikleri için hızlı adımlarla bahçenin giriş kapısına yürümüşlerdi. Kapıyı açıp çalısır halde bekleyen arabaya binmek için yürürken açık camdan dayısının suretini seçti.

"Dayı..." Yüksek sesiyle şaşkın nidasını atan kadın, dayısının gözleri korkuyla büyüyünce elini ağzına götürdü. Newroz Sultan düşen yüzüyle beraber Berçem'i elinden çekip arabaya binmişti.

Raber Ağa, Berçem'in sesini duyar da gelirse, daha kötüsü damadını kapısının önünde bulursa Afran mahcup olacaktı. Kızını görmek için geldiğini düşünecekti. Ki Afran da Alaz'ı görmek istiyordu.

"Dayı... Ne yapıyorsun sen arabada? Raber Ağa seni görse biteriz."

Newroz Hanım'dan utanan Afran cevap veremezken Mahsum ondan önce davranıp arkadaşına destek çıktı: "Onu zorla ben getirdim, Newroz anne. Öyle hemen kaç çatna."

Sahte tebessümü gözlerini damada bayana kadar sürmüştü. "Bilemem, Mahsum oğlum. Ciwan'ı nişandan sonra evden uzaklaştırmıştık Berçem'i görmemesi için, olmadı bu."

Ciwan'ın adını duymasıyla Berçem'in içinden soğuk bir ürperti geçmişti. Bazen kardeşiyle evlendiği için ona karşı kendini suçlu hissediyordu. Fakat *bunun suçlusu ben değilim*, diyerek kendisine defalarca hatırlattığını da hatırlıyordu.

"Biliyorum, Newroz Sultan..." Yakalanmamak için yola çıkan Mahsum, "Düğüne kadar benim yanımda kaldı, ben misafir

ettim. Alaz zaten kapıya çıkmazdı, Berçem'i hemen alır gideriz diye ısrar ettim ben de," diyerek dikiz aynasından genç kadına bakıp gülümsedi. "Toprağım, hoş geldin, nasılsın?"

Usulca gülümsedi Berçem. "İyiym Mahsum ağabey, sen nasılsın?"

"Ben iyiydım ama Newroz anneyi üzdük, bütün keyfim kaçtı. Şimdi biz nasıl alışveriş yapacağız?"

Kızgınlığı adamın konuşmasına kadar sürmüştü, gülmeden edemedi Newroz Sultan. "Sen de mi alışveriş yapacaksın bizimle?" derken gözleri yana kayarak Afran'ı süzdü. El bebek gül bebek büyüttükleri ve üzerine titredikleri Alaz'ın, Afran gibi bir adamla evlenecek olması herkesi mutlu ettiği gibi yüreklerine su serpmişti. Ondan daha iyi damat olamazdı.

"Tabii ki, ben damat tarafıyım."

Newroz Sultan gözlerini kıstı. "Sen daha dün *gelin tarafıyım*, diyordun?"

Afran dostuna yan bir bakış attı. "Bana da öyle söyledin."

Mahsum arabayı gazlarken kahkahayı patlattı. "Tamam sakın olun, ben her iki tarafın da en büyük destekçisiyim."

"Ben öyle kabul etmem," diye itiraz etti Newroz Sultan.

Sakalını sıvazlayan Mahsum gözlerini yoldan ayırmadan ilerlerken, Afran sessizce mınıldandı: "Aksini beklemiyorduk."

"Ne fark ettim, Newroz Sultan, biliyor musun?"

"Ne fark ettin, Mahsum?"

"Yadê Hezal değil ama sen damadının burnundan getireceksin!"

Dörtlüyü uzun bir kahkaha sarmıştı. Gerçekten de durum o kadar vahimdi. Raber Ağa ve Hezal Hanım desteklerken Barzan karşı duruyor, Newroz Sultan alttan alttan süründürüyordu.

Ciwan Hezeroğlu olsa gözünü kırpmadan evet derdi.

Barzan'ın kız kardeşinin nişanında yanında olmaması Afran açısından da kötü olmuştu. Her ne kadar şimdi anlaşılmamasalar da Afran'ın hatırı kalacaktı. Zira zamanında o da Hezeroğlu ailesinin yanında yeğeni için bulunmuştu.

"Barzan, Derya'nın düğününe de gelemiyor, Mahsum oğlum. Görüyor musun inadını?" diye sordu Newroz Sultan gözlerini Afran'a dikerek. Gönül koymasın diye bu şekilde konuyu açmıştı.

Ne yaptığını anlayan Mahsum kendinden emin bir tavırla gülümsedi. “Gelecek o, Newroz anne, gelecek. Ben Barzan Ağa-yı biraz olsun tanıyorsam o düğüne gelecek.” Dikiz aynasından Berçem’e bakıp sıcak bir tavırla gözlerini kıpırttı. “Değil mi, topraigim?”

Berçem gülümsemekle yetindi. “İnşallah, Mahsum ağabey.”

Alışveriş merkezine Berçem ve Newroz Sultan bırakılmış-tı. Afran kredi kartını yeğenine vermiş, her şeyi özenli ve güzel seçmesi konusunda uyarmıştı. Berçem’in onu yanıltmayacağını biliyordu.

“Altınların hepsini bugün alın, hem nişanın hem düğünün. Bir daha çıkmanıza gerek kalmayacak zaten. İki sefer yapma-yn,” diyen Afran, Newroz’a döndü. “Sen ne alacağını biliyor-sun, Newroz Sultan. Bugün annem de sensin, ablam da.”

Newroz Sultan’ın boğazı düğümlendi. Berçem’de çektiği ezayı Afran’da çekmek istememişti ama üzücü cümleler ağzın-dan çıkmıştı: “Gözün arkada kalmasın, oğlum.” Güven veren bakışlarıyla Afran’ın içini rahatlattıktan sonra sırtını dönüp alış-veriş merkezine yönelmişlerdi.

Gözlerine dolan yaşları akmadan silip zorla gülümsedi. Ber-çem’e alacaklarını sıralamak için döndüğünde gözündeki yaşla-rı alelacele sildiğini gördü. Dudağındaki gülümsemesi solarak, yaşlı yüzü kedere boğuldu. Afran ve Berçem bu konuda baht-sızdı. Ne anneleri ne babaları ne kardeşleri vardı. Bir teyzeleri yahut halaları bile olsa onlara yeterli olurdu. Dayı-yeğen, küçük ama büyük aileydi.

“Ağlama, güzel kızım... Biz buradayız, her şeyi halledeceğiz.”

“Bir ablası bile olsa bu kadar kanadımız kırık olmazdık.”

“Ben varım işte,” diye kızdı Newroz Sultan ama asla yeterli olmayacağını farkındaydı.

“Biliyorum, siz Yadê Hezal, Raber baba hatta Alaz bile bana en büyük aile oldunuz ama dayım şu an...”

“Dayın şu an sahipsiz, ailesiz değil. Mahsum ve ailesi var, biz varız, sen varısın hepimiz varız.” Sırtını müşfik tavrıyla ok-şarken Berçem’in üzüntüsünü daha hangi yetersiz cümlelerle gi-derebilirdi, düşündü durdu. Ne yazık ki hiçbirini işe yaramıyordu.

“Hadi sil gözyaşlarını kurban olduğum. Bak bugün senin en mutlu günün. Dayın nişanlanıyor.”

Gözyaşlarını hızlıca sildi Berçem. “Öyle arabada sadece bizleri görünce içim acıdı Newroz anne.”

“Biliyorum, güzel kızım.” İçi kabardıkça kabardı. Hezal onu Berçem konusunda uyarmıştı; dayısı için ağlar, tutamaz kendini, sen ona dikkat et diye. Ciwan ile evleneceği zaman da nişanda ağladığını söylemişti.

İçindeki acıyı ancak ağlayarak atardı ama sırası değildi. Savunmasızca Newroz’a güldü. “Derya’nın düğünü olacak, ben aceleden yanıma giyecek hiçbir şey getirmedim. Dayımın nişanında bile ne giyeceğimi hâlâ bilmiyorum.”

Newroz Sultan sen merak etme bakışlarıyla kızın endişesini aldı. “Parçalar hazır, sadece terziye gideceğiz. Nişan için de, Derya’nın düğünü için de bize kısa zamanda halleder. Zaten bir sen varsın kıyafet diktirecek. Hepimiz hazırız.”

Berçem onayı verdi ve alışveriş maratonu o saatten sonra başlamıştı. Her mağazada didik didik arama yapılmış, Alaz’a uygun ne varsa seçilmişti. Alınan eşyalar arabaya bırakılıp kaldıkları yerden tekrar devam etmişlerdi. Tempolu alışveriş kuyumcu-da son bulmuştu.

Belli seçimler yapılmıştı ancak Alaz’ın hoşuna gidip gitmeyeceği düşüncesi onları geri çevirmişti. Eve gittiklerinde muhakkak onun fikrine danışacak ve beğendiğini seçeceklerdi. Tabii bir de ölçüleri gerekti.

Kuyumcuyla anlaştıktan sonra bugünlük alışverişini noktalamışlardı. Arabaya atlayıp yola çıkan dörtlü muhabbete kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Mahsum ortama laf atıp üzerine alanı tespit edip dalga geçmişti.

“Şimdi toprağım biz kızımızı sana veriyoruz ama sen yarın babasının evine göndermezlik yapmazsın,” diyerek Afran’ı köşeye sıkıştırmıştı. Dostuna ölümcül bakışlarını atan doktor ağzını oynattı. Mahsum küfrü alınca kahkaha attı.

“Şimdi gelin tarafı sana direkt bunu söylemez, illaki biri çıkar der,” diyerek hareketini savundu Mahsum.

Afran sahte gülümsemesiyle, “Ağabeyinin evi İstanbul’da, istediği zaman gidip gelebilir, kısıtlamayacağımı en iyi sen biliyorsun, Mahsum.” Sesi sona doğru keskin bir uyarıyla çıkmıştı.

Mahsum direksiyon kabiliyetini kaybedecek kadar gülmüş, kendinden geçmişti. Afran’ı köşeye sıkıştırmayı sevmişti. Efendi adamı küfredecek hale getirmek her babayiğidin harcı değildi.

Newroz Sultan bir kez daha Mahsum’un ne yaman adam olduğunu anladı. Hem erkek tarafı hem gelin tarafı rolünü ustalıkla oynuyordu. “Afran bizi yanıltmaz, Mahsum,” diyerek damatlarını korudu Newroz.

Dayısının ufaktan uyarıları güldürmüştü Berçem’i. Bu daha başlangıçtı ki dayısı Mahsum ile yan yana olmaya devam ederse çileden çıkacaktı. “Zamanında seninle çok mu uğraştılar, Mahsum ağabey?”

“Hepsi Mahsum’un burnundan fitil fitil getirmek için yemin sunmuşlardı,” diyerek eskileri yâd etti Afran. “Viyan yenge gelene kadar...”

Mahsum, Afran’ın göğsüne elinin tersiyle vurarak sözlerini yarım bıraktı. “Sen eğlenmeye çok erken başladın, Afran.”

“Zamanında seninle eğlenen ben değildim.” Hatırlatan sesinde paylama vardı Afran’ın. “Niye bugün senin çileni ben çekiyorum?”

“Her damat ve gelinle uğraşmak bizim örf ve âdetimizdir. Örf ve âdetlerimizi yerine getirmek de boynumuzun borcudur, toprağım.” Gözlerinin etrafı kırışana dek güldü Mahsum.

“Mahsum Güder’in gönül kapısını vurmadan pata küte içeri giren, kapıyı üstüne kilitleyen, toprağımı yana yana kül eden, Çilekeş Haydar’ın kızı Viyan Güder zamanında seni az peşinden koşturmadı.” Her şeyi bir bir sıralarken dostunun o ilk günlerini anımsadı Afran. Aştan ziyade çok fazla acı çekmişti.

Newroz Sultan, Mahsum’a turnayı gözünden vurdun bakışı attı. “Hatırlıyorum o günleri. Sen de gitmiştin herkesin gönlünü kaptırdığı kızı tutulmuşsun. Oğlum, başka kız mı bulamamıştın?”

Mahsum’un yüzü düşmüştü. “Haydar Babanın çilekeş lakabı bana çektiydikleri yüzünden konuldu, bunu biliyorsunuz değil

mi? Ben o insafsız dünürün vicdansızlığıyla koca beş senemi geçirdim.”

“Viyan yengemin seni peşinden koşturduğunu da eklersek beş yılın ona katlanmıştı.” Yerinde eğlenen Afran o günleri hatırladıkça dostuna üzülse de bugün gönül rahatlığıyla gülüyordu.

“Ne onu biremin...” Ellerini direksiyondan çekip isyan edencesine kollarını her iki yana açtı. “Asırdı benim için, asır asır... Anasına bak kızını al derlerdi, ben babasına göre kız seçtim.”

Berçem o günleri çok iyi hatırlıyordu. Ciwan’ın eve her gelişinde yüzünde ya keder vardı ya mutluluk. Evden soranlara Mahsum derdi, herkes neden bu halde olduğunu anlardı. Dostu için en çok çabalayanlar arasında o da vardı ama şimdi kimse onun adını anmıyordu.

“Tamam, gelinim çok narindi, ben çok kabaydım ama...”

Afran dostunun kederli yüzüne bakıp, “Senin gönlün kibar-
dı,” diyerek feleğini şaşırtmıştı.

“Yaw kabayız, kabul... Viyan yengeniz söz konusu olunca gönlüm hoş oluyor, kibarlık oradan geliyor,” diyerek güldü.

Keyifli sohbet Hezeroğlu konağının önüne arabayı park ettiğinde sona ermişti. “Berçem, erkek tarafı olarak nişanı biz üstleniyoruz. Sen birkaç güne bize gelirsin. Afran zaten bizde.”

Berçem buruk ifadesiyle dayısıyla kısa bir an göz göze geldikten sonra Mahsum’a dönüp onayladı. “Olur, gelirim ben,” diyerek veda edip arabadan inmişlerdi.

Mahsum kapıyı kontrol edip dostuna bakmadan konuştu: “Kapıya bakma, doktor. İlacın hâlâ kapsülünde saklanıyor. Şerefime Alaz senin geldiğini bilse kendini kilere kilitlet.”

“Kapıya koş koş geleceği günleri de bekliyoruz!” diyerek geleceğe dair büyük fragmanı vermişti Afran.

Newroz Sultan yan tarafında duran Berçem’e bıkmış ifadeyle baktı. “Hah onu bir türlü sana öğretemedim, kızım,” diyerek evliliğinin ilk aylarında daha Barzan ile anlaşılamadığı zamanları hatırlattı.

* Biremin: Erkek kardeş

Ses etmeden kapıyı açıp dayısına el salladı Berçem. Bugünün o eski halinden pek farkı yoktu. Dün nasıl Barzan'a kırıgın ve küsse, bugün de aynı şekildeydi. Aramaya devam eden adama cevap vermeyecekti.

Günler geçmiş, nişan hazırlıkları hız kesmeden devam etmiş ve nihayetinde bitmişti. Derya'nın düğünü ile dayısının nişanı arasında sadece iki gün vardı. Bu şekilde olması pek tercih edilmese de mecbur kalınmıştı. Sonrasında iki kalabalık da aynı anda biter mantığıyla karar destek görmüştü. Berçem terzi ve kuyumcuyla işini bitirdikten sonra Mahsum'un evine gelmişti.

Barzan'dan hâlâ ses seda yoktu. Hâlâ Mardin'e gelmemiştir ve umudunu yitirmişti Berçem. O adam gelmeyecek, İstanbul'da kalmaya devam edecekti. Onu almak için dönecek, ailesiyle konuşmadan geri gidecekti.

Dayısı Afran, Mahsum ve Viyan ile oturan Berçem esnemeye başladığından izin isteyerek ayaklanmıştı. Beraberinde ayaklanan Viyan yengesi genç kadına eşlik etti. İki kadın hazırlıklarla uğraşmaktan epey yorulmuştu.

"Paşam rahat tabii, hazırlığı o mu yapıyor?" Baygın gözleriyle Berçem'e bakıp güldü Viyan. "Sen şimdi kalkmasaydın, seni ben kaldıracaktım."

"Sohbet güzeldi, yenge. Mahsum ağabey uğraşınca kimse-nin oradan gidesi gelmiyor," diyerek savundu kendini Berçem. "Dayımla oturup böyle sohbet etmeyeli çok uzun zaman oluyor. Onunla da vakit geçirmek istiyorum."

"İyi yapıyorsun. O kocan olacak Barzan öküzü hâlâ gelmedi değil mi?" diye sordu Viyan. Kendisine abla diyen ve saygıda kusur etmeyen Barzan'ın, Berçem gibi bir kadını üzmesi ve hâlâ gelmemesi Mahsum kadar karısını da kızdıyordu.

"Hayır." Yanıtını sakinlikle verdi Berçem.

Misafir odasında ağırladığı Berçem'i kapıya kadar getiren yengesi omzuna dokundu. "Gelir gelir, sen merak etme." Umu-

dunu yitiren kadına destek olmak istedi. “Şev xweş keça delal,”^{*} diyerek yanından ayrıldı.

Misafir edildiği odaya girip kapıyı kapattığında sırtını kapıya yasladı. Onu, kocan gelmeyecek mi, sorusuna maruz bıraktığı için bile Barzan’ı affetmeyecekti. Alaz’ın yolunu nasıl gözlediğini gördüğü her seferde daha çok üzülüyordu.

Kendi içinde duasını ve şükürünü ederek yatağa doğru yürüdü. Üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya mecali yoktu. Tülbenti çıkarıp yatağın ucuna bırakarak uzandı. Uzanır uzanmaz bütün uykusu kaçmıştı.

Gözlerini yumup bir süreliğine dinlendi. Barzan iç kapaklarına yapışmış gibiydi, gözlerini kapatsa da gitmek bilmiyordu. Yanına sokulup kokusunu içine çekmeden, ellerini tutup parmaklarını sevmeden geçirdiği kaçınıcı gecesi idi bu?

Barzan Hezeroğlu’nu affetmek gittikçe güçleşiyordu.

Yeşil gözlerine hapsolup bakışlarını çekmeyi beceremediği zamanlarını özlemişti. En çok da uğraşmaktan keyfi alan kocasının hınzır hallerini, hatta uğraşırkenki acımasızlığını özlemişti.

Üzerine uykunun ağırlığı yavaştan çökmüştü. Nefes alışverişi düzene girerken, az sonra olacakları bilse gözünü kırpmadan ayakta dururdu. Uyku ile uyanıklık arasında gitgeller yaşayan kadın üzerini değiştirmedigi için pişman olmuştu.

Oflayarak gözlerini açtı. Gece lambasının aydınlattığı odaya gözlerini alıştırmak için birkaç kere kırptı. Yerinden doğrulmak için dirseklerinden güç aldı. Fakat ne olduysa genç kadının nefesi aniden kesilmiş, göz bebekleri büyümüştü. Ne olduğunu anlaması ise saniyeler sürmüştü. Ağzını kapatan eli görene kadar her şey iyi geçmişti.

Çırpınarak geri kaçmaya çalıştı kadın. Ağzını kapatan her kimse büyük çapta bir kriz yaşatmaya niyetliydi. Çırpınan kadınının görüş alanına tanıdık bir çift yeşil göz girdi. “Güzelim korkma, benim...” Hızlıca konuşarak elini çekmeden karısının kendisine gelmesini bekledi Barzan.

Berçem kocasının olduğunu anladığında çırpınmasına son verdi. Atmak istediği çığlık bir kez daha içinde kalmıştı. Göğsü

* Şev xweş keça delal: İyi geceler sevgili kızım

korkudan yükselip alçalırken, kadın onu korkutmanın öfkesiyle ağzını kapatan kolunu iterek göğsüne vurdu. “Sen benim yüreğime mi indireceksin, Barzan?” Gecenin sessizliğinde neredeyse bağırarak kadını Barzan tekrar ağzını kapatarak susturmuştu.

“Niye bağıırıyorsun manyak kadın?”

Konuşmak istese de şu an için öyle bir şansı olmayan kadın gözlerini ve kaşlarını oynatarak elini gösterdi.

“Bağıırmayacaksan elimi çekeceğim,” diye uyardı Barzan. Bu sefer yakayı ele verecekti. Bu kadın gizlice odaya girdiğini anlamamış mıydı?

Gözlerini bayan kadın hâlâ öfkeliydi. Bağırarak, herkesi onun başına toplayacak, neden gelmediğini soran herkese bu şekilde cevap verecekti. Kocasını elini temkinli hareketlerle çektiğinde Berçem onu iterek tekrar geriye kaçtı. “Ne işin var senin burada?” sorusunu sorduğunda, gecenin hırçın kurduna çoktan dönmüştü.

Onu itip kakan, öfkeyle bakan, hırçınlaşıp bağırırmaktan çekinmeyen kadın Berçem değildi, değil mi? “Senin için geldim,” diyen adamın direnci kırılmıştı. “Seni almaya geldim, kalk gideceğiz.”

“Ha sen beni yine kaçırmaya geldin?” Gözlerini kısarak soran kadın mesafesini korumaya devam etti. Gerçekten şu evlerden adamakıllı çıkamayacaklar mıydı? “Gündüzünde gelip insanlara merhaba demek bu kadar zor mu?”

Kızınmak için direnen adam, karısının gelmeye gönüllü olmadığını anlayınca dudaklarını ısırıldı. “Şu sesini kısacak mısın kadın sen!?”

“Gelmiyorum!” derken bilhassa sesini yükseltmişti Berçem. “Gelmiyorum, sen nereye gidiyorsan git,” diyerek kollarını göğsüne kavuşturdu. Sırtını yatağın başlığına dayadı. Bu sefer gitmeyecek, bu sefer kocasını affetmeyecek, ona kanmayacaktı.

Barzan ağzını eliyle kapatıp etrafını hızlıca taradı. Ağzını kapatacağı bir şey aradı. Tülbentini görünce uzun kolunu atarak onu kapattığı gibi karısının üzerine yürüdü.

Ne yapacağını anlayan kadın elini çekip bağırırmaya kalkıştığında kocasının ateş gibi bakışlarıyla olduğu yere sindi.

“Ağzını açarsan seni pişman ederim!” Tülbenti alıp ağzını sıkı sıkı kapatırken saydırmaya devam etmişti Barzan. “Sus di-

yorum daha çok bağıırıyorsun, gel diyorum gelmeyeceğim diyorsun, gelmişim niye geldin diyorsun, senin için gelmişken üstüne utanmadan git nerede kalırsan kal diyorsun. Ne yapmışlar ulan sana, seni nasıl zehirlemişler!”

Geldiğine, onu kaçırdığına pişman edecekti Berçem.

Yataktan kalkan genç adam karısının kolundan tutup kaldırdı. Berçem kaçmaya, Barzan kaçırılmaya niyetliydi. Berçem kalmaya, Barzan gitmeye yeminliydi. Berçem direnmeye, Barzan şaşırmaya devam ediyordu.

Karı kocanın sessiz dövüşme-didişme savaşı son hız devam etmişti. Ağzı kapalı olmasına rağmen inlemeye devam etti Berçem. “Beni ne hale düşürdün...” diyen kocasına gözlerini baydı. Ağzı bağlı olmasa, hak ettin demeyi bilirdi ama konuşma şansı clinden alınmıştı.

Barzan bu şekilde olmayacağını anlayınca karısını atik bir hareketle omzuna çuval gibi yükledi. “Sana yemin olsun tek bir ses çıkarırsan, seni pişman ederim, Berçem.” Kalçasına bir şap-lak darbesi de attıktan sonra kapıya yürüdü.

Tehdidi işe yaramış olacaktı ki karısının sesi ve çırpınışları kesilmişti. Daha huylanıp tekrar ses çıkarmadan bu evden çık-malıydı. Kapıyı hafif araladı genç adam. Mahsum’u hazır halde görünce güldü. “Temiz mi?”

“Temiz, geç.”

Berçem’in gözleri neredeyse yuvasından çıkıp yere yuvar-lanacaktı. Mahsum ağabey ona yardımcı oluyordu. Görmediği adama içinden teessüf ediyordu. Dayısı içerideyken bunu ona nasıl yapardı? Alaz ve Afran’ı görüştüren adam bunu da yapardı! Bu adam gerçekten felaketin önde gideniydi.

Aydınlık yolu hâlâ geçerken dayısına yakalanırlarsa ne ola-cağını düşünüp durdu. Kocasının hızlı adımları ve Mahsum ile fısıltısı genç kadını deli etmişti. Yine kocası tarafından kaçırılı-yordu. Çocuklarına anlatacağı ikinci bir macerası daha olmuştu.

Yürüdükçe karanlık bir yere sapmışlardı. Berçem etrafına bakınıp nerede olduğunu çözmeye çalışıyor ama karanlık olması görmesini engelliyordu. Arabanın kapısının açılan sesini duydu-

ğunda bağırmmamak için mücadele etti. Bu adam gerçekten aklını kaçırmıştı.

Kocası onu yere bıraktığı gibi arabaya yüklemişti. Berçem nefes nefese kalan adamın kapıyı üzerine kırarcasına kapatmasıyla geriye vitesin üstüne doğru düşmüştü. Arabanın etrafında dönen kocasının karanlıkta parlayan korkunç yeşil gözlerine bakarken içi titredi. O gözleri gülerken izlemişti, bu kadar korkunç bakarken değil.

Mahsum'a yardımı için teşekkür edip arabaya binen genç adam Afran kıllanmadan yola çıkmıştı. Arabaya bindirdiği kadına bakmayıp ağzını açmamakta ısrarcıydı. Hem bu onun cezasıydı.

"Çiftliğe gidiyoruz, yarın herkes kimin yanında olduğunu öğrenir," bilgisini verdikten sonra son sürat devam etmişti. Günlendir karısı telefonunu açmıyordu. Alaz olmasa karısından haberi olmayacaktı. Kız kardeşi gittiği gün ona mesaj atıp geleceğini söylemiş, gönlünü almıştı. Gelmek için hazırlandığı her seferde karısının onu cevapsız bırakması engel olmuştu. Bu sefer duvara fena toslamıştı.

Yol boyunca Barzan konuşmamış, karısının tülbentini ağzından çekmemişti. Açıkta bıraktığı saçları omzuna dağılmıştı ve Barzan elini uzatıp düzeltmemek için direksiyona yüklendi. Çiftliğe varana kadar bu kadına dokunmayı kendine yasakladı.

Uzun yolculuk nihayet son bulmuştu. Çiftliğin önüne arabayı park edip, karısına inmesini söyledi. Berçem inmeyince Barzan arabadan inip etrafında dönerek kapısına geldi. Kapıyı çekip başıyla in hareketi çekti.

Omzunu silkerek reddetti Gelincik.

Yüzünü avuçlarına süren genç adam sabır çekti. Harbiden bu kadın canına okunmaya yemin etmişti. Barzan eğilip bir elini kalçasının altına, diğerini sırtından dolayarak karısını çekip kucakladı.

Arabanın kapısını ayağıyla kapatıp karısına keskin bir bakış attı. Ardından eve doğru yürüdü. Kapının önüne geldiğinde karısını indirdi. Cebinden anahtarı çıkarıp kilidine soktu. Anahtarı çevirdiğinde bile karısını bırakmadı.

İçeri girdiklerinde tülbenti çözmeyen karısının yerine tülbenti açıp onu özgürlüğüne kavuşturdu. Kollarını iki yana açtı.

“Burada istediğin kadar bağır,” diyerek tülbentini eline doğru doladı. Uzun saçları omuzlarından dökülüyor, avuç içlerini kaşındırıyordu.

Berçem’in üzerine doğru yürüdü. Kaçmayıp olduğu yerden kıpırdamaması işine gelmişti. Kollarını beline dolayıp yüzünü yüzüne yakınlaştırdı. “Beni özlemedin mi?” Yeşil gözleri yüzünün her zerresini aşkla izledi. Sarılmadan kokusunu içine çekti. Ne kollarını sardı ne ses etti. Yüzünü izleyerek gizlice vuslatın tadını çıkardı.

Alnını alnına yaslayıp gözlerini yumdu. “Bana sarılmayacak mısın?” derken sesi boğuk boğuktu. Kadını koklayarak burnunu boynuna kadar götürdü. İçine içine çekip hasretini dindirdi.

“Sen nasıl benden uzak durmayı isteyip bunu başardıysan, ben de senin isteğine saygı duyup bunu devam ettirebilirim. O yüzden sana sarılmayacağım, Barzan.” Nazikçe kocasını kendinden uzaklaştırdı. Sırtını dönüp odalarına son sürat yürüdü.

Odaya girdiklerinde Barzan kapıyı arkasından kapattı. Son bir kez bu konuyu konuşacaklardı... “Beni dinle, sonra kararını verirsın,” diyerek karısının dikkatini üzerine çekti. Yol yorgunuydu ama bu geceyi kendisiyle konuşmayan bir kadınla geçirmek istemiyordu.

“Ben seni dayın için gönderdim...”

Berçem sözünü kızarak kesti: “Bana artık bu bahaneyi sunma. Sen beni dayım için göndermedin. Sana beni yine yalnız gönderme, dedim, beni yine gönderdin ya. Ben sana gitmek istemediğimi söylediğim halde.”

Üzerinde âdeta yük gibi duran saçlarını öfkeyle arkaya savuşturdu. “Geçen sefer senin yüzünden gittim ben. Yine seni bana sordular. Bu sefer gitmeyeceğimi söylediğim halde bana evden kovarcasına git dedin. Sonra odaya gelip bana sözde geçerli bir sebep sunup yine gönderdin.”

“Ulan ben seni düşündüğüm için gönderdim. Seni keyfimden göndermedim. Gitmeseydin, gitmeyecektik.”

“Ben dayımın düğününe rağmen sen gitmediğin için gitmeyecektim. Sen kocamsın, anladım.”

“Bana karşı durma, yanımda ol, dediğimde oldun mu?”

“Oldum, Barzan. Ben senin yanında oldum. Senin yanında olduğum için *gitmeyeceğim*, dedim, sen anlamadın. Beni sakın bu konuda suçlama.”

Sesleri birbirine yükseldikçe daha kötü olacaktı. İkisi de derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. Ne kadar sakin konuşurlarsa o kadar çabuk sonuca varacaktı. Yeni bir kaos çıkarmanın gereği yoktu.

Sakallarını ovuşturdu genç adam. “Seni göndermeseydim, sen ne kadar benimle kalsan da kırgın olacaktın. O nişan senin dayının nişanı. Alaz’ı geçtim artık, senin dayın.” Berçem Hanım’ın idrak etmesi gerekiyordu.

“Güzelim bak, senin dayından başka ailen, dayının da senden başka ailesi yok. Kan bağı açısından sadece ikiniz varsınız. Sen bugün dayının hem annesi hem babası, onları temsil ediyorsun. Dayın zamanında senin temsilcin olmuştu her açıdan.”

Berçem’in bütün siniri burukluğa dönmüştü. Kocasını bu konuda haklıydı.

“Berçem ben seni nasıl nişana göndermem. Sen nasıl burada olamazsın. Kalacağını bildiğim için, babam döndüğünde seni göndermeseydim bir daha göndermeyeceğim için git dedim. Bak bunu anlamak gerek. Sen erkenden geldin, ben işlerim için kaldım. Kimse bu açıdan bakmıyor ki beni sorup duruyorlar sana.”

Başına nükseden ağrıyla yüzünü buruşturdu Berçem. “İnan ki çok yoruldum, Barzan. Seninle savaşmaktan da yoruldum, bu olanlardan da yoruldum. İnsanların sorularından, çıkardıkları dedikodudan, bu durumumuzdan haz almalarından da yoruldum.”

Üç adım atarak aradaki bütün mesafeyi bitirdi ve karısını kolları arasına aldı Barzan. “İnsanların yarın bizi gördüğünde suratlarının alacağı şekilden ötürü biz de hazzımızı yaşarsınız, güzelim.” Alnını öpüp, kollarını tekrar bedenine sardı.

Kocasını kendinden itmekten yine çekinmedi Berçem. “Barzan bütün bunlar burada sensiz geçirdiğim günleri telafi etmiyor. Anlamıyor musun, sana kırıldım ben, kırıldım.” Parmağını göğsüne vurdu. “Şu gözünü sevdiğim memlekete seninle beraber gelmek varken yine tek başıma geldiğim için incindim.” Israrla anlatmak istediği şeyi üstüne basa basa tekrar edecekti.

Burun kemerini sıkıp olanlara içinden küfretti Barzan. “Seni göndermeseydim de kırılacaktın. Benden nefret edecektin, Berçem. Ben o düğüne geldim, bir kayıp yaşadık, bugün hâlâ da o kaybın acısını çekiyoruz. Seni göndermeseydim ikinci bir kaybı da yaşayacaktım. Hem seni hem Alaz’ı kaybedecektim.” Elini uzatıp yanağını sevdi. “Seni gönderdim ki ben de arkandan geleyim. Ben bugün senin için geldim. Eve gitmedim, direkt sana geldim.”

Berçem gözlerindeki samimiyeti, bedenindeki yorgunluğu onu süzdüğünde fark etmişti. Gerçekten onun için gelmişti. Alaz’a gitmesi gerekirken ona gelmişti. Gardı kırılan kadın kocasına sarıldı. Bütün soruların cevabı neredeyse verilmişti. Her şey halledilmiş görünüyordu. Geriye kalan sadece bu adama sarılıp yanında olmadığı her günün acısını çıkarmaktı.

“İşini Orhan’a devredip daha erken de gelebilirdin.” Tavırlı sesiyle sarıldığı adama yüklendi.

“İzin mi verdin?” diye sordu Barzan azarlayarak.

“Yine suçlu ben mi oldum?”

“Niye telefonlarımı açmadın?”

“Farkındaysan sana küstüm, sana kırgındım, sana kızgındım, senin sesini duymak istemiyordum.”

“Siz kadınlar küsmeye gelince nasıl da vicdansız varlıklara dönüşüyorsunuz.”

Berçem geri çekilip göğsüne vurdu. “Beni bir daha kaçıрма. Gel elimden tut, gidelim de.”

Zümrüt gibi parıldayan yeşil gözlerini içine çekercesine izledi ve güldü Barzan. “Gel dediğimde bu adamla gelecek misin?”

“Geleceğim,” sözünü verdi kadın.

“Her zaman mı?”

“Her zaman!”

Bölüm 11

Kibrin Cilvesi

Çay yanında biri varsa içilmeye doyulmayacak kadar güzel demleniyordu. Demini tutturana kadın, adamın gözünde başka güzelleşiyordu. Muhabbet daha içten oluyordu ve gönül hoş oluyordu.

Karşısında oturmuş, elindeki hurmayı ortadan ayırıp çöpünü içinden çıkaran dalgın kadını izlerken bir kez daha onun savaşmaya değer bir kadın olduğunu anladı. Gitse peşinden koşmaktan asla gocunmayacağı kadar eşsizdi Barzan için.

“Hurmaya verdiği kadar ilgiyi bana vermedin.”

Kocasının davudi sesini işitince ağır ağır adama döndü Berçem. Onu ilgiden mahrum bırakıp delirterek acısını çıkaracağını kendine teskin etmişti. Yavaştan oyunu başarılı oluyordu. “Çayını, çerezini önüne koydum, oturdum karşına seninle konuşuyorum.” Cümlelerin içinde gizli bir soru vardı: *Benden daha neyin ilgisini bekliyorsun?*

Çayından bir yudum alıp dipliğe bıraktığında sigara paketine uzandı adam. Bir dal çıkarıp dudağının arasına aldı. Çakmakla ucunu yakarken yeşil gözlerini refleksiyle kısmıştı. Bu hareketiyle karısını etkilediğinden habersiz, zehirli dumanı içine çekip ardından

dan iki dudağının arasından uzun uzun üflledi. Sigarasını küllüğe bıraktı ve karısına yeniden döndü. Hayranlıkla bakan ifadesiyle karşılaşınca dudağının kenarı kıvrıldı. “Çok ilgi gösterip şımartmayayım diyorsun?” diye sordu. Sesindeki eğlenceli ton duyulmaya değerci.

Kaşlarını kaldırarak hayır cevabı verdi. “Yeterince ilgilendiğimi düşünüyorum.” Ardından kıkırdadı. “Çok ilgi verince koskoca ağa çocuk gibi şımartıyor, çekmek zor oluyor.”

Çiftliği inleten kahrkahası beraberinde karısını da güldürdü. Ağa olmak çocuk gibi gülmesine engel değildi ya!

“Aklım kınada, Barzan Ağa. Akşama kına var ama ben buradayım Derya’ya yardım etmem gerekirken,” diyerek dalgınlığının sebebinin bir kısmını açıkladı. Bütün sebebi kına zannetmesinde sakınca yoktu.

Barzan’ın kahrkahası kesilmiş, yüzü aniden değişmişti. “Benim yanımda başkalarını mı düşünüyorsun?”

“Bashaları dediğın Derya. Beni onların evinden kaçırdın ama üç gün sonra dayımın ev sahipliğini onlar yapacak.”

“Mahsum senin neden burada olduğunu biliyor, aynı zamanda ailesi de. Bunu kendine bu kadar dert etmene gerek yok.”

“İnsanların ne düşündüğünü umursamaman zaman zaman hoşuma gitse de bugün kesinlikle karşıyım, Barzan Ağa.”

Barzan Ağa dediğine göre belli ki sinirliydi karısı. Onu düşünmesi gerekirken tabii bir açıdan haklı olsa da başkalarını düşünüyordu. İlgisini gerçekten kesmişti ve yamacına oturmak yerine karşısına geçip oturmuştu. Gerçekten kırgınlığı devam mı ediyordu yoksa intikamını mı alıyordu, çözemedi.

Ah kadınlar, intikam almaya yatkın sinsi varlıklar...

“Sadece bugün mü karşı olacaksın, yoksa yarın da mı böyle karşımda oturacaksın?”

Berçem burnunu çekerek masum bir yüz ifadesi takındı. “Yarın düğün, yan yana olamayız.”

Sigarasını alıp içine hızlıca iki fırt çeken adam aynı hızda dumanı havaya geri üflledi. Berçem Hezeroğlu baya baya kaçtıyordu. “Diğer gün?” diye sordu. İntikam aldığına kalıbını basabilirdi Barzan.

Düşünür gibi yaptı. “Mahsum ağabeylerde kalacak mısın?”

“Hayır,” diye cevapladı Barzan.

“O zaman yan yana olmayacağız. Şansını kaybettin canım.”

Canım... Bu hitap pek karısının kullandığı bir hitap değildi, hele kendisine karşı. “Hayatım diyen, dilemin* diyen kadına ne oldu?”

Ufaktan sinirleniyordu kocası, çok güzel... Berçem içini titretecek bir gülücükle soru sordu: “Sen benim canım değil misin? Benim canım olduğun için sana canım demem niye garip geldi?”

“Sorularına soruyla cevap vermeyi bırakacak mısın?”

Hurmayı tekrar eline alan genç kadın midesinin almayacağı-nı hissedince geri bıraktı. İki gündür çiftlikteydi ve hâlâ ağzına doğru düzgün bir şey almamıştı. Çok acıkınca bir domatesi tuzlayıp yiyebiliyordu. Normalde çiftlik havası iştahını açardı ancak Barzan’a olan kırgınlığından mıdır kızgınlığından mıdır nedir, bir türlü yemek yiyemiyordu. Mardin’e geldiğinden beridir iştahsızlığı vardı ancak çiftlik hepten kesmişti. Barzan’ın doktora gidelim inadını ise reddedip duruyordu.

Hem Alaz’ın hem dayısının heyecanı sardığı için de böyleydi.

“Sen de hiçbir şeyden memnun değilsin, ağam.” Cilveli edasıyla kocasına dudağını büzdü. “Müessesem seni mutlu etmek için hizmete kapalı.”

Barzan cümlelerin sonuna kadar umutla gülümserken, cümlelerin sonundaki kelimeyle büsbütün çıldırmıştı. Sigarasını iki çekişte bitirmiş, izmariti küllükte söndürerek oturduğu yerden kalkmıştı.

Üzerine çekidüzen verip karısına doğru ağır adımlarla yürüdü. Elinden tutup yerinden kaldırarak çekiştirdiği karısıyla balkonun üç basamaklı merdivenini inerek bahçeye geçti. Yeşilliklerin içinde elinden tuttuğu kadınla yürüdü.

Hiç sesini çıkarmadan elinden tutup götürüşünü sessizlikle kabul etti Berçem. Bunun altından bir şey çıkmazsa sessizliğine devam edecekti.

Kuyudan gelen suyla küçük bir dere ve uzanan dere yolunun sonuna küçük de bir şelale yapmışlardı. Şelalenin önüne kadar

* Dilemin: Kalbim

karısıyla beraber yürüdü. Şelalenin sesi, etrafını saran çeşit çeşit çiçeklerle izleyene huzur veriyordu.

Barzan karısını çekiştirerek önüne sürükledi. Kollarını karına dolayıp çenesini şakağına dayadı. Üç gün gülseler, beş gün üzülüyorlardı. Evlendiklerinden beridir bir türlü rayına oturtamamışlardı yuvalarını.

“Biz niye dağılıyoruz, Berçem?”

Sesindeki arasına acı gizlemiş isyan tınısını dinlerken içi sızladı. Ellerini ellerinin üstüne kapadı. “Bilmiyorum ama bence sebep sensin...” diyerek belli belirsiz güldü. Kocasının da yarım ağızla güldüğünü duydu.

“Senin suçu üzerine almanı beklemiyordum zaten,” diye güldükten sonra derin bir soluk alarak devam etti Barzan. “Niye toparlanamıyoruz biz, güzelim?” Kollarını vücudunun etrafına daha sıkı sardı. Bıraksa kaçacaktı sanki.

“Senin yüzünden...”

Gözlerini yuman adam suçlamalara her şekilde maruz kalacağını anladı.

“Tartışmalarımız?” diye sordu Barzan.

“Sen başlatıyorsun?” cevabıyla karşılık verdi Berçem.

“Küslüğümüz?”

“Lafların yüzünden ben küsüyorum.”

Gözlerini baydı genç adam. Yok, bu kadın yeşilliklerin ve küçük şelalenin huzurunu da alamıyordu. Berçem bütün duygularına format mı atmıştı Barzan onu kaçırmadan evvel?

“Ben şimdi sana neyi sorsam, cevabın beni suçlamak mı olacak?”

“Sen kavganı ediyorsun, ağzına geleni söylüyorsun, kırıyorsun, döküyorsun sonra gelip bir özürle her şeyi halledeceğini sanıyorsun. Seni affettiğim gün yine evde kaos çıkarıyorsun.” Nefes almadan konuşan kadın ellerini ellerinin üzerinden çekip kollarını iki yana açtı. “Yalansa yalan de, Barzan Ağa?”

Yalan demeye fırsat vermemişti karısı. “Haklısın, Berçem,” diyerek kabul etti.

Kocasının kollarını çözen genç kadın omzunun üzerinden bakıp tebessüm etti. “Haklıyım tabii.” Yeşil gözleri aşkla baksa

da kırgınlığı o aşkın üzerini kapatmıştı. Barzan'a yakın olmak yaralarını ne kadar sarsa da izini silemiyordu.

"Benim kına için hazırlanmam gerek. Alaz eşyaları göndermişti ama bakmamıştım." Minik bir tebessümle kocasını yalnız bırakarak geldiği yolu geri yürüdü. Bu sefer kolay olmayacağını anlaması gerekti. Hatasını anlasa bile, özü dilese bile kanmayacaktı.

"Berçem!"

Seslenen kocasıyla basamağını çıktığı merdivenin ortasında durdu. Bedenini kocasına çevirdi. Yeşilliklerin içinde azametiyle yakışıklı bir adam duruyordu. Hiçbir yeşil gözleri kadar güzel değildi. Aradaki mesafe gözlerinin içine değen sevdâyı görmeye engel değildi. Şimdi bu uzun mesafeyi koşarak kat edip, kollarında sevdasını paylaşmak vardı.

Ah şu kırık gönül...

"Efendim."

"Ben kendimi sana teslim ettim, kadın. Gönlümü kırma!" gizli yalvarışıyla bağırdı.

Kadın arkasını dönüp giderken mırıldandı: "Oysa sen gönlümü çoktan kırdın."

Kibir karakterin çöpüdür. Kibirlendikçe eşelediğin çöp gibi o insan yanında duramayacağın kadar kokuşur. İçinde bir gram kibri olan insanın insanlığından hep şüphe duyarsınız. Miran ve Barzan kibir kasırgasına tutulmuş iki hırçın kartala dönüşmüştü. Yahut öfkelerinin üstünü kibirle örtüyorlardı.

Karşı karşıya gelmiş iki büyük ağa, içlerinde bulundurdıkları öfkeyi dışarı taşırmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Çünkü en iyi dostları Mahsum'un kız kardeşinin düğünüydü. Düğünü mahvetmemek için kendi öfkelerine zor da olsa sahip çıkıyorlardı.

Nefretini saklamak yerine gözler önüne seren Miran Kara gülümseyerek ellerini cebine koydu. Gözlerini bir saniye olsun üzerinden ayırmayan Barzan Ağaya küçümsercesine fısıldadı: "Karını tek gönderdiğini duymuştum."

“Çakalların etrafta dolaştığını duyunca geldim.”

“Korktun demek?”

Kısa, acımasız bir gülüşle sorusunu ezdi Barzan. Korkmadığını Miran’dan daha iyi kimse bilmiyordu. “Aslanlar ne zaman çakallardan korkar oldu, Miran?” Özgüvenle karışık öfke, karşıdakini sözleriyle alt etme hevesi veriyordu.

Cevabıyla yüzündeki müstehzi ifade derinlik kazandı. Sadece gelmek istedi Miran Kara. “Mardin’e gelmeyi bilir miydin, Hezeroğlu?”

“Sana bırakmaya pek niyetli değilim.”

“Bu topraklar...” dedi Miran gözleriyle etrafı gösterirken. “Benim! Seni hiç göremedik.”

“Büyük bir memnuniyetle dile getirebilirim ki Miran, meydana bundan sonra çakallara bırakmayacağım.”

Çakal benzetmesine tısladı. “Yeni bir savaş açıyorsun demek?”

“Savaş sadece senin için geçerli...”

Barzan lafını bitirmeden Mahsum araya girerek iki adamın da başlatmaya niyetli olduğu savaşı durdurmaya çalıştı. Şu an damat evindeydiler. Kız kardeşinin düğününü mahvetmek bir yana dursun, iki arkadaşının kavgaya tutuşmasını istemiyordu. “Barzan, herkes bizi izliyor,” derken gözlerini eski dostu Miran’a kaydırdı. “Bari böyle bir günde olay çıkartma, Miran.”

Omuz silken Miran Ağa kaşını havaya kaldırıp Mahsum’a baktı. “Sadece selam vermek istedim.”

Barzan cevap vermektense yerine geçip otururken Miran da kendisine ayrılan köşeye geçip oturmuştu. Bir kez daha Barzan Hezeroğlu ile karşı karşıya gelmişlerdi. Ayak ayaküstüne atan Miran bakışlarını Barzan’dan çekip karşı tarafa baktığında onu izleyen karısını gördü.

Dört gündür Helin ile konağın iki yabancısı olmuşlardı. Karısı onu gördüğü an ya köşe bucak kaçıyor ya görmezden geliyor. Baya büyük olmuştu kavgaları, baya ateşli, baya sancılıydı.

Miran elbette hak veriyordu ama düşündüğü hiçbir şey olmamıştı. Lakin karısı dinlemeyecek kadar kendini kaybetmiş, üstünü laf yığınıyla doldurarak anlatma zorunluluğu hisseden Miran’ı çıldırtmıştı.

Özellikle de, ‘Babamın evine giderim,’ tehditlerini hatırladıkça sinir sistemi çöküşün âlâsını yaşıyordu. Gözlerini Helin’den ayırmak istemese de hemen karısının karşısında oturan başka bir kadın göz bebeğine ilişti: Berçem Hezeroğlu!

Miran, Berçem’i izlerken; Berçem, Helin’i izliyordu. Barzan Ağa ise karısını izleyen Miran’ı izliyordu. Bir döngü içinde herkes payına düşeni nefret ve merakla izliyordu.

Ne var ki Barzan korktuğu gibi karısını aşkla izleyen bir adam görmedi. Aksine nefret ateşinde kavrularak izliyordu. Ama bu bakışları bile görmek istemedi. Karısına nefretle bile bakmasını istemiyordu. Ayağa kalkıp karımı izlemeyi bırak diyeceği sırada Miran, bakışlarını Berçem’den keserek yine karısına çevirmişti. Fakat bu sefer Helin onu izlemiyordu. Yanında oturan kız kardeşi Zelin ile konuşuyordu. Karısının onu görmek istemediğini de biliyordu. Doğrusu Miran da görmeye gönüllü değildi. Lakin onu kırdığı için kendisini kötü de hissediyordu.

Derin bir iç çekişle yanında oturan adamlara dönen genç adam, kendini istemeden de olsa sohbet vermişti. Bir düğüne gelmişti ve tadını çıkarmak istiyordu, kimseyi düşünmek istemiyordu bu süreçte.

Helin kocasının bakışlarının üzerinden kalktığını hissedince bakışlarını onun olduğu tarafa çevirdi. Büyük aşiret adamlarıyla konuşuyor sohbet ediyordu. Az önce Barzan Ağa ile karşı karşıya geldiğinde kalbi korkuyla sarsılmıştı.

Miran, Barzan Ağa ile kavga etmesini istemiyordu, Hezeroğlu ailesinden hiç kimseye bulaşsın istemiyordu Helin. Bir annenin bir babanın yüreğini yakmış, feryat figan ağlatmıştı. Toprağa gömdükleri kimse değil, Ciwan idi. Tekrar bir yüzleşmeyle canlarını daha fazla sıkmak istemiyordu. Kocasının karşısında oturan Barzan Ağaya bakmaya korkuyordu. Onu görmezden gelerek kız kardeşiyle konuşmaya çalıştı. En azından kafasında dönüp dolaşan düşünceleri atardı.

“Annem neden gelmedi?”

“Biliyorsun, düğünleri pek sevmiyor. Babamla geldik, altınımızı takip gideceğiz hemen.” Zelin keyifle ablasını izlerken onu

ne kadar çok özlediğini fark etti. Ablası gittiğinden beri kendisini yalnız hissediyordu. Onun için ise üzüliyordu. Teyzesinin pek iyi davranmadığını da biliyordu.

“Ama annem geleceğini bilseydi kesin gelirdi.”

Altın bileziğiyle dalgın dalgın uğraşırken acıyla tebessüm etti Helin. Annesi koş a koş gelirdi. On beş günü dolduktan sonra baba tarafı kızının yemeğini yapar, damadıyla beraber davet ederlerdi. Gelin iki gece babasının evinde kalırdı.

O günü iple çekiyordu Helin. Yeni gelin olmalarından mütevellit baba evine gitmeden hiçbir yere misafirliğe de gidemezlerdi. Kaynanası Zana Hanım hasta olduğunu söyleyerek mecbur gelinini göndermişti. Helin ise el mahkûm gelmişti. Annesinin gelmeyeceğini bilseydi evden çıkmadan evvel arar, gelmesini söylerdi. Ama iş işten geçmişti.

Gerçi dört gündür kendi varlığından şüphe edecek duruma gelmişti. Nehir’in ara sıra sorması dışında pek konuşmuyor, kimseyi görmüyordu. Miran ile ilk ve büyük kavgasından sonra ipler gerçek anlamda kopmuştu.

Mahrem odaları iki yabancının en acı şahidiydi. Gecesi Miran Ağa odaya gelmeden yatağında uyuma numarası yapıyor, sabahında ise daha kuşlar uçmadan evvel uyanıp odayı ateş sarmış gibi kaçarak terk ediyordu. İsteğe bulunan kocasının işlerini Nehir’e bırakmıştı.

Büyük kavganın olduğu günün akşamı Miran Ağa evdeki herkese kavgadan annesinin haberinin olmaması konusunda keskin bir uyarıda bulunmuştu. Kız kardeşleri korkudan ağızlarına fermuarı çekerken çalışanlar ise olayı duymazdan gelerek kafalarından silip atmıştı.

Zana Hanım oğlu ve gelini arasındaki uzaklığın farkındaydı. Kardeşinin evine gitmeden önce oğlu karısını överken, evine döndüğü gün oğlu karısının adı anıldığı yerde durmaz olmuştu. Bu durumun Zana Hanım’ı keyiflendirdiğini görmemek aptallık olurdu...

Annesinin bilmediği kavganın keyfini Sinem göbek atarak çıkarırken, Nehir bir nevi Helin’in yanında durarak destek ol-

muştı. Bu olayda ağabeyinin büyük bir suçu vardı. Bunu inkâr edemezdi.

“Miran sana karşı nasıl?”

“Gayet iyi,” diyerek kısa kesti genç kız. Kız kardeşini bu olay için üzmemek istemiyordu.

Şüphesini saklamadı Zelin. “Emin misin?”

“Elbette... teyzeme karşı beni koruyor.” Kız kardeşinin ellelerinden sıkıca tutarak güven veren bir gülümseme sundu. “İçiniz rahat olsun.” Korkularını başka türlü alamazdı. İnanmayacağını bildiği halde bir nebze de olsa ikna etmeye çalıştı.

Zerre itimat duymayan Zelin, ablası üzülmessin diye sahtece gülümsedi. Ne Miran’a ne teyzesine ne de teyzekızlarına bir sevgisi kalmıştı. Ablası üzülmeye devam edecekti. Miran onu sevmeyip değer vermediği sürece ablası süzülüp eriyecekti.

Ablasının koluna dokunan orta yaştaki kadını görünce meraklandı Zelin. Damat tarafıydı belli ki. Derya’nın ailesini az çok bilirlerdi. Damat onlara yabancı olduğundan kadını da tanıyamamıştı.

“Aaa buraya oturmaya mı geldiniz, hadi halaya.” Zelin keyifle ayağa kalkarken Helin dudaklarını büzerek kafasını salladı. “Teşekkür ederim ama böyle iyiyim.”

“Helin hadi ama.” Ablasının kalkması için elinden tutarak teşvik etti Zelin.

İnatla olumsuz cevaplar veren kadın kalkmamak için yerine sindi. Öleceğini bilse Miran’ın karşısında halaya girip oynamazdı, utanırdı bir kere. Heyecanlanır, tökezler, belki de yere düşerdi. Bunu göze alamazdı.

Helin’in gelmeyeceğini anlayınca Zelin halaya karıştı. Herkes halaya karışmış keyifli bir şekilde oynarken kendi gibi onları izleyen birkaç tanıdık gördü Helin. Gözüne çarpan Berçem ile bakışları kesişti. İkisinin de bakışları ifadesizdi. Ne bir selamlama ne bir nefret vardı. Belki ikisinin de anlatmak istedikleri vardı. Fakat ne konuşacak dilleri vardı ne de konuşacak güçleri...

Düğün tam gaz devam ediyordu. Gelinin damatla beraber halaya katılmasıyla ortalık tam bir eğlenceye dönüşmüştü. Zılgıtlar kulakları tırmalıyor, halay başını çekenlerin yanında davul

ortalığı inleterek eşlik ediyordu. Yerinden kalkamayan dokuz on kişinin arasında Berçem, Helin, Barzan ve Miran da vardı.

Berçem kalkıp oynayamayacak kadar yorgundu. Helin heyecanı yüzünden düşerim kokusuyla kalkamıyordu. Barzan ve Miran düşmancılık oyunu oynamaya devam ediyordu. İki ağanın birbirine olan saf nefret içeren bakışları halaydan daha ateşliydi.

Halay coştukça coşmuştu. Gelinlikle daha fazla oynamayan Derya halaydan çıkarılıp alınmıştı. Takı töreni o esnada başlatılmıştı. Oturmaktan sıkılan iki kadın birbirini fark etmeden aynı anda kalkmış, hediyeleriyle beraber Derya'nın yanına kadar gitmişlerdi.

Helin kocasının hediye olarak gönderdiği altın setini takarken onu izleyen bakışları görmezden gelerek keyifli havası takınarak gelini tebrik etmiş, oradan ayrılmıştı. Arkasından Berçem Hezeroğlu da kocasının verdiği altın setini takarken o da bakışları görmezden gelerek hemen takıp geri kaçmıştı.

İlgili bakışlardan bunalınca hızlı adımlarıyla odanın kapısına kadar ulaştı. Kaftanın ucundan tutup düşmemek için hafif yukarı çekince kapıda kim var kim yok kontrol edememiş, duran her kimse ona çarpmıştı.

Öne doğru tökezleyen Helin kendisine kimin çarptığına bakmak için omzunun üzerinden arkasına kafasını çevirmişti. Berçem'i görünce ağzı aşağı doğru sarkmıştı. Başta kasten yaptığını düşünmüştü. Fakat Berçem'i de en az kendisi kadar şaşkın görünce yanlışlıkla çarptığını geç olmadan anlamıştı.

"Kusura bakma, göremedim."

"Sorun değil." Anlayışla karşıladı Helin. Kasten yapmış olsa da kocasının ve kuzenin yaptığından ötürü yine de anlayışla karşılardı. Berçem'in gideceğini anlayan Helin elinde olmadan, "Nasılsın?" diye sordu. İlk selam vermesi gereken kendisiydi. Sonuçta onları düşman taraf olarak gösteren kendi kocası Miran'dı. Helin'in onlarla düşman olduğu söz konusu bile değildi.

"İyiyim, sağ olasın." Mesafeli sesiyle Helin'e zoraki gülümsemiş Berçem.

Etraftaki herkes takı törenini unutmuş, nefeslerini tutarak onları izliyordu. Gerginlik arşa yükselmiş, boğazına kadar düğüm-

lenmişti. Mesafeli olmakta haklıydı, konuşmamakta da haklıydı. “Şey... Anlıyorum...” Rahmetli kocasının konusunu açmak istemiyordu ama konuşma zorunluluğu hissediyordu Helin. “Belki rahmetli ko... kocandan dolayı bana da nefret besliyorsunuz, bilmiyorum ama başınız sağ olsun. Geç...”

Sözlerini kesti Berçem. “Kimseye nefret beslediğim yok.”

“Anlıyorum.” Başka bir şey demedi Helin. Konuşmak istemediği belliydi. Kafasını hafif sallayıp odadan çıkacağı sırada Berçem’in sesini duydu.

“Sana nefret ve benzeri bir his beslemiyorum. Senin bir suçun yok, Helin.”

Kafasını bir kez daha sallayan Helin, “Belki bana bakınca nefret ve öfke görüyorsun. Sonuçta kocanı öldüren adamın karısıyım ama sana tüm kalbimle söylüyorum ki içiniz rahat olsun. Miran Ağa hayatından hiç memnun değil,” dedi. Kısık sesle gerçeği ifşa ederek sırtını dönmüştü.

Söyleyeceklerini söyledikten sonra odadan çıkan Helin, bahçede tanıdığı herkesle hızlıca vedalaştıktan sonra arabada onu bekleyen kocasının yanına doğru yol aldı. Berçem’e söylediği gerçekle içine su serpilmiş, gönlü azıcık da olsa ferahlamıştı.

Arkaya geçmek istese de bakışlar üzerinde olduğu için ön tarafa oturmuştu. Çantasını kucağına yerleştirip kafasını cama çevirerek dışarıyı izledi. Kaynanası çakmasın diye sabah Miran ile tek başına düğüne gelmeyi kabul etmişti. Ki şansına Miran’ın tanımadığı bir arkadaşı da onlarla beraber gelmiş, arabada tek kalmamışlardı.

Fakat şimdi kimse yoktu, ikisi yalnızdı. Eve gidene kadar da bu yalnızlık devam edecekti. Camdan dışarıyı izleyerek bu eziyete gidene kadar katlanabilirdi. Kokusunu her gece uzaktan içine çekerken şimdi bir vites aralığı kadar uzakta olan adamın kokusuyla sarhoş olmuştu.

Asıl eziyet; kokusunda gizlice sarhoş olmaktı. Miran’a karşı tepkileri salt bir öfke içinde olsa da içindeki dalgalar günden güne değişiyordu ve bu değişim Helin’i korkutuyordu.

Düğün alayından arabayı çalıştırarak uzaklaşmıştı Miran. Yanında olup da yokmuş gibi davranan bir kadınla aynı arabada

nefes alıp veriyordu. Ki bu karısıydı ve sinir yine sistemini çö-kertmeye girişmişti.

“Altını taktın mı?” diye buz gibi soğuk sesiyle sordu.

“Evet.”

Mahkûm muydu bu kadın? Dışarıyı aılıkla izlemenin ne gibi bir zevki vardı? Bu şekilde kaçarak kocasını nefret küpüne dö-nüştürüyordu. Arabanın süratini hızlandırdı Miran. Bir an önce eve varıp bu yoğun ağırlıktan kurtulmak istiyordu. Karısının tele-fonu çalınca gözlerini yoldan ayırıp baktı. Kimin aradığını merak etmişti. Telefona cevap verip her kimse ismini anmasını bekledi.

Helin telefona cevap verip ahizeyi kulağına götürdü. Bir-kaç saatliğine bu sestten ve kendisinden uzakta olmak nimet gibi gelmişti.

“Libê xaltı*?”

“Döndünüz mü?”

“Evet, eve geliyoruz şimdi.”

“Altınızı taktınız mı?”

“Belê**,” dedi bir kez daha.

“Miran’a söyle, eve vardığınızda o da gelsin, hemen şirkete gitmesin. Onunla konuşacaklarım var.”

“Bila***.” Kaynanası başka bir şey demeden telefonu kapatın-ca Helin ahizeyi kulağından çekip çantasına attı. Kocasıyla ko-nuşmak istemese de yüzünü yüzüne çevirmeden buz gibi sesiyle bilgiyi verdi: “Annen eve gelince yanıma uğrasın, dedi. Seninle konuşacakları varmış.”

“Ne konuşacakmış benimle?”

“Bilmiyorum.”

Burnunun kenarı sinirden seğirmeye başlamıştı. Evde kaçış için büyük bir alan vardı ki sinirlenmeye fırsat vermemişti. An-cak daracık alanda olunca anlamıştı ne kadar iğrenç ve küçük düşürücü olduğunu.

“Teyzekızı...”

Karısı gözüyle bakmayan adamın teyzekızı demesi, her ne kadar öyle olsa da incitmişti. Ağırbaşlılıkla kocasına dönüp ses

* Libê xaltı: Efendim teyz

** Belê: Evet

*** Bila: Peki

etmeden cevap isteyen bakışlarını attı. Hiçbir şey olmamış gibi konuşacak, özür dilemeyecek ki özür dilese de ne bu yaptığını affedecek ne de yanına kâr bırakacaktı. Buna müsaade vermeyecekti Helin.

“Teyzem niye düğünde değildi?”

İç yanaklarını ısırarak Helin düşmanca bakmaya devam etti. “Teyzen düğünleri sevmez, bilmez misin?” diye azarlayan tonuyla cevabını verdi.

Azarı yiyen genç adamın kaşları yukarı kalktı. Ardından dudaklarını kıvrırdı. “Unuttuğum için beni bağışla, Geşa.” Alayvari sesiyle karısının azarını ezdi. “Konuşmayı ne zaman öğreneceksin?” diyerek gözlerini yoldan ayırıp kendisini izleyen karısına çevirdi. Düşmanca bakan ifadesiyle karşılaşınca nutku gerçekten tutulmuştu. Bu kadın bir darbe atmadan fırtınasını sonlandırma-yacaktı. Geşa’yı ve karakterini en iyi bilen Miran idi.

“Sen Geşa demeyi kestiğinde!” diye tısladı Helin.

Demek düşmanca bakışları bu yüzdendi. Miran karizmatik bir gülüşle cevap verdi: “Geşa demek benim için bir tür sevdadır. Helin diyerek kolaya kaçmam, teyzekızı.”

Benim için sevdadır demek; seni delirtip yerinde kudurtmak benim için eğlence ve ben kendimi bu eğlenceden asla mahrum bırakmadım bırakmam, demek oluyordu. Helin çantasını yumrukları arasında sıkıttı. “Demek ki ben de konuşmayı biliyordum.”

“Bilmiyorsun ama sana ben öğreteceğim.”

“Çocuk muyum ben?”

“Evet, şu an asi bir kız çocuğu gibisin.”

Kocasının aksine Helin gülmüyordu. Hatta kızgın lavların beynine döküldüğü hissine kadar varmıştı. Burun delikleri alacağı kızgın nefesten büyüyecek ve onu izleyen kocasına zevk verecekti. Yüz ifadesini sakın tutmaya gayret etti.

“Biliyor musun, seninle hangi kadının evleneceğini hep merak ettim.”

Konunun aniden değişip ona dönmesine anlam vermese de söz konusu Helin olunca şaşırmadı Miran. Bakalım bunun altından ne çıkacaktı? “Niye merak ettin?”

“Senin gibi duygusuz, hayvani, acımasız bir adamla hangi zavallı kadın evlenecek diye dert edip durdum.” Sözleriyle kocasını öfkeliendirdiğini düşünse de kocası gülmüştü. “O zavallının ben olacağını bilseydim, o kurşunun rahmetli Ciwan’a değil de bana gelmesi için gece gündüz dua ederdim.”

Miran yolun ortasında ani fren yaparak olası bir kazanın eşiğinden dönmüştü. Öne doğru kamburlaşan Helin kafasını torpidoya çarpmıştı. Alnını ovuşturamadan çenesinden çekilerek denmesini iyice şaşmıştı.

Miran çenesini sıkarken acımadı. “Bir daha sakın Ciwan’ın adını ağzına alma!” Çenesinden sıkarak kafasını ileri geri salladı. “Beni kızdırmak için yapıyorsun ama bım telime basma, Geşa!” Çenesini bırakarak karısını geri itmışti.

Yola tekrar devam etti Miran.

İleri gittiğinin farkında olan Helin Kara, acıyan canına rağmen elinde olmadan güldü. Sesli güldüğü için kocasının dikkatini çekmişti. Onu seyir halindeki arabadan fırlatacak kadar gözü kara bir kocaya sahip olduğunun farkındaydı ama yine de gülmesini durduramadı.

“Hadi bana konuşmayı öğret, Miran!”

Bugün ziyadesiyle kafa tutmuştu. Leyal denen kadının acısını Miran’a kafa tutarak da çıkaracaktı. Tabii o kafa ani bir darbeye uçmazsa...

“Sus!”

Teessüf ederim bakışlarını atarak cık cıklandı. “Az önce konuşmamı istiyordunuz, ağam. Yoksa her şeyden kıymetli canınızı mı sıktım?”

“Sus!” diye son bir uyarıyla kükredi Miran.

Adamın kükreyişiyle kadın ağzına fermuarı çekti. Nasılsa mutlu olamayacaktı. Bari Miran’a da biraz zehir etsin de kalbindeki acı soğusundu. Tekrar camdan dışarı Mardin güzelliğine baktı. Kendi toprağı üzerinde acı çeken birçok kadından biriydi o da. Yine de ayakta durmayı öğrenmişti. Helin asla yıkılmazdı. Geşa’yı yıkmasına da izin vermezdi.

“Beni sinirlendirerek bir yere varamazsın. En fazla otuz saniyelik bir keyif duyarsın.” Yine de konuşmaya devam etti Miran.

Teyzekızı bugün haddini aşmıştı. Teyzesine verdiği sözü hatırladıkça karısına zarar verme girişimi sonlanıyordu.

Söylediği gerçekleri duymazdan gelerek kocasının duyacağı seviyede mırıldandı: “Senin sinirin benim umurumda bile değil.” Restini de çekecekti genç kadın. Leyal bir yara olarak kalıp oluk oluk akıttığı kanı tükenene kadar, yarası kapanıp izi kalana da devam edecekti.

Arabayı konağın önüne yine ani bir frenle park etti Miran. Düğün macerası buraya kadar sürmüştü. Yanlarında birinin olması gerektiği yahut Miran’ın karısının sessizliğini bozmaması gerektiği.

Dört gün önce gideceğim diye direten Helin, bugün kocasıyla beraber düğüne gidip tek kalabiliyordu. Gidecekti; ölümü göze alan kadın gidecekti. Fakat Nehir’in söyledikleri daha mantıklıydı. Önce o kadını bulacak, canına okuyacak, sonra Miran’a yapacaklarını düşünecekti. Ama öncelikle evli bir adamla olmayı göze alan kadını bulacaktı. Nehir’den gelecek haberi bekliyordu.

“Göreceksin...” dedi Helin, gözleri bir noktaya odaklanmıştı. “Ben Geşa isem yapacağım her şeyi yapıp bu evden gideceğim. Sen de izleyeceksin, Miran Kara!” Son bir kez kocasına baktı. Ciddi ve vakarlı duruşu yüzüne oturmıştı.

Miran Ağanın belirsiz ifadesi karısı arabadan inip kapıyı kapattığında da sürdü. Geşa’nın gitme düşüncesini yok etmesi gerektiği. Aldatıldığını zannettiği için evden gitmeyi düşünecek kadar aklını kaçırmıştı.

Bahçe kapısı açılmış, içeriye hızlı adımlarıyla girmişti Helin. Mem’in sesini işitince yüzündeki gergin ifade yavaştan yok olmuştu. Teyzesine yine de hiçbir şey belli etmek istemiyordu. Teyzesinin sert bakışlarını görmezden gelerek Mem’in yanına gitti.

“Mem, nasılsın?”

Gülümseyerek yengesini izleyen genç adam alnına dokunmak için elini havaya kaldırdı. Helin zorluk çekmesin diye öne doğru eğildi. Elinin tersiyle yanağını sevdi Helin’in. Sevgisini her şekilde belli eden genç adam onu gördüğünde mutluluktan havalara uçuyordu.

“Herkesin size selamı var, teyze.” Yanağı sevilirken kısa bir bakışmayla teyzesine selamları genelleyerek iletti. Ardından

Mem'in saçlarını okşadı. Dudağında ruj olduğu için öpememişti. Mem ruj izini görünce midesi bulanıyor, küsüyordu. Teyzesi olmasa onunla uğraşırdı ama alacağı tepkiden korktuğu için yaklaşmamıştı.

"Ve aleyküm selam."

Miran'ın gelmesiyle Mem'in elini tutarak bir buse kondurmuş, ardından uzun eteğinin ayağına takılmaması için avucunda sıkıca tutarak odasına çıkmak için merdivenlere doğru yürümüştü. Miran'a bakmamak için yine savaşını başlatmıştı. Bu ev zehir gibiydi. Hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp avluya geçince hızını yavaşlattı. Odasına gittiği yolu koluna yapışan Nehir ile değişmiş, misafir odasına sürüklenmişti.

"Nehir, ne oluyor?"

"Sus..." diyerek işaret parmağını dudağının üstüne koyan genç kız misafir odasına girdiğinde kapıyı kapatıp Helin'i koltuğun üstüne oturttu. Soluksuz konuşma başlamıştı: "Sana müjdeli bir haberim var."

"Ne oldu, Nehir?"

"O kadını buldum."

"Nasıl buldun?"

"Geçen akşam ağabeyimin telefonundan numarasını çaldım."

"Ne zaman..." Gözleri büyüyen kadının elleri tir tir titriyordu.

"Nasıl alabildin?" Nasıl almışsa almıştı ve o kadın avuçlarına geçiyordu. Daha beş dakika önce kocasına yapacaklarını sıralamıştı.

"Dayım ağabeyimi görüntülü arayıp Mem'i görmek istedi, konuştular. O sırada annem ağabeyimi çağırırdı. Mem'in yanında kaldım. Ben de fırsat bu fırsat dedim." O anı anlatırken Helin'in ellerini tutarak kendini dizginledi. "Dayıma ayıp oldu ama telefonu suratına kapatıp hemen numarayı kendi telefonuma kaydettim. Sonra tekrar dayımı arayıp hat kesildi, dedim. Tam da o sırada Miran ağabeyim geldi. Valla Allah korudu beni." Sağ elini kalbine koyan Nehir o günü hatırlayınca korkuyla kalbi tekledi.

Demek ki odasına çekildiğinde evde hareketlilik olmuştu. Gülümsedi Helin. "Onu mu aradın?"

"Hayır, tabii ki de o zevki sana bıraktım." Gülümseyip göz kırptı. "Şey... Bilmiyorsun ama biz Berat ile konuşuyoruz. Ta-

bii kimse bilmiyor. Durumu ona anlattım. Ama sizin olduğunuzu söylemedim. Ondan rica edip bana bu numaranın sahibini bulabilir misin, dedim. Çok şükür kırmadı.”

Kıkırdayan kadın utancından kızaran görümcesini gizli hayretiyle süzdü. Böyle bir yardımının dokunacağını hiç beklemezdi. O günden beridir Sinem her gün bıkmadan yüzüne vurmuş, Nehir ise hep yanında olmuştu.

“Askerde o da, polis bir arkadaşından rica edip numarayı bulmuş. Adresi de gönderdi.” Eteğinin cebinden çıkarttığı küçük beyaz kâğıdı yengesine uzattı.

Kâğıdı eli arasına alırken, kadınlık gururunu inciten kadının adresine içinden tükürdü. Evli bir adam ona gidiyorsa, o kadın bunun keyfini çıkarıp belki şimdi Helin’e kahkahalarla gülüyordu. Kâğıdı avucu arasında sıkarak dişlerini birbirine kenetledi. Gözleri kendiliğinden kapanmıştı.

Nehir, yengesini izlerken ne hissettiğini, ne kadar kırıldığını bilmiyordu ama onun acısını hissedebiliyordu. Bu durumda kendisi olsa ne yapardı hiçbir fikri yoktu. “Helin...” diye seslendi.

Gözlerini açan kadın avucu arasında ezdiği kâğıt parçasını hızlıca açtı. Bir numara, adı soyadı ve adresi yazılıydı. LEYAL NAJJAR... Beyni okuduğu ismi binlerce kez fısıldadı.

“Leyal Najjar... Nereli bu haspam?”

“Arap sanırım.”

Minnet duyan kadın Nehir’e sıkıca sarıldı. Gözleri boncuklarla dolmuş, akmasın diye yukarı bakmıştı. Kuzenine daha sıkı sarılmış, aynı karşılığı almıştı. Nehir olmasa bu kadar çabuk bulamazdı. Miran’ın telefonunu alması imkânsızdı.

“Teşekkür ederim, Nehir. Sen olmasan gerçekten ya kendimi ağabeyine öldürtmüştüm ya da gitmiştim.”

“Gitmek yok, kalıp savaşacaksın!”

“Her şey için teşekkür ederim.”

“Teşekkürü bırak, eminim sen de olsan bana bunu yapardın. Şimdi ne yapacağız, onu söyle. Arayıp tehdit mi edeceğiz?”

Kafasını hayır anlamında sallayan Helin, asıl planını söyleyip söylemekte kararsız kalmıştı. Zira Nehir iyi bir tepki vermeyebilir hatta engel olabilirdi.

“Hayır,” diyerek görümcesini baştan aşağı süzdü. “Ne yapacağız peki? Ya aklından ne geçiyor?” diye sorduğunda dudaklarını ısırды. Tehlikeli bir yöntemle baş vuracaktı ama başka türlü o kadına dersini veremezdi.

“Evine gideceğiz!”

“Ne?” diye bağırdı Nehir.

Hiçbir tepki vermeyen Helin aynı soğukkanlılıkla cevap verdi: “Evine gideceğiz. O kadını görmem gerek, içimdeki şüpheyi yok etmem gerek.”

“Görünce ne yapacaksın?”

“Döveceğim!”

Şaşkınlıkla ağzı açık kalan Nehir bir kez daha, “Ne?” diye bağırınca avuç içini dudağına bastırıp gelecek tepkilerine şimdiden engel olmuştu. Helin bunu yapacak kadar gözü kara bir kızdı. Annesi zaten bunun için onu istemiyordu. Güçlüydü, kendisini kimseye ezdirmiyordu.

Nehir’in fark ettiği bir gerçek vardı ki Helin’i sevmeye başlıyordu. Onun gibi olmadığı için ise kendisine kızmaya başlamıştı. Adatılmaya ne göz yumabiliyordu ne de rafa çekip kocam bana geri döner diyebilirdi.

İlk gün kocasına resti çekip evine döneceğini söylemişti. İlk tepkisini vermişti. Ardından kaldığında ise bu aldatılmanın acısını çıkartacağını da kafasına koymuştu.

“Helal olsun sana, Helin!”

“Bana yardım etmen gerek.”

“Elbette. Ne yapacağız, sen sadece söyle.”

“Miran’ın ona gitmeyeceği bir günü bulmalıyız. Gece çıkacağız çünkü.”

“Benim çeyiz bahanesiyle çıkabiliriz.”

“Miran sorun. Miran’ın nereye gittiğini bilmeliyiz.”

“Ağabeyim evde olsa da sıkıntı değil. Önemli olan bizim çıkmamız. Çeyiz bahanesiyle çıksak kimse bir şey diyemez.”

“Sinem ne olacak?” dedi.

“Sinem’i bana bırak,” diyerek konuyu kapattı Nehir.

Şimdi rahat bir şekilde nefes alabiliyordu Helin. O gece utanmadan mesaj atan kadından öcünü alacaktı. Evli bir adamla olmayı

göze alacak kadar gözü kara ise yiyeceği dayağı da ağız tadıyla kabul edecekti.

Ona yapacağı işkenceleri bitirdikten sonra elbette Miran'dan iyi tepkiler beklemiyordu Helin. Fakat umurunda değildi. Miran'a yapacaklarını gösterdikten sonra hiçbir şey umurunda değildi. Çünkü bu evden gidecekti.

Yatağa oturan genç kız aklına takılan sorulara cevap bulamıyınca yengesine döndü. Dudaklarının arasından sıkıntıyla nefes verdi. "Her şey iyi tamam da ya dayaktan sonra Miran sana ne yapacak?" Muhtemelen ağabeyi onun canına kast edecekti.

"Benim canım zaten yandı yanacağı kadar, Nehir. O bana ne yapsa canımı daha çok yakamaz. Onun canı yansın istiyorum." Bugün Ciwan konusuyla canını nasıl yakmışsa yarın metresiyle de canını yakacaktı.

Miran Kara'yı yaptıklarından ötürü bezdirecekti Helin. Hayatı pahasına yemin verdi. Adresi tekrar Nehir'e verdikten sonra ayaklanıp odadan çıkmıştı. Halime önünü kesmiş, kocasının misafirleri olacağını haber edince üzerini değiştiremeden kendini mutfakta bulmuştu. Akşam yemeği için hazırlıklara başlamıştı.

Çok geçmeden Sinem'in, "Annem seni çağırıyor," haberiyle ellerini yıkamış, Zana Hanım'ı bekletmeden hızlıca mutfaktan çıkmıştı. Önüne bakmadan eşikten geçen kadın hareket edebilir bir cisme çarpınca dengesini kaybetmiş ancak cisme tutunarak düşmesini engellemişti. Burnunu sürttüğü şeyin yumuşaklığıyla gözlerini açtı. Beyaz gömlek ve içine çekmeye korktuğu aşına kokuyla neye çarptığını geç de olsa anlamıştı.

Önüne bakmadan destursuz çıkarak kendisine çarpan karısının düşmesini engellemek için belinden sıkıca tuttu Miran. Kafasını geriye çekip al yanaklarıyla Helin'i görünce gülümsemeden edemedi.

"Beni mi özledin yoksa, Helin?"

"Allah esirgesin."

"Kırılıyorum ama."

"Ah ne kötü. Kıyamam ben ağama..." Alaylı cevabının ardından geri çekilmek istedi fakat Miran bırakmadı. Belinde his-

settiği elleriyle gerildi Helin. Miran ilk defa beline dokunmuştu. İlk farkındalığıyla titredi Helin.

Arabadaki pervasızlığı yüzünden hâlâ öfkeliydi ancak bu kadına dersini verecekti Miran. Belinden tuttuğu karısını kendine daha sıkı çekti ve kıyamam diyen kadına daha ayakta kıydı. "Vaktimiz geldi, Geşa."

Afallayan Helin hâlâ belindeki ellerin derdini bitirememişken neyin vakti gelmişti? Ürkek bakışlarıyla kocasının acımasız ifadesini süzdü. "Ne... ne vakti?"

Biraz korkutmakta fayda görüyordu Miran Kara. Yüzüne doğru eğilip aralarında milim bir mesafe bırakarak dudaklarına doğru mahmurlaşmış sesiyle üfledi.

"Akşam sakın uyuma!"

Ellerini Helin'in belinden ağır ağır çekerken kadın sıcak ellerini hissetmemeye çabaladı. Yutkunmamak için var gücüyle savaşıırken ağır bir çekimdeymişçesine ayrılan Miran Ağaya soğukkanlılıkla geri dönüş yapmak istedi ama gücü tükenmişti. Hayır, hiçbir şeyin vakti gelmemişti.

Sırtını şiddetle kocasına dönüp yalpalayarak yürüdü. Derin derin nefesler alıp sakinleşmeye baktı. Ağır bir sinama olmuştu. Kocasının kokusunu içine çekmemek için direnmişti. Belindeki ellerini hissettikçe herhangi bir tepki vermemek için direnmişti.

Beyninde tepinip duran düşünceleri kovalamak için kafasını hiddetle salladı. Miran ve Miran'a dair hiçbir şeyi düşünmek istemiyordu. Teyzesini anımsayınca oflayarak bezgin adımlarıyla oturma odasına yürüdü.

Şimdi teyzesi de her ne diyecekse keyfini kaçıracaktı. Ana oğul sözleşmiş gibi onu bugün delirteceklerdi. Açık kapının eşiginde durup teyzesine seslendi:

"Xalti*, bir sorun mu var?"

"Na bukê**. Annenler aradı, yarın akşam yemeğe çağırıyorlar."

"Gidecek miyiz?"

"Tabii ki... Yıldırım'a söyledim, tatlıları ve şekerleri alsın."

Yarın akşama kadar hazır olur, gideriz."

* Xalti: Teyze

** Na bukê: Hayır gelin

“Bila xalti.”*

“Yarın sabah sen Nehir’le çık, Zelin ve annen için de fistan al. En güzelinden al.”

“Tamam,” diyerek kabul etti Helin. Kaynanasıyla konuşurken elinden geldiğince az konuşuyor, kısa cevaplara veriyordu. Gözüne batıp daha fazla nefret beslemesini istemiyordu.

“Miran sana kartını verir. Onunla alışveriş yaparsın.”

Kafasını salladı bir kez daha. Başka bir şey demeyen Zana Hanım mutfığa geçmesini söylerken, hazırladığı planını kısa bir süreliğine rafa kaldırdı Helin. Bunu söylemek için Nehir’i aradı. Babasının evinden döndükten sonra o kadını bulup canına okuyacaktı.

Akşam yemeğinden sonra işlerini bitirerek aşağıda kalmamış, odasına geçmişti. Miran gelmeden önce uyumalı, onu beklemediğini göstermeliydi. Misafirleri gittiğinde kocasının misafirleriyle çıkacağını düşünmüştü ama Miran çıkmak yerine evde kalmış, çalışma odasına girmişti.

Yorulmuştu baya. Düşünden döndükten sonra dinlenmeden gelecek misafirler için mutfığa girmiş, bir daha oturacak yer bulamamıştı. Yorgunluk artı yarın dışarı çıkacağı için duş almıştı. Banyodan çıktıktan sonra geceliğini giyinmiş, ıslak saçlarını kurutmuştu.

Miran Ağadan kaçmak hepsinden daha yorucuydu...

Saçlarını kuruttuktan sonra yatağına gireceği esnada odanın kapısı açıldı ve içeriye azametiyle Miran girdi. Helin içinden bin bir türlü küfürlerini sıralarken kocasını görmezden gelerek yatağına uzandı.

Odanın kapısını kapattığında içeriye yayılan Helin’in kokusunu istemeden de olsa içine çekmişti Miran. Belli ki banyo yapmıştı zira kokusu odaya yayılmıştı. Elinden gelse nefesini tutup o kokuyu çekmemek için direnecekti ama kabul edemeyeceği derecede güzeldi.

Onun için mi hazırlanmıştı? İhtimal dahi vermiyordu. Yarın dışarı çıkacağı için banyo yapmış olabilirdi. Ya da bugün yorulmuştu, yorgunluğunu atmak için de banyo yapmış olabilirdi.

* Bila xalti: Peki teyze

O geceki ve dahi bugünkü saçmalıkları unutup Helin'i sinir etmek için sevmediği adını bir kez daha dillendirdi. Helin ne kadar Geşa ismini sevmese de Miran bir o kadar seviyordu. Onunla uğraşacaktı.

"Geşa!"

Helin cevap vermedi.

"Banyo yaptın demek," dedi Miran dikkatini çekmek için.

Genç kadın imayla sorulan soruyu duymazdan gelmeye çalıştı. Kocasının bilerek yaptığı biliyordu. Miran onun canını sıkamak istiyordu. Ama buna izin vermeyecekti. Yorganını üzerine örterken sorusunu es geçip, "Annen kartı bırakmanı istedi," dedi.

Cebinden Helin için çıkarttığı kartı başındaki komodine bırakmak için odayı kat etti. "Sende kalsın," diyerek kartı komodinin üzerine bıraktı.

"İstemiyorum. Annen istemese istemezdim."

"Öyle mi, Geşa?" Elini cebine sokan genç adam karısının başında durduğunda üstten onu izledi. Gözleri sıkıca kapalı, alt dudaklarını ısıırıyordu.

"Hazırlan demiştim."

Derin bir nefes alan Helin yumduğu gözlerini açtı. Fakat kocasına bakmadı. Zehir zemberek soruyu sordu: "Hayırdır, metresin seni ret mi etti?"

Karısının sorusuyla burun delikleri genişledi adamın. Cebinde duran ellerini sıktı. Helin resmen kavgaya sürüklüyordu onları. "Öyle bir lüksü yok," dedi Miran karısının inadına. Bu kadın kavgaya etmeye yer arıyor ve olmayacak sorularla ileriye gidiyorsa cevaplarına katlanacaktı.

"O zaman ona git hazırlan, de. Ben senin karın değilim."

'Yok ulan, sana karşı hiçbir şeyim yok. Sana karşı zerre sevgim, saygım, dokunmaya tahammülüm yok!' sözleri hâlâ kalbinde tekrar edip kıymıklarını batırmaya devam ediyordu. Bunları diyen bir adama kadınlık etmeyecekti. Ondan da kocalık etmesini beklemeyecekti.

Miran karısına doğru eğildi. Dudaklarını kulağına doğru götürdüğünde sessizce fısıldadı: "Sen benim karımsın."

Duyduğu sesle tüyleri diken diken olan kadın kafasını geri çekip yatağında süratle doğruldu. Onunla beraber doğrulan Miran yine ayakta aynı umursamaz duruşunu sergilerken, Helin onun aksine aklını kaçırmış gibi duruyordu.

“Yok ulan, sana karşı hiçbir şeyim yok. Sana karşı zerre sevgim, saygım, dokunmaya tahammülüm yok! Bu sözlerin h l  kulağımda. Ben senin karın değilim, ben senin hiçbir şeyin değilim.” Gecenin vaktinde yine kavgaya tutuşmuşlardı ve kadın sonunda saatli bomba gibi patlamıştı.

O kavgadaki en ağır cümlelerin başında bunlar geliyordu ve öfkesine yenilen Miran Ağa bugün mağlup olmuştu. Karısı kırıl-gan bir yapıya sahip değildi ama onun da bir yere kadar dayanma gücü vardı. “Sevmediğim bir kadını seviyormuş gibi yapamam. Ama sen benim karımsın, Ge a.”

“Senden sevgi bekleyen mi var be... Elimde olsa kaçıp gi-deceğim bu evden.” İşaret parmağıyla kapıyı gösterdi. Gözleri dolmasın diye i  dudağını ısırırken kadınlık gururuna resmen yalvardı: *“Onun önünde ağlama! “ u kapı var ya,  u kapının dı ı bana cennet.”*

“Benim için her yer cehennem, Ge a!”

“Cehenneminde yan o zaman, Miran Ağa!” Ona bu acıları y satmaya hakkı yoktu. “Sevgi, saygı, tahammülün yoksa ben-den de sana zerre saygı yok. Sevgiyi hak etmiyorsun bile. Ve şunu da unutma...” diyerek bu sefer işaret parmağını kocasına doğru çevirip, “O kadın için yaptıklarını unutmadım,” diyerek onu sertçe işaretledi.

“Unutmanı beklemiyorum.”

“Onu bulduğum gibi canına okuyacağım. Sen nasıl benim canımı yakmışsan ben de onun canını yakacağım!” Hırsı ve ken-dinden emin duruşuyla yapacağını apaçık söyleyen karısına doğ-ru bir adım atan Miran, damarına bir kere daha bastı. İnat eder gibi canını yaklıyordu.

“Ona dokunursan ben de senin canını yakarım, Ge a.”

“Canımı yakmazsan adam değilsin!”

Yatağın üzerinde bir dizini kırıp karısının üzerine doğru eğildi. Çenesini parmaklarıyla yine esir alıp fütursuzca sıktı. Kendine doğru çektiği kadına öfkeli gözlerle bakarken aralarındaki mesafeyi yok etti. Konuşurken dudakları dudaklarına neredeyse değiyordu.

“Biraz daha konuşursan seni nefessiz bırakana kadar öperim. Nefreti sana tattırırım, Geşa!”

BÖLÜM 12

Güven Gerçek Bir İlaçtır

Nefret söylemle olsa giderilmesi kolaydı. O hissi tattırmak nasıl marifetti ki öpmeden de zaten başarabiliyordu bunu Miran Kara. Sarsılmanın eşiğinde lal olmuş diliyle yerinde kıptırsız durdu.

Nefretle harmanlanmış bir öpücüğü hak etmemiştir. Bu biraz fazlaydı. Tamam, kocası olabilirdi ama ona göre fazlaydı. Araları iyice kötüye giderek çıkılmaz bir yola doğru seyir halinde ilerliyordu. Helin yemin vermişti. O kadını dövüp Miran'ın canını yakmadığı sürece öpmek, öptürmek haramdı. Ki biliyordu da Miran onun isteğini görmeden ona zorla dokunmayacaktı. Yutkunaarak kocasına sabitlediği bakışlarını çekti. "Rahat bırak beni."

Kovmasına gönül koydu Miran. "Niye? Miden mi bulanacak?"

Alaylı duruşunu, iğneleyici sesini duydukça midesi bulanıyordu. "Evet." Tükürürcesine cevapladı Helin. Sana dokunmaya tahammülüm yok diyen adam bugün nasıl öperim diyebiliyordu?

"Sen de biliyorsun ki sana dokunmak istediğimde kabullenmekten başka çaren yok."

Tepesinde heybetiyle dikilmiş, hâlâ bir milim öne doğru kıpırdasa dudağına değecek kadar yakında duran adama kınayarak

baktı. “Sen de biliyorsun ki Miran Ağa, benim rızam olmadan bana dokunamazsın!”

“Bir katilin karısı olmak sana tiksindirici geliyor değil mi?”

Helin dirseğinden aldığı desteği kaybetmiş, arkaya doğru sendeleyerek düşmüştü. Ağzı şaşkınlıkla yuvarlanmıştı. Kocası bugün söylediği cümleyi yüzüne bu şekilde vuruyordu.

Vurgunu karısına inceden yapmış, toparlanarak geri çekilmişti. Karısının halini umursamadan dönüp gömleğinin iliklerini açtı.

Sırtını izlediği adama acı içinde baktı Helin. Evet, o bir katildi ve Helin’i tiksindirmekten öte üzüyordu. Kendi dostuna gelen kurşunun önüne atlaması gerekirken o kurşunu sıkan adam olmuştu. Sersemlemiş halde yatağına uzanıp çarşafı boynuna kadar götürdü. Ağlamayacaktı! Çünkü ağlayan insan onun için güçsüz bir varlıktı. Ağlamak pes etmeyi gösterirdi. O henüz pes etmemişti. Onu yakıp yıkan adama cevap verecekti. Yarın babasının evine gidecek, döndükten sonra büyük bombayı patlatıp kocasından intikamını alacaktı.

O kadın için bu evde büyük bir kavga çıkartmayı göze alan Miran, o kadının çekeceği acıları da göze alacaktı. Yorgunluk ve büyük bir kalp ağrısıyla gözlerini kapatan genç kadın, hayatı için tek bir yalvarışta bulundu: *Bana hayırlı bir gelecek nasip et Allah’ım!*

Sabah kuşu olmuş, daha dalına tüneyen kuşların uyanmasına müsaade vermeden uyanıyordu Helin. Zamanla yarısarak, elinden geldiğince hızlıca hazırlanıp aşağıya iniyordu. Yardımcılar dışında kimse uyanık olmuyordu. Helin temizledikleri odaları tek tek geziyor, Mem’in uyanıp uyanmadığını kontrol ettikten sonra mutfığa inip kahvaltıda olmasını istediği alternatifleri söyleyip geri çekiliyordu. O zamana kadar kaynanası uyanıyordu.

Rutin işler devam etmiş, kaynanası uyandığında Helin merdivenlerin sonunda karşılamıştı. Ondandır uyanıp evle haşır neşir olmasını takdir etmesini beklese de teyzesi mendebur suratıyla her zamanki gibi sabah keyfini yerle yeksan ediyordu.

“Roj baş, xaltı.”

“Roj baş.”

Ağzından kerpetenle alsa kelimeleri, bu denli zor çıkmazdı. Siyahlar giyinmiş kadını renklendiren tek şey başındaki tülbenti. Onu da siyah taksa evi cenaze evine çevirecekti. Teyzesine bakmayı kaldıramayan kadın oturma odasına girmektense kendini mutfağa sürüklemişti. En azından çalışanların yüzü daha güleç, daha samimiydi.

Mutfakta kızlarla sohbet ederek pişirdikleri börekleri, közledikleri kırmızı biberleri kendi elleriyle tabaklarına doldurup köşeye koymuştu.

“Gelin hanım,” diye seslenen Şükran’a gülümseyerek döndü. “Ben sana kaç kere yenge diyebilirsin dedim, Şükran?” diye sordu. Kadından aldığı cevapla yüzü daha çok güldü. “Size hanımlık daha çok yakışıyor ondan derim.”

“Tamam tamam, sorun var herhalde?” diyerek konuşmaya teşvik etti Helin.

“He vardır, Miran Ağam için biberleri közler misiniz?”

Miran için hiçbir şey yapmadığını çalışanlar biliyor, görüyorlardı. İçten içe utanan kadın gerilse de gülümsemeye devam etti. “Neden? Bu yaptıklarınız yetmiyor mu?”

Şükran ve Ebrar bakışıp gülüştü. Helin’in merakı büyüdü.

Ebrar lafın devamını devraldı: “O gün pişirdiğiniz köz biberleri ağam çok beğendi. Siz biraz fazla közde yakınca hoşuna gitti. Sizin yaptığınızı söylediğimde, gelin hanımınıza söyleyin bundan sonra o yapsın, dedi. Şükran bu yüzden sizin yapmanızı istedi.”

Kızaran yanaklarını, ışıldayan gözlerini saklayamadan Helin, kızlar çoktan görmüştü. Ona olan ilgisini kesince köz biber bahanesiyle yine ilgi istiyordu. Kavgalarına şahit olmalarına rağmen hiç şahit olmamış gibi sabahı aynı keyifte devam etmelerini takdir etmişti Helin.

“Ateşi söndürdünüz mü?” diye sordu.

“Hayır,” diyen Şükran hazır biberleri hanımının eline tutuşturdu.

* Roj baş xaltı: Günaydın teyze

Kafasını sallayarak mutfaktan çıktı Helin. Bu kadınlar kesinlikle çeteydi. Neyse ki teyzesi ve Sinem cadısı gibi değil, dost çeteydi. Kocasının isteği üzerine biberleri közlemişti. Miran Ağa daha uyanmadan isteklerini yerine getiriyordu. İşi bittiğinde dolu elleriyle mutfaka geri döndü.

“Kahvaltı sofrası hazır mı kızlar?” diye sordu ellerini yıkarken.

Ebrar ekmek sepetini göstererek, “Evet, her şey hazır, gelin hanım,” diyerek kapıya doğru yol aldı.

“Mem’in kahvaltısı?”

“Sinem gelip aldı çoktan.”

“Tamam,” diyerek, Ebrar’ın arkasından mutfaktan çıktı Helin. Kahvaltı ettikten sonra dışarı çıkacaklardı. Oturma odasına geçerek sofrayı kontrol etti. Kaynanasının keskin gözleri altında kontrolünün ne kadar sağlam olacağından şüphe etse de devam etti.

Yardımcılar odadan çıktığında Helin gözlerini teyzesi dışına odada gezdirdi. Nehir’in bakışlarıyla karşılaşınca duraksadı. İrislerinde gördüğü parlıtından çıkardığı anlam bir an önce evden çıkıp yalnız kalmak istedikleriydi. Görümcesi kadar kendisi de yalnız kalmak istiyordu daha çok konuşup bir çözüm üretmek için. Bunun için daha iki günü vardı nasıl olsa.

Sinem’in gelmesiyle, kahvaltı sofrasına teyzesi oturdu. Ardından kızları ve Helin de oturmuştu. Ekmekleri uzatıp ardından çay bardaklarını doldurdu. Annesi kadar Sinem’in de gözleri ölümcül nefret taşıyordu. Çayını önüne koyup bir parça ekmeği kopardı.

“Kocan uyandı mı?”

Buzların kraliçesi otoriter edasıyla gelinini yerine çivileyen buz gibi sesiyle her zamanki sorusunu yöneltmişti. Teyzesinin kara gözlerindeki uzaklığı görünce yerinden hafifçe kıpırdandı. Miran uyanmamıştı. Fakat teyzesine küçük bir yalan söylemekte sıkıntı görmedi.

“Evet, banyodaydı.” Uyanmadığını söylese uyandırmasını söyleyeceği için yalana başvurmıştı. Çünkü Miran’ı uyandırmak istemiyordu.

“İyi... Bu sıralar kocanı çok ihmal ettiğinin farkındayım, Helin.”

Boğazında kalan ekmek parçasıyla öksüren Helin, görümce-si Sinem'in uzattığı suyu alıp hemen içmişti. Öksürmekten göz-leri yaşaran kadın birkaç kere yutkundu. "Xaltı ben onu ihmal etmiyorum."

"Dayê... Ağabeyime ben bakıyorum. Helin doğru dürüst ya-pamaz şimdi. Ağabeyim sinirlenir, hiç gerek yok." Onu kurtar-mak adına beceriksizmiş gibi göstermeye çalışan görümcesine yine de minnet duydu Helin. Bugünleri de mi görecekti?

"Onun görevi bu, Nehir. Bir daha görmeyeyim. Süs için mi geldin sen bu eve, Helin?"

"Lêborîna xwe dixwazim, xaltî." Kafasını eğip yiyemediği kahvaltı sofrasına baktı. Bir kez daha boğazına dizmeyi başarmıştı kayınvalidesi. "Babanın evine gidecek, iki gün kalacaksın. Döndüğünde hareketlerine çekidüzen ver," dediğinde teyzesine olan nefreti kat kat arttı Helin'in.

"Tabii," diye kabullense de, "Önce oğlun kendine bir çeki-düzen versin," demek istedi lakin susmak en iyi tercihti. Elbette bağıra çağıra konuşacağı gün de gelecekti. Elbette onu üzen kim varsa, kıran kim varsa hesabını soracaktı.

"Kalk şimdi, dışarı çıkacaksın!"

Sinem ve Nehir annesine inanamayarak baktı. Düşmanı gelse sofradan kaldırmayacak Zana Hanım gelinini, her şeyden öte ye-ğenini sofradan kovmuştu. Nehir lokmasını güçlükle yutkundu.

Afallayan kadın acımasızlığına koyacak bir isim aradı ama bulamadı. Bu vicdansızlığın tanımını yoktu. Kalbi kurumuş bir kadın her şeyi acımasızca yapardı. Aklınca ceza verdiğini sanan teyzesinin de kızları vardı. Bugün başkasının kızına acı çektiren bir anne, yarın kendi kızının çektiği acıları izleyecekti. İşte Helin de o zaman onu acımasızca izleyecek, kalbini onarmayacaktı.

Zehir edilen kahvaltıya son bir kez bakıp teyzesine döndü. İnadına gülümseyerek, "Afiyet olsun," deyip ayaklandı. Baş her daim dikti ki yine bugün dik tutmuş, odadan çıkarken teyzesinin gözlerine son bir kez manayla bakmıştı.

Senin de günün gelecek!

* Lêborîna xwe dixwazim: Özür dilerim

Kendi odasına gitmektense Mem'in yanında olmak istedi. Temiz havayı koklayarak merdivenleri kat etti. Odasının önünden geçerken içeri girmek istemediğini fark etti. Şimdi içeri girse Miran odasında olabilirdi. Dışarı çıkana kadar en iyisi Mem'in yanında olmaktı.

Mem'in kapısını açıp içeri buruk keyifle girdi. Yatağın üstüne oturmuş, siyah gömleği vücudunu, geniş omuzlarını sıkıca sarmış kocasının sırtını gördüğünde keyfi uçup gitmişti.

"Hâlâ mı konuşmuyorsun benimle, Mem?"

Eşikte kardeşini ikna etmek için çabalayan ama her defasında başarısız çıkan kocasını izlerken Allah'a bir kez daha şükretti. Herkes layığını bir yerden buluyordu işte. Kavgadan beridir Mem, Miran ile konuşmuyor, gerek görünce gerek konuşunca kızarana kadar bağırıp çarpınıyordu.

Miran ise istemediği düşüncelere doğru yol yapmıştı kendine; Helin'in parmağı olduğunu düşünmüştü. Mem'in onu ne kadar çok sevdiğini bildiği için ona karşı gelmesini isteyeceğini düşünmüştü.

Yanılmıştı, yanılacaktı da...

"Böyle yaparak ağabeyini üzüyorsun paşam sen." Kardeşinden bir kez veto yemek adamın direncini kırmış, omuzları çökmüştü. Bu duruma kocası kadar Helin de üzülmüyordu zira Miran'ın kardeşine olan sevgisini çok iyi biliyordu.

Gözünü kırpmadan Mem için canını verirdi. Fakat bugün onunla konuşmayan kardeşinin en büyük sebebi yine kendisiydi. Mem'i bildiği halde bağırıp çağırmayacaktı.

Kardeşinden bir cevap alamayan kocasının yorgunlukla ayaklanması kadını germişti. Umursamaz olmayı kendine teskin ederek topukları üzerinde dönen kocasını görmezden geldi ve içeriye ağır ağır girdi. Odadan çıksa Miran onları gizlice duyduğunu düşünecekti. Odasına girip görünmek daha sağlıklıydı. Fakat Mem'in yanına varmadan kocası kolundan tuttu.

"Mem'in aklına neler soktun?"

"Ben mi?"

"Senden başka kim var burada, Geşa?"

Kendisinden uzun adamın gözlerine bakarken en ufak bir sevgi barındıramamak, daha acısı nefretle bakmak yıpranmanın en birinci sebebiydi.

Helin'in sesi ve bakışları Miran'ı yakacak kadar tonsuz ve ifadesizdi. "Evde terör estirdiğin gece kardeşin sesini duydu. Sen evden çıktıktan sonra ağladı. Senin adını bile duymak istemedi."

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemediğimi çok iyi biliyorsun," dedi doğru söylediğini vurgulayarak. "Ha inanmıyorsan kız kardeşlerine sorabilirsin. İnan sana yapacakları açıklamayı zevkle dinlerim."

Kolunu kocasının ellerinden kurtararak Mem'in mutsuz yüzünü güldürmek için hızlı adımlarıyla yatağa yanaştı. Kafasını eğmiş, ağabeyinin gitmesini bekliyordu. Miran'ın kalktığı yere oturup kaynının elini tuttu.

Mem önce ellere bakmış, ağabeyinin eli yerine yengesinin elini görünce kafasını kaldırmıştı. Yüzündeki mutsuzluk devrildi. Kadın sarılınca karşılığını almış, yine o multu cıvıltılarını duymuştu.

İzlemeye dayanamayan Miran daha fazla beklemeden odadan çıkıp gitmişti. Geriye ise pişmanlık sarmıştı genç adamı. Hatasını yavaş yavaş kabullenmeye başlıyordu.

Kayınbiraderinin yanında çok kalamamıştı Helin. Sarılıp güldürdükten sonra hazırlanmak için odasına geçti. Kısa süren hazırlığının ardından Nehir'in çağırmasıyla aşağıya inen genç kadın bir an önce alışverişini bitirip ailesinin yanına gitmek istiyordu.

Bahçe kapısında bekleyen görümcesinin yanına vardığında kaynanası pencereden emrini vermişti: "İşinizi çabuk bitirin."

"Tamam, teyze."

Berber evden çıkan ikili hazır bekleyen arabaya binip yola çıkmışlardı. Çantasından çıkarttığı sandviçi Helin'e doğru uzattı Nehir. Annesi kahvaltısını yapmasına izin vermeden onu sofradan kaldırmıştı. İçti acısı da annesine bir şey dememişti. Helin'in yanında olduğunu anlarsa izin vermezdi.

"Al ye, açsın."

“Bu ne, Nehir?”

“Kahvaltı etmedin, açsın. Yeterince yoruldu, al hadi ye.”

Aç değilse de Nehir hazırladığı için onu kırmayıp eline aldı. Bir ısırık alınca gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Afiyet olsun.”

“Keşke bugün gitmeseydin,” dedi Nehir, dudağını büzerek ofladı.

“Bir yanım gitmeyi çok istiyor ama diğer yanım işte.” Arabayı süren Yıldırım’dan dolayı şifreli konuşuyorlardı. Tek bir şeyden şüphelense Miran’a anlatırdı. Bunu göze alamazdı.

“Neyse, iki gün en azından dinlenirsin.”

“Değil mi? İşkence dolu planlar hazırlarım.” İkili kıkırdayarak konuyu kapatmıştı. Döndüğünde konuyu konuşur ve planın zeminini hazırlarlardı. Araba çarşıda park edilmiş, iki kuzen inip çarşyı gezmeye başlamışlardı.

Önce kız kardeşi Zelin için kuyumcuya geçmişlerdi. Altın bir kolye ya da bileklik alacaklardı. Vitrinleri alıcı gözüyle izleyen ikili sonunda sahibine dönmüştü.

“Zelin için ince zarif bir şey alsak diyorum?” Fikrini belirten Nehir bekleyen yaşlı adama tebessüm etti. “İsmet amca güzel kolyelerini ser şöyle.”

“Tabii kızım... Gelin hanım baba evine gidecek sanırım.”

“Evet.”

Tek tek önlerine serilen kolyeleri inceleyen ikili, başka bir kadın sesi duyunca bakışlarını kolyelerden çekip gelen kadına çevirmişlerdi.

“Selâmün aleyküm, İsmet Efendi.” Arap aksanını işiten Helin ve Nehir göz göze geldi. Bu kadını tanıyorlardı. Yan profilini şu an gören ikili, yüzünü görmek istiyordu. Fakat kadın bunu hissetmiş gibi inatla yüzünü dönmüyordu.

“Ve aleyküm selam, hanım kız.”

“Siparişim geldi mi?”

“Tabii tabii, bekle...”

Helin kadını boş vererek takılara geri dönünce görümcenin koluna hafif bir çimdik atarak önüne dönmesini istedi. Kadının

sesi yabancı gelmiyordu. Gördüğü kadarıyla yüzü de pek yabancı gelmiyordu. Kafasını sallayarak unutmaya çalıştığı sırada içlerinden yaşlı adam büyük bir takı kutusuyla geri döndü.

“El işlemesi çok zordu. Ancak bitirdiler.”

“Güzel olsun da.”

“Fiyatı da çok güzel oldu, hanım kız.”

“Kocam sağ olsun!”

Aralarındaki kısa sohbeti kulakları dinlese de gözleri kolyeleri incelemeye devam ediyordu Helin ve Nehir’in. Kız kardeşinin boynunda her şey güzel dururdu ama iyisini seçmek istiyordu Helin.

Görümcesine beğendiği iki kolyeyi göstermek için yan tarafına döndü. Nehir’in pörtlek gözleri, şaşkınlıktan o şeklini almış ağzıyla karşılaşınca ister istemez gözlerini kadının el işlemesi siparişine çevirmiş, gördükleriyle o da en az Nehir kadar şaşmıştı.

Altın kolye, taksa gerdanını komple saracak büyüklükteydi. İşlemeleri oldukça fazla olan kolyenin ağırlığını düşünemedi. Bunu gerçekten nerede takacaktı? Üstelik bu seti nereden görmüştü de yapmalarını istemişti? Helin kolyenin büyüklüğüne şaşırmış, güzel olduğuna kanaat getirdikten sonra kadın bakışlarını fark etmeden elindeki zarif kolyelere geri dönmüştü.

Nehir’in karnına dirsek atarak dikkatini üzerine çekmişti. Bu kız bazen çok şapşal oluyordu. “Kadını da altını da süzmeyi bırak.” Kadın duymasın diye kısık seste görümcesini payladı. “İşimiz var daha, teyzem geç kalırsak bana patlar biliyorsun.”

Karnını ovalayan Nehir gözlerini baydı. “Tamam bel!”

Arkasında konuşan kadını o saatten sonra duymazdan gelmişti. Ne dudak uçuklatan fiyatını ne kocasının kendisine kıymet verişini duymuştu...

Nehir şahmeranlara bakınca kolyeden vazgeçmişti. “Şahmeran alalım Zelin’e. O şahmeranları kolyelerden daha çok seviyor.”

Çok sevdiğini herkesten daha iyi biliyordu Helin. Aslında iyi fikirdi. Kolyeden çok takacağı şahmeranı sevip beğenecekti. “Şahmeran mı alalım?” diye sordu teyit etmek için.

“Evet,” diyerek kuyumcuya döndü. “İsmet amca, bize şu telkâri şahmeranlarını çıkar.”

“Hay hay kızım,” diyen yaşlı adam telkârileri önlerine koymuştu. İki kadın telkârileri incelerken birbirinden farklı altın telkâriler kafalarını karıştırmıştı. Hangisini seçecekleri konusunda tartışmaya girmişlerdi. Nihayetinde ellerinin tersini çepeçevre saracak üç yüzüklü üçgen şeklinde çiçekleri birbirine geçirilmiş 24 ayar altın şahmeranı seçmişlerdi.

Paketlenmesi için İsmet Efendi’ye vermiş, beklerken de daha nerelerden ne bakacaklarını konuşmuşlardı. Teyzesi aramadan eve dönmek istiyordu Helin. Alışverişi bile burnundan getirirdi.

Paket hazır olunca kocasının kendisi için çıkardığı kartla ödemeyi yapmıştı. Nehir’in bakışları kartı görünce değişmiş, imayla yengesine sokulmuştu. “Vay, ince ince jestler yapmaya başladık.”

Gözlerini bayan kadın, “Aman ne jest ne jest,” diye alayla gülümsedi. Bir kart için Miran’ı öpüp başına mı koyacaktı! Kartı cüzdanına koyduktan sonra cüzdanı çantasına atmıştı.

Küçük mücevher kutusunda paketlenen şahmeranı alarak hayırlı işler dileyip kuyumcudan çıkmışlardı. Yavaştan anne babasını göreceği heyecanı sarmıştı Helin’i. İki gün boyunca sadece onlarla olacaktı.

“O kadındı!”

Kollarına aniden sarılan Nehir’in heyecanıyla afallayan kadın, görümcesini şüpheli gözlerle izledi. Acaba araları yokken daha mı iyilerdi? Nehir’i gittikçe tanıyordu ve bu kızın normal olduğundan giderek şüphe ediyordu. “Hangi kadın?” diye sordu umursamaz bir tavırla.

“Ya hani senin çeyiz alışverişindeyken kocası için gecelik alan kadın o. Adam karşılığını çok güzel veriyor, gördün mü?” diyerek kıkırdadı Nehir.

“Görmedim ki.”

“Kuyumcudan çıkarken baktı. Ben de baktım. Göz göze geldik, gülümsedi. Şaşırdım açıkçası.”

“Var o kadında bir şey, hissediyorum,” diyen genç kadın düşünceli bir şekilde başka bir dükkâna girdi. O kadın içine doku-nuyordu ama Helin bir türlü neden olduğunu anlamıyordu.

“Var tabii... Adam için aldığı gecelikleri gördük. Adamın karşılığında verdiği hediyeği gördük. Yalnız yaptırdığı sete bayıldım. Sanırım ondan yaptıracağım.”

“Evet, güzeldi.”

“Kadın da çok güzel ama ya, nasıl cilveli. Adı neydi ya bu kadının?”

Nihayetinde patladı Helin. “Ayyy Nehir, içim şişti. Bize ne o kadından.” Sonuna kadar görümcesine hak vermişti. O kadında vardı bir şey, enerjisi bile genç kadına kötü geliyordu. Onu iki kere görmüştü ama her defasında da varlığından rahatsız olmuştu.

Anı çıkışıyla ürken Nehir, “Ne bileyim ya, ister istemez aklımlı kurcalıyor,” diyerek sessizce savunmasını yapmıştı. Helin’in anı çıkışları olmasa yavaştan seviyordu.

Girdikleri kumaşıda annesine fıstan bakan Helin’in aklı uçup gitmişti. Şu an hiçbir şey düşünecek durumda değildi. Bir an önce alışverişini bitirmek istiyordu. Teyzesinin sıraladıklarından hiçbir şeyi eksik etmeden özenle seçmişti.

Akşama doğru eve dönebilmişlerdi. Teyzesinin nemrut bakışları altında aldıklarını göstermiş, seçtiklerine burun kıvrarak sırtını dönmesini sabırla izlemişti. Geri kalanını Nehir’e bırakıp odasına geçmişti.

Ne giyeceğini bilmediği için kıyafetlerini yatağına bir bir serip seçim konusunda zorlanırken Miran aramıştı. Kocasıyla konuşmak istemediği için telefonu açmamış, odasının dışından sesi gelen Nehir’i çağırıp telefonu eline tutuşturmuştu.

Görümcesi durumunu bildiğinden ağabeyine beyaz bir yalan uydurarak banyoda olduğunu söylemiş, Helin’i telefon azabından kurtarmıştı. Telefonu geri verdiğinde bir iki saate abisinin evde olacağını hatırlatarak odasına geçmişti.

Kafasını hiçbir şeyle meşgul etmek istemeyen genç kadın kıyafetini seçip banyoya girmişti. Alışveriş yorgunluğunu üzerinden atmıştı. Bornoza sarınıp odasına geçti. Üzerini giyiniş saçlarını kuruttu. Saçlarını topladıktan sonra makyajına başlamıştı. Makyajını kısa sürede bitirip düğününde takılan altınlarını yeniden takmıştı. Hazır olduğunda tülbentini örterek parfümünü sıktı.

Ayaklanıp dağıttığı odasını el hızıyla yeniden topladı. Çantasına ihtiyaçlarını ve giyeceği bir parça daha uzun elbise koymuştu. Üzerine seçtiği tülbenti de koyduktan sonra telefonu alarak odasından çıktı. Aşağıya inmeden önce Mem'in yanına uğrayıp onunla vedalaşmıştı. Gideceği için üzülüğünü gördüğünde Helin kahrolmuştu. Onu gerçekten seven tek bir adam vardı ve gidişine üzülen sadece oydu. Helin ağlamamak için hemen odasından çıkmıştı.

Aşağıya inip oturma odasına geçmişti. Teyzesi ve Nehir ondan önce hazır olmuştu. Hediyelerin arabaya konulduğunu öğrendikten sonra Miran Ağayı beklemeye başlamışlardı.

Zana Kara soyadının hakkını gözleriyle veriyordu. Gözleri kadar kararmış vicdanıyla da tescillemişti. Gelinini uyarmakta fayda gördü. Vakarlı duruşundan ödün vermeden sert sesiyle, "Annene ev içinde olanları anlatma. Burası senin evin artık, burada yaşadıkların burada kalır," diye uyardı.

Helin beklediği uyarıyı alınca kendi içinde güldü. "Anlatılacak bir şey yok, teyze."

"Ben söyleyeyim de, bukê."

"Ne anlatabilirim ki teyze?" diye sordu. Sorusunun içinde, "Ne anlatmamı istemiyorsun?" iması vardı ki teyzesi bunu gayet iyi algılamıştı.

Öyle ki Zana Hanım gelini bakışlarıyla terslemişti. En kısa sürede lafını esirgemeyen dilini kesecekti. Planı istediği gibi gidiyordu. Gelini babasının evinde kendince sefasını sürerken Zana Hanım ateşten belayı odasına bırakacak ve susmak bilmeyen gelinini her bakımdan susturacaktı. İşte o zaman gelininin sesi kesildiğinde istediği her şeyi yapacaktı.

"Yadê, ağabeyim arabaya geçin diyor." Kapı önünden haber veren Sinem'in sesiyle hepsi ayaklanmıştı. Zana Hanım ve Nehir çıkarken Helin kocasının gelmesini bekledi. Gitmeden evvel yalnız konuşacaklardı. Muhakkak diyecek bir şeyi olmalıydı yahut sadece bir gece kalmasını bile isteyebilirdi.

"Hazır mısın?"

Kapıdan içeri girdiğinde karısını ayakta bulmuştu Miran. Üç adımlık ötesindeki karısıyla arasında bir dünya kadar mesafe var-

dı. Aralarındaki buzun erimesini istemişti. Onun kadar Helin de istiyordu. Lakin kırık gönlü buzların olmasını bir nevi kabulleni-yordu. Karısının kendisine her defasında karşı çıkmasından ötürü Miran Ağanın da bir yanı istemiyordu.

“Hazırım, seni bekliyorduk.”

Anladım dercesine başını salladı adam. Bir eli cebinde ka-rısına doğru yürüdü. Tepeden turnağa izlediği kadının güzelliği karşısında gerildiğini fark etmeyecek kadar dalmıştı. Bebek ma-visi uzun bir elbise giymişti. İncecik belini saran kemerli elbise-nin kolları tül detaylıydı. Eteğinin bir ucundan tutuşu bile adamı etkilemişti.

Tek bantlı krem rengi topuklu ayakkabı giyinmişti. Taktığı altınları ve tülbentiyle evli kadın duruşunu, burnunda hızması, alnının ortasındaki güneş simgesi deq'i, kırmızı rujlu küçük dol-gun dudaklarıyla, sürmesi çekilmiş büyük gözleriyle asiliğini büsbütün birleştirmişti.

Uzun ve ince duruşu Miran'ı çarpmıştı. Bu kadın gerçekten güzeldi. Bu kadın onu çarpıp başını döndürecek kadar asi bir gü-zellikteydi. Parmaklarını süsleyen deq'ler bile havasına ayrı bir hava katıyordu.

Toparlanmak için gözlerini üzerinden güçlükle çekebildi. Kendine müsaade ettiği on saniye içinde derin nefesler alıp ver-miş, ciğerine acı çektirmişti. Nihayetinde konuşacak kadar aklını başına topladığında sorusunu yöneltti: “Kaç gece kalacaksın?”

Onu süzen adamın gözlerinde hayranlık gördüğüne hayatı üzerine yemin edebilirdi Helin. Miran onu beğenerek süzmüş, her detayını incelemiş, bir ara nefes almayı unutmuştu. Bakışları hoşuna gitse de ürpermesine engel olamamıştı. Sorusuna sakin-likle cevap verdi: “Teyzem iki gece kalmamı istedi.”

“Yeterli midir, Geşa?”

“Değildir elbet ama iki gece kâfi.”

Kabul edışı karşısında ses etmedi Miran Ağa. Daha çok kal-mak isterse izin vereceğini zaten söylemişti. Onun ötesinde söy-leyeceği başka bir şey bırakmamıştı. Yine de sormaya devam etti: “Her şeyi eksiksiz aldın mı?”

“Evet, kartını komodinin üzerine bıraktım. Almam gerekenleri aldım, gerek kalmadı.” Helin Kara adına çıkardığı kartı cüzdanında taşımayacaktı. Sabah kartın üzerinde ismini gördüğünde şaşırmıştı ama kabul etmeyecekti.

“O kart senin, bir şeye ihtiyacın olduğu zaman çekinmeden kullan.”

“Gerek yok, yine de teşekkür ederim.”

Katran karası gözlerini karısına sabitledi adam. Son bir kez ciddiyetle konuştu: “O kart senin, alacaksın ve sende duracak.”

Dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini gözlerinden kaçırdı kadın. O kartı alsa da elinden geldiğince kullanmayacaktı. “Başka diyecek bir şeyin var mı?” sorusuyla konuşmayı bitirmeyi hedeflemişti. Miran ile tek başına, gözlerinin esareti altında daha fazla kalamazdı.

Miran gözlerine son bir kez sefa çektirmiş, onu beğenmesine karşılık kendi içinde kendine gülmüştü. Keyfini çıkart demek isterdi ancak demindendir gözlerini alıp onu sinirlendiren şeyden kurtulmalıydı.

Aralarındaki mesafeyi bitirip dibinde durduğunda asi karısı yine duruşundan ödün vermemişti. Elini göğsüne doğru götürdü. İşaret ve başparmağıyla v yaka elbisenin ucundan tutup yukarı doğru tek hamlede çekti. Tenine teması karısını elektik çarpmışa çevirmişti.

“Dekolte sevmem, Geşa!” dedikten sonra topukları üzerinde dönerек odadan ağır adımlarıyla kapıya kadar yürüdü. Çıkmadan evvel omzunun üzerinden bekleyen karısına döndü.

“Gel.”

Sersemleyen kadın kocasını anlamakta sıkıntı çekti. Yanına çağırıyordu değil mi? Çantasını alarak adamla beraber odadan çıkmışlardı.

Miran arabasının kapısını açarken bekleyen adamına döndü. “Mem evde, gözün üzerinde olsun. Yarım saat sonra aşağı indir, bahçede gezdir arabasıyla. Sinem yanında olacak, bir şey olursa bana hemen haber et.”

“Gözünüz arkada kalmasın, ağam.”

Ön koltukta oturan teyzesini gördüğünden beridir asabı bozuktur. Karısı olarak onun kocasının yanında oturması gerekiyor. Ne demeye ergenler gibi öne geçeceğim hevesine tutulmuştu? Ah bu kadın yüzünden verem olacaktı.

Arabaya binip kapıyı sert bir hamleyle kapatan kadın, direksiyona geçen kocasının çatık kaşlarıyla anlamsız bakışını üzerine almıştı. Görmezden gelerek çantasıyla ilgilenmiş gibi yaptı.

Araba dünür evine doğru yol aldı. Dikiz aynasından ara sıra göz göze gelen karı kocanın bakışları saniyeler sürüyordu. En azından Helin gözlerini çekse de kocası saniyeleri uzatıyordu.

Arabanın içindeki sessizliği ilk bozan Zana Hanım oldu: “Şu evde oturan bir kadın var, ne pis ne pis.”

Miran cevap vermek yerine yoluna dikkat etti, Helin ise sessiz kalmayı tercih etti. Nehir ise annesinin imdadına yetişti. “Onlar kim, yadé?”

“Tanımam, yeni gelmişler. Herkesin diline dolandı kadın. Rezil olmak kadar kötüsü yok.”

“Belki kadın hastadır, yadé. İşini yapamıyordur.”

“Gelini de mi hastadır, kaçamın?”

Helin, gelin kelimesini duyunca Miran ile dikiz aynasında bir kez daha, bu sefer farklı bir sebeple göz göze geldiler. İkisi de biliyordu ki bu gelin konuşması boşa açılmamıştı. Birazdan teyzesi lafı ona döndürürdü. Fakat tek bir isteği vardı: Baba evine giderken tomarla lafı yememek.

“Ona lafım yok artık,” diyerek geri çekildi Nehir. Annesinin niyetini herkes kadar anlamıştı.

“Size ne milletin evinden?” Ters bir sesle konuyu kapatan kocası sayesinde bir nebze de olsa rahatlamıştı Helin.

“Niye oğlum, bizim de gelinimiz var. Evinin işini kötü yapsa kabul mü edeceğim?”

Lafı eninde sonunda kendisine getiren teyzesine plaket vermeliydi. Baba evine doğru giderken gülmesi gereken yüzü düşünmüştü.

“Senin gelininden önce çalışanların var. O evde önce hizaya getirmen gerekenler çalışanların. Gelininin önceliği ise kocası, Zana Xanim.”

“Gelinim işini temiz yapsa bugün bu konuşmayı yapmam. Demek ki gelinim işini temiz, güzel yapmıyor ki bunu dile getiriyorum, Miran!”

Helin bir an duyduklarına inanamadı. İşleri temiz değil, demişti teyzesi? Gerçekten bu iftirayı atmış mıydı? Gerçekten bunu yapacak kadar ileriye gitmişti. Akıl alır gibi değildi. İşini her zaman temiz ve düzenli yapardı. Bunu herkes bilirdi. Madem işini temiz yapmıyordu, niye uyarma gereksinimi duymamıştı?

‘Resmen yüzüme yüzüme oğluna karşı beni dolduruyor.’ İç sesi esefle isyan etti kadının.

Nehir annesinin söylediklerine şaşırsa da cevap veremedi. Çünkü Helin’i korusa annesi bir şeyler çakardı. En iyisi sessiz kalmaktı. Annesi aralarının iyi olduğunu ne kadar bilmezse Nehir yengesine o kadar rahat yardım ederdi.

Dikiz aynasından karısına baktığında yüzünün düştüğünü gördü Miran. Neye inanacağını şaşırdı genç adam. Karısı gerçekten bunu yapıyor muydu? Hayır! En azından gördüklerine dayanarak gönül rahatlığıyla temiz bir kadın olduğunu savunabilirdi. Odalarında bir gün olsun saç teline bile rastlamamıştı ki onu en çok rahatsız eden buydu. İşini temiz yapmayan kadın banyoyu o denli temiz tutamazdı.

“Babanın evinde dinlendikten sonra kendi evine döndüğün vakit umarım işini daha temiz ve sık yaparsın, Helin. Yoksa bunu kabul etmem.”

“Keşke daha önce işimin temiz olmadığı konusunda beni uyarsaydın, teyze.”

“Kendine çekidüzen vermeni bekledim ama nerede? Ah akılsız kafam, kardeşime neden karşı çıkamadım!”

Miran bir kere daha Helin’e baktığında yüzü kirece dönmüş, ağzı kepenkle ezilmiş gibi suspus olmuş kadının bayılmasından korktu. Babasının evine mutsuz bir şekilde gönderemezdi. Vicdan yoksunu annesine kapkara gözleriyle baktı, kalın gür sesiyle misilleme yaptı.

“Helin benim gönlümde vardı, Zana Xanım. Sadece kardeşinin demesiyle olmadı bu iş!”

Bir umut daha içinde yeşeren kadın, kocasıyla göz göze gelince nasıl bir karşılık vereceğini bilemedi. Sadece Miran'ı izledi. Hayatında başka bir kadın olan kocası bugün kendine laf ettirmiyordu. Ama metresine gelince sana saygım yok diyordu. Genç kadın neye, nasıl inanacağını şaşırılmıştı.

Kardeşinin evine doğru yaklaştıklarını fark ettiğinde oğluna dönüp uyardı: "Karını uyar, evinin içinde olanları ailesine anlatıp fesatlık yapmasın. Kocasının evinde olanlar orada kalır."

Sabır çeken genç adam annesinin daha ne kadar ileri gideceğini kestiremedi. Yakın zamanda geliniyle uğraşmaması için minik bir uyarıyı da kendisi yapacaktı. Zaten karısının uğraşı az değildi.

Arabayı sertçe park etti Miran. Annesi keskin bakışlarına aldırmadan kapıyı açmıştı. İnmeden önce oğluna bakıp güldü. "Bizde bir atasözü vardır, Miran." Omzunun üzerinden gelinine nefretle baktı. Oğlu onu savundukça annesinin nefreti harlanıyordu.

"Li bejnê neri bi zêra kirî, laçek rakir kerkê guri."

Kanının son damlasına kadar kuruyup içinden bir sırıngayla çekilmesi hissiyle, başından kaynar suların döküldüğü hissi bir değildi ancak iki hissi de aynı anda yaşayacak kadar güçlü bir darbe almıştı Helin Kara.

Gönlüm var diyen oğluna böyle bir atasözüyle mi karşılık verilirdi? *Güzelliği beş para etmez, eve aldık, ne iş bilir ne keyif bilir* demeye getirdiği bu ağır sözlerle yeğenini aşağılamak nasıl bir fitrattan geliyordu?

Onarmak kolayken kırmayı neden göze alıyordu insanoğlu?

Mutluluk bir tebessüme bile bakıyordu. Bu kadar zor değildi sevgi. Bu kadar zor olmamalıydı!

Arabadan kızıyla inen teyzesine dolu dolu gözleriyle baktı. İftiranın üstüne bu ağır söz bir bardak ateş içmek gibiydi ki içi kor gibi yanıyordu. Hak mıydı bu şimdi? Ne güzel babasının evine gelip güzel bir gece geçirecekti.

"Geşa..."

"Keşke o duvağı kaldırmasaydın da ben bu sözlerle maruz kalmasaydım."

* Li bejnê neri bi zêra kirî, laçek rakir kerkê guri: Boyuna posuna baktı altınla aldı, örtüsünü kaldırdı kel çıktı.

Annesinin sözleri karısı kadar onun da ağrına gitmiş hatta kanına dokunmuştu. Annesinin karısına söylediği sözü kendisine söylemiş bildi adam. Annesi gittikçe çirkinleşiyordu ama ona istediğini vermeyecekti.

“Ben o duvağı kaldırmaktan hiçbir zaman pişmanlık duymadım!”

“Ama ben o duvağın altındaki çirkin kadın olduğuma pişmanım!”

Arabanın kapısını açıp öfkeyle indi. Kapıyı çarparak kapattı, gözyaşlarını silip burnunu çekti. Vakit... Zaman... İlaç... Teyzesine döndüğünde onun da bir çift lafı olacaktı elbet. Burnundan getirdiği her günün acısını Helin çıkaracaktı. Ama şimdi içeri kocaman gülüşüyle girecekti. Helin asla boyun eğip mutsuzluğunu yansıtmazdı.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. Hızlı adımlarıyla arabanın kapısını açan kocasına yer vererek bahçe kapısını geçti. Kapının önünde bekleyen annesine neredeyse koşar adımlarıyla varıp hemen sarıldı. İçinde tuttuğu gözyaşlarını annesinin özlemiyle salıvermişti.

“Keçamin... tu xerhati...” Annesinin sıkıca sarılmasına güldü Helin. Evlendiği günden beri görmediği annesine sıkıca sarılırken bir yandan ağlıyor diğer yandan gülümsüyordu. Annesi kızının yüzünü avuç içine alarak birkaç kere yanağını öptü. “Nasıl özledim seni bir bilsen.”

“Ben de çok özledim, yadê,” diyerek karşılık verdi. Geri çekildiğinde onu özlemle izleyen babasına ağlayarak gitti. Tam karşısında durduğunda babası önce alına bir öpücük kondurdu. Ardından kızını kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı.

“Evine hoş geldin, kızım.”

“Hoş bulduk, baba.”

Önündeki tabloyu izlerken aklına babası gelmişti Miran Kara'nın. Nasıl da özlemiş, yokluğunu nasıl da hissediyordu babasının. İstedikini kadar güçlü ol ama baban olmadığı zaman hep bir yanın kırıkta.

* Keçamin... tu xerhati: Kızım... hoş geldin

Miran'ın da bir kolu kırıktı. Babası olmadığı her gün onun da kalbi kırıktı. Güçlüydü ama baba özlemi çeken küçük bir çocuktuktu.

Kayınbabası damadını karşılayıp ayaküstü hal hatır sorduktan sonra misafir odasına çekildi. Kadınlar da oturma odasına geçerek oturmuşlardı. Helin kardeşlerine sarılıp bir de onlarla ağlamıştı.

Hazırlanan sofraya tek tek yemekler serilirken Neval Hanım kızını izleyip bir yandan da kız kardeşi Zana Hanım'la konuşuyordu. "Valla tüm gün gözüm yoldaydı, Zana ne zaman geleceksiniz diye."

"Onu gelimine soracaksın. Dışarıda işleri vardı, erken gelseydi daha erken gelirdik," diye bir hayli keyifli konuştu.

Helin konuşmadan çok o can alıcı kelimeye takılmıştı. *Gelinim!* Az önce yerden yere vurup, kalbini tüketen teyzesi ona gelinim mi demişti? Evlerine taşlar yağacaktı. Bir insan nasıl yüz seksen derece dönebilir sorunun kesin cevabı Zana olurdu.

"Teyzeni bekletmişsin, Helin'im," diyen Neval Hanım keyifle kızına baktı.

"Aman Neval bırak, kızın hevesini kırma. Sizin için baya yoruldu. Valla bana kalsa onu bu yorgunlukla bu akşam getirmezdim ama sizi çok özlemişti."

Neval Hanım kız kardeşinin kızına verdiği değeri görünce aklında kalan tüm sorular uçup gitmişti. Kız kardeşi kızına bakıp sürekli gülümsüyor hatta o yoruldu diye gelmeye bile tereddüt ediyordu. Teyze anne yarısıdır dememişlerdi boşuna.

Helin ise konuşmaları sindirmeye çalışıyordu. Onun gibi Nehir de şoka girmiş, sıyrılmak için çabalıyordu. Ablasının mutluluğuna annesi gibi seviniyordu Zelin.

Gerçek, içine girmeyene kadar kendini belli etmiyordu. Kızlarının yüreği yanıyordu ama yine de sessiz kalmayı başarıyordu. Teyzesinin hal ve hareketlerini hayretler içerisinde izleyen kadın kendi içinde söylenip duruyordu: *Böylesi şeytan düşman başına!*

Yemekler hazır olunca herkes sofraya geçmiş, keyifle yemeklerini yemişlerdi. Helin kaynanasıyla olan uzaklığını boş vererek anlatılan komik olaylara gülüyor, tadını çıkartıyordu.

Annesi ve teyzesi bir olmuş küçükken yaptıkları tüm yaramazlıkları anlatıyordu.

Evlendiğinden beri ilk defa kaynanasıyla aynı sofrada kahkaha atmışlardı. Hatta bir ara Zana Hanım elini saçlarına götürüp okşamıştı. O zaman Helin kimseye fark ettirmeye çalışarak hafif bir kıpırdamayla kafasını çekip teyzesinin oyununu reddetmişti. Bozguna uğrayan teyzesine gözlerinde gizli bir nefretle bakmıştı. Bu oyunlara karnı toktu.

Annesi Neval Hanım görmüşse de renk vermemişti. Kardeşi gittikten sonra kızıyla bu durumu konuşacaktı. Teyzesi ona şefkat veriyorsa itmeyecekti. “Hadi güzel kızım yemeğini ye,” diyerek zayıfladığını fark ettiği kızına seslendi. Mutlu görünüyordu ama evin içini de bilmiyordu ki.

Yemekler yenilip çaylar içilmiş, ikram edilen çerez ve pastalarla sohbetlerine daha keyifli devam etmişlerdi. Helin, teyzesi konuştuğunda farklı bir kadın görmüş, her defasında şeytan demekten kendini alıkoyamamıştı. Annesinin gözünü boyayan usta bir şeytandı.

“Allah kızına da bu mutluluğu versin, Zana. Nehir’e her şeyin hayırlısını versin.” En içten dua Neval’den gelmişti. Nehir, teyzesine öpücük atarak teşekkür etti.

“Ben Helin’den memnunum, Neval. Gözün arkada kalmasın. İçin rahat olsun, kardeşim,” diyerek kız kardeşinin elinden tutup sıktı.

Konuşmalarına kulak asmayı bırakmıştı Helin. Bu yaptıklarını yüzüne vurmaya da bilirdi. İkili konuşan teyzesi kendini kusursuz görürken, onu kusurların baş tacı yapıyordu.

“Annelerin gözü her daim arkada kalır, içi de rahat etmez. Yarın Nehir gittiğinde senin de aklın hep kızında kalır, teyze. Sen de ona üzülür, endişe edersin.” Yüzünde gayet yalın bir ifade, sesinde keskin bir iğneleme vardı. Yarını hatırlatmakta hep fayda vardı.

“Haklısın kızım, hangi anne kızı için endişe etmez.” Gelinine yumuşak sesiyle hak veren Zana’nın ciğeri katran kaynadı. Annesinin varlığından cesaret alıp bu şekilde ona laf soker gelinini evine döndüğünde gerektiği gibi cevaplayacaktı.

Gecenin geç saatlerine doğru ayaklanmalarıyla kaynanası gi-deceği için mutlu olmuştu Helin. O sahte konuşmaları ne duya-cak ne görecekli.

“Daha erken, Zana.”

“Yok, Neval, gidelim. Hem siz de yorulunuz.”

Odadan çıktıklarında Helin kocasını ve babasını ayakta konu-şurken gördü. İkisinin de keyfi yerindeydi. Babası komik bir şey söylemiş olmalı ki Miran’ın kahkahası bahçede yankılanıyordu.

Helin’in babası esprili bir adamdı. Neredeyse Mardin’de herkes tarafından bilinirdi. Babası sevilir sayılırdı. Konuşmasıyla, esprileriyle küçükten büyüğe herkesi kendisine hayran bıra-kırdı. Bunlardan biri de kocası Miran’dı.

Babasının kocasına ne anlattığını gerçekten merak etti.

Zana Hanım oğlunun yanına vardı. “Neşeniz bol olsun.”

“Sağ ol, Zana, sağ ol. Çok erken kalktınız,” dedi Hacı Bey.

“Yine geliriz. Sizin için de geç oldu.”

“Bizim için geç olur mu hiç.”

Zana Hanım teşekkür anlamında kafasını salladıktan sonra evdekilerle vedalaşmış, kızıyla arabaya binmişti.

Miran teyzesini öpüp hazırlığı için teşekkür etti. “Valla her şey yine mükemmeldi, teyze. Eline sağlık.”

“Afiyet olsun, oğlum. Sen iste, her zaman yaparım.”

Gitmeden önce Helin ile konuşmak istediği için arabaya bin-mek yerine yalnız kalmalarını bekledi. Hacı Bey kendi odasına doğru giderken Neval Hanım arabada bekleyen kardeşinin yanı-na gitmişti. Zelin ise içeriye geçmişti.

Miran sırtı annesine dönük ne söyleyeceğini bekleyen ka-rısını izliyordu. “Babam sana ne dedi öyle?” Karısının meraklı sorusuyla elini cebine sokarak eğlenircesine, “Küçükken nasıl erkek gibi damdan dama atladığını anlatıyordu,” diyerek kadının merakını iyice alevlendirdi Miran.

“Sen de buna kahkaha attın, öyle mi?” Kuşkusunu gizlemedi kadın.

“Elbette komikti.”

“Onu anlattığını sanmıyorum.”

“O zaman,” diyerek babasının misafir odasını kaşlarıyla işaret ederek. “Gider babana kocama ne söyledin de bu kadar çok güldü diye sorarsın.”

“Sorarım,” diye meydan okudu Helin.

“Cevaplayacağından emin sen sor,” diyerek kadını kışkırtmıştı adam. Gülmesine son vererek arkasından annesine baktı. Acaba içeride onu üzecek bir şey söylemiş miydi? Tekrar karısına döndü. “Dinlenmene bak, ailenle iki gününün tadını çıkar.”

“Öyle yapacağım. Özellikle...” Miran geldiğinden beri onu üzecek herhangi bir şey söylememişti. O da söyleyip canını sıkamayacaktı. Hem annesinin söylediklerine rağmen onun gönlünü tamir etmeye çalışmıştı. “Yani tadını çıkaracağım.”

“Bir şeye ihtiyacın olduğunda beni ara.”

“Gerek olacağını sanmıyorum.”

“Böyle konuşman hoşuma gitmiyor, Geşa!” dedi Miran hafif sert bir sesle.

“Babamın evindeyim, Miran. Yani çok şükür bir şeye ihtiyacım yok.”

Onu ilk gördüğünde nasıl hayranlıkla izlemişse yine aynı gözlerle onu süzmüştü. Annesinin sözleri aklından çıkmamış, Miran kendini hem teyzesine hem de eniştesine karşı mahcup hissetmişti. Ne olursa olsun karısını annesine ezdirmeyecekti. Bütün bunlar bir tarafa daha önemli bir husus vardı: “Baban sanırım torun özlemiyle yanıyor,” diyerek asıl konuya destursuz girdi adam.

Duyduklarıyla teninden geçen ürpertiye mani olamadı Helin. “Yani...” Ağzı kapanmış, yanakları hafiften ısınmaya başlamıştı.

“Yani eve döndüğünde artık bu iş olmalı, Geşa!” diye kararlı bir tonda konuştu Miran. Bu konuşmayı yapmak onun için de epey zordu. Ama artık buna bir çare bulmalılardı. Bu şekilde ilerlemek hem zararlıydı hem yanlıştı.

“Bunu... eve gelince konuşsak?” Kızaran yüzünü saklayamadan rica etti.

“Sadece konuşmaya hazırlıklı olmanı istedim.”

Kafasını sallayan genç kadın elini dirseğine doğru götürüp sıvazladı. Öyle bir konuşmaya hazırlıklı olmak ne mümkündü.

Düşünceler içindeyken kocasının elini belinde hissetti. Şaşkınlıkla kafasını kaldıracığı sırada Miran'ın dudakları alnını öpmüştü.

Gözleri kendiliğinden kapanan kadın sıcak dudaklarını hissetmemeye çalışsa da içinden çıkamayacağı kadar huzur dolu güzelliği bertaraf edememişti. Miran Kara varlığını her yere enjekte etmiş gibi kadını etkisi altına almıştı.

Genç adam geri çekildiğinde hafif tebessüm etti.

Helin kocasına bakacağı sırada nefretle bakan bir çift göz gördü. Kaynanası Zana Hanım onları süzüyordu. Bu sefer korkuyla titredi Helin.

“Babanın evinde kurgın kalmama izin veremem.”

“Kırgınlığım geçmez.”

“Bir nevi küçük bir ateşkes,” diyerek göz kırptı genç adam.

Gözlerini bayan Helin buna inanmadı. Yarın metresine çek-tireceği işkenceyi öğrendikten sonra bu ateşkes devam edecek miydi, çok merak etti. Kendi aralarında iç savaş çıkar, kaydedip sürünse de gıkı çıkmazdı Helin'in. Asıl düşmanına dersini çoktan vermiş olurdu.

“Bir şeye ihtiyacın olursa ara, Geşa.”

“Arayacağım.”

“Kendine iyi bak, jina delal,”^{*} diyerek alayla konuşan kocasına bu sefer gülümseyerek baktı. Yine annesinin çirkin ithamını böyle kapatmıştı.

Eğer Miran Kara onu sevseydi bu dünyanın en mutlu kadını olabilirdi Helin. Onun Geşa'sı olurdu!

* Jina delal: Güzeli kadın

Bölüm 13

Benim Şarkım Sensin

Özletmek en acımasız eylemdir. Özleten kadına esaslı bir ceza vermeli ki onun bir dahaki eylemine taş koymalıydı. Dün Mahsum'un evine geçip orada kalmıştı Berçem. Afran Sözeri'nin olmasından mütevellit ayak basamamıştı Barzan oraya. Lakin bugün eşyalarını almaya gelen kadınıyla beraber gidecekti. "Eşyalarını aldığın gibi gidecek misin?" diye sordu Barzan vereceği cevabı merakla bekleyerek.

Aklı Helin'de olan Berçem sorusunu duymamıştı. Konuştuklarını kocasına anlatıp anlatmamakta kararsızdı. Ancak saklarsa Helin'in bu erdemine ayıp etmiş olacaktı. Dolabın başından ayrılıp kocasına döndü.

"Helin düğünde yanıma geldi."

Beklediği cevabın dışında bir yorum gelince genç adam gerilmişti. Düşmanının karısı onun yanına neden gitmiş olabilirdi? "Sebep? Ne dedi sana?" Sesi aniden sertleşmiş, bakışları karamıştı.

Kocasının tepkisi karşısında kafasını yana doğru yatırdı Berçem. "Niye hemen öfkeleniyorsun? Miran'ın karısı olduğu için Miran gibi ahlaksız bir kadın mı bekliyorsun? Yoksa teyze oğlunu savunan bir kuzen mi?"

“Sen o aileden tek bir insan evladiyla konuşmayacaksın. Kimseye güvenmiyorum, Berçem. Kimin kim olduğunu biliyoruz neticede.”

“Rahmetli kocamın katilini biliyorsun değil mi, Barzan?” Kocasının tepkisine öfkelenen kadın can evinden vurmıştu. “Ondan bahsediyorsun, tam olarak tanımadığın diğer aile fertlerinden değil.”

Tehlikeyle parlayan gözlerini kadına sabitledi adam. Çenesi sinirden dalgalanıyor, burun delikleri sık nefeslerinden genişliyordu. Ciğerlerine uzun uzun nefesini çekti ve kadına döndü.

“Konuşmayı olmayacak konuya getirme, Berçem!” Tonunu korumaya çalıştığı sesiyle sertçe ikaz etti. Ciwan konusunu Berçem ile oturup adam akıllı konuşmamıştı ki hâlâ buna cesareti yokken karısının yaptığı düpedüz bencillikti.

“Ne konuştuğumuzu bilmeden neden tepki veriyorsun? Helin benim gibi töreye kurban gidenlerden. Hükümlerinize boyun eğenlerden. Miran’ın bedelini niye Helin’e ödetiyoruz?”

“Sen mutsuz musun kurban gittiğin töre yüzünden!” Tek kaşını kaldırarak sorusunu yönelten adam Helin’i bu kadar savunmasına anlam verememişti. O evle kanlı bıçaklı düşmanlardı. Ağabeyini öldüren adamın ailesini de düşman sayacaktı elbette.

Gözlerini baymış, ardından alayla gülmüştü Berçem. “Çıkaracağın anlama bak. Ben mutsuz değilim ama birinin yaptığı kalleşliği suçu olmayanın üzerine yıkmam. Sen bil diye sana anlattım ama beni pişman ettin.”

Oturduğu berjerde gergince hareket edip ayak bileğini dizinin üstüne koydu Barzan. İşaret parmağıyla dudağının üzerinden geçip durdu. Öfkeli yüz ifadesini alayvari bir ifade kaplamıştı. “Ne dedi sana? Ne konuştunuz?”

Alaylı ifadesini derbeder edecekti Berçem. “Belki bana bakınca nefret ve öfke görüyorsun. Sonuçta kocanı öldüren adamın karısıyım ama sana tüm kalbimle söylüyorum ki içiniz rahat olsun. Miran Ağa hayatından hiç memnun değil.” Helin’in sözlerini eksiksiz nakleden kadın, akabinde yüzü değişen kocasına, “Belki çok mutlu zannediyorsun ama ben de yaşamış bir kadın

olarak sana kalıbımı basarım ki Helin mutlu değil ve bana, sana, ailene bakarken utanıyor,” dedi.

Berçem’e açık söylemişti. Kendi evinin içinde mutlu olmayan kocasını ifşa etmişti. *İçiniz rahat olsun*, demişti. Bu Miran’ın vicdan azabı çektiği anlamına mı geliyordu? Ah, neredeyse imkânsız!

“Aksi olursa kocasından bir farkı kalmayacak zaten.”

“Kocasından farkı olduğu için konuştum, üstelik o benimle konuşmak istedi.”

“Nerede konuştunuz?”

“Takı töreni esnasında.”

Sakallarını atik hareketiyle sıvazlayıp elini indirdi. “Bir daha olmasın!”

Gözlerini sımsıkı yumdu Berçem. Bu konuyu konuşurlarsa yok yere gerileceklerdi. Dolaba tekrar dönerek iki parçadan oluşan bir kıyafet çıkardı. Boşalttığı çantasına yeni kıyafetlerini, nişanda giyeceği diktirdiği kaftanla beraber koydu. Ayakkabı kutusunu da çantasına özenle yerleştirdi.

Bavuluna dalmış halde çatık kaşlarıyla elleri durmaksızın hareket eden kadını izlerken özlemek eylemine içinden katrilyonlarca kez küfretti adam. Karısını yine dostunun evine bırakıp gidecekti. Akıllı fikri onda kalacak, aradığında ya kısa kesecekti ya mesafesini konuşturacaktı.

“Hemen gidecek misin?” diye sordu Barzan.

Dalgınlıkla kafasını salladı. “Evet, son bir kez hazırlıkları kontrol edelim. Derya da yok, Viyan yenge yoruluyor. Kaynana-sı desen kalkacak gücü yok zaten.” Dudaklarını büzüp iç çekişi karşısında boğazına duygu ilmeği takılıp kaldı adamın. Her şeyde kendini sebep görür olmuştu çünkü onu üzen ta kendisiydi. Ayaklanarak hızlı adımlarıyla yatağın kenarında kambur halde duran karısının yanına varan Barzan, kadını belinden yakaladığı gibi yatağa devrilmişlerdi. Üzerine yatırdığı kadının kafası nidaları eşliğinde burnuna çarpmış, genç adam acıyla inlemişti.

Daha karısının susturamadan kendi sesi yükselmışti: “Bana kafa atmak istediğini bilseydim, dövüşelim derdim, karıcığım!” Acının etkisiyle gözleri dolmuştu Barzan’ın.

Üzerine devrildiği adamın burnuna kafa atmak gibi bir gayesi yoktu. Acı çeken inlemesini işitince canı kocası kadar yanmıştı. Göz kapaklarında biriken damlaları görünce ağzı yuvarlanmıştı.

“Seninle sözlü olarak yeterince dövüşüyoruz, kocacığım. Ben de hareketlere nakletmek istediğini bilmiyordum.”

“Yalnız bana kafa atan sensin.”

“Sana hazırlıksız yakalandım.”

“Bu hiç adil değil...” diyen adamın gözlerini daha dikkatli süzdüğünde bütün konuşmaları unutmuştu kadın. Kızarmış yeşil gözlerini parmaklarıyla ayırdı. Gözlerini daha dikkatli incelemeye koyuldu. Uçsuz bucaksız orman yeşilliğini gördü. Merceğinin altındaki renk şalesini taşıyan irislerinin orman üstünde sahrayı taşıyışına hayret etti.

Siyah küçük göz bebeğinin etrafını sahranın rengini taşıyan irislerini dalga dalga yeşillikler kaplayıp çemberin uçlarındaki grimsi renge ulaştırana kadar bütün detaylarıyla inanılmazın ötesinde bir güzellikti.

“Çok...” Gözlerini parmaklarından kurtarıp gür koyu kahve kaşlarının üzerinden minik dokunuşlarla geçti.

“Gözlerin çok güzel,” diye fısıldadı kadın sonunda hayranlıkla nefesini yüzüne üfleyerek...

“Bakan güzel olunca...” dedi adam.

“Allah gözlerini beni hapsedesin diye yaratmış herhâlde.”

Kendi gözlerinin farkında değil bu kadın, diye düşündü adam. Güzel bakan gözlerinin, içini sarhoş eden hafif dokunuşlarının, kalbini ısıtan şefkatinin, anaç ruhunun farkında değildi kadın.

Eğilip tek tek gözlerini öptü kadın. Hızını alamadan alına da hislerini coşturan sıcak bir öpücük kondurup geri çekildi. Parmaklarının tersiyle yüzünü severken içtenlikle gülümsedi. “Gözlerinin bu kadar güzel olduğunun farkında değildim.”

Dikkatsizliğine içerledi adam. “Sen daha kendi güzelliğinin farkında değilsin ki beni...”

“Senin gözlerini fark etmemem için kör olmam gerek, Barzan. Güzel olduğunu biliyordum ama hiç bu kadar detaylı incele-

memiştim.” Gözlerinin etkisinde öyle kalmış, yüreğindeki sevgisini öyle beslemişti ki onu sevmek daha özel gelmişti.

“Sana her detayınla âşığım!”

İçten içe utanan Barzan sonunda dayanamayıp güldü.

“Tabii kakkahana unutmayalım. Kakkahana ayrıyeten âşığım.”

Aldığı iltifatlar karşısında konuşma yetisini hepten kaybetmişti Barzan. Üzerinde boylu boyunca uzanan kadının burnuna attığı minik darbeyi bile unutmuştu. O kadar uzun süredir sorun vardı ki aralarında, birbirlerini sevmeyi unutmaya yüz tutmuşlardı.

Kalbinde tekleyen isteği kocasına fısıldamaktan çekinmedi: “Çocuklarımızın gözleri senin gözlerine benzesin istiyorum. Ama sadece gözleri.”

Barzan sondaki cümleye aldırmadan savunmasızca güldü. “Berçem, güzelim iyi misin? İkimizin gözleri yeşil, bir sonuç değişmeyecek.”

“Olsun, sen farklı bakıyorsun, sana benzesinler.”

Kadının samimiyeti karşısında nutku tutulmuştu adamın. Farklı bakan gözlerini, kendi çocuklarında olmasını isteyecek kadar çok seviyordu. Ki bu iltifatlar bir anda olmuştu. Bu kadına kesin bir şey olmuştu. Haftalar sonra bir akşam vakti ansızın iltifat alınca garipsemesi doğaldı.

Yeşil gözlerini kısıp şüpheyi süzdü Barzan Hezeroğlu. “Güzelim, sen iyi misin, bir şey mi oldu?” Yüzünü avuçlayıp kafasını inceledi. Herhangi bir şişkinlik, bir morluk aradı. “Burnuma kafa atarken bir şey mi oldu?” diye sordu.

Neye uğradığını şaşırان Berçem kendini daha savunamadan yatağın öbür ucuna yuvarlanırken buldu. Barzan onu üzerinden atmıştı! Ağzı açık halde kocasını izlerken, fark etmeyen adam ellerinden tutup aniden kendine çekip doğrultmuştu.

“Ensene bakacağım,” diyerek ensesini yoklamış, kafasının arakasını da yine detayıyla incelemişti. Mahsus yaptığı bir şey değildi. “Hayır, senin aniden beni bu kadar beğenip iltifatlara boğman pek hayırlı değil. Ya kafana darbe aldın ya da Merkür’de hareketlenme var,” diyerek sona doğru acemice gülmüştü.

Sinirlenen Berçem adamı göğsünden itip ellerinden kurtuldu. “Asıl sana ne oluyor, ne yapıyorsun, Barzan?”

Adam sinirlendiğini görünce şüphesine son verdi. Kendince yeni bir sebep bulmuş, yüzü yavaş yavaş aydınlanıp hatta sonunda kahkahaya boğulmuştu. “Hadi itiraf et, beni özledin, nasıl söyleyeceğini bilmiyorsun ve böyle yöntemler deniyorsun.”

Kocasına saçmalıyorsun der gibi bakmaktan çekinmedi. “Ben burada senin gözlerine methiyeler düzüyorum, sence seni özlediğimi söylememe gerek var mı?” Kocasının tezini çürüten kadın sinirlenmemek için cebelleşti.

“Bana yürüyorsun!” diyerek yeni tezini savundu adam.

“Sana benim yürümem bir gülmeme bakar, sen koşarak gelersin,” diyerek daha güçlü teziyle kocasını alt üst etti kadın. Bozguna uğradığını görünce savaşı kazandığını anlamıştı. Ellerini yumruk yapıp dirseğini kırarak kendine çekti. Kendi zaferini bağırarak kutladı: “Berçem vurdu gol oldu!”

Gerçeği bir tokat gibi yüzüne çarpıp üstüne zaferini kutlayarak kendini tebrik edişi adamı başta bozsa da neşelendiğini görünce mutlu olmuştu. “Tebrik ederim beşe sıfır ilerliyorsun, güzelim,” diyerek güldü Barzan.

Gözlerini kırıştırıp sinir bozucu bir edayla gülümsedi kadın. Akabinde burnunu yaraladığını fark edip korkuyla nida attı. “Barzan, burnun!” Burnuna dokunup acıyıp acımadığını kontrol etti.

Burnu karısı tarafından işgal edilirken genç adam alkış tuttu. “Nihayet fark ettin.” Acısını karısı oynattıkça hissediyordu. “O kadar kötü değil, güzelim. Biraz daha oynarsan burnuma âşık olduğumu da söylemeden korkuyorum.”

Elleri donan kadını tatlı bir kıkırtı sardı. “Burnunu da seviyorum.”

Kadını belinden yakalayıp kendine çektiği gibi yanağına uzun uzun kokusunu koklaya koklaya öpücük kondurdu. “Ulan ben seni komple seviyorum.”

Gözlerini huzurla yummuş, sözlerinin tesirinde kalmıştı kadın. Yanağını yanağına değdiği vakit düzenli kalp ritimleri enstrümanların eşsiz uyumunu yakalamış, kendi şarkılarını oluşturmuştu.

Meğer huzur nefesinde saklıymış, diye düşündü. Peşi sıra suçluluk yakaladı Berçem’i. Yok yere değildi ama çok kere uzama-

ması gerektiği halde uzatılan kavgalar yüzünden birbirlerini yıpratmış ve huzurun bir nefes kadar yakın olduğunu unutmuşlardı.

“Hadi konuş benimle, sesini özledim,” diye soludu geri çekilen Barzan. Zümrüdi yeşillerin içinde doğanın huzurunu yakalıyordu. Bir mücevheri taşıyan göz bebeklerine sahipti, daha ne olsun.

“Ama geç oldu, beni Mahsum ağabeye bırakman gerek.”

“Şimdi değil, yalnız kalalım biraz.”

Kocasının isteğine boyun eğdi Berçem. Haklıydı, biraz yalnız kalmakta fayda vardı. Hele huzura ermişken kısa kesmenin anlamı yoktu. “Nişandan hemen sonra dönecek miyiz İstanbul’a?”

Kaşlarını kaldırarak cevap verdi adam. “Hayır güzelim, daha işlerim var burada.”

“Ben hemen gitmek istemiyorum.”

“Bundan sonra bir ayağımız burada. Sık sık geliriz, merak etme.” Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp başparmağıyla yanağını sevdi. “Harbiden bir çocuğumuz ne zaman olacak bizim? Bana baba diyip etrafta koşturacak bir kızım veya oğlum ne zaman olacak?”

“Rabbim ne zaman kısmet etmişse,” diyerek hakikati vurguladı kadın. Oluyorsa sebebi, olmuyorsa hayırlısı vardı.

“Şu nişandan sonra çalışmalara tekrar başlıyoruz, güzelim.”

Gülerek çenesini salladı. “İsim düşündün mü hiç?” diye sordu merakını gizlemeden. Acaba düşünmüşse nasıl bir isim bulmuştu?

“Kız olursa senin ismine yakın, erkek olursa ismime yakın düşünüyorum. Mesela oğlum olursa İstanbul için...” Duraksayıp bir isim düşündü. “Erhan düşünüyorum, Mardin için Berzan düşünüyorum. Belki oğlum iki farklı isim ister ve ona göre davranır.” Karısının bozulan ifadesini görünce muzırca güldü.

“Farkına vardın mı, güzelim bilmiyorum ama ne Berzan, Barzan kadar havalı ne Erhan, Erkut kadar çekici.” Cümlelerin sonuna doğru seksi yüz ifadesiyle kadının yanaklarının kızarmasını sağlamıştı.

“İsim zevkin sıfır!” diyerek noktayı koydu Berçem.

“Üretimi tamamıyla bana ait çocuğun patentini...”

Berçem kocasının omzuna vurup kınayarak güldü. “Mal mı üretiyorsun, Barzan?”

Gür sesiyle bir kahkaha attı. “Mal değil ama tamamıyla orijinal ve doğal yollardan bir çocuk dünyaya getireceğiz.” Kasıtlı olarak devam ettirdiği konuşmanın karısını çıldırttığını gördükçe hoşuna gidiyordu. “Etiket olarak Hezeroğlu soyadını alacak işte.”

“Seri numarası da verecek misin?”

“Evet, b-b1 olacak.”

“O ne demek?”

“Barzan-Berçem birinci çocuk!”

Yastığı aldığı gibi kocasının kafasına atmış, güldüğünü görmesin diye yüzüne doğru kaydırmıştı. Lakin onu çıldırtmayı başaran adam aynı zamanda katıla katıla güldürmüştü de.

Gülmekten güçsüz düşen kolları yüzüne gelen yastığı savuşturmaya yetmemişti. Kızsa da bir yere kadar dayanabilen karısının sonunda gülmesi Barzan’ı daha çok güldürmüştü.

“İşte devamında iki üç ilerleyecek...” Arada gülüp güçlkle konuşmaya devam etti: “Altya kadar yolumuz var. Şu an için altı tane özel üretim yapmayı düşünüyorum.”

“Yaaa Barzaaann...” Gözünden yaşlar gelene kadar gülmüş, sonunda isyan ederek bağırırmıştı Berçem. Daha çocuk ortalıkta yokken bu kadar uğraşan adam yarın ne yapacaktı Allah bilir.

“Annen böyle konuştuğunu duyarsa sana ne der biliyor musun?”

Barzan tereddütsüz cevapladı: “Küfreder!”

“Hezal anneye ne zaman konuştun? Gönlünü aldın mı?”

“Aldım aldım, seni damadınızın evine bıraktığım gün geldim gönlünü aldım. Biraz zor oldu...” Duraksayıp affettirmek için attığı kırk taklayı hatırlayınca dürüstçe devam etti. “Gereğinden fazla zor oldu.”

“Hak ettin, seni şimdi bile affetmezse annen olarak hakkı var. Tek bir kızı var, ondan koparıp götürdün.”

“Sen zaten kadın dayanışmasından asla vazgeçme. Şurada karşı karşıya gelecek olsak liderleri sen olursun. Kılıcın Alaz, kalkanların Hezal ve Newroz!”

“Bugün şakacı ruh haliniz revaçta, ağam. Sebebini neye borçluyuz?”

“Sebebini sizin aşk dolu itiraflarınıza borçluyuz, Berçem Hanım.”

“Seni bu kadar mutlu edecekse her gün bir kuple iltifat edeyim o zaman.”

Barzan imayla baktı. “Arkasından laf sokmayı ihmal etme. Yoksa senin olduğuna inanmam.”

“Tamam, onu da eksik etmem,” diyerek hareketlendi. Kocasının ne yapacağını bakışlarına eliyle kalk işareti yaparak cevap verdi. Karı koca ayaklanıp bavulu Barzan, çantayı Berçem alarak odadan çıkmışlardı. Kapıyı kapatan genç kadın avluda ağır ağır ilerleyen Raber Ağayı görünce durmuştu.

Karısının durduğunu fark eden Barzan sebebini sormak için döndüğünde babasını görünce anlamış ancak hâlâ konuşmadığı babasını görmezden gelerek karısına gidelim demek için yüzünü dönmüştü.

“Hayırdır, Barzan Ağa? Evime yerleştin, gitmiyorsun?”

Gözlerini baydı Barzan. Babasına küsen küçük çocuklardan farksızdı. “Kalmayacağım artık senin evinde, Raber Ağa. Kendi konağımı yapacağım yakın zamanda.” Niyetini bu yolla anlatmıştı.

Raber Ağanın kendisine göz kırpmasıyla gizlice güldü Berçem. Ne olursa olsun Barzan ile uğraşmaktan vazgeçmiyordu.

“Demek konak yapacaksın buralarda?” Yüzünde oğluyla dalga geçen yumuşak ifade mevcuttu. Sert bakışları çocuklarıyla uğraşmaya gelince yok oluyordu. Zamanında Ciwan, Berçem ve Alaz ile az uğraşmamıştı.

“Evet, çocuklarım için şimdiden hazırlıklara başlıyorum.”

“Tamam, sen git konağını yap, Berçem daha bizimle,” diyen Raber Ağa, “Berçem, yanıma gel, kızım,” diye inatla gelinini yanına çağırırdı. Ufaktan omuzları sarsılmaya başlamıştı.

Kayınbabası çağırırsa yanına gitmezlik etmezdi Berçem. Kocasının yanından geçerek minik adımlar attı.

Barzan yanından geçen karısının kolundan tutup yanına çekti. “Karımın yanı benim yanı. Nişandan sonra çiftliğe geçeriz, Raber Ağa.”

Kafa tutuşu karşısında avluyu inleyen kahkahasını gür sesiyle patlatmıştı Raber Ağa. Omuzları sarsılırken kafası geriye düş-

müştü. Ne kadar büyürse büyüsün, bazen bir çocuk gibi davranmaktan usanmayacaktı oğlu.

Kayınbabası kahkaha krizine girmişti. Barzan ise sinir krizine. Kocasının korkusundan sesli gülemeyen Berçem içine içine gülüyordu.

“Çiftlik de benim, Barzan. Kendine yeni bir çiftlik yapman gerek.”

Her yerden kovulmanın etkisiyle gururu kırılmıştı Barzan’ın. Sinirleri hepten bozulunca kabaca güldü. “Mardin’den kovmadığın kaldı, baba,” diye isyan etti.

Merdivenlerin başında Alaz’ın silueti göründü.

Raber Ağa ellerini cebine koyup omzunu dikleştirdi. “Benim evime kız kaçırmaktan başka bir şey için gelmiyorsun ki. Millet kız kaçırır evlenir, sen evlenip karını kaçıyorsun.”

Babasının sözleri üzerine destursuz kahkaha atan Alaz ağzını hemen kapatmıştı. Barzan’ın ölümcül bakışları susturmaya yetmişti. Babasının güvenli kolları altına geçen Alaz sessiz sessiz gülmeye devam etmişti.

“Prensip meselesi, baba.”

Berçem kocasının belini çimdikledi. Babası onunla konuşup gülerken Barzan bilerek küs kalmaya devam ediyordu. Sırf Alaz meselesi yüzünden babasıyla bu kadar mesafeli olmasını istemiyordu.

Tek kaşını kaldıran Raber Ağa cesaretini takdir etti. “İlkinde geldin, Newroz’un alınına tüfek dayayıp karını evimden gecenin yarısı kaçırdın.”

“Karımı evimden alıp götürdünüz, ne yapmamı bekliyorsun, baba?” diye sordu Barzan. O anları hatırlayınca ister istemez gül-müştü Raber Ağa. Berçem ile göz göze gelince gülümsemesi kısa bir kahkahaya dönüştü.

“Tamam, ona da kabul. Gecenin yarısı Mahsum’un evinden niye karını kaçıyorsun? Oğlum, sen kapıyı vurup karımı almaya geldim diyemiyor musun? Kim sana alamazsın diyecek hadde sahip!”

“Ben de onu dedim, baba ama kaçırmayı tercih etti,” diyerek kayınbabasına destek verdi Berçem. Dudaklarını ısırarak güldü. “Karı koca olarak aksiyon seviyoruz.”

“Alaz’ın da haberi vardı baba kaçıracağımdan,” diyerek topu kız kardeşine attı Barzan, Alaz sessizliğini korurken.

Raber Ağa ve Berçem’in tepkisi aynı olmuştu: “Ne!”

Babasının kollarında tombul yanakları kızaran Alaz savunmasızca kıkırdadı. “Sonuçta karısı yani baba... kaçırabilir... götürebilir...” Babasının parıldayan gözlerinde en ufak bir kızgınlık arasa da aksini görünce rahatlayarak nefes aldı.

Raber Ağa yanaklarını iki parmağı arasında sıkı. Alaz parmak uçlarında yükselip yalvarmaya başladı. “Baba... baba tamam... bir daha olursa sana... baba...” Acıdan konuşamayıp sona doğru nida atmıştı.

Yaşlı adam sıkıdığı yanağından bir makas aldıktan sonra öpüp tekrar kızını kolları altına almıştı. Yarın Alaz nişanlanacaktı. Yarın nişan olacaktı ve kızının yuvasından göç etmek için bir kanadı havalanacaktı. Düğünde ikinci kanadı havalandığında Alaz gidecekti. Boğazı düğümlenen yaşlı adam dolu gözlerini kızının üzerinden ayırıp diğer kızına döndü.

“Nereye gidiyorsun, kızım?”

Dolu gözlerini görünce kalbini üzüntü basmış, göğüs kafesi sıkışmış Berçem’in. Derin bir soluk alarak tebessüm etti. “Mahsum ağabeyin evine geçiyorum, baba,” diye cevapladı yalın sesiyle.

“Selamımı ilet herkese,” diyerek kızını yanında götürdü Raber Ağa. Sırtını izleyen Berçem kadar Barzan da üzülmüştü. Alaz’ı izlerkenki sevinçli bir yana, bir baba olarak burukluğunu da hissetmişti.

Karısını bırakıp geldikten sonra babasıyla oturup dertleşecekti Barzan. Biraz baba oğul muhabbeti etmenin zamanı gelmişti. “Hadi, güzelim, gidelim,” diyerek karısına yol verdi.

Berçem sessiz kalmasından anlıyordu ki kocası babasının durumunu fark etmişti. O da sessizliğini koruyarak merdivenlere yürüdü. Kocasıyla beraber inmiş, kaynanasına ve Newroz’a aya-küstü veda ederek arabada bekleyen kocasına katılmıştı.

Araba gideceği eve doğru yol alırken sessizliğini koruyan kocasını bir müddet izledi. Alaz yönünde çok şey kaybetmişti. Yıllarca kardeşinden uzakta bir hayat yaşamıştı. Bir ağabey olarak bu konuda her zaman kendini suçlayacaktı ki artık geç kalmıştı.

“Sessizleştin...” diye fısıldadı.

Barzan bir elini uzatıp baldırının üstüne koydu. “Babamı düşünüyordum.” Sakinleşmek için zümrüdi yeşilleriyle temas kurdu. Bazen sıkıntıların gereksiz olduğunu anlaması için Berçem’in gözlerine bakması yeterliydi. Fakat bu kez söz konusu olan sıkıntı boş bir şey değildi.

“Her babanın yaşadığını senin baban da yaşayacak, Barzan.” Baldırını tutan elinin üstünü eliyle kapladı. “Kolay değil ama olması gereken bu.”

“Mesele sadece o değil, Berçem. Yarın Alaz evlenip İstanbul’a taşınıyorlar, biz zaten oradayız. Annem babam yalnız kalacak. Torun yok, yanlarında çocukları yok. Bir ayağımız zaten burada artık ama yetmeyecek.”

“Onları İstanbul’a getiremez miyiz?”

“Topraklarını bırakıp gelmezler.”

O saniyeden sonra hüznün aralarına çökmüş, sessizlik büyümüşü. Belki onlar bir şekilde Mardin’e geri taşınırdı ama Barzan’ın işleri bu kadar büyümüşken Orhan’ı yalnız bırakıp kendi dişi ve tırnağıyla büyüttüğü işini bırakmazdı.

Araba kısa süre içinde Mahsum’un evinin önüne park edilmişti. Karı koca küçük bavulla tekrar arabadan inip kapıya doğru yürümüşlerdi. Barzan karısının elinden sıkıca tuttu. “Dayın evde midir?” diye sordu karısına. Ardından kolunu uzatıp gümüş rengi saatine baktı. Saat epey geç olmuştu. Bir çay içip kalkmak istiyordu Barzan.

Berçem değişen yüz ifadesine bön bön baktı. “Ne var yani dayım oradaysa?”

Kapıyı açarak kavgaya her an hazır bir vaziyet almış kadının sorusunu cevaplamaktan kurtuldu. Çünkü cevabıyla zaten kavga edeceklerdi. Soğuk havaya rağmen bahçede Mahsum’u tek başına buldu.

Kapının sesiyle sırtını dönen Mahsum dostunu ve küçük yengesini görünce oturduğu sandalyeden keyifle ayaklandı. “Vay, evine hoş geldin, toprağım. Biz de kızımızı nereye götürdüler diye soruşturuyorduk.”

“Kiminle soruşturuyordun?” diye sordu Barzan kapıyı kapatıp karısıyla beraber masaya doğru ilerlerken. Üç boş çay bardağı masada duruyordu. O zaman Afran vardı. Afran mı sormuştu?

“Babamla konuşuyorduk,” diyerek karı kocanın merakını giderdi. “Az evvel buradaydı, uyumak için çıktı yukarı,” diyerek sandalyeyi çekti. “Gel, Barzan, otur.”

“Bir çayını içer kalkarım, Mahsum.”

“Tamam, yengeni çağıralım da çayımızı tazelesin.”

Berçem çantasını sandalyeye bıraktı. “Hayır, çağırma ağabey, ben getiririm şimdi,” diyerek yanlarından uzaklaşarak gitti.

Yalnız kalan Barzan ve Mahsum bir süre bakıştı. Barzan etrafı tarayıp Afran’ı görmeyince gereken bilgiyi anında aldı. “Arka bahçede sesi güzel bir kadınla sohbet ediyor. Dedim *dostum, küçük yengemin bundan haberi var mı? Olsa ne yapabilir*, dedi, çekti gitti.”

Zaten damattan haz etmiyordu Barzan. Mahsum’un esprileri iyice güçlendiriyordu sevimsizliğini. “Mesaj at şimdi gelmesin ben çayımı içip kalkana kadar.”

“Senin burada olduğunu bilse kendisi gelmez. Hazımsızlığın karşılıklı!” diyerek dostunu ezdirmeden haksızlığı ortadan kaldırmaya çalıştı Mahsum. “Bana çok kızdı, çok gönül koydu.”

Kaşlarını çatan genç adam hâlâ Afran’ı eskisi gibi sevecek hissi bir türlü bulamıyordu. “Niye gönül koymuş doktor?”

“Berçem’i kaçırmaya yardım ettiğim için.”

Gözlerini yumarak sabır çekti. “La havle vela...” Çenesini sallayıp homurdandı. “Ben o adamdan haz etmiyorum. Kız kardeşim üzülmesin diye sabrediyorum yoksa şimdi Alaz’ı almış yurt dışına götürmüştüm.”

“Sen nasıl karını kaçırdıysan o da gelir senin kardeşini kaçırır. Kader onların alınına isimlerini kazıdı iki gözüm, sen ne yaparsan yap ilahî gücün karşısında ince bir kılsın. Ha düşmüşsün ha düşersin.”

Elleriyle saçlarını karıştırdı Barzan. “Kaçıramaz benim kardeşimi,” diye hırladı. Alaz’ın onunla evleneceği gerçeği kabul edemeyeceği kadar çok koyuyordu.

Mahsum eminliğine güldü geçti. “Bazen çok erken konuşuyorsun. Yaşadıklarından sonra herkesten daha çok dikkatli olup, her an hayatında her şeyin değişebileceğini hatta tepe taklak olacağını bilerek davranman gerekirken sen öfkene yenilip erken konuşuyorsun.”

“Ne demek istiyorsun, Mahsum?”

“Sen buraya geldin, ağabeyinin düğünüydü. Gelinliğiyle saldıra uğrayan kadının önüne sen siper oldun, sen yaralandın. O gün yahut ondan beş dakika öncesine kadar da bütün bu olacakları ve o zaman olanları bildin mi yahut bekledin mi?” diye sordu.

Barzan’ın yüz ifadesindeki kızgınlık darmaduman olmuştu. Ciwan adını duyar duymaz bütün gücü tüketiyordu. Sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

Berçem’in elinde çay tepsisiyle gelişi üzerine sohbet yarım bırakılmıştı. Genç kadın çayları bırakıp tekrar onları yalnız bırakmıştı.

Kadının gidişi üzerine sohbetine devam etti Mahsum: “Beklemedin, bilmedin. O kadının gelinliğine senin kanın sıçradı. Öbür tarafta ağabeyini toprağa verdiniz. Yengen senin karın oldu yine hükümle. Kader ikinizi yazmıştı, kimseyi değil. Sen başka bir kadını sevip onunla evleneceğini zannederken yengenle evlendin.”

Çayından yudumunu alıp üşüyen içini bir miktar ısıttı. “Biliyor musun, Mahsum, ben inanmazdım kadere. Yani derdim ki *benim seçtiğim kadın benimle evlenecek, mutlu bir hayat kuracağız. Benim kurduğum bu iş olacak, başka oluru yok. Benim seçtiğim ev benim olacak.*”

“Nasipten öteye gidilmez. Nasibine her şey yazılmıştır. Sana seçim şansını doğru da yanlış da verilir. Kadere inanmamak yanlış seçimdir ve olmasını istediğin ama olmayan konularda yanlış seçimin yüzünden olmayışını sorgular durursun. Nasibini veren güzeldir vesselam.”

“Kader benim Afran’a olan nefretimi deęiřtirmez yine de,” diyerek dūřūncesinin arkasında durdu Barzan.

Çayı ağızından pūskūrten adam kendini tutamamıř, hunharca gūlmūřtı. Eniřtesini sevmemekte kararlıydı. “Ulan ben ne diyorum sen ne diyorsun.” Yine yanlıř dūřūnüyordu.

Sōzū ūstūne Afran’ın siluetini uzaktan seřti. İki atasōzū aklına gelmiř, Barzan ikisini de dūřūnmek istememiřti. “Hah, geliyor sevimsiz!” Yūz ifadesini yalın bir rahatsızlık kaplamıřtı. Afran yaklařtıęında Barzan’ın yūz ifadesi deęiřince burun deliklerini geniřleterek nefes almıřtı. “Ben de diyorum hava niye bir anda deęiřti, kasvetli oldu? Sebebini ōęrendik ha, Mahsum!”

Barzan’ın daha ōnce fark etmedięi dosyayı masanın ūzerinden alarak sırtını dōndū Afran. Ūzerine sıçramıř çay lekesini gōrūnce kařlarını çattı. Kim buna çay sıçratmıřtı? Sormak iēin tekrar dōndūęūnde gōrdūęū anlamsız manzara karřısında kařlarını çatmıřtı.

Barzan sandalyeden ayaklanmıř, Mahsum kolundan tutarak durdurmuřtu. Ne yani; niřandan bir gūn ōnce damadıyla kavga mı edecekti Barzan Hezeroęlu?

Bölüm 14

Tehlikeli Anlaşmalar

Çeşitli duyguları bir arada yaşamak ve yaşatmak çoğu zaman ilginç gelir. Gülerken ağlayabilir, mutluyken de mutsuz olabiliriz. Mutluyken ağlayabilir, gülerken içten içe ağlayabiliriz. Hayat bu işte, kahkaha attığın an kazığı da atabilir.

Helin evlendiğinden beridir bu ikilemin içinde nefes alıp veriyordu. Dünden beridir ise bu ikilem çitasını aşıp kadının kimyasını bozmuştu. İki gündür babasının evindeydi. Bu gece de kalacak ve yarın akşam gönülsüzce kocasının evine -kendi evi de oluyordu- gidecekti.

Mutlu olmasını sağlayan tek sebep babasının evinde olmaktı.

Mutluluğuna gölge düşüren sorun ise kendi evine gideceği vakit kocasının metresine gidip evini basacak olmasıydı. Nasıl bir kadın olduğunu merak ediyor, içi içini yiyordu. Ne kadar güzeldi, ne kadar çekiciydi, ne kadar işvesi cilvesi vardı ki Miran'ı peşinden koşturabiliyordu...

Elinde tutacak kadar güçlü olmasını sağlayan neyi vardı? Sesi miydi, gözleri miydi, saçları mıydı? Kimlerdendi bu kadın? Leyal! İsmi bile nefret ateşini harlıyor, merakını canlandırıyor.

Arap mıydı, Süryani miydi? Metres olmasını varsa anne babası nasıl kabul ediyordu? Evli bir adama mesaj atacak kadar cesaretle olduğunu zaten anlamıştı.

O kadınla karşı karşıya geldiğinde yapacağı ilk şey ne olacaktı? Yüzüne mi tükürecekti yoksa saçına mı yapışacaktı? Hiçbir fikri yoktu. Günlerdir gözünün önünde canlandığı tek görüntü o kadının can çekişmesiydi. Tabii acı çekecek olan tek kişi o pislik olmayacaktı. Kocasını da ona eşlik edecekti!

“Helin iyi misin?”

Omzundan dürtülünce, “Ha?” diye tepki vererek düşüncelerinden sıyrıldı Helin.

Ablasının sürekli dalmasından bıkkınlık gelmişti. “Annem diyor uyusun dinlensin,” diyerek tebessüm etti Zelin. Dikkatini çekmek için saati belirtti. “Saat biri geçti.”

“Yok ya oturuyoruz, sohbet etmek istiyorum,” diyerek annesinin oturduğu yatağa göz gezdirdi. Ancak annesi yerinde değildi. “Annem uyumaya mı gitti?”

“Evet, *Helin*, kızım *sen de uyu dinlen*, dedi tabii sen dalmıştın yine duymadın. O da ses etmedi gitti.” Ablasının düşünceli hali kardeşini düşündürüyordu. Gözlerinin içine baktığında mutlu olduğunu görmüyordu. Kimse ondan daha iyi tanıyamazdı ablasını. Acısından geberse bile mutlu rolü oynar, düşman çatlatırdı. Sebepini anlamak için bir soru yöneltti. “Aklın Miran’da mı yoksa?”

“Yok, Miran’ı ne düşüneceğim,” diyen genç kadın, verdiği ani tepkisi karşısında kız kardeşi şüphelenmesin diye hafif gülmeseyle, “Yani aklım Miran’da değildi. Sadece evimi özlüyorum,” diye bahane sundu.

“Hmm...” Şüphesini gizleyerek mırıldandı Zelin.

Helin başka konu açmayı düşünürken demindendir Nehir’in üst üste attığı mesajlara bir kere daha parlayarak baktı. Bir odaya geçmesini, konuşmak istediği belirli ayrıntıların olduğu yazıyordu mesajda. Kardeşi bir şey çakmasın diye uyumasını beklemişti Helin.

Nehir zaten sabaha kadar nişanlısıyla konuşuyordu. O zaman onu arar konuşurdu. Bir kere daha mesaja baktığında bu sefer

gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bu kız hâlâ o kadını mı düşünüyordu! “Helin bak, o kadın aklıma geldi. Ara beni çabuk,” yazıyordu mesajda.

“Abla ne oldu?”

Öfkeyle telefonu elinde tutan Helin bir yandan Nehir’e cevap yazarken bir yandan da kız kardeşi Zelin’e açıklama yapıyordu.

“Ya dün alışverişte kuyumcudayken, benim çeyiz alışverişim sırasında kocası için gecelik alan kadını gördük. Hatırlar mısın hatırlamaz mısın, bilmiyorum. Biliyorsun işte, hiçbirimiz ondan hoşlanamadık.”

“Aaaa,” diyen Zelin gülümsedi.

Fakat Helin ona bakmak yerine mesaj attığı için görmedi.

“İşte o kadını kuyumcuda görünce adını bir türlü hatırlayamadık. Nehir de o kadına baya taktı. Adını hatırladım diyerek bana sürekli mesaj atıyor. Hayır, bize ne...”

“Leyal!”

İştittiği isim ekran üzerindeki parmaklarını dondurmuş, işlevini yitirmişti. Büyümüş gözlerini ağır ağır kardeşine kaydırdı. O Leyal’i nereden biliyordu? Duymuş muydu? Herkes Miran ile metresini biliyor muydu? Sadece o mu bilmiyordu!

“Sen... sen Leyal’i nereden biliyorsun?”

“Eee o kadının adı Leyal işte.” Tüm vücudu donmuş, elinde duran telefon parmakları arasından kayarak yatağın üstüne düşmüştü.

Leyal o kadın olabilir miydi?

“Abla iyi misin?” Zelin, ablasının solan yüzüne endişeyle baktı. Elinden düşen telefonu görmesiyle daha çok telaşlandı. Bir şeyler dönüyordu. Ablasının telefonunu sürekli saklamasından anlamıştı. Fakat anlatmasını beklemişti. Ama görünen o ki Helin anlatmayacaktı.

Ensesine nükseden sancı gözlerini kararttı Helin’in. Gözlerini kapayıp açtı. Ciğeri sıkışarak göğüs kafesini zorladı. “O...o... olduğundan emin misin?” diye sorarken gelecek kesin cevabın az önce duyduğunun aksi olmasını istedi. Eğer o kadınsa...

“Neyden emin miyim, abla?”

“Adının o olduğundan.”

“Evet, Derya’nın düğününe gelmeden bir gün önce Asiya ile dışarı çıktık, düğün için bir şeyler alacaktık. O zaman gördük, yanımıza geldi.”

“Ne dedi size?” Gözü dönmüş bir şekilde kız kardeşinin kolunu tuttu.

Zelin şaşkınlıkla bir ablasına bir de koluna baktı. “Helin... Helin...”

“Ne dedi sana o?”

“İşte... yanımıza geldi. Aynı mağazadaydık. Yine bir iki elbi... elbise gösterdi. Sonra konuştuk... sohbet ettik...” Gözleri dönmüş halde kolunu sıkarak kadınla artık kekeme moduna girmiş gibi konuşmaya devam etmişti: “Arap...muş. Anne babası burada değilmiş. Hatta...hatta... se...seni de sordu.”

Burun delikleri genişledi Helin’in. “Ne dedi?”

“Evliliğini sordu. Yani... Çeyiz alışverişindeyken... oradan hatırlamış işte. Sonra sana selam söyledi. Hatta mutluluklar diledi.”

“Allah onun belasını versin!”

Bedduasını ettikten sonra dolu dolu gözleriyle onu telaş içinde izleyen kız kardeşini boş vererek dizinin dibine düşen telefonu alarak hızını kesmeden Nehir’i aradı. Aptal gibi Nehir ondan bahsettiği zaman kapatıyordu konuyu. Hâlbuki birazcık da olsa düşünseydi belki o kadının kocasının metresi olduğunu anlatacaktı. Resmen onunla oyun oynuyordu. Mutluluklar dilemek ne demektir? Mutluluğu zehir ettiğini bildiği halde...

En en kötüsü kocası için seçtiği geceliği kendi elleriyle ona vermişti. Helin şimdi düşüp bayılacağını düşündü. Ona yakışacağını söyleyip kendi elleriyle Leyal’e gecelik verip Miran için giymesini istemişti. Bilmeden bu hatayı yapmıştı.

O kadın... Ki eğer oysa ve tüm sonuçlar onu gösteriyordu. Eğer o kadınsa orada Miran için o gecelikleri alıyordu. Helin aptallığına yandı. Gözünün önünde cilveli hareketler sergileyen o utanmaz, kocasının metresiydi.

Dün dün o seti kartla alırken nispetle, ‘Kocam sağ olsun,’ demişti. Yatakta memnun ettiği adam Miran idi. Hediyeleriyle

de teşekkürünü bu şekilde ediyordu. Gözünün önünde aldığı o gecelikleri giyiyordu kocasına.

Mağazada kızlarla beraber güлüştükleri o adam kocasıydı. 'Kadının kocası ne fena!' dedikleri adam kocasının ta kendisiydi. Beynine balyoz yemiş gibi oldu kadın. Bu saçmalığın daniskası, yüzşzlüğün dik alasıydı. Herkese Miran'ı, görünmez adamı kocası diye tanıtıyordu. Beyni anılar ve konuşmalarla dört bir tarafını işgal ederken kulağını telefonda yükselen Nehir'in sesi işgal etmişti.

"Helin... Duymuyor musun beni? O kadın, o!"

"Evet... Evet o Leyal idi."

"Sana dedim değil mi o or*spuyu bir yerden hatırladığımı..."

Görümcesinin püşküren sesini daha kötü bir haberle parlayarak kesti: "Zelin'in karşısına çıkmış, beni sormuş."

"Ne?!"

"Evet." Öfkesinden ötürü yorgun düşüğünü fark edemiyordu ama sol kolu kucağına çoktan güçsüzce düşmüştü. "Resmen bizimle oyun oynuyordu. Karşımıza her seferinde bilerek çıkıyordu. Ben o kadını öldürmezsem adam değilim, Nehir!" Dişlerini sıkarak tısladı.

"Abla ne oluyor?" Zelin ısrarla konuşan ablasına bakıyordu. O Leyal kimdi? Ne oyunlar dönüyordu? Beyni allak bullak olmuştu.

"O kadını bana da bırak, Helin. Onu parçalara ayıracağım. Şerefsiz kadın!"

"Şu an... Şu an arkamdan gülüyor. Hiç... hiçbir... şeyden haberim yoktu, Nehir." Titreyen sesiyle çaresizce soludu. Kandırlmak onuruna ağır gelmiş, zehirli bir hançer ciğerine saplanmıştı.

Miran'ın haberi var mıydı bu oyunlardan? Şu an onun yanında ve bu iğrenç olayı Miran'a anlatıyorsa, ikisi beraber Helin'in arkasından gülüyorlar mıydı?

Şayet haberi varsa metresinin canına okuduktan sonra, Miran Ağanın ruhuna bir adet hançer de kendisi üfleyecekti!

"Hey... sakın... sakın ağlama... cezasını elbette çekecek. Kime bulaştığını daha bilmiyor."

“Elbette! Bunun acısını burnundan fitil fitil getireceğim.”

“Zelin... Zelin seni duydu. Kıza bir şeyler söyle, aklı çıktı,” diyen Nehir ile aklı başına gelen Helin sonunda onu telaş içinde izleyen kız kardeşini gördü. Şimdi ne yapacaktı?

“Zelin’e bir şey anlatma, Helin. Bir şekilde ört ama o bilmesin.”

“Tamam...tamam,” diyerek telefonu kapattı genç kadın.

“Anlat, Heli. Ne oldu?”

“Zelin...”

“Helin neler oluyor, aklım çıktı. Leyal kim? O kadının seninle derdi ne?”

“Ya o kadın...”

“Abla?” Sabırsızca bağırarak Zelin dayanma noktasını kaybetmişti. Arkasını kontrol ettiğinde açık kapıyı görünce ayaklanıp anında geri kapattı. Ablasının yanına tekrar oturduğunda Helin açıklaması için zaman kazanmıştı.

“Ya anlatırsın ya da hemen şimdi Miran Ağayı arar, Leyal’in kim olduğunu sorarım.”

Gözlerinde yapacağı deliliği görünce kardeşinin ellerini avuçları arasına alıp sımsıkı tuttu Helin. “Bir... Bir kadın var. Sürekli Miran’ı arayıp rahatsız ediyordu. Biz evlenmeden önce Miran’la birkaç şey yaşamışlar. Biz... biz evlendikten sonra Miran onunla ilişkisini kesmiş. Ama kadın kabul etmemiş.”

“Eee?” Duydukları hoşuna gitmemişti Zelin’in.

“Miran da sorun yaşamayalım diye bana söylemedi, bilmiyordum. Bir gün Leyal adında bir kadından mesaj geldiğini gördüm. Yani Miran’ın telefonuna.” Gerçeğin üstünü bir oyunla kapatmak zoruna gidiyordu ama mecburdu.

“Ne yazıyordu?”

Çeliksi sert sesi karşısında yutkundu Helin. “Şey... *Bu akşam bana gel, yazıyordu?*”

“Nasıl ya!”

“Ama şey... biz Miran ile konuştuk. O kadını sordum. Benden önce olduğunu söyledi. Ama kadın işte bırakmıyor peşini. Biz de sonra kadını araştırdık Nehir ile. Adını falan bulduk ama

bu kadın aklıma gelmemiştir. Yani sürekli karşımıza çıkmasının sebebi bu. O kadın... bilerek karşıma çıkıyor. Benimle oyun oynuyor resmen.”

Anlattığı olaylara kendisi bile inanamadı. Tam tersiydi ki kocası da o kadına gidiyordu. Üstüne metresi için karısıyla kavga bile etmişti. Eğer Zelin bunlardan en ufak bir konuda şüphe etse hiç beklemeden babasının yanına gider, her şeyi anlatırdı. En azından şimdilik gerçekleri saklayacaktı Helin. O kadına işkence çekirtmeden kimseye tek kelime etmeyecekti.

“Or*şpuya bak sen!” diye öfkeyle parladı Zelin. “Demek ki senin kocan da gerekeni yapmamış ki mesaj atacak cesareti buluyor. Miran Efendi ne yaptı, boş ver mi dedi?” diye sordu kıstığı gözleriyle.

Şüphelenmişti işte. “Telefon edip kızdı, annesi olduğu için çok ileri gidemedi. *Ben yarın ona haber salarım, bir daha aramaz,* dedi. Onun yanına gitmesini kabul etmeyeceğimi söyleyince mecbur kabul etti...” Gözlerini kaçırdı Helin. Yalan üstüne yalan söyleyip asıl pisliliği yapan kocasının üstünü kapatıyordu.

“İyi yapmışsın. Evli mi kadın?”

“Hayır... yani bilmiyorum.”

“Evli olsa bunu yapacak yürek olmaz ama orada kocam demiydi. Yani gecelik aldığı zaman.”

“Sanırım onları benim inadıma yapmış. Yani bir gün öğrenirsem Miran’a neler yaptığını gösteriyordu.” Bu kısımda bir nevi doğruyu söylemişti. Sadece kocasıyla hâlâ görüştüğünü söylemeye dili varmıyordu. Her şeyden daha kötüsü ise o gecelikler hâlâ Miran için alınıyordu. Beraberlerdi ve mutlulardı.

“İnanamıyorum, şaka gibi,” diye alayla güldü Zelin.

“Hayat bana resmen bir yeriyle gülüyor, Zelin.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Ben ne yapacağımı çok iyi biliyorum,” diyen genç kadın, kız kardeşinin gözlerine kararlılıkla baktı. “Ama o bunu bilmiyor!”

Helin sabırsız bir günü daha geçirmişti babasının evinde. Bir an önce eve gidip o kadının boğazına yapışmak istiyordu. Dün gecedен beri uyumamış, metrese yapacağı işkenceleri hayal etmişti. Onunla beraber Zelin de uyumamış, ablasına aklına gelebilecek her türlü soruyu sormuştu. Gün içinde ise annesine bir şey çaktırmamak için mutluymuş gibi davranmış, Ankara'dan arayan kız kardeşleriyle telefonda saatlerce görüntülü konuşmuşlardı. Şimdi ise bahçede annesiyle konuşuyordu. Birazdan Miran onu almaya gelecekti.

"Aslında sana söylemeyecektim ama söylemezsem de kötü olur." Annesinin konuşmasıyla Zelin ile Helin göz göze geldi. Gitmeden önce ya nasihat verecekti ya bir şey fark etmişti.

"Neyi, dayê?"

"Teyzenle geldiğin akşam gördüm. Teyzen seninle konuşup sohbet ediyordu ama sen uzak duruyordun."

Fark edeceğini düşünmemişti ama teyzesinin yalanına katılmak içinden gelmemişti. Hele o ondan yarım saat önce arabada ağır bir atasözleriyle onu itham etmişken. "Uzak durmadım, dayê."

"Delala min,"* diyen yaşlı kadın kızının saçlarını okşadı. "Zana senin kaynanan artık. Elbette sana kızacağı konular olacaktır. Çok kere kavga edeceksiniz, anlaşmayacaksınız, aranız kötü olacak, sana emirler bile yağdıracak. Kimler kaynanasıyla neler neler yaşıyor. Sen yine Zana'nın yeğenisin, seni herkesten daha çok o el üstünde tutar. Gördüklerim hoşuma gitmedi."

Helin her şeyden habersiz annesini izledi. Bu eve girmeden önceki konuşmasını duysaydı bugün yine bu konuşmayı yapıyor olur muydu? Hayır, kızının kolundan tutup evine alırdı. Ama bilmediği için kendisi zan altında kalmıştı. Sesini çıkarmadan sırf annesi üzülmesin diye tebessüm ederek boyun eğdi.

"Bir daha yapmam, merak etme."

"Hah böyle kızım. Ama şunu da unutma; önemli olan sen ve kocansın."

Helin kafasını sallayarak gülümsedi ve bahçe kapısı açılarak içeri Miran girdi. Genç kadın kocasını görünce ayağa kalktı Zelin'le beraber. Annesi ise damadını görünce kocaman gülümsedi.

* Delala min: Güzelim

“Evlenmeden önce daha sık bu eve gelirdin, Miran.”

“İşler oğlunu rahat bırakmıyor, teyze.”

Genç adam teyzesinin elini öpmek yerine iki elini alıp avuç içlerini öptü. Bunu her zaman yapardı ve Helin bu hareketi karşısında erirdi. Annesi karşısında saygısı sonsuzdu. Fakat kızına karşı saygısı yerleri süpürüyordu.

“İşlere ara ver, biraz dinlen.”

“Elbette yapacağım. Hacı amca nerede?”

“Bu akşam geç gelecek. Helin için erken gelmeye çalıştı. Ama...”

“İşte Neval Hanım işler,” diyen genç adam göz kırptı. Ardından Zelin’e baktı. “Zelin Hanım, nasılsınız?”

“Çok şükür, Miran Ağa. Ablamı gördük daha iyi olduk, ya sen?”

“Helin evde olmadığı için baya kötüydüm.” Alaylı sesinin ardından karısına kısa bir bakış attı. Helin’in göz baymasıyla keyfi yerine geldi. Aslında özlemişti, ne kadar anlaşılamasalar da evdeki varlığına alışmıştı. Yatağında karısının olmaması eksiklik yaratmamış değildi.

Kocasının keyfinin aksine Helin öfkelenip köpürüyordu. Evlenmeden önce nasıl da güzeldi araları. Miran ne zaman bu-
raya gelse gülmeden, güldürmeden gitmezdi. Şimdi iki düşman gibilerdi.

“Sen artık göreceksin oğlum, ya biz?” Neval Hanım ayrılık vaktinin geldiğini anlamıştı. Kızının kapıdan gidişi üzerine bir kez daha canı yanacaktı da yanacaktı.

“İşte bu yüzden kızımı evlendirmeyeceğim, teyze.”

Kızım... Miran’ın ağzından duymak farklı hisler yaşattı Helin’e. Şefkat ve aidiyet duygusunu âdeta körüklemişti. Kızım demişti. Kız, erkek fark etmeden çocukları olduğunda kocası ona kızım ve oğlum diyecek ve sevecekti. Canından bir parçası Miran’a ait olacaktı. Helin ise o tablo karşısında nutku tutulup izlemeye doyamayacaktı. Kendini toparlamaya çalıştı.

“Tabii... tabii adamın biri gelecek, kızını alacak. Sen de vereceksin.”

Kaşlarını kaldıran Miran, teyzesine cevap olarak, “Kızını almaya geldim,” diyerek karısına gitme vakti geldiğini bu şekilde haber etmişti.

Akabinde ayaklanıp ailesiyle ağlayan annesi yüzünden ağlayarak vedalaşmıştı Helin. Kulağına güçlendirici cümlelerini fısıldayan kardeşine sımsıkı sarılıp daha vedasında özlemin tadını almıştı. Arabaya bindiğinde gözyaşlarını hızlıca silmişti. Miran’ın görmesini istememişti.

“Bir gece daha kalabilirdin.”

“Neden? Teyzemden bir ton laf yemek için mi?”

“İzin veren benim, teyzen değil.”

Destur, daha arabaya yeni binmişlerdi. Tartışmaya mahal vermek istemiyordu ki bu yüzden iç yanaklarını ısırdı. ‘Niye, sen de metresinle daha çok gecelikle fantezi yapmak mı istiyorsun?’ demeyi bilirdi. ‘O seni geceleriyle memnun etsin. Sen de onu altınlarla memnun et,’ demek de istedi. Fakat hepsini geri yuttu. Şimdilik susmak konuşmaktan çok daha iyiydi.

“Teyzenle baldızınla ne güzel konuşuyorsun öyle. Tam mutlu aile tablosu. Bravo, Miran Ağa.” Mest olmuş taklidi yaparak hayranlıkla baktı.

Karısına bakmak yerine yola bakan genç adam cevap verdi: “Evlenmeden önce de böyleydim. Tek sorun evlenmeden önce Zelin’e nasıl selam verdiğem sana da veriyordum,” diyerek karısına baktı. “Şimdi karımsın ve arabamdasın, beraber eve gidiyoruz. Yani her şey aynı.”

“Ne saçma ama.”

“Saçma olan ne?”

“Orada sanki bana çok değer veriyormuşsun gibi konuşman.”

“Sana değer veriyorum.”

“Bunu bana metresi olan kocam mı söylüyor?”

Kendini bir yere kadar dizginleyebilmiş, sonunda iplerini salıvermişti. Aldatılmaya, kandırılmaya katlanamıyordu. Bağırıp kıyameti koparısı, inine girip ortalığı inletesi geliyordu. Çok değil, bugün yarın kaos çıkaracaktı.

Karısı sabrını sınamayı kendine oyuncak etmişti. Daha az önce onu babasının evinden almıştı. İki gün önce bu arabadan

nasıl indiğini unutamamış, üstelik yaptıkları yüzünden teyzekızını çok kırdığının farkındalığıyla kendini suçlu hissedip durmuştu. Bir daha üzmeyeceği sözünü kendine vermişti vermesine de karısı damarına fena basıyordu.

Elbette verdiği söz onu kızdırmayacağı anlamına gelmiyordu.

“Evet,” cevabıyla zaten çıldırmanın eşiğine gelmiş kadının kepengini kırdı.

“Belki de onun yanından geliyorsundur. Metresinin evinden çıkıp karını babasının evinden almaya gelmişsindir.” Eğer oradan gelmişse bir kat daha Leyal’i dövecekti.

“Evet.”

“Ona hediyeler falan da aldın mı? Seni mutlu ediyor ya, ödüllendiriyorsundur da.” Göğsü inip kalkıyordu. Öfkesine yenildikçe kocasının kendisini kızdırmak için sarf ettiği çabayı göstermiyordu.

“Evet, onu da yapıyorum.”

“Nasıl da şaşırmıyorum artık,” dedi genç kadın titreyen ellerini kocasından saklamak için çantasının altına saklarken. Gözünün içine baka baka onun yanından geldiğini söyleyebiliyordu. Yaptığıyla gurur duyuyordu.

Daha ilk ayında bunu yaşıyordu...

“Biliyor musun, Miran Ağa...” diyerek yola bakan adamın kendisine bakmasını sağladı. Miran kendisine bakınca kararlı duruşuyla gözünün içine gözünü dikip tısladı. “Canımı yakanı canından bezdirdim. Canımı yakanın müdafiliğini yapanın canını sıktım. Canım yanarken susanı pişman ettim. Canım yanarken dur demeyen kim varsa susmaya mahkûm ettim.”

Karısının söylediklerini yapacağına dair kuşkusu kalmamıştı Miran’ın. Gereken korumayı kısa zamanda sağlamalıydı! Gözü kara kadın niyetini apaçık belli etti.

“Elbet senin canın yanacak, elbet metresin susacak!”

Her sabahki rutinine başlamadan evvel ufak bir oyunbozanlık etmişti. Hazırlanmasına hazırlanmıştı ancak aşağıya inmeden

evvel yatağına oturup sırtını başlığa yaslayarak uyuyan kocasını seyre daldı Helin. Savunmasız bir vaziyette uyuyan Miran'ı izlerken nerede hata yaptığını düşünmeye başladı. Hayatı boyunca nasıl bir hata yapmıştı ki böyle bir evliliğe maruz kalmıştı...

Belki de bir sınamaydı bu onun için, bilmiyordu. Fakat devam ederse aklını kaçıracağından emindi. Babasının evine bırakıldığı gece kocası tarafından gördüğü saygı karşısında ağız açık kalmıştı, bunu saklayamayacaktı. Alnından öptüğü geceyi asla unutamazdı.

Uyuduğunu zannettiği adamın sesi odayı doldurdu: "Beni nasıl öldüreceğini mi düşünüyorsun, Geşa?"

Yakalanmanın verdiği utançla yüzü kızaran kadın duruşunu bozmadan sesi düzgün çıksın diye boğazını temizledi. Dürüstçe düşüncesini belirtti.

"Bu ateşi hak edecek ne yaptım, onu düşünüyordum sadece."

"Geşa, ikimizi de bir ateşin içine attılar. Diri diri yakıyorlar."

"Bu ateşte yanan sadece benim, Miran."

Gözlerini açan genç adam kafasını kaldırıp karısına baktı. Helin'den önce uyanmıştı fakat gözlerini açmamıştı. Sadece sebeepsiz bir şekilde karısını beklemişti. Oturup onu izleyeceğini tahmin etmese de *acaba her sabah bunu yapıyor mu*, düşüncesi ne kadar gitmişti.

"Beni yakmayacak mıydın, Geşa?"

Gülümseyen Helin alt dudağını ağzının içine alarak ısırdı. "Yakacağım, Miran Ağa. Her şeyin bir zamanı var. Bugün bana yarın sana," diyerek içtenlikle güldü. Yapacağından şüphesi olmadığı ve bunu kocasına empoze ettiği için kendiyile gurur duyuyordu.

"O zaman da böyle gülecek misin?" diye sordu Miran. Samimi gülüşü karşısında afallamıştı. Bu kadının kimyası çözümsüzdü ve silahı sürekli olarak değişiyordu. "Kocana kıyacak kadar zalim bir kadın olacaksın?" diyerek alayvari üslubuna geri döndü. Sabah sabah birbirleriyle illaki uğraşacaklardı. Madem karısı kaçmak yerine kalmayı tercih etmişti, değerlendirmekte fayda vardı.

"Üzüm üzüme baka baka kararır mı?"

"Laf da sokuyoruz," diyerek kolunu başının altına alıp vücudunu karısına çevirdi. Giyim kuşamına göz gezdirip fark ettiği

ayrıntıyla iç çekti. Bordo giydiği zaman Miran ona kapılıyordu. Karısına en yakıştırdığı rengin bordo olduğuna karar verdi.

“Sana anlamsız bir şekilde bordoyu yakıştıırıyorum.”

Tek kaşını kaldıran Helin, kocasının sabah sabah hem uğraşır hem iltifat edecek enerjiyi nereden bulduğunu merak etti. “Uğraşasın geldiği zaman kendini hiç durdurmuyorsun, Miran Ağa.”

“Ben ne diyorum, sen ne diyorsun...”

“Teşekkür etmemi mi bekliyorsun?”

“Sana iltifat etmedim ki teşekkür edesin.”

Öküz! Bozulan Helin belli etmemeye gayret etti. “İltifat olarak bakmadığım için de teşekkür etmedim zaten,” diyerek kendini kurtardı.

Kurtardığını zannediyordu zira bozulduğunu Miran fark etmişti. Fark ettiği bir şey de yine göğüs dekoltesiydi. “Ben sana dekolteden hoşlanmadığımı söylemedim mi?”

Gözlerini göğüs dekoltesine çevirdi. Miran’ı sinirlendirecek kadar açıktaydı çatalı. Lakin bu onun suçu değildi. “Yalnız bu kıyafetleri senin kız kardeşlerin aldı. Senin göğüs dekoltesinden hoşlanmadığını kardeşlerin bilmiyor mu?”

“Kız kardeşlerim almışsa sen de örtmesini bileceksin.”

Gözlerini bayan genç kadın eliyle saçlarını işaret etti. “Farkındaysan daha tülbenti takmadım,” dedikten sonra ayaklanarak son verdi. Tülbenti aldığı gibi saçlarını örtmüş, sırtını kocasına çevirerek kapıya doğru yürümüştü.

“Anlaşılan sen kaçacaksın, Geşa!” diyerek kapının önünde kadının duraklamasını sağladı Miran. Omzunun üzerinden kendisine bakan karısına ciddiyetle, “Bu akşam hazırlan,” diyerek gecenin haberini vermişti.

Önüne hızla dönen kadın kapıyı açtığı gibi çıkmıştı. Kapıyı kapatmadan önce kocasının sesini bir kez daha işitmişti.

“Bu gece hazır ol!”

Kapıyı kapattığı gibi sırtını dayamıştı. Bu adam sabah sabah onun yüreğine indirmek istiyordu galiba. Lanet ederek kapıdan ayrılıp koşar adımlarla avluyu geçti. Kafasından hemen geceyi atmalıydı. Bugün büyük gündü. Bugün intikamın günüydü. Metresini dövdükten sonra zaten kocası ona dokunmaya lanet edecekti.

Aşağıya süratle indi. Oyalanmadan kendini mutfığa attı. Ebrar'ın hazır ettiğini söylediği kahvaltı tepsisini alarak mutfaktan geri çıktı. Temkinli adımlarla merdivenleri çıkarken giydiği bordo elbisenin ucundan tutuyordu. Demek bordonun ona yakışması anlamsızdı. Uyku mahmurluğuna verdi Helin.

Avluya geçtiğinde suratsız görüncesi Sinem odasından çıktı. Onu görmezden gelmeye çalıştı genç kadın fakat görüncesi önünü keserek elinde duran tepsiyi hemen aldı. "Kardeşimin yemeğini ben veririm."

"Niyeymiş?" Elinden alınan tepsiye sinirle baktı kadın.

"Çünkü kardeşime yemek vermek yerine bize karşı dolduruyorsun. Sana güvenim sıfır!"

Görüncesinin kendisine her zaman nefretini esirgemenden konuşması sinir bozucu olsa da kahrkahasını ihmal etmedi Helin. Burun kıvrarak arkasını görüncesine çevirdi. "Şuna kardeşim bizden çok seni seviyor, ben de bunu çekemiyorum desene, Sinem'cim."

Gerçeği yüzüne tokat gibi yiyen kızın elleri sinirden titremiş, tepsiyi de titretmişti. Tepsinin olması büyük şanstı yoksa yengesi-nin saçlarına sarılırdı. Elbet bunu Helin'in yanına bırakmayacaktı.

Görüncesini yalnız başına bırakıp merdiven basamaklarını indiği gibi kendini tekrar mutfakta buldu. Miran'ın kahvaltısı ve kendileri için oturma odasına kurulacak kahvaltının hazır olduğunu görünce gönül rahatlığıyla mutfaktan çıktı. Bugünlerde dikkatli olmalıydı. Teyzesi iş konusunda iftira atmaya devam edecekti. Engellemek için gözünü dört açmalı, diken üstünde yürümeliydi.

Kadınların olduğu odaya girdiğinde kapıda Nehir ile teyzesi-nin sesini duydu.

"İyi de anne Helin gelse daha iyi olur."

"Helin nereye gelsin, kaçamin?" Teyzesinin sesindeki bıkmıklığı algılamıştı genç kadın. Derin bir nefes aldı. Bunun da acısı başında patlayacaktı.

"Dayê, Sinem çok mızızlık yapıyor. Ne görse hemen alıp eve gelmek istiyor. Bu en azından sesini çıkartmaz. İşim ne za-

man biterse o zaman gelir.” Helin görümcesinin bilerek böyle konuştuğunu biliyordu. Onu istediğini söylese annesi aralarının iyi olduğunu öğrenir bozardı. Bahçeyi, avluyu göz ucuyla taradı. Biri kapıda durduğunu fark ederse rezil olurdu.

“Daha dün akşam bu kadın babasının evinden geldi. Yine bugün dışarı mı çıkacak? Olmaz öyle şey, gözü dışarıda olur sürekli.”

Helin duyduklarıyla öfkelen-di. Gören de tüm gün dışarıda fink attığını sanacaktı. Teyzesine gerçekten yetişemiyordu. Motoru bağlamış uçuyordu kadın.

“Dayê, ağabeyimden dolayı yapmaz öyle.”

“O gelmeyecek dedim sana, bugün bir ton işi var onun. Akşam ya Sinem’le gidersin ya da evinde oturur başka bir gün çıkarsın.”

Helin izin alamadığını duyunca çaresizce kapıda dikildi. Bu akşam çıkmazsa o kadına gidemezdi. O kadına gitmeyip hak ettiğini vermediği her gün daha çok geç kalacaktı. Ona haddini bildirmeliydi. Son çare Miran idi.

Son çare Miran olmasına Miran idi ama gece hazır ol diyen adamın yüzüne nasıl bakacaktı? Kaçarak çıkmıştı odadan, şimdi ayağına mı gidecekti? İçini fenalıklar bastı. Başka çaresi yoktu. Miran o cümleyi kurmamış gibi davranacaktı.

Madem kocası ve metresi onunla oynamışlardı, o da intikamını alacaktı. Miran kendi ağzıyla ona izin verecekti. Teyzesi onu fark etmeden mutfağa doğru yöneldi. Miran’ı merdivenlerin başında görünce mutfağın kapısına hızla koştu. Kapıyı dinlediğini görmüşse ona rezil olurdu.

Mutfaktan çıkıyormuş gibi hareket ederek kafasını önüne eğdi. Yüzüne astığı hüznü-lü ifadeyi bozmamak için direndi. Miran’ı bir şekilde ikna etmeliydi.

“Helin.”

Kocasının adını zikreden gür sesini işitince dudaklarını ısırı-dı. Kafasını ağır ağır kaldırıp merdivenlerin son basamağını inip kendisine doğru gelen kocasına kederle baktı. İçten içe gülerken mutsuz rolü oynama kabiliyeti de cabasıydı. “Efendim.” Kırgın sesiyle cevapladı.

Miran, Helin ile uğraşmış olmanın keyfini yaşadığından mutluydu ta ki karısının kederli yüzünü görene kadar. Annesi ya da kardeşleri bir şey mi demişti yine? “Mem’in kahvaltısını verdin mi?” diye sordu yüzünü incelerken.

“Gidiyordum ama cadaloz kardeşin elimden aldı,” demek istese de oyununu bozmamak için lafını değiştirdi. “Sinem kahvaltısını vermek istedi.”

“Mem’i ihmal etme.”

“Söylememen gerektiğini biliyorsun.”

“Olsun,” diyen genç adam, karısına ne olduğunu öğrenmek için sordu: “Bir sorun mu var, Geşa?”

Omzunu silktili Helin. “Ben... Senden bir şey rica edecektim ama söyleyip sabah sabah canını sıkmak istemiyorum. Belki sen de izin vermezsin.”

“Nedir o?” Epey şaşırdı Miran. Geşa ondan hiçbir şey istemezdi. Elinden gelse konuşmazdı bile. Fakat ondan bir şey rica edecekti! Meraklı bekleyişini canını sıkmak istemiyorum düşüncesi sardı.

“Nehir, biliyorsun çeyiz alışverişine gidiyor. Bu akşam onunla gelmemi istedi.”

“Gitmek istiyorsan gidebilirsin.” Bütün üzüntüsü bir çeyiz olamazdı.

“İstiyorum,” diyerek parmaklarını birbirine doladı. “Gitmeyi istiyorum çünkü biliyorsun, kızlarla aram pek iyi değil ve Nehir gelmemi istedi. Bu en azından aramızdaki tatsızlığı yok etmenin bir yolu. Ama şey... teyzem... gitmeme izin vermedi.”

Üzgün ifadesi mahcubiyetle dolunca gülümsedi Miran. Kız kardeşlerinin ona nasıl davrandığını ve Helin’in her seferinde sabırla olanları yok saydığını görüyordu. Eğer gitmek istiyorsa bir şey diyemezdi.

“Anneme izin verdiğimi söyle.”

Annesinin adı geçince yine kafasını eğdi Helin. “Öyle değil.” Mırıldanarak bütün oyununa kanan kocasını manipüle etti.

“Sorun nedir, Geşa? Yine bir şey mi söyledi?” Ellerini cebine sokan adam sabırla bekledi. Annesiyle gerçekten konuşmanın zamanı gelmişti.

Evet anlamında kafasını salladı. “Daha dün eve gelmişim. Bugün yine çıkarsam gözüm dışarıda kalırmış. Yine bir sürü laf söz,” diyerek kafasını kaldırıp kocasının gözlerinin içine baktı. Bir kadın istediği an her şeyi yapardı. “Benim gözüm dışarıda değil, Miran. Eğer gözüm dışarıda olsaydı babamın evine gittiğimde sadece iki gece kalmazdım,” deyip dudaklarını ısırdı. Hep teyzesi mi şeytanlık yapacaktı?

“Biliyorum, Geşa...” Genç adam gözünün dışarıda olmadığını biliyordu. Annesinin arabada söylediklerinden sonra aslında Helin ne yapsa bir nevi haklı bulacaktı. Keza sözün ağırlığını karısına etmişti.

“Ben onunla konuşurum.”

“Ama benim sana söylediğimi söyleme lütfen. Malum, sonra ben yüzleşiyorum.”

“Söylemem, akşam sizi bırakırım.”

“Yok yok, gerek yok. Yıldırım bizi götürür.”

“Ben götürürüm, Geşa.”

El mahkûm kabul eden genç kadın mutlulukla tebessüm etti. Kocasının ellerini sıkıca tutarak, “Teşekkür ederim, Miran,” diye cıvıladı.

Elini tutan ellerine bakarak güldü Miran. “Sana anlamsız bir şekilde gülmeyi de yakıştırıyorum,” diyerek yatak odası muhabbetini hatırlatmış, Helin tuttuğu eline fiske atıp elini çekince kahkaha atmıştı Miran.

“Seni sinirlendirmenin bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum, Geşa!” diyerek sırtını dönüp annesiyle konuşmak için oturma odasına doğru yürüdü.

Aptalca sırttan kadın genç kadın iflah olmayacağını, ne kadar düşman olsalar da Miran’ın uğraşmaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyordu. Eh, teyze çocukları olmanın payı büyüktü.

“Bakalım sen bu akşam nasıl bir sinir krizi yaşayacaksın, kocacım!”

Kocasının arkasından mırıldanan kadın, teyzesinin sesini duymadan merdivenlere yürüdü. Âdeta uçarak çıkmış, odasına kuş gibi konmuştu. Kahvaltıya inmeyecekti. Çünkü inerse teyzesi ona zehir edecekti.

Yaklaşık bir saat sonra odasına gelen Nehir ile tezini doğrulamıştı Helin. Kahvaltıya inseydi teyzesi ona zehir edecekti. Zana Hanım'ı tanımanın vermiş olduğu tecrübe, doğru adımlar atmasını sağlıyordu.

"İznin alınmıştır."

"Nasıl oldu?"

"Miran ağabeyim halletti."

"Ya teyzem?"

"Keyfini çıkar, orayı eşeleme."

Acaba abisinin izin almasını sağlayanın kendisi olduğunu bilse Nehir ne yapardı? Görev tamamlanmış, akşam için heyecan büsbütün başlamıştı. Sancılar ince ince kalbine batıyordu.

"Nasıl hissediyorsun? Yani akşam o kadınla karşı karşıya geleceksin."

Görümcesinin sorusu üzerine sancılarının büyüdüğünü hissetti. "Eğer onunla hiç karşılaşmasaydık onu merak ederdim ama şu an kim olduğunu biliyorum. O yüzden tek istediğim yüzüne tokadı çarpmak!"

"Sonrasında ne olacağını düşündün mü?"

Helin yutkundu. Elbette biliyordu; Miran onu öldürecekti."- Bak, eğer korkuyorsan Miran'dan, sen bir yerde beni bekleyebilirsin Seni atlatıp oraya gittiğimi söyleyebilirim."

"Saçmalama, seni asla orada tek bırakmam." Gözlerini büyüten Nehir gelmekte ısrarcıydı. En başından beridir hem de.

"Teşekkür ederim, Nehir... Eğer bu akşam sağ kalırsam hakkını helal et." Acıyla konuşan genç kadın görümcesini izledi. Nehir gülmemek için alt dudağını ısırınca Helin de gülmeye başladı.

"Son günümüz, Nehir!"

"Biz de şerefimizle tadını çıkarırız, Helin!"

Şerefleriyle tadını çıkarmak istedikleri günü hunharca temizlik ve düzenleme yaparak geçirmişti Helin. Oğluna olan bütün öfkesini Zana Hanım gelininden emirler yağdırarak çıkarmıştı. Omzuna yıkılan işlerini Nehir'in gizli yardımı sayesinde kolaylamıştı. Bir ara da balkona çıkıp gizlice kahve içerek yine akşam için konuşmuşlardı.

Akşam yemeği hazır olunca Helin yemek yemeyeceğini söyleyerek yukarıya hazırlanmaya çıkmıştı. İştahı bugün hepten ke-silmişti. Kahveden sonra bir lokma ağzına almamıştı. Leyal ile yüzleşince her şey netleşecekti.

Ya ölüm, ya kalım!

Hazırlığını bitirdiğinde Nehir telefonla müjdeyi vermişti. Miran'ın eve gelişı omzundaki en büyük yükü aldırılmıştı.

Sabah gözünü boyadığı sevgili kocasının yanına tekrar gidip, gönlünü de hoş etmeliydi. Hazırlanmış halde odasından çıktı. Merdivenleri inerken bahçede yemek yiyen kocasını gördü. İşte şimdi tam zamanıydı.

Miran'ın yanına gitti. "Afiyet olsun." Sakin sesiyle varlığını kocasına belirtti. Yanına oturmaktan başka şansı yoktu zira tam karşısında Yıldırım oturmuş yemek yiyordu.

"Teşekkürler, Helin," diyerek gün boyu aklını meşgul eden kadına döndü adam. Çıkacakları için hazırlanmış olmalıydı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Tek kaşını kaldırıp karısının yanına oturuşunu yadırgadı. Helin onun yanına oturup neye ihtiyacı olduğunu soruyordu. Belki de sabahki jesti yüzündendi. Lakin Helin'i birazcık tanıyorsa bu hareketlerinden korkması gerektiğini bilmeliydi Miran. "Yok, sağ ol."

"İstersen Yıldırım bizi bıraksın. Sen işten geldin, yorulmadın mı?"

"Sabah sizi bırakacağımı söylemiştim. Dönüşte Yıldırım alır sizi, benim yukarıda çalışmam lazım," diyerek Yıldırım'a döndü Miran. "Yengeni almaya gitmeden önce Halis'in yanına git, emaneti al. Oradan yengeni alıp dönersiniz."

"Olur, ağam," diyen Yıldırım kafasını öne eğip yan yana oturan ağası ve yengesinden gözlerini çekti.

Miran onları bıraktıktan sonra evde kalacaktı. Bu haber daha güzeldi. Boşalan su bardaklarını doldurup ayaklandı Helin. Teyzesinin gelişıyle sırtını dönüp en yakın odaya, mutfağa yürüdü. Düşmanca bakışlarını görüp kendine dert edemezdi.

Mutfakta kızlarla oyalanmış, Miran çağırana kadar çıkınamıştı. Nehir ile beraber bekleyen kocasının arabasına binmişti.

Ön koltuğa oturan kadın, kocasının düşünceleri içinde kontağı çevirip yola çıkışını sessizlikle izledi.

“Nereye?” diye sordu.

Nehir ses etmemiş, yengesinin ağabeyine cevap vermesine müsaade etmişti.

“Çarşıya gideceğiz. Nehir’in eksiği gediği var, bugün tamamlamaya çalışırız. İşimiz uzun sürebilir, sıkıntı olur mu senin için?”

Gözünü yoldan ayırıp karısına baktı. “Olur, çok geç kalmayın. Geç çıktınız zaten.”

Nehir kafasını cama çevirip dualarını ederken, sakinliğini koruyan Helin tebessüm etti. “Akşam daha sessiz ve kalabalık olmuyor. Nehir her şeyi inceleyerek aldığı için rahat ediyor.”

Miran, karısıyla kardeşinin dayanışmasını görünce sevindi. Demek ki Nehir ile araları yavaştan düzeliyordu.

Süratli giden araba çarşıya kısa zamanda varmıştı. Miran kardeşinin yanında ihtiyacından daha fazla parasının olduğundan emin olduktan sonra bir dükkânın önünde onları indirmişti.

Helin ve Nehir arabadan indiği gibi dükkâna girip Miran arabasıyla sokaktan çıkana kadar beklemişti. Leyal’in evi on dakikalık mesafedeydi ancak tanıdık birileri görürse ne diyeceklerini bilemeyecekleri için yürüyerek gitmeyi göze alamamışlardı.

Nehir aklına gelen hinlikle telefonuna sarılıp kayını Gökhan’ı arayarak yardımına ihtiyacı olduğunu söylemişti. Yakında olduğunu söyleyerek yaklaşık beş dakika sonra bekledikleri dükkânın önünde durmuştu Gökhan.

Helin sadece düğünde görmüşü Gökhan’ı. Arabasına binip selam verdiğinde ikisinin arasında belirli bir mesafe vardı.

“Bu saatte nereye gideceksin, Nehir?” diye sorguladı rahatsızca Gökhan.

“Ya tülbentlerimi yapan kadının evine gideceğiz, Gökhan. Bugün de almazsam annem bacaklarımı kıracak. Sen bizi orada bırak, biz aldıktan sonra Yıldırım ağabey gelip bizi alacak. Sen şimdi bırakırsan ağabeyim rahatsız olur biliyorsun.”

Helin görümcenin bazen aptal olduğunun düşünse de zaman zaman böyle yalan ve oyunlarıyla, anında kendini kurtarıyla anasının kızı olduğuna kanaat getiriyordu.

Araba eve yaklaştıkça Helin'i sıcak basmıştı. Miran'ın onu aldattığı kadının canını almaya adım adım yaklaşıyordu. Nehir kaynını idare edip konuşurken Helin canını yakan metresinin canını nasıl yakacağı düşüncesi içinde işkence yöntemlerini bir bir kendine sayıyordu.

Az kalmıştı, çok az...

Araba evin önünde durduğunda artık dayanma sabrını kaybeden Helin sabırsızlıkla inmiş, Gökhan'ın garipseyen bakışlarını üzerine alınca kabaca gülmüştü. "Miran aramadan işimizi bitirelim değil mi?"

Gökhan gülünce Helin rahat bir nefes almıştı.

Teşekkür edip arabadan inen Nehir, yengesine uyarıcı bakışlar atarak yanına varana kadar kendi içinde saydırmış, dibinde durduğunda kolunu gizlice çimdiklemişti.

"Teşekkürler, Gökhan geldiğin için. Valla annemin de ağabeyimin de gazabından kurtardın."

"Bekleyeyim sizi, Nehir."

"Olmaz." İki kadın aynı anda karşı çıktı.

Nehir belli belirsiz gülümseyerek durumu toparlamaya çalıştı. "Yani bekleme, zahmet verdik sana da. Yıldırım ağabey gelip alacak bizi dedim ya."

Gökhan kabul ederek, görüşürüz dedikten sonra arabasıyla uzaklaşmıştı. Nehir yengesine, Helin görünmesine kızmak istese de boş vererek eve yüzlerini çevirmişlerdi.

Kapısını gördüğü evi, kapısıyla beraber Leyal'in başına yıkaçaktı. Tırnaklarını görünmesinin koluna geçirerek tenini kazıdı. "Bu evi onun başına yıkacağım, Nehir. O mesajı atan parmaklarını, benimle konuşan ağzını, karşıma inatla çıkan ayaklarını tek tek kıracağım. Kocam sağ olsun deyip nispet yapmasının acısını burnundan getireceğim. İnan zevkini çıkara çıkara yapacağım, hiç acele etmeyeceğim."

Yengesinin kininden korkmuştu Nehir.

"Hadi içeri girip yüzleşelim şu kadınla," diyerek kolunu kurtarmak için yengesinin bileğini sıkarak ileri itti.

Acısına son vereceği ana yavaş yavaş yürüdü Helin. Kolunu çevirdiği bahçe kapısının kilitli olmayışına sevinerek içeri girdi.

Boğazına düğümlenen tükrüğünü yutkunarak geri itti. Kocasını mutlu eden başka bir kadın vardı ve onunla yüzleşecekti. Bir kadının kalbini kırıp yerle yeksan eden, gururunu ayaklar altına alan kadınla yüzleşecekti. Dış kapının önüne vardığında duraksamadan nefesini alıp vermeden ziline bastı.

Nehir ile göz göze geldi. Toprak rengi gözlerinde destek ve güven verici parıltılar vardı. İhtiyacı olduğu kadarını alarak kapının arkasından gelen sese kulak kesildi.

“Miran mı geldi, dur ben açarım.”

Ağzı şaşkınlıktan aşağı sarktı. Gözleri kapının tokmağına çarpacak kadar dışarı yuvasından fırlamıştı. Göğsü öfkeden inip kalktı. Müthiş bir baş ağrısıyla titredi.

Kapının açılan sesiyle beraber gözleri merakla karşısına çıkacak kadını bekledi. Kapı ardına kadar açıldı. Kocaman gülümsemesiyle, parıldayan bir çift mavi bilyeden gözleriyle Leyal Najjar karşısında belirdi.

“Miran yok ama karısı var...” diyerek vahşice gülümsedi Helin. “İstersen!”

Beklemediği misafiri karşısında nutku tutulmuştu Leyal’in.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu Helin. Leyal konuşmayıp onu hâlâ şaşkınlıklar içinde izleyince içeri girdi Helin ve omzundan iterek küçümseyen edasıyla yüzüne tısladı: “Zaten kocamın evi, senden izin almama gerek yok.”

Her yerde kocasının izi olduğu evin koridorunda etrafına bakmadan dümdüz ilerleyip açık kapıdan koltuklarla döşenmiş odaya geçti. Kocasını ağırladığı bu odada dövecekti. Arkasını döndüğünde Nehir’i ve arkasından içeri giren Leyal’i gördü.

Metresinin yüz ifadesini çözmekte sıkıntı çekmedi. Beti benzi atmış, kireç gibi yüzünde silinemeyecek şok ifadesiyle hâlâ onu sessizce izliyordu. Onu bulmayacağını zannediyordu. Ya da bulsa da karşısına çıkmayacak kadar korkak.

“Bir akıllı sensin değil mi?”

İçinde vicdanına dair ufacık bir kırıntı kalmışsa bile aldatıldığı eve ayak bastığında sırta kadem basmıştı. Şimdi bir parça acımasızlık, bir tutam öfke, bir çimdik nefret vardı. En ufak bir geri kaçış olmayacaktı.

“Karşıma oyunlar oynayarak çıkacak kadar acizsin. Nikâhını alamadığın adamın, evli bir adamın karısına *kocam sağ olsun*, diyecek kadar zavallısın sen!”

Dili keskin bir kılıç olup kan akıtmadan kesti.

“Bir metres olmayı kendine yakıştıracak kadar karaktersizsin sen!”

Daha Helin’in gelişinin şokunu üstünden atamazken, yediği onca lafın altında ezilip büzülmüştü Leyal. Yutkuna yutkuna, sarf ettiği bütün lafları kalbine doldurdu Leyal. Karşısındaki sevdiği adamın karısıydı. Apaçık karşısında durmuştu. Ancak bilmediği bir gerçek vardı: “Senden önce ben vardım.”

“Benden sonra sen olmayacaktın!” cevabını gecikmeden verdi Helin.

Leyal geri adım atmadı. “Senden önce ben vardım. Sen evlenmeden önce, senin adın sanın yokken, biz Miran ile birlikteydik. Ben metres değilim, sen bana metres diyemezsin.”

İncecik sesi, zarif aksanıyla sakın sakın konuşması Helin’in kanına dokundu. Belki de Miran’ı etkileyen sesi ve aksanıydı, belki de mavi boncuktan farksız gözleriydi. Belki de güzelliği, belki de ona sunduğu çirkin hizmetiydi. Çoğu erkeğin akli yatağa çalışıyordu ki bu kadın onu yatakta mutlu ediyordu.

“Niye seni nikâhına almadı? Madem adım sanım yoktu sen vardın, niye gizli bir metres olarak kaldın? Benden önce de metresten bir farkın yokmuş ki Miran evlendikten sonra hâlâ onunla birlikte olabiliyorsunuz!”

Nehir el altında çalışan yardımcısını kısıkcı altına almış, ağabeyine haber vermesin diye sıkı sıkı tutmuştu. Her türlü iletişime engel olacaktı. Ancak yüzleşmeyi yengesine bırakırken zoruna giden sözlerinin karşılığını verecekti.

“Pardon? Kimin adı sanı yok?” diye alayla güldü Nehir. “Helin’den önce de seni duymadık, sen hiç yoktun. Başkası vardı, herkesin diline destan ettiği. Senden önce de biri vardı ama seni duymadık. Adın geçmedi, sanını duymadık. Kocam diye geziyorsun da senin sıfatın ne?” Küçümseyerek üstüne basa basa sarf ettiği bütün kelimelerin üstünü daha ağır bir hitamla kapattı Nehir. “Metres diye bildik seni!”

Berçem gerçeğiyle en az Leyal kadar sarsılmıştı Helin.

Mavi gözleri öfkeden titredi titredi, ellerine ateşten bir yangın basıp vücudunu sardı sarmaladı. Çıldırmanın eşğine salisesinde geldi Leyal!

“Saçmalıyorsunuz artık! Çıkın evimden gidin!”

Nehir yardımcısının çırpışını saçını istemese de çekerek durdurdu. “Pardon, kimin evi? Sen kimi kimin evinden kovuyorsun, haspam?”

Leyal’in muhatabı Helin idi. Onu bu kadar çabuk bulup nefes almadan evini basması karşısında tebrik mi etsin, korksun mu çözemesse de gereken şoku yaşamıştı. Ancak karısı olsa da onun varlığını inkâr edemezdi.

“Hiç utanmıyor musun? Yani bir kadın olarak miden kaldırıyor ama onurun zedelenmiyor mu?” Ellerini iki yana açtı. Konuştuğu öfke tomurcukları içinde yeşerip zehrini Helin’in vücuduna salgıladı. “Evli bir adamın artığı olarak bu evde onu bekliyorsun. Geldiğinde çekinmeden yatağına giriyorsun. Mutlu ediyorsun ve sabah parasıyla, hediyeleriyle seni böyle aciz yollardan mutlu etmesine izin veriyorsun.”

Sözlerinin ağırlığı kaya parçalarına dönüşüp bütün gücünü eziyordu Leyal’in. “Sen Miran’ın beni sevmesini kabul edemiyorsun. Seni sevmiyor ya, seni istemiyor ya, bana geliyor ya işte senin kabullenemediğin bu.”

Acımasızca gülümsedi Helin. “Öyleyse seni nikâhına alsın. Biliyor musun, ben sevgisinde değilim. Seni sevmesinde de değilim. Hayır, derdin sevgiyse beni boşayıp seni alsın.” Gerçekleri yüzüne bir bir vuracaktı. “Beni boşayıp sana gelir mi, hayır. Sadece kendini mutlu etmek için bir geceliğine yatağına gelir, sabahı işine gider. Akşamı evine gelir, oh insanın evi gibisi yok der. Ama benim evime der, evin sandığın bu pislik yuvasına değil.”

Kaybetmeyecekti Leyal. Her taraftan saldıracaktı. Evini basan kadının yüzüne gerçeği vuracaktı. “Madem benden bu kadar rahatsızsın, ağzına geleni söylüyorsun, yatağına giriyorum diye beni aşağılıyorsun. Ya sen ne yapıyorsun? Sen de yatağına girmiyor musun? Sana dokunmasına izin vermiyor musun?”

Beyin devreleri yanan Nehir öfkeyle bağırdı: “O senin kadar karaktersiz değil. Ne yaptı biliyor musun? Kocasına ölümü pahasına resti çekti. *Gideceğim, boşanacağız*, dedi... *Bana dokunmayacaksn*, dedi, *o kadını öldüreceğim*, dedi. Bak, neredeyiz Leyal!”

İki taraftan hücum eden iki çıldırmış kadına bakarken Miran’a resti çekecek kadar cesaretli oluşunu öğrenince Miran’ı neden kazanamadığını anlamıştı Leyal. Ona izin vermeyen Helin idi.

Miran’ın ona kapılmasına izin vermeyecekti. Miran kapılsa bile Helin’e engel olacaktı. “Hiçbir şeyden haberin yok değil mi? Miran’ın gözünde ne kadar etkisiz ve değersiz olduğunun...” O kadar kendinden emin konuşuyordu ki. Helin’in kanacağını ümit ediyordu.

“Sözünün kesildiği gece benim yanımdaydı. Huzur aradı benim kollarımda. *Bana huzur ver, Leyal*, dedi. Seni beklemek yerine bana geldi. *Ben huzuru ancak senin kollarında buluyorum*, dedi.” Evlendikten sonra kendisine dokunmayan Miran’ın karısına bir yönde sadık kalması Leyal’in kolunu kanadını kırmıştı. İşte Leyal de Helin’in kolunu kanadını kıracaktı.

“Attığım mesajları görmüşsün. Ondan bir gün önceki gece benim yanımdaydı. Sende bulamadığı huzuru ve mutluluğu bende buldu,” diyerek Helin’e alayla güldü. “Oh be dediği kadın bendim, sen değil.” İşaret parmağıyla bir kendini bir Helin’i işaretlerken tehlikeli okları üzerine çektiğinden hâlâ habersizdi Leyal.

Susmak Helin’e, konuşmak Leyal’e mahsustu.

“O çeyizini aldığın zaman senin karşına çıktığımda acizliğimden çıkmadım. Sadece senin o çırpınışını izledim. Seni seveceğini, bağrına basacağını zannettiğin adamın hayalini kuran zavallı halini izledim.”

Dudaklarını ısırarak ağır ağır serbest bıraktı ve hemen ardından güldü. “Benim çırpınışlarımı, öyle mi? Sen benim çırpınışlarımı...” Kafasını sallayarak uzun bir adımda aniden Leyal’in bir nefeslik uzağında durdu.

“Biliyor musun, tam yüzüne tükürmelik kadınsın.”

Dediği gibi de yüzüne tükürmüştü. “Ama ben sadece bunun için gelmedim canım, çırpınış neymiş izle şimdi.” Saçına yapıştığı kadını yere iterek üstüne abanmıştı.

O dakikadan sonra kadınların çığlığı evi inletmişti.

Helin'e yapılanı kabul etmemişti Nehir. Bir tokat da olsa atacağını söylemişti. Tuttuğu yardımcı kadını bırakarak Leyal'e doğru koşmuştu.

Hanımı iki kadının ellerinde parçalanırcasına hırpalanırken Hümeyra koşarak telefona ulaşmıştı. Miran'a ulaşmalıydı. Telefonundan ısrarla aradığı adam cevap vermemiş, hep meşgule almıştı.

Leyal'in çığlıkları kulağına geldikçe gözünden yaşlar boşalmıştı. Nehir gelip ona engel olmadan Miran'a ulaşmak istiyordu. Hümeyra çareyi Yıldırım'ı aramakta bulmuştu. Üçüncü çalışında telefon açılmıştı.

"Yıldırım çabuk gel, Miran'ın karısı ve kardeşi Leyal Hanım'ı dövüyor!"

Sonrası kapandığına işaret olan bip bip sesleriydi. Hümeyra, Leyal'i ellerinden kurtarmak için odaya geri koşmuş ve Helin'in kollarına asılmıştı.

Helin zarar vermekten çekinmemişti. Leyal'in canını her acıttığında söylediği laflarının, kocasının yaptıklarının, kandırılmış olmanın acısını çıkardı. Daha adil olması için Nehir'i itmişti. Sadece o Leyal'in canını yakacaktı.

Canını yakanın canını alacağını söylemişti.

Öfkesine yenildikçe vicdanı kuruyup yok olmuştu. Leyal'den aldığı karşılıklı darbeler de onu öfkeliendirmişti. Ancak döverek güçten düşürdüğü kadın bir daha kendini savunamamıştı.

"Yenge!"

Yıldırım'ın bağıışıyla elleri Leyal'in boğazında asılı kalmıştı. Kıpırmızı gözlerini Yıldırım'a çevirdi. Bu adam nereden çıkmıştı? Kim bu adamı çağırmıştı? "Sus, Yıldırım!"

Yıldırım boğazına asıldığı kadının halini gördüğünde nefes almayı unutmuştu. "Leyal Hanım..."

Beynindeki bütün hücreler donmuş, kalbi neredeyse atmaz olmuştu. Kara gözleri tehlike barındırıyordu. Bütün gazabıyla adama dönerek hırladı.

"Bir daha bu kadına hanım dersin senin o canını alırım, Yıldırım!"

Boğazına asıldığı kadına geri döndüğünde baygın halde kafasının yana doğru düştüğünü gördü. Bayılmış mıydı?

Yıldırım bayıldığını görünce Leyal'i kurtarmak için öne doğru atlamış, Nehir anında önünü kapatmıştı. Göğsünden tutarak itti. "Sen karışma, Yıldırım ağabey."

Yıldırım karışma diyen kıza öfkeyle bağırdı: "Ne demek karışma, Nehir! Kadının halini görmüyor musun? Bayılmış kadın."

"Ne o Yıldırım ağabey yoksa senin de mi metresin var? Kadını koruyup dövmemize izin vermiyorsun?"

"Nehir, neler diyorsun?"

"Ebrar biliyor mu?"

"Asıl senin ağabeyin senin yaptıklarını biliyor mu?"

"Elçiye zeval olmaz, Yıldırım ağabey."

"Sen elçi değilsin ama zevali göreceksin, Nehir," diyerek Nehir'i itip Helin'e koşmuştu Yıldırım. Helin müdahale eden Yıldırım'ın göğsüne sert bir yumruk atarak adamı itti. "Karıştığın an canından olacaksın."

"Bayılmış zaten, yenge. Gel, gözünü seveyim."

Yıldırım durdurmaya çalışmışsa da müdahale ettiği her seferde Leyal zarar aldığı için sonunda çareyi Miran'ı aramakta bulmuştu. Cebinden telefonu çıkarıp hızlı aramadan ağasını aradı. Birinci çalışta telefon açıldı.

"Aldın mı emaneti, Yıldırım?"

"Hayır, ağam, başka bir sorun çıktı."

"Nedir?"

"Ağam, Helin Yenge... Leyal'in evini basıp dövmüş." Telefondan sonra kıyamet bilhassa titizlikle kopmuştu.

Bölüm 15

Benim Hayatım Aıucunun İçi

Babasız büyümüş bir çocuğu düşünün... Düşünemiyorsunuz değil mi? Bizzat acısını tatmış insanlar kadar diri hissedemiyorsunuz. Elinizden tutarak sizi sokakta yürüten, düştüğünüzde anında koşup dizlerinizi kontrol eden, kirlenen avuçlarınızı temizleyen, okula sizi bırakan, baba derken şefkatle gülümseyen, varını yoğunu size adayan, başarınızda göğsü kaba-ran, askerliğe uğurladığında vatana can feda diyen, gelinliğinizle evindeki misafirliliğinize son verirken ağlayarak alnınızı öpen bir babanız olduğu için babasız büyümüş bir kadını, babasız büyümüş bir adamın acısını anlayamıyorsunuz.

Ne yazarsanız yazın, ne çizerseniz çizin acıyı asla ne tam anlamıyla resmedebilir ne kelimelerle ifade edebilirsiniz.

Annesiz büyüyen çocuk derken titreyen kalbinizi hissedebiliyorum. Dokuz ay sizi karında taşımış, kokusunuzu içine çeke çeke sizi emzirmiş, hastalığınızda uykusuz kalmayı umursamadan başınızda saatlerce beklemiş, ilk dişiniz çıktığında sevinse de canınız acıyor diye üzölmüş, düşseniz ağlamış, kalksanız gülölümsemiş, elini size uzatmış, aslında hep görünmez elleriyle sizi korumuş, oğlunu evlendirmek için kız aramış, kızının çeyizini içi

ağlaya ağlaya hazırlamış, ilk torunda gözyaşlarına boğulmuş bir anneye hep sahip olduğunuz için, annesiz büyümüş bir kadının, annesiz büyümüş bir adamın acısını anlayamıyorsunuz.

Hâşâ, bu bir suç değil...

Belki erken, belki geç kaybettiniz. Yaşınız ister on ister altmış olsun, anne babanızı kaybettiğinizde hep erken dediniz. Vedaların yaşı yoktur neticede. Acısı mı? Onu da anlatmaya ne kalem yetiyor ne kalem.

İlk mutluluklarını, ilk acılarını, başları sıkıştığında birbirlerinden başka kimseyi bulamamış Berçem ve Afran'ın en ağır hikâyesi de buydu işte. Aile kavramı anlatmakla olmuyordu. Yaşayamayan, yaşayanları hep buruklukla izleyen dayı yeğenin can acısı hep buydu.

Bugün Afran Sözeri'nin nişanıydı. Ne babası gelinini istemişti ne annesi evinde hummalı telaşı içinde hazırlık yapmıştı. Dost evi baba evi olmuş, yeğen anne baba yerini almıştı.

Berçem Hezeroğlu ellerinden tutmuş, ağlamamak için direniyordu.

"Daha dün seni evlendirdim, Berçem. Daha dün baban oldum, annen oldum, ağabeyin oldum, dayın oldum. Arayacağını bilsem de ailenin boşluğunu doldurmaya çalıştım. Olmuyormuş, güzelim... Ne yaparsam yapayım, yerlerini asla dolduramıyordum."

"Dayı..."

"Bugün sen benim annemsin, sen babamsın..." diyerek yaşlarla birikmiş gözleriyle gülümsedi Afran.

"Bugün sen mi benim ellerimi öpeceksin?" diyerek yarım yamalak güldü Berçem. Afran'ı güldürmek, çektiği acıyı bastırmak için her türlü saçmalığı yapmaya hazırdı Berçem.

Afran ellerini tutup önce her iki avucunu uzun uzun öptü. "Öpeceğim, büyüğüm bugün sensin, ailem bugün sensin," diyerek ellerini çevirerek öptükten sonra alına götürdü.

Yanaklarını ıslatan yaşları yok sayarak güldü Berçem. "Berhudar ol, dayıcım." Yeşil gözlerinden yaşlar acı ve mutluluk arası kayıp dayısının eline düşüyordu. "Bugün en güzel günümüz. Gelinine yüzüğü takacağız, sen de rahat nefes alacaksın artık."

“Hemen alacağım Alaz’ı, düğün bir bilemedin iki hafta sonra.” Sabırsızca güldü. En az Berçem kadar gözleri ağlasa da gülmek için yeğeni gibi gayret ediyordu. “Seni ben görmeden hemen aldılar benden. Aynı şeyi ben de yapacağım.”

Berçem eline hafif bir fiske vurdu. “Sen beni nasıl görmediysen aynı şeyi Barzan da yaşadı. Az önce aradım küçük yengemi. Ağabeyiyle sohbet ediyormuş anne babası yanında. Sonra kuaföre gidecek.”

Afran kaşlarını kaldırdı. “Beni sormadı mı hiç?”

Berçem seslice güldü. “Hayır, ben seni anlatınca kaçıyor.”

Gözlerini bayan genç adam sıkıntıyla nefesini verdi. “Alaz’ın gönlü var değil mi, Berçem? Sen bana yük olmamak için zamanında rahmetliyi kabul etmiştin. Gönlünün olmadığını bilmeme rağmen sana ondan daha iyi kimse bakamaz diye kabul ettim. Hâlâ senin vicdan azabını taşıyorum. Diyorum, belki...”

Güven veren bir ifadeyle dayısının ellerini sıkıp tebessüm etti Berçem. “Bana Newroz Sultan bir şey demişti. O günden sonra her şeyde nasip dedim.”

“Ne dedi?”

“Bahtı tahta değişmem, dedi. Seni de düşündüm, kendimi de düşündüm ve rahmetliyi kabul ettim...” Boğazını delen keskin ağrıyı yutkundu. “Bazen en kötüsü gibi görünen en iyisidir bizim için, bilemeyiz. Kendini suçlamayı istemiyorum, dayı.”

Afran uzanıp alnını öptü. “Ne olursa olsun asla aklımdan çıkmıyorsun, Berçem. Sana gelecek en ufak bir zararda seni götürmeye hep hazır olduğumu biliyorsun ve seni aldım da,” diyerek o lanet geceyi hatırlattı.

Kafasını dayısının boynuna gömüp teşekkürünü sarılarak etti ama sıkıca tuttuğu ellerini bırakmadı. Bugün en büyük desteği kim verirse versin, dayısının vereceği destek kadar etkili olmazdı.

Burnunu çekince dayısının her zaman sevdiği parfüm kokusundan ilk defa rahatsız oldu. Midesine aniden giren krampla bulantı basmıştı. Geri çekilen genç kadın dayısına belli etmemek için tebessüm etti. “Hem sana söylemedim ama Alaz evleneceği adamın sen olmasından ötürü mutlu.” Bulantıyı hissetmemek için yutkunup durdu.

Afran yüz ifadesini çözemeyecek kadar derine düşmüştü. Alaz'a...

“Yani gönülsüzlüğü yok?”

“Hayır, olsa ben anlardım, hissederdim. Seni anlatınca bağırıp kaçıyor ama güldüğünü görüyorum.”

Afran aldığı haberle içten içe keyiflenirken araya kaynak yapan sesle keyfini dışa vurmuştu.

“Benim yeğenim esaslı kızdır. Afran’a koşmaz, peşinden koşturur.”

Berçem ve Afran kapının önünde konuşan Mahsum’a döndüğünde yalnız olmadığını, annesinin de yanında olduğunu gördüler. Afran seslice gülerken, Berçem görümcesini açık ettiği için hafiften utanmıştı.

Mukaddes Hanım oğlunun her iki tarafı ayrı yerlerde korumasını takdir ediyordu. Ancak Afran da onun oğluydu. “Valla bugün Afran koşar, yarın Alaz. Yakışıklı doktor oğlumu alacak, daha ne istiyor.”

Mahsum annesinin yanaklarını sıkıp sahte kızgınlığıyla azarladı. “Ya kadın sen bunu Hezeroğlu Konağı’nda söyleyeceksin. Burada değil.”

Afran yerinden kalkarak Mukaddes Hanım’ın yanına yürüdü. “Sen daha iyisini bilirsin, Mukaddes Hatun,” diyerek öne doğru iyice eğilip başının üstünü öptü. Oldukça kısa olmasından ötürü ara sıra öne doğru hayli eğilmesi gerekiyordu.

“Bir sen bir Alaz, bana bu beli kırdırtacaksın.”

Mukaddes Hanım omzuna şaplak atarak gülen iki oğlunu da odadan kovmuştu. Berçem boyuna yapılan şakaları kabul etmeyen yaşlı kadının yanına giderek koluna girmiş, hazırlıklar için götürmüştü. Yoksa başka türlü siniri geçmiyordu.

Nişan için hazırlanan çeyizler paketlenip bavullara doldurulmalıydı. Viyan ve Berçem bir elden hazırlığa koyulmuştu. Berçem ara sıra Alaz’ı arayıp durumunu soruyor, ardından kocasını arayıp ne durumda olduğunu soruyordu.

Gelin evinde telaşın yanı sıra halay çoktan başlamıştı. Damat evi kalabalık olmaya başlamış, her gelenin tebriki ve halayı

şenlik havasını büyötmüşü. Akşama doğru çeyizlikler arabalara doldurulmuştu.

Zılgıtlar havada uçmuş, arabalar ip gibi dizilmişti. Mahsum, Berçem ile beraber ailesini bindirmişti arabasına ve ön safta halay ezgileriyle konvoyu yola çıkarak başlatmıştı.

Viyân, Berçem, Mukaddes Hanım ve küçük kızı Buse'nin oynayıp bastığı zılgıt gelin evine kadar sürmüştü. Gelin evinden yükselen ezgiler ve zılgıtlarla damat evi birleşmişti.

Raber Ağanın bir kızı ve son evladı evleniyordu. Dolayısıyla davet edilen herkes gelmişti. Çeyizlikler eve taşınırken Berçem koşturarak Alaz'ın yanına gidivermişti. Nişanlığın içinde âdetâ bir kuğuya dönüşmüştü. Sevimli dolgun yanaklarını unutmamak gerekti tabii...

"Aman aman, yengelerin en güzeli..." Berçem kollarını yanlara doğru açarak Alaz'ın boynuna sardı. "Afran dayımın sana selâmı var," diye fısıldadı kulağına. Alaz'ın inlemesiyle kahkaha atan Berçem, "Seni çok özlediğini, çok kısa bir zaman sonra kavuşacağınızı iletmemi istedi," diyerek zaten heyecandan bayılmaya hazır kızı hepten vurmuştu.

"Berçem bayılacağım, yapma." Elleriye sarılıp âdetâ yalvardı.

Yalvarışını görmezden geldi Berçem. Daha yapacağı çok şey vardı. Alaz'ı odada bırakarak kayınvalidesinin yanında yerini almıştı. Öpüp sarılmış, damat tarafı olarak da tebrik etmişti.

Mukaddes Hanım'ın Afran oğluymuş gibi davranıp erkek tarafı gibi davranması karşısında Berçem'in duyguları yine coşmuştu. Sabah dayısıyla ağlarken şimdi gülüyordu.

Çeyizler düzölüp ne alındığı kalabalığa gösterildikten hemen sonra nişan yüzüğü altınla beraber takılmıştı. Hezal Hanım ağlamamış, aksine gülerek bu evlilikten ne kadar mutlu olduğunu gelene gidene göstermişti.

Halay coştukça, oynayanların sayısı oturanları geçtikçe damat ve gelin tarafının yüzü gülmüştü. Hem Afran hem Alaz etrafta sevilirdi. Çoğu göze batsa da mutlu olan daha fazlaydı.

Nişan geç saate kadar kutlanmış, misafirler ağır ağır evlerine gitmişti. Barzan akşam evde kalacağını söyleyince Berçem,

Mahsum ile beraber dönmemiş, evinde kalmıştı. Alaz'ın üzerini değişmesine yardımcı olurken nişandakilerin dedikodusuna girmişlerdi.

"Mihriban pek mutlu değildi," diyerek söz başladı Alaz.

Onu fark etmemişti Berçem. "Niye ki?"

Makyajını silmeye geçen Alaz, "Bilmiyorum, beni tebrik ederken de kendini zorladı. Normalde senin düğününde herkes-ten çok oynayacağım diyordu," diyerek gözlerini kaçırdı.

Alaz'ın rahatsızlığı tamamıyla kıskanmasıydı. "Sana mutlu- lukla sarılana da çok itibar etme," diyerek güldü Berçem. "De- mek ki seni kıskanmış."

Söyleyip söylememekte kararsızdı alaz. "Yani Berçem, beni kıskanması falan..."

Kızarıp bozarmasıyla sözlerini yarıda kesmesi genç kadını hafif bir krize sokmuştu. "Afran'da gözü var mı demek istiyor- sun yani? Sen de doğal olarak bunu kabullenemiyorsun."

Duymazdan gelen Alaz makyajını yapmaya devam etti. "O da onun sorunu, dayın onu istemeye gitseymiş."

"Artık adını ansan, nişanlım desen daha güzel olmaz mı, Alaz?"

"Berçem, yapma!"

"Sen yaparken iyiydi."

"Bu kadar şey olduğunu bilmiyordum."

"Bu daha başlangıç, yengelim."

Alaz pamuğu yüzüne atarak ayaklanmıştı. Berçem'in lafla- rından ancak banyo yaparak kurtulabilirdi.

"Nereye?"

"Banyoya," diye tersleyerek kapısını yüzüne çarparcasına kapattı.

Görümcesinin odasında tek başına kalan genç kadın gülerek etrafı topladı. Güzel ve yorucu bir günü neredeyse noktalamış- tı. Ancak Barzan'ı merak ediyordu. Şimdiye gelmesi gereken ko- caşı hâlâ neredeydi de gelmemişti?

Kapı tıklatılınca yüzü aydınlandı. Bu olsa olsa Barzan idi. Berçem seslenmek yerine kapıya bir koşuda varıp kolu indirerek

açtı. Elleri cebinde, kafası önüne eğik halde dikilen kocasını görünce derin bir nefes aldı.

“Buyurun, Barzan Ağa?”

Sesini duyunca otomatikman kafasını kaldırmış ve sesiyle âdeta kalbinde top sektiren kadına heyecanla bakakalmıştı Barzan. Çok şükür başka evde kalma durumu sona ermişti.

“Nihayet evinize teşrif ettiniz, Berçem Hanım.”

“Kocamı özledim.”

Barzan’ın gözleri anında odayı taradı. Alaz burada mıydı?

“Banyoda o,” diyerek banyoyu işaretledi.

Barzan kardeşinin yokluğunu fırsat bilerek içeri girdiği gibi ayağının tersiyle kapıyı itti. Belinden yakalayarak karısını kendine çekip dudağına uzun soluklu ıslak bir öpücük kondurdu.

“Bir kızım olursa ileride evlendirmeyeceğim.” Tıslayarak devam etti: “Ne senden ne kızımдан ayrı kalırım.”

“Büyük konuşuyorsun, kızın gittiğinde hiçbir şey yapamayacaksın.” Gerçeği söylemekten çekinmeyecekti Berçem. Babası kendisi için en büyük örnekti. Alaz gidiyordu ve Raber Ağa ne kadar üzgünse bir o kadar da mutluydu.

“Kızım gitmeyecek,” diye directti Barzan çocuktan farksız bir inatla.

Ayağının ucunda yükselerek dudağını öpücüğüyle taçlandırıp geri çekildi. “Günü geldiğinde tepkini koyarsın, ağam. Şimdi sarılalım biraz.”

“Sana sarılmak yeniden doğmak gibi olacak, hadi sarılalım.”

Berçem sarılmış, Barzan kucaklamıştı.

“Sen benim emanetimdin ama şimdi...” Kokusunu duyunca bir oh çekti adam. “Kadınımsın.”

“Çok zalimdin ama şimdi huzurumsun...” Kokusunu içine çekmeye korktu ve yalnızca kollarını boğma korkusu yaşamadan sardı Berçem. Sarıldığı zaman kendini tazelenmiş hissediyordu.

Hissetmek... Sadece duygu işi değildi ki sarıldığında canlanan hücreleri, sıcak tenini isteyen teni, sarılmaya alışmış kolları fiziksel olarak da hissiyatını veriyordu. Barzan her şeye rağmen hâlâ ayakta durmalarına şükrediyordu. Geri çekilerek karısının elinden tutup yeşillerine yutkunarak baktı.

“Hz. Mevlana’nın eşinin ‘bana ne kadar âşıksın’ sorusuna cevabı bana hep seni hatırlatıyor.”

O mektubu az okumamıştı Berçem. “Hangisi?” diye sordu ümitle.

*“Sen benim bugünüme şükür ve yarınıma dua edişim,
Azla yetinişim, çoğa göz dikmeyişişimsin
Ve kapanmayan avuç içimsin.”*

Avuç içlerine birer öpücük kondurdu Barzan. “Senden sonra bütün dualarım seninle başladı.” Yine doyamamıştı ki alnını tekrar öptü. “Her şeye rağmen gitmedin, Berçem. Her şeye rağmen yanımda oldun, kaldın, sabrettin...”

“Mecbur değildim ama başka da çarem yoktu.”

“Biliyordum ki isteseydin giderdin, seni durdursam da beni dinlemezdin. Babam ve dayın seni götürdüğünde kendi evinde kalmak yerine dayının evine gidebilirdin. Her şeye rağmen bana katlandın.”

“El sözü, Barzan...” Narin sesiyle fısıldadı. “El âlem bize ne der, sorsalar ne cevap vereceğim diye düşünmekten de gidemedim. Rezil olacağız korkusundan hareket edemedim. Dün yaptıkların yüzünden seni terk etmek hakkımken el sözü diye beynimize beynimize empoze edilen o saçma dayatma yüzünden gidemedim.”

Çünkü zaten Ciwan’ın ölümünden sonra kardeşiyle evlenmesi el âlemin dilini bayram ettirmişti.

“Azra yüzünden terk ettim deseydim arkamdan değil artık yüzüme yüzüme gülecekler diye gidemedim.” Daha kötüsü vardı ki Berçem’in gözleri daha konuşmadan düşüncesiyle bile dolmuştu. “Başımda kızımı alır götürürüm diyen bir babam olmadığı için de cesaret edemedim.”

“Babandan daha güçlü bir dayın vardı.”

Berçem kocasının gözlerinde yanan pişmanlık ateşini, her şeyi kabullenen yenilişini ve bu yenilgiden rahatsız olmayışını izlerken bir kez daha şükretti. Her şeye rağmen ayaktaydılar!

“Ona da yük olmak istemedim. Zaten benim yüzümden çok sıkıntıyla baş etmişken onu da dara düşürmek istemedim ama

geldi aldı. Yine de kararı bana bıraktı. Seni seçtiğim için bana kızsız da küsse de sonunda hep anlayıp geri çekildi.”

Barzan, karısının gözünden akan damlaları silip göz kapaklarını öptü. “Ağlaman için sana teşekkür etmiyorum, Berçem. Hatamı telafi etmeye çalışıyorum.”

“Farkındayım...” Kadının sesi kısılmış, duyguları ani coşku-lara geçiş yapmıştı.

Avuçladığı yüzde öpmediği yer bırakmamıştı adam. Kafasını sinesine yatırarak çenesini başına yasladı. “Burası odamız olma-dığı için kendimi kısıtlıyorum, güzelim. Odamıza mı geçsek?”

Berçem’i gözyaşları arasında ani bir kıkırtı bastı. “Alaz için geldin, onu beklemeye mecbursun.” Burnunu çekerek gülmeye devam etti.

“Gömleğime burnunu sürüyormuşsun gibi geldi bana.”

“Ya Barzan...” Aniden geri çekildi Berçem. “Az önce öpü-yordun ama.”

Kahkahayı bastı Barzan. “Ucunu öptüm.”

“Olsun, sonuçta öptün.” Alıngan tavrıyla sırtını dönüp yatağa doğru yürüdü.

“Ben sana kaç defa bana sırtını dönme dedim?” Kocasının soru soran sesinin altındaki sertliği fark etmişse de duymazdan geldi Berçem.

“Ben sana sırtımı dönmedim. Ayakta yorulduğum oturmak için buraya geldim,” diyerek inandırıcı olmakla uzaktan yakından alakası olmayan yalanını uydurdu.

Barzan Hezeroğlu yemi yutar mıydı? Yutmazdı!

“Sana hep yalan söylemeyi beceremediğini anlatıp durdum. ama sen ısrarla beni dinlemeyip kafanın dikine gidiyorsun.” Ko-nuşurken sakın adımlarla karısına doğru yürüyordu.

Berçem yatağa oturunca peşinden gelen kocası da ağırlığıyla yatağa çökmüştü. Kafasının altına bir yastık çekip, Berçem’i de göğsüne doğru çekmişti. Ancak Berçem geri çekilerek reddetti.

“Alaz gelecek, Barzan.”

“Alaz’ın odasında mı diye sarılmamız yasak mı? Ayıp bir şey mi ediyoruz, güzelim?” Hafiften sinirlendi Barzan.

Çakmak çakmak olmuş gözlerine bakınca tebessüm etti kadın. “Niye hemen sinirleniyorsun? Ben sadece Alaz’ın ağzına laf vermek istemiyorum. Sonuçta seninle değil benimle uğraşıyor.” Ellerini uzatıp kocasının saçlarını karıştırdı Berçem. Gür koyu kumral saçları parmaklarının arasında dalgalanıp duruyordu.

Adamın yeşilliklerinin üstü kapanınca kadın dudağını ısırdı. Gerginliğini en iyi böyle alacağını bilmenin yanı sıra gözlerini kapatıp yüzüne nakşedilen huzurun sebebi olmak da kadını sevindiriyordu. “Yüzündeki bu ifadeyi seviyorum.”

Gözlerini açmadan varlığını mayıştıran ellerinin güzelliğine kendini bıraktı adam. “Nasıl bir ifade?” diye mahmurlaşmış sesiyle sordu. Biraz daha mayıştırsa uykuya dalecekti.

“Huzurlu.” Tek kelimeyle özetledi Berçem.

“Kaynağını da biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Nedir?”

“Benim.” Özgüvenle cevapladı kadın. Ardından minik kısa süren bir kahkaha bastı.

O vakit kirpikleri kaşlarına doğru yükselip, yeşilin en haşin tonuyla karısını süzdü. Özgüveninde oldukça haklı ancak cevabında oldukça da eksikti. “Ellerin, sesin, varlığın...” Kendisine bir milim daha yaklaşıp dudağında muazzam gülüşüyle saçlarını okşamaya devam eden kadını hayranlıkla süzdü.

“Benim diyerek daha kapsamlı bir cevap verdiğimi düşünüyorum, Barzan Ağa.”

“Senin o Barzan Ağa diyen dilini ye...”

Kapı aniden açılınca Barzan’ın sözleri yarım kalmış, daha kapıya bakmadan, “Benim odamda, benim yatağımda...” diyen isyan ve neredeyse iğrenen sesle gözlerini bayıp kafasını yastıktan hafif kaldırdı.

“Ya çeneni kapa ya kapıyı.”

Berçem istifini bozmaksızın kapıyı kapatıp kafasında havluyla kendilerini burun kıvrarak izleyen görümcesine dilini gizlice çıkardı. Alaz’ın gözleri büyüyünce anında Barzan’a döndü. Yine gözlerini kapatmıştı. Berçem son bir kez saçlarını sevdi.

“Çok rahatsızsanız odamdan çıkacağım,” diyerek odamdan kelimesinin üstüne basa basa söyleyip nerede olduklarını hatırlattı Alaz.

“Ben çıkacağım, siz ağabey kardeş yalnız kalacaksınız,” diyen kadın parmaklarını kocasının saçlarından çekti. Boşluk hissini o anda yaşasa da üstüne düşmedi. Kocasını yanına geldiğinde itinayla boşluk hissini sarılarak dolduracaktı.

“Nereye?” diye ağabey kardeş aynı anda sormuştu.

“Sizin konuşacaklarınız vardır, benim de ufak bir işim,” diyerek ayaklandı. Barzan’ın meraklı bakışlarını görünce ofladı. “Dayımı arayacağım, malum bu gece yanında olmam gerekiyor ama senin için gitmedim.”

Alaz iç yanaklarını ısırarak sırtını döndü. Kızardığını ağabeyinin görmesini istemiyordu. Afran’ın adı geçince eli ayağına dolanıp tepetaklak ediyordu. Bu sabah babası damadını överken kızarmaktan yeterince rezil olmuştu.

“Üç gündür orada kalıyorsun, fazlaydı bile,” diyerek üç gün boyunca nasıl izin verdiğine hayret etti Barzan. Mecburi olmasa asla bırakmazdı. Ki kaldığı ev dayısının evi değil, ne kadar güvenip seve de Mahsum’un eviydi.

Alaz’ın yanında konuyu uzatmak istemedi Berçem. Sessizce odadan süzülüp gitti. Barzan karısı gidince oturur pozisyonu alarak sırtını yatağın başlığına dayadı. Kolunu uzatıp Alaz’ın yanına gelmesini bu şekilde belirtti.

Şimşir tarağını alarak yatağına yürüdü Alaz. Ağabeyinin önünde duracak şekilde oturdu. Saçlarını havludan kurtarıp omuzlarına salıverdi. Saç uçlarından akan suyunu havlu yardımıyla aldı.

“Hiç Berçem’in saçlarını taradın mı?”

Barzan’ın kaşları merakla çatıldı. “Niye sordun?”

“Hiç, merak ettim.”

Taramadığını fark edince güldü. “Hayır, yengen bazen çok huysuz. İletişim kurmakta güçlük çekiyorum.”

“Az önce gördüklerim tam aksini anlatıyordu ama neyse,” diyerek yengesini korudu Alaz. Ağabeyi öfkeli bir yapıya sa-

hipti ki bir kavga oluyorsa aralarında ilk başta şüpheleneceği ağabeyi olurdu.

“Ben niye Mardin’de kalmadığımı şimdi daha iyi anlıyorum.”

“Farklı bir şehirde farklı bir kimlikte olmak istedin ya,” diye gerçeği dillendirdi Alaz sakın edasıyla. Fakat konunun açılması-na anlam veremedi.

“Senden kaçmışım meğer,” diyerek anlamsızlıkla bakan kardeşini aydınlattı Barzan. “Rahmetliye karşı da böyle hazırcevap mıydın?” Kardeşiyle yan yana gelince ağabeyini bir şekilde sormaya cesaret edebiliyordu.

İç yanaklarını ısırdı Alaz. Bugününü Ciwan’ın görmesini isterdi. Sabah anne babası ve Barzan’ın yanında bir de onunla uğraşan diğer ağabeyini isterdi. “Evet, hatta bazen konuşma yasağı koyardı bana.”

“Uyuyor muydun?”

“Sence?”

“Hayır.”

“Evet, uyuyordum. Onu sinirlendirmeye korkuyordum. Yasak konusunda ciddiye uyardım, ciddi olmadığını anladığımda şımarırdım.”

Bin dertten daha ağır bir dert gönlüne kondu. Gerek Alaz’ı gerek ağabeyini ne denli kaybettiğini konuştuğu her defasında bir kez daha anlıyordu Barzan. Anne babası İstanbul’a yanına gelmeseydi ara sıra, o zaman gerçekten ailesini kaybetmiş olurdu.

“Ben toprağıma hakaret ettim, Alaz.” Islak tutamını parmağı arasına alıp oyalandı. “Başka bir kimlik, başka bir şehir, başka bir yaşam tarzı diyerek özümü neredeyse kaybettim.” Pişmanlık hatasını telafi ettiremiyor, eskiyi geriye getiremiyor. “Özümü bir kenara bıraktım, seni hiç tanımadım. Kardeşimle, ağabeyimle vakit geçirmedim. Akrobalarımın içinde nefes alıp vermedim. Onlarla gülüp onlarla ağlamadım. Çok şey kaybetmişim, Alaz.”

Acı ve pişmanlığın mesken tutulduğu yüzünü görse de gönlünü göremiyor ancak hissediyordu. Acı çekişine daha fazla kayıtsız kalamadı Alaz. Dizlerinin üstüne çöküp kollarını ağabeyinin boynuna doladı. “Hiçbir şey için olmasa da bazı şeyler için geç değil... Sen artık buradasın, bizimlesin.”

“Rında min...” Alaz’ın ıslak saçlarını okşadı şefkatle Barzan. “Ben en çok kaybettiklerime üzülüyorum. Kaybettiklerim geri de gelmeyecek.”

“Biz sana yetmiyor muyuz?”

“Yetiyorsunuz, fazlasınız bile.”

Alaz yanlış yorumlayarak geri çekilip ağabeyine dik dik baktı. “Niye seni evlendiremeyeceğim diye bas bas bağydın o zaman?”

Afallayan adam kardeşinin dik bakışlarına ve söylediklerine bir an için şaşırdı. Kardeşine delirmiş gibi baktı. Konunun bununla ne alakası vardı.

“Ya ne yapsaydım, Alaz? Alın kız sizin olsun mu deseydim direkt? Güzelim sen niye bu konuyu açtın şimdi?”

“Fazlasınız bile dedin ya.”

Bir kez daha sarsılan Barzan akıllı ve kurnaz sandığı kardeşinin olaya bu kadar çirkin bir yüzle bakmasına içten içe kızsada sonunda gülmekten kendini alıkoyamadı. “Benim sizi bırakıp gitmeme rağmen yanımda olduğunuz için bile fazlasınız demek istedim...” Bir yanağını sıkarak kardeşini cezalandırdı. “Şişman yanaklarını sıkamadığım her gün için üzuldüm.”

Alaz yanaklarını kurtardığında çekinerek abisine gülümsedi. “Ben yanlış anladım galiba. Pardon, Barzan Ağa.” Evlilik konusunu açarak kendini yerin dibine sürüklemişti.

“Kurnazlığın bir yere kadar yetiyormuş demek ki,” diyerek bu sefer kardeşinin burnunu sıktı Barzan.

“Saçlarını da çek tam olsun!” İncecik çıkan sesiyle püskürdü Alaz.

Barzan kardeşine olan sevgisinin kat kat arttığını fark etti. Alaz onun için önemliydi. Üzülmesini istemeyecek, canını sadece yanaklarını sıkarak acıtacak kadar çok seviyordu.

“Kendime kıyarım, saçının tek teline kıymam, Alaz.”

* Rında min: Güzelim

“Yine ne yaptın oğlum kardeşine?”

Barzan annesinin bıkkın sesine karşılık ellerini teslim olmasına kaldırıp omzunu silkti. “Ben tamamıyla masumum, yadê. Sadece yanaklarını sıktım.”

Gözyaşlarını silen Alaz konuştuğu ağılamaya devam etti. “Bana niye bu kadar kilo aldın, demedin mi? Bana patatese benziyorsun, biraz yediklerine dikkat et, demedin mi? Kendini salmışsın, otuz yaşındaki kadınlardan farkın yok, demedin mi?”

Newroz Sultan, “Fesuphanallah,” diyerek ağzını avucuyla kapatırken, Hezal Hanım sabır çekmişti. Oğluna dur demeye direnci kalmamıştı.

İçilen kahvelerin fincanlarını tepsiye dizgen kadın, kocasının kız kardeşiyle neden bu kadar uğraştığına bir türlü anlam veremiyordu. Alaz’ın gönlünü hoş etmekten çok uğraşarak ağlatıyordu.

“Bana sana lakap buldum, artık balına kızsın, demedin mi? Oturduğün sandalyenin ayağı gıcırdadı, demedin mi?” Annesine dönen Alaz maruz kaldığı bütün şiddeti apaçık haykırıyordu. “Beni oturduğüm sandalyeden kaldırttı. Sandalyeyi kırıp kırmadığımı kontrol etti, yadê. Bir haftadır benimle uğraşıyor. Bir haftadır bana demediği kalmadı. Tartı almamı istedi benden.”

Barzan kardeşine teessüf ederim bakışlarını atarak cık cıklaıdı. “O kadarını açıklamasaydın iyiydi, güzelim.”

“Ben senin güzelin değilim,” diyen Alaz, alınganlığı üstünde gözyaşlarını sile sile bahçeyi arşınlayıp merdivenlere ulaştı.

Arkasından gidişini izleyen Barzan söylenen annesine gülelerek döndü. “Sen yine ne söyleniyorsun, Hezal Xanim?” Kardeşile uğraşsa da gönlünü eninde sonunda alıyordu zaten. Sadece Alaz bu kısmı söylemeyerek suçlu profili çıkarmıştı.

“Kızı bunalıma soktun, Barzan. Kıyafetlerini giydiğı zaman beni çağırıyor. Bu beni şişman mı gösteriyor, Berçem, diye soruyor habire.” Kocasının bunlardan haberi yoktu.

Barzan burun kemerini sıktı. “Alaz’ı bilmiyormuşsunuz gibi konuşmayın. Beni suçlu çıkarmak için elinden geleni yapıyor.” Gerçeğın bundan ibaret olduğunu düşünüyordu. Kardeşile son günleri kalmıştı. Bir ağılatsa iki güldürmek için fırsat bulduğı her

seferde uğraşılıyor, sonucunda kahkahalarla gülen kız kardeşini güldürdüğü için mutlu oluyordu.

Berçem tepsiyi önünü kesen Esma'nın eline bıraktı. Hiçbir iş yapmasına ne o ne Havva izin veriyordu. İyice hamlanacaktı bu gidişle.

"Sen kıza az laf etmemişsin, tabii ki suçlusun," diyerek tarafını belirledi Newroz. Alaz'ın maruz kaldığı lafları yedirememişti.

Barzan annesinden farksız yaşlı kadının kızgınlığını almak için ağzını açmıştı ki babasının tok sesi kulağına doldu. "Barzan, hele gel buraya, oğlum." Kapıdan çağıran yaşlı adam tekrar oda-ya girmişti.

Kocası kırışmış alnıyla ayaklanıp giderken gerisinde kalan kadınlar bakışmıştı. Hezal Hanım yanlarına gitmek istese de baba oğlu yalnız bıraktı. Bilmesi gereken bir şeyse Raber Ağa zaten iletirdi.

Newroz Sultan, oturduğu yerde baygın gözleriyle bir noktaya odaklanmış Berçem'i fark edince huzursuzca nefes aldı. "Berçem, bir hastaneye görün artık. Bak dün Hevidar da durumunu fark etti."

Hezal Hanım gelinine döndü. "Erê keçamin," diyerek dostuna hak verdi. "Raber Ağa da durumundan şikâyetçi. Yoruldu nişandan düğünden dedim. Kızmasın diye geçiştirdim ama halinden ben de memnun değilim."

Endişelerine şefkatle tebessüm etti Berçem. "Gerçekten hep-si yorgunluktan. Başka bir şey olsa ben söylemez miydim? Hem Barzan durmaz götürürdü." Endişelerini almaya çalıştı. Yorgunluktan başka bir şey olamazdı. Barzan'ın sırf daha fazla konuşmak için onu geceleri uyutmadığını, bu yüzden uykusuz kaldığını da söyleyemiyordu.

"Barzan kardeşiyse uğraşmaktan önünü mü görüyor?" diyen kaynanasıyla görüşmesini hatırlayıp anında ayaklanmıştı. "Doğru yadê, ben bir bakayım ne durumda."

"Bak hâlâ ağlıyorsa bana haber ver. De annen ağladığını duymaya, görmeye dayanmıyor."

* Erê keçamin: Evet kızım

“Baş göz üstüne, söylerim,” diyen Berçem’in bundan kuşku yoktu. İki kadını yalnız bırakarak merdivenlere geçti. Dün Raber Ağanın kız kardeşleri misafirleri olmuş, hem Alaz’ı hem Berçem’i tebrike ve görmeye gelmişlerdi.

Onların durumunu fark etmesinden rahatsız olmasa da hastanelik gibi görmelerinden rahatsız olmuştu. Yorgunluğu çok fazlaydı, üstelik iştahı bir türlü açılmak bilmiyordu.

En kısa zamanda toparlanmalı ve kimsenin bu halini farklı yorumlamadan dillerden düşmeliydi. Oflayarak kendini Alaz’ın odasına attı. Telefonla uğraşıp ağlamaktan ziyade güldüğünü görünce sevinmişti.

“Neye gülüyorsun?” diye sordu imayla.

İmasını fark etmeyen Alaz, “Hiç, öylesine,” diyerek geçiştirdi.

“Hmm... Özel değilse Afran ile hiç konuşuyor musunuz? Kendisi seninle konuşmak istediğini bana söylemişti de.”

“Ne münasebet!” diye çıkıştı Alaz aniden. “Ne konuşacağım ben onunla.”

Yatağın kenarına oturan Berçem gülmek için dilinin ucunu ısırdı. Abisinden sonra bir de Berçem kızı delirtecekti. “Malum iki hafta içinde düğününüz olacak. Bu arada gelinliğinde dekolte olmamasını kesinlikle belirtti. Zaten çok güzel olacağından şüphesi yokmuş.”

Yatakta kıpırdanan Alaz zamanında yaptığı her şeyin geri dönüşümünü bu şekilde alınca pişman oldu. Fakat aklı son cümleye takılı kalmıştı. Afran onu güzel buluyor muydu? Direkt Berçem’e bunu soramazdı.

“Berçem, benimle uğraşma lütfen. Ağabeyime hâlâ kızgınum.”

“Ben ağabeyini konuşmak için gelmedim ki. Siz aranızda sorununuzu halledersiniz.”

“Ya ne için geldin?”

“Dayım sıkıştırıyor, seninle konuşmak istiyor.”

“İstemediğimi belirtirsin. Ben onunla konuşacağımı konuşum o gün, kâfi.”

Kıpırdanışlarını, kızarışını, heyecanını izlerken kendini fark etmeyen görümcesine içten içe gülüyordu. Afran dayısı Alaz’ı bu kadar köşeye sıkıştırdığını bilse ne yapardı acep?

“Sen konuşmadın; o sadece sana sorup anlattı, sen de dinledin. E şimdi nişanlısınız, nişanlısıyla konuşmak istiyor.”

Dudaklarını koparırcasına ısırıldı Alaz. Ne diyeceğini bilememişti. Afran’ı tanımak, konuşup ona dair bir şeyler öğrenmek istiyordu. Ancak ağabeyi için de sıcak bakmıyordu.

“İki haftaya düğün olacak zaten, azıcık sabretsin.”

Berçem gülmekten yatağa yığılmıştı. En iyi arkadaşı önce görümcəsi olmuştu, şimdilerde yengesi olacaktı. Kader onları birbirine her yönden bağlamaya devam ediyordu.

“İletirim, yengecim,” diyerek gülmeye devam etmişti. Barzan karısını çağırana kadar görümcəsiyle uğraşıp durmuş, çileden çıkardığı halde sevdasından vazgeçmemişti. Bu iki hafta içerisinde karı koca birleşip Alaz Hezeroğlu’nu zıvanadan çıkaracaktı.

Yüzünde gülücüklerle odasına geçti Berçem. Barzan eşofmanlarını çoktan giyinmişti. Yüzündeki öfkeli ve sert ifadeden korkmuştu. Ne olduğunu sormak için ağzını açtı ancak Barzan öfkeyle homurdanınca sustu. Babasıyla kavga mı etmişti?

Kapıyı sessizce kapatarak yavaş adımlarıyla yatağa yürüdü. Kocasını gelişini fark etmiş, sıkıntısını gizlemeden karısının yanına oturmasını beklemişti. “Raber baba kötü bir haber verdi galiba? Bir sıkıntı mı var, Barzan?”

Karısının gözünde gördüğü korkuyla öfkeli haline son vermek istese de aldığı haber pek hayırlı olmadığı için başaramıyordu. Yine de karısını ürkütmek istemedi. “Kalk, ikimiz için bir bavul hazırla. Bir parça kıyafet koymak yeterli.”

Berçem’im yüreği ağzına geldi. “Neden?”

“Yarın Amed topraklarına geçiyoruz.”

Gözleri büyüyen Berçem kocasının bu ani kararı karşısında ne diyeceğini şaşırıldı. Diyarbakır’da ne işleri vardı? “Niye?” diye kısa bir soru daha yöneltti.

Barzan’ın kaşları çatıldı, yeşil gözleri öfkeyle kısıldı. “Zuxari Aşiretinden Berdan Zuxari, Şahmaran Aşiretinin kızlarından Rojin’i kaçırmış. Rezan ve ailesi Diyarbakır’da. Bizi bir geceliğine dostum Şerwan Eroğlu evinde ağırlayacak. Rezan’ın ailesine geçmiş olsuna gideceğiz.”

Berçem'in ağzı şaşkınlıktan aşağı sarktı. Kız mı kaçırmıştı?

"Az önce babam onun haberini verdi. Buradaki durumdan ötürü o gitmeyeceği için biz gideceğiz."

Elleri buz gibi olmuş, ensesini soğuk kesmişti kadının. Kocasının öfkesini şimdi anlıyordu. Neden yeşil gözlerinin düşmanca kesildiğini, homurdanışındaki tehlikeyi. Söylediğini ikiletmeden ayaklandı. Aval aval bir bavulu hazırlamaya koyulmuştu.

Barzan sürekli telefonla konuşup meşgul olmuş, Berçem sessizce onun için koyduklarını gösterip göz işaretiyle onayını beklemişti. Bir bavulu ikisi için hazırladıktan sonra üzerini değiştirip banyoda ihtiyaçlarını giderdikten sonra yatağında uzanan kocasının yanına geçmişti.

Karısını göğsüne yatıran adam sıkıntıyla ciğerini nefesleriyle doldurdu. "Rezan'ı düşünmek istemiyorum." O adamın üzerine titrediği kız kardeşi için delirdiği halini düşünmek istemiyordu.

Bir an için Afran'ın, Alaz'ı kaçırdığı görüntüsü gözünün önüne gelmiş, Barzan o an Afran'a düşmanca kesilmişse de sonrasında öfkesinden saçmaladığını düşünerek görüntüleri tuzla buz etmişti. Afran kız kardeşini zedelemeyecek kadar efendi adamdı.

"Saydıklarına kulağım aşına ama hiçbirini tanımıyorum."

"Yarın en azından bir kısmını tanıyacaksın."

"Şerwan Ağa kuma getiren adam değil mi?"

"Evet, ailesi getirmişti."

"Rezan evli mi?"

"Hayır, o bekâr hayatı yaşıyor."

"Kuma gelenin adı ne?"

"Beritan."

"Doğru, hamile haberini almıştı, Yadê Hezal."

"Evet, Şerwan altı yıldan sonra baba olacak. Ezo hamile kalamadı maalesef." Sesi üzüntüden kısılmıştı.

Berçem gözlerini sımsıkı yumdu. Kafasını kocasının göğsüne iyice gömerek ilk kadın Ezo'nun durumunu merak etti. Azra kocasının sevgilisi, metresi olduğunda ve evine girip çıktığında Barzan'ı sevmemesine rağmen incinip kırılmış, toz haline dönmüştü.

Ezo'nun durumu aynı değildi ama daha ağırdı. Azra gitmişti belki ama Beritan hamile ve ömrünün sonuna dek o adamın ha-

yatında kalıcıydı. Üstelik imam nikâhı vardı ve onların durumu yorumlanacak, hiçbir şeyle kıyas edilmeyecek kadar vahimdi. Ya Beritan ne durumdaydı? Şerwan'ın, Ezo'yu çok sevdiğini biliyordu, yanlış hatırlamıyorsa. Barzan ile ilk evlendiğinde sevilmemenin acısını tatmıştı. Beritan da sevilmiyorsa ne hissediyordu şimdi?

“Peki, mutlular mı?” diye sordu Berçem.

“Daha Şerwan'ın bebek haberini alması dışında mutlu olduğunu ağzından duymadım. Yarın göreceğimizi görürüz.”

Kafasını göğsüne sürterek geriye doğru kaydırды. Bugün daha farklı, daha dönüşü olmayan ve halledilemez bir kaosun içinde olabiliyorlardı. Her şeye rağmen birbirlerinin elinden tutup yüzlerine gülmüşlerdi.

“Barzan.”

“Libê jîyana min.”*

“Ömrüme ömrünü kattığın için teşekkür ederim.”

Dudağının kenarı hafif yukarı sıyrıldı.

“Ömrüm ömrüne hediye olsun, kadın.”

* Libê jîyana min: Efendim kadınum

Bölüm 16

Ben Kiskanmam Soğurum

Açıların dile kolay olduğunu biliyoruz. Kolay anlatıldığı, kolay yazıldığı, kolay görüldüğü düşünülür ancak yaşanması kolay olmayan ezalar insanın yükünü sırtlayabildiği kadar ağırdır. Kimsenin de kimsenin acısını ne yargılamaya, ne küçük görmeye hakkı vardır.

Çoğunluk belki Helin'in yaptığını yargılayabilir, yine çoğunluk haklı diyerek destek çıkabilirdi. Ne azınlıkta ne çoğunlukta, kim ne düşünürse düşünsün Helin Kara bir adım dahi geri atmayacaktı. Yapmadan evvel ona yanlış gelseydi zaten bu yolu seçmezdi.

Kocası, sağ kolu Yıldırım'dan, Helin'i çiftliğe götürmesini istemiş, öfkesinin içinde kaynayan kadın telefona korkusuzca bağırıyordu.

"Koş gel, Miran Ağa. Metresine gereken cezayı verdim!"

Çılgına dönmüş adamın daha fazlasını işitmesini telefonu kapatarak engellemiş, akabinde canına susamış yengesini arabaya bindirmişti Yıldırım. Suç ortağı Nehir'i öncelikle eve bırakmış, Zana Hanım'a olayı anlatmaması için söylemesi gerekeni iletti, hemen ardından Helin'i çiftliğe götürmüştü. Başından Mi-

ran'dan aldığı kesin talimatla ayrılmamıştı. Çiftliğe gelmeden oradan ayrılmak yoktu.

Koltukta sabırsızca oturarak dizini sallayan kadın, başında bekleyen adamı öfkeli bir çift gözle süzdü. Yıldırım her şeyi biliyordu. O kadına hanım demişti. Helin öfkesini kontrol edemedi adama çattı.

“Kız kardeşin evlenmişti değil mi, Yıldırım?”

Yıldırım sorusu karşısında cevap vermek istemese de oracıkta öldürecek hiddete sahip kadına kafasını salladı. En azından onunla konuşursa belki öfkesini dindirir, ağası geldiğinde daha sakin olurdu Helin. Eğer ikisi de öfkeliyse bu gece ya Helin kocasını vuracaktı ya da Miran karısını. Kan çıkmadan ikisi de durmayacaktı.

“Evet?”

“Düşünsene, kocasının metresi var. Kendi gözleriyle görüyorsun, ne yapardın?”

“O adamı öldürürdüm.” Düşünmeye gerek duymadan cevapladı Yıldırım. Kız kardeşi canıydı ki kendisi dâhil kimse onun canını yakamazdı.

Acıyla yüzünü buruşturdu Helin. “Miran’a neden arka çıkıyorsun?”

“Ben o adamın ekmeğini yiyorum. Hayatına karışmak benim haddim değil.”

Yüzündeki acı ifade derinlik kazandı kadının. “Bugün bir ağabeyim olsaydı belki kocamın da bir metresi olmazdı.”

Boğazını dolduran acı hissini yutkunamadı Yıldırım. Verecek bir cevap da bulamadı. Bir yanda ekmeğini yediği, zor zamanlarında hep yanında olan, elinden sakınmadan tutan adamdı. Diğer yandaki baştan sona kadar haklı ve çaresiz bir kadındı. Aslında çaresiz demek haksızlık olurdu. Tek başına ayakta ydi ve yıkılmadığını dik duruşuyla sergiliyordu.

“Korkmuyor musunuz?”

“Neyden?” Bakışlarını kapıdan ayırmadan sordu. Neyden bahsettiğini çok geç olmadan anlamıştı. “Miran’dan mı?”

“Evet.”

“Hayır, evli bir kadının yapması gereni yaptım, yüzüne tükürdüm.”

“Boğazına da yapıştınız.”

“Saçını da çektim,” dedi Helin gururla. Yüzünde yanım gülümseme peyda oldu.

“Bayıldı, daha kötüsü olabilirdi.”

“Sen gelince numaradan bayıldı. Kadınları hiç tanımıyorsun, Yıldırım.”

O da zaten numara yaptığını geç fark etmişti. Eğer o anda fark etseydi muhtemelen şu an Leyal’in selasının yarın okunması için imama haber veriliyor olurdu. Tabii hemen ardından kendi selası da okunurdu. Korkudan titremesi gerekiyordu Helin’in. Çünkü Miran’ın ne yapacağını bilmiyordu. *Canını yakarsan ben de senin canını yakacağım*, diyen kocasının ona neler yapacağını gerçekten bilmiyordu.

Korkusunu büyük ölçüde yıkmaya çalıştı. Kendini toparlamaya çalıştı. Her şeyi yapacağı ilk gün karar vermişti. Babası korkusuz olmasını öğretmişti. *‘Yalan söylemeye başladığın zaman ve haksızlık yapacağın gün önce kendinden sonra da hayat-tan kork,’* demişti babası. *‘Şayet doğruysan kızım, dosdoğruysan ne korkar ne seni yıkmalarına izin verirsin. Bu yüzdendir ki doğru Davut’u ne dokuz köy kabul eder ne de bir avuç insan.’*

Haklıydı ve korkmuyordu.

Gözleri salonun kapısına odaklanmış, akli babasının nasihatlerinde, dalmış halini patlayan cam sesi bölmüş, kadın ani korkusuyla çılgılık atarak yerinden fırlamıştı. Nefes nefese etrafına bakıp ne olduğunu anlamaya çalışan Helin, Yıldırım’ın tek bir noktaya büyüyen gözleriyle baktığını fark edince hızla kafasını o yöne çevirmiş ve gördüğü manzara karşısında şuurunu kaybedecek hale gelmişti.

Ateşten bir çift göz, kızdırılmış bir boğadan farksız inip kalan göğsü, aslanpençelerinden farksız alelade kolları ve haşme-tiyle saldırmaya hazır bir panter sürüyordu.

Buyurun cenaze namazına!

Korkusuz olmak Miran Kara’nın gazabına uğramaya kadar yeterli oluyormuş. Zahmet olacaktı ama artık korksa iyi ederdi.

Keza Miran Kara az sonra cellat görevini üstelenerek hakkıyla yapacaktı.

Alt dudağı titredi, ellerinin kenarı karıncalandı, sırtından akan soğuk tere tezat alnına sıcak bir ağrı saplandı. Kademe kademe kendi içinde zulüm çekmişti ki bu daha başlangıç bile değildi. Miran'ın tehlikeli tınısı ağır ve ürkünçtü.

"Yıldırım burayı terk et, göreceklemlerin aklına zarar verebilir!"

Minicik bir adımla geriledi Helin.

Yıldırım sadece evden gitmeyi kabul ederek, hemen kapının dışında hazır konumda bekledi. Kavga sarpa sararsa düşünmeden müdahale edecekti.

Cam parçaları ayaklarının altında çatırdarken adamın öfkesi de o derece keskin çatırdıyordu. "Sen ne yaptın?" Kısık sesiyle sorusunu sorarken üzerine doğru ölüm gibi çökercesine yürüdü.

Korkusunu def etmeli, güçlü olması gerektiğini kendine teskin etmeliydi Helin. Yerinden kıpırdamadan mağrur çenesini sertçe oynattı. "Gerekeni yaptım, Miran Ağa."

"Senin gereken dediğin şey onu ölümüne dövmek mi?" Yüzünde karısının sözlerini çürüten bir küçümseme ve bu küçümsemenin ardında durdurulamaz bir öfke vardı.

"Demek ilk ona gittin?" Helin kocası kadar olmasa da sinirlendi. Leyal dönüp dolaşıp kendisine geldiği, ilk adımının yeni kendisine olduğu konusunda haklıydı. Bir kez daha icraatından gurur duydu kadın.

Düşmanca baktığı bakmak için çaba sarf ettiği kadının çenesini pençeleri arasında ezecek derecede sıkı. Leyal'i öldürmekten beter ettiği için her şeyi yapmak istiyordu. Nitekim engeli vardı. Adını henüz koyamadığı hatta hâlâ ne olduğunu bilemediği garip bir engel vardı.

"Senin o mağrur çeneni kırmasını da..." Kulağının dibinde tıslayarak kadını titretti. "...Leyal'e kalkan parmaklarını tek tek kırmasını da bilirim." Çenesini ezmeye doğru yol alıyordu.

Canı yanan kadın korksa da lafını esirgemekten yana değildi. "Sana yapacağım demiştim. Yaptım!" Son kelimeyi nispeten bastırdı. Demek Leyal'e kalkan parmaklarını tek tek kıracaktı? "Kendi ellerinle beni ona götürdün, Miran Ağa!"

“Sana gününü gösteririm demiştim ben de, Geşa!”

“Ben de sana hodri meydan demiştim!”

“Ben seni meydan yerine bu evde öldüreceğim.”

“Bu kadar çok seviyorsan onu, neden onunla evlenmedin? Neden onu karın olarak almadın? Neden benimle evlendin?” diye karşılık verdi kadın.

Sinirden güldü Miran. “Bir bakmışsın kendini baba evinde, Leyal’i kollarımda görmüşsün...” Dudaklarını ısırırken kararmış göz bebekleri tehlikeyle büyüdü. “Nasıl da herkes yolunu çizdi, ben niye sana katlanıyorum ki!”

Burun delikleri genişleyip küçüldü. Helin ağlamak isteyen yüreğinin inadına kocaman bir arzuyla gülümsedi.

“Bundan zevk duyarım, Miran!”

Beklediği tepkinin üstünde gitmeye gönüllü arzulu gülüşünü alınca bozuldu Miran. Zaten Helin’in istediği gitmektir. Gitmeyi göze alarak Leyal’i dövmüştü. İstedikini karısına vermeyecekti. O arzusunu yıkmayı da bilirdi evvelallah. “Ama gitmeyeceksin.” Pervasızca gülümsedi. Her gülümsediğinde kara gözleri daha ür-künç, bakışları daha korkutucu oluyordu. “Kalacaksın ve sana çektiireceğim her zulme sessizce boyun eğeceksin. Bak sen bunu hak ettin.”

“Yapmazsan namertsin be!”

Çıldırılmış kadının çenesini parmakları arasında ezen adamın gözü dönmüştü. Fütursuzca üzerine yürüyüp sırtını hızla duvara vurdu. Kulağının dibinde kadını zangır zangır titretecek üslupta konuştu: “Kıskanıyorsun onu!”

Aldığı çirkin ithamla deliye döndü kadın. Belindeki acıyı yok sayarak kocasının kolundan tuttuğu gibi kendinden itti. Gücü karşısında milim kıpırdamadı Miran. Fakat ne olduysa aniden çenesini bırakıp bir adım gerileyerek özgürlük alanı sağlamıştı.

“Ben kıskanmam, Miran Ağa. Soğurum, tiksindiririm ve nefret ederim!” Parmağını kocasına doğru sallarken o da Miran gibi tehlikeyle tısladı: “Ve gerekeni yaparım. Anlıyor musun?”

Gereken bir şey daha vardı ki onu zevkle yapacaktı. Dudaklarını ısırarak zevkle güldü. “Nasıl yaptım ama... Nasıl sizin gibi

oynadım ama... Nasıl kendi ayağınla, kendi ellerinle beni ona götürdün." Gözleri zevkten âdeta parlıyordu. "Yemin ettim. Senin o oru*pu metresin karşıma çıktığı gün ben yemin sundum. Metresin sana mesaj attığı gece ben bunu kadınlığıma yediremem diyerek yola çıktım. Yaptım, pişman da değilim... Yine olsa yine yaparım. Ne sen ne de başkası zerre umurumda!"

Kaşlarını kaldıran Miran bir şey yapmamak için ellerini yumruk haline getirdi. Geşa sınırını yaşıyordu. Miran bir şey yapmamak için var gücüyle savaştığı halde karsı inadına üzerine gidiyordu.

"Sen yine... yapacaksın?" diyen adamın sinirden sol gözü oynamaya başladı.

"Evet... Beni babamın evine göndersen cennet, beni öldürsen bana yine cennet, Miran Ağa. Zerre umurumda değilsin."

Bu kadın gerçekten delirmişti. Başka bir açıklama bulamıyor, başka bir şekilde izah edemiyordu; bu kadın delirmişti. "Sen ölmek için yalvaracaksın, Geşa! Aklına, mantığına, kalbine, ruhuna yediremeyeceğin şeyler yapacağım. O zaman bana her yer cennet olacak."

Yapacağından kuşkusu yoktu kadının. "Sana karşılık vereceğimden şüphelen olmasın, Miran!"

Hududunu aşan kadının üzerine bir kez daha varıp duvara yumruk attı. Çenesinin altında büzüşmüş kadına boğazı yırtılırcasına bağlırdı. "Yeter ulan, yeter. Hâlâ bana karşılık verme derdindesin. Sen kadını ne hale getirdiğinin farkında mısın?" Bir yumruk daha duvarla buluşurken, öfkeli nefesi kadının yüzünü yalayıp atan rengini beter hale getiriyordu. "Attığı bir mesajla evini başına yıktın. Ona giden benim, ben!" Kulağının dibinde sağır ettiği kadına delirmişçesine bağırılmaya devam etti.

Bedeni altında duvara sinen, rengi atan kadını bu sözlerden sonra ateş basmıştı. Deliren adamın yakasından tutarak kendine çekti kadın. Katil olması için elinden geleni yapıyordu. "Beni iyi dinle," diye uyardı.

"O erkek düşkün, edep ve hayâdan bihaber metresin dışarıda seni kocası diye tanıtır fink atıyor. O sen kadar midesiz metresin

benim çeyiz alışverişimde karşıma çıkıp gözümün önünde sana gecelik alıyor.” Gözleri o görüntülerin acısıyla dolmuştu kadının. Dişlerini birbirine bastırarak yakasını tuttuğu adama püskürmeye devam etti: “O parana düşkün or*spun var ya, o or*spun babamın evine gideceğim gün kuyumcuda karşıma çıkıp senin paranla set altın alıyor. Ne diyor kuyumcuda sağda solda köşede, biliyor musun?” Ardından bilmişlikle güldü. “Ah pardon, belki sen ona bu yüzü vermişsindir,” diyerek Leyal’in Arapça aksanıyla cümlesini tekrar etti. “Kocam sağ olsun!” Yüz ifadesi değişen adamı daha da şoka sürükleyebilirdi. “Yetmedi, Zelin’in karşısına çıkıp beni soruyor. Senin altında her gece inlerken bana evliliğimde mutluluklar diliyor.” Yakasını bırakıp nefes almayı unutmuş adamı itti Helin.

Boşluğuna gelen Miran kadına yol vermişti. Ne yapacağını kestiremeden...

Çantasını alan Helin içinden önce cüzdanını çıkardı. Cüzdanın içinden hızlı hareketlerle Miran’ın onun adına çıkardığı kartı çekip alarak çantasını ve cüzdanını ayağının dibine fırlattı. Kartı başının üstünde tutarak salladı. “Bunu görüyor musun?” diye sordu Miran’a. “Ben bunun esiri değilim, muhtaç da değilim çok şükür.” Kartı kocasının gözü önünde dört parçaya kırarak böldü. Kocasına doğru dört parçayı fırlattı. Derin bir nefes alarak gergin omuzlarını gevşetti. “Bittiğini sanıyorsan yanılıyorsun. Evine gittim, konuştum onunla. Miran bana geliyor, *huzuru sende değil bende buluyor*, dedi. *Senden önce ben vardım*, dedi.” Helin alayla güldü. “Berçem’in olduğunu bilmiyor galiba.”

“Sen aklını kaçırmışsın!” derken karısına hasta gözleriyle baktı Miran. Leyal bunları yapacak kadar ileri gitmemişti.

“Karın olarak kabul etmedin... Sevmiyorsun... İğreniyorsun... Tiksiniyorsun...” Helin’in sesi her bir kelimedenden sonra bir ton daha sertleşip yükseliyordu. “Dokunamıyorsun... Rahatsızsın... Her şeyi anladım da... Beni o kadına karşı küçük düşürmeye şerefim nasıl el verdi be, adam! Annemden, babamdan hiç mi utanmadın?”

Helin’in zehir zemberek sözleri zarar vermek istemediği kadına zarar vermeye yöneltti. Miran vazoyu aldığı gibi duva-

ra çarptı. “Sana bu konuşma cüretini, ileri gitme cesaretini kim veriyor, ulan!” O kadar bağırmişti ki ses telleri kopacak sandı Helin. “Sen kimden cesaret alıyorsun? Benim teyzem için sana ses etmeyişimden mi?”

“Ben kendimi biliyorum, kendimden cesaret alıyorum. Babamı biliyorum, ondan cesaret alıyorum. Sen de biliyorsun ki Hacı Bey beni senin pislik dolu evliliğine bırakmaz, aşiretlerinin hükümlerinin emri altında ezdirmez, sizi ezer geçer. Benim babam kızını kimseye ezdirmez, Miran Kara!”

“Kadını ölümünden beter etmişsin, bu saçmalıklarla üstünü mü kapatacaksın?”

“Ben üstünü kapatmıyorum ki, sana onu zevkle dövdüğümü söylüyorum. Yine olsa yine yapacağımı açıkça belirtiyorum.”

Karısının vurdumduymazlığı karşısında kanı dondu adamın.

“O kadın sana niye kocam diyor?” Gayet normal bir tonda ve sakın bir ifadeyle sordu Helin. Kocam diyorsa imam nikâhının olma ihtimali yüksekti. “İmam nikâhınız var mı? Aldın mı nikâhına?”

“Sana ne bizim imam nikâhımızdan!”

“Ha doğru... Her şeyi söyleyen metresin bunu söylemedi çünkü imam nikâhında değil.” Kocasına anlamsızlıkla baktı. “Senin imam nikâhın yoksa sen de o metresin de zina yapıyorsunuz. Zina Allah’a şirk koşmak demek. Hem şirk koşuyorsun hem bana saygısızlık yapıyorsun, kırıyorsun, döküyorsun ve hayatına böyle iğrenç bir şekilde devam etmek istiyorsun.”

“Bana vaaz verme kadın.” Sözleri karşısında cevapsız kalmak, bu kadını susturamamak Miran’ın onuruna dokunuyordu. Leyal konusunda yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordu ama Helin iftira atmazdı. Olmayanı söylemezdi.

“Sana kendini veren kadın sana bundan sonra huzur versin, Miran Ağa!”

Ben gidiyorum demenin üstü kapalı ağır cümlesiydi. Helin burnundan soluyan adama sırtını döndü. Zaten cam kapı kırılmış, parçalara ayrılmıştı. *Onun canını alacağım ve gideceğim*, demişti. Geşa sözlerinin arkasında dururdu. Kapıya doğru sabırsız adımlarıyla yürüdü. Rezil ve kırıklarla dolu evliliğini geride bira-

kacağı düşüncesiyle ağır bir duygusallığa girişmişti ki kolundan tutulduğu kapıya giden yönü salona doğru hiddetle çevrilmişti.

Cam parçaları ayağının altında ezilip sesi kulak tırmalarken kadını düşmeden sabitledi Miran. Az önce ki hiddetini yeniden yüklenmiş, gözleri alev alev yanıyordu.

“Sen nereye gittiğini sanıyorsun, ulan!” Kolundan sürükleyerek salonun ortasına kadar geri götürdü Helin’i. “Senin evin benim yanım. Bir kere geldin, bir daha gidemezsin.” Kolundan tutarak sarstı. Kendine gelmesi gerekiyordu artık. “Yapacağını yaptın, şimdi kırıp dizini evinde oturacaksın.”

Lakin Helin Kara dizini babasının evinde kırıp oturmaya meylliydi.

“Kırıp dizimi oturacağım, seni mi kıracağım, Miran,” diyerek kolunu elinden kurtardı. “Ama senin evinde değil, babamın evinde.” Kapıya doğru tekrar yürüdüğünde yine girişimi başarısız çıkmış, Miran onu koltuğa doğru savurmuştu.

“Sen o kalın kafandan gitmeyi çıkar, kadın!” diye boğazını yırtarak kükredi Miran.

Helin delirmiş adamın yanında kalmak istemiyordu. Gözüne çantası iliştğinde kafasını salladı. Çantasını fırlattığı yerden alıp telefonunu aradı. Madem Miran gitmesine izin vermiyordu, Helin gereğini başka şekilde yapacaktı.

Telefonunu bulup hemen dokunmatik ekranda babasının numarasını rehberde aradı. Nitekim yeni taktığı de başarısız çıkmıştı. Telefon elinden aniden çekilmişti.

Miran telefonu elinde sallarken alayla güldü. “İletişimi herkesle kesiyoruz, Geşa!” Yüzündeki alaylı ifade ansızın yok olmuş ve o korkunç bakışları peyda olmuştu. Telefonu duvarla buluşturarak yok etmişti. Kendi telefonunu cebinden çıkarıp onu da karısının gözü önünde duvara fırlattı.

“Sen bu evden adımını atamayacaksın, attığın vakit korkutğun ne varsa başına gelir.” Karısına parmağını salladı. “Bu sefer ne teyzemi tanıırım ne babanı.”

Helin’in aldığı tehdit gerçek bir tehditti. Geşa’nın kalbi korkuyla titredi. Elleri yumruk şeklini aldı. Miran’ın göğsüne indirmek istese de kendini zapt etti.

“Senin tehditlerine karnım tok. Eğer tehditlerini umursasaydım metresini öğrendiğim gün bu sevdadan vazgeçerdim.”

Yüzüne gerçeği bas bas bağırarak Geşa, parmağıyla alnına yapılmış *değ*’i işaretledi. “Bunu görüyor musun, Miran Ağa? Bak bu güneş simgesi, gücü simgeler. Daha ben küçükken anneannen yaptı. Benim gücümü küçümseme.”

Kahretsin ki küçümsenmeyecek kadar güçlü ve dediğim dedikti.

Kahretsin ki o *değ* ona çok yakışıyordu ve hakkıyla anlamını taşıyordu.

Miran Kara karısına yenilecek adam elbette değildi. Karşı çıkan Helin’i kolundan yakalayarak cam parçalarının üzerinden geçirip salondan çıkardı. Direnmediğini fark etmeyecek kadar öfkeliydi. Yahut yenildiği kadının kolunu koparırcasına sıktığını fark etmeyecek kadar sinirli...

Kendi odasına götürerek kapıyı açtığı gibi tekrar içeri itti. “Sen bu odada kalacaksın. Kılın kıpırdamayacak.”

“Kıpırdarsa ne olur?”

“Kılın bir daha kıpırdamayacak!”

Bir daha kısmına takıldı Helin. Miran Kara isterse gözünü kırpmadan yapardı.

Kocasının göndermeyeceğini biliyordu. Miran onu göndermeyecek ve Helin bu evde kalacaktı. Bir yanı gidemediğinden yakınırken, bir yanı tutup bırakmadığı için seviniyordu. Lakin kadını daha mutlu eden hiçbir lafını esirgmeden çat pat her şeyi kocasının yüzüne söylemek olmuştu. Ne kadar nefreti varsa hepsini kocasının yüzüne kusmuştu. Özellikle kredi kartını parçalara ayırıp yüzüne fırlattığında üzerindeki tüm yükü attığının farkına varmıştı. Nasıl da ağır duruyordu üzerinde.

Odada tıklmış kalmış, ne yapacağını bilmemenin çaresizliği içinde odasında dönüp durmuştu. Bir yanı sitem ediyordu; çekip gitmeliydin, bu kadar ses yapmana gerek yoktu, diyordu. Diğer

yanı ise; iyi yaptın Helin, seni oyuna getirmenin cezası buydu, diye pohpohluyordu.

Ellerini birbirine sürterek birleştirdi. Yüzüne götürerek parmaklarını dudağına bastırdı. Bundan sonra ne yapacaktı? Miran onun gitmesine izin vermiyordu. Aptal bir yanı yine gitmek istemiyordu, Miran'a kapılıyordu. Annesine karşı onu koruyan, sabah tatlı atışmalarına sebep olan bir kocası vardı.

Bunlara kanmamak için gerçek bir sebep vardı ki o da kocası onu aldatıyordu. Sıkışan ciğerlerine nefeslerini doldurdu. Bir kez daha düşünceler içinde cebelleşirken aşağıdan gelen erkek seslerini duydu. Miran gelmiş miydi?

Bileğinde duran saate bakınca karanlıktan bir şey göremedi. Pencereye doğru usulca yürüdü. Ayın huzmesi odasının bir tarafına kadar vuruyordu. Saatine tekrar baktığında ikiyi kırk geçiyordu. Kocası metresinin yanından gelmiş olmalıydı.

Miran odasına gelmesin diye ışığı hiç açmamıştı. Uyuduğunu düşünmesini istemişti. Pencerenin kenarına istemeden de olsa yaklaştığında hafifçe aşağıya baktı ve yan yana duran kocası ve Yıldırım'ı gördü. Ne konuştuklarını çok merak etmişti.

"Leyal Hanım iyi mi?" O kadının adını işitti ama gerisini net duymadı. Yıldırım'ın bir kez daha Leyal Hanım dediğini duyar sa aşağıya iner boğazına yapıştırdı.

Pencereyi açarsa Miran sessiz gecede duyar, gelir beni dinliyorsun diye canına okurdu. Konuşmaları daha iyi duymak için cama kulağını yapıştırdı.

"İyi mi? Kadının canına okumuş." Kocasının yorgun sesini duyan kadın sessizce oh çekti. "Nasıl çakamadım... Nasıl beni oyuna getirdiği anlamadım... Sabah benimle olan sakın konuşmasından nasıl şüphelenemedim?" isyanını duyunca gözleriyle dikkatlice kocasını süzdü. Elleri cebinde duruşuyla oldukça sinirliydi.

"Fakat, ağam..." Yıldırım konuşunca Helin cama sakız gibi yapıştı. "İçeriye girdiğimde Helin yengenin gözlerindeki o kararlılıktan anladım ki eğer seni oyuna getirmeseydi de bir yolunu bulur, yine giderdi. Kafasına koymuştu."

"Evet, kafasına koymuştu ama ben bu kadar erken davranmasını beklemiyordum."

“Hırs yapmıştı.”

Kadın yukarıda onları can kulağıyla dinlerken varlığından habersiz iki adam samimi sohbetlerine yalnızken oldukları gibi yeniden tutulmuşlardı.

İç çeken Miran kafasını olumsuzca salladı. “Hırs değildi, kendisine yediremediği gururuydu.”

“Zana anneye bir bakıma çok benzetiyorum,” diyen Yıldırım kafasını hafif eğip gülümsedi. “Ben Leyal Hanım dediğimde o gözlerin nasıl karardığını, bana nasıl düşman kesildiğini gördüm. Sana yemin ederim, ağam eğer elinde bir silah olsaydı ya da o an belimdeki silahı görseydi hiç düşünmeden çeker alnımdan vururdu. Sadece hanım dediğim için, başka türlü için düşünemedim bir daha.”

“Sanırım işkence konusunda benziyorlar.” Genç adam bıknıklıkla cevap verdi. Leyal hiç iyi durumda değildi. Yüzünü, boynunu tırmalamış, saçlarını çekmekten derisini kızartmıştı. Kadının başını acısından ötürü okşayamamıştı.

“Miran...” Dostane sesiyle seslendi Yıldırım. “Bazen sağ kolun oldum, bazen ise dostun. En kötü zamanında yanında oldum. Sen zaten elimi hiç bırakmadın. Bunca hukukumuz ve dostluğumuza dayanarak aklıma takılan soruyu sormak istiyorum.”

“Nedir o, Yıldırım?” dedi Miran Kara. Yukarıda onları dinleyen genç kadın da merakla o soruyu bekledi.

“Leyal’i sevmiyorsun, hiç sevmedin. Neden yanına gidiyorsun? Evlendin artık, önüne bakmak zorunda olduğunu biliyorsun.”

“Leyal’in yanına sadece tüm o hengâmeyi unutmak için gittim.”

“Ama ona dokunmadın.” Yıldırım adı gibi emindi ki dokunmamıştı.

“Evet, dokunmadım, Yıldırım.” Bakışlarını dostundan çekip karanlığa bürünmüş tarlayı süzdü. “Helin ile adım anıldığından beri Leyal’e dokunmadım. Belki de Helin’e bu haksızlığı yapmak istemediğim için.”

“O zaman neden Helin’e bunu gösteriyorsun. Sanki Leyal’in yanına gerçekten gidiyormuşsun gibi davranıyorsun? Söz gece-sinde gittin, düşün haftanda da gittin.”

“Çünkü çektiğim acıyı Helin de çeksin istiyorum.” Kafasını sallayarak ilk defa çaresizce teslim oldu. “Bilmiyorum, Yıldırım... Söz gecesi Helin ile ne yapacağımı bilmediğim için tek kurtuluş yolum Leyal göründü. Leyal'i beğeniyorum, konuşmasını seviyorum, bunu inkâr edemem. Ama Helin çok farklı. O her şeyden önce benim karım, teyzemin kızı!”

“Fazlasıyla farklı. Kararlılığını gördüğümde ben bile korktum. Herkesi karşısına alabiliyor.”

Gülümsedi Miran. “Değil mi? Gideceğini zannederken nasıl da eve kapattık.”

“Gider, biliyorsun değil mi?”

“Gideceğini bildiğim için odaya kapattım, gözünü dört aç.”

“Merak etme.”

“Leyal'in evine girdiğini de kavga çıkardığını da duyan gören var mı?”

“Baktım, evde olmuş kavga. Kimse görmedi diye şükrediyoruz.”

“Şu Leyal'in çeyiz alışverişinde ve Helin'in ailesi için alışverişe çıktığı günlerde bilerek mi yengenin karşısına çıkmış onu kesinlikle öğren. Leyal bu kadar ileri gitmişse, Helin'in çıldırmasına hak vereceğim.”

“Onu da merak etme.”

Sıkıntıyla bir kez daha iç çekti Miran.

Yıldırım destek olurcasına omzunu sıktı. “Sen sadece Helin yengeyle nasıl baş edeceğini düşün. Olayı babası öğrenirse gelir alır kızını Hacı amca.”

“Ben izin vermediğim sürece bu evden kimse gidemez, Yıldırım. Bunu önce Helin bilecek sonra diğerleri.”

Samimi itirafların döküldüğü muhabbeti cama sülük gibi yapışıp kalmış kadın dinlerken şuurunu kaybetmişti. Bütün dinledikleri yalan olamazdı. Leyal'in *sözlendiğin gece yanına geldi*, *deyişi o mesajlar yalan olmazdı*.

Duyduklarını sindirmek için pencereden paytak adımlarla uzaklaşarak yatağa kadar yürüdü. Yatağına sarsılmış halde uzandı. Miran ona dokunmamıştı. *Ona hediyeler aldım, yanından*

geliyorum, derken inadına söylemişti. Onu sinirlendirmek için yapmıştı. Çektiği acıları çektirmek istediği için yapıyordu.

Gülse mi ağlasa mı bilemedi kadın. Deli gibi kahkaha atıp kocan sana sadık kaldı dediği an hâlâ Leyal'i düşündüğü, beğendiği aklına gelince Miran'ı öldürmek istiyordu. Lakin sakın kaldı. Derin bir nefes alacak, sakın kalacak ve uyuyacaktı. Sabaha ise dün gece bu konuşmaları duymamış gibi yine Miran'a çıkışacaktı. Tabii Miran bu çıkışlardan sonra canını almazsa!

Helin evlendiği günden beri ilk defa huzurla uyuyacaktı yine de.

Uyandığında üzerinde hissettiği huzura şükretmişti. Miran başka kadına gitmişse de dokunmamıştı. Tabii bu aldatmadığı anlamına gelmiyordu. Leyal'den kurtulacağı günlerin geleceği umuduyla kendini zinde tutmuştu.

Aşağıya indiğinde kocasını etrafta göremedi. Aslında sabah odasının kapısını açık bile beklemiyordu. Belki de Miran dün gece canını almaya gelmişti. Sonra da vazgeçmişti. Bugün için sakın olma kararı almıştı Helin. Sessiz kalıp kocasını izleyecekti. Daha fazla üzerine gidemezdi.

Mutfakta kendisi için kahvaltı hazırlamış, Miran'ı beklemeden de kahvaltısını etmişti. Kocasını için yeni bir servis koymuş, sonrasında dışarı çıkmak için dış kapıya doğru gitmişti. Kapının kilitli olmasıyla öfkelenip kapı kolunu şiddetle bıraktı.

"Kaçmayı mı düşünüyordun?" Miran'ın aksi sesini duyunca dönmeye korktu kadın.

"Hayır." Tekdüze cevabı yeterli buldu.

"Kaçamazsın zaten."

Topukları üzerinde dönerek kocasına cevap vereceği esnada Miran'ı salonda bulamadı. Mutfaka gittiğini varsayarak salona geçip oturdu Helin. Bütün gün burada ne yapacaktı? Yahut Miran kahvaltıdan sonra onu eve mi bırakacaktı?

Nehir'i de merak ediyordu. Kaynanası öğrenmiş miydi? Nasıl bir tepki vermişti? Hiçbir şey bilmeden burada takılı kalmıştı. Telefonu kocasının gözû önünde çıkararak aptallık etmişti.

Dün gece patlattığı kapının cam parçalarından eser yoktu. Yıldırım temizlemiş olmalıydı.

Miran'ın kahvaltı ettiğini düşünen kadın, kocasının elinde kahveyle salondan içeri girdiğini görünce şaşırılmıştı. Genç adam karısının hazırladığı kahvaltıyı yapmamış, kendisine kahve yapmıştı. Bu da senin hazırladığın hiçbir şeyi yemeyeceğim demek oluyordu.

Sinirleri bozuldu Helin'in. Konuşmak istemese de ağzından kelimeler kaçmıştı: "Kahvaltı etmeyecek misin?"

Miran cevap vermek yerine kahvesinden bir yudum alıp kumandayı eline aldı. Televizyonu kumandasıyla açarak direkt haber kanallarına geçti.

Helin onu umursamayan kocasına göz bayıp önüne baktı. Kollarını göğsünde kavuşturup o da haberleri izledi.

Yarım saat boyunca ikisinden de ses çıkmadı. Sessizce haberleri izlediler. Miran, Helin'i görmezden gelmeye çalışıyordu. Fakat karısı yukarıya çıkmak yerine onunla aşağıda kalmış televizyon izliyordu.

Haber spikerinin sunduğu bir sonraki haber ikilinin dikkatini çekmişti. Kocasından aldatılan bir kadının kocasını bıçakladığını anlatıyordu. Elinde olmadan gülümseyen Helin çaktırmadan Miran'a baktı. O an kocasının dikkatli bir şekilde haberi izlediğini gördü. Fakat daha haber yayımlanmadan Miran kanalı değiştirerek Helin'in heyecanını söndürdü.

"Neden değiştirdin? Ne güzel kadının neler çektiğini izleyecektik."

"Konuşma."

"Ağzımı bantla istersen."

Televizyondan gözünü ayırmadan hâlâ kızgın olduğu karısını soğuk ve mesafeli sesiyle uyardı. "Daha fazla konuşursan önce elini bağlayacağım, ardından ağzımı bantlayacağım."

Uyarısına kulak asmadan haberdeki kadını dile getirmeyi tercih etti Helin. Böylece ağzının bantlanması sağlayacaktı. İflah olmaz bir tavırla gülümsedi. “Ne kadınlar var, helal olsun!”

“Hapishanede çürüyecek misin sen, Geşa?” Sorusunu üstünden atamadığı kızgınlığıyla sordu. Kadın damarına basıyordu.

“Adalet varsa kadının haklı olduğunu elbet bilirler.”

“Ne adaletinden bahsediyorsun sen?” Miran elinde duran kahve kupasını hızla masaya bırakıp karısına baktı.

“O kadın haklı olduğu için yaptı. Şerefsizlik yapıp karısını aldatmasın. Ne doyumсуuz bu erkekler. Adalet varsa o kadın haklı çıkar! Bugün olmasa yarın haklı olduğu çıkar. Aldatan erkek göz ardı edilip laf kadına gelirse, erkek de bundan güç alır, önüne gelen karısını aldatır. Aldatanı şışleyeceksin, bak bakayım bir daha yapıyor mu?”

Helin'in bütün cümlelerini ezen bir tepkiyle karşılık verdi Miran: “Adalet olsaydı yan yana gelmezdik, Geşa!”

Kadının bütün direnci kırılma noktasına geldi. Neden her şeyde ikisini örnek gösteriyordu bu adam? Bu evlişe çok meraklıymış gibi konuşmasa olmuyor muydu? Her defasında istemediğini bir cümlede dile getirmese günü geçmiyor muydu? Daha neler çekecekti bu adamdan?

‘Acının en fiyakalısını çekiyoruz be.’ İçten içe kahrını çekti kadın.

“Kapıyı aç, sana adaleti göstereyim, Miran Ağa.” Sesi sertçe yükseldi. Bakışları derin bir kederin içinde öfkeye dönüştü. “Gidersem bu hiç istemediğimiz evlilik de bitecek. Sen de özgürlüğüne ereceksin, ben de. Eve kapattın, telefonumu kırdın ve bana burada adalet yok diyorsun.” İstihzayla kocasına gülümse-di. “Haklısın, beni aldatan sen ama eve kapatılan da ben!”

Kumandanın çatırdayan sesini duymazdan geldi. Kara gözleri giderek tehlikeye büründü. Kaşları çatılıp alnı buruş buruş oldu. Bu kadının haklı olmasından nefret ediyordu. “Kes sesini,” diye tısladı.

“Neden, doğrular canını mı sıkı?”

“Sen benim canımı sıkıyorsun,” dedi Miran istemeyerek.

“Kendinden nefret ettirmeyi nasıl da başarıyorsun, Miran.”

Bu sefer gerçekten gülmüştü Miran. Oturduğu koltuktan kalkarak çaprazında oturan karısının hemen yanına oturdu. Helin geriye doğru çekilmişse de Miran Ağa kolunu koltuğun sırtına koyarak karısının üzerine doğru hafif eğildi.

“Nefret mi? Sen benden nefret mi ediyorsun?”

“Evet, sana olan nefretimi ölçsen altından kalkamazsın.”

Alt dudağını ağzının içine alarak ısırdı adam. “Ne güzel yalan söylüyorsun.”

Karşısında onu alt etmek için sadece gülerek ve yalancı konumuna düşürerek savaşıyan kocası kazanmaya yüz tutmuşken Helin geri çekilerek ona bu fırsatı tanıyordu. Kocasına doğru vücudunu yaklaştırdı. “Yalan söylemiyorum, gayet ciddiyim.”

“Bir daha söylesene, Geşa.”

Helin inadına sesini daha tok tutarak gırtlaktan yüzüne doğru üfledi. “Senden nefret ediyorum, Miran Kara!”

Adamın dudakları duyduklarıyla daha çok genişleyince çıldırmanın eşiğine geldi Helin. Hakikaten komik olan neydi?

“Hâlâ gözlerimin içine baka baka yalan söylüyorsun.”

“Bu da nereden çıktı?”

“Yalan söylediğini görüyorum.”

“Sana olan nefretimi kendine yediremediğin için elbette beni yalanlarsın.”

Adam karısının bir tutam saçını alarak kulağının arkasına ilaştırdı. Tensel temas bazen gereken en büyük cevap olabiliyordu. Elleri yanaklarını istilasına altına alınca karısı ufaktan irkildi. Gözlerinin içine bakan genç adam gerçeği tüm çıplaklığıyla karısına şundu.

“Hiçbir kadın nefret ettiği kocasının metresini dövecek kadar ileriye gitmez. Eğer benden nefret etseydin, güzelim,” derken şeytanice sınıttı. “Leyal’e gitmemi daha çok ister ve bunu sağlarsın. Bu evliliği bitirmek ve evine dönmek için Leyal’i ortaya çıkarırdın, saklamazdın.”

Sarsılan kadın aklını başından alan adama sövmeye meyletti. Bütün bunlar çok saçmaydı. Elinden geldiğince söylediklerine kanmamak için kendisiyle savaştı. Yerinden hafifçe kıpırdana-

rak, "Hah!" nidasıyla yarım ağızla gülümsedi. "Çok saçma... Sadece bir kadının yapması gerekeni yaptım."

Gülümseyerek karısını izleyen adam bu itirafa da inanmamıştı. İşaret parmağını Helin'in sol göğsüne koyup iki kere vurdu. "Kalbinin üzerine yemin ederim, Geşa, benden nefret etmiyorsun!"

Boğazını deşen acı düğümle kocasına çelişki içinde bakan kadın onu izlemekle kaldı. Nefret etmiyor muydu gerçekten de? Peki, nefret etmiyorsa neden bunu göremiyordu? Çaresizce Miran'ı izlerken ona yenilmemek için dün geceki konuşmalardan birini yüzüne vurmaya çalıştı. Fakat öyle bir cevap vermeliydi ki Miran konuşmaları duyduğundan şüphe etmemeliydi. "Ben... ben de hayatın üzerine yemin edebilirim ki sen o kadını sevmiyorsun."

"Bunu da nereden çıkarttın?" dedi Miran aralarındaki mesafeyi uzatarak karısından geri çekildi. Elleriyle gömleğinin yakalarını düzeltirken öz güvenini yüzüne yansıtarak karısını izledi. Güzel güçlü ve uslanmaz Geşa'sını izledi.

"Eğer onu sevseydin bugün babamın evine kendi ellerinle beni bırakırdın. Şu an benim yanımda olmak yerine onun yanında olurdun. Ama ben gitmemden korkan bir adam görüyorum." Miran'ın rahatsız olduğunu fark edince gerçeğe apaçık devam etti: "Sen de biliyorsun ki isteseydim giderdim. Ama gitmemem için beni buraya kilitledin."

"Öyle mi?"

"Öyle... Belki bana saygı göstermiyorsun... Ki bu saygısızlığı kendine yaparsın. Ama ben karısına kapılmaktan korkan bir adam görüyorum. Acı çektiği için karısına da acı çekirtmek isteyen bir adam görüyorum sadece. Asıl gerçek bu, Miran Ağa."

"Komiksin, Geşa," dedi Miran gülümsemeye çalışarak.

"Gerçek genelde acıdır, komik değil."

"O zaman gününü komik hale getireyim, Geşa!"

Genç kadın nasıl olduğunu sormadan kocası koltuğun sırtına yasladığı kolunu karısının boynuna doğru götürmüş, boynundan yakaladığı gibi kendisine hızla çekerek dudaklarını dudaklarına bastırmıştı. Gerisinde şaşkın bir kadın bırakmıştı.

Sonrası komik mi biterdi, bilinmiyordu.

Bölüm 17

Ağrılı Yanımsın

Seni en çok ne ağrıttı diye sorsalar aile eksikliğiyle büyümek ilk cevabı olsa da herkese apaçık cevap vermeyeceği için birinci görünen ama ikinci cevabı verirdi Berçem: Barzan Hezeroğlu.

Sana en çok huzur veren ne diye sorsalar Berçem'e, cevap değişmezdi: Barzan Hezeroğlu.

Defalarca kez soru sorulsa, defalarca kez Barzan derdi. Elini tutunca bırakmayacağını bildiği, sarılınca güvende hissettiği adamın adını, sanını, varlığını tekrar etmekten hiç vazgeçmeyecekti.

“Yanıma yakışıyorsun.”

Aynada yan yana duran karı koca kınanın yorgunluğunu üzerinden daha atamamış, Barzan gergin olduğu için karısı onunla uğraşmak için üzerlerini değiştirmeden aynanın önüne getirmişti. Birbirlerine övgüler yağdırarak eğleniyorlardı. Lakin övülmenin etkisiyle ilk şımaran Barzan Ağa olmuş, yine hınzırlığını yapmıştı.

Barzan Hezeroğlu hınzırlığı diye bir şey vardı. Berçem bu hınzırlığına hayrandı.

“Seni yanımda gören ne şanslı adam diyor, biliyorsun değil mi? Kulağına geliyordur dedikodumuz.” Ardından kendini be-

ğenmiş edasıyla kocasının omzuna omzuyla hafif vurdu. “Kınada odak noktası bizdik. Herkes yüzüme yüzüme adam kaptı güzel kadını, aldı buralardan dedi.”

Gerginliğini almak için çabalayan kadının uğraşı karşısında kendini kaybeden adam, omuzları sarsıla sarsıla güldü. “Hayatım...” Kravatını çözerken gülmeye devam etti. Berçem’in sinirlenmek yerine aynadan gülüşünü hayranlıkla izlediğini fark ettiğinde duraksadı ancak dudaklarında hâlâ gülümsemenin tadı vardı.

“Sen bana böyle baktıkça, insanların neden sana şanslı dediklerini daha iyi anlıyorum. Benim gibi bir adama sahip olduğun için, kocan ben olduğum için, beş vakit şükür namazı...”

Abartmasıyla Berçem, “Ooo...” narasıyla cümlesini yarıda kesti. “Sen ukalalığı geçtin, kibirleniyorsun artık. Seninle bu konuda yarışmam.”

Tepkisine hayli gülen adam, elini aynaya dayayarak destek aldı. Uslanmaz bakışlarıyla kendisini izlemekten bıkmayan karısını bir anlığına süzdü. “Hâşâ, kibirlenmek bize yakışmaz. Ama kabul et, güzelim bana sahip olduğun için şanslı olduğumu.”

“Yani sen şanslı olduğumu biliyorsun ve bunu kabullendin,” diyen kadın, adamın milim milim yakınlıştığını fark edince yerinden milim milim geri kaçtı.

“Tabii ki farkındayım ve...” Geri kaçtığını fark edince sinisi bir ifadeyle, “Kaçma, olduğun yerde kal,” diyerek cümlesine devam etti: “...ve bunu kendime her defasında belirtiyorum.” Karısını ansızın belinden yakalayıp kolları arasına ahtapot gibi sarılarak aldı Barzan.

Yakalanan kadın minik çığlığını kocasının omzuna ağzını bastırarak durdurdu. Demek farkındaydı. Omzundan ayrılarak yüzünü yüzüne yakın tuttu. “Kendine her defasında belirtmen çok romantik, Barzan Ağam.”

Karısının onu romantik bulması karşısında adam sadece güldü ve yanağını öperek kokusunu içine çekti. Çabası takdire şayandı ve aklını dağıtmayı başarmıştı.

“Çabasını öptüğümün kadını.”

Berçem dudaklarını ısırdı. “O kadar belli oluyor mu?”

Barzan'ın bakışları sence sorusunu taşısa da dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. "Yarın sabah erkenden damat evine mi gidiyorsun?" diye sordu. Kına olmuş, ağlayan kardeşini Barzan görmemek için evden çıkmıştı. Alaz yarın evlenecekti. Bundan iki hafta önce nişanı olmuştu. Zaman ne kadar çabuk geçiyordu...

"Evet, Alaz için kaldım ama sabahtan gideceğim."

"Beni uyandır, seni ben götüreceğim."

"Tamam." Kocasının uyuyacağından şüpheliydi. Sabaha kadar uykusuz kalacaktı bu adam. Alaz'ın yanına gidecekti. Bütün kuzenleri ve arkadaşları yanında olduğu için Berçem şimdilik rahatsız etmek istemiyordu.

Ellerini belinden çekip avuçları arasında sımsıkı tuttu Berçem. "Her şey olacağına varır..." Gözlerinin içine hayranlıkla baktı kadın. "Kız çocukları baba evinde misafirdir demiyor musunuz hep?"

"Bak sana söylüyorum, kızım olursa ileride evlendirmeyeceğim."

Berçem alnını göğsüne yaslayıp sessizce kıkırdadı. "O zaman geldiğinde konuşuruz."

"Konuşmayacağız, ben şimdiden söylüyorum, yarın olursa affetmem kimseyi."

Alaz yarın evlenecekti ve kocası kabullenmiş gibi görünse de hâlâ kendine yediremiyordu. "Evlenmeyin o zaman. Başkasının kızını alınca hayat size güllük gülistanlık ama söz konusu kızınız, kardeşiniz olunca sahiplenip kimse alamaz diye ahkâm kesiyorsunuz. Bu haksızlık!" Dudağını büzerek kocasına hüznle baktı.

Onların durumu çok farklıydı, dile getirmenin sırası değildi. "Ben bilsem dayın kardeşimi alacak, evimden içeri almazdım."

"Kıskançlığın bu kadarı."

"Bu kıskançlık değil, güzelim."

"Sen benim dayımı da kıskanıyorsun."

Barzan elini kurtarıp beline tekrar dolayarak gözleriyle uyardı: "Bir daha tekrar etsene."

Kıskacı altında hareket özgürlüğü kısıtlanmış bir kadın olarak kocasının uyarısını görmezden gelmeyecekti. "Ben iki kere tekrar ettim, üçüncüsünü sen düşün."

Barzan yüzüne gülerek tısladı: “Korkak.”

Duymazdan gelerek konuyu değiştirdi kadın. “Üzerini değiştirmeyecek misin?”

“Neden?” diye sordu göz kırparak adam.

Kocasının iması karşısında yanakları allandı Berçem’in. “Hayır, bir köşeye fırlatıyorsun, düzeltmek için dedim. Hem ben Alaz’ın yanına gideceğim, sonuçta onun için kaldım bu gece. Yarın da erkenden kalkacağım, Alaz’a bakmam lazım.”

Islık çalan genç adam ıslığı arasında yine güldü. “Gaza bastın gidiyorsun, güzelim. Ben sadece sana neden, diye sordum.”

Üstüne atılmasına izin vermeyecekti Berçem. “Hayır, sen ne yaptığını, ne maksatla sorduğunu çok iyi biliyorsun.”

“Benim sorum gayet masum bir içerik taşıyordu,” diyerek kendini savundu Barzan. Hâlbuki karısını uğraştırmak istemişti. “Alaz’ın başı kalabalık, şimdi gitme.”

“Kızlar Barzan Ağayı bırak, yanımıza gel, dediler ama.”

“Kızlar kocandan daha mı mühim?”

“Kocam benimle böyle uğraşırsa, evet.”

Barzan olumsuzca kafasını sallayarak karısını bıraktı. Gömleğinin iliklerini çözerken gözlerini karısının üzerinden ayırmadı.

Lakin Berçem sırtını dönüp üzerindeki kaftanı çıkarmak için dolabında uzun rahat bir elbise aradı. Alaz’ın yanına gitmeyecek olsa geceliğini giyip kocasının yanına uzanacak, onun kolları arasında huzurlu bir uykuya dalacaktı.

Genç kadın dolabıyla oyalanırken Barzan Ağa üzerindeki kili çıkarıp eşofmanını giyinmiş, yorgun nefesini ağzından üfleterek vermişti. Seçtiği elbiseyle kocasına dönen kadın hızı karşısında ufak bir şaşkınlık yaşamıştı.

“Bu ne hız, yiğidim?”

“Sen ağırkanlısın, güzelim.”

Üzerini hâlâ giyinmeyen karısının kaçışına mani olarak kucağına bir çırpıda aldı Barzan. Sesini duymayınca garipseyerek yatağa doğru hızlıca yürüdü. “Ağırkanlısın ama o kadar da ağır...” Koluna batırılan tırnakların keskin acısı sözlerini yarım bırakmıştı.

Berçem'e çevrilen gözleri gördükleri karşısında kısıldı. Züm-rüdi yeşilleri buğulanmış, ağzı avuç içine kapanmıştı. "Berçem..."

Kadın konuşamadığı için koluna iki kere vurarak yere indir-mesini istedi.

El işaretiyle uyararak karısını dikkatlice yere indiren adam, ka-rısının ayağının yere sağlam bastığından emin olduğunda sormak için yüzüne döndü ancak Berçem yere indirildiği gibi banyoya koşmuştu.

Barzan'ın içeri girişini engellemek adına kapıyı kilitleyip klozetin önünde durdu. Midesinde ne varsa bulantısını şiddetlen-dirmişti. Öğürmekten içi dışına çıkacak gibi olan kadının başı döndü. Dışarıda seslenip duran, aynı anda kapıyı yumruklayan kocasına öğürmekten bir cevap bile veremiyordu.

"Berçem aç şu kapıyı!"

İstese de açacak durumda değildi.

Öğürmesi kesilmeyen kadın canı alınacak sandı. Midesinde ne varsa hepsini nihayetinde istifra etmişti. Klozete baktıkça bu-lantısı büyümüş, sesleri banyoyu inletmişti. Yorgunlukla ayakla-nan kadın sifonu çekip lavaboya döndü.

"Ses ver bana, iyi misin, Berçem?"

Aynada kirece dönmüş yüzüne ürkekçe baktı Berçem. Yedi-ği yağlı yemeklerden dolayı zehirlenmiş olmalıydı. İstifra etmek canını çıkarmışsa da iyi olmuştu yoksa bu gece uyuyamayacaktı.

Beti benzi atmış kadın güçlkle yüzüne su çarptı. Ağzının içini suyla çalkaladı. Dişlerini fırçaladıktan sonra yorgun adımlarla kapıya ulaştı. Ağzının tadı hâlâ bulantı etkisi yaratıyordu. Kapıyı kırarcasına yumruklayan adamı delirtmeden evvel kilidi çevirip kapıyı açtı.

"Özür dilerim, Barzan. Mideni bulandırmak istemedim." Güçlkle gülümsedi.

Karısının sözlerini neredeyse duymuyordu Barzan. Beti ben-zi atmış, gözleri kızarmış, kırmızı dudakları beyazlamış kadını endişeyle süzdü. Karısını çekip sıkıca sarıldı. Saçlarına duraksız öpücük kondurdu. Neredeyse aklını kaçıracaktı.

"Hastaneye gidiyoruz."

“Hayır, iyiyim.”

Barzan hırladı. “Sana hastaneye gidiyoruz dedim, Berçem.”

“Barzan, bugün içli köfteyi çok yedim. Ondan sonra üstüne zerde de yedim. Midemi doldurdum, altüst ettim.”

İkna olmamıştı Barzan. “Kimse bilmeden gidip geleceğiz.” Berçem’i hastaneye götürmese içi rahat etmeyecekti. Günler önce hastaneye götürmek istediği halde karısı yine bu şekilde karşı çıkmıştı. Berçem’e bağarmamak için olan bir güçle savaşıyordu kendi içinde.

“Barzan lütfen... Biraz dinleneceğim, yorma beni.” Kocasının kolları arasından çıkan kadın önce üzerindeki kaftandan kurtulmalıydı. İki parçadan oluşan kaftanın taş işlemeli ince tüllünden düğmesini açarak kurtuldu. Altındaki simli parlak kumaş elbiseden hemen kurtulacağından emin değildi.

Kolları çıkarmaya mecal bulamayınca Barzan yanına ulaştı. Bir çırpıda üzerinden çıkardı. Üzerinde duran kaftanı önce çıkarttı. Ardından çıkardığı günlük elbiseyi giydirdi. Aksi bir durum karşısında olur da Berçem fenalaşırsa diye en uygununu giydirmişti. Giydirdiği kadını yatağa yatırdı. Yorgun sesini işitince yanına oturup elini alnına götürdü. Ateşi var mı diye kontrol etti.

“Biraz uyuyacağım. Bir saat sonra beni kaldırır mısın?”

“Neden?”

“Alaz’ın yanına gitmem gerek.”

Hastaneye götürmesine izin vermeyip bir de üstüne Alaz’ın yanına gidecekti. Bu kadının aklından ne zoru vardı acaba! “Uyuyorsun, yarın sabah erken de gitmeyeceksin. Bu kız kardeşimin düğünü, dayının düğünü dahi olsa dinleneceksin!” Barzan kesin emri kızgınlıkla verdikten sonra odadan çıktı.

Kesin emri almak hoşuna gitmemişti Berçem’in. Alaz’ın onu beklediğini biliyordu. Gitmezse danılacağını da biliyordu. Şimdi dese kustuğum için izin vermedi, Alaz telaşlanacak, gecesi hep-ten mahvolacaktı. En mantıklısı sabahı beklemektir.

Gidişiyse gelişiyse bir olan kocası yatak odasının kapısını kapatıp arkasında bir müddet durarak uzanan karısını kızgınlıkla izledi. Havva’dan odasına süt, limon suyu ve portakal suyu getirmelerini istemişti.

“Şu düğün bitsin, hastaneye gideceğiz, muayene olacaksın.”

“Tamam, düğünden sonra.” İtiraz etmeden kabul etti. Endişesini, korkusunu katlamak istemiyordu kocasının.

Yatağa oturarak Berçem’in yanına ilişti Barzan. Saçlarını okşayarak solgun tenini kederle izledi. Günlerdir hem dayısı için hem de Alaz için tek başına her şeye yetişmeye çalışıyordu. O yetmezmiş gibi bir de kocasıyla uğraşıyordu. İki ev arasında gidip gelen karısı aile yokluğunu da çektiği için fazlasıyla hırpalanmıştı.

Barzan da buna yoruyordu. Berçem çok yoruluyordu. Kocasının elinden gelen hiçbir şey yoktu. Aklı delirmekle durulmak arasında gidip geliyordu sürekli.

Berçem yorgunlukla gözlerini açıp kocasına baktı. Yanı başında, gözlerinden telaş akan adamı görmek içini yakıyordu. Ama elinde değildi. Ne olduğunun o bile farkında değildi.

“Aklıma şey geldi.” Konuşan karısıyla başını okşayan adam tebessüm etti.

“Ne geldi?”

“Sen hasta olduğunda sana baktığım gün.”

Tısladı adam, o günü hatırlamak istemiyordu. “Seni öptüğüm ilk gün mü?”

“Bir kere de konuşmayı kendi lehine çevirmesen?”

“Ama o güne çıkıyor. Konuyu sen açtın, güzelim, ben değil,” diyerek tebessüm etti Barzan. Onunla beraber Berçem de güldü.

“Allah’ım...” O gün aklına gelince gözlerini kıstı Berçem. “Çok ağırdın, seni yukarıya taşıyana kadar canım çıktı,” derken bu sefer içtenlikle güldü.

O kadar içten güldü ki Barzan o an içini kısıyordu. “Atıyorsun şu an.” İstihzayla güldü Barzan.

“Yemin ederim.”

“İnanmam.”

“Kur’an çarpsın.”

İstemsizce kahkaha atan adam karısının omzuna bir öpücük konurdu.

Bir insan nasıl bu kadar sevebilirdi. Onu içine sokup sadece orada saklamak istiyordu. Herkesten, bazen kendinden bile sakı-

nıp korumak istiyordu. Berçem'i sevmeye doymuyordu Barzan Ağa. Onu izledikçe daha çok sevmek, daha çok izlemek, daha çok öpmek istiyordu.

"İnandım... inandım..."

"Sonra seni odana götürdüm. Ama o inadin yok mu, o inadin..." Sesi boğuk ve yorgun, gözleri baygındı. Hasta hissiyatını Barzan ile konuşarak atmak istedi.

"Ha sen de o günün intikamı için benimle hastaneye gelmiyorsun şimdi?" diye sordu Barzan şüpheyle.

"Evet, sen de başımda dur, sabaha kadar uyuma diye."

"Benim kadar ağır değilsin, güzelim."

"Bir öküze yavru ceylan nasıl aynı olabilir, Barzan?"

Hunharca güldü Barzan. Bu kadın hasta olunca güzel saçmalıyordu. Güzel saçmalayınca güldürüyordu.

"Berçem?"

"Efendim, mêrê min?"

"Seni sevmek neden bu kadar güzel?"

"Beni sevmek nasıl bir şey?" Kocasının başını okşayan elini alıp yanağının altına bastırdı.

"Ağlayan bebeğin annesinin şefkatine sarılması gibi. "

"Ruhumu doyuruyorsun, adam."

"Sen benim kaderimmişsin, kadın!"

"Sen benim kaderimmişsin, Barzan!"

Dün gecenin verdiği yorgunluğu kocasının aşkıyla yenen kadın sabah herkesten önce uyanmış, Alaz'ın odasına girmişti. Barzan'ı uyandırmadan odadan çıkmak zor olsa da sabaha kadar uyumayan Barzan uykuya yenik düştüğünde Berçem o uyanmadan odadan çıkabilmişti.

Alaz'ın odasına girdiğinde herkesi uyumuş, bir tek gözleri açık tavanı izleyen görümcesini uyanık bulmuştu. Beklediği manzarayı bozarak sessizce kapıda kalan Berçem, "Pişt...pişt..." sesleriyle görümcesinin dikkatini dağıttı.

* Mêrê min: Kocacığım

Alaz duyduğu sesle kafasını kapıya çevirince Berçem'i gördü. Dün gece yanına gelmeyen yengesine hayli kırgındı. Yatağından çıkarak yerde uyuyan kuzenlerine çarpmadan odadan hızlı adımlarla çıkıp Berçem'in yanına gitti. İkili beraber odadan çıktıklarında avluya doğru yürüdüler.

"Dün gece niye gelmedin? Sözde benim için kalmıştın."

Dudaklarını büzdü Berçem. "Gelecektim ama midem kötüydü, kustum. Barzan hastaneye götürecekti, izin vermedim."

Endişelenen Alaz eline asıldı. "Ne? İyi misin şimdi?"

"İyiyyim... iyiyyim..." İkna eden ses tonuyla beraber elini sıktı Berçem, Alaz'ın.

İki kadın beraber avluya geçerek minderlerin üzerine oturdular. Küçükken buraya ne çok gelirlerdi.

"Evimize ilk geldiğin gün seni kız kardeşim sanmıştım. Önce bilerek bizi arkadaş yapmışlardı sana alışmam için diye kendimi yiyip yiyip bitirmiştim," diye söze başladı Alaz.

Kıkırdayan Berçem, "Eee," diyerek devam etmesini bekledi.

"Tabii bir yanım senden uzak olmak istiyordu ama diğer yanım deli gibi seninle olmak istiyordu. Çocuk aklı ya, oyunlar o zaman gerçeklerden daha güzeldi bizim için." Babasının başka bir kadından kızı olduğunu düşünerek düşmanlık beslediği, nefret ettiği kızı çocuk aklıyla merak edip oyun da oynamak istemişti.

"Doğru." Onayladı buruk edasıyla Berçem.

"Seninle oynamak o kadar güzeldi ki. Büyüdükçe, paylaştıkça birbirimize daha çok kenetlendik. Aklımda kalan soru işaretlerinin hepsi tek tek cevaplanıp bitti. O kadar güzel, o kadar temizdin ki," diyen genç kız yengesine bakıp sevgiyle gülümsedi.

"Kalbini kırmak çok kolaydı ama sen kimsenin kalbini kıramazdın. Kimseyi ezemezdin. Annem, babam hatta rahmetli Ciwan ağabeyime bile her zaman yük olduğunu düşünürdün."

Bunları konuşmak zordu ama yine de onaylamaya devam etti Berçem: "Evet..."

"Ama değildin, hepimiz seni çok sevmiştik." Dayısından da bahsetmek istedi Alaz ama nedense bir türlü onun adını anamamıştı.

“Senin kadar işte, Alaz... Senin yüreğin de çok güzeldi. O yüzden sana olan sevgim asla bitmez!” Küçüklükten beri süre gelen güçlü bağ, çözülemez bir dostlukları vardı. Bugün bile onu kuvvetlendirebiliyorlardı.

Utana sıkıla gülümsedi Alaz. “Sana olan o kötü yanımla ne zaman söndü biliyor musun?”

“Ne zaman?”

“Rahmetli Ciwan ağabeyim sebep oldu.”

“Nasıl?”

“Seni üvey kız kardeşim sanırken Ciwan ağabeyimle bir gün konuştum. Bana gülüp biraz kızmıştı. Sonra onu izledim. Neden öyle düşünmediğini merak ettim.” Gözleri dalmış, anılar beyninde depreşmişti.

“Neden?” diye merakla sordu Berçem.

“Ciwan ağabeyimi izlerken zamanla sana olan bakışlarının değiştiğini gördüm. Önceden öylesine bakarken zaman geçtikçe daha derin bakmaya başlamıştı. Yaramazlık yaptığımız zaman bana tam kızacağı zaman seni görünce kendisine hâkim olmaya çalışırdı hep.”

“Ama bazen fena cezalar verirdi.” Her şey gözünün önünden yıpranmış bir film sahnesi gibi geçip gidiyordu Berçem’in.

“Evet... çünkü sınırı aşıyorduk,” diyerek iç çekti Alaz. “Seni o kadar güzel izliyordu ki bazen ama farkında bile değildin. O zaman anladım ki gerçekten ailesini kaybetmiş küçük bir kızdın. Bizimle alakan bile yoktu. Daha çok sevdim seni. Daha çok bağlandım.”

“Ben de çok sevdim ama benim aklımda öyle düşünceler yoktu. Ben senden daha masum bakmışım, daha şirin yaklaşmışım, daha sakın kalmışım.” Sesi titreyen kızı gülümsetmek için az biraz uğraştı.

“Eee tabii Berçem sen sadece kendini yük gördün,” diye gerçeği ortaya koydu Alaz.

“İster istemez öyle oluyordu, Alaz. Ciwan’ın bize elbise aldığı zamanı hatırlıyor musun?”

“Hatırlamaz mıyım?” diyen Alaz gözlerini kapatıp dudaklarını ısırırdı. Ciğerlerinde bir ateş vardı. Ciwan o ateşin kıvılcımla-

nydı. Adını her andığında, her bahsi geçtiğinde kıvılcımları çakıyor ve büyüyordu. Büyüdükçe huzur namına bir şey kalmıyordu.

“Benim kıyafetlerim var, demiştim. İstemiyorum, demiştim.”

“Ben neden göremiyorum acaba, demişti. O zaman anlamıştım. Her şeyini biliyordu.”

Acı içinde boyun eğdi Berçem. “Rahmetli Ciwan çok merhametliydi, Alaz. O çok farklıydı. Merhameti, şefkati, sevgisi her şeyiyle çok farklıydı.” Aylar sonra Ciwan’dan böyle güzel bahsetmelerinden ötürü vicdanı az da olsa rahatlatmıştı. Ciwan’a karşı hâlâ kötü hissediyordu kendisini.

“Berçem?” Alaz dizlerini kendisine çekip boyun eğmiş yengesine seslendi.

“Efendim,” diye cevapladı kafasını kaldırdığında.

“Peki, sana bir şey soracağım?”

“Sor canım.”

Yeşil gözleri hüzne boğulup rengini kaybetmişti. Alaz sorunun tehlikesinin farkındaydı ama birbirlerinden hiçbir zaman çekinmezlerdi. Sormak istiyordu. İç yanaklarını ısırdı. “Ciwan ağabeyimi hiç özlüyor musun?”

Ruhunun sarsıldığını hissetti Berçem. “Özlüyorum.”

“Ben de...”

“Onu bazen o kadar çok özlüyorum ki...” Söylemek zordu ama susmak daha zordu. Susmak bazen iç çürütücü bir eylemdi. Ne zaman ki bu eylemi gerçekleştirdiniz, efil efil çürüyüp eriyordunuz. Bu da kendinize reva gördüğünüz bir eziyetti.

Kadın bir anlamda vicdanını rahatlatıp içinde birikenleri kusarken, diğer yanda karısının kustuğu gerçekleri duyan adam cayır cayır yanıyordu.

“Bazen... düşünüyorum da Ciwan burada olsa...” Madem konu açılmıştı her şeyi anlatacaktı Berçem. “Barzan’ı bu kadar çok sevdiğimi görse acaba bana ne kadar kızardı?”

Duyması gerekeni duymuştu. Duymaması gerektiği halde! Ayaklarından saç uçlarına kadar kavruluyordu. Avluyu koşar adımlarıyla konuşmaya dalmış karısı ve kardeşine görünmeden hızlıca geçti Barzan.

Hem karısını merak etmişti hem havaalanından alacağı misafirleri için ayaklanmıştı. Avluda gördüğünde istemeden de olsa konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Zıyan olacağı gerçekleri duyacağını bilse herkesin canı cehenneme der, kafasını o yastıktan kaldırmazdı.

Sağır olma isteği gerçekleri duymak istemediğin zaman baş gösterirdi. Öbür türlü aman kulağım her şeyi duysun riyakârlığı da vardı tabii.

Barzan Hezeroğlu'nun her şeyi duyduğundan, gidişinden habersiz konuşmaya devam etmişlerdi.

Alaz Rahmetli Ciwan ağabeyim olsaydı Barzan ağabeyim burada olmazdı, diyemedi Alaz. Burnunu bilmiyorum cevabıyla buruşturdu.

Berçem aniden, "Sen hiç uyumadın mı?" sorusuyla görümcesinin ilgisini başka konuya kaydırды. Ciwan hakkında yeterince itiraflarda bulunmuştu. Daha ötesi yıpranmıştı ve uygun kaçmazdı.

"Hayır, uyku tutmadı." Gözlerini her kapattığında Afran'ı görüyor ve ürküyordu. Yeğeni evlerinde olmasına rağmen o adamı hiç tanımamıştı. Tıpkı yine evinde yıllarca kalan Berçem'in ağabeyi Barzan'ı hiç bilmemesi gibi.

"Berçem."

Tekrar seslenen görümcesine döndü. Göz bebeklerinde meraklı bir ışıltı vardı. Acaba yine ne merak ediyordu. "Efendim."

"Afran..." deyip duraksadı. "Afran hiç mi gönlünü birine kaptırmadı da benimle evlenmek istedi? Ya da sırf ben Miran'a gitmeyeyim diye kendini benim hayatım için kurban etti? Sırf senin için ağabeyimi öldüren adama gitmemem için mi?"

"Hayır." Kesin cevapla yanılttı Berçem, Alaz'ı. "Hani biz İstanbul'da iken dayım seninle görüşmek için geldiğinde önce benimle konuştu. Seninle konuşmak istedi ama ben senin kabul etmeyeceğini söyleyerek ret ettim. Ama dayım dinlemedi, *illaki konuşacağım ve gönlü var mı yok mu öğreneceğim*, dedi."

Alaz omzunu silkti. "İyi de ben ona ne evet ne hayır diyecektim. Geldi, yine bir cevap vermedim."

Berçem gülümsedi. "Evet ama o senin gözlerine bakıp anlayacaktı. *Alaz hayır derse ne yapacak*, diye düşündüm. Gönlünü

umursamadı senin fikrini umursadığı kadar. Yani dayımın sana gönlü benim bile bilemediğim ne zamandan beridir var.”

Berçem ve Ciwan’ın düğününde Alaz aile olmanın verdiği mutlulukla Afran’a bakıp gülümsediğinde o zaman Doktor Afran gönlünü yeğeninin görümcesine kaptırmıştı.

Alaz’ın bunu konuşacağı günlere sadece saatler kalmıştı.

Temiz havada oturmaya devam eden iki dost, iki yenge, iki görümce her sıfatı taşıyan konuma gelen iki kadın yaklaşık yarım saat sonra sohbeti bitirmişti.

“Hadi kalk uyu. Zombiye dönmüşsün. Seni bugün gelin ediyoruz, herkesten daha güzel olman lazım.” Temkinli hareketlerle kalkan kadın elini uzatıp görümcesini de ayaklandırdı.

“Uykum yok, Berçem.”

“Temiz havayı aldın, uykun gelir.” Odasına doğru davet etti. “Ben de Barzan’a bakacağım. O uyurken geldim.”

İki kadın birbirinden koparak farklı odalara geçmişti. Berçem odasına geçtiğinde kocasını bulamamış, banyoya bakamadan eşofmanını yatağın üstünde gelişigüzel atılmış gördü. Üzerini değiştirip bu saatte nereye gitmişti?

Telefonunu komodinin üzerinden aldı. Beklemeden kocasını aradı. Kulağına dayadığı telefonun ahizesinden sevdiği sesi duymayı bekledi. Çok geçmeden cevap verilmişti.

“Berçem.”

“Barzan, neredesin sen? Bu saatte nereye gittin?”

“Aşağıdayım, yanıma gel.”

Sesindeki buz gibi tını Berçem’i korkutmuştu. Telefonu yatağa atıp tülbentini başına geçirmeyi unutarak odasından fırladı. Avluyu süratli adımlarla bin bir türlü düşünceyle geçti. Merdivenin başına geldiğinde kocasını aradı.

Dış kapının önündeki kalabalık dikkatini çekmişti. Gözlerine tanıdık suretler belirdi. Ömür, Orhan, Günay... Sevinç nidasını son anda durdurdu. Bağırırsa evdeki herkes uyanacak özellikle Raber babaya rezil olacaktı.

Ellerini sevinçle birbirine çırparak elbisenin ucundan toplayıp basamakları uçarcasına indi. Düğün sabahı da olsa gelmişler-

di. Onları yalnız bırakmamışlardı. Basamakların sonunda hızını kesmeden kendisine doğru gelen dostuna hızlıca yürüdü.

“Ömür, sana inanmıyorum.”

“Ben de seni gördüğüme çok mutlu oldum, Berçem.”

İki kadın sıkıca sarıldı. İstanbul’dan geldiğinden beridir birbirlerini görmemişler, böyle sıcakkanlı bir sarılmayla hasret gidermemişlerdi. Alaz ile beraber çay içmeye beklerken Mardin yoluna düşmüşlerdi.

Sıkıca sarılıp bol bol birbirini öpen iki kadın geri çekildiğinden kendilerini gülümseyerek izleyen adamları görünce mahcup olmuşlardı.

Berçem küçük Günay’ı öpüp babasına döndü. “Hoş geldin, Orhan, şeref verdiniz.”

“Hoş bulduk, hanım ağam. Nasılsınız, keyfiniz yerinde mi?”

Gözlerini kırptırdı Berçem. “Çok şükür yerinde, sizin gelişinizle uçuyor şu an keyfim.” Usulca kocasına çevirdi yeşil bilyelerini. Barzan’ın yüzünde zorlama bir gülümseme vardı. Anlam veremeyen kadın içtenlikle kocasına tebessüm etti.

“Diğer davetlileri otele yolladım, Barzan. Düğün başladı demeden yarım saat önce burada olacaklar.”

Barzan dostuna alınarak baktı. “Niye buraya gelmelerini söyledin, Orhan? Yerimiz bol, konak büyük.”

“Yok, onlar da rahat etmezlerdi zaten. Patronlarının evinde kalma fikrine pek sıcak bakmadılar.”

İki adam konuşurken Berçem süzdüğü karı kocanın yorgun haline üzüldü. “Çok yorgun görünüyorsunuz. Misafir odamız hazır, hemen oraya geçin uyuyun.”

Ömür bezgin edasıyla ofladı. “Uçakta nedense uyuyamıyorum. Saat dörtte kalkış olacağı için hiç uyuyamadık. Uykuya çok ihtiyacım var, Berçem.”

Berçem merdiveni işaret etti. “O zaman sizi yukarı alalım, canım.”

Misafirlerini peşinden götürerek hazır ettikleri misafir odasına almıştı. Rahatsız etmemek için kapılarını kapamış, odasına yürüyen kocasının peşinden gitmişti. Böyle güzel bir sürpriz yaptığı için ona sarılmak istiyordu.

Kapıyı açmaya davranan adamın sırtına zıplayarak sarıldı. Kollarını karnına doladığında içini çeke çeke sırtını öptü. Şakağını dayayarak güldü. “Bu harika bir sürprizdi, Barzan.”

Berçem’in sevgisinden, aşkından kuşkusu yoktu ama ağabeyini özlediğini öğrenmek Barzan’ı enkaza çevirmişti. Ne yazık ki sevgi seli yaşatamayacak kadar buz kesmişti yüreği. Kollarını çözerek omzunun üzerinden karısına baktı.

“Bir saat sonra ev ayaklanacak, Berçem, uyuyalım.”

Berçem bir adım gerileyerek gülümsedi. “Sen uyu, benim dayımın yanına gitmem gerek.”

Hazırlıklar sabahtan yapılmıştı. Öncelikle kurbanlıklar kesilip dağıtılmıştı. Öğle yemeği için geceden hazırlık yapılmıştı. Damat evi oldukça kalabalıktı ki kadını erkeği beraber gelmişti.

Damat evinin şenliği son hız devam etmişti. Sabah erkenden gelemediği için dayısını doğru dürüst göremeyen genç kadın damat evine ulaştığı an yanına gitmişti. Ayaküstü heyecanını sormuş, bir kat daha heyecan ekleyerek içeride onu bekleyen misafirlerin yanına göndermişti.

Alaz’ın kahvaltıdan sonra kuaföre gittiğini telefonda öğrenmişti Berçem. Telefonda sesi kötü gelen görünmesine sebebini sorduğunda verdiği tek cevap yeterli olmuştu: Barzan...

Veda konuşmasını yapmış olmalıydı.

“Sazı davulu zurnayı getirdik, hâlâ Afran Efendi’ye yarana-mıyoruz.”

Mahsum’un ince sitemli esprisiyle gülümseyen Berçem kafasını sallayarak sordu. “Ne oldu ki, Mahsum ağabey?”

Elinde çay bardağıyla kollarını iki yana açtı. “Bana *gelinimi getirin*, diyor. Heyecandan eller titriyor, ayaklar yerden kesilmiş.”

Mutfığa ne için geldiğini anlamamıştı Berçem. “Sen damat olmuşsun, neler hissettiğini biliyorsun.”

Mahsum’un gözleri kendisini bir kaşını kaldırıp vereceği cevabı merakla bekleyen karısı Viyan’a çevrildi. “Yok gözüm, bi-

zimkini aldılar getirdiler koluma. Bende sıfır heyecan, ekstra rahatlık vardı. Çilekeşin kızı diye çok da beklentimiz yoktu yani.”

Viyan’ın kahkahasına Mahsum’un kahkahası eklenmiş, sırtını dönen orta yaşlı adam mutfaktan çıkmıştı. Berçem uğraşmak için geldiğini anlamıştı.

“Afran’a üzülüyorum gerçekten,” diye mırıldandı Viyan.

“Altında kalmıyordur,” diyerek güldü Berçem. Telaşa yeniden başlamışlardı. Bahçede oynayanların arasına Berçem katılmak istese de ev sahipliği yaptığı için evdeki misafirlere yetismeye çalışıyordu. Hâlbuki Mahsum Güderi’nin ailesi her şeyi hazırlamıştı.

Berçem’i oturtsalar da durdursalar da dinlemiyordu. Türlü türlü parfüm ve yemek kokusu midelerini harap etmiş, bulantılara sebep olmuşsa da Berçem görmezden gelmişti.

Öğle yemeği yer sofrasına serilmişti. Türlü türlü et yemeği, pilav, içecek sofraları süslemiş, oturanı lezzetinden doydurmuştu. Öğle yemeğini yemeyen sadece Berçem olmuştu.

Namaz kılmak için seccade isteyen kadınların seslerine koşturmuştu. Sofra kaldırılırken kadınlar namaz kılmuştu. Bahçede oynayan gençlerin gelini hemen almaya niyeti yoktu.

Berçem mendili kapıp halayın başına geçti. Omuz halayını sevinç içinde çıldırarak oynadı. Müzik değişmiş, eller ayaklar farklı oynamış, Berçem halay başı olmayı bırakmamıştı.

Damat tıraşı için Afran Sözeri avlunun ortasına getirilmişti. Oturtulduğu sandalyede tıraşa başlanmış, etrafını saran kadınlar oynarken, dostları gülüp eğlenmişti.

Afran’ın bâl rengi gözleri oynayan yeğenine değdi. Dayı yeğen mutluydu. Sevdiği kızı alması kendisinden çok Berçem’i mutlu etmişti kesinlikle. Afran yeğenine göz kırptı.

Berberin elini ağırdan alışı Afran’ın ciğerine ustura vurulmuş acısı veriyordu. Alt tarafı bir tıraş yapacaktı ve bitecekti.

Zılgıtlar kulakları delip geçti, kızlar oynadı, erkekler halayı coşturdu. Damat tıraşından sonra damatlığını giymesi için Afran gönderildi. Afran indikten sonra sağdıç iki kadınla beraber Mahsum, karısı, Berçem, kız kardeşi ve dostlarıyla beraber kalabalık bir konvoy gelini almaya gidecekti.

Damat Afran Sözeri hazır halde avluda gözüksüğünde zilgıtlar bahçeyi doldurmuştu. Berçem sadece ağlamıştı. Annesi babası yanında olmayan dayısının dost evini ailesi olarak görüp onların önderliğinde gelin evine gidecek olması kadını harap etmişti.

Halaya Afran getirilmiş, yeğeniyle parmak halayında ağır havasıyla oynamıştı. Bal rengi gözleriyle selvi boylu doktor, âşığı olan birçok kızın canını bugün yakmıştı.

“Alaz’ı getirmemize az kaldı.”

“Ay tepemize çökecek neredeyse, hâlâ almadınız kızı.”

Berçem duyması için kendisine doğru eğilip konuşan dayısının sözlerine uzun uzun güldü. Afran’ı hiç bu kadar sabırsız görmemişti. Sabah Mahsum’un neden sitem ettiğini şimdi anlıyordu.

“Âdetler yerinde güzeldir, doktor, az daha sabret.”

Alınını bir kez daha öptü Barzan, kardeşinin. Damat evi neredeyse gelip kardeşini almak üzereydi. Salona kadınların arasına alınmadan evvel yanına getirilmesini istemişti. Sabah kız kardeşiyle konuşmuştu ama o da Alaz’ın ağlamasından yarım kalmıştı.

“Balinalara ne zamandır gelinlik giydiriyorlar?”

Gülmekle ağlamak arasında kalan Alaz, ağabeyinin sözleri üstüne gülmüş, hemen ardından ağlamıştı.

Ağlamasına dayanamayan genç adam güldürmeye nasıl yetecekti, bilemedi. “Sen ağla diye çağırmadım. Şimdi içeriden bağıraraklar ağlatma diye.” Kardeşini sahte kızgınlığıyla uyarıp elini sımsıkı tuttu.

“Zaten Afran’dan yana şüphem yok. Ama insanız elbet, şaşırsız beşeriz. Senin hak etmediğin bir yaşamı sana vaat ettiğini gördüğüm an alırım seni.” Kendi yaptıklarından biliyordu. Kendi yaptıkları yüzünden kardeşinin de karısı gibi acılara maruz kalmasından istemese de korkuyordu.

“Kefil olamam hiçbir şeye.”

Afran’ı koruyamazdı, kefil olamazdı elbette.

“Seni Afran’a vermeyeceğim diye söz verdim.” Uzanıp alını tekrar öptü. “Amma velâkin her şey nasip...” Doktorun kardeşini alması nasipti. Kimse de bu nasibin önüne geçememişti.

Keşkelerle dolu bir hafta geçirmişti Barzan. “Keşke nasibimde seni yıllar evvel yanıma almak olsaydı.” Ağlayan kardeşini güldürmek için güçlkle gülümsedi. “Hem yanaklarının patatese dönmesine de izin vermezdim.”

Elindeki çiçeği avucu arasında sıkarak gülümsedi.

“Çok zor değil mi bu evden çıkıp gitmek?” Alaz ağlamamak için dudaklarını ısırды. “Beni bu evden uğurlamak çok zor?”

Yeşil gözlerinden anında iki damla yaş düştü. Barzan’ın kafası önüne doğru eğildiğinde, “Tahammül edemeyeceğin kadar büyük bir acı. Geçmesini bekliyorum, Alaz ama geçmiyor. Sen bu evden götürüldüğünde...” yarım yamalak cevabı ağzından sonu gelmeden döküldü.

Ağabeyinin onun için ağladığına şahit olmak Alaz için kolay olmadı. Elini tutan elinin üstünü öptü. Yanağını üzerine koyup şefkatine sığındı. “Beni ağlatmamak için çağırdın, kendin ağlıyorsun.” Gözlerine bakmaya cesaret edememişti Alaz.

Barzan şakağını okşadı. “Seninle biraz daha konuşursak, Alaz, düğün iptal olacak.” Kardeşinin kıkırdadığını duydu. Lakin Barzan ciddiydi. Kız kardeşim evlenmeyecek diyecek kadar ileri gidebilir, sansasyon yaratabilirdi.

“Ciddiyim, güzelim.”

Alaz’ın gözleri büyüdü. Ağabeyi hayatından olayları eksik etmek istemiyordu. Olaysız bir gün geçirse sıkılıyordu herhâlde.

“Barzan kızı yine mi ağlattın? Sana makyajı akacak dedim. Gelin olacak o kadar üzerine gitme.”

Ömür’ün isyan naraları odayı doldurup taşınca Barzan burundan nefesini hırlayarak verdi. Aslında tam zamanında gelmişti, tam yerinde gelmişti ama isyan etmesine gerek yoktu.

“İçeri almamız gerek demen yeterli, Ömür.” Oturduğu yerden kalkarak kardeşini de elinden tutup kaldırdı. “Alaz’ım...” diye fısıldadı merhamet dolu sesiyle. Alnını son kez öptü, bakışlarındaki acıyı çekip zoraki güldü.

Kardeşini Ömür'ün inisiyatifine bırakarak odadan sabırsız adımlarıyla çıktı.

Arkasından hemen içeri Alaz'ın genç teyzesi Kewê içeri girdi. Yeğenini kadınların arasına alacaktı damat evinin gönderdiği altınlar takıldıktan sonra damat evi gelecekti.

“Gelmek üzereler, cana min*. Seni içeri almalıyız.”

Alaz'ın gelinliğini Ömür toplayarak yardımcı oldu. Kewê teyzesiyle beraber oturma odasından alınıp büyük salona kadınların arasına götürüldü Alaz. Annesi kızını görür görmez oturduğu yerde gözyaşlarına boğuldu.

Bir kızı vardı ve onu bugün evlendirerek yolcu ediyordu. Saçının teline zarar gelse ciğeri parçalanacak Hezal Hezeroğlu, kızı Alaz'dan bugün kopuyordu. Artık her anında yanında olmayacak, sofrasında eksikliğini hissedecek, çağırdığında anında sesi-ne koşmayacaktı.

Bir ev çocuksuz olabilir miydi? Olmazdı!

Bir ev kız çocuğu olmadan neşelenebilir miydi? Mümkün değildi!

Bir yuvayı yuva yapan çocuklardı. O çocuklar yoksa o yuva eksikti. Bugünden sonra Hezeroğlu konağı eksikliğinin inine düşecekti. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Hezal'a dayanamayan kardeşleri, görümceleri ve Newroz da ağlamıştı.

Oturtulan Alaz gelinliğini yumrukları arasında parçalarcasına gizlice çekiştirdi. Gözyaşları akıyor, yüzünü ıslatırken yüreğini kurutuyordu. Anne babasını evinde bırakıp başka ele yar olacaktı.

“Ben nasıl alışırım onun yokluğuna, Makbule...” Kısık sesle feryat eden annesini duyduğunda sessiz ağlaması hıçkırığa dönüşmüştü Alaz'ın. Gelen kim olmuşsa da bir daha susturamamıştı.

Damat evinin gönderdiği altınlar takıldıktan sonra uzaktan korna sesleri gelmişti. Konvoyuyla damat evi gelini almaya geliyordu. Alaz seslerini duyduğunda durdurmak istediği gözyaşlarını akıttırmıştı.

Newroz kulağına fısıldayıp durmuştu, Alaz duymamıştı. Çok değil, en fazla yarım saat sonra Afran'ın karşısında olacaktı. Du-

* Cana min: Canım demektir kızlara sesleniş şeklidir.

vağını kaldırıp alnını öptükten sonra her şey bitecekti. Resmen Afran Sözeri'nin karısı olacaktı. Dini nikâhı bir hafta önce kıymışlardı. Geriye sadece resmi nikâh kalmıştı.

Salonu içeri giren damat evi doldurmuş, zılgıtlarla inletmişti. Alaz kafasını kaldırmadan her şeyi dinledi. Abisinin çağrılışını, kırmızı kuşağı ve kırmızı duvağın eline tutuşturulmasını...

Ağabeyi kuşağı bağladığında Alaz bayılacak gibi oldu. Kırmızı duvağı başının üstüne örtmüş ancak yüzünü örtmemişti. Barzan'a daha doya doya sarılacaktı. Alaz ıslak gözlerini ağabeyine çevirdi.

Yaşlarını hızlıca silmişti Barzan.

Alaz kendisine sarılan ağabeyinin kollarına sığınıp hüngür hüngür ağladı. İçli ve ağır bir veda olmuştu. Sıkıca sarıldığı abisinden halası koparmıştı. Newroz Sultan gözyaşlarını silip susturmaya çalıştı.

"Na keçamin megrî bese..."

Alaz'a yetmedi, durduramadı. Ağabeyinden sonra gözle ri annesini aramış, yanına gelen yaşlı kadının boynuna yüzünü gömmüştü. Onu hemen annesinden koparacaklardı ama Alaz izin vermeyecekti. Sıkıca kollarını sarıp yükselen sesini umursamadan ağladı.

"Aldılar seni benden..." Hezal Hanım'ın ağzından o cümleden başka bir şey dökülmemiş, feryat figan ağlamıştı. Canından tek parçası kalmıştı, kollarından kopup götürüyorlardı. Kolay mıydı kız vermek? İki ağlayıp bir gülen annenin içini bilmek kolay mıydı?

El âleme gülümsese de mahşer yeri gibi inim inim inleyen yüreğini çeken anneden başka kimse bilemezdi. Hezal Hanım pamuklara sardığı kızını kozalağından çıkarıp uçuracaktı.

"Hezal yeter, kızını da kendini de harap ettin." Kardeşi ablasını kızından ayırdı. Güç olmuştu, geç olmuştu ama nihayetinde ayırmıştı.

Berçem bütün sahneyi ağlayarak izlemiş, ağzından bir daha zılgıt dökülememişti. Başının döndüğünü hissedip Ömür'e tutunmuştu. Anne kızı ağlayarak izleyen dostuna...

* Na keçamin megrî bese: Hayır kızım ağlama yeter.

Alaz'ın yüzüne duvağı indirilmiş, genç kızı salondan zılgıtlar eşliğinde raks ederek çıkarmışlardı. Koluna giren sağdıçları arabaya doğru kızı götürdü. Alaz babasını görmüş ancak yanına gidememişti.

Raber Ağa perişan olmuş halde kızına yürüdü. Yüreği dayanamabilirse sarılacaktı ama Alaz fenalık geçirecek gibi gözüküyordu. Duvağının üstünden başını öpüp, geri çekildi. Arabaya bindirmelerine müsaade verdi.

Mahsum şoför koltuğuna geçerken Raber Ağanın dolu gözleriyle kızını izleyişini esef içinde izledi. Bir baba için daha zor olduğu söylenirdi. Muhtemelen Raber Ağa parçalanıyordu ama gıkı çıkmıyordu.

Alaz arabaya bindirilmiş konvoy tekrar kalabalıkla ip gibi dizilerek Mardin sokaklarını inlete inlete damat evine doğru yol almışlardı.

Afran ve Alaz evliliği yankı uyandırmıştı. Kızını kime vereceği hep çok kişi tarafından merak edilmiş, nasibi doktora düşmüştü. Hiç beklenmedik bir zamanda, bir emir hükmüyle.

Gelin arabasını Mahsum kapının önüne park etti. Kalabalık gelinin gelişini bekliyordu. Sağdıçlar arabadan gelini indirmişti. Kur'an-ı Kerim'i elinde sağdıçlarından biri tutup Alaz'ın önünde yürüdü.

Gelini şenlik karşılamıştı. Zılgıtlar davul eşliğinde patladı. Önünü göremeyen Alaz onu tutanlar sayesinde yürüyebiliyordu.

Avluda bekletilen Afran Sözeri gelinliği içinde yüzü duvakla örtülü Alaz Hezeroğlu'nu gördüğü an yerle yeksan olmuş, bütün soğukkanlılığını, sakinliğini yitirmişti.

Hayatı boyunca bir gün olsun bu kadar heyecanlı olmamıştı. Diplomasını aldığı anda, cerrah olarak hastanede başladığı ilk gününde bile bu denli deli heyecana kapılmamıştı. Dokunsalar heyecandan uçacaktı.

Mahsum'un halası Afran'ın yanında olmuştu. Eline bozuk para ve şeker doluşturdu. Titreyen elleri daha gelinin başından saçılmadan yaşlı kadının eline yeniden düşmüştü.

"Oğlum, sakın ol," diyerek güldü. "Al bunları, başından dökmek gerek."

Afran afalladı. Bildiği her şey şimdi yabancı geliyordu. Avucuna tekrar doldurulan şekerleme ve paraları hemen altta beklenen gelinin başı üstünde saçtı. Tırabzana tutulan genç adam aklını kaybetmek üzereydi.

Afran aşağıya gelinin yanına indirildi. Testi ikisinin önünde kırılacaktı. Mukaddes Hanım içinde şeker ve bozuk para dolu testiye Alaz'ın eline tutuşturdu. "Bunu önünüzde kır, hızlı çarp ki kırılsın."

Alaz testi alıp önlerinde hızla yere çarparak kırılmasını sağladı. Çığlıklar ve zılgıtlar kulağını delip geçti. Yere saçılan para ve şekerleri yine çocuklar kapmıştı.

Alaz, Afran'ın koluna girmiş, içeri alınmıştı. Duvağını açacaktı Afran. Duvağını açıp alnını öpecek, sonra dışarı çıkacaktı. Afran beceremeyeceğinden neredeyse emindi. Zira bu heyecanla giderse bir yere toslayacaktı.

Mukaddes Hanım oğlunun elinden tutup gelinin hemen önünde durdurdu. "Duvağını üç kere indirip kaldıracaksın sonra alnını öpeceksin."

Afran kalabalığın içine olmaktan o kadar tedirgindi ki titreyen ellerinden bihaber, duvağın ucundan tutup avuçları arasına topladı. Üç kere indirip kaldırdı. Duvağı kafasından geriye attığında yüzüne hasret kaldığı kadını görmüştü. Yüzünü avuçladı ancak koca parmaklarının ne denli sert tuttuğunu düşünemedi. Alaz'a doğru eğilerek alnını uzunca öptü. Kalabalıktan yükselen sesleri, kahkahaları duymadı Alaz'ın minik kıkırtısını duyduğu kadar.

Öpücüğündeki derin hissi almanın sebebiyle gözlerini Afran'a çevirdi. Sarımsı parlak gözlerine ilk defa bu kadar yakın ve net bakmıştı.

"Canımı yaktım mı?" sorusunu duyduğunda Alaz kalbinden vuruldu. O an Eros'un okundan daha hızlı ve daha güçlü bir şey kalbini dağlayıp geçmişti. Afran Sözeri onun kocasıydı artık. Tombik yanaklarıyla dalga geçecek bir kocaya sahip olmuştu.

Afran'ın kaçıyla takı ve fotoğraf çekilme merasimi başlamıştı. Alaz'a kim tarafından ne takıldığı sağdıcının sesiyle her kесе duyurulmuştu. Takısını takan fotoğrafını çekinip bahçeye, düğün alayına katılıyordu.

Berçem ve Ömür kızın yanından an olsun ayrılmamıştı. Takı töreni bittiğinde Alaz'ın yanına çömelip konuşmuş ve güldürmüşlerdi. Yengesinin Alaz olmasından ötürü kendini şanslı hissediyordu Berçem. Afran'a, Alaz'dan başka kadın yakışmazdı.

Berçem ve Ömür gelini, kuzenleri ve arkadaşlarına teslim ederek bahçedeki halaya katılmıştı. Ömür, Orhan'ın elini tutmuştu. Berçem, Viyan ve Derya'nın ortasına geçip halayı oynamıştı.

Oturan pek kimse kalmamıştı. Adamlar takım elbiseleriyle, kadınlar yöresel kıyafetleriyle âdeta kültürel bütünlüğü temsil ediyordu.

Afran halaya getirilmişti. Damadın gelişyle bir eline Berçem diğer eline Mahsum geçmişti. Önünde raks edenler, zılgıt çalanlar, müzisyenin ağzından dökülen isimler... Düğün çok güzel ilerliyordu.

Barzan sadece iki saat kalıp gidecekti. Alaz içeride olurken o dışarıda oturduğu sandalyede dostları, akrabaları ve şirketten arkadaşlarıyla iki kelimelik sallanan dizine küfrederek zamanın geçmesini bekliyordu. Orhan'ın alacağı olsun, halaydan çıkmak bilmiyordu.

Berçem'e bakmamakta ısrarcı davranmış, ne zaman ki dayanamayıp kısa süreliğine bakmışsa karısıyla göz göze gelmiş, anında buna son vermişti. Barzan saatin dolmasını beklemeden kalkacaktı. Yerinden ayaklandı. Bakışları üzerine alınca çatık kaşlarını düzelterek tebessüm etti. Gideceğini söylemek için ağzını açtığında omzuna bir el dokunmuştu. Barzan kimin olduğuna bakmak için döndü. Orhan'ı az önceki keyiften eser kalmamış keyifsiz ifadesiyle görünce endişelenmişti. Ne olduğunu soramadan dostu kaşlarıyla bir noktayı işaret etti. Barzan ne olduğunu anlamak için kafasını çevirdi. Kapının önünde Ömür ile gülerek konuşan bir kadın gördü:

Azra Bolatlı!

Ağzı şaşkınlıktan aşağı sarktı adamın. Yanlış görmediğinden emindi. O kadın burada, Mardin'de, düğündeydi. Sorar bakışlarını Orhan'a çevirdi.

Orhan etraftaki insanlara bir şey çaktırmamak için uyarıcı gözleriyle dostuna tebessüm etti. “Barzan Ağam, ortaklarımızın hepsini mi çağırdın?”

Bu sayede Orhan’ın bir alakası olmadığını anlamıştı Barzan. Tekrar Azra’ya döndü. Hemen yanında sinirini esirgmeden konuşan Ömür’ün tavrı dikkatini çekti. Onu paylıyor gibiydi.

“Orhan bu saçmalık ne? Bu kadının burada ne işi var?” diye tıslayarak sordu Barzan.

“Bir olay çıkarmadan yanına git, sor,” diyerek ilk tavsiyeyi verdi. Zira Azra’nın olduğu yerde olayın çıkmaması mümkün değildi.

Hışımıyla kapıya doğru yürüdü Barzan. Mahsum yolun ortasında kadını dövecekmiş gibi ilerleyen Barzan’a yetişti. Hiçbir şey söylemeden sadece yanında yürüdü. Ev sahibi olarak Barzan Ağanın eski sevgilisine hoş geldin diyecekti.

Afran ve Berçem halaydan kopmuştu. Azra’nın gelişi Berçem’i hayrete düşürmüştü, Afran’ın en mutlu gününü zehir ederek öfkeliydi. Kim çağırmıştı bu kadını?

“Bu kadının ne işi var burada, Berçem?”

Dilini koparıp atmışlardı sanki. Barzan’ın sırtını, Azra’nın onunla konuşurkenki keyfini izlerken bıçak darbelerini sırtında, kalbinde, beyninde sayısız kez hissetti Berçem. Azra geri dönmüştü. O ani gidişiyle onu yıkıma uğratan kadın, ani gelişiyle tekrar bir yıkım yaşatmıştı. Gitmeye davranan dayısının kolundan tutup sırtını o tabloya döndü. Bakarsa felaketi olacaktı. Keyif çatmaya gelmişti belli ki.

“Burası senin geleceğin yer değil, Azra.”

İçin için nefret ettiği, yana yana özlediği adamı kendisine bir yabancıymış gibi bakarken görmek Azra için kolay olmuyordu. Bilhassa burası onun geleceği en mantıklı yerdi.

“Biz eski ortağız, Erkut.” Seslenmeyi sevdiği ismiyle iğneledi. “Herkesi çağırdın, ben de ortağının kavalyesi olarak geldim.”

“Benim sana kapım kapalı!” Barzan nefes almadan yüzüne üfledi.

Sarsılan Azra, Ömür’e dokunmuştu. Buraya acı çekmek için gelmişti. Halayda keyfince eğlenip eski sevgisinin sahip olan

karısını gördüğünde kendi duyguları açısından ne kadar hata yaptığını anlamıştı. Portföy çantasından küçük bir mücevher kutusu çıkarıp Ömür'ün eline ilişti. "Sen takarsın, Ömür. Nasılsa buraya iyi alıştın," diye dostuna çemkirdikten sonra Barzan'a döndü Azra. Acısının üstünü gülümseyen keskin bir ifadeyle örttü.

"Ben senin kapına gelmedim ama."

Barzan burnundan nefes alıp verdi.

Orhan gerilen ortamı sakinleştirmek için Azra'ya yöneldi. "Afran seni biliyor, böyle bir günde kimseyi germe, Azra."

"Aa aşk olsun, ben daha Berçem'i ve dayısını tebrik edecektim. Neredeler?" diyerek etrafa göz gezdirdi. Berçem'i halayın ortasında bulmuştu ancak Afran'ı seçememişti.

"Karının gözü hoplayıp zıplamaktan başka bir şey görmüyor galiba, Erkut?"

Barzan üzerine doğru bir adım ilerleyince Mahsum kimseyi fark ettirmeden kolundan hafif tuttu ve anında bıraktı.

Azra'ya karşı yaptıkları için kendini suçlu hissetmişti ama sonrasında ettiği laflar ve yaptıkları Barzan'ın canına tak etmişti. Acısına verip yine kendisini suçlamıştı. Lakin bu son hareket Azra'yı adamın gözünde hepten bitirmişti.

Barzan Hezeroğlu'nun vıdancı artık kimseye işlemiyordu.

Ömür arkadaşının koluna girdi. "Hadi, Azra, gel benimle," diye dostunu çekştirerek Barzan'ın pençesinden kurtarıp götürdü.

İki kadın gözden kaybolurken Barzan merak ettiği karısını görmek için halaya döndü. Sıra sıra dizilmiş kadınların arasında karısını görememişti.

"İçeri girdi, Alaz'ın yanına gitmiştir," diyerek karısını arayan adama cevabı verdi Mahsum.

Bir tarafta açıklama yapacağı Afran vardı ve Mahsum adı gibi emindi ki o adam köpürüyordu. Diğer tarafta kırılarak kaçan karısı vardı. Hangi birine Barzan nasıl bir açıklama yapacaktı merak konusuydu.

"Ben gidiyorum, Mahsum," diyerek elini uzatıp sıktı. Burada kalırsa ortalığı perişan edecekti. Dostunun elini sıkıp Orhan'ın omzuna vurarak herkese selam söyleyip damat evinden ayrılmıştı.

Azra'nın gelişini unutmak için direndiyse de unutamamıştı. Alaz'ın yanına gelip kafasını dağıtmak için konuşmaya gelmişti ama yüzündeki kireç ifadesini herkes fark etmişti. Berçem çok oynadığına bağlayarak merakları söndürmüştü ama yetmemişti. Varlığının tecelli eden Azra'dan kurtulmak pek kolay görünmüyordu.

Bakışlar ve sorular çoğalınca Berçem'in kaçası geldi. Önüne diz çöktüğü Alaz'a, "Ben gidiyorum, sen ve dayım için bir davula eşlik edeyim," diye yüksek sesiyle inleyip doğruldu.

Lakin doğrulur doğrulmaz gözleri kararmış, yer altından kayar gibi olmuştu. Berçem çığlık sesi duymuştu. Dehşet içinde kendisine bakan Alaz'ı görmüştü en son...

Sonrası karanlıktı...

Doktordan gelecek cevabı sabırsızlıkla bekledi Barzan. Odanın içinde bir uçtan bir uca yürüyüp durdu. Kötü bir şey olmadığını kendine teskin edip durdu. Dün gece kustuğunda hastaneye girecekti. Karşı çıkan kadını ne olursa olsun dinlemeyecekti.

Orhan telefon edip, "Berçem'i hastaneye götürüyoruz," dediğinde Barzan kazanın eşiğinden dönmüştü. Onu hastalandıran her ne ise sonunda bayılmıştı. Durumunu sorduğunda baygın olup konuşamadığını söylemişti Orhan.

Hastaneye yettiğinde karısının başında Ömür'ü, Afran'ı, Mahsum'u ve Orhan'ı bulmuştu. Hâlâ da başında bekleyip çıkacak sonucu merak ediyorlardı.

Serum takılmış karısına bakamıyordu. Ağabeyi hakkında söyledikleri buna etken iken daha büyük sebebi çökmüş göz bebekleri, asıl rengini kaybetmiş soluk yüzüydü.

"Çok oynama dedim sana, beni dinlemedin." Hayıflanarak Ömür elini bırakmıyordu.

Berçem'in ayağının altından yeri kaydıran oynaması değil, Azra tarafından oyuna getirilmiş olmasıydı. Alaz'ın gözleri önünde bayılmıştı. Aklını kaçırmış olmalıydı.

"Alaz nasıl?" diye sordu Berçem. Barzan'a bakamıyordu, baktıkça Azra'yı ve o keskin yüz hatlarını anımsıyordu.

“Aradım Viyan yengeni. *Gelini sakinleştirin, yengesi iyi*, dedim. Kendine geldiğinde seninle konuşmak istiyormuş,” diyen Mahsum yine aralarında en aklıselim davranan ve olayları durduran kahraman tavırlarıyla övgüyü hak eden adam olduğunu kanıtlamıştı.

Berçem’in mahcup göz bebekleri hâlâ endişesinden kurtulamayan dayısına çevrildi. “Dayı, gününü mahvettim...”

Çatık kaşları yeğenini susturmaya yetmişti Afran’ın.

Orhan gitmesi gelmesi kesilmeyen dostunun kolundan yakalayıp durdurdu. “Otur bir yere Allah’ını seversen.”

Barzan oturmadı, doktor diye bağırmadan evvel doktorun gelip sonucu açıklamasını istedi. “Doktor gelsin, bana sonucu söyleyin, o zaman oturup oturmayacağıma karar veririm.”

Mahsum oflayarak kapıya doğru yürüdü. “Bir sigara molası vereceğim, doktor gelirse beni arayın.”

Orhan da o molaya katılacaktı, Barzan’ın sesini duymaya tahammül edemeyen Afran da. Üç adam odadan çıkıp büyük ölçüde boşluk yaratmıştı. Telefonu çalan Ömür, Berçem rahatsız olmasın diye çıkmıştı.

Yalnız kalan karı koca bir müddet sesini çıkarmadı.

Barzan yatağa kadar yürüyüp yanı başında bekledi. Kocası gelince kadın gözlerini kapattı.

“Gözümün önünden gitmiyor.” Kuru sesiyle güçlkle konuştu Berçem.

Ne demeye dili varmadı Barzan’ın.

“O kadının gelişi gözümün önünden gitmiyor, sana gülümsemesi gitmiyor, sesini duymasını gönlüm kabul edemiyor.” Yutkunup yutkunup konuştu Berçem. Zehir de saçabilirdi ama yorgundu. Ruhen, bedenlen, zihnen yorulmuştu.

“Ben çağırmadım, kimse çağırmadı. Kendi kendine bir karar verip gelmiş işte.”

“Peşini bırakmayacak,” diyerek yarım yamalak güldü Berçem. “Hayretlerdeyim, nasıl yanıma gelip bana şeytan demedi. Sevgilimi elimden aldın demedi. Nasıl o düğünde olay çıkarmadı. Sessizce gelip sessizce çıktı.”

Neden bayıldığını doktordan öğrenmesine gerek yoktu. Sebebi Azra'nın geliyordu. Azra'yı kendine –haklı olarak– dert ermişti.

“O kadarına cesareti yoktu.”

Berçem acımasızca güldü. “O zalim Barzan mı olacaksın yine?”

“Anlaşılan serum sana yaramadı, Berçem.”

Gözlerine yaşlar aniden birikti. “Niye bana uzaksın, Barzan?”

Aniden sorması karşısında durgunluk yaşadı Barzan. Nitekim Ciwan diyemedi. Sizi sabah duydum diyemedi. Derse nasıl olacakları hakkında en ufak bir fikri yoktu ve bu gözünü korkutuyordu.

“Vay, anne babayı yalnız bırakmışlar.”

Çat kapı giren doktorun sesiyle karı koca kapıya döndü. Elinde testlerle sonucu ağzından kaçırmış olmanın pişmanlığıyla karı kocanın tepkisini bekledi doktor ancak sadece onu izlemişlerdi.

“Sonuçlar çıktı, Barzan Ağa.”

Barzan beklediği kan testlerinin temiz çıkması için dua etti.

“Ne çıktı sonuçlarda?”

“Barzan Ağa müjdem i isterim; varisin geliyor.”

Bölüm 18

Sen Vana Armağansın

Dokunmak illaki fiziksel bir temas istemiyordu. Sesiyle dokunan bir adam varsa hayatınızda, tensel temas anlamını bazen yitirirdi. Gülüşüyle teninizi okşayan bir kadın varsa temas bazen anlamsızdı bile.

Fakat hiç temasta bulunmamış insanın ansızın bir adamın dudağıyla çepçevre sarılması feleğini şaşırtmıştı. Miran Ağa onu ilk defa öpmüştü. Sana katlanamıyorum diyen adam onu öpüyordu. Şaka gibi...

Hücreleri görevinden alıkoyulmuş, kadın nefes almayı unutmuştu. Karnında hissettiği kıpırtılar onu harekete geçirmişti.

Miran hiç öpmediği dudağın etkisinden çıkamayınca geri çekecek gücü de bulamamıştı. Karısının ensesini tutan parmakları gerildi. Bir kasırgaya tutulan yaprak gibi kendini karısının kasırgasına kaptırmıştı.

Helin kasırgaydı ve Miran Kara'nın, bela gibi öpücüğüne kapılmadan kendini kurtarmalıydı. Kendisini öpen kocası olduğunu unutarak onu var gücüyle itmmişti. İttiği kocasıyla dudakları ayrılıp yüz yüze geldiklerinde Helin bir hışımla yanağına tokadı bastı.

Yüzü aniden yan dönen adam koltuğun sırtındakini kolunu izlerken neye uğradığını şaşırmişti. Yanağında bir tokat izi vardı değil mi? Öptüğü kadın yolun ortasında çekip aldığı bir kadın değil, karısıydı. Zaten bu denli çıldıracak tek kadın Geşa'dan başkası olamazdı.

Burnundan soluyarak büyüyen gözleriyle karısına hiddetle döndü. "Ne yapıyorsun sen, aptal kadın?"

Ne yaptığını kocası yüzüne bağırınca anlamış, aşağı sarkan ağzını avuç içiyle kapatmıştı Helin. Kısmi felç geçiren kadın kafasını duraksız salladı. Miran delirdiğini düşünerek kafasından tutup durdurarak sabitledi. Ağzını avucundan kurtaran kadın, kocasının öfkesi karşısında yutkundu. "Ama dizilerde hep öyle olur..."

Öfkesi üstüne şaşkınlığı eklenmiş, ben nasıl bir kadınla evlendim sorusu beyninde taarruza geçmişti Miran'ın. Harbiden bu kadın manyaktı.

"Ulan..." deyip derin bir nefes aldı. "Sen benim karımsın. Hangi adam karısı öptü diye tokat yer?"

Cevapsız kaldı Helin.

Yanağı yanıyordu! Miran Ağanın yanağı yediği sert tokat yüzünden yanıyordu. Elini yanağına bastırdı. Üstüne bir de ağrıyordu. Avuçlarıyla yüzünü sıvazlayıp sakinleşmeye çalıştı. Helin'i ilk defa öpüyordu. Her türlü tepkiyi vermesini bekliyordu. Tokat dışında!

"Tokat attın da ne oldu şimdi? Seni öpmemiş mi oldum yani?"

Metresini dövmekten eli şiddete alışmış olmalıydı. Metres... Uğruna gururu kırılmış, yerlerde süründürülmüştü. Helin'in kocasına olan korkusu köşe bucağa kaçtı. "Sen bana dokunamazsın, Miran Ağa. Ben senin dokunmaya tahammül edemediğin, tiksindiğin..."

Miran sözünü sertçe kesti. Ensesinden yakalayıp yüzünü yüzüne yakın tuttu. "Sen benim karımsın." Ardından karısı için en zor haberi verdi. "Ve benim kadını olacaksın!" Ensesini bırakıp oturduğu yerden hızla kalktı.

Tokadı hâlâ kaldıramayan onuruyla mücadele ediyordu Miran. Bu saçmalığı karısından başka bir kadın yapmazdı. Miran neden sinirleniyordu ki. Nedenini sorgulaması bile gereksizdi.

Erimeye yüz tutan kadın haşmetiyle odanın içinde dönüp duran kocasını süzerken tokat attığını idrak etti. Sırf onu öptüğü için tokat atmıştı. İçten içe gülen kadın bunu kocasına yansıtmaya korktu. Miran onu parçalardı.

Lakin *benim kadının olacaksın*, demişti. Bu da demek oluyordu ki Miran Ağa niyetlenmişti. Helin'in buna müsaade vermemeye lüksü yoktu. Şayet Leyal hayatlarından çıkarsa o zaman Miran'ı her türlü kabul ederdi.

"Senin hayatında o kadın olduğu müddetçe bana dokunamazsın."

Leyal konusu gündeme gelince Miran Ağanın gazabına otomatik güncelleme gelmişti. Yıldırım'ı yanına göndermişti ve hâlâ adamından ses çıkmamıştı. Leyal'in şimdi iyileşmesini beklemiyordu. Leyal'in yakın zamanda toparlanması imkânsızdı.

"Sen bu konuda konuşma hakkına sahip değilsin, sus!"

O eski, öfkeli, nefret dolu adama saniyeler içinde dönmüştü. Leyal adını zikretmek yeterli olmuştu. Evet, o kadın olduğu müddetçe Helin, Miran'ın kadın olmayacaktı.

Sigara paketini ve çakmağını gürültülü bir öfkeyle alınca Helin'in rengi attı. Sırtını dönüp salondan çıkarken sırtını izlemekle kalan kadın felaket gidişini izlerken yerine sinmişti. Miran artık teyzekızı dinlemez, onu öldürürdü. Az önce aklını kaçırmış gibi kocasına öptüğü için tokat atmıştı.

Miran Ağaya tokat atarak bütün şimşekleri üzerine çekip çarpılmıştı. Bu gidişle Miran ya onu öldürecekti ya da süründürecekti. İnadından Leyal'e dokunmadığı halde dokunabilir, onu hayatından çıkarmayabilirdi de.

Dudağını düşüncelerinden ötürü çektiği acıyla ısırdı. Miran o kadına bir kez daha gidemezdi. Adları yan yana anıldığından beridir gitmiyorsa bundan sonra da gitmezdi. Bir umut yüreğinde paralanıp uçu.

Helin bu evde onunla yalnız kaldıkça cesaretini kaybediyordu. Korku yüreğini ele almış ve kadın artık baş edemez oldu. *'Sınırını aşıyorsun, Helin. Kendini frenlemezse bu gidişle Miran Ağa onu piste sürecekti. Uğraştığın adam kimse değil, Miran. Teyzekızısın diye bir yere kadar sana tahammül gösterir.'*

Çok da matah bir evlilikleri yoktu. Kaşınmayıp uslu olsa sağlığı açısından oldukça yararlı olacaktı. Acaba Miran nereye gitmişti? Sigarasını aldığına göre dışarıda içiyordu. Titreyen ellerini fark ettiğinde hafif bir şaşkınlık yaşamıştı. İlk defa bu denli korktuğunu görüyordu. Adam bütün fabrika ayarlarını bozmuştu.

“Geşa!”

Bahçeden hışmıyla bağırarak çağıran Miran’ın sesiyle koltuktan inleyerek kalktı. Sinirliydi işte. Ağzı kalbinde atan kadın terleyen avuç içini eteğine sürdü. Neden çağırıyordu onu?

“Geşa!”

Daha katı, daha çeliksi ses tonuyla tekrar bağırdığında Helin salondan koşar adımlarıyla çıktı. Kapıya yaklaştığında durup sakinleşmek için nefes alıp verdi. En fazla kızardı, başka ne yapabiliirdi ki.

Bir kez daha seslenmeden kapıdan kafasını çıkarıp ardından yürüyerek eşikten geçti. Miran’ı elinde sigarası, çatık kaşlarıyla bir eli cebinde kendisini izlerken bulunca bir adım geri kaçmamak için çabaladı.

“Niye beni tekrarlatırıyorsun? Kulağın sorunlu mu senin, kadın?”

Çenesini hayır anlamında salladı Helin. Adamın kara gözlerinin ateşi kapı eşiğindeki kadını odun külüne çeviriyordu. Sigarasından bir firt çekip iki dudağının arasından havaya üfleyişi karşısında etkilense de kendine kabullenmeyi yediremeyip duruşunu dikleştirmeye çalıştı Helin.

Miran kıpırdandığını fark edince cezasını uygulamak için söze girdi: “Bu bahçeyi görüyor musun, Geşa?”

Bahçe kelamıyla yutkunan kadın gözleriyle ufak bir tarama yaptı. “Evet, görüyorum,” diye cevapladı titrediğini fark etmediği sesiyle. Mezarını nereye kazacağını düşünüyordu da bulamadığı için karısına mı danışıyordu acaba?

“Ne durumda?” diye sordu Miran gözlerini kısarak.

Helin ne yapmaya çalıştığını anlamasa da cevapsız bırakmaması gerektiğinin bilinciyle bir kez daha dikkatle süzdüğü bahçenin durumunu kendi gözünde yanıtladı. “Temiz ve düzenli.” Çalışanlar hiçbir şekilde kirli ve özensiz bırakmıyordu.

“Temiz mi?” diye sordu Miran alayla. “Sen bu bahçeyi temiz mi görüyorsun?”

Kocası galiba sinirinden tahtaları eksiltme yoluna direksiyon çeviriyordu. Anlamsızca bakan Helin kafasını sallamakla yetindi.

“Temiz dediğin için bahçeyi kendi ellerinle temizleyecek-sin,” diyerek ceza uygulama politikasını an itibarıyla başlattı Miran Kara.

“Af buyur!”

Ağzı sazan gibi açılıp gözleri kocasına dikildi. Bahçeyi neden o temizliyordu? Üstelik temiz bahçe niye yeniden temizleniyordu? Kocasının aklının öfkesinden noksanlaştığına kanaat getirdi.

“Affı buyurunu yok. Git o küçük ambardan aletleri getir gel. Eldiveni almayı unutma, aralara sıkışan birkaç izmarit var, onları tek tek toplayacaksın.” Emir veren Miran Ağa haddini aşmış kadını kırmaktansa bu şekilde ceza vererek ders almasını sağlayabilirdi. Zira Helin’i kıracak olursa bir daha iki cihanın saadeti birleşse Helin’in kınlan kalbi onarılamazdı.

Gitmekle kalmak arasında ikilem yaşayan kadın neden aniden böyle bir emir aldığına hâlâ anlam verememişti. Yapmazsa kızgın boğadan farksız adamın elinde can verecekti, yaparsa temiz olan bahçeye daha ne yapacaktı.

“Lafımı bu sefer ikiletme!” Parmağını sallayan Miran Ağa son noktayı koydu.

İtiraz etme şansı elinden alınan kadın bariz şaşkınlığıyla yürüyerek ambara doğru gitti. Her adımında yerleri kontrol ediyor, temiz gördükçe içten içe çıldırıyordu. Sırf temiz dediği için temizletmek ne akla hizmetti.

“Zana Hanım’ın oğlu olduğun her halinden belli.” Tükürürcesine soluyan kadın ambardan bahçe temizleme aletlerini alıp öfkesinden şaşmadan yoluna geri dönerek kocasının yanına döndü.

Eldivenleri parmaklarına geçirdi. Sonbahar dolayısıyla dökmüş birkaç kuru yaprağı eliyle topladı. Miran önünden geçerken Helin kızgın bir bakış atmamak için direnerek önündeki yeşilliğin üstünde yürüdü.

Miran Ağa karısının yanında geçip eve girdi. Kendine bir kahve daha hazırladı. Helin'i çağırmadan evvel çiftlik çalışanlarını tarla bahanesiyle uzağa yollamış, karısını çalıştırdığını görmemelerini sağlamıştı. Bahçe temizleme işi daha başlangıçtı ki zulmüne tadına vardıkça devam edecekti.

Kahvesini alarak kapının önüne çıktı. Omzunu kapı pervazına yaslayıp ağzının içine mırıldanarak etrafta anlamsızca bir arayış içine giren karısını seyre daldı.

Helin kahvesini yudumlayarak kapıda her hareketinden zevk çıkaran kocasının boğazına tırmığı geçirmek istedi. Bahçe temizdi, temizlenecek bir şey etrafta yoktu.

"Bahçeyi temizledikten sonra sulayacaksın. Şöyle bir toprak kokusunu içimize çekelim."

"Emrin olur!" diye çıkıştı Helin.

Fincamı ağzına götüren adam sessizce güldü. Karısı hâlâ olacakların farkında değildi. Miran her şeyin tadını zevkle çıkaracaktı. Fırçayı eline alınca keyifle güldü.

"Yerleri iyi temizle, kirli görürsem affetmem."

Burnundan nefes alan kadın cevap verirse olacağını bildiği için duymazdan geldi. Temiz bahçeyi temizleten adam zaten affetmezdi. Fırçayla yerleri süpürdü. Hareketlerindeki aksilik ve aksilikten doğan bir takım sıkıntıları yüzünden temizleme işi burnundan geliyordu. Miran'ın kahve içmesi de cabasıydı.

"Fırçayı düzgün tut, elinden düşürüp durma."

İkinci müdahale... İç yanaklarını ısırarak fırçanın sapını avuçları arasında sıkıttı Helin. Niyetini anlamıştı Helin. Onu delirtip çıldırtmak için gereksiz bir iş çıkarmıştı başına.

"Seni böyle izleyince aklıma bir şarkı geldi, Geşa."

Sesindeki neşeyi alan kadın yüzüne baktı. "Zalimliğini hangi şarkı anlatıyormuş, Miran Ağa?"

Miran kakhaha attı. Lehine çevirmeyi başarmış kadına içten içe hayran oldu. Şarkıyı o an unutmuş, yine sivri diline takılmıştı. "Dırdır etmediğin bir günün olmayacaksa, sana her gün belirli süre konuşma cezası da vereceğim."

Eğilen kadın kocasına baş üstünden baktı. "Ben çocuk muyum?"

Kalçasına gözü takılmış, Miran gözlerini hızla kaçırarak kahvesinden aynı hızda bir yudum alarak ağzını yakmıştı. Kahretsin...

Hâşâ, ne çocuğu! "Evet, çocuktan bir farkın yok bazen."

Helin can evinden vurdu. "Senden hiç iyi bir baba figürü olmayacak desene."

Tabii can evinden vurulan Miran mıydı, Helin mi olacaktı meçhuldü. "Çalışmalara başla mı diyorsun, Geşa?"

Fırça elinden kayıp düştü. Helin'in koyu kahve gözleri yeşil çimlerin üstüne düşecek kadar büyüdü. Ah, hayır... Aleyhine dönen lafıyla olduğu yerde kıpırtısız bekledi. Miran'a gel çocuk yapalım der gibi konuşmuştu.

Oflayarak düşürdüğü fırçayı alıp doğruldu. Sırtını kocasına sunarak, "Asla!" diye parladı. Hâlbuki o çalışma yakın görünüyordu. Bu gafıyla muhtemelen tarih daha yakınlaşmıştı.

Miran asla diye parlayan kadına şeytanice sırıttı. "Bak o temizlediğini sandığın yer temizlenmemiş, büyük çınarın dibi. Oraya tekrar el at."

Daha ne kadar şaşırtılacaktı? "Temizlendi orası, Miran. Kirli bile değildi." İsyan ederek ayağını yere hiddetle vurdu. Vücudu baştan aşağı zangır zangır titreyen kadın ayağını acıttığını fark edince ufak bir küfür savurdu.

"Temizle!" Emir dolu ses mızrak gibi beynine düştü.

Söve söve temizlediği bahçeyi, çınar ağacın dibini yeni baştan temizledi. Eğilip kalkmaktan belindeki ağrı nüksetmişti. Miran Ağa dokunmadan canını yakıyordu ya, Helin'in kanına dokunuyordu.

Bahçeyi fırçadan geçirdikten sonra hortumu eline alıp bahçenin çimlerini suladı. Toprak ıslandıkça yayılan kokusuyla huzur depolayıp yorgunluğundan az da olsa sıyrıldı. Bahçeyi sulamayı bitirmiş, kocasının yeni bir emriyle getirdiği eşyaları ambara tekrar götürmüştü.

Eve girdiği gibi elini yüzünü yıkayan kadın kıyafetlerini değiştiremediği için sıkıntıya düşmüştü. Burada kıyafeti yoktu, ne yapacaktı? Baştan aşağı batmıştı, üzerini değiştirmesi gerekti.

Oflaya pufllaya salonda oturan kocasının yanına geçti. Koltukta uzanmış yine televizyon izliyordu. Rahatlığı karşısında hayret etti. Ev hapsi yaşattığı kadına köklü bir ceza uygulamasına rağmen gayet sakin ve rahatı.

“Beni buraya hapsettin, iş de yaptırıyorsun. Kıyafetim yok, Miran.”

Kocası yüzüne bakmadan cevapladı. “Kapıyı aç, Yıldırım geldi.”

Kaşları çatılan kadın kapı sesi duymamıştı. Kapıyı üstüne kilitlememiş miydi yani? İnanmayan kadın salonu geçerek çıktı. Hile geçip çalmayan kapıyı açtı. Kilitli olmayan kapı aniden açılınca kadın gülümsedi. En azından kilitli kapıdan kurtulmuştu.

“Yenge.” İştittiği sesle gözlerini kapıdan ayırıp bahçede kendisine doğru gelen Yıldırım’a döndü. Elinde orta boy bir bavul vardı. Yüzünde saygı duyduğunu belirten o her zamanki sakin ifadesi vardı.

“Buyur, Yıldırım,” diye karşıladı kapıyı genç adama açarak. “O bavul ne?” diye sordu. Miran’a sorsa öküz adam kesin cevapsız bırakırdı.

İçeri girmeden evvel yengesini cevapladı Yıldırım. “Miran Ağamın eşyaları,” dedikten sonra içeri girip beklemeden salona yürüdü.

Arkasından bakakalan Helin dişlerini birbirine bastırarak yumruklarını sıktı. Üstü kirlenen kendisiydi ama koca bavul Miran Ağa için gelmişti.

“Ağası kılık!”

Kapıyı çarparak kapatıp söylenmekten yorulmuş ama vazgeçmemiş, yine söylenerek salondan içeri geçmişti. Yıldırım bavulu koltuğun kenarına koymuş, Miran ile konuşuyordu.

“İstediklerinizi getirdim, ağam.”

“Evde bir sıkıntı var mı, Yıldırım?”

“Hayır.”

“Telefonu getirdin mi?”

“Evet, ağam.”

Cebinden bir telefon çıkaran Yıldırım kocasına uzatırken Helin ikili sohbetlerini merakla bölmek zorunda kalmıştı. “Nehir nasıl, Yıldırım? İyi mi, bir sıkıntısı yok değil mi?”

Miran kardeşini hatırlayınca homurdanarak Yıldırım’a baktı. “Onun canına da okuyacağımı söyledin mi?”

Yıldırım kafasını salladı. “Söyledim, ağam.”

Gözlerini Miran’a baydı Helin. Emindi ki Nehir yaptığından pişman değildi. Arkasında duracak, abisi kızsda da geri çekilmeyecekti.

“Bavulumu boşalt, Helin.” Yeni bir emir gelmişti. Bavul bahanesiyle karısını odalarına gönderecekti ki, Yıldırım ile rahat konuşabilsindi Miran. Soracağı daha önemli ve konuşacağı daha özel bir mevzuu vardı.

Yıldırım’ın yanında terslemeye, soru sormaya korktu Helin. Sonrasında yine burnundan getirirdi. Suyuna gitmeli, kocasını –mümkün görünmüyordu ama– yumuşatmalıydı.

Bavulu eline alan kadın bavula davranan Yıldırım’ı eliyle durdurdu. “Ağam emri bana verdi, Yıldırım,” diyerek kocasının yaptığı kabalığı yüzüne gülümseyerek vurup bavulu aldığı gibi yorgun argın yürüdü.

Daha dinlenmeden bavul boşaltacaktı. Yıldırım gitmeden evvel onu yakalamalı, kendisi için kıyafet getirmesini istemeliydi. Yatak odasına geçen Helin bavulu yatağa koyup zincirini çekip açtı. Bavulda kendi kıyafetlerini görünce mutlulukla el çırpmıştı.

“Benim için de istemiş...” Onu süründürmek için saklamıştı. “Zalimsin, öküzsün ama beni düşünmeyi de biliyorsun, Miran Ağa.”

Kıyafetleri buruşmadan hemen boşaltıp askılara astı. İç çamaşırlarını yerine koymuştu. Gecelikleri en altta görünce kısa bir donukluk yaşamış, Nehir’in parmağı olduğunu düşünerek gecelikleri dolaba yerleştirmişti.

Giyeceği kıyafetleri bir kenara bırakıp banyoya girdi. Bahçenin pisliğini üzerinden kısa süren bir duşla atmıştı. Bornoza sarınarak odaya dönmüştü. Üzerini bir çırpıda giyindi. Elbisenin yakasını düzeltmeden, uzun gür saçlarını kurutmadan kendisini

ne zamandır dikizlediğini bilmeyen kocasının yeni emriyle korkudan sıçrarken bulmuştu.

“Git yemek yap, Geşa.”

Kapıya yine yaslanmış, kollarını göğsüne kavuşturmuştu adam. Kollarının şişkinliğini saran beyaz gömleği, muazzam fiziğiyle gözüne farklı bir havayla geliyordu. Öpücüğün etkisinden midir nedir, kocasına daha farklı bir gözle bakıyordu. *Git yemek yap, Geşa*, emrini hatırlayınca kocasını beğeniyle süzen gözleri düşman kesildi.

“Giyiniyorum.”

“Giyinmişsin işte. Çok açım, geç mutfağa.”

Giyinmediğini bilen adamın inadından yaptığına artık kesin karar vermişti. Emir vererek, öfkesiyle olduğu yerde bile kıpırdamadan korkutarak ki Helin’in korkusuz cengâver kişiliği bu sabah itibarıyla hakkın rahmetine kavuşmuştu.

“Bu çiftliğin çalışanları vardı yanlış hatırlamıyorsam. Onlar neden senin yemeğini yapmıyor?” derken elbisenin önünü çekiştirerek düzeltti.

“Sen varken onlar neden yapacak?” diyen adam kapıdan uzaklaşarak içeri girdi. “Benim yemeğimi sen yapacaksın.”

“Emirleriniz ne zaman bitecek, ağam?”

“Canım istediği zaman.” Kapıyı eliyle işaret ederek yeni bir sinir krizine tutuşması için karısını odadan kovdu Miran.

Sessizliğini koruyarak odadan kovan adamın yanından geçti. Daha ne zamana kadar sürecekti bilmiyordu ama çabuk bitmesi tek temennisiydi. Canına okuyan kocası böyle sürerse canından bezdirecekti.

Mutfaka geçen Helin yeni görevini başarıyla sürdürmek için ilk iş elini yıkamıştı. Uzun saçları başına bela olacağı için yanında getirdiği tokayla tutuşturup tezgâhın üstüne istiflenen poşetlere dudağını büzdü. Daha bunları yerleştirecekti.

Poşetlere bakılırsa Miran Ağa çiftlikten gitmeye pek meyilli değildi. Helin ne yapacağı konusunda en ufak fikre sahip olmadığı kocasını düşünmeyi kenara iterek önündeki dağ yığınıyla ilgilendi.

Öncelikle alınan gıda malzemelerini yerlerine yerleştirmiş, yapacağı yemeği malzemeleri düzenlerken düşünmüş ve ona göre ihtiyaçlarını çıkarmıştı. Mutfakta kaldığı süre boyunca yemeği hızlı hızlı yapmasına yapmıştı ama düşünceleri hep ağır işlemişti.

Miran onu sevecek miydi?

Cevaplamak için her türlü numaraya başvurmuş amma velâkin sonunda hep cevapsız kalmıştı.

Yemeği hazır olduğunda sofrayı mutfaka kurmuştu. Yıldırım geldiği gibi gitmiş olmalıydı. Yoksa Miran onun kaldığını belirtirdi. Kocasını evde olmadığı için Yıldırım eve göz kulak olup koşturuyor olmalıydı.

Miran'a yemeğin hazır olduğunu söylemeliydi. Kapıya doğru yürüyen kadın, kocası aniden içeri girince adımlarına son vererek duraksadı. Evlendiklerinden beri günlük kıyafetini takım elbise bellemişti. Bugün spor giyimiyle karşısında belirince hafif çapta bir yabancılık çekmişti.

Koyu kot bir jean ve ince çizgili açık mavi spor bir gömlek giyinmişti. Kollarını hafif kıvrımış, gömleğin ilk iki düğmesini iliklememiş, tenini açıkta bırakmıştı. Saçlarını taramamış, dağınık halde bırakmıştı.

Miran Kara kelimenin tam anlamıyla dehşetti!

“Yemek hazır mı?”

Sorusunu algılamayacak kadar kocasının görüntüsüne odaklanmış, beklediğini fark etmeksizin baştan aşağı onu süzüp durmuştu Helin. Bugün karşısına böyle çıkacağını bilseydi kendini hazırlardı. Yaşadığı değişik ve adı konulamaz duygularının coşkusuna kapılmazdı.

“Geşâ.”

Gırtlığından yükselen ve mahremiyet taşıyan boğuk sesiyle kendine gelen kadın kocasının yüzüne aval aval baktı. “Efendim.”

“Sana bir soru sordum.” Karısının bakışlarını fark etmişti Miran.

“Ne sordun?”

“Yemek ha...”

“Haa... hazır hazır...” diye sözünü kesti. Sırtını dönerek ocağa aksak hareketlerle yürüdü. Apışıp kalmıştı kocasının karşısında ve şu an kendini küçülmüş hissediyordu. İçine içine oflayarak ocaktan aldığı yemekleri tabaklara doldurdu. Tabakları alarak masaya doğru yürüdü.

Miran elindeki telefonla ilgileniyordu. Helin kiminle konuştuğunu merak etti. Sorabilecek kadar iyi olsalardı keşke. Servisleri masaya bırakıp son bir kez kontrol ettikten sonra mutfaktan çıkmak için topukları üzerinde döndü.

“Nereye?”

Omzunun üzerinden kocasına bakarak cevapladı: “Salona.”

Kafasıyla karşısındaki sandalyeyi işaret etti Miran. “Geç otur oraya.”

Sessizce güldü Helin. “Ne o, bensiz geçmeyecek mi boğazından?”

Kaşlarını kaldırıp indirdi Miran. “Hayır, bana hizmet edecek sin. Tuzum eksikse tabağıma sen dökceksin, suyum biterse sen dolduracaksın, ekmeğimi sen önüme koyacaksın.”

“Çok sıcaksa üfleyip ağzına da vereyim mi kaşığı?”

Miran’ı gülme tuttu. “Yok ama susup oturmazsan ben ağzına vereceğim o kaşığı.”

Emrivaki yapmaktan usanmayan adamla sonunda kavga edecekti. Kavganın sonucunda kazanacağını bilse ederdi ama nedense kaybedeceği hissi bütün beynini ele geçirmiş, elini kolunu kelepçelemişti. Sandalyeye geçip oturdu.

Miran Ağa yemeğini yemeye başlamıştı. Helin’in eli lezzetliydi. Yaptığı yemekleri beğeniyordu ve damağına hitap ediyordu. İştahla yediği yemeği övmekte yarar görüyordu.

“Niye bunun baharatı az?”

Kollarını göğsüne kavuşturmuş mutfağın dolaplarını gereksiz yere incelerken kocasının sorusuyla döndü kadın. “Az mı? Miktarınca baharat konulur ve ben koymam gerektiği kadarını koydum, Miran.”

“Ben baharatı bol severim, öğrenemedin mi hâlâ?” Miran’ın sesinde sakinlik, sert yüzünde beklenmedik bir durgunluk vardı.

Gözlerini kısan Helin fırtına öncesi ıssızlığı kocasında görmüş derin bir nefes almıştı. “Sen yemekleri tam aksi az baharatlı seversin. Evde çok baharatlı olsun kuralı konmadı.”

Dudağının kenarı hafif yukarı kıvrıldı adamın. Akıllı kadındı vesselam. “Sen geldiğinden beridir ağzımın tadı değişti.”

Kollarını çözmeden bir elini çenesine götürüp yumruk yapıp parak yasladı Helin. Çenesi avuç içine oturmuş, asiliğini miskin haliyle örtmüştü. “Sen burada bana laf mı sokuyorsun yani?”

“Ne anlamak istediğin sana kalmış, Geşa.”

“Hımm...” Uzun uzun mırıldanan kadın kara gözlerin ufak uyarısıyla kesti. “Ne zamana kadar burada kalacağız. Bir bavul dolusu kıyafet istetmişsin, dolabı erzakla doldurdun.”

Yemeği iştahla yiyen genç adam ağzındakileri yuttu. Yeni bir lokma almadan evvel karısını cevapladı. “Keyfimin istediği kadar.” Belli bir süre burada olacaktı. Olaylardan haberdar olan annesi gelmesi konusunda ısrarcı olsa da Miran şimdi karısını götürüp annesinin gazabına bırakmak istemiyordu. Hoş annesi metresinin olduğunu öğrendiğinde ne susmuş ne kabul etmişti. Fakat karısına karşı nasıl bir tutum sergilerdi bilmiyordu Miran. Hem daha karısına çektireceği işkence yüklü cezalar vardı.

“Çay demledin mi?”

“Demledim.”

“Demini tuttu mu?”

“Tutmuştur.”

Karanın en haşın bakan gözleri toprağın en verimli rengine heyecanla bakıyordu. Bugün farklı bir aura vardı aralarında. Özellikle Helin’in onu beğendiğini fark ettiğinde ciğerlerinde hissettiği sıkışmaya anlam verememişti Miran.

“Beni hiç bu şekilde görmedin mi?” diye sordu Miran. Düşüncesini merak etmişti.

“Nasıl?” diye sordu Helin. “Spor giyiminle mi? Hayır hiç görmedim, ilk defa gördüm,” diyerek diğer su bardağına sürahiyle su doldurdu. Bardağı ağzına götürürken üstünden kocasına kısa ve anlamlı bir bakış attı. “Bugün kendini dağıtmanın sebebi ne?” diye sorduktan sonra suyundan bir yudum aldı.

Karnı doyan genç adam su bardağını fondipleyip bardağı masaya geri bıraktı. “Doldur,” diyerek sırtını sandalyeye yasladı. Sohbetlerine masada oturarak devam edeceklerdi. “Kocanın her halini tanı diye. Senin için böyle giyindim, Geşa.” Sesinde iğneleyici bir tını, yüzünde müstehzi dolu ifadesi kol geziyordu.

İğneleyici tavrı olmasa gerçekten sohbet etmek istediğine inanacaktı Helin. Hayal kırıklığı yaşayan kadın oturduğu sandalyeden kalkarak yemeğine doyan adamın önünden servisi kaldırdı.

Masayı toplarken yüzündeki aksi ifade Miran’ın gözünden kaçmamıştı. Son sözleri Geşa Hanım’ı rahatsız etmiş olmalıydı. Daha bu başlangıçtı.

“İki çay getir.”

Masa toplamaya ara verdi. Bir bardak çay doldurup kocasının önüne koydu. Kara gözlerinin içine kısa bir an baktı. Dalgın saçlarına elini daldırma isteği tutuşmuş Helin kendini dizginleyerek kontrol altına almıştı.

“Şeker katmamı ister misin, Miran Ağa?”

Sorusunu duymazdan gelerek burnundan soludu. “Niye bir bardak?”

“Gördüğün gibi sofrayı kaldırıyorum. Kaldırmazsam mutfak kokar.” Acelesi olmadığı halde iğneleyici konuşmasından ötürü bozulmuş ve sohbetine bu şekilde son vermişti.

Miran karısını kendi haline bırakmayacaktı. “Bırak mutfağı. Al çayı, otur karşıma.”

“İlla emir mi vermen gerekiyor?”

“Güzel konuştuğum gün arkamdan iş çevirdin.” Yüzüne tıslayan genç adam keyfini kaçırıp illaki Leyal konusunu açmasından yahut açtırmasından rahatsız oluyordu. “Şuraya oturacaksın, adam akıllı konuşacaksın. Seni bunda rahatsız eden ne?”

Metresini dövdüğüm için benimle dalga geçen zoruma gidiyor... Demek istediği cümleyi yutkunup acıyla tebessüm etti. “Karıştırıyorsun... Benden rahatsız olan, bana katlanamayan sensin.” Masadan bir tabak daha alarak sırtını kocasına dönüp tezgâhın başına döndü.

Helin toparlamış, Miran dağılmıştı.

Helin susmuş, Miran susturulmuştu.

Helin acı çekmiş, Miran pişman olmuştu.

O gün o sinirle söylediği sözlerin bugün hâlâ tesir ediyor olması adamın asabını bozuyordu. Homurdanarak çayından bir yudum alıp bıraktı. Geşa Hanım terslemese karşılıklı bir bardak çay içecekler, Miran bir lafıyla üzse üç lafıyla güldürecekti.

Malum, cevabını esirgemeyen, esirgerse kendini noksan hissedecek bir kadına sahipti. Kadın... Adamın aklını başından alan kadın... Ciğerini çürüten kadın... Güldüren, ağlatan, üzen, sevin-diren her duyguyu hâkimiyeti altına alan kadın...

“Kadın değil misiniz, ulan hepiniz aynısınız!”

Geşa Kara’dan cevap gecikmedi:

“Erkek değil misiniz hepiniz aynısınız, değil miydi ya o?”

“Sırtıma.”

Bu üçüncü uyarıydı. Üçüncü uyarı sondu ve kadın biraz daha sırtırsa belasını bulacaktı. Lakin kendine engel olabileceği kadar olmuştu. İçinde patlamaya hazır bir bomba vardı. Miran’ın korkusundan kahkaha tufanını bastırıyordu.

“Tamam...” Ağzını kapatıp cevaplayan kadının sesi boğuk ve anlaşılmaz çıktı.

Çamurda ayağı kaymış sendeleyen genç adam dengesini son anda koruyarak düşmekten kurtulmuştu. Renk vermemek için çabalamışsa da cingöz kadın her hareketini kontrol ettiği için görmüştü. Sırf sendelediği için bu kadın gülüyorsa Allah bilir düşse ne yapardı. Dosta düşmana keyif çatardı Miran Ağa çamurda kayıp düştü diye.

Üç gündür bir iyi, bir kötü, bir kavgalılardı. Mutlu geçirdikleri sabahı her defasında burunlarından geliyordu. Helin yapıyor-sa Miran karşılık veriyordu. Aynı şekilde Miran yapıyorsa Helin karşılık veriyordu.

“Güldüğünü görürsem, o domuzlar nasıl bataklıkta yuvarlanıyorsa seni de yuvarlarım, Geşa.”

Ağzının içinde patlamaya hazır bomba infilak etmiş, boğazından gümbür gümbür kahkahası yükselmmişti. Oturduğu koltukta gülmekten geriye düşmüş, salık bıraktığı saçları koltuktan uzanarak yerleri süpürmüştü.

Miran krize giren kadını içinde kopan fırtınalarla izledi. Yağmur sonrası gökkuşağı çıkarken bir çocuk neşesi duyardık ya, Miran Kara'nın katran karası kalbinde gökkuşağı açılmıştı.

Müjdeler olsun; amansız bir gönül karşılık bulmuştu.

Bir yanı susturmak isterken bir yanı kahkahasını seyretmek için tutuşuyordu adamın. Kadını susturmuş, sonunda patlamıştı. Onun da dudağı yukarı doğru kıvrıldı. Bu kadın gülerken çok güzeldi. Fakat neden beraber paylaşmıyorlardı? Beraber gülmenin tadı apayrıdır, neden bu imtiyazı birbirlerine tanımıyorlardı?

Hâlâ gülmeye devam eden kadın halden düşmüştü. Miran orta sehpanın üzerindeki bardağı aldı. Sürahideki soğuk suyu bardağa doldurdu. Buz gibi suyla çıldıran kadını izlerken Miran da gülecekti. Üç defa uyardığı halde kadın inat eder gibi gülmüştü. Bardağı yüzünün üstüne tutup yana doğru devirerek gözleri kapalı gülen kadının yüzüne boca etti.

Soğuk suyun etkisiyle bağırان Geşa koltuktan devrilerek düştü. Buz gibi su elektrik çarpmışa döndürmüş, zangır zangır titretmişti. "Mi...Miran..." diye titreyen çenesiyle bağırdı.

Yanına oturan Miran çırpınışlarını acımasızca izledi. Dudağında tehlikeli gülüşü, parıldayan kara gözleri, rengi atmış ıslak yüzünü hazla seyrediyordu. "Böyle çok güzel oldun, Geşa."

Koluna yumruğunu indiren genç kadın sinirlenmektense gülmeyi tercih eden adama öfkeyle baktı. "Sen çıldırdın mı, Miran? Su buz gibi..." Kadının içi titriyor, omuzları sıcağa ihtiyaç duyuyordu.

"Eğlenceliymiş değil mi?"

Hayretle gözlerini büyüttü Helin. Suyun etkisiyle sürmesi de akmıştı. "Sen şaka mısın acaba? Kendin düşecektin ve o çamuru oraya koyan ben değildim. Orası senin toprağın, git sinirini toprağından çıkar."

"Sinirlenince dilin nasıl da çözülüyor." Kafasını olumsuzca salladı Miran. "Sen ıslattın orayı."

“Bahçıvan gibi üç gündür bahçeyi bana temizletip çimleri sulatıyorsun. Benden bunları yapmamı isteyen sensin.”

“Su nasıldı? Hortumu da ister misin? Belki diline dolar, o dili koparırım.”

Ağzını kapatıp geri çekildi Helin.

Miran kavisli kaşlarının altında toprak rengi gözlerini izlerken akan sürmeyi görünce ciddiyetini kaybetmişti. “Sürme sana çok yakışıyor, Geşa ama...” diyerek başparmağıyla yanağından ince bir çizgi oluşturarak akan sürmeyi temizledi. “Akmadığı zaman,” diyerek parmağındaki siyah boyayı karısının gözüne soktu. Başparmağını minik bir hareketle işaret parmağına sürüp temizledi. Sesini çıkarmayan karısına tekrar döndü. Yerde yanına oturmuş, aradaki bütün mesafeleri kat etmiş, bir toprak bir su elementlerini bahane etmiş, karı koca diğişıyorlardı. Ve Miran Ağa akan sürmesine rağmen havasını kaybetmeyen kadını izlemekten bir hoş olmuştu.

“Sen bana bir şey yakıştırır mıydın?” İmalı sesindeki hayreti gizlememişti kadın.

Yıkıma uğratan deprem gibi sorular soruyordu kadın. Enkaz altında kalmıyordu ama sorularının da enkazdan bir farkı yoktu Miran için. “Bir şeyi de sorma. Bana bu durumlarda hele hiç soru sorma. Anın tadını çıkar, keyfine bak.”

“Keyif mi bıraktınız?” diyerek bilmişlikle gülümsedi Helin. “Daha yeni bir ayımı tamamladım ve görmemem, yaşamamam gerekeni bile yaşadım. Sayamadığım kaçınıcı felaketi bekliyorum sizden.”

Miran gözlerini yumdu.

“Bir evlilikte yaşanılacak hiçbir güzelliğı yaşamadım. Sözde cicim ayları bunlar, burnumdan getirdin.”

Miran gözlerini usulca açtı. Az önceki öfkesi azalarak yok oldu. Cicim aylarından dem vuran karısına unutulmaz bir hatıra bırakmak istedi.

“Şu halime bak, daha bir aylık gelirken kırk yıllık evli kadın yorgunluğu sindi üstüme.”

Oturduğı yerden atik bir hareketle kalkarak ayaklandı Miran. Eğilip Helin’in elinden tutarak ayağı kaldırdı. Karısının anlam-

sız bakışlarına bir cevap vermedi. Elini bırakmadan saçlarından akan su tanelerini arkalarında bırakarak içeri sürükledi.

“Ne yapıyorsun, Miran?” sorusunu güçlükle sormuştu Helin. Zira kocası ilk defa elini tutuyordu. Elinden tutarak sürüklüyordu. Elini tutan sıcak teni elini titretiyordu. Lakin ne yapacağını kestirememenin tedirginliği vardı üzerinde. Yatak odasına doğru yürüdüklerini fark edince korkuyla hıçkırdı. Ne yapıyordu bu adam? Yatak odasına kadar onu sürüklemişti kocası. Tilkiler beyninde dolaşp birer kelime fısıldadı. Helin kelimeleri toplayıp cümle haline getirmeye korktu.

Kapıyı ayağının ucuyla kapattı Miran.

“Niye buraya geldik?”

Yine cevapsız bırakılan kadın, kocasının belinden yakalama-
sıyla inlemişti. Göğsü göğsüne çarpınca Helin soluk alıp verdi.

“Cicim aylarımızı yaşayacağız işte.”

Vücudunu alev basan kadın, kocasının gövdesinden kurtula-
madan yatağın üzerine yatırılmıştı. “Cicim ayı bu mu yani? Senin bildiğin cicim ayı bu mu?” Panikle sorularını yöneltti. Kocası hey-
betiyle tepesinde dikiliyordu ve gözlerinde tehlikeli bir açlık vardı.

“Evet, cicim aylarında didişmenin her türlü var.” Karısının paniğinin aksine Miran Ağa rahattı. Halinden oldukça memnun görünüyordu. Yatağın üstüne bir dizini kırarak yasladı. Sağ elini Helin’in hemen omzunun üstüne yatağa bastırdı. Kolundan destek alan adam karısının üzerine doğru eğilirken dudaklarını yalayıp ardından ısırdı.

Tahrik edici hareketi karşısında kadın yutkunup durdu. Miran onun fabrika ayarlarını bozmuştu. Ne kendini savunabiliyor ne koruyabiliyordu. “Kaç kere evlendin, Miran Ağa? Cicim aylarının tecrübesi var üstünde.”

“Seninle o tecrübeleri ediniyorum diyelim, Geşa. Sonuçta cicim aylarımız ve benim yapmak istediğim bu.”

Yapmak istediği günler önce öpüp doymadığı dudaklarına tekrar dokunmaktı ve Miran Kara o dudakları istilası altına alarak yeni bir film başlatmıştı.

Daha duygusal, daha samimi ve gerçekçi...

İşkenceleri bitmeyen bir adet Miran Ağa yapılmıştı ki kaynağı Zana Kara'dan geliyordu. Dolayısıyla şaşırmamayı öğrenmişti Helin. Fakat şaşırmıyorum dediği her seferde kocası öyle bir şey istiyordu ki Helin sazan balığına dönüşüyordu.

Dünkü cicim ayı muhabbetinin sonrasında yapılan atak sayesinde karı koca biraz daha yakınlaşmış ve Miran gece yanında uyumuştı. Sabah uyandığında kocasının bacağına kendi bacakları arasında bulduğunda hissettiği duygunun tadını hiçbir şeyden almamıştı.

Çiftlikte kalmak işkenceleri dışında eğlencesi ve karısı olarak kabullenmesiyle güzeldi ve onları için bir devrim gibiydi. Ancak Miran Ağa bugün balatayı sıyırmıştı!

“Miran, ben ineğin sütünü sağamam, dokunamam yani.”

“Neye dokunamazsın?”

“Memelerine.”

Sigaranın dumanı boğazına kaçmış, yakan dumanla öksürük krizine girmişti Miran. Öksürüğünden kurtulana kadar çile çeken genç adam nihayet krizden kurtulduğunda güldü.

“Bak, bu daha çok hoşuma gitti, yapacaksın.” Son kelimedede emir kipi vardı.

Ağırsa kocasının zevki katlanacaktı. Ağlamazsa da zevki katlanacaktı. “Beni öldür daha iyi, yapmayacağım.”

Aradan çıkmış beyazlarıyla kirli sakallarını sıvazlayan genç adam vakarlı duruşuyla tısladı. “Ben şiddeti sevmem, Geşa. Üç yumruktan sonra biter ve haz almam. Çektirmeyi severim.”

Çektirmek... İmanını günlerdir gevretiyordu zalim kocası. Daha ne kadar sürecekti? Bunun bitiş süresi yok muydu da Helin kurtulsun.

Zalimce gülün adamı izlerken aklından çıkmak bilmeyen lanet düşünceler yine ayaklanmıştı. En yakın dostunu sevdiği kadın uğruna öldüren bir katille evliydi. Bir katilin evinde nefes alıp veriyor, onun yatağında uyuyordu.

Söylediği onca laflara, ettikleri onca kavgaya, metresini dövmesine rağmen Miran bir gün olsun el kaldırmamıştı. Sözleri tokattan daha ağırdı, evet. Odadan odaya sürüklemişti, evet. Fakat

bir katilin deli vicdansızlığı üzerinde yoktu ve ona el kaldırmamıştı. Fiziki bir darbe yememişti.

Helin evlendiklerinden beridir aklını kurcalayan bu düşüncelerden kurtulamıyordu. Şiddettense çektiirmeyi yeğleyen adam nasıl katil olabiliyordu? Katilse nasıl kendisine el kaldırmadan bazen gülerек bile ceza uyguluyordu. Politikası çok farklı bir adamdı. Helin onu çözemedikçe deliriyordu.

“Daha keçiуi de sağacaksın. Kalk hadi, çok işin var.”

Yerinden kalkmamaya yeminliydi. Omzunu silkerek reddetti. “Miran ne olur bak günlerdir etmediğın eziyet kalmadı. Senin çobanın var, sakan var, tarlanla uğraşan kaç işçin var, niye onlar değil ben?”

Geşа Kara yalvarıyordu! Hangi dağın eteklerinde kurtlar can vermişti de karısı ona yalvarıyordu!

“Benden yemek iste, bahçeyi temizlememi iste, her gün evi temizlememi iste. Ne istersen iste, gıkımı çıkarmam yaparım.” Sesi ince ince titredi. Dokunma düşüncesi bile vücudunda farklı reaksiyonlar vermesine sebep oluyordu.

Dokunsa ağlayacak karısına hayretle bakmaya devam etti adam. En son iyi olduklarının akşamında kıyamet haberini almıştı. Miran güvenemiyordu.

“Paçanı kurtaramazsın, Geşа.”

Parmaklarına bakan genç kadın avuçlayıp sütü sağacağı anı hayal edince bağırarak ağlamaya başladı. “Miran ben sevmiyorum, ben dokunamıyorum...” Ellerini yumruk yaparak dizlerine indirdi. “Küçükken de sevmezdim, biliyorsun...”

Miran Kara reddetti. “Hayır, bilmiyordum, yeni öğrendim.”

“Yemin ederim kaçарım buradan...” Burnunu çekse de ağlamasını kesmediğı için akmaya hazırды. “İş yaptırsan da anlaşıyoruz, keyfimizi bozma...”

“Keyfimiz gayet yerinde olacak, hiç bozulmayacak, kuşkun olmasın.”

“Küserim...” Peçeteyi alıp burnunu silen kadın kızarmış gözlerini büyüttü. “Küserim bir daha konuşmam.”

“Ben sana o hakkı daha vermedim.” Ahıra gitmesi gereken karısına kalkmasını işaret etti. Bazen bakışları yetiyordu ama

ağlayan karısının göreceğini sanmıyordu. “Sen şeytansın, Geşa. Senin gözyaşlarına inanmayacağımı bilmen gerek.”

Dudağını bözen kadın gerçekten ağladığına inanmamasına kahrolmuştu. “Vallahi billahi yalan değil. Ben yapamam.” İsyanla kollarını boşluğa bıraktı.

“Yürü.”

Çektirmek istiyordu besbelli. Zaten dokunamayacağını söylediğinde keyfi katlanmış, azap çektirme isteğini hunharca tahrik etmişti. Helin yürüyen adamın peşinden ağır, gönülsüz adımlarla yürüdü. Gözyaşlarını silip burnunu çekmekten bir hal olmuştu.

Miran dönüp omzunun üzerinden baktığında aradaki mesafeyi görünce ters bakışlarıyla kaplumbağa hızında yürüyen kadını ralli yarışçısına denk getirerek yanına anında gelmesini sağladı.

Kızgınlığını esirgmeden elinden tutup peşinden sürükledi. Bu hızla giderse ay tepelerine çöktüğünde bile kadın hâlâ yürüyor olacaktı.

Elini bırakmadan iki menzil ötedeki ahıra beraber yürüdüler. Helin ağlıyor, Miran gülüyordu. İtiraz etmek için sesini çıkardığı her seferde Miran bakışlarıyla susturdu.

Ahıra geldiklerinde Helin kocasının koluna yapıştı. Çobanları Burhan tavuklara yem dağıtıyordu. İçeriden yükselen ineklerin sesiyle Helin’in ağzından yine hıçkırık koptu.

“Gözyaşlarını sil, ağlamayı kes. Çobanın önünde inek sağacacağın için ağlama.”

“Oldu paşam, nasılsa memelerine dokunacak olan sen değilsin.”

İç yanaklarını ısıran genç adam avucu arasındaki elini sıkarak ikaz etti. “Şimdi ahıra gireceksin, günlük sütümüzü çıkaracaksın, onunla yoğurt yapacaksın.”

“Ona dokunmaktansa senin elini tutmayı tercih ederim.”

İşte bu güzeldi!

Karısının elini bırakarak ahıra davet etti. Helin ahıra doğru yürürken kaçma planına girişti. Kahvaltı yapmadan önce gelip süt sağmasını ve yumurta toplamasını istiyordu. Ahırın kapısına vardı, arkasında kocasının varlığıyla güvence altında olduğunu

zannediyordu. Lakin kapısına eriştiğinde Miran sırtını dönüp gitmişti. Helin kapının koluna tutundu. İçeride gözü en yakın ineğe çarptı. Göğsü inip kalktı, ağzından nefes alıp vermeye başladı. Sadece on saniye kurduğu göz teması ineğin kendisine doğru gelişine sebep oldu. Çılgınlığını içine atan kadın eteğinin uçlarını toplayıp sırtını döndüğü gibi koşmaya başladı.

Miran yanından rüzgârı savurarak kaçan bir şeyin varlığını hissettiğinde kendine gelmiş, eteğinin uçlarını toplayarak koşan karısını fark edince gülmüştü. Burhan'ın varlığını unutarak koşan kadının peşinden gitti. Saniyeler içinde yetişerek kollarını karnına dolayarak ayaklarını yerden kesti.

Tülbenti yere düşmüş saçı dağılarak kocasının yüzünü örtmüştü. İçinde biriktirdiği çılgınlığı gülerek bırakmıştı. "Yemin ederim canımı alsan da gitmem."

Saçlarından yüzünü çekerek kurtulan Miran, sabah sabah onu güldürdüğü için içten içe minnet duydu. Mem dışında sabahları onu güldüren pek bir şey yoktu. Ha tabii Sinem ve Nehir ile atıştığı zamanlar hariç.

"Ben sana sağacaksın demedim mi?"

"Üstüme yürüdü, çok kötü bakıyordu, canavar gibiydi."

"İnekti o, milattan kalma dinazor değil." Karısını yere bıraksa da bedenini kolları arasında ters çevirmiş, yüzünü yüzüne döndürmüştü. Az önce ağlamaktan parlayan gözleri şimdi gülüyordu.

"Dinazor olsa bu kadar korkmazdım."

"Daha inekten korkan kadınsın, olmayan canavarı görseydin ne yapacaktın?"

Helin dik dik baktı. İnekten korkuyordu sadece. Bu kadar abartmasına gerek yoktu. "Abartma, üstüme yürüdü gerçekten."

"O çok nazlı, hanım hanımcık bir inek. Abarttığın gibi saldırgan değil."

Helin kıkırdadı. "Yok artık."

"Anlaşılan aç kalacağız." Belini saran kolları daha da gerilip sımsıkı sardı. "Beni neyle doyuracaksın, Geşa?"

Mimikleri bilmiyorum cevabını verdi. Hâlbuki Miran Ağa süt sağma meselesini çıkarmasaydı şimdi ona güzel bir sofraya kur-

muştı. Sonucunda Miran onu kovalayıp beraber güleceklerse bu eziyete de razıydı.

Kalbi kocasına kapılarını açmıştı ama Miran hâlâ o kapının eşiğine gelmemişti. Belki bir gün gelirdi. O güne kadar Helin kalbinin kapısını açık bırakacak, Miran'ın kapısında da bekleyecekti.

Çalan telefon sevimli muhabbetlerine parazit olmuştu. Miran cebinden ısrarla çalan telefonu çıkardı. Arayana göre cevaplayacaktı. Yıldırım'ın adını ekranda görünce kaşları çatıldı. Sağ kolu dışında bugün kimsenin telefonunu açmama kararı almıştı. Yıldırım kararını anlamış gibi hemen damlamıştı. Cevap verip kulağına götürdü.

“Evet, Yıldırım.”

“Hayırlı sabahlar, ağam.”

“Hayır olsun, Yıldırım.” Karısını bırakmadan, gözlerini gözlerinden ayırmadan konuştu. Hayır sebebiyle aramış olması tek temennisiydi.

“Ağam, Barzan Hezeroğlu'nun eski sevgilisi Azra Bolatlı sizinle görüşmek istiyor.”

Bakışları sertleşmiş, çenesi gerilmişti. Azra Bolatlı'nın kendisiyle görüşmek istemesinin ne gibi bir açıklaması olabilirdi, Miran o anın gerginliğinden bulamadı. Karısını aniden bırakıp telefona kalın sesiyle üflledi.

“Geliyorum.”

Ne olduğunu anlamayan Helin kötü haber aldığı düşüncesiyle endişelendi, göz bebekleri korkudan titredi. “Kötü bir şey mi oldu, Miran?”

Korktuğunu fark eden Miran bir eve bir karısına baktı. “Eve geç, ben gelene kadar da bir yere çıkma.” Hızlı adımlarıyla karısını arkasında bırakarak yürüdü. Evden daha arabanın anahtarını alacaktı. Azra'yı, Ciwan ile dostluğu bozulmadan evvel biliyordu.

Barzan'ın evleneceği kadın haberi dostları arasında konuşulmuştu o vakit. Aynı şirkette çalışıyorlardı ve Orhan'dan sonraki yetki Azra denen kadındaydı. Berçem ile evlenmesinden sonra muhtemelen ortaklıkları bozulmuştu ve şimdi rakip şirkette çalışıyordu.

Mardin'e neden geldiğini anlamadığı gibi kendisiyle görüşme talebini de anlamamıştı. Evden içeri girip konsola koyduğu anahtarı kapıldığı gibi dışarı çıktı. Helin'i tek başına bırakmak istemese de Azra'nın derdini öğrenmeliydi.

Arabaya atlayıp yola çıktı. Yıldırım'ı aramasına gerek yoktu. Beklenmedik yahut konuşacağı özel bir misafiri varsa toprağında ağırılıyordu. Yeşillik ve kuraklığın arasında تنها bir yol üstüydü.

Araba son sürat buluşma yerine yol alırken Miran günlerdir görmediği Leyal'i merak etti. Hazır çıkmışken bugün yanına gidecekti. Günde maksimum üç kez konuşuyorlardı. Gelmeyişinden hayıflanana kadına gelirse Helin gidecek diyemediği için beklemesini söylemişti.

Ancak Miran Ağa yanına gitmediği için vicdan azabı çekiyordu. Fakat Helin'in söyledikleri de aklını kurcalıyordu. Leyal söylediklerini yapmışsa Miran kalbini birleşmemek üzere parçalayacaktı. Bugün Yıldırım'dan her şeyi öğrenecekti.

Yıldırım'ın arabasını uzaktan seçtiğinde hızını yükseltti. İkisi de arabanın içinde olmalıydı. Kadınlarla görünmemeye özellikle dikkat ediyordu. Ağasının karısı bile oyun oynamışsa herkesten her türlü oyunu beklerdi.

Miran, karısının inekten korkup kaçışını hatırladığında sinirle güldü. Deli kadın sabahını güzelleştirmişti. Yıldırım aramasa belki hâlâ gülüyorlardı. Gülmeyi başka zamana bırakarak arabayı durdurdu.

Arabadan indiğinde, önündeki arabanın da kapıları aynı anda açıldı. Miran kapısını kapatıp sakın ve uzun adımlarla arabasının ön kaportasına doğru yürüdü.

Azra Bolatlı taşlı yolun üzerinde ince topuklu ayakkabısıyla, özgüvenle kendisine doğru geliyordu. Üzerinde salaş bir omzunu açıkta bırakan göbük deliğini azıcık meydana seren siyah renkte kadife bir bluz, altına kalçalarını ve bacaklarını sımsıkı saran bir jean giymişti. Saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı ve gözlerinde gözlük vardı.

Miran kadını baştan aşağı gizli bir beğeniyle süzdü. Barzan hakikaten ağzının tadını biliyordu.

“Merhaba, Miran.”

Sesindeki ince naiflik Miran’ın hoşuna gitmişti. Baş selamıyla karşıladı. Karşılıklı duran iki insanın görüntüsü uzaktan hiç tekin gözükmiyordu.

Karşısına dikildiği adamın karizması karşısında nutku tutuldu Azra’nın. Miran Ağanın etkileyici bir görüntüye sahip olduğunu düşünmemiş, beklememişti. Beklentisinin aksine bir görüntüyle karşılaşınca tehlikeyle gülümsedi.

“Miran Ağa, yakından da bu kadar yakışıklı olduğunu bilmiyordum.”

“Sakin bulaşma, fena bir karım var,” dedi derin bir nefes alınca. “Birebir şahit oldum, senin de beynini dağıtır. Faturanın büyüğünü sana keser.” İğneleyici sesiyle destursuz konuşan kadını cevapladı.

Gözlüğünü çıkarıp çıplak gözle de adamı süzdü Azra. “Yok, artık evli adamlarla görüşmüyorum ama...” Kalçasını yana doğru kırdı. Bir dizinden aldığı destekle sahip olduğu duruşta bile estetik vardı. “...seni de kaçırmak istemezdim.”

“Deneme bile,” ikazının ardından alaylı tavrını bozarak ciddileşti Miran. “E beni aramanın, buluşmamızın sebebi ne? Yoksa Barzan seni aldattı diye gelip benim kollarımda mı teselli bulacaksın?”

Azra gardını alarak omuzlarını dikleştirdi. “Hayır ama sana bir teklifte bulunmaya geldim.”

“Dinliyorum.” Merakını gizlemeden gelecek teklifi bekledi Miran.

Miran Ağanın kabul edeceğinden yüzde elli emindi Azra. Fakat nedense bu adam ona yaşayacak gibi gözükmiyordu. Azra adamı gözünden, bilhassa hareketinden tanırdı. Yine de bilgilerin ilgi çekici olduğundan aklını çeलेceğinden emindi.

“Barzan’ın katılması gereken bir ihale var. O ihaleye ne kadar yükleyeceğine de biliyorum.” Uzun bir geçmişe sahipti. Ki o geçmişten hâlâ kurtulamıyordu. İntikam ateşi içinde yansa da özlüm ateşi de atılan bir odun parçası olup alevini büyütüyordu. “Barzan’ın ihale ataklarını biliyorum, sonuçta onunla bir geçmişim var.”

Akıllı olduğuna şüphe yoktu ama dereyi görmeden paçalarını sıvayıp topuklu ayakkabılarıyla koşacak kadar da hayalperest olmalıydı Azra Bolatlı.

“Barzan sandığın kadar aptal biri değil.”

Ne demek istediğini iyi anladı Azra. “Onu biliyorum, diğer ataklarını da bilecek kadar iyi tanıyorum.” Sadece ufak bir yarıdım la Barzan’ı yerle yeksan edebilirdi. Aç bakışlı bir düşman bunun için yeterliydi.

“Eee benden istediğin ne?” Miran ellerini cebinden çıkarıp kolundaki saate baktı. Şimdiye kadar ilgi çekici ve mantıklı bir açıklama gelmemişti. “Barzan’ı ihalelere sokmamam mı?” diye dalga geçti.

Sorusuna gözlerini baydı Azra. Yeni tanışmış olmaktan ziyade bir geçmişleri varmışçasına rahat ve samimilerdi. “Çok büyük bir ihale var İstanbul’da. Yatırımı oldukça büyük, kazancı dudak uçuklatıcı. Barzan ona yatıracak.”

“Eee...” diye devamı için teşvik etti Miran.

“Eğer sen o ihaleye katılırsan, sana söyleyeceğim meblayı verirken doğal olarak sen kazanırsın ve Barzan her şeyini kaybeder. En önemlisi, sana karşı kaybetmenin acısını yaşar.”

İntikam ateşinden gözü körelmiş kadına güldü adam. Gözlerini bir tarafı buğdaylarla bezenmiş, bir tarafı yeşil çimenlerle dolu topraklara uzun uzun baktı.

“Azra Hanım, Barzan’ın malının iki katı burada var.” Eliyle yolun bir tarafındaki toprağını gösterdi. “Bu toprakların yarısı benimse,” diyerek elini yolun diğer tarafına düşen toprağı gösterdi. “Yarısı da onundur.”

Bütün bunları zaten biliyordu Azra. “Ama Barzan’ın babasının malını kabul etmediğini biliyoruz. İstanbul’daki bütün varlık kendisinin. Kendi emeğinin. Eğer verirse her şeyini kaybedecek.”

Eli cebinde Azra’ya doğru ağır ağır yakınlaştı. Sertlik çenesinden şakaklarındaki damarlara kadar yükseldi.

Azra yutkundu.

“O rahmetli Ciwan’dan önceydi!”

Kaşlarını anladım dercesine kaldırıp indirdi. Ciwan’ın ölümünden sonra düşünceleri değişmişti demek ki. Azra korkusunu

yok ederek sordu: “Kabul edecek misin? Barzan’ın acısını çıkarmak istiyorum.”

Anlamayan kadına daha anlaşılır bir dille açıklama yapacaktı Miran.

“Barzan’la evet, düşmanız.” Etrafına bakınırken gelen tekli-fin gereksizliğini tartmadı. “Bu toprak benimse çitin arkasındaki onundur. Toprağımız bile yüz yüze. Ben İstanbul’da dişıyla tırnağıyla emeğini verip işini büyümüş adamın işine taş koymam.”

Ciwan ile dost olduğu zamanlarda gıpta ettiği Barzan Heze-roğlu’nun başarısını övmekten asla geri durmamış, kendi ayak-larının üzerinde babasının parasına ihtiyaç duymadan kendi işini kurup çitasını hakkıyla yükseltmesini hep takdir etmişti. Şimdi bir kadının intikamına uyup düşman olsa bile hâlâ ayaklarının üzerinde duran adamı alt mı edecekti? Bu çok saçma!

“Bildiğim kadarıyla Barzan’ın ortağı Orhan var. Orhan’ın da çocuğu var. Ki her şeyi geçtim, senin dostun o adam. Ben yatırımlarını yıkıp rızkına girmem. Bir aileyi yıktım, başka bir aileyi daha yıkmam.”

Konuştukça sesi sertleşiyor, gözleri tehlikeyle kararıyordu Miran’ın. Azra bir adım geriledi.

“Tamam, ben bir adam öldürdüm. O benim davamdı, benim kararındı, benim toprağımdaki adamla husumetimdi. Ama bir çocuğun geleceğini, babasının işi üzerinden almam.”

Orhan’ın da küçümsenecek bir mirası yoktu. Ancak bunu yaparsa hem Orhan’ı hem Ömür’ü kaybedecekti. Miran Ağa onu reddetmişti.

“Sana benim kapımdan ekmek çıkmaz, Azra Hanım. Yapmam, sana da yaptırmam. En ufak bir hamleni görürsem de karşında beni bulursun.”

Tek bir el işaretiyle arabayı gösterdi Miran.

“Sen yine de teklifimi düşün...” diyen kadın ölümcül bakış-ları üzerine alınca kafasını salladı. Taşlı yolun üzerinden dönerek arabaya doğru yürüdü. En büyük düşman tarafından veto yemişti.

Azra Bolatlı’nın gidişini izlerken verdiği karardan ötürü derin bir nefes aldı Miran. Belki de öldürdüğü dostunun vicdan azabını bu şekilde çıkarıyordu.

“Ağam.”

“Efendim,” diye cevapladı Yıldırım’ı. Azra arabaya binmişti. Yıldırım ile yalnız kalmışken konuşacaktı.

“Benden istediğin bir şey var mı?”

“Leyal nasıl?”

“İyileşiyor ağam, hemşireyi başına diktik.”

“Öğrendin mi?”

Yıldırım’ın yüzü düşmüştü. Miran ciğerlerinin sıkıştığını hissetti. “Yengemin dediği her şey doğru ağam.”

Ağzından çıkan cümle yeterli olmuştu. Yaşadığı hayal kırıklığını silmeye çalıştı Miran, başaramadı.

“Azra Hanım’ı gideceği yere bırak.”

Leyal’e bugün gitmeyecekti. Leyal’e yarın da gitmeyecekti. Önemli bir telefon konuşmasından sonra çiftlikte telaş içinde bıraktığı karısının yanına gidecekti. Ama önce aylar sonra, hiç aramadığı adamı arayacaktı. Telefonu cebinden tekrar çıkardı. Açar mıydı bilmiyordu ama ret edeceğini yahut meşgule vereceğini sanmıyordu. Aylar sonra arıyorsa Mahsum illaki cevaplardı.

“Seni Barzan için aramak da varmış kaderde.”

Kader daha onu nelerle yüzleştirecekti? Mahsum’un numarasını bulup aradı. Ahizeyi kulağına götürdü. Burun kemerini sıkarak gelecek alo sesini bekledi. Bu uğurda en büyük dostunu da kaybetmişti. Zaten bir daha da kazanamayacaktı.

“Miran.” Şaşkın ve ufak bir telaş işitti ses tonunda.

Miran sesini duyunca istemsizce güldü. “Aşk olsun, Mahsum. Sen beni böyle mi cevaplardın ya? Hani Miran’ım, hani ağam, hani toprağım, hani gözüm, hani ciğerim?”

Önce derin bir sessizlik oldu. Ardından dostunun sesini duydu. “Uzatma, Miran. Ne söyleyeceksen söyle.”

“Bak gönlümü kırdın şimdi. Biz dosttuk ya, hiç mi hatırım yok?”

“O hatırı sen kendi elinle kırdın, Miran.”

Derin bir iç çekti Miran. “Nasılsın, Mahsum Efendi? İyisin, keyfin yerinde inşallah.”

“İyi, Miran iyi. Derdin ne onu söyle hele.”

“Beni böyle başından mı savacaksın?”

Eski anıların depresmesi Miran’ı üzmüştü. Mahsum’u arar, bazen kapatmayı unuturlardı. Şimdi kapatmaya gönüllü hale gelmiş bir adamla karşı karşıyaydı. Hak veriyordu. Üstelemeye gerek bile yoktu. Sonuçta kendi dostlarını öldüren Miran’ın ta kendisiydi.

“Uğraşmak için aradıysan yanlış kapıdasın. Sana kapımı kapatmalı çok oldu.”

“Sen kapatsan da ben kapatmam o kapıyı, Mahsum. Her zaman kapım açık.”

“Gerek yok. Dostunu vuran yarın beni de vurur.”

Miran alt dudağını ısırp elini cebine soktu. Gözleri tarlanın en uç noktasına dikilmiş, telefondaki dostunu bekletmişti. Ne diyeceğini bilemedi. Boğazı düğümlendi. Doğru olan bir gerçeği yanlış çevirmezdi. Kendini savunmaya hak bile bulamadı.

“Doğrudur,” deyip derin bir nefes aldı. “Sen de biliyorsun ki önemli olmazsa aramam.”

“Evet,” diye kısa kesti eski dostu.

“Azra buradaydı. Barzan dostunun eski sevgilisi.” Dostun derken üstüne bastırarak söylemişti.

“Hayırdır, şimdi ona mı göz diktin, Miran?”

“Eski konularda benim haklı olduğumu biliyorsun, Mahsum. Bu söylediklerin benim canımı yakmaz!”

“Azra ne için geldi?” Eski konuları açmak istemiyordu Mahsum belli ki.

“Barzan’ın katılacağı büyük bir ihale varmış, İstanbul’un en büyük yapıtlarından birine ortak olacakmış. Beyimizin eski sevgilisi ihalede vereceği meblayı bildiği için bana geldi.”

“Sen de önüne serilen altın tepsiyi büyük bir keyifle kabul edip bana güzel haberi mi veriyorsun?” Mahsum’un sesindeki alayı alan Miran yolundan gitti.

“Beni kıırıyorsun, Mahsum.”

“Ne istedi senden?”

“İhaleye katılıp Barzan’ın kazanmasını engellememi istedi. Hem ihaleyi kaybedecekti hem de bana yenilecekti.”

“Kabul...”

Miran sert bir sesle dostunun konuşmasını kesti.

“Kahretsin, Mahsum, kabul etmedim. Aksine onu gönderip şayet taş koyacak olursa yapacaklarını hakkında ufak bir uyarıda bulundum. Bir katilden korkuyordur elbette.” Patlayan Miran son sözleriyle kendini bıçaklamıştı. Burnundan soluyarak dostuna hırladı. “Şimdi adamakıllı dinle, sonra ne halt yaparsanız yapın.”

Telefondan ses gelmedi. Miran konuşmasına devam etti: “Belli ki Barzan’dan intikam alacak, rahat durmayacak. O dostuna söyle, ya ihaleden çekilsin ya da meblayı eski sevgilisinin bilmeyeceği, tahmin etmeyeceği bir rakama getirsin. Benim söylediğimi de söyleme,” diye uyardı Mahsum’u. Barzan’a iyilik yapan adam olarak anılmak istemiyordu.

“Tamam... tamam...”

Başka bir şey demeden telefonu kapatacağı sırada Mahsum’un, “Görüşürüz,” diyen sesini duydu. *Görüşürüz*, demişti. Mahsum görüşmeyeceği adama görüşürüz demezdi. Elbet karşılıklı bir çay içeceklerdi.

İster istemez Miran’ın yüzünde bir gülümseme belirlemişti. Kapanan telefona gülümseyerek bakarken gözlerini telefondan çevirip gökyüzünün sonsuz güzelliğine baktı. Derin bir iç çekerken sessizce fısıldadı: “Affet be, Ciwan. Yaptığım insanlık değildi!”

Bölüm 19

Mardin'in Güneşi

*H*ayal kurulur, ruh teslim olur, gerçekleştirmek adına ilk adım atılır. Bazıları sadece kurmakla kalır. Gülümsetir, içini ısıtır, bazen durduk yere gülümsetir.

Barzan Hezeroğlu'nun hayalinden ziyade isteği gerçekleşmişti. Doktor ona müjdeyi vermişti; baba olacağı müjdesini beklemeyeceği anda vermişti.

"Yani bütün bu kusmaları, yorgunluğu, hastalığı hamile olduğu için mi?"

Afallayan adama gülümsedi doktor. "Evet, anne çok yıpratmış kendini."

Islak yanaklarını silecek şuuru henüz kazanamamıştı Berçem. Karında günden güne gelişen bir can vardı. Nasıl anlayamamıştı? Gününün geciktiğini nasıl fark edememişti? Nasıl olur da kendini kontrol etmemişti?

"Ben nasıl fark etmedim..." Kendine şaşırان kadın ağlamanın yanı sıra gülüyordu. Barzan'ın çok istediği çocuğu Allah bahşetmişti. Sonsuz şükürler olsun.

Doktor tanıdığı aileye samimi tavrını takınarak gülümsedi. "Düğün telaşlarınız bitmiyor ki."

İşıl işıl parlayan göz bebekleri karısına çevrildi Barzan'ın. "Baba oluyorum ben şimdi?"

“Evet ama sana çok darıldım, Barzan Ağa. Beni neden düğüne davet etmediniz?”

Barzan doktora gülerek gözlerini baydı. “Bana darılmayacaksn, seni damat evi davet etmedi.”

“Tamam, ben yine de müjdem i istiyorum. Göndermezsen Raber Ağaya haber salarım.” Tehdidini şakaya vurarak eden doktor, Barzan küfretmeden odadan çıktı. Gerekeni hemşireye bildirecek ve onlar ilgilenecekti.

Barzan odaya sığmadı. Ne oturacak kadar halden düşmüştü ne ayakta kalacak kadar güçlü. Sevinci feleğini şaşırtmıştı ancak kendi içinde, mutluluğunu tek başına yaşıyordu.

Berçem yanına gelmesini bekledi. Elinden tutup mutluluğunu paylaşmasını, bir şey söylemesini, teşekkür etmesini, şükretmesini ama kocası yatağın ucunda durmuş, mutluluğunu tek başına yaşıyordu.

“Barzan...” Mutluluğu kırılmıştı kadının.

Seslenen karısına döndü. Yüzüne baktığı an Ciwan gözünde beliriyordu. Sarf ettiği cümleler kulağında yankılanıyordu. Mesafe kavramı o zaman derinlik kazanıp aralarına hücum ediyordu.

Elini uzattı Berçem Hezeroğlu. Bu eli tutmazsa bebek sevinçini nasıl beraber yaşayacaklardı? “Gelmeyecek misin?” Buruk sesi ince ince kırıldı. Her ne olmuşa Barzan ona uzak duruyordu.

Adamın yüreği gitmek, akli yerinde kalmak istiyordu. Çok beklediği bebek haberini hastane odasında hisleri donmuş bir adam olarak kutlamayı hayal etmemişti. Yüreğini dinleyerek elini tutması için uzatan kadına doğru yürüdü. Elini tuttu, alnını öptü, teşekkür etti.

Sevinçten dökülen gözyaşlarını keder sardı kadının. “Benim hayal ettiğim bu değildi,” fısıltısıyla hayal kırıklığını istemsizce itiraf etti Berçem.

“Ne dedi doktor?” Kapının eşiğinde karı kocayı izleyen Ömür endişelendi. Kötü bir şey mi olmuştu?

Kocasının elini tutan kadın bırakmadan kapıya döndü. Ömür’ün telaşına gülümsedi. “Müjdem i isterim; hem teyze hem hala oluyorsun.”

Ömür sevinçle bağırıp olduğu yerde zıplayarak el çırpı. "Ciddi misin, Berçem?" Koşar adımlarıyla hamile kadının yanına vardı. Serum takılı elini tutup yanaklarını öptü. "Gözünüz aydın, Allah analı babalı büyütsün."

"Teşekkür ederiz, Ömür." Baş işaretiyle Ömür'e gülümsedi Barzan.

Kocasından daha çok Ömür'ün sevinip ona koşması Berçem'i üzmüştü.

"Ne oldu, Barzan? Ne dedi doktor?" İkinci soru yan yana kapıdan içeri giren üç adamın arasından Mahsum'dan geldi.

Barzan nasıl karşılayacağını bildiği adama haberi verdi. "Baba oluyormuşum, Mahsum!"

Mahsum inanmayarak baktı. "Vallaha mı?"

Orhan gülerek kafasını yana çevirdi.

Kötü haber yerine müjdeyi almak, damadın korkularını silip süpürdü. Bugün en güzel gününün yanı sıra yeğeninden güzel haberi de almıştı Afran.

"Bugünleri de mi görecektik?" diyen Mahsum çatık kaşlarıyla kınayan dostuna tarazlı sesiyle gülerek ulaştı. Elini sıkıp tebrik etti. "Demek dayı oluyorum, Barzan? Dostum bu çok güzel haber."

Çenesini sallayarak hak verdi. "Amca da oluyorsun."

"Yok." Avucunu kalbinin üzerine bastırıp pat pat vurdu Mahsum. "İki tarafın masrafı çok fazla. Ben dayısı olarak kalmayı yeğliyorum, Barzan Ağa."

Afran yeğenine doğru yürüdü. Barzan'ı tebrik eden dostlarıyla baş başa bırakarak yeğeninin yanı başına oturdu. Eğilip başını öptü. "Tebrik ederim, güzelim." Yeğeni anne adayıydı ve Afran'ın ailesi büyüyordu.

"Teşekkür ederim, dayıcım. Benim yüzümden düğünü bırakıp geldin... En güzel gününü mahvettim... Özür dilerim..." Zaten duygusal anlamda çökmüş kadın, damatlığıyla hastanede perişan olan dayısına karşı suçluluk hissettiği için yeniden ağlamaya başladı.

Afran yeğenini düşüncelerinden ötürü küçümseyerek izledi. Önce Berçem sonra Alaz geliyordu ve şu an hiçbir şey yeğenin-

den önemli değildi. “Senin tırnağına zarar gelse, bir ah etsen, ben o zararı ziyan ederim.”

Berçem hafif doğrularak dayısına sarıldı. Hem özür hem teşekkür barındıran gözyaşlarını salıvermiş, duygularını boşaltan en güçlü omzu dayısında bulmuştu.

Barzan dudaklarını ısırp gözlerini yumdu. Lanet olsun. Ona böyle sarılıp bebek sevincini yaşatmamıştı karısına. Kendine küfredip saydırdığı esnada cebindeki telefonu çaldı.

Barzan telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. Haberi kesin almıştı ki arıyordu Raber Ağa. Cevaplayıp rahat konuşmak için odanın dışına çıktı.

Orhan, Ömür ve Mahsum dayı yeğene uzak noktada durup onları izledi. Berçem’in hıçkırıklarında kırıklık ve acı vardı. Ömür o hıçkırığın tadını iyi bilirdi. Ne acılar barındırıyordu içinde.

Berçem kendini çok salıverdiğini fark edince geri çekildi. Gözyaşları arasında utançla gülümsedi. “Dengem şaştı...” Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

“Anne oluyorsun, sulu göz bir Berçem olma.” Şakayla karışık kızdı Afran. Yanağını öpüp yanından kalktı. Serum bittiğinde eve götürülecekti. Muhtemelen Barzan eve götürür, düğüne gelmesine izin vermezdi. Daha Azra meselesi de vardı tabii. Zamanı geldiğinde konuşacaktı Afran Sözeri.

Küçük serum bittiğinde hemşire çıkarıp çıkışının yapıldığı haberini vermişti. Barzan karısını eve götüreceğini söyleyerek düğüne gitme fikrine kapılan karısının hayalini suda boğmuştu. Ömür ve Orhan da onlarla beraber dönecekti.

Mahsum damadın omzuna dokundu. “Senin de düğününe dönmen gerek. İki saattir buradasın.” Yeğeni olmasa gelmesine izin bile vermeyecekti ama Berçem’in bayıldığı haberini ilk aldığı anda delirmiş gibi ona koşan halini unutmuyordu Mahsum. Başka seçeneği de yoktu Afran’ın. Ayakta Ömür’ün kolunda temkinli adımlarla yürüyen yeğeninin yanına ulaştı.

“Kendini üzme yok. Karnında bir can var, ona odaklan sadece.” Verdiği ima belliydi. Azra yüzünden strese girip bayıldığını düşünüyordu Afran.

Berçem kısa bir an kocasıyla göz göze geldi. Dayısını öfkesini gizlemeden süzüyordu. Dayısına dönerek söylediklerini onayladı. “Tamam, sen beni merak etme.”

Afran gitmeden evvel halletmesi gerekeni halledecekti. Barzan’a gözlerini sabitledi. Bal sarısı mercekleri tehlikeyle paralanıyordu. “Ömür Hanım, siz arkadaşınızın getirdiği o altını alın, iade edin. Ben yabancının hediyesini karıma taktırmam.” Buz gibi sesi hastane koridorunda yankılandı.

Barzan üzerine doğru bir adım hamlede bulundu, Orhan engel oldu. Mahsum dostunu geri çekti, yönünü çıkışa çevirdi. Berçem ve Ömür göz göze geldi. Gelişi olaylı olmuşken, arkasında bırakıklarında da koparılacak fırtına bırakmayı ihmal etmemiştii Azra.

Barzan telefonu eline alıp karısının uzağında kısa bir telefon görüşmesi yaptı. “Azra şimdi bu şehir terk ettin ettin. Etmedin; kaldığın her saniye seni süründürürüm, gıcını çıkaramazsın.”

Arabada direksiyonu çeviren Mahsum, diğer eliyle kırışmış sakallarını sıvazladı. “Bu kadın neyden cesaret alarak geldi, hâlâ anlamış değilim.”

Afran burun kemerini sıktı. “Kimden olacak, eski sevgilisinden,” diye dostunu tersleyerek cevapladı. Zamanında gördükleri yüzünden bugün hiçbir şekilde Barzan’a güvenemiyordu.

Mahsum yapma der gibi yüzünü kastı. “Sen de biliyorsun ki Barzan yeğenin için canını verir. Miran olayını sana hatırlatmama gerek yok. Üstelik Azra’ya doğru nasıl gittiğini ben gördüm. Ne Barzan ne dostları onun gelişinden haberdardı.”

“Berçem çok yıpranıyor, Mahsum. Berçem’i çok yıpratıyor.” Omzunda ağlayan yeğenini anlamamış mıydı? Ciğerinden yanmamış mıydı Afran?

“Kim yıpranmıyor, kim yıpratılmıyor, doktor? Yeni evlendin, daha Alaz’a kavuşmadın bile. Hele hamurunuzu yoğurun. Güldüğünüz kadar üzüleceğiniz zamanlar da olacak.” Gözünü yoldan ayırıp gergin damada çevirdi.

“Daha yolun başındasın, toprağım. Hele bir yaşa...”

Afran dostuna kesin bir tavırla konuştu. “Ben ne Alaz’ı üzerim ne bu şekilde kahrederim. Ne kendimi o kadar kaybederim ne Alaz’ı o kadar kaybetmeyi göze alırım.”

Mahsum dostunun Barzan kadar öfkeli karaktere sahip olmadığından ötürü Alaz'a ciddi zarar vermeyeceğini biliyordu. Net duruşu övülesi, takdir edilesiydi. Birçok insanın bile feyz alacağı bir adamdı. Ancak erken konuşuyordu.

“Xezalê baztir nîne, jî nesîbê xwe pêda na xwê.”

Afran önündeki yola baktı. Nasipten öteye geçilmez diye tecrübelerini yaşamış Mahsum Güderi nasihati alıyordu düğününde gelinin yanında olması gerekirken...

Yol boyu Afran'ın telefonu susmamıştı. Düğün yerine vardıklarında kabalalık ahali onları karşılamış, Afran herkese yeğeninini iyi olduğunu söylemişti. Hamile olduğunu kendileri istediği zaman söylerdi.

Afran'ın aklı Berçem'de idi. Düğünü yarım yamalak geçmiş, oynayanları oturduğu yerde izlemişti. Hayatında önemli iki kadın vardı şimdi. Biri gelinliğiyle içeride oturuyordu. Diğeri genişleyecek ailesi içinde kendi evinde mutluluğunu yaşıyordu.

Geç saatlere kadar oturan olmamış, düğün bittiğinde kalabalık dağılmıştı. Mahsum'un ailesi, iki sağdıç kalmıştı geriye. Gelinini yukarıda hazırladıkları gelin odasına çıkarmışlardı. Alaz altınlarını çıkarmış, hazırlıkları yapılmıştı. Geriye sadece Afran kalmıştı. Onun da gelmesi yakındı.

Alaz duvağı yüzüne tekrar örtülmüş, odada tek başına oturuyordu. Terliyor, vücudu zangır zangır titriyor, aklı ne yapacağını şaşıyordu. Afran geldiğinde kaçmazsa oturduğu yerden, kendini tebrik edecekti.

“Allah'ım sen bana yardımcı ol. Konuşmaya güç, bakmaya kuvvet ver. Dilime mukayyet ol.” Şimdi oturup düştüğü derdine ağlayacaktı. “Ben kesin adama karşı saçmalarım. Kendimi rezil ederim.”

Kapının ardından gelen sesler Alaz'ın yüreğini hoplattı. Afran geliyordu işte. Arkadaşları omzuna vurup şakalar yapıyordu. Alaz gözlerini yumdu. Allah'ım, geliyordu işte.

Kolun sesini işitince boğazından bir inleme yükseldi Alaz'ın, oturduğu yere iyice sinerek söndü. Gelinliği içinde biraz daha kalırsa bayılacaktı.

* Xezalê baztir nîne, jî nesîbê xwe pêda na xwê: Ceylandan daha atığı yoktur ancak o bile nasibinden öteye geçemez.

“Doktor beline kuvvet...”

Duyduğu kısık sesteki cümleden sonra Alaz kısmi felce boyut atlamış, bütün beyin fonksiyonlarını kaybederek işiteceği, hissedeceği her şeye son vermişti. Beline kuvvet demek ne kadar zalimce bir söylemdi.

Afran dostunu sert bakışlarıyla uyararak kapıyı kapattı. Yatağın üstünde oturan gelinine usulca baktı. Alaz Hezeroğlu onun kadınıydı. Hatta artık Alaz Sözeri... Onun karısıydı, sevdiğiydi. Her şeyden öte kavuştuğu sevdasıydı.

Şimdi gidecek, yanına oturacak, çenesi yorulana kadar konuşacaktı. Ondan kaçtığı her günün acısını gözlerinin içine bakarak çıkaracaktı. Peşinden sürüklediği bir cevap için süründürdüğü saatin acısını dahi öperek çıkaracaktı. Velhasıl kelam kadını sevecekti. Ama asıl mesele yanına gidebilmektir.

Alaz oturduğu yerde kapıya yapışmış adamı bekledi.

Afran ayakta dikildiği kapı arkasında kadını izledi.

Zorluk derecesini tahmin etmişti ancak bu kadar zahmetli olacağını düşünmemişti Afran. Dizleri titriyordu. Şayet kendini dizginlemezse zangır zangır titreyen kadını nasıl sakinleştirecekti. O bir doktordu; serinkanlı kalmayı, aklıselim davranmayı öğrenmişti. Alaz'ın yanına oturup konuşturduğunda her şey bitecekti... Bu kadar basit düşündüğü için kendine güldü. Kafasını sallayarak ağır aksak adımlarıyla yatağa doğru yürüdü. Sigara içen adam olsa şimdi bir tane yakıp bütün gerginliğini atacaktı. Dostlarının ikram ettiği paketleri geri çevirmişti. Üstesinden gelecekti evvelallah.

Yatağa yaklaştıkça Alaz'ın tedirginleştiğini fark ediyordu. Böyle yaparak Afran'ın da işini zorlaştırıyordu. Şimdi oturmazsa yanına olmayacaktı. Hem yüzünü açması gerekti. Nefes almasını sağlamalıydı.

Yanına ilişerek oturdu Afran. Alaz'ın yana doğru hafiften kayması adamı hepten zorlamıştı. Bir cesaretle Alaz'a konuştu.

“Alaz, yapma. Zaten zor, daha da zorlaştırma.”

Alaz kulağının dibinde konuşan gür sese itaat ederek oturuşunu düzeltti. Kocasını ondan zorlamamasını istiyordu. Alaz bir şey demedi, sessizliğini korudu.

“Yüzünü açayım... nefes al.” Duvağı yüzünde görmek Afran’ın hoşuna gitmiyordu.

Alaz hafif bir baş hareketiyle onayladı. Bir engelden kurtulacaktı en azından. Afran’ın hareketlenip vücudunu ona döndürmesiyle tedirginliği baş gösterdi. Yüzünü avuçlayıp alnını öpmüştü, neticede alışması gerekti artık. Yatak odasında yalnız olmalarından kaynaklanıyordu tedirginlik.

Afran duvağının uçlarından tutup başının üstünden arkasına salık bıraktı. Ela gözleri aheste aheste gelininin güzel yüzüne ulaştı. Göz göze geldiği an zaman kavramını yitirip sonsuzluğa erişti.

Sevdiği tam dibinde oturuyordu. Dokunmakta özgür, bakmakta özgürdü. Ne birinin lafı ne birinin ayıplayan bakışları ne de dillerin iması vardı. Yalnızlardı, baş başaydılar.

Afran kendini tutmayıp iki kaşının ortasını öpücüğüyle taçlandırdı.

“Hoş geldin... Hayatıma da gönlüme de geleceğime de...”

Gözlerini yumdu Alaz. Sesinin, sözlerinin güzelliğine kendini kaptırdı. Aydınlık ise bal sarısı gözleriydi ki duygu yüklü bilyelerine bakmaya cesaret edemedi Alaz.

Afran gönülsüzce geri çekildi. Ürkütmek istemediği Alaz’ın gözleri kapalı, vücudu kendisine dönüktü. Afran düğünde gözlerinin içine bakıp gülümsediğinden beri vurgundu. Alaz ne aklından ne kalbinden sökülmüştü zaten Afran da unutmaya yeltenmemişti. Sadece Mahsum’a söyleyebilmişti. Dostunun babasına söyleyip uygun bir zamanda istemeye gideceklerini kararlaştırdıklarından habersiz, yeğenin peşinden koşturup durmuştu. Hükmün verildiği gün Alaz ile evleneceklerinin emrinin verilmesinde hiçbir payı yoktu Afran’ın ama Mahsum ve babasının vardı.

“Bir canavar olduğumu düşünmemiştim, Alaz,” diyerek güldü Afran. Karısı gözlerini açmamakta ısrarcı, Afran kendine baktırmakta kararlıydı.

Göz kapakları kaşlarına kadar yükseldi Alaz’ın. Ela gözleri ne vurulduğu adamın canavar olması mümkün müydü? Sadece gözlerine bakmaya cesareti yoktu.

“Bana organlarının eksiksiz olduğunu söylemişlerdi.”

“Ha...” Anlamayan Alaz aval aval baktı.

“Dilin diyorum, çok şikâyetçilerdi.”

“Hıı...” Anladım dercesine kaşlarını indirip kaldırdı Alaz.

İç yanaklarını ısırdı Afran. Bilerek mi yapıyordu yoksa gerçekten konuşamıyor muydu? Kasti yaptığını düşünmüyordu. Ne kadar zorlandığını kaçırıldığı gözlerinden anlayabiliyordu. Dilini de yutmuş olabiliirdi.

“Ben sesini duyacağımı düşünmüştüm.” Ensesini kaşıyıp kafasını öne eğerek güldü. Konuşmak istiyordu Afran, yorulana kadar.

Konuşması için çabalayan, tedirginliğini yok eden, şakaya vurarak sesini duymak istediğini vurgulayan müstakbel kocasından gözlerini kaçırdı Alaz. Faaliyete geçirmek zordu ve Alaz daha konuşacağını sanmıyordu.

Ela bilyeleri dışında her yeri süzen kızın gözleri istemsizce adamın boynunu hapsi altına almış, Alaz fark ettiği çıkıntıya hayranlıkla bakmaktan ağzından soruyu kaçırmişti.

“Ah... senin âdemelman mı var?”

Doktor Afran dudaklarını ısırarak keşfini başarıyla yapan gelinine gülümsedi.

“Var,” diye onayladı. “Var da baktığın mı var ki göresin.”

Dudaklarını ısırdı Alaz. Afran’ın cevabına sessizce güldü. Bu adam başını döndürüyordu. Kimyasını bozmaya en büyük adaydı.

Afran güldürünce derin bir nefes alıp verdi. En azından bir kademe yükselmişlerdi. Arkası muhakkak ki gelecekti. Tabii önce hediyesini verecekti Afran. Elini ceketinin cebine atıp küçük mücevher kutusunu çıkardı.

Lacivert süet kutuya bakakalan Alaz içinden ne çıkacağını bilse de beklemediği için ağzı şaşkınlıktan aşağı sarkmıştı. Altınları daha yeni çıkarılmıştı ve küçümsenmeyecek kadar fazlaydı. Daha takılan çeyrek, yarım ve cumhuriyet altınları da vardı.

Kapağını açan Afran içinden yüzüğü çıkardı. Elips kesim yüzüğün ortasında akik taşı vardı. Alaz’ın parmaklarına yakışacağını düşünerek hediye niyetine almıştı Afran. “Bu da benim sana düğün hediyem,” diyerek elini uzatmasını bekledi.

Alaz sistematik hareket ederek parmağını uzattı. Zevkli seçimiyle yüzüğü takan kocasının zarif parmaklarına imrenerek bak-

tı. Onun parmakları uzun ve inceydi, kendi parmakları tombul ve kısaydı. Bu nasıl bir şanssızlıktı.

“Teşekkür ederim...” diye boğuk sesiyle teşekkür etti Alaz.

Afran’ın yüzü beğenmediği düşüncesiyle düştü. “Beğenmediysen değişiriz.”

Yanlış anlamıştı. “Hayır...” diye aniden karşı koydu Alaz. “Çok beğendim, çok zevklisin.” Yanlış anlaşılacak istemiyordu.

Afran, karısının kızaran dolgun yanaklarına hayranlıkla baktı. Asıl onu cezbeden Alaz’ın kızarmasıydı. Berçem’in dilinden şikâyet ettiği dostunu zorla konuşturmak Afran’ı yorsa da ilerlemeye devam edecekti.

Boğazını temizleyerek cümlelerini topladı. Hep söyleyeceği günü beklemişti. Hep sorup cevabını alacağı zamanı.

“Alaz...” diyerek dikkatini boğuk sesiyle üzerine çekti Afran. Gözlerine bakmaya çeken kızın söyleyeceklerini anlayacak olmasından şüpheliydi ama Afran dayanamayacaktı.

“Bu düğün için gönlün vardı, değil mi?” Direkt cevap alamayacağı için soruyu daha anlaşılır hale getirdi. “Yani bana karşı değil. Evlenmeye... Hayatını benimle birleştirmeye...”

Nedense ilk bunu soracağını hissetmişti Alaz. Elindeki buketin sapına tırnaklarını geçirdi. Alnını ilk öptüğünde, göz göze geldiklerinde bütün dengesi alt üst olmuş ve Alaz adama vurulmuştu. Bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu ama Afran’ın gönlünü ferahlama gereği duyuyordu.

“Benim yüzümden düzenini bozdun... Sana o gün cevap veremedim ama...” Konuştukça ciğerleri sıkışıyor. Afran gözlerinin içine bakıp can kulağıyla dinlerken ciddi ciddi konuşması mümkün değildi. Kendine hâkim olamayıp kıkırdadı. “Afran bana öyle bakma, ciddi olamıyorum.”

İşte bu be... Yüzüne gülen ve tatlı tatlı azarlayan kadın... İçini hoş eden, tepeden tırnağa aşkla dolduran Alaz Sözeri... Afran sessizce güldü.

“Ben seninle göz göze geldiğimden beridir düzen nedir bilmiyorum. Bütün fikirlerimin, gecemin, gündüzümün, mesleğim, hayatımın, nefes almamın bile düzeni senin üzerine kurulu,

Alaz.” İçinde biriktirmekten bıkmıştı. Şimdi konuşacak ve bütün biriktirdiklerinden kurtulacaktı.

Sözlerinin tesiri kadının kulağından beynine, kalbine sirayet ederek güçten düşürdü. Bütün algısı Afran olmuştu. Şokun etkisiyle düşüncesini ağzından kaçırırvermişti. “Yani verilen hüküm senin işine mi geldi?” Alaz ne sorduğunu fark ettiğinde dehşete düştü. Avucunu ağzına kapatarak kafasını salladı.

Bu kadın bu kadar patavatsız mıydı? Kafası geriye düşene kadar kahkaha attı. Hayatını bu kadınla birleştirmiş olduğuna inanamıyordu. Deli Alaz diye duyduğu dedikodulara şimdi itibar ediyordu işte.

Kahkahası bittiğinde karısına parıldayan sitrin taşı gözleriyle gülümsedi. “Alakam yoktu, doğrusu işime de gelmedi. Çünkü senin bir hüküm altında ezilmiş olman hoşuma gitmedi.” Zira hükme uyacağından ve kabul etmekten başka çaresi olmadığı için babasına karşı gelmeyeceğinden ötürü Afran üzülmişti.

Alaz Sözeri abayı yavaştan yakıyordu. “Şey ben... özür dileirim... yani...” Her bir kelimeden sonra duraksama yaşayınca özür dilemekten vazgeçti Alaz.

Afran kadının tekrar panik yapmasına izin vermeyecekti.

“Anladım,” diyerek iç çekti. “Raber Ağanın kızını almak zor-
dur dediler ama biz aldık,” diyerek yalandan üstünlük tasladı.

Alaz içtenlikle güldü. “Babam seni çok seviyor, ondan.”

Kirpikleri arasından bakan renkli bilyesi sorunun etkisiyle büyüdü. “Sen beni babandan daha çok sevecek misin?”

Çenesini anında indirip göz temasını kesti Alaz. Bu adam aklını kaçirtmak istiyordu herhâlde. Severse babasından daha çok seveceğinden şüphesi yoktu ama sorulacak soru muydu bu?

“Patavatsızlık mı yaptım yoksa?” diye sordu Afran oyunbaz edasıyla.

Alaz hiçbir şey demedi, kafasını kaldırmadı.

Afran uzanıp çenesinden tutarak kafasını kaldırdı. Bu süre boyunca parmakları titredi, boğazı kuruyup bir bardak soğuk su istedi, kalbi cehennem kadar yandı.

“Alaz.”

Çarpıldığı ela gözlerine baktı.

Afran kokusunu duyabiliyordu. Daha abdest almamış, daha şükür namazı kılmamıştı. Alaz hazır hissettiğinde vazifesini yerine getirecekti. Lakin Afran kokusuna öyle kapılmıştı ki... Dur duraksız gönlüne kapılıp sarhoş olmuştu ve sonunda bütün kabilietini kaybetmişti. Dudağının kenarını minicik öptü.

“Canını yakacak olursam, beni durdur.”

Afran Sözeri şüphesiz çok seviyordu.

Sabahın erken saatinde kalkan, rutinini bozmadan uykusuz bir gün daha geçirmenin öfkesini yaşayan adam, dostu Mahsum’u aramış, yanına gelmesini istemişti.

Beraber kahvaltı etmiş, ardından Mardin Kalesi’ne çıkmışlardı. İki adam geldiği kalenin taşı üzerinde ayaklarının altında uzanan kültürler kavşağı Mezopotamya’nın aynası Mardin’i seyre daldı. Bir murra olsa ne iyi olurdu...

“Neyin var, Barzan? Düşünden beridir seni çok düşünceli görüyorum.”

Dikkatinden kaçmamış olmasına şaşırmadı. Mahsum Güderi etrafındaki insanları hep dikkatli izleyen bir adam olmuştu. Derdi olanı ise saptadığı an sorumlulukmuş gibi bir çayını içip halini hatırlını sorardı.

Ellerini cebinde dostuna yan bir bakış attı Barzan. “Gerçekler yoruyor demek daha gerçekçi bir cevap olur.”

“Alaz’ın evlenmesi mi seni üzdü?”

O da vardı tabii. Üç gün önce evinden uğurladığı kız kardeşi kocasıyla kurdukları yeni hayata alışmaya çalışıyordu. Afran’ın kollarına konmuştu. Afran’a güveni sonsuzdu fakat hâlâ kızgındı. Alaz’ı merak edip durmanın yanı sıra onu güçten düşüren, düşündürüp duran, kemiğinden kıran Berçem’in söyledikleriydi. Ya hâlâ Ciwan’ı seviyorsa, Barzan ne yapardı?

“Alaz beni meraklandırıyor, yormuyor.”

Mahsum dostunun omzunu destek olduğunu belirterek sıktı. Yoran her neyse öğrenecekti de öncelikle bütün yorgunluğunu düşündüğü zaman bile alacağı bir güzelliği hatırlatmalıydı.

“Baba olacaksın. Çok değil, aylar sonra bebeğini kucağına alacaksın. Alaz’ın bizim evimizde olduğunu da biliyorsun. Af-ran’ın onun üzerine titrediğini sana söylememe gerek olmadığını da biliyorsun. Sizi özlemek dışında hiçbir sıkıntısı yok çok şükür.”

Sıkıntıyla içini çekti Barzan. Göğsü kabarmış, patlamaya hazır bir bomba gibiydi. “Biliyorum ama aklıma takılan onlar değil.”

Neticeye geliyorduk nihayet. “Ne peki?” diye sordu Mahsum vakarlı duruşuyla. Neydi bu adamı kederlendiren?

Gerçeği içine saklamaya devam ederek yalanın ucundan tuttu. “Azra’nın ne yapmak istediğini çözemedim. Miran’a da güvenim yok. Bize yalan söyleyip kabul etmiş olabilir.”

“Barzan...” diyen adam elini geri çekip cebine koydu. “Miran isteseydi yapardı, bana söylemezdi. Bu sefer yalan söylemeden, olduğu gibi bana aktardı. Ki Miran yalan söyleyen bir adam değil.”

“Nereden biliyoruz bunu?”

“O benim eski dostum.”

“Dostunu öldüren adamdan, dostundan bahsediyorsun değil mi?”

“Bak, Barzan,” diyerek genç adamın ona dönmesini sağladı. “Eğer Miran, Berçem’i alsaydı rahmetli Ciwan da onu yaşatmazdı. İkisi de her şeyi göze almıştı.” Derin bir iç çekti. “İkisinin Berçem’e olan sevdasını görmedin, bilmiyorsun. Uğruna...”

Homurdanarak dostunun sözünü yarıda kesti. “Karımı seven piçin sevdasını dinleyecek değilim, Mahsum. Canım zaten burnumda.” Karısının ağabeyi hakkında söyledikleri yetmezmiş gibi şimdi de sevdalarını dinliyordu. Barzan Hezeroğlu çıldırmasa iyiydi. Telefonu cebinden çıkarıp istemeyerek de olsa Miran’ın numarasını tuşladı. Ahizeyi kulağına götürüp açmasını bekledi. Mahsum kıpırtısız bir şekilde dostunu izledi.

Üçüncü çalışta çağrısına cevap verildi. Gözlerini sımsıkı yumup ciğerlerine havayı çekti. Bu adamı arayacağı aklına gelmezdi. Mecburiyetin yüzüne tükürsündü. Azra ile ne gibi planlar kurmuş onu öğrenmeliydi.

“Barzan Hezeroğlu, bu ne sürpriz?”

Duymak istemediği adamın neşeli sesini duyunca sayısız küfrü içinde etti.

“Kartal Yuvasına gel!” diyerek ahizeyi kulağından uzaklaştırdığı esnada Miran’ın sesini işitti.

“Sen yanıma gel!”

Barzan burun kemerini sıkıp öfkeyle hurladı. “Miran, seni ne için aradığımı biliyorsun, kaleye gel.”

“Senin ayağına gelmeyeceğimi en iyi sen biliyorsun.”

Telefonu parmakları arasında sıkıan adamın bir anlık hareketle taşlara doğru fırlatması an meselesiydi. Miran’ın bir lafına muhtaç olmak da vardı. Onurunun zedelendiğini hissetti.

Mahsum duruma el atarak dostunun elinden telefonu alarak Miran’la konuştu.

“Miran?”

“Ooo Mahsum Bey, dostunuzun yanındasınız. Yine her zamanki gibi.”

Mahsum imalı sesine aldırma istemese de eski dostunun sesindeki tını baştan savılacak gibi değildi. Ortak bir yer belirleyip ikisini oraya çağırmak için Miran’a konuşacaktı fakat izin verilmemişti.

“Benim seni aradığımdan haberinin olmayacağını özellikle belirtmiştim!”

“Söylemek zorundaydım.”

“Sana güvenemedim, onun seninle konuşmasını istedim desene.”

“Gerek bile duymadım, Miran.”

“Güvenmedin, Mahsum. Dostunu vuran seni de vurur. Dostunu vuran yalan söylemeye de başlar.”

“Sana güvenmeseydim o gün söyledim.”

“Doğrudur.” İnanmadığı sesinin her halinden belliydi. Bir kez daha Mahsum’un konuşma sırasını alarak açık adresi vererek telefonu kapattı Miran.

Kapanan telefonun ekranına bir müddet baktı Mahsum. Sanki az dertleri yokmuş gibi daha çetrefillisi peşlerine düşüp omuzlarındaki yüklerin arasına yerleşiyordu. Dostuna çaresizce döndü.

“Gerçekler Miran’da, bizim oraya gitmemiz gerekiyor.”

“Onun ayağına...”

“Onun ayağına gitmek değil bu, Barzan. Gerçekleri öğrenmek için yanına gitmek bu. Onu aramayıp direkt gitseydin yine aynı duruma düşerdin.”

Kafasını kaldırıp tepelerinde duran güneşe baktı adam. Nasıl bir çaresizliğin içine düşüyordu... Çözmeye çalıştığı bütün derterin ana kaynağı sanki bir girdaptı da Barzan o girdaba çekiliyordu. Kasırgaya kapılan eli kurtaramazdın. Barzan elini kurtaramıyordu.

“Gidecek miyiz? Yoksa kalacak mıyız? Kalacaksak bir çay içelim, olmuyor böyle.” Şakaya vursa da gitmeleri gerektiğinin farkındaydı Mahsum, eski dostuna güvenmiyordu ama doğru söylediğine inanıyordu.

Güvenmeyen, inanmayan Barzan Hezeroğlu’nun ikna olması gerekti.

Gülümseyen Barzan gönülsüzce, “Gideceğiz,” diyerek kendince kötü haberi verdi.

Zinin tepesinden arabalarına kadar yürüdükleri süre boyunca Mahsum, Barzan’ı, Barzan ise karısını düşünüp durmuştu. Arabaya atlayıp açık adrese doğru yola koyulduklarında sessizlik hükmünü sürmüştü, iki adamın çatılmış kaşlarını düzeltmemişti.

Barzan’ı süzmeye devam etti Mahsum. Başka bir şey vardı; söylemediği, söyleyemeyeceği, belki de dillendiremeyeceği başka bir şey vardı. Zorlamak istemediği için de soramamıştı. Sadece sessiz kalıp yolun bitmesini bekledi. Barzan hazır olduğunda ona gelir her şeyi anlatırdı zaten.

Yolculukları bitmiş, verilen adrese ulaştıklarında nasıl bir karşılaşmanın olacağının kesinleşmemesiyle birlikte sınırlar yine gerilmişti.

İki adam göz göze geldi.

Mahsum ısrarla, “Yalan söylemiyor,” diye kesin konuştu.

Barzan sert sesiyle, “O adama zerre güvenim yok,” diye dostunun inancını çiğnedi.

Arabanın kapıları aynı anda açıldı, takım elbisesiyle iki adam aynı anda indi. Zor bir yüzleşme daha olacaktı ki Mahsum’un olması büyük şanstı.

Miran ellerini arkasında birleştirmiş, kendisine doğru gelen iki adamı sabırla bekledi. Barzan'ı bir an gözünde Ciwan olarak hayal etti. Yine çay içip iş arasında sohbet etmek için buluştukları güzel günlerden biriydi. İkisi atışacak, sataşacak, Mahsum şikâyet edip ardından ikisiyle dalga geçerek ortamı neşelendirecekti. Sürekli beraber olmaktan yakınacaklar lakin kalkmayı da bir türlü beceremeyeceklerdi.

Hayali tuzla buz oldu. Anlık öfkesi her şeyi bitirmiş, sonrasında onu pişman etmişti. Geceler boyu vicdan azabı çekmiş, nasıl yaptım sorusunu kendine sorup bir cevap alamamıştı. Ciwan'a olan özlemi bitmiyordu... Bitecek gibi de görünmüyordu. Derin bir nefes alarak kırılmayan sert kabuğuna çekildi. Umursamaz tavrını takındığında sert kabuğu daha da güçleniyordu ki bu da Miran'ın kendini savunma metoduydu.

"Vay... vay... vay bugünleri de mi görecektim?" dedi, içten içe kışkırdığını kendine itiraf edemeyecek kadar gururluydu.

İki adımlık güvenli bir mesafeyi ikisi için bırakarak Miran'ın karşısına durdu Barzan. Adı geçtiği an öfke kanına karışıp kimyasını bozuyordu. Beklemeden konuya girdi. Sesi gür, bakışları nefret doluydu.

"Arza sana neden geldi?"

"Kötü kötüyü çeker, biliyorsun."

"Azra sana neden geldi? Yahut Azra'yı neden yanına getirttin?"

Bakışlarını Barzan'dan çekip Mahsum'a sabitleyen Miran kaşlarını kaldırarak, "Gördün mü? İnanmıyor," diyerek gelişinin boşa olduğunu belirtti.

Mahsum sesini çıkartmadan sadece bekledi. Miran dostunu öldürerek kendini de öldürmüştü. Fakat ne olursa olsun yalan söylemezdi. Bunun üzerine hayatının üzerine bahse girerdi ki eski dostu yalan söylemeyi katiiyen kabul etmeyen bir adamdı.

"Sana sordum."

"Benimle düzgün konuş."

"Düzgün konuşulacak adam mısın?"

"O zaman git eski sevgiline sor bana neden geldiğini!" Ellerini cebine koyan Miran, Mahsum'u izledi. Eski dostu yalan söylemeyeceğini biliyordu. Yalandan nefret ettiğini, yalan söyleyen insan-

ları düşünmeden hayatından çıkarttığını da biliyordu. Nasıl olur da inanmazdı ona. Hatası yüzünden her şeyini silip atmıştı, evet ama bunu görmezden gelemezdi. Bu gerçeği yok sayamazdı.

“Miran, her şeyi anlat.”

Dişe diş bellemenin zamanı değildi. Zerre inancının olmadığı adamdan eski sevgilisinin oyununu dinlemek kolay değildi.

Mahsum’dan gözlerini ayırmadan cevap verdi Miran: “Sevgilin bana gelip seni bitirmek istediğini söyledi,” diyerek Barzan’a çevirdi bu sefer gözlerini. “Gidip sinirini ona kus. Bana bulaşırsa ben de sana bulaşırım.”

“Bulaşsan kaç yazar!” diye hırlayarak Miran’ın üzerine doğru yürüyen adamı Mahsum hemen aralarına girerek durdurdu. Olası büyük kavgayı ayırmaya çalıştı. Bir kavga daha olursa bu sefer ikisinden biri ölürdü. Mahsum hangisi olursa olsun, bir kişi daha kaybetmeyi göze alamazdı.

“Miran lütfen bana söylediklerini ona da söyle. Sana eski günlerimiz hatırna rica ediyorum.” Yalan söylemeyeceğini bildiği ve rica ederse kırmayacağını bilinciyle eski dostuna odaklandı.

Miran bu teklifi geri çeviremezdi. Ne olursa olsun Mahsum ondan rica ediyordu. Kaybettiği dostunu kazanamayacağını biliyordu ama yine de gözünde kendini hepten öldürmekten iyiydi.

“Eski sevgilisine ne yapmışsa artık kadın intikam ateşiyle ya- nıyor, Mahsum. Bana gelip onu bitirmek istedi. Reddettim ama senin için değil, Barzan.” Bu gerçeğin üstünü elbette kapatacağı. Barzan düşmanı da olsa onu bir kadınla vurmayacaktı.

Alayla gülümseyen Barzan Hezeroğlu kollarını her iki yana açtı. “Ya kimin içini, Miran?”

“Ortağın için, o adamın bir ailesi var. Ne olursa olsun o çocuğun rızıkına giremem.” Aslında en büyük etken buydu. Ciwan’ın vicdan azabını çektiği her gecenin üstüne küçük bir çocuğun acısını da yükleyip kendini kahretmeyecekti.

Hayretler içinde nefret ettiği adamı izleyen Barzan, ellerini alkış tutarak kafasını salladı. “Hayretler içerisindeyim, Miran. Gözlerimi yaşarttın. Nereden buldun bu vicdanı?”

Rahatlığını bozmadan Barzan’ı izleyen Miran ise sakince bekliyordu. Hak veriyordu inanmama konusunda ama onun da

sabrı bir yere kadardı. “Bence benim vicdanımla uğraşacağına eski sevgilin milyon dolarlık anlaşmalarını bozmadan onu durdurmaya çalış.”

“Sikmişim milyon dolarları!”

“Senin kabul edemediğin eski sevgilinin bana gelmesi.” Dudaklarını birbirine bastırıp, “Korkma, düşmanıma ait olan kadına bakmam ben,” diyerek göz kırptı.

Barzan eski sevgili muhabbeti üzerinden ona ait olan kadın demeyi ihmal etmeyişinden ötürü sinir krizi geçirecekti. Evet, Azra öncesinde hayatındaydı ama şimdi yoktu.

“Tabii... Haklısın, dostlarına ait kadınlara bakarsın!”

Sınırını aştığını düşündüğü Barzan’ın üzerine bu sefer de Miran yürüdü. Yumruğunu havaya kaldırıp vuracağı sırada Mahsum bir kez daha engel olup Miran’a yalvarırcasına baktı. Fakat Miran Kara bu sefer eski dostunu da görmedi. Öfkeyle bağırdı: “Civan da Mahsum da önce kimin o kadına bağlandığını biliyor. Karına olan eski duygularımı burada açtırma, Barzan. Fena olursun!”

Mahsum’un varlığı iki adamı da durduramayacaktı.

Barzan yumruğuna karşılık Miran’ın yakasını tuttu. “Benim karımın adını sanını alan ağzını kıldırma, Miran.” Yeşil gözleri öfkeyle büyüdü. Bütün sakinliğini o dakikadan itibaren yitirmişti. Berçem konusu açılmayacaktı artık.

“Yapmazsan adam değilsin!” diye tükürürcesine bağırdı Miran.

Karşılıklı düşmanlık hakaretlerle büyüyerek kazanmayacak bir kin kazandı. Mahsum var gücüyle iki adamı göğüslerinden tutarak birbirinden itti.

“Yeter ulan kedi köpek gibi dalaştığınız.” Otoriter tavrını yitiren Mahsum iki adamı öldürecek hiddetle bağırdı. “Bir daha Berçem’in adını kavganızda tartışmanızda anarsanız, ikinizi de affetmem, çeker vururum.” Gözünü kırpmadan yapardı Mahsum Güderi. Aşklarının faturası hep Berçem’e kesilmişti. O kadın masum ve bütün bunları hak etmeyecek kadar merhamet doluyken hem de.

Miran'a döndü öncelikle. "Ulan sen evlisin, evli. Teyzenin hatırına evli bir kadının adını ağzına alma." Hiddeti sönmeyen bir ateş gibi büyüdüğü büyüdü ve Barzan'a da patladı: "Senin karın hamile! Son vermen gereken yerde yol verme. Azra'nın -seni geçtim- Orhan'a yaptığı bencilliği, hinliği Miran'a kesme. Sen davayı onunla halledeceksin, Miran da kendi yoluna bakacak." Saatli bomba gibi patlamıştı içinde bitirdiği bütün öfke. "Davadan ben bir adamı kaybettim, bir daha kimseyi kaybetmem."

Son noktayı koymuştu. İki adamın başı öne eğildi. Öfke ve nefretin gücü nelere kadirdi. Nasıl da saygıyı yitirip ele güne rezil ettiriyordu. Zararın hiçbir yerinden dönemedikleri gibi oturacakları yeri de bulamıyorlardı.

Bir adamı daha kaybetmem, demişti eski dostu...

Miran içine yerleşen umudun huzurunu dinledi. Bu gidişle Mahsum onu affedebilirdi. Konuşmasını beklemiyordu. Bunu ondan isteyemezdi de ama affetmesine ihtiyacı vardı. Kaybetmek istemediğini açıkça söylemişse umuda kanat açmak haktı.

"Şayet arkamdan iş çeviriyorsa, ben de gözünün önünde çok inandığın eski dostunu öldürürüm, Mahsum." Kefil olmuşsa Mahsum'a güveni sonsuzdu ancak Miran Kara ne yapacağı belli olmayan bir adamdı.

"Kafama silah dayayacağın günü dört gözle bekliyorum, Barzan Ağa."

Topukları üzerinde dönerek yanlarından uzaklaşan Miran Ağa, arabasının kapısına açmadan evvel dönüp iki adama baktı. Barzan Ağa her zamanki gibi öfkeli, Mahsum ise keskin gözle-riyle kendisini izliyordu.

Teyzekızı demişken... Cebinden telefonu çıkarıp çobanı Burhan'ı aradı. İlk çalışta açılan telefona adam keyifle şakıdı.

"Burhan."

"Efendim, ağam."

"Yengene söyle güzel bir kahvaltı hazırlasın, yarım saate oradayım."

Telefonu kapatıp cebine koyan Miran, hâlâ bakışlarını çevirmeyen eski dostuna elini kaldırıp selam verdi.

Mahsum selamına karşılık vermek istedi ama hiçbir şey yapmadan arabaya bindi. Barzan'ın arabayı sürmesine izin vermedi. Kendisi sürücü koltuğuna geçti.

İki araba iki farklı yola direksiyon çevirdi. İki farklı hayat, birbirinden bağımsız gibi görünse de hâlâ aynı memleketin iki sokağı gibi birbirine bağlıydı. Düşmanlık ne kadar olursa olsun, kopamıyorlardı.

Barzan o soruyu tekrar sormak istedi. Berçem'i ilk kim sevdi diye. Lakin Miran'ın öfkesi ve kendinden eminliği Barzan'ın gözünü korkutuyordu. Çalan telefonuyla sorusunu bir süreliğine rafa kaldırdı. Arayan babasıydı. Bekletmeden cevap verdi: "Efendim, baba?"

"Neredesin sen?"

"Mahsum'un yanındayım, küçük bir işimiz vardı."

"İyi, işini bitirdikten sonra yanına gel."

"Hayırdır, Raber Ağa, bir sorun mu var?"

"Yok, cuma namazına gideceğiz. Namaz kıldığın yok, cuma-ya gitmek üzerine farzdır. Terk edip harama girme. Rabbine şükret. Sana güzel bir hayat verdiği için, baba olacağın için."

Yüzünü kızartan babasına gülümseyen Barzan, içinin bir nebze rahatladığını fark etti. Ne yazık ki haklıydı. En son en zaman şükretmişti? Ne zaman cumaya gitmişti hatırlamıyordu.

"Tamam, baba. İşimiz bitsin, Mahsum'la geliriz." Telefonu kapattıktan sonra yüzündeki tebessüm silinmemişi.

"Ne oldu?"

"Babam... Cumaya gelmemizi istedi. İşimiz bitsin oraya gideceğiz."

"Hey gidi dünya... Sen daha bize neler gösterecek, daha neler yaşatacaksın."

Baba olacak Barzan Ağa imana da geliyordu.

Bölüm 20

Kalbimin Borcu Olsun

Çözümüne kavuşması istenen problemlerin öncelikle zamana ihtiyacı olur. Miran Kara'nın problemini ne zaman çözebilirdi ne kendisi ne kimsesi. Ciwan'ı öldürmenin bedelini kardeşine dokunmayarak ödüyordu.

Helin problemi çözümsüz değildi ve aslında en basiti de oydu. Miran onu üzmediği sürece o kadın üzmezdi. Miran kırmadığı sürece hırçınlaşmazdı. Güldürdüğü an en mutlu adam olmasını saniyeler içinde sağlardı.

Zana Kara'ya gelince, çözümsüz insanların başında o geliyordu.

Miran arabayı park edip indiğinde, Barzan sıkıntısını attığını düşündüğü vakit annesinden telefon almış, Helin'i eve getirmesi emriyle yüz yüze kalmıştı. Miran canı ne zaman eve gelmek isterse o zaman geleceğini söylemiş fakat annesi Leyal konusunu açınca eve dönme vaktinin geldiğini hatırlamıştı.

Bir şekilde eve gidecek ve Helin, annesiyle yüzleşecekti. Neler olacağını gerçekten kestiremiyordu. İçeriye girdiğinde direkt mutfağa girmiş elindeki poşeti Helin'in gözü önünde sallamıştı.

“Ankara simidi Mardin’de kalmamış, zor buldum. Üç kişiyle kavgaya ettik.”

Allah aşkına kim bu adamla kavga etmeye cesaret ederdi. Gözünün önünde sallanan poşete kahkaha attı Helin. Abartmasına gözlerini baydı. Alt tarafı çok sevdiği Ankara simidini yolun üzerinde duran fırından alıp gelmişti. Çok büyük bir iş yapmamıştı.

“Abartmakta üstüne yokmuş, onu fark ettim.”

“Üç kişiyle savaştım diyorum, Geşa. Karnın tok olsun da yüzün gülsün diye.”

“Teşekkür ederim, ağam. Zahmet olmuş.”

“Zahmet oldu, doğru diyorsun.”

Poşeti tezgâha bırakarak mutlu etmeyi başardığı kadına döndü adam. Yanına varıp öpmek isteğiyle tutuştu. Keyfinden öpüp yüceltmek istedi lakin Helin’in tekrar geri çekilmesinden korktuğu için yanaşamadı. Mutlu etmeyi sadece bir simitle başaran ve bunu mutlu olması için yaptığını söylemekten sakınmayan kocasına teşekkür öpücüğü vermek istedi ama utandığı için o da yanaşamamıştı.

İkili aynı anda gülümseyip kafalarını çevirdiler. Miran elini yıkamak için mutfaktan çıkarken Helin de getirdiği simitleri keserek bir tabağa koyup masaya bıraktı. Çayları dolduğunda Miran mutfığa tekrar girmiş, kendi yerine geçip oturmuştu.

“Teyzem Burhan ağabeyi aradı.”

“Neden?”

“Benimle konuştu.”

Söylediklerini Miran’a söylemeyecekti. Elbette canını sıkıp kahvaltısını zehir etmeyecekti. Özellikle sabah Barzan Hezeroğlu’yla görüşmenin nasıl geçtiğini de bilmiyordu.

Elinde duran çatalla ne yiyeceğini unutan adamın akli annesinde kaldı. Helin’e ne söylemişti? Karısını yine yerden yere vurduğuna şüphe yoktu.

“Ne dedi?”

“Hal hatır... Biraz kızdı onu aramadığım için.” Ne yalan ama! Deyim yerindeyse ağzına tükürmüştü.

Oğlumu oralarda bıraktın. İşini bırakmış durumda. Ne yap ne et eve getir, yoksa olanlardan ben sorumlu değilim. İşine geldi oralarda keyfi sefanı sürüyorsun. Gelmezsen o keyfini de burundan getiririm, gelin.

Dahası konuşmanın ana teması burnundan getirmektir ki sesiyle becerirken sözleriyle de kesinlik kazandırmıştı. Yine de Miran'ın yanında olduğu için keyfinin bozulmasına izin vermiyecekti.

"Biraz mı?" diye şüpheyle sordu Miran.

İnanmayacağını elbette biliyordu kadın. "Evet, ben de şaşır-dım ama teyzemi biliyorsun," derken gülümsedi. "Burhan ağabe-ye iştahla kahvaltı hazırlamamı istetmişsin, niye yemiyorsun?"

İştahım kaçtı demek istediye de hem Geşa hazırladığı hem de onun da aç kalmasını istemediği için güçlükle bir lokmayı ala-rak annesinin kötü enerjisini def etmeye çalıştı.

"Yumurtaları nereden aldın?"

"Senin getirdiğin marketten."

"Neden kümeden almadın?"

"Hayatta gitmem oraya."

"Yoğurt peki?"

"Yoğurt..." diyen kadın masada duran iki kâse dolu yoğurdu da gösterdi. Önce Miran'ın tabağına yakın olan yoğurdu göster-di. "Bu ev yoğurdu. Melike abla yaptı." Diğer yoğurdu gösterdi. "Bu da Yıldırım'ın marketten getirdiği yoğurt."

Miran kaşlarını öyle mi der gibi kaldırıncı, simidinden bir ısırık alan Helin kafasını sallayarak devam etti.

"Domates, salatalık ve biber çiftlikten. Otlı peynir, örgü pey-niri yine Miran Kara müessesinden. Salam marketten, sucuk Mi-ran Kara müessesinden hizmetinize sunulmuştur..."

Korkunun gözünü sevsinler, nasıl da konuşturuyordu.

"Geşa kahvaltını et. Korkma, süt sağmaya göndermem."

"Konuyu dağıtmaya çalıştım."

"Fark ettim." Göz kırptı çarpık gülüşüyle Miran. "Yarın dö-neriz eve. Bugün buradayız," diyerek kararını bildirdi.

Omzunu silkti Helin. "Sen nasıl istersen." Kararına uymak-tan başka seçeneği yoktu. Çiftlikte bir gün de kalsa, beş gün de kalsa her halükârdâ teyzesi burnundan getireceği için son gününü kocasının yanında geçirmek ve yarın için güç toplamak en man-tıklısıydı.

“Arada buraya kaçamak yaparız.” Karısının fikrini almak istedi Miran. Yakın zamanda Mardin dışına çıkacaklardı ama öncelikle çözmesi gereken birkaç problemi vardı.

Helin’in gözleri ışıdamadan önce bir şeyden emin olmalıydı. “Beni süt sağmaya gönderecek misin?”

“Evet.”

“O zaman tek başına kaçamak yaparsın, Miran Ağam.” Anında reddetti Helin.

Miran ağzındaki lokmayı yutmadan kahkaha atmış, küçük bir boğulma vakasından son anda kurtulmuştu.

“Seni ben cesaretli biliyordum.”

“Ahırın içinde değil, Miran.”

Gözlerini bayan karısına gülmeye devam etti. “En zararsız yer orası. O inekler senden, benden masum ve...”

Helin gözlerini büyüttü. “İsterse melek olsunlar, ben oraya bir daha adımımı atmam.” Kocasının çayını bitirdiğini fark edince geri doldurdu. Kara gözlerine manidar bir bakış attı. “Burhan ağabeyle anlaştık, o bana sütü getirecek.”

“Evdekileri kendi cepheye çektiğin yetmedi, sıra Burhan’a mı geldi?” diye sordu Miran alayla. Şükran ve Ebrar’ın onu çok sevdiğini biliyordu.

“Yıldırım hâlâ senin.”

“Onu da kendi cepheye çekecek misin?”

“Yok, o sana çok sadık. Beni kırar, seni kırmaz.”

Helin bu konuda haklıydı. Herkes ihanet eder ama Yıldırım etmezdi. “Adamın gözünü korkutmuşsun, onun da senin cepheye katılıp bana diş bilemesi an meselesi.”

“Senin de bugün her şeyi abartasın geliyor.” Zeytinin çöpünü ağzından çıkarırken kocasını oyunbaz ifadesiyle kınadı. “Hangi çalışanın sana diş bilemiş?”

Miran durup düşündü. “Sen beni iyi dinledin mi?”

Helin kuşkuya düştü. “Neden ki?”

“Diş bilemesi an meselesi dedim.”

“E ben de sana hangisi diş bilemiş ki Yıldırım diş bilesin demeye getirdim.”

Miran tuzağa düşmenin vermiş olduğunu tatsızlıkla yüzünü buruşturdu. “Dilini tarlaya eksek toprağı yutar.”

Helin zafer dolu kahkahasını patlattı. “Kaybetmenin acısı sana ağır geldi galiba.”

“Neyi kazanmam gerekiyordu?” Çelişkili sorusunu karısına yöneltti.

“Beni!” Yüzüne söyleyemediğı cevabı kendi içinde verdi. Helin’i kazanması hiç de zor değildi. Belirli şartlar dışında! “Çalışanlarını...” diye geçiştirdi.

Miran ruhuna işleyen bir bakış atarak, boğuk sesiyle karısını oturduğu yerde kıpırdattı. “Seni kazanmam herkesten daha önemli.”

Afallayan genç kadın çatalı elinden düşürür gibi olmuş, son anda dengesini geri kazanarak tabağa düşmeden kurtarmıştı. Bütün iştahı kapanan kadın sandalyeye düşercesine yaslandı.

Miran onu kendiyle baş başa bıraktı. Geşa’yı kazanmak istiyordu. Hayatına aldığı kadını gönlüne de almak istiyordu. Zaman isteyen bir şey de oydu. Helin’i sindire sindire kabul ediyordu.

Başka bir kadın için yaşadığı doludizgin sevda hüsrarla sonuçlanmıştı...

Kahvaltısı bitmişti, fonksiyonlarını kaybetmiş karısına gülümserken çayını doldurdu. “Mutfağı toparladıktan sonra iki kahve yap, yanıma gel, bahçedeyim.”

Helin kafasını sallamakla yetindi. Çay bardağı elinde giden adamın arkasından bakakaldı. Miran ya gerçekten bu adamdı özüne dönüyordu ya da bu adam değildi ve değişerek kocası olmak için çabalıyordu.

Mutfakta yalnız kalmak hoşuna gitmeyince oturduğu yerden hızla ayaklandı Helin. Önündeki servisi toplarken kulağına müzik sesi doldu. Evin içine aniden dolan sesle irkilmişti. Miran Ağa keyfinden mi dinliyordu yoksa derdinden mi?

Helin net bir cevap bulamadan arka fonda Feqiye Teyran’ın eşsiz parçası Ay Dilbere eseriyle mutfağı toparladı. Kahvaltı masasını kaldırmış, tezgâhı boşaltmış, Miran Ağanın istediğı iki kahveyi pişirmişti.

Yanına ikramlık lokum ve çikolata koyarak tepsiyle beraber mutfaktan çıktı. Sıradaki parçayı Şiwan Perwer devralmıştı. Arkasından Ahmet Aslan'ın en güzel parçaları çalındı. Helin aşına ve hayran olduğu sesleri duyunca gülümsedi. İçinden bir ses Miran Kara'nın keyfinden müzik dinlediğini söylüyordu.

Kahvelerle beraber bahçeye çıktı. Kocasını sandalyede oturup sırtını yaslamış, kafasını geriye atarak dinlediği türkünün tadını çıkarıyordu. Kahveler soğumasa bu tabloyu bir süre izleyip tadını tek başına çıkarabilirdi.

Uğraşmasını özlediği adama doğru temkinli adımlarla yürüdü. Fark ettiği gerçekle hayrete düştü. Miran bugün ona bahçeyi temizlettirmemişti. Hatırlatmadığı sürece ki Miran'ın aklında o hinlik yoksa yapmazdı.

Sessiz olmaya dikkat ederek tepsiyi masaya bıraktı. Kocasının üzerine doğru eğildi. Geriye düşürdüğü kafası, kapalı gözleri Helin'in canına okuyordu. Miran'a bu denli deli olacağını düşünmemişti. Kendini sadece ona adamak istiyordu.

Kirli sakallarına dokunarak mayışmak istiyordu. Gözlerine bakmaya cesaret edemediği zaman yumup sesine suya kapılan bir yaprak parçası olup kendini akışına bırakmak istiyordu.

“Beni teşvik ediyorsun.”

Gözlerini açmadan konuşmasına şaşırsa da tepki vermedi Helin. “Neye?”

“Seni öpmeye,” der demez gözlerini açarak karısının tepkisini izledi. Verdiği tek tepki alt dudağını ısırarak oluncu Miran kendini tutamadı. Helin geri çekilirse de umurunda değildi. Ensesini parmaklarıyla işgal ederek üzerine eğilmiş kadını kendine bir çırpıda çekti. Serbest bıraktığı dudaklarını öperek aynı hızda geri bıraktı. Kahvaltıda önce yapmak istediği buydu işte.

Helin doğrularak kocasından bir adım uzaklaştı. Tamam, öpmek istiyordu ama bu kadar tutkulu ve sert değildi istediği. Kahvesini önüne bırakırken dudağına engel olamadığı gülümsemesi kondu.

“Öpücüklerle mi beni kazanacaksın, Miran Ağa?” Sesinde öpücüğün tutkulu tınısı vardı ve Miran'ı etkilemişti.

Kahveden bir yudum aldı adam. Kahveyi güzel yapan kadını ayrı severdi. “Seni kazanmam için öpücüğe gerek yok.”

Helin karşısına oturdu. Utanmak sıkılmak istemiyordu. Özgürce sohbet etmek, karanlığına kapılmak, cevap verirken de benliğinden sakınmadan cevap vermek istiyordu.

“Annenle konuşmak istiyor musun?”

Helin minnetle tebessüm etti. “Dün konuştuk ya, kahvede sana eşlik etmek isterim.”

“Hay hay, zevkle kabul ederim.”

Biri ona evlenmeden önce Miran’ın bunları yapacağını söyleseydi güler geçerdi. Ama bir dakika... Zelin hep seveceğini, ona değer vereceğini söylemişti. Annesinin evine gittiğinde haklı çıktığı için tebrik edecekti onu.

“Teyzen damadı sen olduğun için çok mutlu. Dün babamla senin hakkında konuştuklarını anlattı bana.”

“Ne konuşmuşlar?”

Helin bekletmek için kahvesini ağzına götürdü. Kahvesinden yudumlayıp çikolatasını ağzına attı. Zevkle çiğnerken bekletildiği için gözlerini kısıp kocasını acımasızca izledi. Patlaması an meselesiydi.

“Babam beni sormuş. *Kızım bana belli etmez, derdi olursa sana anlatır Neval, bir sancısı, üzüntüsü var mı? Miran’dan beklemiyorum onu üzmesini ama evliliktir işte. Her şey olabilir, demiş.*”

Miran’ın yüzü düşmüşse de belli etmedi. Hacı amcanın hep onu çok sevdiğini, kızına değer verdiğinden şüphesi olmadığını biliyordu. Hem teyzesine hem eniştesine karşı mahcuptu.

“Annem de şey demiş: Miran onu çiftliğe balayına götürmüş.”

Miran teyzesinin cevabına sessizce güldü. “Balayı mı?”

Helin kıkırdadı. “Evet, keyfi yerinde, *her gün ikisi beni arayıp soruyor. Sen meşgulsün, seni rahatsız etmek istemiyorlar*, demiş annem de. Teyzen sana toz kondurmuyor.”

Miran, Helin’in annesine hiçbir şey anlatmadığını biliyordu. Yoksa annesi Miran aradığı zaman o denli mutlu ve keyifli konuşmazdı. Muhakkak bir yerden sızdırırdı kızının acısını. Helin’e tutulmasının bir sebebi de buydu.

“Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyor, ondan laf ettirmez.”

Helin kollarını birbirine kavuşturdu. “Küçükken de sen suçlu olduğun halde senin tarafını tutardı. Asla seni suçlamazdı, hep suçlu bendim.”

Miran karısına gülmeden araya karışan yabancı sesle ilgisini misafirine kaydırmıştı.

“Miran Ağa.”

Miran karşısında gördüğü Jandarma Komutanı Selçuk ile ayaklandı. “Ooo komutanım, hoş geldin.”

Komutan Helin’i başarıyla selamlayıp bakışlarını Miran’a kaydırıldı. “Keyfinizi böldüm, Miran.”

“Yok estağfurullah, bir sıkıntı yok inşallah?”

“Var, civarda silah sesi duymuşlar. İhbar geldi bize, geldik ama hiçbir ize rastlamadık. En yakın senin çiftliğin olduğu için sen bir şeyden haberdarsındır diye buraya geldim.”

Miran ve Helin bakıştı. Bir silah sesi duymamışlardı. Duymuş olsalar Burhan’ı anında yollar, ne olduğuna baktırırdı. Arada sıkıntı olur, Miran kendisi jandarmaya bilgi veya haber yollardı.

“Biz bir ses duymadık ama belki avcılardır.”

Selçuk şapkasını çıkarıp sıkıntıyla nefesini verdi. “Ben de öyle düşünüyorum.”

“Buyur gel, bir çayımı iç, soluklan.”

“Alırım bir çayını.”

Helin fincanları tepsie doldurup yanlarından uzaklaştı. İçini korku kaplamışsa da avcıların olmasını diledi. Mutfığa geçip misafirleri için çayları doldurmuş, kocasının gönderdiği Burhan’a tepsiyi teslim etmişti.

Komutan ve askerleri için ikram hazırlayıp onları da gönderdikten sonra öğle yemeği için hazırlıklara başlamıştı. Izgarada et çevirmeyi canı istemişti. Malzemelerini çıkarıp sebzelerini de yanına ekledi. Çobana mangal için ateşi hazır etmesini söylemişti. Etleri terbiye edip köşeye bırakmış, yağını ve baharatını alsın istemişti. O esnada kocası mutfaktan içeri girdi. Helin keyifli olduğunu görünce sormak istedi.

“Keyfin yerinde.”

“Selçuk Komutanı severim. Çok kıymetli adamdır.”

Helin kocasına manidar bir bakış attı. “Onu sevmeyen neredeyse yok.”

Miran onayladı. “Ee öğle yemeğimizde ne var? Hazırlıklara başlamış gibisin.”

“Burhan ağabey ateşi yaktı mı?”

“Yaktı.”

Helin hazırladıklarıyla beraber mutfaktan çıktı. Kocasını peşinden çıkmış, bahçede eski yerini almıştı. Helin pişirmeyeceğini anlayınca kocasına terslenerek bakmıştı. Genelde erkekler mangalın başında olmaz mıydı?

Öğle yemeği için etleri pişirmişti Helin. Salatasını ve mezesini etler pişerken hazırlamış, ayranını karıştırıp buzluğa atmıştı. Masaya sofrayı kurup aperatifleri serdi. Salatasını, mezesini koyduktan sonra közlediği sebzeleri etlerle beraber bakır tepside süsleyip masanın ortasına koymuştu.

“Burhan ve karısı için de gönderdin mi?”

“İlk yaptıklarımı onlara gönderdim.”

Karı koca baş başa öğle yemeğine yine başlamışlardı. Helin huzurlu saatlerine şükretti. Miran’ın yemeği beğenip beğenmeyeceğini merak etti. Gerçi daha beğenmedim kelamını ağzından duymamıştı. Yemeğe başlayan kocasıyla Helin de tabağına bir parça aldı.

“Bu et niye az pişmiş?” diye sordu Miran merakla.

“Sen eti az pişmiş yersin.” Sıcak etten ağzı yanınca eliyle yelledi.

Miran ayranını uzatarak içmesini istedi.

“Dikkat etmişsin.”

“Zevki detaylarda ararım.”

Miran cevabıyla memnuniyetle tebessüm etti. Yemeğine devam etmiş, gözlerini karısının üzerinden ayırmamıştı. Bütün düşünceleri göz bebeklerine vurmuş olacaktı ki, Helin gözleriyle uyarır olmuştu.

Sessizliğin içinde bakışların konuştuğu bir öğle yemeğiymişlerdi. Miran’ın bakışları rahatsızlık derecesinde farklı bak-

miş, kadını oturduğu yerde huzursuz etmişti. Ağız eti yiyorsa gözleri karısını...

Miran yemeğe doyduğunda ağzını peçeteye silip ayaklandı. "Ellerine sağlık, Geşa, çok güzeldi."

"Afiyet olsun, aham."

Ellerini yıkamak için içeri girecekti.

Miran giderken Helin de toplayıp üst üste koyduğu tabaklarla eve doğru yürüdü. Miran yine tarlaya geçer, toprakla uğraşırdı. Öğle yemeğinden sonra tarlayla uğraşmaya gidiyordu. İş yapmayı bu denli seven bir adamdı.

İçeri geçerek elindekileri mutfak tezgâhına bıraktı. Mutfaktan çıktığında lavabodan çıkan kocasına gülümseyerek sordu. "Tarlaya mı?"

"Evet, orasıyla uğraşınca bütün sıkıntı ve sorunları unutuyorum," diyerek karısının yanından geçti. Uzaklaşmadan Helin'in yanına geri döndü. Kararını kesinkes vermişti. Şakağına öpücük verip dudağına kulağına bastırdı.

"Çok yorma kendini, gece benimsin."

Yakınlaşmasına mı, öpücüğüne mi yoksa verdiği habere mi yansın bilemedi Helin. Ürperdiği yerde yanından uzaklaşan kocasının sırtını izledi. *Gece benimsin*, demişti. Bu gece tam anlamıyla Miran ona sahip olacaktı. Teninden geçen ürpertiyle titredi bir kez daha.

Eli ayağına dolanmadan bahçedeki sofradan kurtulması gerekti. Aklı bulanık halde mutfak ile bahçe arasında mekik dokumuş, bahçeyle işi bittiğinde mutfakta devam etmişti. Tezgâhı toplayıp ortalığı temizledikten sonra kendini banyoya atmış, et kokusundan sıyrılmıştı.

Uzun ve rahatlatıcı duşun ardından banyodan çıkıp yatak odasına geçti. Vücudunu losyona bezeyip iç çamaşırlarını giydi. Saçlarını kuruttuktan sonra özenle maşa yaptı.

Miran uzun elbiseleri üzerinde görünce keyifleniyordu. Helin iki parçadan ziyade tek parçaları tercih ediyordu ki kocasının beğendiğini bilmek ona ayrı özgüven veriyordu. Kimse onları rahatsız etmediği için bugün tülbent takmayacaktı. Nehir'in seç-

tiği kıyafetler ve gönderdiği geceliklere şimdi teşekkür ediyordu. Uzun yırtmaçlı ve hafif göğüs dekolteli bir elbise giydi. Makyajını yaptıktan sonra ayaklanarak yatak odasına el attı. Yatak örtüsünü değiştirip temizlerini serdi. Dağıttığı odayı topladıktan sonra parfümünü sıkıp yatak odasından çıktı. Kendisiyle uğraştığı uzun saatler geçirmişti. Miran Ağa ise hâlâ dönmemişti.

Kocası telefon almamakta ısrarcıydı galiba. Kocasının kıldığı telefonu sayesinde teyzesinden de kurtulmuştu aslında. Her gün arayıp burnundan getireceğinden emindi.

Salona geçip televizyonun karşısına geçti. Müzik kanalına sararak dinlemeye koyuldu. Miran olmayınca sıkılıyordu. Kendisiyle uğraştığı için zamanını öldürmüştü. Şimdiye gelmesi gerekirken hâlâ ortalıkta yoktu.

Kapının çarpılan sesini duydu. Dudaklarını geldiği için gülümseme sararken bağırان sesiyle gülümsemesi anında kayboldu.

“Geşâ!”

Sesindeki tınıyı algılamaya çalıştı. “Efendim.” Sinirli miydi değil miydi, çözmek imkânsızdı.

“Su sıcak mı?”

Helin görmediği adama gülümsedi. “Evet.” Yine toz toprak içinde kalmış olmalıydı. Kötü bir şey olmadığını varsayarak derin bir nefes verdi. Keyifli giden adamın öfkeli dönmesi muhtemeldi ki bazen sinirli dönüp sonradan sakinleşebiliyordu.

Peşinden giderek bir şeye ihtiyacı olur diye yatak odasına doğru yürürken banyodan gelen su seslerini işitti. Kendini hemen banyoya atmıştı. Helin onu göreceğinin heyecanını yaşadı. Mis gibi kokacak ve onu koklayamadığı için üzülecekti.

Odalarına geçip giyeceği kıyafet seçti. Akşam çökmüştü zaten. Eşofmanlarını çıkarıp yatağa katlı halde bıraktı. Yatağın kenarına oturup beklemek istedi ama gitmeden önce söylediklerini hatırlayınca yatak odasından koşarak fırladı Helin.

Haline gülerek salonda eski yerini aldı. Miran giyindiği gibi yanına gelecekti. “Kocana bir su versen fena olmaz,” diyecekti yine. Helin mutfığa geçerek büyük bir bardağa su doldurup salona geçti. Orta sehpa bırakarak yerine geri oturdu.

Beklediği Miran Kara dakikalar sonra soluğu yanında aldı. Su bardağını alarak yanına oturdu. Suyunu bir içiştirte bitirerek nefes nefese, bardağı karısının eline tutuşturdu. Helin Kara'nın yırtımaçlı elbisesinden görünen çıplak bacakları gözüne çarpınca nefesi kitledi. Bacaklarından başlayarak saçlarına kadar aheste aheste inceledi. İnce belini saran elbiseden kıvrıldığı uzun dokunulsaı saçlarına, minik göğüs dekoltesinden boyadığı kırmızı dudaklarına, sürme çekilmiş güzel gözlerinden kaşlarının ortasındaki güneş simgesi *deq*'ine kadar her şey kadının güzelliğini gözler önüne sermişti. Güneş gibi parlıyordu.

“Doğu'nun güneşini sana mı adadılar, Geşa?” Mahmurlaşmış sesiyle sorusunu yönlendirdi. Çarpılmış ifadesini saklayamamıştı Miran Kara.

Geşa *deq*'ini anımsayarak bilmişlikle gülümsedi. “Sanırım.” Miran sesindeki tınıyı sevmişti.

Kadın yorulan kocası dinlensin diye oturduğu yerden kalktı. Bakışlarından epey hoşlanmışsa da bir şeyler onu Miran'dan itiyordu. En kısa zamanda buna bir çözüm bulmalıydı.

İki kirlenti düzeltip üst üste koydu. “Hadi uzan, yine yormuşsun kendini.” Üç gündür her akşam yerini kurup uzanmasını sağlıyordu. Miran uzanınca iki kirlenti alıp ayağının altına koydu.

Miran iyice sinerek kolunu açtı. Geşa yanına sokulsun, yorgunluğunu alsın istiyordu. Ara sıra aniden çekingenliği tutuyordu ve Miran bundan rahatsızlık duyuyordu.

Kokusunu içine çekmek istedi Helin.

“Miran...”Nnihayet sormaya karar verdi. Aklında çelişki kalsın istemiyordu. Kocasına sarılırken acaba Leyal'in yanına gitti mi diye düşünmek istemiyordu. Rahat ve özgürce onu kabul eden kocasına sarılıp öpmek istiyordu. Bu gece kocası ona sahip olduğunda bir başka kadın var demeden sahip olsun istiyordu.

“Efendim, Geşa?”

“Bir şey soracağım sana.”

“Sor?”

“Onun yanına gittin mi?”

Miran kimden bahsettiğini elbette biliyordu. Kavgadan sonra sadece o gece yanına gitmişti. Leyal kötüydü ve yanında olmak

zorundaydı. Akabinde yalan söylediğini öğrenmiş ve zaten Leyal ile tüm ilişkisini kesmişti. Gereken de buydu zaten.

“Hayır!” Tekdüze ikna edici tonuyla noktayı koydu adam.

“Gerçekten gitmedin mi?”

“Gitmedim, Geşa. Yaptıklarından sonra gitmedim.” Aramıştı fakat gitmemişti. Daha sonra gerçekleri öğrendiğinde ise tüm ilişkisini kesmişti.

“Evliliğimiz boyunca ona dokundun mu?” Helin dokunmadığını biliyordu ama yine de sormak istedi.

İç çeken Miran ayakta duran karısına baktı. “Hayır.”

“Dokunduğunu söylemiştin.

“Seni kızdırmak için söyledim.”

“İyi o zaman bir daha kızdırmazsın,” diyerek arkasına döndü. Başka bir koltuğa geçip oturmak için adımını attığında Miran’ın sert sesini duydu.

“Geşa!”

Topukları üzerinde döndü. Çatık kaşlarıyla kirpiklerinin arasından sinirle bakan bir çift gözün şiddetine maruz kaldı. “Evet.”

Parmağıyla gelmesini işaret etti.

Helin kafasını salladı.

Tekrar parmağıyla gelmesini işaret etti.

Geşa akıllı davranarak vücudunu ona döndürdü. Açtığı boşluğa oturarak yüzüne yakınlaşmak için öne doğru kamburlaştı. “Ben hayatında kızından başka bir kadın kabul etmem, Miran Ağa. Kusura bakma!”

“Başka bir kadın olursa ona ne yapacaksın?”

“Meydanda ipe asıp âleme ibret yapacağım.”

Miran alayla gülse de kızından başka bir kadını kabul etmeyecek kadar delikanlı olmasından etkilenmişti. “Yanıma uzan, bir daha da bu konuyu açma.” Şimdi sadece onunla vakit geçirmek istiyordu.

Alacağını zaten almıştı Helin. Geriye Miran’ın kalbi kalmıştı. Ona dokunup kendini hissettirdiğinde Geşa o zaman bir kadın olarak kazandığını kendine kabul edecekti. Bu emir değil, kadın için beklenen istek adı altında en önemli andı. Yanına uzanarak ka-

fasını kolunun üstüne yasladı. Göğsüne koyarsa yüzünü net göremezdi. Kollarında olduğu müddetçe saatlerce dursa gıkı çıkmazdı.

“Çok ciddiylim, Miran.”

“Sen beni mi paylaşıyorsun yoksa başka kadınlara mı tahammül edemiyorsun?”

Helin’in sevdiğini biliyordu. Bu soruyu sormak bile anlamsızdı. Herhangi bir kadın, kocasını seven her kadın iki seçeneği bir tutar, üstünü daha afili bir cevapla doldurarak konuyu kapatırdı.

Bakışlarıyla dili bir olup kocasına meydan okudu Helin: “Saç teline dokunmaya cüret eden kadını Allah yarattı demem, kemiğinden kırarım. Lokman Hekim gelse çare olmaz.”

Miran gözü pek kadına ciddiyetle baktı. Hüküm giydirildiğinde çok şey demişse de karşı çıkmayıp boyun eğmişti. O zaman başka kadın deseler yine sessiz kalırdı ama bugün Geşa için iyi ki demişse de o kadın için asla demezdi. Geşa onun aynasıydı. Miran baktığında kendini görüyordu.

Hiçbir şey demeden kolunu kafasının altından kurtardı. Koltuktan doğrularak kadının üzerine yuvarlanarak anlamsızca bakan gözlerine göz kırptı. Ayakları yere bastığında koltukta hâlâ uzanmakta olan kadını bir çırpıda kucağına aldı.

“Miran.”

“Bence sen çok konuştun,” diye azarladı kadını hınzır ifadesiyle. “Bütün bu hazırlık ziyan olmadan tadını çıkaralım, değil mi?”

Helin yutkundu.

“Az önce meydan okuyordun bana, niye sesin kesildi?”

Bu adam çok acımasız oluyordu. Eline erkek eli değmemiş bir kadındı. Normal karşılayıp güle oynaya kollarına atlamasını mı beklemiyordu? Boynuna doladığı kollarını daha sıkı sardı. Göz temasını kocasından kesti. Yatak odasına doğru yürüdükçe nefesi kesildi.

Miran odadan içeri girdiğinde kapıyı ayağının tersiyle kapatıp yatağa doğru kollarındaki ağırlıkla yürüdü. Geşa’yı serbest bıraktığında yüzüne düşen saçlarını geriye çekti. Yanağını parmağıyla severken arzusunu tarazlı sesiyle belirtti: “Sakın gözlemini kaçırma. Her ifadeni görmek istiyorum.”

Eve doğru alınan yol, karı kocanın keyfini bir nebze kırıyordu. Yüzleşme durumundan Helin'in sağ çıkacağına Miran inanıyordu ama annesinden emin değildi. Ne yapar, ne ederdi, ne söylerdi.

"Annem sözünü sakınmaz..."

"Annen sözleriyle insanın ruhunu alıyor, Miran. Bana o kadının konusunda ne derse desin kabul etmem. Öbür türlü sabrımın yettiği yere kadar sesimi çıkarmam."

Gözünü yoldan ayırıp uykusuz bıraktığı gözlerine baktı. Dün gece tam anlamıyla kadını olmuştu. Teninden ziyade ruhunu hissetmişti. Çektiği acıyı en aza indirmek için elinden geleni yapmıştı.

"Ağrın var mı?"

Helin kafasını salladı. "Evet, idare edebiliyorum."

Elini uzatıp çenesini sevdi. Yola dikkatle bakması gerektiğinden karısına net odaklanamıyordu. "Elimizden geleni yaptık, Geşa Hanım."

Helin çenesini parmaklarından kurtarıp elinin tersine vurdu. "Konuyu açmana gerek yok."

Kahkaha atan Miran karısının gerginliğini almak için bu yola başvurmuştu ama anlaşılan Helin bunu da kabul etmiyordu. "Konuyu açmadım, sadece seni merak ettim." Karısına birkaç saniye bakıp gözünü tekrar yola sabitledi. "Gergin görünüyorsun çünkü?"

"Evde büyük bir kaos bizi bekliyor, Miran." İfadesinde sıkıntı vardı ki kadın derinden iç çekerek sıkıntıyla nasıl mücadele edeceğinin derdine düştü.

Arabayı konağın önüne park etti Miran. Bir iki saate tekrar çıkacağı için içeri almasına gerek yoktu. Direksiyondan ellerini çektiğinde karısına dönerek gerginliğini alacak sakin ve yatıştırıcı sesiyle konuştu: "Annem sana bir şey diyemez, Geşa. Seni annem dahi olsa kimseye ezdirmem."

Kadın onun için endişelenen kocasına dudak büberken içinden geçenleri susturamamıştı: '*Sen evde olmayınca annen benim canıma okuyor.*'

Sanki iç sesini duymuş gibi Miran bir kez daha konuştu: “Ha ben evde yokken annem sana neler yapıyor bilmiyorum ama seni kıracak bir şey söylerse bana çekinmeden söyle.”

Düşüncesi bile korkunçtu. “Teyzemi sana ispiyonlamam, Miran. Bunu benden bekleme.”

“Geşa... Annemi ben de artık tanıyamıyorum. Yaptıkları beni bile dehşete düşürüyor. O yüzden anlat bana, anlat ki ne yaptığını bileyim.”

Kafasını sallasa da Helin’in anlatmayacağını biliyordu. Adam karısının çenesini sıvazlayıp alına bir öpücük kondurdu. “İçeriye gireceğiz, ben Nehir ile konuşurken sen annemle konuşacaksın. Baktın çok üzerine geliyor...”

Helin gülümseyerek kocasının sözünü kesti: “Bağırayım mı yoksa bayılma numarası mı yapayım?”

Karısıyla beraber gülümsedi Miran Kara. “Sadece sakın ol ve beni bekle.”

“Sen de Nehir’in üzerine çok gitme.”

“Denerim.”

İkili arabadan beraber inip yan yana yürüyerek açılan giriş kapısından içeri girdiler. Miran beline sahiplenici tavrıyla elini koydu. Kadınına dokunmaktan geri durmayacaktı.

“Allah yardımcımız olsun, Miran.”

Kocası güven veren bakışını sundu.

İkili beraber oturma odasına girecekleri sırada Nehir’in ağa-beyine çarpmasıyla gerilemişlerdi. Nehir yakalanmamak için koşar adım odadan çıkarken çarpmıştı. Geç kaldığını anlayan genç kız korkuyla gözlerini yumdu.

“Nehir, nereye kaçıyorsun böyle?”

Miran Ağa düşmemesi için kollarından tuttuğu kız kardeşinin yüzüne bakarken korkudan sarardığını gördü. Bu iyiydi; en azından bir daha yalan söylemezdi.

“Şey..şeye..şeyin şeye...”

Kem küm eden kardeşine, “Mem’in odasına mı?” diye sordu alayla.

Ruhu çekilmiş gibi çenesini salladı Nehir.

“Çalışma odamda bekle.”

Gözleri korkuyla büyüdü. Kafasını neden anlamında salladı.

“Canına okuyacağım da ondan.”

Boğazından korku dolu inlemesi koptu. “Ağa...”

“Odama, Nehir odama.”

Dudaklarını büzerek kafasını eğen genç kız korkudan dörtne-la atan kalbiyle yanlarından ayrıldı.

“Onun suçu yok, Miran.”

“Sen bu konuda konuşma, Geşa!”

Helin bir daha konuşmadı. Karışmasını istemediği için karışmadı. Yoksa Miran onun da kalbini kırardı. İçeriye girdiklerinde Zana Hanım her zamanki yerinde oturmuş, elinde tespihiyle sallavat çekiyordu. Helin yutkunurken kaynanası onları görmezden gelerek tespihini çekmeye devam etti.

“Yadê...” dedi Miran boğazını temizleyerek. Sinem ağabeyi geldi diye ağaya kalkarken Zana Hanım kafasını ağır bir şekilde tespihinden çekip oğluna baktı. Helin yokmuş gibi davrandı.

“Evinin yolunu bulmuşsun, oğlum.”

“Aramasaydın bulmayacaktım.”

“Akıl eden yok zaten.” Oğlu ve gelinine laf ettikten sonra Helin’e çevirdi bakışlarını.

Nihayet!

Elini usulca kaldırıp yeğeninin öpmesi için bekledi. Miran iç çekerken kadın kocasının yanından ayrılıp teyzesinin yanına gitti. Uzattığı eli öpüp alına koyarken teyzesinin keskin bakışları yutkunmasına engel oldu.

Allah biliyor ya canına okuyacaktı!

Nasıl olduğunu sormak istedi kadın ama dili bir türlü varamadı. Öylece bekledi. Geri çekilip oturacağı sırada teyzesinin sesini duydu.

“Oturmayacak mısın, Miran?” dedi sanki oğlum sen oturma der gibi. Helin derin bir nefes aldı.

“Hayır, Nehir ile konuşup geleceğim.”

Zana Hanım kafasını sallarken oğlunun çıkmasını dört gözle bekledi. Helin ise hiç gitmemesini istedi. En azından ortamdaki atmosfer dağılana kadar.

Miran'ın gidişyle kara gözlerini ağır ağır yeğenine çevirdi. Çiftlikte geçirdiği her günü burnundan fitil fitil getirecekti. Öncelikle yaptıklarının hesabını verecekti. Öncelikle ayağını yorganına göre uzatması gerektiğini öğretecekti.

“Sen ne yaptın?” Boğazından yükselen kalın sesinde derin bir tehlike yatıyordu.

Bakışlarının yanı sıra sesi de Helin'i geriyordu. “Ne yapmışım, teyze?”

Ciddiyetinden ödün vermeden sert sesiyle çıktı. “Ne yaptığını ben mi sana söyleyeceğim, sen anlatacaksın?”

Leyla Najjar konusundan bahsediyordu. Helin omuzlarını dikleştirip tehlikeyle bakan kara gözlere sertçe baktı. “Ben gerekeni yaptım,” diyerek kendini savundu.

Tespihini ayağının ucuna bir hışımla bırakıp bağırdı Zana Hanım: “Kızımı kendi oyununa alet edip ağabeyinin gözünde küçük düşürmek mi senin yapman gereken? Sen kimin evinde gelinsin de bir kadının evine gidip dövüyorsun? On üç yaşında kız çocuğu musun sen, gelin!” Son cümle sorudan evvel küfür tadında bir işlemelemedi.

Bağırdığı için elbette geri çekilmeyecekti Helin, kendini savunmaya devam etti: “Evli bir kadının ve ben üzerime düşeni yaptım. Nehir anlatmadı mı? Sinem anlatmadı mı?” Ne olduğu gayet açıkken teyzesinin kavgası gereksizdi. Oldu olacak, niye kadını dövdün diye paylasaydı! Helin düşüncesine katlanamadı.

“Anlattılar.”

“Peki, o zaman sorun ne, teyze? Aldatılan benim, susmamı mı bekliyorsun? Kusura bakma ama ne susarım ne yerimde sayarım.”

Zana Hanım küçümsedi. “Ben sana sus mu dedim?”

“Bana kızılıyorsun, teyze!” Küçümseyen ifadesini görmezden geldi Helin.

Küçümseyen ifadesi derinlik kazandı. “Ben sana ne için kızıyorum, sen biliyor musun be akılsız?”

Helin bakışlarına, hakaretlerine maruz kalacağını bildiği için yüzleşmenin zor olacağını biliyordu. Bu kadına tahammül ediyorsa Miran için ediyordu.

“Bana söylemediğin için kızıyorum. Gelecektin, bana söyleyecektin. Sen o ahlaksızla yüz göz olmayacaktın. Ben sizin karşınıza çıktığı için ona gerekeni yapacaktım, o da bir daha Miran kim sorusuna cevap bile bulamayacaktı.” Tespihi alıp ellerinin arasında çevirdi. Öfkesini yatıştırmak için kendini oyalasa da bir türlü başaramıyordu.

Bu konuda haklı demek Helin’in gururuna dokunsa da düşümemişti. Aldatılmak onu o kadar kırmış ve yıkmıştı ki Nehir *evde kal, savaşı*, demese gidecekti.

“Senin saçma oyunun yüzünden benim kızım ağabeyinin güvenini kaybetti. Senin ne hakkın var buna?” diyerek bağırdı. “Benim kızım nişanlı. Kaynanası öğrenseydi bu yaptıklarını ne diyecektim ben onlara?”

Helin bu konuda hak vermişti ama Nehir’i uyarılmıştı sonuçta. “Nehir de yarın evlenecek. Göz yumamadı yengesine yapılan ayıba.”

“Kızlarımı kendine benzetme!” Bakışlarıyla ikaz eden kadın inceden tehdit etti. Kendisine benzetirse hayatı Helin’e zindan edecekti. Hoş, kızlarını kendine benzetmeden de hayatı zindan ediyordu ya.

“Senin kızların ne yaptığının farkında.” Gözleri bir anlığına Sinem’e kaydı. Oturduğu yerde azar işitmesini keyifle izliyordu. Az önceki inceden tehdidinin yeterli olmadığını düşünmüş olacaktı ki teyzesi apaçık tehdit edince Helin dikkatini tekrar teyzesine verdi.

“Bir daha bana yalan söyleyerek evden çıkarsan gidişin olur dönüşün olmaz!”

Helin gülmekle yetindi. Dönüşünün olmamasına dünden razıydı teyzesi. “Benim varlığımdan çok rahat...”

Zana Kara konuşmasını sert sesiyle kesti. “E hadi ettin bir halt. Çiftliğe ne demeye saldın kendini? Senin evin burası burası!”

Sözünün kesilmesi kadının sinir sistemini çalkaladı. “Miran beni götürdü, gelmemize de izin vermedi. Oğlunu benden iyi tanıyorsun. Nerede ne zaman isterse kalır.” Ardından teyzesinin sözlerini sakın ve manidar bakışlarıyla ezdi. “Miran neredeyse benim evim orası.”

Sinem alayla kıkırdayıp kafasını çevirdi.

Zana Kara gelinini o esnada inceledi. Çiftlikte ne kadar mutluluk yaşatmışsa oğlu, yeğeni parlıyordu. Onu nasıl pohpohlayıp el üstünde tutmuşsa gözlerinin içi kavgalarına rağmen gülüyordu.

Son cümlesindeki manası Zana Hanım'a oldukça anlamlı gelmişti. Helin oğlun elimde diyordu. Helin oğlun avucumun arasında diyordu. Burnundan soluyarak alayla güldü.

"Deliye her gün bayram demişler, gelin."

İç yanaklarını ısırdı Helin. Miran'ın onun arkasında olup koruması, asla laf kondurmamasını hazmedemeyen teyzesi şimdi de ümidini yıkmaya çalışıyordu. Çiftlikte ne yaptığını sorup her cevabına ya alayla gülmüş ya çıkmıştı. Helin'in cevapsız bıraktığı yerde tehditle canına âdeta okumuştı.

Aşağıda Helin teyzesiyle boğuşurken yukarıda ağabeyiyle boğuşan Nehir de köşeye sıkıştırılmıştı. Oturduğu yerde ellerini kucağında birbirine bağlamış, ağabeyinin öfkeli gözlerini korkuyla izliyordu.

"Yaptığın şeyi ben de kabul etmem, ağabey."

"Ben sana kabul et mi diyorum?" Miran karşısındaki sandalyeye oturmuş, güvenini sarsan kardeşini hayal kırıklığıyla izliyordu. Helin'i gitmemesi için durdurması gerekirken ona ayak uydurup bir de işin içine Berat'ın kardeşini karıştırmıştı.

"Seni son kez uyarıyorum, Nehir. Eğer bir daha benden gizli iş çevirirsen ağabeyliğimi sana haram kılarım. Senin o iki bacağımı da kırar eline veririm."

"Mecburdum, ağabey. Ben de yarın evleneceğim." Başına gelmesinden korkmuştu. O gün yengesinin arkasında durmasaydı kendini hayat boyu suçlu hissedecekti.

Miran yüzünü avuçlarına sürterek derin bir nefes verdi. "Çık, Nehir." Kapıyı eliyle gösterdi. "Çık, kendine çekidüzen ver."

"Senin güvenini sarstığım için özür dilerim, ağabey. Ama ben yaptığının arkasındayım." Yerinden kalkarak yüzünü kapıya çevirdi.

Miran kardeşinin gidişini izlerken son bir konuda uyardı: "Bir daha Yıldırım ağabeyine karşı saygısızlık yapma."

Nehir yüzüne bakmadan sadece kafasını salladı. Kapıyı açıp dışarı çıkacakken Miran'ın emriyle duraksadı.

“İn aşağıya, yengeni çağır gelsin. Kıyafetlerimi ütüleyecek!”

Nehir kapıyı kapatırken Miran kapattığı kapıya gözlerini sabitledi. Akıllı annesinin hiddetine maruz kalmış karısındaydı. Onu şimdi annesinden kurtarmazsa bir daha kurtaramazdı. Keza Helin'e konağı dar etmekte üstün bir performans sergiliyordu.

Geç uyuyup geç uyandıkları için Helin kahvaltıyı hazırlamaya, evi kontrol etmeye yetişememişti. Dün gerilip bir daha düzelemediği teyzesinden kocasının çağırmasıyla kurtarmıştı. Oda-sında akşama kadar kalıp oyalanmışsa da bugün aynısı geçerli değildi. Dolayısıyla erkenden inip kahvaltıyı hazırlamaya yetişmesi gerekti.

Mutfakta kimseyi bulamayınca oturma odasına geçti. Kah-valtı sofrası kurulmuş, teyzesi oturmak için ayaklanmıştı.

“Roj baş,” diyerek dikkatleri üzerine çekti.

Nehir ona gülümserken Sinem her zamanki gibi suratını asmıştı. Zana Hanım'a bakışlarını çevirdiğinde kin dolu gözleriyle olduğu yere çivilendi. Şimşekten farksız olmuştu ani bakışma.

“Kraliçemiz teşrif etmiş,” diye söylenerek sofraya oturdu Zana Hanım.

Helin söylenen teyzesini duyduysa da enerjisini düşürmeye niyetli değildi. Bu yüzden kapıdan içeri girerek Nehir'in yanına gel işaretine uyup sofraya oturdu.

“Miran uyandı mı?” diye buz gibi sesiyle sordu.

“Uyandı, teyze.”

“Kahvaltıya indi mi?”

“İndi, teyze.”

Yüzüne bakmadan sorusunu soruyor, cevaplarını aldıkça ho-murdanmaya devam ediyordu kadın. Helin'den nefret ettiğini bu kadar belli etmesi kadının hareket özgürlüğünü kısıtlıyordu.

Kahvaltıya başlanmıştı. Helin uzağındaki ekmeğe uzandı. Ekmeği almak için elini attığında teyzesi ekmeği alıp kızı Si-

nem'in önüne bıraktı. Helin iliklerine kadar kuruyup kaldı. Susuz kalmış ağacın kuru dalından farksız, yerinden kımıldayamadı.

Zana Kara kahvaltısına devam ederken Sinem ve Nehir'in annesinin hareketi karşısında nutku tutuldu. Bu bir şaka mıydı?

Kapının eşiğinde karısını çağırmak için arkasından gelen Miran gördüğü acı tabloyu çözmek için kendine mühlet verdi ama gözleri savaşını çoktan kaybederek doluvermişti. Annesi karısının önünden ekmeğini almıştı.

Oturma odasından çıkan Miran Kara yapılan vicdansızlığı hazmetmeye çalıştı. Nitekim hazmedemedi. Midesi o kadarını kaldıramamıştı. Dolu gözlerini yumup sahneyi silmeye çalıştı. Ne yazık ki onu da başaramadı.

"Helin!"

Bir anlık kararlar karısına seslendi. O sofrada ekmeği önünden alınmış kadının daha fazla oturmasını istemedi. Annesine ne oluyordu böyle? Bu kız kimse değil kendi kanındandı, yeğeniydi. Merdivenlere doğru hızlıca yürürken oturma odasından çıkan karısının sesini işitti:

"Efendim, Miran."

Sırtını dönerek kendisine doğru gelen kadının yaklaşmasını bekledi. Helin yanına vardığında Miran sarılıp acısını içinden sökmek için kendiyse mücadele etti. Yeri değildi, en azından gözden uzak bir yer gerekti.

"Bir tepsi kahvaltı hazırla, odamıza getir."

Afallayan Helin kocasının yüz ifadesini çözmeye çalıştı. Ne anlam yükleyeceğini bilemeyince isteğine yöneldi. "Neden? İçeride kahvaltı etmedin mi?"

"Etmedim, yukarı getir," diyerek emri verdi. Helin'in mutfağa gidişini izleyen genç adam karısı kapıdan içeri girdiği an rotasını oturma odasına çevirdi. Karısı kendi evinde açlığa terk ediliyordu ki bunu yapan kimse değil, annesiydi.

Her şeye tamam, eyvallah dese de evinde düşmanı olsa aç gitmesine izin vermezdi. Kanlı bıçaklı düşmanıayla aynı sofraya otursa yemeğini boğazına dizmezdi. Babasının sözlerini asla unutmayacaktı: *'Sofrandan aç kalkan kulun hesabını sen mi ve-*

receksin? Seni yetiştiren benim, Miran. Bu hesap bana da kesilir. Kellemleri uçur düşmanımı aç bırakma.'

Ulan bu vicdansızlığı yapan annesi olmasaydı sağ mı bıraktı? Şimdi annesine ne yapsa kâr ederdi? Oturma odasından içeri hışım ile girdi. Kahvaltısını eden annesini görünce gözünde az önce şahit olduğu vicdansızlık tekrar canlandı.

Zana Hanım oğlunu görünce lokmasını güçlükle yutkundu. Bakışlarındaki katıksız öfke, kenetlenmiş çenesi, yumruk şeklini almış elleri gözüne bir bir çarpıp endişendirmişti. "Miran?" Soru dolu sesiyle seslendi.

Miran Ağa tek bir el hareketiyle yüzünü derisini sökercesine sıvazladı. "Sana ne oluyor, anne? Sen ne zaman sofrana oturan bir insanın önünden ekmeğini alıp boğazına dizdin?"

"Ne diyorsun, Miran?"

"Ben gördüğümü söylüyorum! Nasıl ekmeğe uzanan kadının elinden çekip aldın? Hiç mi kızlarından utanmadın?" diye sordu onu izleyen iki kız kardeşine göz atarak. Sinem'in başı öne eğilmişti.

Zana Kara oturduğu yerden ağır ağır kalktı. "Ben onun elinden ekmeği almadım, ekmeği aldığını bile görmedim."

"Ben ne gördüğümü biliyorum, Zana Hanım!" Sert sesiyle annesine hırladı. "Yaptığın şeyi vicdansızlık adı bile taşımaz." Sert bakışlarını gördüklerinin şoku kapladı. "Önünden ekmeği alıp aç bıraktın. Senin evinde kim daha önce böyle bir şeye maruz kaldı? Sen bunu düşmanına yapmayacak kadınsın, kalktın yeğenine yaptın!"

Zana Hanım oğlunun görmesinden ötürü utanç ve kızgınlık yaşadı.

"Bugüne kadar karıma yaptığın her şeyi bir nevi sineye çektim. İftira attın, laf ettin, kırdın geçirdin. Hak etmediği ne varsa yüzüne vurdun. Ama bundan sonra kabul etmem. Karıma yapacağın bu zulümlere sessiz kalmam, bilesin." Tehdidi oldukça açıktı. "Alırım karımı giderim, sen de bu evde kızlarınla baş başa kalırsın. Mem'i de senin yanında bırakmam. Ben bu evde neysen benim karım odur. Bana duyulan saygı ona da duyulacak!"

“Saygıyı hak ettiği mi var?”

Miran, annesinin hâlâ üste çıkıyor olmasına inanamadı. “Sen kendini savunamazsın, anne. Sen şu an hiçbir şekilde kendini savunup konuşamazsın!” Annesinin konuşma hakkını elinden aldı. “Sözüm sözdür; ya kendinize çekidüzen verecek benim karımı kabulleneceksiniz ya da beni bir daha görmeyeceksiniz.”

Hışımın başı önüne eğik Sinem’e bağırdı: “Bana bak, Sinem.”

Yerinden zıplarcasına irkilen Sinem inleyerek ağabeyine baktı. Dehşet dolu ifadesini saklamayı başaramamıştı.

“Helin’e yaptıklarını görüyorum. Hareketlerine çekidüzen ver. Karıma yaptığın saygısızlığı bana yaptın sayar, seni affetmem!” Kız kardeşi için bu uyarı yeterliydi.

Ayakta kendisini öfkeyle izleyen annesine son kez döndü.

“Hiçbir şey için olmasa da Mem’i mutlu ettiği için yeğeni ni sofrandan etme.” Annesine hayal kırıklığıyla baktı. Yüzünün rengi değişen kadını arkasında bırakarak odadan hışımıyla çıktı. Helin’in nerede olduğunu bilmiyordu. Ona kahvaltı hazırlayıp odaya getirmesini söylemişti. Hazırlamışsa odalarında, değilse hâlâ mutfaktaydı.

Miran büyük adımlarla merdivene ulaştı. Sonunda annesiyle ipleri kopacaktı. Karısı bu evde bu zulümleri görürse o ipi Miran kendisi koparıp bağlanmasına da izin vermeyerek gidecekti. Avluyu geçip odasına girdiği esnada karısının tepsiyi yere bırakışını izledi. Helin tepsiyi yere bırakırken Miran kapıyı kapatıp karısına döndü.

“Kahvaltı hoşuna mı gitmedi? Bir şey mi gördün içinde? Çatalın mı kirliydi?” Kadın aklına geleni sorsa da ihtimaller pek tutulacak gibi görünmüyordu.

Miran yürüyerek tepsinin önünde dikilip oturdu. Tepesinde cevap bekleyen karısına anlayışla baktı. “Hadi otur.”

Helin isteğine uyarak oturdu.

“Ye şimdi.”

Helin’in ihtimalleri tuzla buz oldu, kocasına büyüyen gözleriyle baktı. “Ben.. kahvaltımı.. ed...”

Miran ekmekten bir parça koparıp yine buğulanmış gözleriyle karısının ağzına doldurdu. “Babam bana hep derdi ki; *sofran-*

dan aç kalkan kulun hesabını sen mi vereceksin? Seni yetiştiren benim, Miran. Bu hesap bana da kesilir. Kellemi uçur düşmanımı aç bırakma.”

Helin’in boğazı düğümlemiş, gözlerine yaşlar anında birikmişti. Miran annesinin rezaletini görmüştü. Annesinin vicdansızlığını birebir görmüş, onu sofradan kaldırarak odalarına çıkarmıştı. Sırf aç kalmasın diye!

Tepsiyi kenara iterek aralarından çıkardığı gibi Miran’ın boynuna atlamıştı. Acısını bu adam alıyordu. Helin ağlamamak için dudaklarını ısırıp kendini kocasına teslim etti.

“Özür dilerim.” Annesi adına özür dilemişti Miran. Karısı için çektiği azap giderek büyüyordu. Annesi bu kızdan ne istiyordu? Helin sadece ona cevap verdiği için bu kin fazlaydı. Kızını aldattığı için teyzesinin yüzüne nasıl bakacağını bilemezken annesi kardeşine nasıl bakabiliyordu?

Helin boynunu anın acısıyla, teşekkür öpücüğüyle gıdıklayıp geri çekildi. Vicdanı olan bir adamla evliydi. Katil olduğunu bildiği bir adamla evliydi. Bu nasıl oluyordu ey Allah’ım? Sofrasında düşmanını aç bırakmayacağını söylerken, dostunu bir kadın uğruna nasıl öldürebilirdi?

“Miran sen bu kadar vicdanlıyken...” Ağlamaklı sesiyle bir çırpıda sormaması gerekeni sordu: “Nasıl dostunu öldürecek kadar canileştin?” Helin eninde sonunda çıldıracaktı.

Miran pişmanlıkla kavruldu. “Yemin ederim vazgeçtim, Geşa.” Son anda kararını değiştirmişti. “Dostumu öldürtemeyeceğimi anlayınca Nevzat’a dur dedim. Bana geç kaldın, ağam, dedi. Vazgeçtim, Geşa.”

Geşa dostunu öldürdüğü için ona canı gözüyle bakıyordu. Miran gücünü kaybetmişti. Geşa’ya itiraf ederken acı çekmişti. Ciwan’ı kaybetmişti ve şimdi hepsinin bedelini ödüyordu.

“Yaptım ama geç kaldım.” Kendisinden nefret ederek karısından uzaklaşıp ayaklandı. Hiçbir şey demeden odadan çıkıp gitti. İlk itirafı Geşa Kara’ya olmuştu.

Kocasını gittiğindendir kapıyı dolu dolu gözleriyle izliyordu Helin. Allah kimseye taşıyacağından daha fazla yükü verip de

belini haksız yere bükmezdi. Belini büküyorsa hak ettiğinden, dizlerinden düşürüyorsa imtihanındandı elbet. Şayet verilmişse yük bize, açacağımızdan da kuşumuz olmamalıydı. En büyük inancıydı Helin'in; kaderine Miran gibi bir adam bağışlanmışsa yükünü hakkıyla taşıyacağı gücü de verilmişti. Ama önce Allah onu sınayacaktı. Helin'in bir inancı da sınıandığıydı. Miran onun için verilen bir sınamaydı ve o bunu başarmıştı.

Kocasının itirafını aldığıındandır yerinden kalkamıyordu Helin. Miran pişman olmuştu. Buna sevinmesi mi üzülse mi bilememişti. Kocasının dostunu öldürmekten son anda da olsa pişman olup geri çekilmesi sevindiriciydi. Hüsrana uğratan ise geç kalmış olmasıydı.

Her şeye rağmen Ciwan'ı özleyen bir adam gördü. Kocasının gözlerindeki pişmanlık, sesindeki acı, itirafın sayesinde üzerinden attığı yük, hepsine birebir şahit olmuştu.

Ayaklanması gerektiğini anlayan Helin doğrulup tepsiyi alarak odadan çıktı. Aşağıya inmeli, kaynanasının vereceği işleri mecburen yapmalıydı. Dün uyuduğu için yanına gidemediği ve üzerinde enkaz bırakan teyzesinin sinirinden yanına gitmeyi unuttuğu Mem'i görmeliydi. Nehir'den önce bu evde en çok özlediği o idi.

Mem'in odasına girmeden evvel elindeki tepsiyi eyvanın içindeki dresuarın üstüne koydu. Adımlarını hızlandırarak kapıya vardı. Kapıyı açmadan evvel bir kere tıklattı. Mem'i meraklandırmak istedi. Bağırıldığını duyunca güldü. Tekrar kapıyı tıklattı. Mem'in bağırışıyla Helin kapı kolunu sessizce indirdi.

Kapıyı yavaşça ittiğinde Mem'in sinirli ifadesinde saklamaya çalışıp başaramadığı meraklı gözlerini gördü. Sinirinden ilk bakışmada anlamayan Mem, yengesi ona gülümseyince kendine gelmişti. Çığlık atarak ellerini heyecanla birbirine çarptı.

Helin kahkaha atarak içeriye girdi. Kollarını yanlara doğru kocaman açarak ayağa kalkmaya çalışan adama doğru koştu. Mem'in boynuna sıkıca sarılarak yanağına sayısız öpücük kondurdu.

“Canımın içi... Nasıl özledim seni.”

Mem mutluluktan çıkarttığı seslerle Helin'i daha sıkı sarınca kadının gözleri buğulandı. Bu evde en kadim sevgiye, en asil

karaktere sahip insandı Mem. Kötülükten uzak, sadece insanları sevmeye odaklı genç bir delikanlıydı.

“Beni çok mu özledin?”

Kafasını evet anlamında sallayıp ellerini birbirine çarptı Mem.

“Ben de seni çok özledim ama vallahi suç Miran’ın,” diyerek dudaklarını büzdü. Mem’i geri çekip yatağına tekrar yatırdığında başını şefkatle okşadı.

“Kahvaltını ettin mi?”

Kafasını evet anlamında salladı.

“İlaçlarını aldın mı?”

Olumlu cevabı tekrar alınca alına bir öpücük kondurdu Helin. Kendisinden ziyade daha önemli bir husus için gelmişti. Mem hâlâ ağabeyiyle konuşmuyordu. Öncelikle ağabey kardeşin arasını düzeltmeliydi.

“Mem...” diyerek genç adamın ellerini tutup sıktı. “Miran’a hâlâ kızgın mısın?”

Dudaklarını büzen Mem kafasını evet anlamında salladı.

“Kızma ona tamam mı?”

Olumsuz yönde kafasını sallayan genç adam affedecek gibi durmuyordu.

“Bak beni çiftliğe götürdü. Gezdik, dolaştık çok eğlendik...” Hemen ardından cümlelerini topladı. “Evet, seni götürmedik ama sen ağabeyine kızgın olduğun için Miran seni getiremedi.” Ufak bir yalanla kınılmasını engelledi.

Zira Miran’ın çiftliğe göndermekteki tek amacı canından bezdirmek olduğu için muhtemelen Mem diye bir kardeşi olduğunu bile unutmuştu. Sonrasında Helin’in bile hayal edemeyeceği güzellikte günler geçirmişti.

Omuz silkti Mem.

“Ama özür diledi benden.” Bu sefer yalanın büyüğünü atmıştı. Miran ve özür dilemek... İki cihanın kıyameti kopsa Miran Ağa kendinden ödün verip de özrünü dilemez, Helin’i muradına erdirmezdi. Lakin her şey Mem içindi.

Mem’in gözlerinin ışıldadığını fark etti kadın. “Sonra dedi ki; hem seni üzdüğüm için hem de Mem’i üzdüğüm için özür di-

lerim Geşa beni affedin.” Sımsıcak bir gülümseme sergiledikten sonra Helin devam etti: “Ben de dedim ki; eğer Mem’den özür dilersen kabul ederim.”

Duyduklarıyla keyiften bağırarak tekrar yengesine sarıldı Mem.

Ağabeyini affettiğine kanaat getirdi Helin. Kocası kardeşinin yanına geldiğinde suratını asmayacaktı. Mem’in saçlarını okşamaya devam etti.

‘Keşke herkes senin gibi olsa Mem.’

İçinden fısıldadığı dileğiyle kalmıştı. Kimse onun gibi olmayacaktı. Dünya kirli, insanlar kötü, yaşam zordu. Temiz olan her şey bir çupıda kirletiliyordu. İsyan edilse de kirlenen hiçbir şey artık temize çıkamıyordu.

Mem’i yatırıp tekrar geleceğini söyleyerek yanından ayrıldı. Bıraktığı yükünü alarak merdivenleri inerek yolunu mutfağa tuttu. Miran’ın çıkmasını istememişe de malum itiraf sonrası kocası çekip gitmişti.

Tepsiyi mutfağa bırakıp çıktı. Kendisi el atsa da ya Ebrar ya da Şükran gördüğü an elinden alırdı. Sabah bir lokmayı ona çok gören teyzesine görünmeliydi. Oturma odasına geçtiğinde gözüne ilk çarpan Sinem oldu. Uzanmış televizyon izliyordu. Ardından gözleri kaynanası ve Nehir’e kaydı. Divanda oturmuş, önlerine serdikleri tülbentleri inceliyorlardı. Nehir’in beklediği tülbentleri nihayetinde gelmişti.

Odaya girmekten vazgeçerek mutfağa tekrar döndü. Teyze-si istemeden evvel kahveyi kendisi pişirmeliydi. Bakır cezveye dört kişilik su ve kahve doldurdu. Şekeri en son Sinem için katacaktı. Zira hanımefendi orta şekerli seviyordu. Kahveler pişerken Helin yine kocasını düşünmeye dalmıştı.

Ömür boyu vicdan azabını çekecekti. Geç kaldığı için, vur emri verdiği için, dostunu kaybettiği için... Helin düşündükçe çıldırıyordu. Kocasının acısını düşünceleri kaldıramazken o adam vicdan azabını nasıl çekebiliyordu.

Pişen kahveleri fincanlara doldurdu. Fincanları tepsiye dizdikten sonra mutfaktan çıktı. Soğutmadan her şeye bir kusur bulan teyzesine ikram etmeliydi. Oturma odasına geçti. Hâlâ tül-

bentlerle oyalanan Zana Hanım'a kahveyi ikram etti. Geldiğini yeni fark eden teyzesi uzattığı tepsiden yüzüne bakmadan bir fincan alıp önüne koydu.

Nehir, yengesinin kahvesini annesinin aksine keyifle alarak usul gereği, "Ellerine sağlık," demişti. Annesinden farksız Sinem teşekkür etmeden kahvesini alarak izlediği programına geri döndü.

Helin tepsiyle beraber teyzesinin yanına oturdu. Tülbentlere bakmak yerine televizyon izledi. "Bugün baya işimiz var." Helin kahvesini ağzına götürmeden imanını gevreteceği cümleyi ortaya atmıştı teyzesi.

"Elbette," dedi Helin. Yoksa dünkü konuşmalarından sonra teyzesi kendisine karşı çıkan yeğeninden hıncını nasıl alacaktı? Çiftlikte geçirdiği günleri nasıl burnundan getirecekti.

"Mem'in odasını baştan aşağı temizleyeceksin."

"Mem'i aşağıya indirsinler başlarız."

"Sen tek orayı temizleyeceksin, diğerlerinin de işi var."

"Peki, teyze Sinem bana yardım etsin." Sinem ile bakışmış, görüncesi tersleyerek izlediği programa geri dönmüştü.

Zana Hanım sabah yaptığından iğne ucu kadar pişmanlık duymayıp üstünü daha büyük zararla dolduracaktı. Nefretle izlediği gelinini tersledi. "Sen günlerdir tatilini yaparken onlar bura-da Nehir'in çeyizi için gece gündüz çıktılar yorulcular."

Bir kere de yanılsa ya Zana Kara!

Sırıtarak Nehir'e baktı. "Ne bitmez çeyiz alışverişi varmış, Nehir. Ben bile bir haftada bitirdim."

Nehir sus diyen bakışlarıyla ikaz etmiş, umursamayan kadın omzunu silkimişti. Teyzesi düpedüz hizmetçi muamelesi yapıyordu. Çalışanların varlığını yok sayarak işleri yeğeninin üstüne yıkıp yapıyordu. Üstüne işini de beğenmiyordu. Zaten içine oturan da buydu.

Sinem televizyondan gözlerini ayırmadan alayvari sesiyle ortamı doldurdu. "Herkes sen mi, Helin, gözünün önüne geleni alıyordun."

"Teyzem sağ olsun, Sinem." Teyzem kelimesinin üstüne basa basa cümlesine devam etti: "O kadar aceleye getirdi ki mecbur önüme düşeni aldım. Çok şükür çeyizlerime laf gelmedi."

“Ah..ah... Milletin ağzını açmaya gör. Dinlemeye yüzün kalacak mı?” Zana Hanım kahvesinden yudumunu alıp yüzünü ekşitti. “Kafanı pencereden çıkarmaya ne yüzün kalır...”

Psikolojik baskıda inanılmaz bir kabiliyete sahip teyzesi ile riye gittiğini ilk defa farkına varmış olacaktı ki hakaretini yarıda keserek sustu. Helin kahvenin tadını çıkararak gülümsedi. “Kimse umurumda değil, teyze, ben beğendikten sonra.”

“Zaten senin beğenmene kalmışsa işimiz iş, gelin hanım.”

“Valla teyze her şeyi didik didik edip alıyorsun ya. Laf ediyor diye umursadığın insanlar yüzüne yüzüne kusuru bulup söyleyecek.” Teyzesinden aşağı kalır bir yanı yoktu Helin’in.

“Hele sen işini yap, gelin. O kusuru düşünmek bize kalsın!” Sen çok konuşma der gibi gelininin ağzını kapatıp üstüne tekrar laf etmişti. Önünde duran kahve fincanını önünden uzaklaştırarak, “Daha kahve yapmasını doğru düzgün bilmiyorsun. Nasıl bir kahve bu?” diye çıkıştı sert sesiyle.

“Dayé gayet güzel yapmış, nesi var?”

“Tadı yok, Nehir. Tadı yok.”

Öfke ilmek ilmek damarlarına yol yaparak beynine vurdu. Fincanları olduğu gibi bırakarak oturduğu yerden kalktı, bütün hışımıyla oturma odasından çıktı. Biraz daha kalır, biraz daha kıskırtan teyzesine cevap verirse aralarındaki uzaklık felakete götürecekti. Onu çiftliğe götürüp hapseden kendi oğluydu ama acısını Helin çekiyordu.

Küfür ede ede mutfağa geçti. Ebrar’dan temizlik malzemelerini Mem’in odasına çıkarmasını istedi. Bahçeye çıktığında tekerlekli sandalyede Yıldırım’ın gezdirdiği Mem’in mutluluğunu gördü. Bütün öfkesi o anlığına yok olup uçtu.

Bu adam Zana Hanım’ın evine gönderilmiş bir melekti ama onun varlığını hiçe sayarcasına kalbindeki kötülüğü beslemeye devam ediyordu annesi. Helin dudaklarını ısırdı. Mem onun varlığını fark etmeden merdivenlere hızlı adımlarıyla yürüdü. Merdivenleri yine aynı hızda çıkıp avluyu geçerek Mem’in odasına girdi. Ebrar yatağı topluyordu.

“Hadi çık, Ebrar.”

Şaşırان Ebrar yengesine afallayarak döndü. “Anlamadım, hanımım?”

“Sizin işiniz başka. Ben tek temizleyeceğim burayı.”

Zana Hanım’ı bilmenin üzüntüsüyle Ebrar kabul ederek çıkmıştı. Gelineine konağın işini yükleyip tek başına yapıyordu.

Ebrar’ı göndererek sevdiği küçük adamın odasına girişti. Didik didik köşe bucak temizlediği odada gününü bitirmişti. Nehir’in gizli yardım teklifini reddederek kendi başına devam etmişti. Akşama doğru odayı yeniden düzene sokarak bitirmiş ve çıkmıştı. Nefes aldırmayan kaynanası mutfığa göndererek akşam yemeğini yapmasını emretmişti. Bitap düşmüş bedeni bir akşam yemeğini hazırlayacak güçte değildi. Dermanı kalmayan kadın içi ağlaya ağlaya akşam yemeğine koyulmuştu. Doğradığı soğan bahanesiyle sessizce ağlayan kadın bir an önce Miran’ın eve gelmesini diledi. O eve gelirse odaya çekilebilirdi.

Yemekleri yaparken kaynanası ısrarla Sinem’i mutfığa gönderiyor, kontrol ettiriyordu. Çalışanları erzak odasını temizleme bahanesiyle mutfaktan çıkarmış, tüm yemeği Helin’in başına yıkmıştı.

“Yemek daha olmadı mı?”

“Ateş benim elimde değil. Piştiği kadar artık, sabret.” Elinde olmadan sert cevaplar veriyordu Sinem’e.

“Hayırdır, Helin? Ne bu afra tafralar?”

“Estağfurullah canım.”

Mutfak tezgâhına kalçasını yaslayan Sinem kollarını göğsünde kavuşturdu. Apaçık savunmadığı gerçeği yengesine savunur gibi gösterdi. “Evlenmek böyle bir şey, yapacak bir şey yok. Bunlar senin görevin.”

Helin dışlerini kenetledi. Bu iğrenç düşüncüyü savunan görüncesine ne dese yersizdi ama cevapsız bırakmak da istemiyordu. “Benim görevim eşek gibi çalışmak mı?”

“Hâşâ canım,” diye alayla cevapladı Sinem.

“Bütün gün o odayı temizlettirdi, teyzem. Temiz olmasına rağmen olmadı diyerek aynı yeri defalarca temizlettirdi. O camları bana üç kere temizlettirdi. Allah korkunuz hiç mi yok?” Asi

yüzünde mimikleri oynayacak mecali bulamıyordu. Gül teni iyice solmuş, gözünün feri kaçmıştı.

“Eee temiz yapmamışsındır. Teyzene iftira atıyorsun.”

“Yok valla, sizin Allah korkunuz yok ama o da yanınıza kalmaz.”

“Canım büyük evin gelinisin.”

“Çalışanlar var, Sinem. Onlara boşuna mı para veriyoruz?”

“Kileri temizliyorlar.”

“Yok yok,” diyerek kafasını salladı. “Ben bugün Miran’a söyleyeyim, çalışanları çıkarsın zaten her şeyi ben yapıyorum.”

“Aman be... İki iş yaptın bir ton laf söyledin,” diye bikkınlıkla konuştu Sinem.

Elinde duran bıçağı hızla tezgâha bırakan kadın yaptığı salataya ara verdi. “İşten gocunmam, Sinem. Bunu sen de teyzem de çok iyi biliyorsunuz. Ama biraz olsun dinlenmeme izin vermeyen bir evin vicdanından şüphe ederim.”

İşten güçten kimse ölmezdi ama vicdansızlık gözünü kırpmadan can alırdı.

“Allah’a şükür vicdanımız var.” Omzunu söylediklerini umursamadığını ifade edercesine salladı Sinem. Nehir’i kendi cephesine çekmiş olmasından ötürü teyzekızına kini bir kat daha artmıştı.

“Vicdanınız olsaydı önümde duran ekmeği alıp lokmamı boğazıma dizmezsiniz.”

“Bu kin de ne böyle kusuyorsun habire?”

Sakinlikle cevap veren Sinem aklını kaçurmasına olanak sağlıyordu. Bir insan nasıl bu kadar rahat olabilir, vicdansızlığıyla methedebilir, kendine kabul edemeyeceği hizmetçiliği ona reva görebilirdi?

Helin cevap vereceği sırada Nehir içeriye girdi.

Yengesinin yorulduğunu biliyordu. Hemen şimdi odasına göndermezse yorgunluktan düşüp bayılabilirdi. Yanına giderek, “Ağabeyim gelir birazdan, sen git bir duş al, baya yoruldu,” bahanesiyle yemek yapmasına engel oldu.

“Yok, canım. Eşek gibi çalışmak benim görevim,” derken yanım bıraktığı salataya geri döndü. Fakat Nehir izin vermeyerek

elinden duran bıçağı alarak, "O da ne demek? Hadi..hadi..." diye yengesini iteleyerek mutfaktan çıkarmaya çalıştı.

Helin'in buna ihtiyacı vardı. Biraz daha ayakta kalırsa düşüp bayılırdı. Ama gitmeden önce Sinem'e bir çift lafı vardı: "Evlilik böyle bir şey değil, Sinem Hanım. Evlilik sevdiğin adamla mutlu bir yaşam sürmek."

"Ağabeyim seni sevmiyor, canım," diyen Sinem'e ablasından fırça gecikmemişti: "Kes sesini, Sinem. Şu yemeği karıştır."

Helin umursamadı. "Ha senin evlilik anlayışın bundan ibaretse gideceğin evde eşek gibi çalışırsın!" dedi ve Sinem'in cevap vermesini beklemeden mutfaktan hızlıca ayrıldı.

Alnında hissettiği dudaklarla gözlerini usulca açan kadın başucunda kocasını görünce sersemleşti. Rüya gördüğünü sanıyordu. Miran gülümseyerek onu izliyor, alnını öpüyordu. Ne müthiş bir rüya, acılarından âdeta soyutluyordu.

Miran'ın sesini işitince gerçek olduğunu idrak etti. Heyecanına yenik düşmüş kalbi ritmini bozmuş, kadını farklı duygularla uyandırmıştı. Bu beklediği bir uyandırma şekli değildi.

"Kaç saattir uyuyorsun sen öyle?"

Sesi sükûnet, huzur veriyordu. "Saat kaç ki?" diye sordu yeni uyandığı için mahmurlaşmış sesiyle. Heyecanın etkisi de vardı.

"On bire çeyrek var, güzelim." Saçlarının ucundan tutup parmağına doladı. Gününü işleriyle geçirmişse de aklını kurcalayan hep bu kadın olmuştu. Sabah annesinin yaptıkları gözünün önünden gitmemiş, Miran onun acısını da çekmişti.

"Off baya uyumuşum." Gözlerini ovuşturup kocasını daha net görmek için açıp kapadı.

"Yemek yedin mi?"

"Hayır, aç değildim." Deli gibi açtı ama kurtlar sofrasına oturmak istemiyordu. Gerçi banyo yaptıktan sonra biraz dinlenmek için uzanmıştı. Akabinde uykuya dalmış, bir daha uyanamamıştı. Ta ki kocasının güzel öpücüğünü alnında hissedinceye kadar.

“Annem sana bir şey mi söyledi?”

Miran’ın şüpheli bakışlarını görünce gülümsedi. Konuyu değiştirme gereksinimi duyarak, “Beni şaşırtıyorsun,” diye sataştı tatlı tatlı.

“Neden?” Karısının güzel saçlarını okşayan adam kokusunu içine çekti.

“Çiftlikte keyifli anlar geçirmeler, sarılmalar, öperek uyan-dırmalar...”

“Cicim ayını yaşıyoruz,” diye alayla cevapladı Miran. “Ama...” diyerek yanına ağırlığıyla uzandı. Belinden tutup ken-dine çekti. “Daha derine inelim dersen onu da yaparız.”

Helin yapma der gibi baktı. “Miraan...”

Miran’ın kahkahası uzun sürdü.

İşte bu... Benim senden istediğim buydu be adam. Gönölünce sarılmak, güldüren kadın olmak ve neşesine an be an şahit ol-mak. Mutluluk bundan ibaretti. Bütün sıkıntılara göğüs gerdikten sonra bir cümleye saatlerce katıla katıla gülmekti mutluluk. Çok şükür o günleri yaşamaya başlıyordu.

Kahkahasını bitirdiğinde kendisini dudağında güzel gülü-şüyle izleyen karısını belinden daha sıkı tutarak üzerine yatırdı. Uzun ve gür saçları yüzünü kaplamıştı. Helin saçlarını yüzünden usulca çekti.

“Kokun baya güzelmiş.”

“Benim mi?” diye hoşnut edasıyla sordu kadın. Miran’a ya-kınlaşmak hoşuna gidiyordu. Büsbütün ona ait olmak ve büsbü-tün Miran’ı kendine istiyordu. Mesafelerden çok yorulmuştu. Onunla sürekli göz göze gelmek istiyordu. Sarılmak, öpmek ve sürekli yanında olmak istiyordu. Artuk hepsini özgürce yaşaya-biliyordu.

“Evet...” diye cevapladığı karısının saçları yüzünü kapatıp görmesini engelleyince saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak yanağını elinin tersiyle okşadı. “Bu kokuyla uykuya dalmak isti-yorum.” Kısık seste itiraf etti.

“Daha erken gelseydin yanıma kıvrılseydin.” Suçlama to-nuna sahte bir tını eklemeyi unutmamışsa da itirafına can ve-

rebilirdi Geşa. Miran onu öyle bir etkisi altına almıştı ki geri çekilemiyordu.

“Niye beni aramadın bugün?”

“Telefon?” Kocasının dokunuşları aklını başından alıyordu Helin’in.

“Yarın hallederiz,” diyerek göz kırptı adam. Bu sefer parmaklarını göz çevresinde gezdirdi. “Bakışların mesela, onları da seviyorum.” İtiraflarına geri döndü. Geşa’yı beğeniyordu. Asi kadının tavırlarına, cezp edici gülüşüne, akıllarda kalan güzelliğine...

Dün Miran Ağa onu görmez dokunmazken bugün tutuluyordu.

Kıkırdadı kadın. “Başka?”

“Sesin...” derken parmakları dudaklarına doğru gitti. “Sesin içime işliyor.”

Helin’in kalbi dursa yeriye. Kocasının saçlarını okşayarak devam etmesini bekledi. Dokundukça kapıldı, kapıldıkça kendini kaybetti.

“Nefesin...” derken dudaklarını daha çok okşamaya başladı. “Huzur veriyor.”

“Başka var mı?”

Gülümsedi Miran. “Gülüşün...” dedi adam dudağının kenarını hafif okşayarak. “Bana güldürmeyi sevdiriyor. Özellikle kahkahan yok mu?”

Kaşları şaşkınlıkla kalkan kadın yutkununca bakışları hayranlığa dönüştü. Biri Miran Kara’yı durdursun yoksa Geşa spazm geçirecekti.

“Dokunuşun...” Karısının saçlarını okşayan elini tutarak dudağını doğru götürüp bir öpücük kondurdu. “...beni sakinleştiriyor.”

Kadının kalbi heyecanla bir kuşkanadı gibi çarparken içine işleyen sözleri ezberledi. Hepsini bir bir ezberleyip kendine tekrar etmek istedi.

“Ve sarılışın... Onu daha yaşamadık değil mi?” Muzır ifadeyle yüzünü astı. “Ama bana sarılırsan ne hissettiğimi öğrenebilirim.” En çekici haliyle karısına göz kırparken kadın kocaman gülümseyişinin üstüne kahkaha attı. Sesinin adamın yüreğini hop ettiğinden bihaber kocasına usulca sordu.

“Sen... sen beni seviyor musun?”

Miran Kara gereken cevabı vermişti. “Deniyorum!”

Üzerine boylu boyunca uzanıp kollarını sardı Helin. Miran Ağa beğenir miydi, ne hissedirdi bilmiyordu ama Helin içinden geldiği gibi davrandı. Ona sarılmak istemiş ve sarılmıştı.

Miran gözlerini yumup tadını çıkardı. Çiftlikten döndükleri sabah sarılmak istemiş ancak acele etikleri için sonraya ertelemişti. Karısı merakını gidererek ondan önce kollarını sarmıştı.

İçtenlikle sarılmak güzeldi.

Helin fazla sarılmaya korktu. Ne onu bıktırmak istiyordu ne kaçırmak. Ona göre tadında bırakması yeterliydi.

“Yemek yedin mi, Miran?”

“Hayır, bir tabak hazırlasan fena olmaz.”

İsteğini memnuniyetle kabul ederek kollarından ayrıldı. Vücudundaki ağrıyı yataktan çıkıp hareket ettiğinden anlamış, acıyla inlemişti. Yönünü banyoya yönelttiğinde vücudunu esnetmeye korktuğundan vazgeçerek yürümeye devam etti.

Bugün yaptığı iş değil, teyzesinin ısrarla yaptırdığı iş onu yormuştu. Banyoya girip elini yüzünü yıkadı. Saçlarını toplayıp banyodan çıktı. Tülbenti başına örterken gözleri kapalı dinlenen adamı sessizce izledi. Aç olmasaydı ne bu odadan çıkar ne onun çıkmasına izin verir, cicim ayının tadını çıkarırdı.

Kocasını yalnız bırakarak dönüp odadan çıktı. Kapıyı kapatmadan evvel aklına aniden düşen gerekçeyle topukları üzerinde dönüp kapıdan kafasını uzattı.

“Miran.”

“Söyle, Geşa?”

“Mem bugün seni sordu.” Gözlerini açtığı gibi uzandığı yataktan süratle doğruldu. “Ciddi misin?” sorusunu yönlendirirken kardeşinin sormasını beklemediği için büyük bir şaşkınlık yaşamıştı.

“Evet..ama önce özür dile, bilerek trip atar sana.” Söyleyeceğini söyledikten sonra gülümseyerek tekrar odadan çıkan kadın kapıyı kapatıp avluyu geçti. Acıkan kocası için eli gibi ayağını da çabuk tutacaktı. Merdivenleri inerken kaynanası ve Sinem’i masanın etrafında oturmuş gördü. Yüzünü çevirip gözlerini baydı.

“Bukê?”

Merdivenleri inip mutfağa varamadan teyzesi çağırınca mecburi döndü. “Efendim, teyze?” diye cevapladı düz sesiyle. Nitekim o sesin altında nefret ve acı vardı. Teyzesi bugün az ah ettirmemişti.

“Miran nerede?”

“Mem’in yanında, yemeği bekliyor.”

“Yemeğini buraya getir. Onunla konuşacağım.”

“Peki.”

Gönülsüzlüğünü saklamadan sırtını çevirip mutfağa yürüdü. Ne güzel odada kocasıyla tek başına yemek yiyecek, keyifli anlar geçirecekti. Lakin teyzesi yine güzel anlarına çomak sokuyordu.

Şükran’dan bahçedeki masaya sofrayı kurmasını isteyip ocaktaki yemeklerin altını yaktı. Helin bir bardak su içip ağzına bir lokma ekmek aldı. Midesine bundan bir şey alacak gibi görünmüyordu.

Isıttığı yemekleri tabaklara doldurdu. Şükran’a masaya koymasını söyleyerek Miran’a haber vermek için mutfaktan çıktı. Teyzesine bakmadan geldiği yolu tekrar geçti. Mem’in odasına kapıyı vurmadan girdi. Ağabey kardeşi gülümsüyor görünce Helin sesini çıkarmadan kapıya yaslanarak izledi. Nihayet küslük bitmişti.

“Seninle İstanbul’a gidelim mi tekrar?”

Mem kafasını heyecanla sallarken Miran başını bir ağabey şefkatiyle salladı.

“Oradan da Karadeniz’e geçeriz.” Mem’in mutluluğu katlanınca ellerini birbirine çarparak sevincini belli etti. Helin de gülümsedi. Ağabey kardeş baş başa güzel bir tatili hak ediyordu.

Daha fazla onları röntgenlemeden Miran’a yemeğin hazır olduğunu söyleyerek baş başa bırakıp kapıdan ayrıldı. Git gel yapan kadın daha çokmeden oturmak istiyordu. Uyumasaydı muhtemelen Miran onu şimdi hastaneden getiriyor olurdu.

Teyzesinin bakışlarını üzerinde hissederek basamakları bitirip oturma odasına yürüdü. Nehir ortalıkta görünmüyordu. Ağabeyinden saklanıyor olmalıydı. Oturma odasının kapısını aç-

tığında koltukta oturmuş dizlerini titreten görümcesiyle anında göz göze gelmişti.

“Ağabeyim indi mi?”

“Yok, daha inmedi.”

“Of odanıza çekilsenize, evde rahat gezemiyorum.”

“Eee zaten seninle konuştu. Karşısına çıksan ne olur?”

“Görünce gözlerini kaçırıyor, bakmıyor bana.”

Helin yanına otururken hüzünle nefesini koyuverdi. “Güvenini sarstık tabii.”

“Evet,” diyerek yengesine meşum bir bakış attı. “Sence hâlâ yanına gidiyor mudur?” Helin’in attığı dayağın ters etki edip ağabeyinin o kadına kapılmasından korkuyordu Nehir.

“Asıl bombaya hazır mısın?” Onunla çilesini çeken görümcisini hem de bu uğurda ağabeyinin güvenini kaybeden kuzenini bu bilgidен mahrum etmeyecekti. “Duruğun kabahat!” gazını alınca kapıyı kontrol etmiş, kimseyi görmeyince görümcesine sokulmuştu.

Sesini alçak tutmaya özen göstererek müjdeyi sabırsızca verdi. “Evlendiğimiz günden beri Miran o kadınla yakın bir temas kurmamış. Evet, yanına gidiyormuş ama düşündüğümüz gibi bir şey olmamış.”

Aldığı müjde nefesini kesti Nehir’in. Göz bebekleri hayretle büyüdü. “Yani.. yani.. onun söylediği her şey yalan mıydı? Leyal’in...”

“Evet,” diye sözünü kesti Helin.

“Ağabeyim mi söyledi sana?”

“Hayır, Yıldırım ile konuşurken duydum. Eğer o konuşmaları duymasaydım Miran ile şu an böyle iyi olmazdık, Nehir. Evet, yanına gitmiş ama benim de canım yansın diye yoksa evlendiğimiz günden beri ona dokunmamış.”

“Bu..bu demek oluyor ki ortada ihanet yok.” Mutlulukla el çırpın Nehir’in keyfi yerine gelmişti. Ağabeyinin öyle bir şey yapması gerçekten onu üzmüştü. Aldığı müjde ağabeyine olan hayal kırıklığını bütünüyle olmasa da yok etmişti.

“Bir nevi yok ama sonuçta onun yanına gitti, hemen öyle affetmek yok.” Şartını koyan Helin kocasına kapılıp yanından ay-

rılmak istemediğini Nehir'e çaktırsa aflık durumun olmadığını yüzüne vururdu. İkili beraber gülümserken Miran'ın gür sesini işittiler: "Helin!"

"Çağırıyor haşmetine kurban olduğum," diyerek Nehir'in imalı bakışlarını görmezden gelerek ayaklanıp oturma odasından çıktı. Neden çağırdığını merak ederek kocasının yanına kadar ulaştı.

"Efendim."

Miran karısına bakıp tebessüm etti. "Tuz yok sofrada, bir de şu suyu değiştirsene." Annesinin yanında hiç değişmediği koca profiliyle karısını yüceltirken Zana Hanım'ın öfkesini yerden yere vuruyordu.

"Tabii." Dolu bardakla mutfığa geçti Helin. Tuzlukla beraber suyunu değiştirip tekrar yanlarına döndü. Sofraya bırakıp, afiyet olsun dileğinde bulundu. Dönüp gitmek isteyişi kocasının kal işaretiyle yok oldu. Kalmak istemiyordu ama mecburi oturdu.

Zana Hanım Helin'i yok sayarak oğluyla sohbetine geri döndü. "Çiftlikteki bakımı ne zaman yapacaksın?"

"Bir hafta sonra başlarız, oraya mı gideceksin yine?" Pila-vından bir kaşık daha alan adam afiyetle çiğnemeye devam etti.

"Evet, eee gelin de geldi artık. Sinem ile Nehir orada kalmak istiyor. Sonbaharda orası çok güzel oluyor. Havası mis, temiz..."

"Bakım bitsin öyle gidin. Çünkü Mem ile Helin'i alıp İstanbul'a gideceğim."

Helin elinde duran peçeteyle uğraşıp katlarken kocasının söyledikleriyle kafasını ağır ağır kaldırıp Miran'a bakarken, Zana Hanım duyduklarını sindirmeye çalıştı.

"Ne İstanbul'u, Miran?" Aksi sesiyle oğluna sordu.

"Mem'i doktora götüreceğim. Biliyorsun, aylık rutinler. Birkaç işimin sözleşmelerini yenilettirdim, Helin karım olduğu için imzası gerekiyor." Önce İstanbul'da Mem'i doktora götürecekti. Helin ile de zaman geçirmek istiyordu. Kardeşinin çok sevdiği Karadeniz'i üçü beraber turlayacak, güzel bir tatil yapacaklardı. En önemlisi Mem için çok güzel moral olacaktı. Kardeşi karısını çok seviyordu.

“Hayırdır, tapuları karının üzerine mi yaptın?”

Helin’e bakıp göz kırpan Miran, “Düşünmüyor değilim,” diyerek annesinin sinirine bir fiske vurup harmanladı. Helin ise şaşkınlıkla sadece Miran’ı izliyordu. Odada tatil konuşmalarını duyarken iki kardeşin tek gideceğini düşünmüştü. Lakin Miran onu da götürmeyi planlamıştı.

Kocasını biraz olsun tanıyorsa imza meselesini sırf annesi karısına yüklenmesin diye ortaya sebep olarak sunmuştu. Bir çarpıntı oluşmuş, Miran diye teklemiştir.

Miran değişiyordu hem de çok güzel değişiyordu.

Yemeğini yiyen adam ellerini yıkamak için sofradan kalkıp yanlarından ayrıldı. Burnundan köpüren Zana Kara yeğenine öfkeyle püskürdü: “Hey maşallah hayat geline güzel, resmen gelin değil prenses almışız.”

“Teyze, gitmek isteyen ben...”

Zana Hanım gelininin sözünü kesti: “Gideceksin diye havalara uçuyorsun.”

Attığı iftira karşısında gözlerini sımsıkı yumdu kadın. Sevincini teyzesi boğazına dizmesin diye sesini dahi çıkartamazken lafını esirgemeyen, burnundan getiren bir kadınla baş ediyordu. Ne söylese kötü oluyordu zaten.

“Gitmemi istemiyorsan göndermezsin!” diye sertçe cevapladı Helin.

“Oğlumu peşine takmışsın. Neyine git demeyeceğim?”

Derin bir nefes alan Helin bağırmmamak için kendisiyle cebelleşti. “Gideceğimi...”

“Yemekleri de Nehir’e bırakıp odaya koşmuş uyumuşsun zaten!”

Miran yerine tekrar geçip oturduğunda annesinin hışımıyla duraksadı. Helin’e çevirdiği kara gözleri şaşkın ifadesini görünce yine annesinin ortalığı tozu dumana kattığına kanaat getirdi. Allah’tan elini yıkamaya gitmişti.

“İşimi yaptım, teyze. Sonra yemekleri yaptım. Nehir salata...”

“Gözlerimin içine bakıp utanmadan yalan söylüyorsun, bukê. Hiç yakışıyor mu?”

Genç kadın artık nasıl gideceğini bilmiyordu. Vesvese eden şeytana kendini teslim etse ortalığı yakıp yıkacaktı. Ancak sessiz kalmanın onun için ne kadar doğru bir hareket olduğunun bilincindeydi. Teyzesinin amacı belliydi zaten; Miran'ın karşısında annesine karşı yaptığı saygısızlığı göstermek.

“Yalan söylemiyorum, teyze.”

“Eve geldiğinde karın odasında değil miydi, oğlum?”

Miran suyundan bir yudum alıp, “Bu evde Helin'in tek görevi kocasına hizmet etmektir. Onu da gayet güzel yapıyor, dayê. Ben ondan memnunum. Ne bir saygısızlığını gördüm...” Ki bu biraz farklıydı. İkili kavga ettiğinde baya karşı karşıya geliyordu ama bu demek olmuyordu ki Helin'den memnun değildi. Karısından memnundu. Her şeyi olduğu gibi yapıyordu. Bir kadının kocasına yapması gereken her şeyi layıkıyla yapıyordu. Bu konuda asla şikâyeti olamazdı. “...ne de bana karşı olumsuz bir hareketini. Onu benim için aldık, benimle mutlu bir hayat sürsün diye. Eve iş yapsın, yemekleri yapsın diye değil. Madem Helin bunları yapacak, yarın çalışanlarını gönder. Kızların evi temizlerken, Helin yemekleri yapsın!” Kesin bir dille konuşan Miran onu sinirle izleyen annesine manidar bir bakış attı.

Bir kadına böyle yaklaşmak hoş değildi. Bir hizmetçi gibi davranmak ise hiç hoş değildi. Onun karısıydı Helin ve karısını ezdirecek adam hiç değildi o.

Ayağa kalkan Zana Hanım kara gözlerini önce oğluna sabitledi. Ardından Helin'e çevirip masaya hızla ellerini vurdu. Tekrar oğluna bakan yaşlı kadın öfkeyle tısladı: “Bu evde benim kurallarım geçer, Miran Ağa! Senin sorumlu olduğun yerde sözün geçer.”

“Sorumlu olduğum kişi sensin, dayê... Kız kardeşlerim, Mem, çalışanlarım ve karım! Bu da demek oluyor ki söylediklerim yapılacak.”

Zana Hanım cevap vermek yerine Helin'e döndü. “Oğluma ne yedirdin ne içirdin bilmiyorum ama...” Miran'a baktı. “Kendini toparla, Miran. Helin de toparlasın yoksa bu evi size cehennem ederim!” Öfkeyle yerinden kalkıp giderken gelinine, “Utanmaz!” dediğini ikisi de duydu. Maksudı zaten duyurmaktı.

Helin ağlamamak için dudaklarını ısırırken yutkundu. “Bana utanmaz, dedi.”

“Dünyaca bilinen bir söz vardır, Geşa.” Karısının çenesini okşarken gülümsedi. “Utanmıyorsan istediğini yap!”

“Yani?”

“Yani utanmaz bir kadın olsan bu evde istediğin her şeyi yapar, ne edep ne adap der, umursamadan edeceğin her şeyi ederdin. Ama sen nerede nasıl oturacağını bilen akıllı bir kadınsın!” Karısının annesine dayandığını, çoğu yerde sessiz kaldığını biliyordu. Ekmeğini önünden alan annesinin vicdansızlığına şahit olduktan sonra karısını suçlayacak bütün sebepleri ortadan kaldırmıştı.

“Akıllı olmam teyzeme yaramıyor. Kusura bakma ama canıma okuyacak. Senin de canıma okumanı istiyor.”

“Şiddet kadını eğitmez, Geşa. Şiddet kadını canileştirir. Üslubun yerinde olduğu güzel bir konuşma kadını miskinleştirir. Bu sadece kadınlar için de geçerli değil.”

“Herkes senin gibi düşünmüyor.”

“Bu da dünyanın kanunu.”

Dudaklarını büzdü kadın. “Seninle tatilden döndüğümüzde burnumdan getirecek.” Çiftliği nasıl zehir etmişse İstanbul tatiline gittiğine de bin pişman ederdi.

“Merak etme, biz dönmeden onu iki haftalığına çiftliğe gönderirim, o zamana kadar unuttur.”

“Teyzem bana olan nefretini unutmaz.”

“Unuttur, unutacak!”

Zana Kara'nın unutmayacağı ve unutturmayacağı gazap dolu günler geçmişti. Teyzesinin kalpsizliğine maruz kalan Helin'in bütün çıkış yolları kapanmıştı. Öyle ki annesiyle konuştuğu bir gün telefonu kapatmasını isteyip kahve yapmasını söylemişti. Kısmi felç geçirmiş, yaptıklarına akıl sır erdirememişti.

Kızı Nehir de artık annesini tanımadığını söylüyordu.

Ayakta kalmasını sağlayan tek güç Miran idi. Son üç gündür eve gelme de geldiği diğer günlerde Helin ona sarılıp güç ka-

zanıyordu. Her gün ayağa daha sağlam basmasını sağlayan kocasıydı. Teyzesi de o ayağını kırıp kocasına geri gönderiyordu.

Banyodan çıkan kocasına havlusunu uzatan kadın, yüzünü kurutan kocasını hasretle izledi. Onu özlüyor ve bununla baş edemiyordu.

“Çıkacak mısın tekrar?” İnce sitem barındıran sesiyle sordu.

“Hayır, çok yorulдум, dinleneceğim.”

Üç gündür aralıksız, eve gelmeden çalışıyordu. Çiftlikte kaldıkları için işlerinin hepsi birikmiş, tüm toplantılarını yeniden yapmak zorunda kalmıştı. En önemlisi İstanbul’a gidecekleri için arkasında iş bırakmak istemiyordu.

“Çay getireyim mi sana ya da kahve ister misin?”

“Biraz sonra içerim, önce dinlenmem gerek.”

Yatağa uzanarak yorgun nefesini verdi. Kolunu gözlerine siper ederek dinlenmese seansını başlattı. Bugün fazlasıyla yorulmuştu. Bitmek bilmeyen toplantılar, tarlada çıkan sorunlar onu yormuştu. Seansı tek başına yürütmek hoşuna gitmediğinden özlediği kadını yanına çağırdı: “Yanıma gel.” Cümlesi bittiğinde yatakta kıpırdanma oluştu. Dudağının kenarı kıvrıldı.

“Özledin mi?”

“Sen özlemedin mi?”

Kelime oyunu yapmaya bayılıyordu bu kadın. Miran oyunbaz yanını seviyordu. Güldürmeyi sağlaması yetiyordu her şeyden öte. Gözüne siper ettiği kolunu çekerek yanına uzanmak için dizlerinin üzerinde emekleyen kadını bileğinden yakalayıp dengesini kaybederek yatağa sırt üstü düşmesini sağladı.

Ani bir hareketle üstüne yuvarlanan adam, kadının bileklerinden sıkıca tutarak başının üstüne kadar sürükleyerek sabitledi. Gıkı çıkmayan kadını kısıkcı altına almış olmanın rahatlığıyla acımasızca gülümsedi.

“Özledin mi?” Kafasını eğip yüzüne üfledi. “Özlemedin mi?”

Yüzüne üflediği nefesi, boğuk sesi, acımasız gülüşü kadını gafil avladı. “Özledim.” Nefes nefese itiraf etti.

Erken teslim olmasına sevinen adam öpücüğünü almak için atağa geçti. Ne yazık ki telefon sesi bütün hevesini kırmıştı.

Gözlerini kapadı. “Şansım bugün benimle dalga geçiyor.”

Helin gülümserken geri çekilen adam komodinin üzerinde duran telefonunu aldı. Arayanın ismini gördüğünde kaşları istemsizce çatılmış, vücudu donukluk yaşamıştı.

Telaşlandı Helin. “Kim, Miran?”

“Mahsum,” dedi sadece.

Onunla beraber Helin de şaşırıldı. Mahsum kocasıyla tüm ilişkisini kesmişti. Bu vakitte araması hayra alamet değildi. Helin donuklaşan kocasının koluna dokundu.

Dokunuşun etkisiyle kendine gelen Miran, karısının üzerinden kalkarak yataktan çıktı. Israrla çalan telefona cevap verdi.

“Mahsum?”

“Her zaman buluştuğumuz yere gel.”

Aylar olmuştu her zamanki yerde Mahsum ile yan yana gelmenin üzerinden. Aylar olmuştu eski dostuyla bu kadar sık görüşmeyeli. Besbelli bir sıkıntı vardı fakat sıkıntının neresi Miran’ı bağlıyordu?

Sesi oldukça kötü gelen eski dostuna yetişmek için gazladığı araba nihayet varmıştı. Arabayı park ettiğinde telaşla bir uçtan bir uca soluksuz adımlarla yürüyen dostunu tedirginlikle izledi. Miran ona bir şey olmasından korktu. Arabadan indiğini fark eden Mahsum’un yanına iki adım daha atmadan adam üzerine doğru yürüdü. Yakasına sarılan dostuna ne olduğunu soramadan kızarmış gözlerle bağırışına maruz kaldı.

“Bana gerçekleri ne zaman anlatmayı planlıyordun, Miran!” Sesi boş arazide gümbür gümbür yankılandı.

Miran hiçbir şey anlamadı, anlamsızca deliren dostuna baktı. Mahsum hiç iyi görünmüyordu. Kan çağına dönmüş gözleri telaşını fitilledi.

“Ne gerçeği, Mahsum?”

“Ne gerçeğinden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun.” Otoritesini kaybetmiş, dostunun yakasına yapışmış adam tükürürcesine bağırdı. “Neden sakladın lan benden?”

“Oğlum ne gerçeğinden bahsediyorsun?” Israrla tekrarladı sorusunu Miran. Mahsum’un ellerini yakasından çekip itti. “Bak, Azra konusundan bahsediyor...”

Mahsum sözünü keskin bakışlarıyla kesti: “Ciwan’ı senin öldürmediğin gerçeğinden bahsediyorum!”

Miran yanlış duymadı. Duyduklarını sindirmeye çalıştı. Cümle beyninde bir kez daha yankılanıp balyoz yemiş etkisi yarattı.

Ciwan’ı senin öldürmediğin gerçeği...

Ne demekti bu? Mahsum ya onunla dalga geçiyordu yahut kafası güzeldi. Miran neredeyse yılını dolduracağı dostunun ölümüne sebep olup vicdan azabıyla çürürken dostunun buraya çağırıp yarasınıdeşmesi olacak iş değildi.

“Anlamadım?” derken yüzündeki şaşkınlık ifadesi kızgınlığa dönüştü. “Oyun mu bu? Tepkimi mi ölçüyorsun, Mahsum?” Sesi bakışları kadar kızgınlık taşıyor, göğsü inip kalkıyordu.

“Asıl oyunu sen bize oynadın. Ulan Ciwan’ı vuran sen değilmişsin. Neden söylemedin bana?” Elleriyle saçlarını karıştırıp öfkesini durdurmak için kendini dinledi. Lakin öğrendikleri durmasını engelliyordu. “Neden hepimize sen öldürmüşsün gibi gösterdin ulan, neden yaptın bunu?”

Kendini kaybetmişçesine bağırarak dostunu ne dese sakinleştiremiyordu Miran. Sakin olursa kalbi umutla yeşeren Miran’ı aydınlatacaktı. Bu nasıl olabilirdi; Mahsum’un omzuna dokunup onu durdurmaya çalıştı.

“Mahsum olan oldu, bu da nereden çıktı?”

“Ciwan... Ciwan’ı öldüreceğin gece... Adamını arayıp vazgeçtiğini söyledin... Başkalarının da orada olduğunu ve Ciwan’ı onların vurduğunu söylemedi mi sana?” diye hışmıyla bağırarak Mahsum. Sakin kalacak hiçbir sebep bulamıyordu kendisine.

Miran’ın aklını başından alan bir tokat daha yüzünde soru olup patladı. Mahsum’u iyi dinlediğinden emindi ama iyi anladığından o kadar da emin değildi. Hayır manasında kafasını salladı. “Hayır.. söylemedi ben...” Yarım yamalak konuşması duyduklarının ağırlığından olsa gerek, yarısında kesilmişti. Bu gerçek miydi?

“Miran, adamın sana yalan söylemiş!”

Balyozu alıp kafasına vursalar canı bu kadar yanmazdı. Muhtemelen direkt beyni dağılıp öleceği için acının adını sanını bile unutturdu.

“Ben...” Sıkışan ciğerlerini gecenin karanlığı doldurmuştu. Nevzat ona yalan söylemişti. Nevzat’a dur emri vermişti ve öldürmediği halde ona yalan söylemişti. Toparlanarak söze girdi Miran.

“Adamımı aradığımda bana vurdum demişti. Tamam, vazgeçmiştim. Ne olursa olsun yapamayacağımı anlayınca dur emri verdim ama bana geciktigimi belirtmişti.”

O zaman Ciwan Hezeroğlu’nu öldüren kimdi?

Mahsum şokunu hâlâ atlatamayan dostuna hızlıca sarıldı. Öldürmeyenin Miran olduğuna sevinmişti. En azından Miran vazgeçmişti. Yeltenmişti ama vazgeçmişti. “Onu öldüren sen değildin, Miran. Adamın senden korktuğu için öyle dedi. Onu vuran sen değildin. Ciwan’ı öldüren sen değildin.”

Dostunun söyledikleri beynini talan etti Miran’ın.

“Sen nereden biliyorsun? Kim.. kim.. onu öldüren...”

Gerçekleri sindirmek için bekledikçe Mahsum’un konuşması güçleşiyordu. Hayatı boyunca bu kadar şaşırmamış, ne kelime edeceğini şaşırır olmamıştı. Sevinçten oturup ağlayabilirdi. Amma velâkin Ciwan’ı öldüren kimdi, bunu bilmeliydi.

Mahsum, adamı çekip arabaya bindirdiğinde sesini çıkarmadan kabul etmişti. Konuşacak gücü kendinde bulduğunda ilk sorusunu yöneltmişti. İlk ve en önemli soruyu.

“Kim yapmış peki?” diye yutkunarak sordu. Gelecek ismi duymaya hazır mıydı bilmiyordu.

“Bize uyuşturucu kaçakçılığı yapalım diyen o piç herif yapmış.” Dostunun kararan gözlerine bakıp kafasını salladı. “Evet, Osman Timur.”

“Neden?” diye burnundan soludu.

“Hatırlıyorsan teklifini üçümüz de reddetmiş, malların satışına engel olacağımızı söylemiştik. Kabul edememiş piç herif. Üçümüzden birini öldürmeyi planlamış o vakit.” Yeni öğrendiği gerçekleri bir kez daha anlatmak Mahsum için kolay olmuyordu.

Ciwan Hezeroğlu uyuşturucu kaçakçılığına evet demediği için kurban gitmişti.

Miran gözlerini yumdu. Akmaya hazır bir gözyaşı kendini salıvermişti. Eğer Osman dostunu öldürmeseydi o zaman o da vazgeçtiği için öldürmemiş olacak, bugün dostu düşmanı olarak yaşıyor olacaktı.

“Neden, Ciwan?”

Miran’ın kısa soruları, güçsüz çıkan sesi Mahsum’u kahretti. “Ciwan’ın evlendiği günün sabahında mesajı yollamış; *ya sen teklifi kabul edersin ya da düğünü zehir ederim*, diye. Ciwan pek ciddiye almamış. Önce onu vurdu. Berçem’e sıktırdığı kurşun Barzan önüne atladığı için onu kurtarmıştı.”

“Barzan biliyor mu?”

“Hayır.”

“Sana kim anlattı?”

“Raber Ağa.”

“O nereden biliyor?”

Mahsum da Miran kadar yorgundu. Kalbindeki ağırlık dostundan yana hafıflemişse de düşmanın kahpe kurşunu onu da vurup ölümden beter etmişti. Miran yapmamıştı ama Osman’ın kurşunu dostunu almıştı.

“Her şeyi biliyordu. Barzan ile Berçem’in evliliğini bunun için hemen aceleye getirmişti. Osman, Berçem’i de öldürecekti. Çünkü senin Berçem’e olan zaafını biliyordu.”

Yumruğunu nereye koyacağını bilemedi Miran. Kararmış göz bebekleri acıyla bakıyordu. “Yani?” diye sordu. Sadede gelsin, her şeyi açıkça anlatsın istiyordu.

Mahsum bir sigara yaktı. Miran’a ikram etmiş, dostu reddetmişti. “Eğer Berçem dayısıyla gitseydi sen yine Berçem’in peşine düşecektin. Osman da senin peşine düşecekti. Bir nevi Raber Ağa seni de korumuştı.”

Osman, Miran’ın Berçem’e olan zafını bildiği için Berçem’i kaçırarak ve Miran’a karşı kullanacaktı. Raber Ağa bunu bildiğinden Miran’ı da korumak için hemen Barzan ile Berçem’i evlendirmişti. Raber Ağa başından beridir her şeyi bilip canları

pahasına saklamıştı. Oğlu bu uğurda toprak olmuştu. Geriye kalanların canını korumak için de sessizce Osman'ı durdurmuştu.

"Osman piçi her şeyi göze almıştı. Raber Ağa mesaj gönderdi. Rahat durmazsa devreye gireceğini söyledi ama Osman da durmadı tabii. Kana susamış it gibi Alaz'ı diline doladı."

Raber Ağa Osman'ın işlerine çomak sokmuş, projelerinin durmasına sebep olmuş, çok kere polis ve jandarmayı devreye sokmuştu. Alaz ile tehdit edilmesi bu sebeptendi. İşleri mahvoldukça Hezeroğlu ailesinin canına kast etmeyi göze almıştı.

Miran burun kemerini sıktı. Uyuşturucu için herkesin canına kast etmeye ant içmişti Osman. "Neden..neden bize söylemedi? O piçi öldürecektik. İnan ki bunu onun yanına bırakmayacağım."

"Elbette kalmayacak."

Kafasını koltuğun başlığına yaslayarak gözlerini sıkıca kapattı Miran Kara.

Mahsum ilk haberini aldığı anda ne kadar öfkelenip Miran'a çatmak istemişse de Raber Ağa onu durdurmuştu. Şimdi her şey netlik kazanıyordu. "Berçem, Barzan ile evlendikten sonra hiç onların evine adamlarını gönderip Berçem'i korkuttun mu?" O zaman inandığı gerçek şimdi koca bir yalansa da Mahsum bilmek diye sormuştu.

Yeni bir şaşkınlık dalgası Miran'ı ele geçirip tepetaklak etti. "Hayır," diye kükredi. "Tamam, ulan Ciwan'dan sonra unutmak kolay olmadı. Kaç yılını aldı o kadının sevdası. Ciwan'ı onun uğruna öldürdüğümü kabullendikten sonra vazgeçmeye çalıştım."

Mahsum zehirli dumanı camdan dışarı üfledi. "O zaman Barzan'ın evine gidenler onun adamıydı. Barzan'ı korkutmaya çalıştılar. Ciwan'ın ölümü de senin üzerine kaldığı için onu da sen yapmışsın gibi gösterdiler."

Miran kafasını salladı. "Ben yapmışım gibi göstermelerine gerek yoktu zaten Barzan'ın ilk şüpheleneceği bendim. Üzerime saldırıp kan çıksın diye ortaya bir sebep çıkardılar."

"Evet," diyen Mahsum derin bir iç çekti. "O gün Barzan ile karşı karşıya gelip silahları çektiğinizde, neden *Berçem benim olacak*, dedin?"

“Konuşmadaydı sadece. Berçem’in karşısına çiftlikte çıktığımda o zaman yine onun için çarptı kalbim. Benden nefret ettiğini gördükten sonra bir yanımlı onu almak istediysen de diğeryanımlı reddetti. Kolay olmadı ama Berçem bende o saatten sonra bitti. Ondan sonra zaten silahları çektik kıymetli dostunla. Barzan’ın canını yakmak için demiştin. Ama Berçem, Barzan’ın olmasaydı yine alamayacaktım.”

“O zaman gayet ciddi görünüyordun,” dedi Mahsum, sesinde hoşnut olmayan bir tını vardı.

“Barzan beni öldürmek için gelmişti. Elbette kanına dokunacaktım.” O zaman öldürölseydi çektiğı vicdan azabından da kurtulacaktı.

“Herkesen bir piç gibi davrandın!” Küfredercesine çıktı Mahsum. Sakin konuşmaları aniden yükseliyordu.

“Ciwan’ı öldürtmüştüm, Mahsum. Kendimden nefret ediyordum. Herkesin benden nefret etmesini istedim.”

“Herkes nefret ediyor,” diye yüzüne vurdu apaçık.

“Kolay mı sanıyorsun o vicdan azabıyla yaşamak? Kafamı her gece yastığa koyduğumda vicdan azabı çektim. Yaptığımın hata olduğunu kendime hatırlattığım her defasında Hezal anneden, Raber Ağadan utandım.” Aylar sonra Hezal anne demeye dili varmıştı. Hezal Hezeroğlu öğrendikten sonra artık ona düşmanca bakmazdı. “En önemlisi ne, biliyor musun? Dostumu öldürdüğüm için karımın benden nefret edeceğini düşünmüştüm. Ya da benden korkmasını, kaçmasını...”

“Helin...” dedi Mahsum derin sesiyle. “Güneşin kızı, derdin ona.”

Gülümseyerek kafasını eğen Miran evet anlamında kafasını salladı. “Canıma okuyor.” Korkmadan başkaldıran güneşin kızıydı o kadın.

“Leyal’i dövmüş duyduğum kadarıyla,” diyerek gizlice gülümsedi Mahsum. Miran’ın hakkından gelen bir oydu.

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordu Miran.

“Bilirim ben,” diye kestirip attı. Barzan sayesinde öğrenmişti. Miran kadar Barzan da Miran’ın hayatını kontrol ediyordu. Ağa-

beyinin intikamını almadan rahat durmayacaktı. Bunun için Miran'ın her adımını kontrol ediyordu. Gerçi gerek kalmamıştı artık.

"Haa.. Barzan söylemiştir."

Cevap vermeyerek konuyu değiştirdi Mahsum: "Seni evlenmeden önce Ciwan'ın mezarı başında gördüm."

Yakalandığından habersizdi Miran. "Birkaç kere gittim, evet."

"Ne yaptın orada?"

"Özür diledim..."

Huzurlu bir nefes verdi Miran. Ciwan'ın ölümü ne kadar kahrediciyse de onu öldürenin kendisi olmaması kalbini huzura erdirmişti. Ferahladı Miran Kara. Kalbinin üstündeki kara şimşeklerden kurtulmuştu.

Mahsum ile saatlerce süren bir sohbet tutturmuşlardı. Mahsum, eskisi kadar çok yakın değildi ama bu bile ona yeterdi. Suçlu değildi. Kimse bilmeseydi o biliyordu artık.

Yarın ilk işi cezaevine gidip Nevzat ile konuşmak olacaktı. Neden böyle bir şey yaptığını öğrenmeliydi. Onun adamı sadıktı. Nasıl olur da öldürmediği halde öldürdüm diyebilmişti. Vardı bir oyun ve Miran'ın bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Konağın karanlık görüntüsü gözlerini kolundaki saate kaydırmıştı. Gecenin biriydi. Herkes uyumuş olmalıydı. Geşa'nın uyumuş olacağı fikrine kapıldı. Mutlulukla odasına doğru yürüdü. Bir an önce Geşa'nın yanına gitmeli, ona sarılarak uyumalıydı. Ona son zamanlarda mutluluk veren tek kadına sığınmalıydı.

Kapıyı açıp içeriye girdiğinde pencerenin kenarında onu bekleyen karısını gördü. Hâlâ uyumamış, onu bekliyordu.

"Geşa..."

Derine dalan kadın kocasının sesini duyunca irkildi. Oturduğu yerden kalkarak Miran'a koşar adımlarıyla vardı. Sağ salım eve varmıştı. Sıkıca kocasının boynuna sarıldığında kocasının öpücüğünü saçlarında hissetti. Akli çıkmıştı gelişini beklerken.

"Şükür geldin!" derken sesine korkusu yansımıştı.

Cevap vermek yerine Helin'i kendisinden iten adam dudaklarına sarıldı. Anında karşılığını alınca karısına daha sıkı sarıldı. Mutluluğunu ilk kadınıyla paylaşmak istemiş ve paylaşmıştı.

Geri çekildiğinde çocuk sevinciyle karısına gerçeği itiraf etti: “Ciwan’ı vuran ben değilmişim, Geşa!”

“Nasıl?” Kocasından sonra çok geçirme evresine Helin geçmişti.

“Benim vazgeçtiğim esnada düşmanımız oradaymış. Üçümüzden birini vuracaktı ama o gece Ciwan’ı seçmişti. Ben değilim. Dostumu öldüren ben değildim. Sana söylemiştim değil mi? Sana vazgeçtiğimi söylemiştim.”

Küçük bir çocuk gördü karşısında Helin. Buğulanmış gözleriyle sevdiği adamı acı içinde izledi.

“Benden nefret etmiyorsun değil mi? Dostumu öldüren ben değilim.”

Sorusunu aldığı anda alt dudağını ısırarak kafasını salladı Helin. “Senden nefret etmiyorum.” Bir kez daha kocasına sarılan Helin tüm şefkatini ona vermeye çalıştı. Aklına takılan soru hep buydu. Cevabını bilse de asla bitmeyecek sorunlardan biri de buydu. Her şey bitmişti. Helin şokunu atlatamasa da kocasının sevincine birebir ortak oldu.

“Sen suçsuzsun, Miran.”

Rahat bir nefes aldı Miran.

Helin geri çekildi, onu mutlulukla izleyen kocasının umutlu gözlerine baktı. Alt dudağını ağzının içine alarak ısırarak kadın, kocasının yakasından tuttuğu gibi kendine çekip dudağını öptü. Kocasını öpücüğüyle talan etti. Talan olmaktan ziyade hoş olmuştu Miran Ağa.

“Bana bunlarla gel, Geşa... Utangaç kadın sevmem!”

“Cesur seversin?”

“Senin cesaretini seviyorum mesela.”

“Beni peki?”

“Zaman seni bana veriyor işte.”

Geşa umutla kanat çırpmağa istedi.

Miran Kara o uçmadan kalbine dokundu.

“Gördüğüm kalp gerçekse sevmek bana emirdir, Geşa!

“Eğer sevmezsen o da kalbinin ayıbıdır!

Bölüm 21

Bilinmeyenler Saati

İnsanoğlunun kırılma noktası vardır. O kırılma noktasına parmak basıldığında içinizden sert bir küfür savuruyor ve hiçbir şeyin düzelmeyeceğini o an anlıyorsunuz.

Berçem, küfrü bastığı o ince huduttaydı. Günlerdir uzaklığını bir hazine gibi koruyan Barzan Hezeroğlu'yla kırılma noktasına gelmişlerdi. Çocuk sevincini herkesle deli gibi yaşarken, kocası baba olmanın sevincini içinde yaşıyordu. Karısıyla sevincini paylaşmak yerine tek başınaydı. Durumu Azra'ya bağlar olmuştu. Belki de Azra'yı görmesi öldürdüğünü sandığı duyguları hortlatmış, onu pişman etmişti. Hamile karısından bu yüzden uzaklaşıyordu. Berçem uzaklaşmasın diye yanına gitmek istemişti ancak bebeğinin sevincini onunla paylaşamayınca vazgeçmiş, kocasını kendisiyle baş başa bırakmıştı.

Kocasının uzaklığını eski sevgilisine bağlayan kadın, karısının ağabeyini özlediğini düşünen adam. Çıkamaz bir sokağa düşmüşlerdi. Duvarın önünde Barzan duruyorsa arkasında Berçem duruyordu.

Kendini yormasına izin vermeyen kaynanası odasına göndermişti Berçem'i. Hazırlanan meyve tabağını alarak odasına girdi

Berçem. Yorgunlukla yatağına oturup kucağına bıraktığı meyve tabağından bir dilim elma alıp sırdı.

Gözleri etrafı boş boş tarayan kadının eli karnına doğru bir yol çizip henüz belirginleşmemiş karnı okşamıştı.

“Bugün seni tanıyalı bir hafta oluyor,” diyerek söze girdi. “Şu an nasıl bir şeysin bilmiyorum ama çok güzel olacağına şüphem yok. Babana benzersen senden güzeli olmayacak benim için.”

Gülümsedi, kızgın olsa da özlediği adama benzemesini istiyordu.

“Gerçi babana...” Konuşması odanın açılan kapısıyla yarım kalmış, kafasını kaldırıp gelene bakmıştı. Bu saatte Barzan’dan başka kimse gelmezdi. Kapıyı kapatan kocasının kendisini görmezden gelerek yüzünü çevirmesi karşısında hududu geçip noktayı kırdığını hissetmişti.

Berçem’i görmezden gelmesi kolay olmasa da yine güç bela başarabilmiş, banyoya doğru yürümüşü Barzan. Girmeden önce Berçem’in meyve tabağıyla ayaklanıp kapıya doğru yürümesi Barzan’ın kaşlarını çatmasına sebep oldu. Nereye gidiyordu bu kadın? Kapı kulpuna dokunan elleri adamı meraklandırdı.

“Berçem nereye?”

Kaşlarını çatan kadın bedenini sabitleyerek kafasını omzunun üzerinden nereye sorusunu soran kocasına çevirdi. “Sen beni gördün mü?” Alayla gülerек sorup cevabını kocasını yormadan verdi. “Hayır, odaya girdiğinde olmadığımı hissettirdin de.”

Yeni bir kavga dalgası geliyordu.

“Saçmalama, Berçem.” Yüzünü ekşitip bir adım daha banyoya ilerledi adam. Karısıyla kavga etmekten kaçınıyordu ama belli ki Berçem durmayacaktı.

“Saçmalamak mı?” Berçem aniden öfkelenerek yükselen sesiyle tepkisini koydu. “Ben mi saçmalıyormuşum?”

“Geç yatağına!” emrini vererek tartışmayı kendince sonlandırdı Barzan.

“İstemiyorum,” diyerek başkaldırdı Berçem. “Ha sana müjdeyi de vereyim Barzan Ağa; uzun bir süre odana gelmeyeceğim. Seni, görmek istemediğin benden kurtarıyorum, gözün de aydın

olur.” Meydan okuyan öfkeli ifadesi tehlikeye büründü. Barzan Hezeroğlu o kırılma noktasına çoktan basıp yerle yeksan etmişti.

Kapı kulpundan çekmediği eli kapıyı açmaya davrandığında kocasının sorusu engel oldu. “Çocuk gibi davrandığının farkındasın değil mi?”

Elindeki meyve tabağını bir hışımla odanın ortasına fırlattı Berçem. Barzan’ın yüzüne fırlatmış gibi olmuştu ki umursamadı. “Barzan sana söverim!”

Yüzüne fırlatılan tabağın odanın ortasında kırılıp meyvelerle bir tarafa dağılışının şaşkınlığını üzerinden daha atamamışken söveceğini pervasızca söyleyen karısının şokuna uğramıştı Barzan.

Berçem’in öfkesini çözemeyecek kadar kendini unutmuştu. Gözleri kırılan tabaktan karısına kaydı. Yeşil gözleri derininde hayal kırıklığı yaşasa da üstünü kapatan şaşkınlıkla karısına sabitledi. Ekseriyetle sessiz kalmıştı. Sessizliğin içinde sürüklen-dikçe toparlanmak istediye de beceremedi. Ondan ziyade dağı-lan kadınıydı.

“Kadın... Sen iyi misin?”

Soruyu almasına gerek olmayacak kadar kötüydü. Kötü ol-masında etkin rolü oynayan kocasıydı. Dolayısıyla bu soruyu sorması çok gereksizdi. “Ne o, eski sevgilini görünce karını mı unuttun? Kalbin tutkunu olduğun Azra Hanım için yeniden mi çarptı?”

Allah insanı şaşırtmasın deyimi durumlarına cuk oturuyor-du. Pes dedirten karısına bakarken artık şaşırma seviyesi kaç-a katlanacak düşüncesine kapılmaktan geri durmadı adam. Yanlış duyduğuna inanmak istedi. Kulakları ona oyun oynuyordu. Karı-sı bunu söylemiş, düşünmüş olamazdı.

Pimi çekilmiş bomba gibiydi Barzan Hezeroğlu. Hayal kı-rıklığına uğratan kadına ağır adımlarla yürüdü. Koca oda dar ge-liyordu. Koca oda Barzan Ağanın sıkışan yüreğini söküp atma isteği uyandırıyordu.

“Sen bana güvenmiyor musun?” Yanına vardığı kadına yö-nelttiği soru sadece sorudan ibaret değildi. Bütün hayal kırıklığı-nı içinde barındırıyordu.

Berçem konunun dışına çıkmasından ötürü rahatsızlık duydu. Güvenine dair bir problemi yoktu. "Konumuzun güvenle alakası yok. Beni görmezden gelmen, çocuk sevincini..."

"Kes!" diye gürlledi Barzan. "Bana güvenmiyor musun sen?"

Berçem sertleşmiş sesiyle ikaz etti. "Bana bağırma!"

"Soruma cevap ver."

Berçem sadece onu izledi. Cevap bekleyen bakışlarına bir müddet baktı. Güvenin olmadığı evlilik bitişe doğru seyir alırdı. "Benim sana karşı bir güven problemim yok, ben sana hep güveniyorum. Ama senin benimle bir derdin var ve onu çözemiyorum. Sen de hiç yardımcı olmuyorsun." Eliyle kendini işaret etti. "Bir şey mi söyledim sana farkında olmadan? Seni kıracak bir şey mi söyledim?" İhtimalleri düşünmekten yorulmuştu. "Dayıma duyduğun nefretin bana da mı bulaşıyor? Ne oluyor, Barzan? Aklımı kaçıracağım artık!"

Güveni vardı en azından. Hayal kırıklığı yok olurken ciğerini yakan ateş harlanıyordu günden güne. Şimdi konuşmazsa Barzan'ın karısına inancı tamamen kırılacaktı.

"Sorun ağabeyim..." diye tısladı. "Sorun ağabeyime olan özlemin. Kahretsin Berçem avluda, sabahın köründe Ciwan'a olan özlemini dile getirmen sorun!" diye çıldırmış gibi bağırdı. Gözlerinin beyazı kılcal damarların kızarıklığına büründü. Âdeta şimşek olup Berçem Hezeroğlu'nun gözlerine çakıyordu. İki elini ensesine yaslayıp kafasını eğdi. Kafasını tekrar kaldırdığında onu dehşetle izleyen Berçem'i gördü. "Günlerdir aklımı kaçırarak üzereyim. Ağabeyimi seven karımı düşünmekten şu kalbime sıkıma az kaldı. Ulan akıl kalmadı." Yaralanmış kalbi daha fazla kaldıramayacaktı.

"Sen..." diye eli kalbini yokladı kadının. Elektrik çarpmışa döndü. "Barzan?" Yere düşmemek için kapiya tutundu. Masumane özlemini kocası yanlış anlayarak başka bir boyuta taşımıştı.

"Her şeyi duydum; yanına gelmek istemedim, sana dokunmak istemedim, seni kendime haram kıldım." Güven problemi olsa bu kadar parçalanamazlardı. Barzan Ağa karısını çekip koparıyordu. Gelincik'i dalından kopardı.

“O..o...” Kadın konuya nasıl gireceğini bilemediğinden konuşmayı da beceremedi. Kemiğinden kırmıştı Barzan. Ağabeyimi seviyorsun diyordu. Ne kadar acımasızdı.

“Ciwan... o... benim hayatımda hep vardı, Barzan. Beni koruyan adam oydu. Her zaman yanımdaydı. Yıllarca beraberdik. Gece gündüz birbirimizi gördük. Rahmetli kocam olmasaydı ya da beni... beni seven adam olmasaydı yine özlerdim onu. Bana evinin kapısını açan adamı, beni koruyan adamı unutabilmem kolay mı?” Sesi sert, bakışları alay taşıyordu. Düşünmeden, sormadan, sorgulamadan duyduğu bir cümleyle kendince hükümler veren kocasına kınayarak baktı.

Barzan, bakışlarını karısından çekip odanın herhangi bir ucuna çevirdi.

“Ve o...o benim evlendiğim adamdı. Onu özlediğim için bana kızmaya hakkın yok, tamam mı? Senden önce o vardı. Hiçbir şekilde onu özlediğim için beni suçlayamazsın. Ciwan’ı sevseydim ne yapacaktın?” diye sorunca Barzan hiddetle kendisine döndü.

“Benim de merak ettiğim bu...” Çatık kaşları altında yeşil gözlerini kısıyor, tehlikeli ifadesini keskinleştiriyordu. “Bahsettiğimiz adam benim ağabeyim.” Söylerken duraksama yaşayan adamın ciğeri yanık kokusuyla doldu.

Barzan ne kadar kabul etmiyorsa Berçem o kadar bastırıyordu. “Bahsettiğimiz adam benim yüzümden ölüme giden, benim için ölümü göze alan adam, Barzan. Bırak da özlerken buna ben karar vereyim!”

“Sen onu severken sana gelmeyi doğru bulmuyorum, Berçem tamam mı?” Nasıl yapabilirdi böyle bir şeyi? “Vicdanım izin vermiyor.” Kalbi Berçem için atıyorduydu da beyni dur diyordu. Ciwan’ı seviyor düşüncesi tekrarlanıp duruyordu.

“Sana evvelinde de söyledim. Hiçbir zaman Ciwan’a kalben bir şey hissetmedim. Ama onu seviyordum. Bir arkadaş gibi seviyordum. Ailem gibi seviyordum. Onun dışında hiçbir duygum yoktu.” Kınayan bakışları kocasını altüst etti. “Ama sen duyduklarınla kafanda saçma sapan şeyler ürettin. Kaç gündür benden uzaksın.” Gazını alamayıp düşüncelerinin kızgınlığıyla bağırırdı.

“Kahretsin, çocuk sevincimizi bile doğru dürüst yaşayamadık senin yüzünden.”

“Kolay mı sanıyorsun, ulan?” Barzan aralarındaki farkı kapatarak dibinde bitti. “Kolay mı sanıyorsun senden uzak kalmayı, istediğim çocuğun sevincini seninle paylaşmamayı?” Göğsüne pat pat vurdu. “Gel şu çürüyen ciğerlerime bak. Dokunsan yanacaksın, kolay mı sanıyorsun!”

Berçem, onu affetmeyecekti. “Yazık, Barzan... Gerçekten çok yazık!” Yanmaya mahkûmdu adam ve Berçem yansın istedi. Aşkını hiçe sayıp duyduklarından çıkardığı anlamlarla ikisine eziyet ettiği için yanmaya mahkûmdu Barzan Hezeroğlu. Nitekim onun kadar Berçem de yandı.

“Siz erkekler hiçbir zaman kadınlar kadar güzel sevmeyeceksiniz ya, benim içim ona yanıyor.” Kocasını kendinden iterek kapıyı açtı. Kapıyı kapatırken kocasının hırıltısını duydu.

“Şu dünyanın düzenine sokayım!”

Söve söve kapıya bakan kadın kafasını çevirdiğinde ıslanmış kirpiklerinin arasından kendisini endişeyle izleyen bir çift göz gördü. Şefkatine ihtiyaç duydu. İhtiyacını gidereceğini bildiği kadının kollarına varıp sıkıca sarılarak kafasını omzuna gömdü. Her kavga sonrası akıl veren de oydu, şefkatini veren de.

Newroz omzunda ağlamasına izin verdi ancak yeri uygun değildi. Sırtını sıvazlayarak odasına doğru yönünü çevirdi. Ne Raber Ağa ne Hezal bu sahneyi görmeliydi.

Kızı gibi sarıp sarmaladığı kadını odasına sürükleyip kapıyı üzerlerine kapadığında Berçem’in inlemesi odayı doldurmuştu. Newroz Sultan müdahale etmedi. Yatağına yürüttüğü kadının uzanmasını sağlayıp yanı başına oturdu.

Ellerini kendine siper için alan Berçem hüngür hüngür ağlar-ken Newroz Sultan hâlâ duyduklarının hayretindeydi. Duydukları hazmedilmeyecek kadar kötüydü. Nasıl bu duruma gelmişti Barzan ile Berçem?

Barzan nasıl Berçem’den böyle bir şey beklerdi? Berçem hâlâ Ciwan’ı seviyor olsaydı bebek yapmayı bırak, Barzan’ın ona dokunmaması için elinden geleni ardına koymaz, üstelik İstanbul’da boşanmalarını kendisi sağlardı.

Dakikalarca ağlayan kadını dinledi. İçinde biriktirdiklerini ağlayarak kusmazsa sonunda kanser olacaktı. Newroz ağlarsa ferahlayacağını biliyordu. Hıçkır a hıçkır a ağlayan kadın nihayet sakinleşmişti. Neticede kamında bir can taşıyordu.

Newroz Sultan bir elini elinden kurtarıp gözyaşlarını müşfik tavrıyla silip saçlarını okşadı. "Neden kavga ettiniz?" Gerçi sebebi açıktı ancak bu düşünce nereden doğmuştu?

Ağlamak iyi gelmişti ama içi çıkmıştı da. Güldürmesi gereken adamın haksızlık edip ağılatmasını da unutmuyacaktı. "Newroz anne suç onun yemin ederim." Sakinleşen kadın anlatınca tekrar ağlamıştı.

"Ah keçamin..." diyen kadın saçlarını okşamaya devam etti. "Barzan derde dile tēye." Baba olacak adamı azarlamak yakışık almazdı. Ancak karısıyla sorunu kendi arasında çözebilirdi. "Suç hep onun zaten."

Ne derdi, resmen başının belasıydı. "Allah şahidim ki ben bir şey demedim. Alaz'ın evlendiği günün sabahı avludaydık. Konuşuyorduk, bana Ciwan hakkında birkaç soru sordu, cevapladım," diyerek içini çekti. "Ya ben Ciwan ile büyüdüm. Tabii ki özleyecektim. Bize ceza verdiği günleri özlüyordum." Acısından Newroz'un dolan gözlerini fark edememişti. "Dışarı gizlice çıktığımızda bizi yakaladığı günleri özlüyordum. Benim için bunlar güzel şeylerdi." Elinin tersiyle burnunu sildi.

Kızın saçlarını okşayan eli titredi Newroz'un. Ciwan'ın adı böyle anılsın istemiyordu. Sevdiği kızı aldığı en mutlu gününde can vermişti. Toprağın altında olan adamın, toprağın üstündeki kavgaların baş sebebi olmasını istemiyordu. "Kocan ağabeyine haksızlık ettiğini düşünüyor. Sen ona emanettin."

"Emanet gelini!" Alaylı cevabıyla düzeltti Berçem. Emanet olarak kalmak istemiyordu. Ömrüne adanmış ve ömrüne nasip edilmiş kadını ve çocuklarının annesi olmak istiyordu.

"Yadê... Beni dinlemeden, bana sormadan kendi beyninde çirkin düşünceler üretip benden uzak durdu. Gecelerce Alaz yüzünden böyle uzak durduğunu düşündüm." Gözlerinde akmak

* Derde dile tēye: Yüreğin derdi

için biriken yaşlarını annesi gibi sevdiği yaşlı kadını üzmemek için hemen sildi. “Çocuk sevincini onunla yaşayamadım. Deme- di bu kadın hamile, benim çocuğumu taşıyor. Beni kahretti ya günlerdir.”

Newroz Sultan şefkatle gülümsedi. Şükür ki bekledikleri to- run haberi verilmişti. Düğünde Berçem’in bayıldığı haberini al- dıklarında yürekleri ağızlarına gelmişti. Bütün yorgunluğu, has- talığı hamile olmasındandı. Elini karnına doğru götürüp okşadı. “Burada senin yavrun var artık. Onu üzmemen gerek. Onu da düşünmek gerek.”

Berçem hak vererek kafasını salladı. “Her şeyi hissediyor mudur?”

“Şimdi bir boncuk tanesi gibi. Zamanla karnında geliştikçe her şeyi anlayacak, hissedecek.”

“Hissetsin,” dedi çocuksu bir nazla kadın.

Sebebini merak eden Newroz sormaktan geri durmadı: “Ne- den?”

“Babasına kızar belki. Barzan ne yaptığını anlar, utanır, biz- den özür diler.” Dudağını büzdü hüznle. Barzan hatasını anla- madığı, Berçem’in kınlan kalbini onarmadığı müddetçe bundan sonra o da kocası gibi görmezden gelecekti.

Kahkaha atan Newroz Sultan, “İlahi Berçem,” diyerek eğilip alnını öptü. “Hadi şimdi uyu.”

“Newroz anne...” diyen kadın gözlerini kapattı.

“Söyle?”

“Barzan beni gece almaya gelirse izin verme.”

“Vermem... Vermem...”

Güven veren sesiyle anısı canlandı. “Alnına tüfeği dayarsa da.”

“Berçem uyu!”

Yüzünü görmediği kadının sinirlendiğini sesinden anlamış, zavıf bir kahkaha atmıştı. Saçlarını okşayan ellerin şefkatine yü- reğini teslim ederken aklını, bedenini uykuya adanmıştı.

En azından yanlış düşüncelerden arınmıştı.

Gün geçtikçe bedeni yorgunluktan çöküşe emin adımlarla ilerliyordu. Barzan Ağa sağ olsun dün geceki kavgasıyla öfkesini uçuş moduna geçirmişti. Bugün de sıkıntıyla uyanmasını sağlamıştı. Acımasız herif! Diri diri sevdiği kadını yakıyordu.

Yorgunluğundan kurtulmak istediye de ne yazık ki o kadar kolay olmuyordu. Yaklaşık bir saattir yatakta boş boş tavana, yana dönünce pencereyi izliyordu. Artık kalkmalı, aşağıya inmeliydi.

“Hadi, Berçem, hadi.” Kendi kendine destek verdi.

Ayaklandı...

Odada dağınık tek şey yataktı. Berçem güçsüz kollarla yatağı topladı. Bezgin ruhuyla odadan çıktı. Kadının tek duası Barzan’ı odada görmemektir. Daha karşılaşmak için hazır değildi.

Odalarına girmek üzereyken çalışma odasının kapı sesi dikkatini çekmiş, ani refleksle dönmüştü. Gecedен kalma kıyafetleriyle çıkan kocasını görünce kaşları çatılmış, kaçıp gitme isteğini tutuşmuştu.

Belli ki o da dün gece kaçmıştı. Lakin ne olursa olsun sabah yine aynı yerde yan yana gelebiliyorlardı. Yorgun ve bitik edasıyla kendisini izleyen adama inat toparlanarak odanın kapısını açıp içeri girdi ve kapıyı suratına kapattı. Kızacağı korkusuyla hızlı adımlarla banyoya girmiş kapatmıştı.

Yüzüne kapanan kapıya dik dik bakarak sabır çekti adam. Yine inadı kırgınlığıyla üstündeydi. Barzan gece boyu uyumamış, kendini suçlayıp durmuştu. Berçem’in hakkına girdiğini düşündükçe kendine nefreti büyümüşü. Karısını kırmak için sarf ettiği ekstra çabayı mutluluklarına harcarsa şu an o kapı yüzüne kapanmaz, Berçem dağılmış olmazdı. Bebeği bile kendi içinde kutlamıştı.

Yüzüne kapatılan kapının kolunu indirip içeri girdi. Karısını içeride bulamamıştı. Berçem, banyodan çıkana kadar Barzan uzanabilirdi. Çalışma odasının koltuğunda kendine ve beynine gece boyu eziyet edip durmuştu. Kendini yatağına bırakarak Berçem’in yastığına sarılıp gözlerini kapadı. Sular durulana kadar ona sarılmayı haram kılacaktı. Hey gidi Barzan Hezeroğlu! Yastığa sarılacağı günlere kalmıştı.

“Bana müstahak zaten.” Kendine söylenen Barzan bir küfür savurup yastığa daha sıkı sarındı. Şimdi banyodan çıkıp yaptığını görse Berçem gülerdi ama içine içine gülerdi. Onunla dalga geçip güldürmez, eğlenmelerini sağlamazdı.

“Senin yüzünden, oğlum. Kadını harap etmekten başka işe yaramıyorsun.”

Kendini azarlaması kapı sesiyle sonlanmış, Barzan karsına yakalanmamak için yastığı bırakıp yüzünü ona çevirmişti. Dolabın önüne geçip dolap kapaklarını kırarcasına açınca adamın asabı bozulmuş, dik dik bakmıştı yine. Dolabın kapağına zarar verince ne oluyordu? Sana sinirliyim, bulaşma cümlesini beden diliyle anlatınca siniri geçiyor muydu? Hayır, Barzan kendinden bildiği için yüzüne kapanan kapılara, çarpılan dolap kapaklarına tahammül edemiyordu. Lakin kendisi yapsa ve Berçem karşı dursa yine itinaıyla kıracaktı.

Yataktan çıkarak banyoya girdi. İhtiyaçlarını giderip elini yüzünü yıkadıktan sonra dişlerini de fırçalamıştı. Yüzünü kurulayıp banyodan çıktı. Berçem hâlâ dikilip kıyafetlere göz gezdiriyordu.

Barzan hoşlanmayacağını bildiğinden gömleğinin iliklerini çözüp üzerinden çıkarıp ayağının dibine fırlatarak yanına geçti.

Ayağının dibine fırlatılan gömleğe göz ucuyla bakıp derin bir nefes aldı Berçem. Senin damarına basarım, diyordu Barzan Ağa. Yüzüne dönmeden sinirinin yansıdığı sesiyle tısladı: “Gördüğün gibi burada giyinen benim!”

“Düğüne gitmeyeceksin, oyalanmadan giyin bir şeyler.”

“Sana ne benim ne giyeceğimden?”

“Ben göstereyim!”

Kafalarını birbirine tokuşturan iki keçiden farksızdılar. Dişisi erkeğe karşı daha çetin ceviz ve tehlikeliydi.

“Ne göstereceksin?” Kınayan bakışlarıyla yüzüne vurdu Berçem. “Yanlış anlamalarını mı?”

Daha çekeceği kadar sabrı vardı, nihayetinde Berçem ile ilk defa böyle kafa kafaya gelip kavga etmiyordu. Berçem’in üsteliyor olması Barzan’ın canını sıkıyordu. “Sen benimle konuşmak için bahane üretiyorsun, Berçem!” diye bir varsayımda bulana-

rak dikleşen keçinin üzerine doğru yürüdü. Kadını her zaman güçlü olmayacaktı ya!

Gövde gösterisi yapan kadını köşeye sıkıştırıp ağzının payını verebilirdi. Dolabın kapağını kapatıp gerisin geri yürüyen kadını kapağıyla kendi arasında sıkıştırdı. Kaçmasını engellemek adına her iki yanına ellerini siper etti. Kafasını yana eğerek karısından bir cevap bekledi.

“Ne seninle konuşmak gibi bir isteğim...” Dik duruşundan ödün vermeden yüzüne üffledi. “...ne de seni görmek gibi bir niyetim var. Sana olan kırgınlığımı hatta kızgınlığımı görmek bile istemezsin.”

“Sırf beni görme diye dün gece odana gelmedim.”

“Yalnız ben seni görmemek için odadan zaten çıkmıştım.” Acımasızca yüzüne vuran Berçem gözleriyle etrafı taradı. “Hem olur mu öyle şey? Burası senin odan, Barzan Ağa.”

Gücenmişlikle gülümsedi adam. “Yok, olur mu öyle şey, Berçem Hanım? Bu evde hiç olmayan bendim. Olmadığım için varlığını bilmeyen de bendim.”

“Ne kadar da sahtesin,” diyerek gözlerini baydı.

Barzan tutup gözlerinden öpmek istedi. “İstediyini yapıyorum.”

“Sen... Benim istediğimi yapıyorsun? Güldürme beni.”

Barzan kafasını sallayarak aralarında bulundurduğu saçma uzaklığı yok etmek istedi. Sol elini karısının karnına yasladı. Avucunun altında büyüyen bir can vardı ve bu parça Barzan'ın çocuğuydu. Sevdiği kadının karnında onlara ait bir meyve vardı. Karnını ağır ağır okşadı. “Aptallığım yünden sevincimizi bile doğru dürüst yaşayamadık.”

Karnında hissettiği sıcak eller kadının dengesini bozdu. Bütün mücadelesini en hassas yerinden vuran kocası yüzünden kaybetmek üzereydi. Zorlukla yutkundu kadın. “Yanlışın var. Biz çok güzel yaşadık, sen kendini çektin.”

Barzan kırgınlığın karısının göz bebeklerinde hortladığını fark edince pişmanlıkla soludu. “Duyduklarımı sindiremedim.”

Gündeme tekrar düşmesi durduğu yerin ne kadar yanlış olduğunu âdeta yüzüne vuruyordu. Kendine kızarak hapsi altında

kaldığı kollardan kurtulmak için kollarını aşağı çekti Berçem, gücü yetmedi.

“Özür dilerim!” diyen adamın sesi ıstırap doluydu. “Hatalıyım, seninle konuşmam gerekiyordu.”

“Bu konuyu tekrar açman bile saçma. Ayrıca özrünü kabul etmiyorum.”

“Kabul etmek zorundasın. Ayrıca,” diyerek karısını taklit eden Barzan elini karnından çekip yanağına doğru götürerek okşadı. “Seni öpmek istiyorum.”

“İstemiyorum!”

Anında resti çeken kadının sonunda kaşlarını çatıp dudağını büzmesi Barzan’ı hayli zorlamıştı. Günlerdir karısından uzak olan adam rolleri değiştirmiş, bugün karısının kendisine uzak oluşunu izliyordu. Ne illet bir acı ama!

“Seni var ya ne biçim özlüyorum, kafayı yiyeceğim.”

“Güven, geri kazanılması zor bir şeydir, Barzan!”

“Sana güvendim.”

“Güvenseydin direkt bana gelir, kafanda başka senaryolar kurmazdın!” Katı ifadesini çözmeden Barzan’ı bir kez daha itti. Sırtını dönüp açık dolap kapısından bir elbiseyi seçip odadan hızla çıktı.

Söylene söylene Newroz Sultan’ın odasına girdi kadın. Oylanmadan yanında getirdiği elbiseyi giyindi. Saçlarını sıkıca bağlayan kadın, Newroz Sultan’ın tülbentlerinden birini seçerek saçlarını örttü. Çıkardığı kıyafetlerini Berçem akşam yine burada kalacağı düşüncesiyle katlayarak bir kenara koydu.

Yukarıda fazla kalan kadın kendini nihayet aşağıda bulmuştu. Hezal ve Newroz kahvaltı sofrasındaydı.

“Roj baş,” diyerek iki kadına içtenlikle gülümsedi.

“Roj baş keçamin.” İki kadın aynı anda aynı cevabı verdi.

“Babam nerede?” diye sordu Berçem kendi yerine geçerek.

“Mahsum geldi erkenden çıktılar,” cevabını verdi Newroz Sultan.

Yadê Hezal kızı gibi gördüğü gelininin bitkinliğini fark ettiyse de sofrada sormak istemedi. “Alaz aradı kızım, seninle konuşmak istedi.”

Alaz ismiyle keyfi yerine gelmişti. Dün aramak istemiş ancak vakit bulamamıştı. Bugün yengesi onu soruyordu. "Aranım birazdan, keyfi nasılmış?"

Hezal Hanım hasretle iç çekti. Kahvaltı sofrasında kızının eksikliği sinesine sinesine vuruyordu. Neşesi yoktu, sesi yoktu, cümbüşü yoktu. Bir kızı vardı ve onu ellere gelin diye teslim etmişti. Afran'dan dolayı sıkıntısı yoktu fakat kızını özliyordu. Tabii sabahki telefon görüşmesi biraz olsa özlemini dindirebilmişti. Sesini duymak baya iyi gelmişti. "Sesi iyi geliyordu." Sakin tınısıyla gelinin sorusunu cevapladı.

"Canının istediği bir şey var mı, Berçem?" Newroz Sultan'ın sorusuna tabağına peynir doldururken, "Yok, teşekkür ederim," cevabını vermiş, geceki şefkatini anımsayınca gözlerini teşekkür edercesine kırıştırmıştı.

Barzan'ın sofraya oturduğunu fark edince başını önüne eğip kahvaltısına döndü kadın. Kocasının parfüm kokusu burnuna dolunca istemsizce içine çekti.

Hezal Hanım dostuna dönüp bakışlarıyla sorguladı.

Newroz Sultan kafasını sallayıp ağzını oynatarak, "Sonra..." dedi.

Aralarının bozuk olduğunu kaynanası bilmiyordu ama birazdan öğrenecekti.

"Babam ne zaman çıktı, dayé?"

"Sabah erkenden çıktı."

Kafasını sallayan Barzan önce Berçem'e baktı, ardından kahvaltısını etmeye başladı. Karısı da onun gibi yaparken Hezal Hanım kahvaltı sofrasından kalkıp Newroz'a kaş göz işareti yaparak yanına gelmesini istedi. Bir an önce ne olduğunu öğrenmeliydi.

Hezal Hanım'ın gidişiyle demirbaşları Newroz Sultan devreye girdi. "Karından özür diledin mi, Barzan?"

Adam çayından bir yudum alınca gülümsedi. "Dün gece beni odamda tek bırakan oydu. Sanırım Berçem'in özür dilemesi gerek."

"Sanki odanda uyudun," dedi Berçem sessiz bir şekilde, ardından yaşlı kadına baktı. "Newroz Sultan, onun sesini duymak istemiyorum. Lütfen bir şey sorma."

“Bana İstanbul’daki eski günleri hatırlattınız.” Huysuzluk ederek karı kocayı azarlayan Newroz bu bahaneyle yerinden kalkıp Hezal’ın yanında gitmişti.

“Galiba eski halimize dönmemizi istiyorsun?” diyerek ortaya bir sav attı Barzan.

Gözlerini kısarak kocasını alaşağı etti. “Nasıl da eski adama dönüyorsun!”

Barzan Hezeroğlu yanına bırakmazdı tabii. “Nasıl da yaşlı huysuz bir kadına benzemeye başlıyorsun.”

“Yaşlı sensin!”

“Sen yeter ki iste,” diyerek göz kırptı adam. Berçem ile şaka yoluyla barışmaya kalkıştığı halde karısı yanaşmıyordu. Onu gerçek anlamda çok kırmıştı. Hem de kötü bir zamanda kırmıştı. Hamileydi; en hassas dönemindeydi, kolay affetmeyeceği gibi hemen her şeye alınıp kırılacaktı.

“Eski adama dönmedim.” Savunmasını kararlılıkla yaptı adam.

“Dönüyorsun yahut dönmek istiyorsun, bilemeyeceğim.”

“Ellerimden tutarsan dönmem.”

“Ha ellerinden tutmazsam da dönmeye meyillisin!”

Adam ekmeğinden bir parçayı hınçla ısırdı. “Hikâyemizin sonunda kafama sıkılmazsam iyidir.”

“Hikâyemizin sonunda boşanmazsam iyidir!”

Tek bir kelime gazabını yüklemesine yetti Barzan’ın. Çatalını tabağı kıracak hiddette bırakınca çıkan sestten ürken karısı korkuyla yerine sindi.

“Bir daha boşanmanın b’sini ağzına alırsan seni vururum!”

“Adın b ile başlıyor.”

Korkuya ne hacet. Kadın yine kendini haklı bulup sıyrılmaktan vazgeçmiyordu. Sabır çekti. Uğraştırdığı kadar deli de ediyordu. Kahvaltısını yarım bırakıp ayağa kalktı. Evden çıkmazsa ya Berçem’le kavga edecekti ya da odalarına hapsedip türlü türlü tatlı işkenceler yapardı.

Masanın etrafında dönüp Berçem’in karşısında durduğunda karısının çenesinden tutup dudaklarını dudaklarına bastırdı. Anın

şaşkınlığıyla kocasına karşılık veren kadın, Barzan'ın geri çekilmesiyle küftü.

“Seni seviyorum, Berçem!”

Ahşap basamakları bir bir çıkarken beyni de bir bir yapacaklarını tekrar ediyordu. Evde kendini affettireceği karısı, acilen İstanbul'a gidip işlerine göz atması gerektiği, Miran ile olacak projeyi iptal etmesi. Hem de hemen şimdi. O adamla hiçbir şekilde aynı masaya oturmayacaktı.

Basamakların sonunda babasının talimatıyla kendisine hazırlanan odaya girmek yerine direkt babasının odasına gitti. Kapıyı çalmadan içeriye girdiğinde babasını Mahsum ile konuşurken buldu. İkiliyi izleyen adamın dikkatini dostunun yorgun duruşu çekti. “Bir sorun mu var?” diye sordu kapıyı arkasından kapatırken Barzan.

Elindeki kalemi dik tutup dosyaya ağır ağır vuran Raber Ağa vakarlı duruşuyla oğluna, “Yok oğlum, Mahsum seni görmeye gelmişti,” cevabını verdi. Ancak saklamaya çalıştığı telaşı Barzan çoktan fark etti. Hissiyatı ondan bir şey sakladıkları yönündeydi. Babası gibi kendini ele vermeden şüphesini gizli tutarak dostu olmuş ağabey gibi gördüğü adama soru sordu: “Beni neden aramadın, Mahsum?”

“Yolumun üstüydü geldim,” diyen Mahsum kırılgan sakallarını sıvazladı. “Sen gelene kadar Raber Ağayla bir kahve içtik. Kötü mü ettik, toprağım?”

“Esağfurullah, onu mu dedim ben şimdi?” Hafif bir tebessümle selam verip karşısına oturdu Mahsum'un. “Hem gelmen iyi oldu, seni çağıracaktım ben de.”

Mahsum ile Raber Ağa aynı anda, “Ne oldu?” diye sordu.

“İstanbul'a gitmem gerek iki günlüğüne. Oradaki işlerin hepsini Orhan'ın omzuna yıktım, olmuyor böyle.” Sıkıntıyla gergin omuzlarını düzeltti. Bir iki günlük iş gibi gözüküyordu ancak daha uzun da sürebilirdi.

“Ne zaman gideceksin?”

“Bir iki güne giderim, baba.”

“Berçem de gelecek mi?”

“Hayır, gelmesine gerek yok.”

Babası olumlu yönde kafasını salladı. Fakat oğlunun başka bir sıkıntısı vardı. Raber Ağa soramadan Mahsum ondan önce davrandı.

“Benimle konuşman gereken konu bu mu?”

“Hayır,” dedi düz bir sesle. “Konu Miran.”

Raber Ağa ile Mahsum anında göz göze geldi. Barzan’ın bir şey öğrenmesinden şüphe etmişlerdi. Keza konunun üstüne gelmesi pek normal değildi. Raber Ağa, şimdilik öğrenmesine izin vermiyordu. Fakat Mahsum öğrenmesinden yanaydı. Bu zamana kadar hiçbirinin bilmemesi Miran’a haksızlık olmuştu.

“Ne olmuş Miran’a?” Yaşlı adam ellerini birleştirip masanın üzerine koyarken Mahsum sakallarını sıvazlayarak dostunun konuşmasını bekledi.

“Şu proje?” diye söze girdi Barzan. İki adamın tepkisindeki değişiklikler ve üzerini kapama telaşı içini kemirdi.

“Hangi proje?” diye sordu Mahsum.

“Miran ile ortak olacağımız proje. Hani devletin ikimizin arsasını alıp fabrika yapacağı projeden bahsediyorum. Miran ile aynı projede olacağız. Bunu istemiyorum, kabul etmiyorum.” Kesin bir dille kabul etmediğini belirtti.

“Barzan... oğlum...” Söze nasıl gireceğini bilmiyordu Raber Ağa. Oğlu gerçekleri bilmediğinden projeye yanaşmıyordu. “Düşmanlık bir yana, bu proje birçok işsiz insana iş imkânı verecek.”

“Raber Ağa!” Öfkeyle babasına bakan Barzan sol ayağını yere vurarak ritim tutuyordu. “Projeyi iptal et demiyorum. Ya o adam çıksın, biz ve başka biri olsun ya da biz çıkalım, başkaları talip olsun o projeye. Ben o adamla aynı projede olmam!” Kesinliğini belirtse de ne babası ne Mahsum onun gibi düşünmüyordu.

İki arada bir derede kalan Mahsum gerçeği söylemek istedi. Artık gerçeği bilmeli ve Miran’ı suçlamaktan vazgeçmeliydi Barzan. Yoksa yine rahat durmaz, Miran ile karşı karşıya gelirdi.

Amma velâkin Barzan, ağabeyinin acısını unutamıyordu.

Mahsum devreye girerek düşüncesine müdahale etmek istedi ancak sözleri hava da asılı kalmıştı. “Barzan böyle bir projede karşındaki kim...”

“Karşındaki ağabeyimin katili, Mahsum. Onunla iş yapmam.” Parmağıyla masaya vurdu Barzan. “Onunla iş yapacağım ölürüm daha iyi!”

“Barzan, oğlum işin ehemmiyetine var.”

“İşin ehemmiyeti oğlunu toprağa kurban eden adam zaten. Raber Ağa, neden bu kadar soğukkanlısın?” Burun delikleri genişleyen Barzan hırlayarak babasına sordu. Babasının her şeye karşı serinkanlı duruşu, ihtiyatlı olayların seyrini değiştirmesi Barzan’ı çileden çıkarıyordu.

“Sakin bir kafayla düşün,” diye ikaz etti oğlunu. Öfkesini çok iyi anlıyordu, oğluna kızmaya hakkı da yoktu.

“Ben sakın kafayla düşünürsem ne olacak? Olay oldu bitti mi diyeceksin?” Elini birbirine vurdu, sesi odada keskin bir yankı uyandırdı. “Bitti, sen de unut mu diyeceksin?”

“Gerçeği söyleyelim!”

Mahsum’un aniden döktüğü cümle, kavgaya hazır ortamı sessizleştirdi. Barzan anlamsızca dostuna baktı. Raber Ağanın ifadesi karardı. Gerçeği söylemek sıkıntı olacaktı ama söylemek de kaosa sürüklüyordu.

Barzan’ın bakışları babasına kaydı. Çatık kaşlarının arasından, “Ne... ne gerçeği?” diye sordu. Paniklerinin bir sebebi olduğunu anlamıştı. Şimdi taşları dökeceklerdi.

Mahsum ilk duyduğunda inanmayacağını bildiği için Barzan’ı önden alıştırmaya çalıştı. “Duyacaklarına inanmayabilirsin, çok şaşıracaksın, reddedeceksin ama az sonra öğreneceklerin itiraz etsen de gerçek.”

Barzan sabırsızca bekledi. “Anlat hele, ne olduğunu öğrenelim.”

“Ciwan’ı öldüren Miran değil!” Bir çırpıda yüzüne gerçeği üfledi Mahsum.

Geç algılamasında bir mahsuru yoktu. Geç algılayabilir hatta algılamayabilirdi de. Şayet biri oynamıyorsa ona en doğru kararı

vermişti. Zira Barzan işittiği cümle beyninde tekrar ettikçe alev topuna dönüştü.

“Anlamadım,” diyerek tekrar etmesini istedi.

“Gayet iyi anladın,” dedi Mahsum ciddiyet taşıyan ses tonuyla. “Ciwan’ın ölümüne sebep olan Miran değil.” Sesi tok, bakışları inanç doluydu.

Barzan gaflete düşerek güldü. “Kimmiş benim ağabeyimi öldüren?” Dalgaya alınmak sinirini bozmuştu. Az sonra kopacak sessiz bir gök gürültüsüydü Barzan Hezeroğlu.

Mahsum dalgaya alan adamın idrak etmesini bekledi sesini çıkarmadan.

“Siz ne saçmalyorsunuz? Ne demek bu?” Barzan’ın sakın çıkan sesi sona doğru yükseldi ve fırtına o andan itibaren koptu. “O piç Ciwan’ı öldürmemişse kim öldürdü?”

“Osman Timur!” diye fısıldadı Mahsum. Gözleri bir noktaya takılmış, ifadesini ölümcül bir bakış kaplamıştı.

Barzan’a bakmadan cevaplayan Mahsum’un sesindeki kin Raber Ağanın kalbine dokunmuştu. Mahsum ilk öğrendiğinde yatışması pek kolay olmamıştı. Her zaman ağırbaşlı bildiği, saygısını, asilliğini koruyan adam o gün tam anlamıyla çileden çıkmıştı. Barzan’ın öfkesi yanında sönük kalıyordu.

Babasına yeşil gözlerini çevirdi. Bir şehri yakmaya yetecek ateşi gözlerinde barındıran oğlunu küçümseyen Raber Ağa sorar bakışlarına tek bir göz hareketiyle onay verdi. Bu fırtınanın büyümesinden başka hiçbir işe yaramamıştı.

Babasından onayı almak felaketi getirmişti. “Kim söyledi bunu?” Gazap yüklü gözleri, kısılmış tarazlı sesi odayı doldurmaya yetti. Tehlike ortalıkta kazan kaynatıyordu ve yanmaya herkes hazırды.

“Barzan,” dedi Raber Ağa sertleşen sesiyle. “Sana anlatacağım ve sen de benim sözümünden çıkmayacaksın.”

Söz vermedi Barzan...

İftira dese değildi. Oyun dese değildi. Düpedüz namussuzluk, damgasını vuracağı ağır bir darbeydi Osman Timur'un katilliğini Miran'ın sırtına yüklemesi. Barzan kabullenememişti. Barzan şerefsizliğin kitabını yazmış uyuşturucu kaçaksını bir türlü hazmedememişti.

Niye geldiğini anlamasa da konağa vardığında ortalığı yıka-
cak kadar öfkeli ve tehlikeliydi. Ne kimseyi görüyor ne duyuyordu. Bahçede dehşete düşmüş ailesini fark etmeden odasına girerek kapıyı menteşeleri yerinden sökecek şiddette kapatmıştı. Sesini bahçedekiler duymuştu.

Endişelenen Berçem peşinden yukarıya çıkmış, çarptığı kapının kırılmadığını görünce açıp içeri girmişti. Kocasının bir uçtan bir uca çıldırması gibi yürüyüşünü korkuyla izledi. Neydi bu adamı zıvanadan çıkaran? Yanına varmadan kısık seste seslendi: "Barzan iyi misin?"

Duymadığı kadını cevaplaması olanaksızdı. Kendi içinde çelişkiye düşen adam Berçem'i ne görmüş ne de sesini işitmişti. Odanın içinde tur atmaya devam eden adamın kafası eğikti ve elleri sıvazladığı sakalındaydı.

Berçem'in endişesi katlanarak büyüdü. Derin bir nefes alıp Barzan'ın yanına yaklaştığında arkası dönük adamın omzuna te-
reddütle dokundu. Dalgınlıktan aniden sıyrılan adam hızla omzunu çekip elini kaldırdığında Berçem korkuyla bir adım geri çekildi. Barzan ona dokunanın Berçem olduğunu görünce derin bir nefes verdi. Korkusundan uzaklaşan karısına dayanamayarak kolundan tuttuğu gibi kendisine çekti. Kollarını sardığında gözlerini yumup sakinleşmek için derin nefesler alıp verdi.

Kadın ona sarılan adamın göğsüne kendini teslim ederken sordu. Neye bu kadar hiddetlenmiş, gözü görmemişti?

"Ne oldu, neden böylesin?"

Gerçeklerle yüzleşmenin ağırlığı altında ezildiği için böyleydi. Berçem'in bilmeye hakkı vardı lakin nasıl anlatacak, nasıl onu da yüzleştirecekti? Kolay değildi!

"Kaldıramayacağından korkuyorum." İtiraf eden sesi kısık ve donuktu. Düşündükçe her şey saçma ve vicdansızca geliyor-

du. Bunca zaman susmak can korumuşken bunca zaman saklamak can almıştı.

“Barzan, gözünü seveyim anlat.” Berçem kafasını kaldırıp korkuyla titreşen gözleriyle baktı. “Sen anlatmadıkça korkuyorum.” Kaldıramayacağı kadar kötü ne olmuş olabilirdi? Beti benzi atmış adama baktıkça dirayetini korumak Berçem için imkânsız hale geliyordu.

“Ciwan’ı öldüren Miran değil, Berçem.”

Kolları altında kaskatı kesildi kadın. Damarları kan akışını durdurmuş, kadının yaşama ülküsünü elinden almıştı. Bazen bir cümle nefes aldırabiliyorken bir cümle nefes kesebiliyordu.

Nefesini kesmesinden hiçbir zaman gocunmadığı adama bugün kınayarak bakıyordu. Barzan Hezeroğlu böyle bir şeyin şakasını edemezdi ki Berçem aklının ucundan dahi geçirmedi. Şayet Miran öldürmemişse kimdi öldüren?

“Ki..kim?” Öfkeden kızarmış bir çift göze katilini sormak Berçem’i korkuttu.

Karısına söylese de bilmeyeceğini düşündüğü için, patlamaya hazır ciğerinden nefesini sıkınlıkla verdi Barzan Hezeroğlu. “Osman Timur!”

Şaşkınlığını devreden adama hayretle baktı kadın. İşte bu şaka değildi! “O..Onlarla uyuşturucu kaçakçılığı yapmak isteyen Damarsız mı?” Ağzı aşağı sarktı. Sözünün tükendiği yere gelmişti.

Tanımayacağını düşündüğü karısının, o katili lakabıyla sorması beyninde zonklama etkisi yarattı. Bugün ne çok şey öğrenmişti. Bünyesi artık kaldıramıyordu.

“Sen...” Gözlerini kırıştıtırıp durdu. “Sen nereden tanıyor-sun onu?”

Berçem bu evde senelerce yaşadığı için kuş uçaşa biliyordu. Ciwan’a ve çevresine dair her şeyi de Alaz sayesinde öğrenmişti. “Ciwan’ın onunla konuştuğu gecelerde Alaz ile duymuştuk. O zamanlar Ciwan barut gibiydi. Dokunanı yakıyordu hatta ona tehdit yollamıştı. Teklifini kabul etmeyeceğini sürekli söylediği halde o pislik aramaktan vazgeçmemişti.”

Abisi İstanbul'a geldiği bir sefer de Damarsız Osman'ın tek-lifini kardeşine anlatmıştı. Çok kereler abisi onu çevredeki yı-lanlardan korumak için bilgi yollamıştı. Osman'ı görmemiş ama adını çok duymuştu. Kardeşini koruyan abisi, uyuşturucu kaçak-cısının kurşununa hedef olup toprağa gömülmüştü.

"Onu öldüreceğim!" diye yalın bir öfkeyle tısladı Barzan.

"Barzan..." Acıyla inleyen kadın kocasının ellerini tutup sıktı. "Sakin.. seni kaybedemem." Kafasını şiddetle salladı. Os-man'a bir adamı daha feda edemezdi.

"Aklım almıyor, Berçem... Aklım hiçbir şeyi almıyor artık. Babamın geçerli sebepleri herkesin hayatını mahvetti." Bu uğur-da ne kadar sevmese de en büyük yarayı Miran almıştı. Mah-sum'dan, Miran'ın son anda vazgeçtiğini ve bunun için adamını aradığını öğrendiğinden beridir hiçbir şeye inancı ve güvencesi kalmamıştı.

Gözünde biriken yaşları yanağına aktı, Berçem dudağını ısır-dı. "Bir bildiği vardır bak," diyerek kocasının yüzünü avuçladı. "Babam ne yapıyorsa seni, bizi korumak için yapıyordur. Hatta herkesi korumak için, sakın onun üzerine gitme."

"Elimde değil, ben o adamı öldürebilirdim!"

"Ama yapmadın. Sen öyle bir adam değilsin, Barzan."

"Ya yapsaydım, ya o zaman Miran'ın kalbine sıksaydım?"

"Eğer gerçekten öldüreceğini bilseydi baban zaten o zaman her şeyi açıklardı."

Islak yanaklarına bakıp inansa da sakinliği Barzan'ı şüpheye düşürdü. Lanet olsun, herkese karşı güveni sarsılmıştı. "Sen de mi biliyordun?" Büyüyen bir çift yeşil gözle sordu.

Boğazından iniltisi yükseldi kadının. "Hayır..hayır, yemin ederim bilmiyordum. Sadece o adamın çok kötü biri olduğunu biliyorum." Kocasının bildiğinden şüphelenmişti. Lakin Ber-çem ondan öğrenmişti. "İnsanları zehirleyip kazandığı parayı zevkle harcayan caniden bahsediyoruz. Ciwan'ın o sinirini gör-mem yeterliydi." Kocasını ona inansın diye hızlı hızlı konuştu. Sonucunda yine koruduğu doğruluğundan şaşmadığı Raber Ağa olmuştu."Raber baba bir şeyler biliyor ki sakladı."

Alnını alnına dayayan genç adam biraz sessizlik istedi.
“Beni öğrendiklerimin azabından kurtar.”
“Yüreğimin yettiğince...”

Dün geceyi sevdiği kadının kolları arasında sessizce geçirmişti. Berçem uyuyakaldığında Barzan'ın beynindekiler şaha kalkarak sabaha kadar tepinip durmuştu. Ne uyku vermişlerdi adama ne huzur.

Berçem ile evlendiği günlerde bile kendisini bu denli çaresiz hissetmemişti Barzan. O demlerde tek düşüncesi resmi nikâhını bozmak ve emanet karısını Mardin'e yollayıp babasının yanında bırakmaktı. Azra ile evlenip İstanbul'da güzel hayatına devam etmekte.

Hayat kazığını fena atmış; sen hayal edersin ben başka yaşıyorum, diyerek çelmeyi takmıştı.

Hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti. Boşanacağım diye direttiği, o kahvaltılı sofrasında bela diye kükrediği kadının âşığı olmuş, sevdasına yenik düşüp hayatına büsbütün sarılmıştı. Azra kalmamış, Erkut ölmüş, İstanbul gerisinde kalmıştı. Yarın oraya gitse yine karısı için Mardin'e dönecekti. Berçem onu tepeden turnağa değiştirmişti. Kendisinden daha çok sevdiği kadını evinden kovduğu ve boşanmak için direndiği dakikaları dahi hatırladıkça çıldırma noktasına geliyordu.

Ramak kalmıştı boşanmalarına.

O zamanlar Berçem'i boşamamasının sebebi Miran idi. Babası her şeyi planlamış, korumuş kollamış, Osman'ın oyunlarını alt etmişti. Berçem'i boşasaydı bile karısı daha büyük tehlikeye girecekti. Partisindeyken eve girerek Berçem'i korkutup kaçanlar da Miran'ın adamları değildi. Damarsız Osman idi ve Miran'ın üzerine yıkılmıştı. Böylece Barzan'ın rotasını Miran'a çevirip karşı karşıya gelişlerini sağlayarak düşmanlığın fitillenip namlunun ucuna kim düşerse birinin ölmesini planlamıştı.

Aklı yeni bir gerçeği daha kabul ettiğinde sıkıntıyla ofladı.

Azra konusunda da Miran haklıydı. Doğruyu söylemişti ama Miran'a güvenmemişti. Bir kez daha sıkıntıyla ofladı. Beklediği tek şey Okan'dan gelecek telefonda. Dün emri vermişti; Osman'ın nerede olduğunu bulacaktı.

Barzan aklına düşen ihtimalle sarsıldı. Düşünceleri boyutunu aşmıştı. Geceden beri her şeyi düşünüp durmuş, akla mantığa aykırı ne varsa üzerinden geçmişti. Fakat bu ihtimal...

Anlık refleksle göğsünde uyuyan kadının varlığını unutarak doğruldu. Uyandırdığı kadının şaşkın ve ürkek dolu bakışlarını alınca gözlerini yumdu. "Özür dilerim, güzelim..." Başını göğsüne tekrar yatırmaya çalıştı. "Hadi uyu."

Neye uğradığını şaşırان Berçem uykulu gözleriyle uyuması için direten kocasına, "Barzan ne oldu?" diye sordu ürkekçe. Bir şey mi olmuştu?

Barzan sıkıntıyla ofladı.

"Sen uyumadın mı hiç?" Uykusu kaçan Berçem'in gözleri duvardaki saate kaydı. Yediyi çeyrek geçiyordu. Hiç uyumamış mıydı? Ne ara Barzan'ın göğsüne yatmıştı? Hatırladığı tek şey Barzan'ın saçlarını okşayıp kulağına onu ne kadar çok sevdiğini fısıldadığıydı.

"Hayır..."

Bütün uykusu kaçmıştı Berçem'in. Gözlerini ovuşturarak, göğsüne yanağını sürte sürte kafasını geriye kaydırđı ve uykusuzluktan gözlerinin beyazı kızarmış, bitkin kocasının yüzüne kahırla baktı. "Niye celallendin öyle?" İsrarla soracaktı.

"Osman piçi Azra'ya giderse... Onu alırsa Berçem?" Kendisine olan nefreti için Azra'nın hayatını tehlikeye atmasına izin veremezdi. Azra ona olan öfkesinden dolayı ne yaptığını ve kime gittiğini bilmiyordu. Osman ile birlik olursa geri dönüşü olmayan bir yola girecekti.

Berçem düşünmek bile istemedi. İsteği Azra'nın öyle bir hata yapmamasıydı. Şayet yaparsa en çok onun başı yanardı. "Bilmiyorum ama Azra akıllı bir kadınsa kabul etmez. Tabii o cani gitmişse ona."

Barzan uyandırdığı gibi Azra konusunu karısıyla konuştuğu için vicdan azabı çekti. Saçlarına parmaklarını daldırıp göz ka-

paklarını indirdi. Berçem uyanınca yalnızlığı yok olmuştu. Kendisiyle baş başa kaldığı saatler bitmişti. Biraz uyumak istedi.

Ancak komodinin üstünde titreyen telefonu buna müsaade vermemişti. Kolunu uzatıp telefonu kaplığı gibi arayanın bilgisine baktı.

Okan... Bu saatte aradığına göre bir ize rastlamış olmalıydı. Telefona bekletmeden cevap verdi.

“Okan?”

“Buldum, efendim.”

“Nerede?” diye sabırsızca sordu.

Berçem’in gözleri büyüdü. Damarsız’ı bulmuş muydu?

“Demir döver İlyas var çarşıda, lakabı Süryanili. Kendisi uçan kuştan haberdardır. Size Osman Timur’un adresini verecek.”

“Adamla konuştun mu?”

“Evet, Süryanili sizi bekliyor.”

Telefonu kapatan Barzan bir müddet ekrana baktı. Balsa bulsa Okan bulurdu. Erken gibi görünse de o adam için çok geç kalmışlardı. Başından beri bilseydi olaya erkenden el atacaktı.

Berçem’i üzerinden çekip yatağa yatan genç adam bir şey sorma bakışlarını atarak, anladığından emin olduğu kadını gerisinde bırakarak banyoya girdi. Elini yüzünü yıkadıktan sonra kurulayıp çıktı. Kendisini oturduğu yatakta sabırsızca bekleyen karısının endişesiyle baş başa buldu.

“Nereye?”

“O piçin yanına!”

“Saçmalama, tek gidemezsin.”

“Bir şey yapmaz.”

Berçem ağlamaklı oldu. Nasıl giderdi o adamın yanına? Canına kast etmişti düğün günü. Ağabeyini hiç acımadan vurmuştu. Onu da gözünü kırpamaz vururdu. Hiçbir şeye eyvallahı olmayan, küçük çocukların canına kast eden ona ne yapmazdı.

Ayaklanıp dolabın önünde kıyafet seçen kocasına yürüdü. “Ya hiçbirimizi düşünmüyorsun madem, karnımdaki çocuğunu düşün, Barzan.” Ses telleri titredi. Barzan’a bir şey olursa haberini aldığı an can verirdi.

“Berçem,” diyen Barzan karısına dönüp yüzünü avuç içine aldı. “Tek gitmeyeceğim, adamlarım kapıda bekliyor.”

Berçem, elini itip ağlayarak karşı çıktı. “Hayır, gitmeyeceksin.”

Barzan alnına bir öpücük kondurup seçtiği kıyafetleri hemen üzerine geçirirken, “Ağabeyimin katiline eyvallah mı diyeyim, Berçem? Bunu onun yanına mı bırakayım, güzelim? Seni de öldürecekti ki attığı kurşun bana isabet etti. Seni evde tek başınayken korkuttu. Benim ne yapmamı istiyorsun?”

Ceketini üzerine geçirdiğinde kendisini ağlayarak izleyen karısından cevap bekledi.

“Bana ne ya...” diyen kadının elleri boşluğa düştü. “Ben senin kötü haberini alırsam ölürüm.”

Korkusunu anlıyordu Barzan. Yanına uzanıp yanağını öptü. “Ben geldiğimde bu gözleri yaşlı, burnun ucu kızanık, kendine ve bebeğimize işkence ettiğini görürsem asıl seni affetmem.”

Durdurmaya gücü yetmeyecek karısının boynuna derin bir öpücük bırakarak bir hışımla odadan çıktı. Arkasında ağlayarak çaresiz kalan karısının telefona sarıldığından habersiz konaktan çıkıp arabasına bindi. Sabırsızca arabayı çalıştırıp yola çıktı. Arkasından gelen adamlarına dikiz aynasından baktı. Ya o adamı adalete teslim edecekti yahut onu öldürecek, herkesin derin bir nefes almasını sağlayacaktı. Ama öncesinde İlyas denilen adamın yanına gitmeliydi. Direksiyonu sola doğru kırıp küçük dar geçitli mahalleye girdiğinde arabayı yavaş sürmeye başladı. Önüne aniden bir çocuk çıkabilirdi. Bundan mütevellit yavaş sürmeye özen gösterdi. Adamları asla aralarındaki mesafeyi uzatmadan peşlerinden izini sürüyordu. Bir an önce Osman denilen piçi bulmalıydı.

Araba nihayetinde İlyas denilen adamın mekânına vardı. Barzan Ağa beklemeden arabadan inmiş, hızlı adımlarla içeriye girmişti. İçerisi hayli sıcak ve kararmış, ateşten kırmızı renge bürünmüştü.

Açık alanda kahvaltı eden orta yaşta gayet yapılı, oturduğu yerden besbelli boyu uzun, usta olduğu her halinden belli bir adam ve iki genç vardı. Barzan kahvaltı ettikleri için rahatsız etmek istemedi. Sırtını dönüp arabasına doğru tekrar yürüdü. Ara-

başına yaslanıp bir sigara yaktı. Gençlerle konuşan Süryanili'nin sesi de hayli gür ve oldukça da kalındı. Uçan her kuştan haberinin var olması Barzan'ın dikkatini çekmişti.

İstanbul'da kalarak kendini memleketinden, toprağından, insanlarından soyutlamış, özünü neredeyse kaybetmişti. Berçem hayatına girmeseydi bir daha da bulamayacaktı.

Sigarasını içerken kahvaltı eden üçlüyü izledi. Her ne konuşuyorlarsa İlyas Usta gülüyor, gençler sinirlenip sonunda ona katılıyordu. İlyas'ın gençlerden birisinin kafasından tutup omzunun altına kısırtması Barzan'ı sıkıntısına rağmen gülümsetti. Çıraklarını çok seviyordu belli ki.

Çayını içen İlyas'ın onu fark ettiğini anlayan Barzan elini kaldırıp selamladı. Baş hareketiyle selamına karşılık veren adamın daveti üzerine sigarasını bitirip çöp konteynırına fırlattı.

Daha işinin başına geçmemişti ama başka işlerin çözülmesi için ön ayak olacaktı. Barzan küçük dükkâna girerek üçünü de selamladı. "Selamün aleyküm," diyerek kendisine dönen gençlere tebessüm etti. "Afiyet olsun, gençler."

"Sağ olasin, ağabey. Buyur sen de bizimle sofraya." Az önce ustası tarafından kısırılan çırağı davet eden. Barzan bir tabure çekip uzaklarına oturdu. Eliyle göğsüne vurup reddetti.

İlyas oğluna tebessüm etti. "Oğlum, Barzan Ağaya bir çay doldur," diyerek ağabey dediği adamın kim olduğunu bu şekilde oğluna tanıttı.

Genç adam afallayarak babasına bakmış, babası başıyla git işareti yapınca oğlu ayaklanmıştı.

Barzan da şaşırılmıştı. "Oğlun mu, İlyas Usta?" diye sordu. "Ben çırakların zannediyordum," diyerek sofrasında lokmasını çiğneyerek kendisini izleyen genci süzdü. Dikkatli bakınca babasının gözlerine benzediği anlaşılıyordu.

"İkisi de hem oğlum hem çıraklarım hem de gelecekte ustadır, Barzan Ağâ."

"Allah bağışlasın."

"Sağ olasin," diyerek kahvaltısını bitirip yarım kalan çay bardağıyla ayaklandı. Bir doksanlık boyu, olması gerekenden daha

geniş omuzları cüssesini ürkütücü hale getiriyordu. Asker tıraşı saçları, kirli sakalı, koyu teni, orta yaşıyla bütünüleşmiş, giydiği sıfır kol tişörtün açıkta bıraktığı kol kasları meydana serilmişti. Demiri döven kolların gücü de başkaydı.

Oğlunun önüne bıraktığı çayla, “Teşekkür ederim,” dedi Barzan.

“Afiyet olsun, ağam,” diyerek kardeşiyle beraber dışarı çıktı.

Barzan bir kez daha demiri döven İlyas’a döndü. Omzuna bir havlu atmış, kızdırdığı demiri alarak balyozunu almıştı. Demiri döven sesleri bir müddet dinledi Barzan. Hayatları kızdırılmış demir, etraflarındaki insanlar da balyozdu. Dövdükçe şekilleniyordu. Gönlü de dövülmüş demire benzetmek abes mi kaçardı?

“Osman’ı nereden biliyorsun?” diye sordu kendine geldiğinde Barzan.

Sessizliğine müdahale etmeyen Süryanili meşum konunun en önemli sorusunu sorduğunda tebessümle, “Buradaki fareler benden sorulur,” Cceevabını verdi. Ardından bir hışımla balyozu demire indirdi.

“Ne zamandır burada?”

“Ara sıra buraya gelir. Bir hafta öncesine kadar İstanbul’daydı. Oradan Hatay’a geçti. Hatay’dan, Batman’a geldi.” Demiri ateşte evirip çevirip kızdırdı. Sırtını dönse de gözü kulağı Barzan’da idi.

“Yani her yerde bu işi yapıyor?”

“Her yere kendini tanıtıyor, adını duyuruyor. Damarsız dedin mi el pençe divanına dururlar,” dedi İlyas katı sesindeki gizli öfkeyle.

“Polis, jandarma niye yakalamadı?”

“Eee Barzan Ağa sen de bilirsin ki böyleleri her zaman kurtulmayı bilir.” Kızdırdığı demirle dönerek demirin üstüne bıraktı. Boşta kalan eli çekice uzandı.

Barzan derin bir nefes alırken şekersiz çayından bir yudum aldı. Sıcak çay boğazından akıp adamın gerginliğini aldı. Sakin kalmalıydı. O adam hakkında her bilgi onun için bir avantajdı.

“Nerede şimdi?”

“Dün gece Midyat’a geldi.”

“Yani burada.”

Gülümseyen adam işine birkaç saniye ara verip Barzan’a baktı. “Evet.”

“Arkasında kim var onun? Kendine bu kadar çok güvenmesini sağlayan sebep ne?”

Elinde duran demiri bırakan adam omzuna bıraktığı havluyla alındaki teri sildikten sonra Barzan’ı tek bırakarak küçük bir kapıdan kamburlaşarak başka odaya geçti. Su sesini duyunca adamın elini yüzünü yıkadığını anladı Barzan.

İlyas odasından havluyla elini yüzünü kurulayarak çıktı. Barzan Ağanın karşısına taburesini çekip oturduğunda derin bir iç çekti. “Arkasında bir sürü insan var. Herkes senin gibi namusuyla para kazanmıyor. Sen beni tanımasan da ben seni tanırım, Barzan Ağa.”

Barzan Hezeroğlu sözünü kesmeden can kulağıyla dinledi.

“Senin ne emekle işini yaptığını, nasıl alın terinle buralara kadar geldiğini çok iyi bilirim. Seni de bilirim, Orhan’ı da bilirim. Miran, Mahsum, Afran’ı da bilirim. Rahmetli Ciwan’ı da.”

“Bana sadece Osman lazım, İlyas. Sadece o adam lazım.” Sabırsızlığı yüzüne yansıyor, fark edeni endişelendiriyordu.

Bir kez daha gülümsedi İlyas Usta. “İçin canıyor. Bu öfkeyle yanına gidersen hiç iyi şeyler olmayacak.”

“Bırak da o bana kalsın,” dedi Barzan.

İlyas öfkeli adamı anlayışla karşıladı. “Osman vicdansızın tekidir. Küçük çocuklara dahi uyuşturucu satan adamdan her şeyi bekle.”

“Onun için birinin onun yakasını tutması gerek.”

“Eğer yakasını tutmak istiyorsan önce sakın olmalısın.”

Barzan sakın kalmak istedi ancak öğrendiği gerçekler ne yazık ki adamın elinden sabrını çekip alıyordu. Her şeyden önce babasına kızgındı bu gerçeği sakladığı için. Evvelinde öğrenselerdi hepsi birlik olur, o Osman denilen piçi ve çetesini çökertebilirdi.

“Osman’ın adamları her yeredir, küçük çocuklar dahi onlar için gizlice çalışır oldu. Bir mahalle arasında gizlice sigaraya

sardığı tozu satanı mı dersin! Onları ispiyonlayanın hayatını zehrettiğini mi dersin! Yüklü miktarda uyuşturucudan öldüreni mi dersin!" Anlattıkça demiri döven elleri yumruk şeklini alıyordu.

"Gizlice para mı veriyor?"

"Evet, lakabı bilinir, ismi cismi bilinmez. Her yerde farklı kimlik kullanır. Arkası tahmin edemeyeceğin kadar sağlamdır. Kimin elini tuttuğunu saymaya kalkışsan altından kalkamazsın. Piyasanın babası gibi olmuş. Elini herkese öptürmez, elini herkese vermez. Ucundan tutsan yakalamak için, onu bulana kadar yüz farklı kimliğini tanırırsın."

Sıkıntıyla sakalını sıvazladı Barzan. "Bana nerede olduğunu söyle."

İlyas adamın dizine iki kere vurdu. "Adresi veririm ama onu orada bulur musun bilmem." Belirsizliğini neşesiz sesiyle verdi.

Dostane tavrını benimsediği adamı sertçe eleştirdi Barzan. "*Her şeyden haberdarım*, dedin, İlyas!"

"Benim dört kulağım dört gözüm vardır, Barzan Ağa ama haberler burada tez yayılır, bilirsin." Söylemek istemese de Barzan'ın bilmesi gerekti. Belki şimdi Osman, Barzan'ın onu aradığını çoktan duymuş ve tabanları yağlayıp kaçmıştı.

"Osman bizi mi takip ediyor diyorsun?" Rahatsızca titreşen yeşil gözleri düşüncesini bile kabullenemedi. Osman kaçmadan bulmalıydı.

"Elbette burada olduğunu da bilmesi muhtemel. Aramızda köstebekler de var." Hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamalıydı. İlyas ne Barzan'ın ne de Miran'ın –ki Miran'ın da Osman'ın peşine düştüğünü dün itibariyle öğrenmişti– Damarsız'ı bulacaklarını sanmıyordu.

"Benim adamlarım bana yamuk yapmaz."

"Adamlarına lafım yok, Barzan Ağa. Kabuğun dışındakilerden bahsediyorum."

Kabuğun dışındakiler; umulmadık taşın yardığı sahipsiz başlardı. Yanında parayla çalıştırdığı küçük çocuklar. Ölüme hapsediği gençler. Zıyan ettiği ailelerdi. Her yerde köstebeği vardı. O tehlikeye bir de Azra'nın eklenmesinden korkuyordu. Azra'yı bu pisliğin içinde görmek istemiyordu.

İlyas'ın verdiği adresle ayaklanma vakti gelip çatmıştı. Barzan teşekkür ederek elini dostça sıktı. Mekânından çıkıp bekleyen adamlarının bakışları eşliğinde arabasına doğru yürüdü.

“Barzan,” diye çağırды gür sesiyle İlyas.

“Buyur, Ustam?”

“Dikkatli ol.”

Gülümseyen Barzan asker selamı verdikten sona adamlarına adresi söyleyerek arabasına bindi. İşte şimdi o adamı bulacaktı. Bir yanı Mahsum'u da çağırarak istiyordu. En azından onun da intikam almasını istiyordu. Fakat önce oraya o varmalıydı. Kimse karışmadan gerekeni yapmak için...

Kulağında ısrarla çalan telefonu Barzan inat ederek ısrarla duymazdan geldi. Büyük ihtimalle karısı babasına haber vermişti. Berçem'e kızmak istediye de gitmeden önce ağlayarak dururma çabasını anımsayınca kızma hakkını bulamadı kendinde.

İnsanları zehirleme projesini kabul etmediği için ağabeyini öldüren Osman'ın bu kadar yaşaması fazlaydı. Dünyayı pisliklerden ne kadar çabuk temizlerlerse o kadar yaşanılır hale gelirdi. Lakin dünya pislği azalmak yerine korkunç bir şekilde çoğalıyordu.

Verilen adrese yaklaşık yarım saat sonra vardı Barzan. Arabayı çalışır halde bırakarak kapıyı açıp indi. Etrafta kimse yoktu, oldukça ıssızdı. Adamları etrafı dikkatlice kontrol ederken üç kişi Barzan'ın önüne korumak için siper oldular. Fakat Barzan onlardan daha hızlı davranarak depoya koşar adımlarıyla varıp kapıyı açtı. Kahretsin kapı kilitli, etrafı zincirle sarılmıştı. Kapı hiç açılmamış, toz toprak içindeydi. Bu harabe fabrikaya gelmiş olduğundan şüphe etti.

“Sıkın şuna.” Sessizce kükredi Barzan Hezeroğlu. Avına yaklaştıkça hırçınlaşıyor, sinirleniyordu. Susturucu takılı silahı sıkıp zincirlerin ucunu birbirine bağlayan kilidin açılmasını sağlayan adamı zinciri çözüp kapıyı ardına kadar açtı.

İçeriye koştu Barzan. Leş gibi sidik kokan fabrikanın ortasında kendi ekseninde dönüp Osman'ı aradı. Ne bir iz vardı ne bir ses. Allah kahretsin, Osman kaçmıştı! Barzan bulmak için kıldığı kapıya doğru koşmaya davranmıştı ki bir gümbürtü kopmuştu.

Barzan gümbürtünün ne olduğunu anlamak için kafasını çevirdi. Boş fabrikada yankı uyandıran, görmediği başka bir kapının çarpılarak açılmasıydı. Açan ise Miran Kara idi.

Barzan Hezeroğlu yerine mih gibi çakıldı.

Miran Kara görmek istediğinden farklı bir yüz bulunca şoka girdi.

İki adam şaşkındı.

İki adam öfkeliydi.

İki adam Osman'ın peşindeydi.

İki adam da Damarsız'ı kaçırmıştı.

"Ulan burada ne işin var?" diye boğazını yırtarcasına bağırdı Barzan. Osman'ı kaçırmanın verdiği öfkeyle etrafında sinirle döndü. Adam onlardan öndeydi. Her şeyden haberdardı. Aklını kaçırmasına ramak kaldı Barzan'ın.

"Asıl senin ne işin var burada?" diye sordu Miran düşman bildiği ancak alakası olmayan Barzan Hezeroğlu'na doğru süratle yol alırken.

"Osman'la ortak olmaya mı geldin?" diye tükürür gibi konuştu Barzan. Bu vakitte Miran'ın bu fabrikada ne işi vardı? Osman'ı öğrendiği için intikamını almaya gelmiş olmalıydı.

"Kes sesini, Barzan. Ne için burada olduğumu biliyorsun." Bakışlarıyla adamı uyardı. Zan altında bırakıldığı saçmalığı daha önce kabul etseydi zaten Ciwan ölmüş olmazdı.

İki adam karşı karşıya geldi.

"Sakın bu işi karışma, Miran!"

"Buna sen karar veremezsin, Barzan!"

Başa baş mücadeleleri tek bir adam için sürüyordu.

"Benim ağabeyimin meselesi. Elbette ben karar vereceğim."

"Senin ağabeyinse benim de dostumun meselesi!"

Barzan tek kaşını ustalıkla kaldırdı. "Nevzat'ı gönderen Osman piçi miydi?"

Yüzüne vurulan gerçekle sarsıldı Miran ancak güçlü duruşunu bozmadı. Her şeyi öğrenen Barzan'ın onun son anda vazgeçtiğini öğrendiğinden de kuşkusu yoktu. Nevzat'ı biliyorsa durdurmak için aradığını da biliyordu.

Barzan konuşup oyalanmak yerine Osman'ı yakalamak için fabrikadan çıkmak için geldiği kapıya doğru yürüdü. İlk defa bir uğurda beraberlerdi ve Miran da arkasından süratli adımlarla yol aldı.

Virane fabrikadan peş peşe çıkan Barzan Ağa ve Miran Ağa önlerini kesen aşiret topluluğu karşısında yerlerinde saymışlardı.

Bir kez daha Barzan ve Miran'ın karşı karşıya gelişini duymuş, silahları çektiklerini zannederek durdurmak için duyan gelmişti. Ön safta Raber Ağa ve Miran'ın dayısı Behram Ağa vardı. Yanlarında ise Mahsum ve Afran vardı.

Ne Barzan ne Miran'ın vakti vardı aşiret reislerine dert anlatmaya. Arabalarına binmek için yönlerini değiştirdiklerinde ilk müdahale Raber Ağadan gelmişti.

"Bir adım daha atmayasın, Barzan!"

Barzan babasına dönerek saygısını bozmamaya dikkat etse de barut gibi öfkesini yatıştırmayı beceremedi ve kükredi: "O şerefsiz kaçacak."

"Jandarma peşinde," diye haberi saldı babası.

"Nihayet adalete teslim ettiniz yani?"

"Jandarma yakalayacak, gidersen operasyonu mahvedersin."

Komutları birbirine bağlanmış iki robot gibi beraber şaşırıyor, beraber hareket ediyor, beraber hareketleri sonlandırıyor. Operasyon kelimesini işitmek ikisinin de elini kolunu bağlayıp durdurmuştu.

Miran, gitmek istediye de dayısının kalmasını emreden bakışlarına uyararak bekledi. Kalabalığın varlığından rahatsız olmuştu. Osman'ın tutuklandığı haberini alana kadar gün yüzü yoktu.

Barzan ayağıyla yeri dövdü. Burada beklemek işkenceden başka bir şey değildi. Operasyonun başarılı olmasından başka ümidi yoktu. İlyas'ın *erişene kadar yüz farklı kimliğiyle tanışır-sın*, cümlesi beklentisini yıkıyordu.

Vakit gerçeği anlatma vaktiydi. Raber Ağa kalabalığı arkasında bırakarak öne doğru çıktı. Meraklı bakışlara duyuracağı mühim bir haber vardı. Haşmetiyle kalabalığı bastırarak Miran Kara'ya sabitledi.

“Miran.”

Raber Ağanın adını seslenmesinin üzerine Miran Kara soyadı gibi kara gözlerini yaşlı adama usul usul çevirdi. Oğlunu öldürttüğünü zannettiği adama hiçbir zaman tam anlamıyla bakamamıştı. Çağırmasına anlam veremese de bugün aklanmış olmanın rahatlığıyla gözlerinin içine baktı Miran da.

Elini ağır ağır kaldırıp Miran’ın yüzünün hizasına getirdi Raber Ağa.

Barzan herkese gerçeği söyleyeceğini fark etmişti. Vakti çoktan gelmiş geçmişti. Herkes tarafından katil bilinen Miran’ın aklanması gerekti.

Miran bir kez daha dayısıyla göz göze geldi. Behram Ağa durumdan pek hoşnut görünüyordu. Elini öpmesini isteyen Raber Ağayı kırmamasını bakışlarıyla anlatıyordu. Miran dayısının onayına ihtiyaç duymuyordu ancak büyüğü o olduğu için yine önceliğini ona bırakıyordu.

Bir zamanlar babası gibi görüp hürmet ettiği adamın elini öpmek için bekletmeden ağır ve gururlu adımlarını attı. Bir zamanlar da değildi aslında. Raber Ağa hâlâ onun babasıymış gibi kıymetliydi. Kalabalığın şaşkın bakışlarını görüyorsa da görmezden geldi. Raber Ağanın elini tuttu. Yaşlı adamın vakarlı duruşuna tezat oluşturan gözlerinde sevinç vardı. Miran elini öpüp alına götürdü. Kalabalığın uğultusunu duymazdan gelemedi. Az sonra her şey netliğe kavuşacaktı.

Raber Ağa bir elini ensesine sürüp Ciwan ile gurur duyduğu her zaman yaptığı hareketi yaptı ve Miran’ın başını oğlunun başını öper gibi öptü.

Miran’ın gözleri kapandı. Bunu neden yaptığını biliyordu. Evvelinde kime yaptığını biliyordu. Geriye Barzan kalmışsa da asla Ciwan’ın yerini tutmayacaktı. Miran, Osman’ın yakılarak öldürülmesini istedi.

Raber Ağa ellerini çekip yüzünü kalabalığa dönerek Miran’ın yanında durdu. Ellerini arkasında, belinde toplayarak gür sesiyle kalabalığa gerçeği ağır ağır itiraf etti: “Bilmeniz gereken önemli bir husus var, ağalar.” Tarazlı sesi kulaklara girip hapsoldü.

“Rahmetli oğlum Ciwan’ının katili...” Kaşları çatılmış, ciğerine saymayı bıraktığı ve her defasında ilkiymişçesine saplanan hançerin tadını hissetmişti. “...katili Miran değil, Damarsız diye bildiğiniz Osman Timur’dur!”

Miran o an her bakışı tek tek inceledi. Sarsılan bakışları, şaşkınlıktan aşağı sarkan ağızları, katil o olmadığı için belli belirsiz sevinen yüzleri tek tek süzdü. Ağzını açarak kimseye belli etmeden ciğerlerine ferah nefesler çekti. Asıl katil kaçıyordu ve bu acısa da kendi vicdan azabından kurtulmuştu.

“Bu nasıl olur, Raber Ağa? Bize Miran’ın katil olduğunu söyledin, Miran vakti zamanında teyit etti. Bugün nasıl Miran katil değil dersin?”

Kalabalıktan sesi yükselen Hamdi herkese hitaben sormuştu.

Raber Ağa, Hamdi’ye ihtiyatlı bir bakış attı.

“Çünkü zamanında Osman oğluma, Miran’a ve Mahsum’a uyusturucu kaçakçılığı için teklifte bulunmuştu. Hiçbiri kabul etmediği gibi işine çomak sokmuştu. Osman yediremediği için oğlumu en mutlu gününde hayattan kopardı. Nevzat’ı tehdit ederek onun kurşunuyla öldürüp, Miran’a da aynı şekilde yalan söylesmesini sağladı.”

Raber Ağa gümbür gümbür sesiyle gerçekleri anlatırken, ciğerlerinin ağladığından kimsenin haberi yoktu. Oğlu Barzan dışında! Kalabalığa hükmeden adamın ciğerlerinin pare pare yandığını biliyordu ve hissediyordu Barzan. Derman olmak istese de çok güçlü. Babasının kanayan yarasını iyileştirmek çok zordu. Eli ayağı olmuş oğlunu kaybetmişti.

Miran konuşma gereği duyuyor ancak Raber Ağa konuşuyorken araya kaynak yapmak da istemiyordu. Söylenecek her şey söylenmişti. Miran suçsuz değil demek kurulacak bütün aklama cümlelerini kapsıyordu.

Mahsum dostuna doğru yürüdü. Sıkıca sarılıp omzuna pat pat vurdu. Yüzler gülümsemeye çekiniyordu. Zira olan Ciwan’a olmuştu. Dostuna karşılık verip geri çekildi Miran da.

Behram Ağa yeğeninin yanına ulaştığında omzuna destek olurcasına avucunu yasladı. Açıklanmayan en önemli kısım var-

di ki es geçilmesine müsamaha göstermeyecekti. “Diyeceksiniz ki Osman olmasaydı yine Ciwan ölecekti.” Kalabalığa kaşlarını çatarak kaşlarını kaldırdı. “Değil, ağalar değil. Benim yeğenim vazgeçmiş, Nevzat’ı aramıştı. Nevzat tehdit edilmeseydi ve Osman şerefsizi namert kurşunu sıkmasaydı Ciwan bugün aramızda olacaktı.”

Miran o telefonu anımsadıkça kendi benliğinden soyutlanmış, tanınmaz bir adama dönüşmüştü. Vicdan azabının ağırlığını bir Ciwan’da, bir Helin’de çekmişti. Miran o saniye dehşete düştü. Her şey madem biliniyordu, neden geçen sefer Helin ile evlendirilme hükmü geçirilmiş, o kadın kurban seçilmişti?

Kalabalığa her şey anlatılmıştı. Osman’ın yakalandığı habelerini aldıklarında bildireceğinin sözünü de vermişti Raber Heze-roğlu. İşleri güçleri var diye herkesi uğurladı.

Miran’ın elini dostça sıkın aşiret ağaları oğullarıyla adamlarıyla beraber arabalarına binip yola dökülmüşlerdi. Geriye sadece belirli isimler kalmıştı: Raber Ağa, Behram Ağa, Barzan, Miran, Afran, Mahsum ve babası Beşir Efendi!

Beşir Efendi evine davet ederek konuşulacak her şeyin orada konuşulması gerektiğini söyleyerek mecbur bırakmıştı. Virane bir fabrikanın önünde sebepler ve gerçekler konuşulamazdı.

Arabalarına binip yola çıkmışlardı. Yol uzun, düşünceler çarşamba pazarı gibi, sorular da sorulmak için hazır. Kimse konuşmaya yeltenmedi. Her şeyi yüz yüze oturduklarında konuşacaklardı.

Sigarasını içine çeken Barzan’ın düşüncesinde hem Helinn hem Alaz vardı. Babası Alaz için tehdit edildiğinden ötürü Afran ile evlendirilmişti. Lakin Helin? Hiç alakası olmayan kadın neden Miran ile evlendirilmişti?

Cevaplanması gereken çok soru vardı. Çok sorudan ziyade Miran’ın tek istediği Helin’in cevabını öğrenmekti.

Beşir Efendi’nin evine varmış, büyük salonda ağırlanmışlardı. Raber Ağanın bir yanında oğlu, diğer yanında oğlundan farksız damadı oturuyordu. Behram Ağa ve yeğeni yan yana, Beşir Efendi ve oğlu Mahsum da dip dibeydi. Yan yana oturanların yakınlığı bu şekilde göze çarptı.

Raber Ağa elindeki kehribar taşından tespihi bir eliyle çekti. Bağdaş kurarak oturduğu sedirin üstünde otoriter duruşunu bozmadan bir kat daha ağırlık ekleyerek izleyenlerin hoş görüşüyle beraber saygısını topladı.

“Sabırsız görünüyorsun, Miran. Soracakların vardır elbet.”

Kendisini ciddi ciddi izlediğini fark edemeyecek kadar düşüncelerine gömülmüştü Miran. Raber Ağanın sesini işitmek anında kendisine gelmesini sağladı. “Var elbet,” diyerek tezini doğruladı.

“Sadece bir sorum var,” dedi Miran, bakışlarını dayısı ve Raber Ağanın üzerinde gezdirerek.

Raber ve Behram aynı anda, “Buyur,” dedi.

Miran kara gözlerinde şimşekleri çaktıran öfkesine destur diyerek sorusunu kısık sesle sordu: “Madem suçsuz olduğumu biliyordunuz, neden Helin ile evlenmemi hüküm giydirdiniz?”

Sadece bir sorusu vardı. Diğer her şeyin cevabını almıştı. Tek anlamadığı kendi evliliği idi. Hüküm yüzünden Helin’e acı çektirmişti. O hüküm yüzünden karısının canını yakmış, hayatı ona zehir etmişti. Evliliğinin daha ilk ayında, teyzekızına olan öfkesi yüzünden onu aldatmıştı. Hem de bu hikâyenin en masumu Helin iken!

Raber Ağa ve Behram Ağa göz göze geldi. En mantıklı ancak özünde en gizli soruyu sormuştu. Behram Ağa yeğenine manidar bir bakış attı.

“Evlenme yaştın gelmişti.”

Miran cevap olarak kabul etmedi. “Bu bir bahane değil, dayı.”

“Bahane değil zaten, Miran. Sana Helin’den başka hiçbir kadını yakıştıramadım. Seni ancak güneşin kızı kaldırabilir, seninle ancak o baş edebilir, oğlum.” Bu gerçeğin diğer yüzüydü ve Behram Ağa böyle olmasını istemişti.

Mahsum ve Afran bakışarak Behram Ağaya hak verdi. Miran’ı kaldıran kadının onun kadar zor ve baş edilmesi güç olması gerekti ki Helin’i bilmeyen yoktu.

Barzan da cevaptan memnun kalmamıştı.

“Helin senin yuvanı kuran temeldir. O temeli kırmamışsındır, Miran. Kırdığın gün yuvanın yıkılacağını da biliyorsun.” Üstü

kapalı yaptıklarını yüzüne vurdu Raber Ağa. Miran'ı oğlu gibi sever sayar ve karakterinin iç yüzüne kadar tanırdı. Helin'e çek-tirdiklerini bilmemek ise aptallık olurdu.

Miran iç yanaklarını ısırdı. Temeli kırmak mı? O temeli yıkıp harabeye çevirmişti. O temelin üstünden geçip ezmişti. Sadece yıkmakla kalsaydı bugün o kadar vicdan azabı çekmezdi. Helin'e büyük bir özür borçluydu. Samimi, gerçekçi ve yalın bir özür. Kalbini onarması gereken özür.

"Yıkıldığımı gördün mü, Raber Ağa?" diye sordu Miran. Hiçbir zaman yıkılmışsa da sert kabuğundan soyutlanmamış ve insanlara güçsüzlüğünü belli etmemişti.

"Görmek istemem, Miran," diyerek yan tarafında oturan da-madının dizine elini yasladı. "Alaz'ı ve Helin'i size emanet ettik, yıkıldığınızı görmek istemem!"

Afran, Barzan'ın ölümcül bakışlarını görmezden gelerek Ra-ber Ağaya sessizce teşekkür etti.

Miran Ağa ise sadece gülümsedi.

Ortamı neşelendirmek isteyen Mahsum ise saygısına her za-manki gibi özen göstererek Miran'a sinirini bozarcasına otuz iki diş sırttı. "Bence Miran Aşam yelkenleri suya çoktan indirdi de sesini çıkarmıyor."

Barzan dışında herkes gülmüştü. Hâlâ aklını kurcalayan so-rularla boğuşuyordu. Helin ve Alaz adı nasıl verilmişti? Afran'ın planı zannederken aslında hiç alakasının olmadığını anlamıştı ama her şey karmakarışık bir vaziyet almıştı. Kurulan bir tuzaktı ve Barzan hepsini babasıyla yalnızken konuşacaktı.

Birbirlerine silah çektikleri gün, öldürülmeye iki adam ya-kınken olay nasıl evliliğe boyut atlamıştı. Kimin oyunuydu bu? Ne Barzan ne Miran biliyordu ama ağır bir tuzak kurulmuştu. Birbirlerine silahı çektikleri o meşum günden sadece bir gün önce nihai kararların verildiği zorlu süreci başlatan bir toplantı olmuştu.

"Kan davanızı bitirin, bir adamı daha toprağa gömmeyeceğim."

Bir adamın daha toprağa gömülmemesi için emir büyük yer-den gelmişti. Rogeş Zeydan hasta yatağında bütün adamları evi-

ne davet etmişti. Barzan Hezeroğlu ve Miran Kara'nın haricinde gizli bir toplantı olmuştu. Olayın iç yüzü Barzan ve Miran'ın bilmediği bir şekilde gelişmiş, sonuç iki evliliği gündeme oturtmuştu. Alaz ve Helin'in evliliğine toplantıda karar verilmişti. Verilen hükümlerin ani olduğunu zanneden Miran, Afran ve Barzan Ağanın hâlâ hiçbir şeyden haberi yoktu.

Keza asla da olmayacaktı.

FINAL

Sonsuz Son

2 Ay Sonra

Evrenin bahsettiği nice güzelliği kıymete bindirecek idrake sahip olamayan insan topluluğu içinde nefes alıp vermek can yakıyor. Kimi elinin tersiyle itiyor, kimi anlamıyor, kimi görmezden geliyor.

Paylaşmanın tadına varamayan hatta paylaşmayı bile çok gören bir topluluğun içinde nefes alıp verebiliyoruz. Çoğumuz aynı espriye gülerken, çoğumuz aynı acıya ağlayabiliyoruz.

İnsan olarak var edilmiş ancak insan olamamışız.

Koca bir mutluluk küçük bir paylaşım ile başlayıp bir gülücükle sonlanıyordu. Mutluluğunu tek başına yaşamayı yeğleyip başaramayan nice örneğimiz de vardı. Hayatta hep şu dersi çıkartmıştır insanoğlu:

Paylaşmayı bilene mutluluk daimidir.

Paylaşmayı bilmeyene mutsuzluk cezadır.

Kadın kendi eliyle soyduğu mandalınadan bir dilim alıp kocasına uzattı. Adam zahmet edip onun için meyve soyan kadının uzattığı bir dilim mandalınayı eline alırken afiyetle ağzına atarak çiğnedi.

Mutluluk bir lokma bahanesiyle sürdü.

Alaz meyveleri soyuyor, Afran afiyetle yiyordu.

Kocası ayağının ucuna oturmuş Alaz ayağını kucağına bırakmıştı. Afran arada ayağının altını gıdıklıyor kadını huylandırıyor. Alaz film izlemek istemediğini söyleyerek muhabbet etme saatini erkenden başlatmıştı.

“Hani mandalınanın çocuğu var ya, o miniği bulursak benimdir.” Mandalınadan kopardığı parçayı çiğnerken kocasına hınzır bir bakış attı Alaz.

Kahkaha attı Afran. “Kime niyet kime kısmet, hayatım.”

Alaz bıçaktan bakışlarını çevirerek verdiği cevaba burun kıvrıldı. “Ne yani bir koca olarak cevabın bu mu?”

“Evet!” diye onaylayan bakışların özünde kadını çileden çıkarmaya hazır bir hınzırlık vardı.

“Ne kadar acımasız bir koca.”

“Alaz,” dedi Afran, gülmemeye dikkat ederek. “Bir mandalınadan bahsediyoruz.” Dikkatini çekerim der gibi kafasını salladı. Bir mandalina için acımasız ilan edilmek daha acımasızcaydı.

“Olay mandalina değil. Olay tamamen paylaşmak.”

“Şu an paylaşıyoruz ya,” diyerek karısını tatmin edecek cevabı verdi ama karısı yutmadı.

“Ben mandalınanın çocuğunu daha çok seviyorum.”

“E ben de seni çok seviyorum.”

Kendisine göz kırpan adama yumuşayıp yelkenleri suya indirmemek için direndi. Afran Sözeri kendini affettirmeyi bilen komplimanlarıyla âdeta içine işleyen madrabazın tekiydi. Kafasını diğer yöne çevirerek meyve tabağını orta sehpaye bırakan kadın, dizlerini kendine çekip kocasıyla temasını kesti.

Tekrarlanan sahnelerde her defasında aynı heyecanı ve mutluluğu hissettiğinden kadını huzur içinde izledi Afran.

“Bana sorarsan hata yaptın.” Alingan edasıyla kocasına sataştı Alaz.

“Ne konuda?”

“Buraya senin için taşındım diyerek. Buraya benim için taşınmış olman...” İnanmadığını belirtircesine kafasını salladı. “Baksana daha mandalina paylaşımını bile yapmıyorsun.”

“Bence hayatımın en güzel hatasını yaptım.”

“Diyorsun,” dedi tek kaşını kaldırarak Alaz.

“Yapıyorum,” dedi kafasını sallayarak Afran.

“Bana sorarsan, Afran,” diyen Alaz koltuğun üstünde dizlerinden destek alarak kocasına doğru süründü. Koltuğa uzanıp kafasını kocasının dizlerine yatırdı. Afran’a yenilmemeli, bu sefer kazanmalıydı.

“Allah en güzel özelliği kuşlara bahşetmiş; özgürsün, uçuyorsun, istediğin dala konuyorsun, istediğin yere gidiyorsun. Bundan daha güzel bir hayat mı var?”

Karısının huzur veren sesinden soru gelince düşünüp durdu. Saçlarını okşayarak cevap vermek için hazırlandı. Karısı önceliğini alarak bir soru daha yöneltince Afran ayak uydurdu.

“En güzel ne, Afran biliyor musun?”

“Nedir?”

“Kalplerinin dört odacık olması.”

Ne düşündüğünü bilmesine de Afran’a pek güzel gelmemişti. Zira onun kalbinde bir oda vardı ve odanın sahibi Alaz Sözeri idi. “Bunun neresi güzel?”

Gözlerini kehribarın en çetin bilyesini anımsatan gözlerine sabitleyen kadın neşeyle konuştu: “Düşünsene bir oda annenin, bir oda babanın, bir oda sevdiğinin, son oda ise çocuklarının. Herkese pay çıkarıyorsun. Herkesin yeri belli.”

“Fakat insanın biri gelsin, onu yakalayıp kafese koysun, özgürlüğünü elinden alsın!” diyerek karısının gülen gözlerini soldurdu Afran. Özgür kanatları bir kafese kısıtayıp evcilleştirme maksadı altında doğalarına hakaret ediyorlardı.

Hiçbir kuş kafese kısıtılmamalıydı.

Gözlerini bayarak yüzünü buruşturdu Alaz. İçli içli nefesini alıp verirken niyetinin üstüne açıkça darbelik cümle atan kocasına kızdı. Neden Afran onu anlamamak için ekstra çaba harcıyordu ki?

“Ne kadar da odunsu bir düşünce.”

“Gayet mantıklı bir cevaptı.”

“Yalnız ben burada bizim için...” Her bir kelimenin üzerine basa basa, özen göstererek açıkladı Alaz. “...romantik bir ortam

oluşturmaya çalışıyorum.” Kocasının göbeğini çimdikleyerek hıncını aldı.

Acıyla kasılan Afran karısının elini yakalayıp parmaklarını parmakların arasından geçirdi. “İnsanlar işte özgürlüğe aç ve başka canlıların özgürlüğünü almak için savaşıyor. Bu da ikinci mantıklı cevap, Alaz Hanım.”

Dişlerini kemirdi Alaz. “Mantık isteyen kim, Bay Mantıklı Düşünür?”

“Romantik bir cevap mı istiyorsun?”

Eh, olsa fena olmazdı.

Ela gözlerinin içi güldü. “O odada ne yapıyoruz?”

Kafasını ağır ağır kocasının dizinden kaldıran kadın burnundan soluyordu. “Romantiklik anlayışın bu mu? O odada ne yapıyorduk?” cümlesini tekrarlayınca sinirleri daha da gerildi. Bu adamın yine gıcık edesi tutmuştu.

“Evet.”

“Halay çekiyoruz, Afran.”

“Halay çekmeyeceğimiz kesin.”

Gitmeye yeltenen karısını anında engelleyerek dudağına özür busesi kondurdu. Dizlerine tekrar yatırarak saçlarını parmaklarıyla okşayıp ruhuyla sevdi. “Devam et hadi,” diyerek muhabbete teşvik etti.

Çocuksu edasıyla omzunu silkti Alaz. “Hevesim kaçtı.”

“Ben sorularını merak ediyorum.”

Evlendikleri günden bu yana kendine kazandırdıkları bir aktivite vardı; Alaz doktor olmak istediğini söyleyerek bir doktorun sorması gereken her türlü soruyu soruyordu. Bazen bir öğretmen, bazen bir psikolog, bazen de bir mühendis... Her gece farklı biri olup kocasına sorular soruyor ve gecelerine renk katıyorlardı. Bu gece ise belli ki özgür olmak istiyordu. Yahut romantik, Afran çözememişti. Sadece sesini duyup onun gülümsemesini istiyordu.

Bu gece kadın dünyanın dışına çıkmak istiyordu. Başka bir gezegende olmak gibi... Astronot olma düşüncesinden çok uzakta...

“Düşünsene, Afran şu an Venüs’te hayat var. Orada bizim gibi yaşayan bir sürü insan var ve oradaki insanlar çok mutlu. Dert nedir bilmezler, üzgün kelimesi sözlüklerinde yok.”

“Klonlanmış bir ben daha mı diyorsun?”

“Evet, düşün bir Alaz ve Afran orada da var ve biz orada çok çok mutluyuz.” Düşledikçe gözleri parıltıyor, elleri havada süzülürcesine duygularını yansıtıyordu. Doktor Afran’ın hoşuna giden buydu.

“Sanmıyorum, Venüs’te hayat yoktur.”

Gözlerini bayarak, “Yapılan araştırma ve getirilen bilgilerin incelenmesi doğrultusunda Venüs’ün atmosferinin bakteriyel yaşama uygun bir ortam olduğu belirtildi. Bu da demek oluyor ki yaşam var. Belki de vardır şu an,” diyen Alaz, edindiği bilgiyi sakince aktardı.

Afran can kulağıyla anlattıklarını dinledi. “NASA mı söylüyor bunu?” diye sordu akıl karışıklığıyla. Bu konunun açılmasına hâlâ anlam verememişti. Karısı bugün iyi değildi.

“Bilim adamları, NASA’da söylemiştir.”

“NASA’nın her açıklamasına inanmam ben.”

Alaz gözlerini sımsıkı yumup ardından hızla açarak tepesinde kendisini ela gözleriyle izleyen kocasını kınayarak tısladı: “Yine romantikliğin içine ettin.”

“Alaz bende mi sorun var yoksa senin romantik anlayışın mı değişti bir gecede?” Karısının yüzündeki bozguna uğraşmış ifadeyi görünce iç dudağını ısırarak üçüncü darbeyi karısının yüzüne sorusuyla indirdi. “Yani... Venüs’te aşk başkadır mı demek istiyorsun?”

“Allah Kur’an şahit, ağzının ortasına bir tane çakacağım.”

“Cık...cık..cık... kocanla nasıl konuşmak öyle.” Kaşlarını çatı. Küçük bir çocuğu azarlar gibiydi. Sahte ve alaydan uzak, eğlenceli.

“Sen bana bilgeliğinle hava mı atıyorsun? Yani Venüs’te hayat yok, ben biliyorum falan.”

“Hayır, sadece olanı söylüyorum.”

Bozulan kadını kolundan tutarak doğrulttu Afran. Belinden yakalayarak kucağına oturmasını sağladı. Şimdi yüz yüze, göz göze, nefes nefese olacaklardı. İsteddiği her an kaçamayacaktı kadını.

“Mutlu mu olmak istiyorsun?” diye sordu Afran Sözeri. “Senin elinde olduğunu biliyorsun değil mi? Dert, tasa varsa derman

da bulur. Elindekine razı olmayanın gönlü de hoş olmaz. Dünyaları versen yine hoşnut olmaz. Sahip olduğun az veya çok şeyin kıymetini bileceksin,” derken avuç içini karısının sol göğsüne bastırdı. “Sevdiğim bu güzel kalbi küçük şeylerle dahi mutlu edebiliyorsan herkesten çok daha mutlusundur.”

Her bir kelimesine vurulmuştu Alaz. Hükümle giydirilmiş evliliğinin bu denli güzel olacağını, kocası tarafından çok sevilceğini, mükemmellikte sınır tanımayan bir adamın karısı olacağını hayal etmişse de bu kadar güzel olacağını bilememişti Alaz.

İşıl işıl parıldayan göz bebekleriyle ciyakladı: “Şimdi ne yapacaksın biliyor musun?”

Afran etkilendiğini görebiliyordu ama ne isteyeceğini tahmin etmekte zorlandı: “Ne yapacağım?”

“Beni öpeceksin!”

Karısının isteği karşısında boynu kıldan inceydi. Ancak Afran yerine getiremeden kahkaha tufanına kapılıp kendini kaybetmişti.

Kafası geriye düşen kocasını görmek için dizlerinden destek alarak hafif doğruldu, çenesini öne uzattı. Elleriyle saçlarını okşayarak, “Ben mutlu olana kadar öpmeyi bırakmayacaksın,” diye şart koydu.

“Nefesimi kes diyorsun,” dedi Afran.

“Seni seviyorum diyorum.”

“Seviyorsun demek...” Afran’ın çocuksu ruhu tutkulu bir âşığa döndü. Kadını ensesinden yakaladığı gibi dudaklarına sarılmış, çok sevdiği dolgunlukları doyasıya öpmüştü. Tadına vara vara işgal etmiş, işgalini hoyratça sürdürmüştü.

Geri çekildiğinde nefesini yüzüne sürdüğü kadının tadıyla huzura erdi. Gözlerini kapatıp kafasını koltuğun başlığına bırakarak iç huzuruyla baş başa kaldı. Sesini zevkle dinlediği kadının sorularına mırıldanmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı.

Sabrın son demine gelen kadın kuşkuyla sorusunu yöneltti. “Afran, sen beni dinliyor musun?”

Yumduğu gözlerini açarak üstüne abanmış kadına hayranlıkla baktı Afran. “Sesini duymaya ihtiyacım var. Sen sadece konuş veöp.”

“Benim de cevap vermene ihtiyacım var. Kendimi salak gibi hissediyorum.” Güldürmek güzeldi ancak Afran’ın kıvrak zekâsından ötürü kendini bazen aptal gibi hissediyordu Alaz. Şükür ki kocası hiçbir zaman bu konuda onu incitecek ne bir söz söylemiş ne bir cümle kurmuştu.

Afran karısının dudağını ısırp bıraktı. “Bugünleri o kadar çok hayal ettim ki?”

“Yaşıyoruz.”

“Hayalimi yaşıyoruz, Alaz ve bundan daha güzel bir şey olmaz.”

Huzurlu ifadesinde kocasının neşesi ve kıymetinin tadı vardı. Hayalinden ötesini yaşıyorlardı. “Hayalini yaşamak kadar güzel bir şey yok, Afran. İster Dünya ister, Mars ister Venüs olsun. Aşk, âşık olduğun kişiyle her yerde güzeldir.”

Karısının saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak huzurluğunu yaptı. “Yani bir kez daha diyor ki Alaz Sözeri; *Venüs’üm ol, Afran.*”

Kocasının cevabıyla çılgına dönen Alaz çılgık atarak omzuna yumruklarını indirerek kucağından öfkeyle kalktı. Sırtını dönüp giderken sesinin ayarına dikkat etmeden ciyakladı: “Sakın odaya gelme.”

Sabah yüzünde hissettiği öpücüklerle uyandı adam. Göz kapaklarına, alınına, burnuna, dudaklarına, yanağına bırakılan öpücükler dudağının genişlemesini sağlayarak sabahını neşelendirmişti. Her zaman böyle uyanıyordu. Nasıl mutlu olmayabilirdi?

“Bir saatir uyanmanı bekliyorum, Afran.” Şikâyet tonu az, neşesi yüksekti. Uyanmasını beklerken de izlemenin keyfini çıkarmıştı. Zira gidecek ve kocasını iki hafta göremeyecekti.

Algıları hâlâ karısını net anlayacak kadar açılmamıştı Afran’ın. “Neden?” sorusunda uykunun verdiği mahmurluk vardı.

“Hem sesini duymayı özledim hem de uçağa geç kalacağız.”

Alaz’ın heyecanına diyecek yoktu. Bugün Mardin’e gideceklerdi. İki ay sonra ailesini görecek. Annesine babasına doya

doya sarılacaktı. Barzan iki kere ziyaretine gelmişti ama Berçem, Mardin’de olduğu için maalesef gelmemişti. Onu da çok özlemişti.

Hamile kaldığından bu yana balınaya dönen yengesini ziyadesiyle özlemişti. Gün intikam günüdür a dostlar. Ettigini herkes bulacak, şişkolara laf eden, balıketlisini patates diye seven herkes eninde sonunda bununla yüzleşecekti.

“Patates!”

Buyur buradan yak!

Afran Sözeri evlendiklerinden beri kendine kazandırdığı alışkanlığını yine bu sabah yâd ederek devam ediyordu. Bir adam karısını nasıl patates diye sevebilirdi ki? Alaz hayli alışmıştı. Alaz hayli tadını çıkarıyordu. Zira doktor bir patatese âşıktı. Gözlerini yuvalarında belertmiş, gerçeklik payı asla bulunmayan öfkesiyle patlamıştı Alaz. Son eğlenceli sabahlarıydı.

“Sen bana yine patates mi dedin?”

Sormasına bile gerek yoktu. “Evet.”

“Sen şimdi görürsün.”

Afran daha ne olduğunu anlamadan üzerine çıkan kadının şokunu atlatamadan yanağını dişlerinin arasına alarak ısırmasıyla sarsılmıştı. Yine oyun saati gelmişti. Bu kadın efsane bir varlıktı.

Yanağı karısının dişleri arasında ezilmeye mahkûm edilirken gür sesiyle kahkahalara boğuldu. Karısının tatlı eziyetinden kurtulmak için itmeye çalıştı ama nafileydi. Bir yandan gülüyor, diğer yandan onu kendisinden uzak tutmaya çalışıyordu.

“Alaz..Alaz..güzelim..dur...”

Alaz geri çekilmek yerine dişleri arasında ezdi kocasının yanağını.

“Güzelim..dur bak.. Mardin’e gideceğiz. Yanağımda otuz iki diş iziyle gitmek istemiyorum.” Millete ne diyecekti? Gittiğinde herkese görünüp hasret giderecekti. Mahsum’un diline düşmek bile yeterliydi.

Dank eden gerçekle bocaladı Alaz. Hemen bırakıp bir adım kendini geri çekti. Dudağını utangaç edasıyla ısırırdı. Afran’ın çenesini iki parmağının arasına alıp sağ yanağını incelemek adına yana yatırdı.

“Gidene kadar izi geçer.”

“Ya geçmezse?”

“Babama çocuk hasta severken ısırdı, dersin.” Çokbilmişlik taslayan kadın kıkırdayarak geçmişî anımsattı. “Sonuçta yapmadığımız şey değil.”

“Baban Ömür ile Orhan’a benzemez, sevgilim. İnanmaz.” Kimse Raber Ağayı küçümsemez, yalan söylemeye yahut yaptığı hinliğin üstünü kapatmaya cesaret edemezdi. Zira adamı gözünden tanıyan, neyi ne maksatla yaptığını bilen çetin cevizin tekiydi.

Çok da abartılı ısınp iz bırakacak kadar ileri gitmemişti Alaz ama Afran işte, illaki onu korkutacaktı. “Ömür ile Orhan da inanmıştı. Babam da inanır, öyle bir şey yapmayacağımı bilir.”

“Çok uslu bir kızı var sanıyor ama fenasın!”

“Beni yine ısırmaya teşvik ediyorsun.” Kadının ikaz eden sesi neşeliydi.

“Banyoya geçelim mi?” dedi Doktor Afran, karısının aksine daha tutkuluydu.

Olumsuzca kafasını salladı Alaz. “Banyoya girersek çıkmayız. O yüzden sen banyoya, ben de kahvaltı hazırlamaya.” Kocasını kovup yataktan çıktı. Sabahlığını giyerken Afran’ın onu izlediğini fark etmedi. “Dün sürücü kursundan Suzan Hoca aradı, sana ulaşamamış,” deyince Afran, Alaz dönüp bakarak cevaplamıştı: “Konuştum onunla. Mardin’e gideceğiz diye ara vermek zorunda kaldım, dedim.”

“Bir hafta tek kal, Alaz. Uzatma işte.”

“Olmaz, iki gözüm, seninle iki hafta diye anlaştık. Hem sen hafta sonu yine geleceksin.”

İki gözüm deyişini duymazdan gelerek ilgi çekici sorusunu yöneltti: “Daha evleneli iki ay oldu, sence de yeni çiftler için iki hafta kalmak çok değil mi?”

Demek çoktu Afran Efendi için iki hafta. Yatağa varıp bir dizini kırarak sevdiği adama doğru uzandı. Gözü gözüne değsin istiyordu. “Onları çok özledim. Hem Berçem bebeğin cinsiyetini öğrenmek için hastaneye gidecek. Yanında olmak istiyorum,” diyerek iki haftanın gerekliliğini açıkladı.

Anlayışla kafa sallayan Afran bir şey diyemedi.

“Hem senin de seminerin var.”

“Ben seninle gitmek istiyordum,” diye mırıldandı Afran.

“Seni çok alıkoyarım. İşinden uzaklaştırmak istemiyorum.

Benim kocam bir süper kahraman.”

“Abartma,” dedi Afran göz bayarak.

“Hayat kurtarıyorsun. Benim de süper kahramanımsın.”

“Patateslerin süper kahramanı olur muymuş?”

“Doktorlar patatese âşık olur muymuş?”

Tatlı atışmalarını Alaz Sözeri kahvaltı bahanesiyle yarıda kesmişti. Kahvaltı ettikleri gibi çıkacaklardı. Sanki havaalanına ne kadar çabuk giderse anne babasına o kadar çabuk kavuşacaktı.

Kahvaltı sofrası elinden ılık hızıyla çıkmıştı. Hazırlığın bitişi esnasında kadın belinde hissettiği ellerle gözlerini yumdu. Vücudunu kocasının vücuduna yaslayıp huzur depoladı.

“Ömür boyu böyle kalsak, sesimi çıkarırsam namerdim.”

“Hayatımın geri kalanında seni mutlu etmek için olacağım,” dedi kadın.

“Şeref duyarım,” dedi adam. Alaz’dan başkasının onu mutlu edeceğinden şüphe etmişti hep. Şüphesinde haklı çıkmıştı. Her anını tartışmalarına rağmen güzelleştirmek için elinden geleni yapan bir kadınla evliydi. Elinden tutunca ruhuna şifa veren dermanın ta kendisi kadınla evliydi.

Baş başa güzel bir kahvaltı etmişlerdi. Alaz mutfağını toplarken Doktor Afran giyinip bavulları arabaya yüklemişti. Alaz odasına geçip hazırlandıktan sonra telefonla arayıp inmesini söyleyen kocasına söylene söylene yetişmişti. Sürücü koltuğunda bekleyen adamın yan tarafına oturup kapıyı kapatmıştı.

Afran neden beklettiğini sorarsa sekiz yüz elli bahane ve cevapla yüz yüze kalacaktı. Gerilmek yerine uğraşmayı tercih ederek mühim soruyu sordu: “Sen sürmek ister misin?”

“Hayır, Afran. Trafiğe çıkmaktan korktuğumu biliyorsun.” Sorusundan rahatsız olmuştu. Babasına yetişmeden can vermeye niyetleniyordu kocası.

“Doğru söylüyorsun, otuzun üzerine çıkmıyorsun ki.”

“Dalga geçme!” diye alingan sesiyle ikaz etti Alaz.

“Dalga geçmiyorum,” dedi adam acımasızca gülerek. “Al-lah’tan radara yakalanmıyoruz. Seni tebrik etmelerinden korkuyorum.”

Alaz dudaklarını büzerken kocası ellerinden tutarak bir buse kondurdu.

“Arabayı nereye bırakacaksın?” Konuyu değiştirmek en iyisiydi.

“Ahmet gelip alacak. Ben döndüğümde beni yine o havaalanından alacak.” Merak edeceğini bildiği karısını aydınlattı. Afran karısı kadar gitmek istese de kalma süresi uzun olduğundan pek de tadını çıkaramıyordu.

Alaz yalnız gitmek istememişti. “Keşke Ömür de gelseydi.” İki aydır yanında olan tek arkadaşı Ömür idi. Alaz herkese güvenmediğinden özellikle de Afran’ı kıskandığından çevresine kadın arkadaş toplamaya cesaret edemiyordu. Afran bir şey yapmazsa bile bir arkadaşının bakışını görse Afran’ın burundan getirirdi.

“Dün gece hastanede kaldılar. Günay’ın durumu soğuk algınlığına göre ağır.” Yoldan gözünü ayırmadan elini tuttuğu karısıyla konuştu. İki hafta bu kadından nasıl mahrum kalacaktı?

Alaz hüznle yüzünü buruşturdu. “Şimdi nasıl? Gerçi dün gece aradım ama...”

“Bavulları arabaya yerleştirirken Orhan ile konuştum, bugün biraz daha iyiymiş. Ateş, kusma, bademcikler şişmiş. Küçük çocuk perişan oldu.”

“Allah şifasını versin tez zamanda.”

Yol boyunca sohbet eden karı koca İstanbul trafiğinden kaçamamış ve çabuk kurtulamamıştı. Yoğun trafik havaalanına geç varmalarına sebep olmuştu. Bavulları aldıkları gibi işlemlerini halletmişlerdi.

Bindiği uçağın koltuğuna oturduğunda rahat bir nefes vermişti Alaz. Bir an yetişemeyeceklerini düşünmüş ve korkuyla bir sonraki uçuşu beklerken sabırsızlıktan can vereceğini düşünmüştü. Neyse ki yetişmişlerdi.

“İstanbul’u özleyeceğim,” dedi Alaz. Yorgunluğu gözlerine, sesine yansdı.

“Beni?” dedi Afran afacan bir tavırla. Afran kadını deli gibi özleyecekti.

Bu da soru mu, der gibi baktı Alaz. Her şeyden, herkesten çok bu adamı özleyecekti. İki ay sonra onsuz iki hafta geçirecekti. Arada yan yana gelseler de ev rahatlığı olmayacaktı.

“İstanbul’un havası çok değişik, insanı kendine bağlıyor.”

“Güzelliğindendir.”

“Bence de...” diye hak verip kocasına hatırlatmada bulundu. “Galata Kulesi’ne de gitmedik.”

“Söz, geldiğinde gideriz,” dedi Afran.

Derin bir nefes alan kadın kafasını kocasının omzuna yasladıktan sonra gözlerini kapattı. Uçağa bindiği gibi uyuyan Alaz gözlerini açtığında Mardin’de olacağını biliyordu.

Afran’ın ise karısını izlemek için iki saati vardı. İki saatini bol bol değerlendirdi.

İki ay sonunda ayak bastığı Mardin’in toprağını öpmeye yeltenecekti Alaz. Afran elinden tutarak götürmeseydi, uçaktan ayağını indirdiği an öpecekti. Niyetini söylediğinden beri Afran Sözeri gülüp duruyordu.

Onları karşılayan Mahsum’a kadar anlatmış, bir olan iki dost Alaz’ı daha ilk saatte komalık duruma getirmişti. Kocasına yetişse Mahsum’a yetişemiyordu. Arabaya bavulları yükleyip bindiklerinde çığlık atmamak için ağzını kapatıp dişlerini birbirine bastırıyordu.

“Benim minik yengem asildir, gelir toprağını öper, caymaz sevdasından.”

Alaz dikiz aynasından kendisine bakan Mahsum’a sahtece gülümsedi. Dalgasını geçip eğlencesinin tadını çıkardıktan sonra korusa neye yarardı. “Yemezler, Mahsum ağabey. En başında bunu diyecektin.”

“Biz damat tarafıyız, arada laf atacağız. Hep anlaşmak olmaz.”

Alaz'ın kahkahası arabadan yükselerek dışarıya ulaştı. Nasıl özlemişti bu ortamı. Telefondan uğraşı eksik olmayan adamın kanlı canlı haliyle esprilerine maruz kalmak hazine gibiydi.

Özlediği Mardin'i büyük bir keyifle izlemeye dönerek yol boyunca konuşan kocasını ve ağabeyinden kulağını kesti. Alaz, bir an önce evine, anne babasına kavuşmak istiyordu. Newroz Sultan'a, Berçem'e...

Onları karşılamaya gelenin ağabeyi olmasını ne çok istemişti. Ne yazık ki ne kocası ne de ağabeyi konuşmaya yanaşıyordu. Ne konuşuyorlar ne birbirlerine hal hatır soruyorlardı. Bu da hem Alaz'ı hem Berçem'i üzüyordu.

Konağın sokağına girdiklerinde Alaz'ın elleri ayakları birbirine dolanmıştı. Kocasıyla göz göze gelmiş, ela gözlü yiğidi göz kırpınca kadın alt dudağını ısırılmıştı. Nihayet hasretliği bitiyordu. Konağın kapısı önünde park edilince araba, göğüs kafesinde pompalanan kalbine dokundu.

"Yetiş a doktor, heyecan krizine girdim."

Mahsum koltuğun arkasındaki minik yengesine dönerek güldü. "O zaman sizi müsait bir yere alayım. Doktor muayene etsin."

Alaz isyan ederek bağırırken, Afran açtığı kapıya tutunarak gülmüştü. Daha kapısında imalarla kadını yerin dibine sokmuştu. Afran'ın pişkin pişkin gülmesine kızamadan arabadan kaçarcasına indi.

Mahsum ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Ben bir şey kast etmedim." Ne kast ettiğini karı koca gayet iyi anlamıştı. "Afran, bavullarını al da gir içeri. İşi gücü olan adamım, beni tutmayın."

Afran kapıyı kapatmadan önce dostuna gönül koyar gibi gözlerini baydı. "Uğraşmak için geldin, şimdi kaçıyor musun? Git, Mahsum Efendi. Nasılsa bir iki saate buluşuruz."

"İşim var, doktor. Bugün nur cemalini göremeyeceğim."

Afran kapıyı hızla kapattı.

Mahsum söylene söylene Alaz'a döndü. "Fabrika ayarlarını bozmuşsun, helal olsun, Alaz." Elini arabanın camından uzatıp sıkamak için Alaz'ı bekledi.

Alaz, gülümseyerek elini sıktı. "Sen damat tarafısın, Mahsum ağabey. Daha iyi bilirsin," diyerek sırtını döndü. Alaz ko-

casını beklemeden açık giriş kapısına hızlı adımlarıyla yürüdü. Büyük kapıdan içeri girdiğinde ayakta kapıya merakla bakan annesini gördü ilk önce. Gözleri gözlerine değdiği an Alaz'ın yaşları hazırmış gibi anında akmıştı. Gözleri yaşlardan buğulanmış annesi kollarını açmış sarılmasını bekliyordu. Nasıl da yaralı duruyordu. Annesine doğru koşar adımlarıyla ulaşmış boynuna sıkıca sarılmış, çok özlediği kokusunu doyasıya içine çekmişti.

“Kızım... Şükür geldin kurban olduğum...”

Raber Ağa dolan gözlerini ailesinden saklamak adına kafasını çevirirken, Barzan sert profilini bozmamaya gayret ederek bekledi. Yutkunursa gözlerinden bir yaş düşecekti. Newroz Sultan, anne kızın kavuşmasını ıslanan yanaklarını silerek izledi.

Berçem ise dayısını izliyordu. Tek ailesini...

Yavaş adımlarla dayısının yanına vardığında sıkıca tuttuğu yaşlarını bırakarak boynuna sarılıp ağladı. “Seni bu sefer daha çok... özledim...” dedi bir çocuksu bir saflıkla. Gelirken ağırlayacağı, giderken uğurlayacağı tek ailesi Afran idi. İki ay sonunda görmek hassas ruhunun dengesini bozmuştu.

Afran, saçlarına şefkat dolu öpücüklerini bırakarak Berçem'e daha sıkı sarıldı. “Buradayım, güzelim...” Yanındaydı ve ona sıkıca sarılıyordu. Afran da yeğeni kadar kendini kötü hissediyordu. Dönüşünde herkes bir yana, onu ilk karşılayıp ağırlayacak olan ailesi Berçem idi. Anne babasının yokluğunu tekrar hissetmişti.

“Bir daha... Bu kadar uzak kalma...”

Yeğenin kulağına alayla fısıldadı: “Barzan seni üzüyor mu yoksa?”

Ağlayarak dayısına daha sıkı sarılan kadın, sorusu üzerine kendine engel olamadan güldü. “Hayır.. Sadece seni görmek istiyordum. Seni çok... çok özledim. Allah'ım... Eğer bir gün daha gelmeseydin ben gelecektim.”

Hayrete düşen adam geri çekilmek zorunda kaldı. Yeğenin ağlamaktan kızarmış gözlerini endişeyle süzdü. “Bir sorun yok değil mi?”

“Hayır...” Burnunu çekti. “Bilmiyorum, bu hamilelik beni çok değiştirdi. Sulu gözün teki oldum. Herkesi sebepsiz yere

özlüyorum.” Dudaklarını büzdü hüzünle. “Ama seni her şeyden daha çok özledim. Özellikle şefkatini.” Özlemini saklamadan dolu dolu boca etti Berçem.

Afran hassas döneminde olduğunu bildiği için endişesini unuttu. “Ben de çok özledim.”

“Berçem.”

Alaz’ın sesini işitince dayısından kafasını çevirip yengesine baktı. Şakağını göğsüne yaslayarak zayıfladığını fark ettiği yengesinin kıskançlığına gülümsedi.

“Dayını çok özlemişsin, anladım ama ben de buradayım.”

İnatla dayısının göğsünden kafasını çekmedi ve bekleyen yengesini sinir bozucu gülüşüyle izledi. Raber Ağanın olduğunu unutarak bekleyen kadını çileden çıkardı. “Bana buradan kıskanıyormuşsun gibi geldi.”

Afran’ın gözleri büyüdü. Yeğenini uyarmak için ağzını açmıştı ki Raber Ağa kaşlarını kaldırarak susmasını istedi.

Raber Ağa herkesi uyarıp dalgın dalgın kızıyla uğraşan gelinini izledi. İki kızı da elinde büyümüştü. Birbirleriyle nasıl uğraşırlar, nasıl anlaşırlar en iyi Raber Ağa bilirdi. Hasret gidereceklerse rahat olmalarını istedi.

Alaz daha kapıda düğmeye basan yengesine gözlerini tehlikeyle kıstı. Yarışa girmelerinden ötürü babasını hâlâ fark edememişti. “Kıskanmak değil de fark edilmek isterdim, Berçem.”

Barzan babasını unutan karısının bir pot kırmamasından ötürü korku hissetti. Şu sıralar potlarıyla meşhurdur Berçem Hezeroğlu. Newroz ve Hezal, karısı için korkan Barzan’dan farksızdılar. İkisi de birbirinden beterd. Hangisi ne cevap verir hesaplayamıyorlardı.

“Seni fark etmeyene yazıklar olsun, ayıp ediyorsun.”

Alaz, kocasına sarılan yeğenine kızgınlıkla baktı. “Bir hoş geldin deyip sarılacak mısın, Berçem?” Sesi gittikçe yükseliyordu.

Berçem, icazet almak için dayısına döndü. Afran’ın uyaran bakışlarını ve kızarmış suratını fark edince yutkund. Ne olmuştu ki? Dayısı ağzını oynatarak bir şeyler söyledi ve Berçem yanlış anladığını düşündü.

Raber Ağa!

Ağzı şaşkınlıktan aşağı sarkarak Alaz'a döndü. Küçük yengeside dayısı gibi allanmıştı. Zümrüdün parlayan gözleri ağır ağır kayınbabasına kaydı. Sert mizacında hafif tebessümle onun tepkisini izliyordu. Berçem utangaç edasıyla gülünce Raber Ağa dolu dolu kahkaha attı.

Dakika bir gol bir! Nefes almadan dalaşıyorlardı. En çok anlaşılan yapışık ikizler bugün anlaşmıyordu. Hem de başlatan da Berçem'di. İki kadın birbirine doğru yürüdü, ortada buluştukları gibi sarılmışlardı. Özlemlerini birbirlerini kınayarak giderirken, yeğeni ve karısı yüzünden gerilen Afran hâlâ gülmekte olan kayınbabasının elini öptü. Kaynanası ve Newroz Sultan'ın elini öptükten sonra Barzan ile karşı karşıya geldi. İkili aynı anda ellerini uzatıp el sıkıştı.

"Hol geldin," dedi Barzan mesafeli sesiyle.

"Hoş bulduk," dedi Afran donuk bakışlarıyla.

Gülümsemenin eksik olduğu, mimiksiz bir karşılaşma olmuştu.

Barzan, kardeşi kendisine doğru gelirken metanetini korumak için derin nefeslerini gizlice alıp verdi. Bunca sene ayrı düştüğü kardeşinin acısını son üç aydır o kadar çok çekiyordu ki. "En çok seni özledim," diyen kardeşini kolları arasına aldı ve bırakmadı. Başını öpüp özlemini giderdi Barzan.

"Demek ki aklımdan hiç çıkmadığını hissetmişsin."

"Hissettim." Sevinç narası attı Alaz.

Ağabeyinin sevgisinin, şefkatinin onu çepeçevre sardığını hissetmekten daha ötesini yaşamıştı.

Raber Ağa büyük salona herkesi buyur ederek önden yürüdü. İçeriye beraber geçip oturmuşlardı. Raber Ağa kızının yanına gelmesini istemiş, ağabeyinden koparmıştı.

Ne yaptıklarını, günlerin nasıl geçtiğini kızları ve damatlarını soruyorlardı. Afran konuşmaktan ziyade karısına bırakıyordu. Yeğeniyle göz göze gelince gülümsemesine karşılık verdi.

Dayısıyla yalnız kalıp zaman geçirmek istiyordu Berçem. Zaten iki gün kalacaktı. Dışarıda vaktini geçirecek, pek de eve

gelmeyecekti. Berçem yanına oturup nasıl olduğunu baş başa konuşmak istiyordu.

Gözlerini dayısından ayırıp kocasına çeviren Berçem, aşkla izleyen kocasının yeşil harelerine gizli bir cilveyle baktı. Barzan'ın bakışlarını kaçırmasıyla içten içe gülme krizine girdi. Bakışlarına karşılık verirse çıldıracaktı. Gözlerinin şişkin karnına inmesiyle gülümsemesi genişledi.

Yarını sabırsızca bekliyorlardı. Berçem'in kontrolü vardı ve bebeğin cinsiyetini öğreneceklerdi. İki ay öncesine kadar aralarını hiç eden tüm sorunlarına çözüm bulmuş, daha mutlu olmak için gelişecek her türlü sıkıntıya beraber göğüs germe sözü vermişlerdi. Saklanmak yoktu, kaçmak, yanlış anlamak yoktu.

Sohbetlerini hazırlanmış yemek yarıda kesmişti. Hezal Hanım, kızı ve gelinini dostuyla beraber oturma odasına alırken Rober Ağa oğlu ve damadıyla salonda kalmıştı.

Sofraya Velat Hanım ve kızları da oturmuştu. Alaz beraber büyüdüğü Havva ve Esmâ ile sohbet ederken annesi ve Newroz Sultan ittifak kurarak hem kendisine hem Berçem'e yemek yedirme çabasına düşmüşlerdi.

"Dayê, Berçem patatese dönmüş, zorlama daha fazla." Yemeğini iştahla çiğnedi. Onun aradığı huzurlu ortam buydu. Afran'ı çoktan özlemeye başlamıştı ancak hep kalabalık içinde büyüdüğünden kendi evinde kocası yokken tek başına olmanın sıkıntısı yüzünden çileden çıkmıştı.

Berçem onunla alay eden yengesine göz baydı. "Sen de çuvala benzemişsin." Kalabalık olmasalar dil çıkaracaktı. Alaz ile yalnız olunca çocuktan farksız oluyorlardı.

"İyi de patates bendim, sana ne oluyor?"

"Yalnız sen balıydın, patates değil," diyerek göz kırptı. Hemen ardından vurucu cümleyi söyledi. "Ayrıca halası, onu yegenine soracaksın, habire yemek istiyor."

"İştahın kesilmiş sandım, Berçem."

"Alaz, kaşınıyorsun."

Hezal Hanım yemekten çok atışan iki kadına bıkkınlıkla baktı. Daha ilk saatlerde iki ayın hıncını çıkarmışlardı. Evlenseler de

huyly huyundan vazgeçmez, diyerek çocukluk yapmaya devam ediyorlardı.

Newroz Sultan atışmalarının tadını çıkardı. Oldukça erken başlamalarından yakınsa da yine de tadını çıkarmaktan vazgeçmedi.

Alaz inanamıyormuşçasına yengesini süzdü. Şaşkınlığı gide rek büyüttü. “Kapıda kim başlattı? Beni babamın önünde ne hale düşürdün.”

Kendisi başlatmıştı tabii ki. Raber Ağanın olduğunu tama mıyla unutmıştı. Kimse de onu uyarmamıştı ki. Dayısı kolunu dürtüklese Berçem anlar ve susardı. “Kıskanmasaydın, yenge cim,” diyerek suçu yengesine attı.

“Kıskanmadım, Berçem.”

“Kıskandın, Alaz.”

Birbirleriyle dalaşan ikili yemek boyunca laf yarışına girmişlerdi. Müdahale eden Hezal ve Newroz’un nefesi yetmemiş, muhakkak sonunda ara verilen yarışmaya nefessiz devam etmişlerdi. Gülmekten kınıldıkları çok anlar da olmuştu tabii.

Yemekten sonra çayların ikram edilmesiyle koyu sohbet devam etmişti. Berçem’in kontrolünün olacağını duyan Alaz yarın yanlarında olacağını söyleyerek yeğenin in cinsiyetini haber verip müjdeleri kapan isim olmak istediğini belirtmişti. Hediye nin büyüğünü ağabeyinden alacaktı. Barzan’ın duymaması için doktorla anlaşma yapacağını söyleyerek Berçem’den ortaklık istemiş, aynı saniyede ret cevabını almıştı.

Kahve içmek istemeleri üzerine ayaklandı Berçem. Oturma odasından çıktığı esnada dayısını yaprakları solmuş ağacın altında telefonla konuşurken gördü. Öncelikle kahve işini halletmeliydi. Mutfağa girip kızlara kahve siparişlerini verip, dayısı için kahveyi dışarıya getirmelerini istedi.

Hazır yalnızken konuşabilirlerdi. Mutfaktan çıkarak dayısının yanına vardı. Telefonunu kapatıp dönen dayısına kocaman gülümsedi.

“Berçem...”

“Rahatsız mı ettim?”

“Yok, güzelim.” Yanağını avucuyla sevdi. “Bir hastam hakkında bilgi alıyordum.” Gülümsemesi yeğenini görünce eksik olmuyordu. Gitmeden önce çökmüş ve zayıflamış yeğeni bugün toparlanmış ve mutlu görünüyordu.

Barzan’a karşı içindeki soğukluk hâlâ dinmiyordu. Yeğeni konusunda suçluydu ve bunun acısını Alaz’ı alıp giderek çıkar-mıştı. Yine de engel olamamıştı. Masaya geçip sandalyeye oturdu. Berçem’in gelmesi iyi olmuştu. İkisi konuşur ve baş başa özlem giderirdi.

“Evlilik sana yaramış,” diye söze girdi Berçem. “Seni çok mutlu gördüm.” İçeri girdiği anda dayısını fark etmişti. Mesleğinden ötürü hep yorgun olan adam, karısından sonra yorgunluğundan arınmış mutlu bir adam görmüştü.

Afran’ın gözleri şişmiş karnına değerek ardından karnı kadar dolgun yanaklarına kaydı. “Hamilelik de güzelime baya yakışmış. Hayatımda gördüğüm en güzel anne olacaksın.”

Kıkırdadı Berçem. “Bunu yarın Alaz’a da söylersen kıskanırm.”

Esprisine güldü Afran. Kendisinden çok Alaz’a değer vermesini istediğini biliyordu. Alaz’ın kılına zarar gelse Berçem dayısını affetmezdi. Alaz dayısına zarar verirse Alaz’ı da affetmeyecek kadar kararlıydı.

Telefonda konuştuklarında kaç kez benim ailem sizsiniz deyip her defasında uyarıyordu. Derin bir iç çeken Afran kolunu omzuna atıp yeğeninin kafasını omzuna yatırdı.

“Alaz’a olan sevgim bambaşka, ona delicesine âşığım. Beni o kadar çok güldürüyor ki, hayatımın neşe kaynağı.” Karısını anlatmasıyla adamın ses tonu değişime uğramış, dudaklarındaki gülüşü bambaşka bir anlam kazanmıştı.

Fark eden Berçem hayran kaldı. “İçî çok güzel Alaz’ın, bunu etrafındaki insanlara da yansıtıyor.”

Yeğenin yengesini kendisinden daha çok sevdiğine kanaat getirmişti Afran. Alaz ile büyümüş olmanın ve paylaşımın olmasından mütevellit bir türlü de kopamıyorlardı. Zaten kopmasındansa bağlanmalarından yanaydı Afran Sözeri. “Ama şöyle bir

gerçek var ki ne kadar karım olursa olsun, ne kadar âşık olduğum kadın olursa olsun..." Kafasını öne doğru eğip Berçem'e göz kırptı. "Bu dünyada her şeyden önce benim bir Berçem'im var."

Dudaklarını saçlarına bastırıp şefkatle öptü. "Sen benim her şeyimsin. O yüzden bana göre dünyanın en güzel annesi olacaksın."

Duygusala bağlayan kadın ağlamak istemese de hislerini söylemekten çekinmedi. "Hiçbir şeyi benden eksik etmedin, dayı. Senin hakkını nasıl öderim ben?" Uzakta olsa bile Raber Ağanın üzerine titrediğini bilmesine rağmen hep didinmiş, elinden gelenin fazlasını yapmıştı Afran.

Yeğenin böyle düşünmesini istemiyordu. Ona bakmakla mükellefi Afran. "Mutlu olursan... Kendini üzmezsen, canın sıkkınlığında bana söylersen hakkımı ödemiş olursun. Çünkü hep iyi olmanı istiyorum. Nerede olursam olayım, kim yanımda olursa olsun her daim aklımdasın." Hayatı boyunca hep Berçem'i düşünmüş, yerinin iyi olduğunu bilse de onu düşünmekten vazgeçmemişti. Bugün bile mutlu ve iyi bir ailenin gelini olduğunu bilse de endişelerinden kopamıyordu.

"Sana hep yük olduğumu düşünmüştüm... Bir nevi düğü..."

"Asla..." Afran katı sesiyle karşı çıktı. "Sen bana asla yük olamazsın."

Berçem elini tutup sıktı. "Mutlu ol, dayı... Çok çok mutlu ol. Her şeyin en güzelini o kadar çok hak ediyorsun ki." Herkesten çok mutlu bir hayatı, iyi insanları hak eden bu adamdı. Ne onu bırakmış ne evlendi diye arkasını dönmüştü.

"Sen de güzelim sen de..."

Berçem omzunu öpüp şakağını tekrar dayadı. "Alaz bizi kuskandı." Acımasızca güldü. "İstanbul'da sana neler çektiirdi?"

Afran gözlerini yumup sıkıntıyla nefesini verdi. "Neler çek-tirmiyor ki."

Alaz'ı ve Barzan'ı bolca çekiştirdikleri uzun sohbetlerinden sonra Mahsum'un aramasıyla dayısı ayaklanmıştı. Berçem dayısını uğurladıktan sonra oturma odasına geri dönmüştü. Odanın kapısında Newroz Sultan'ı da görmeyince Berçem anne kızı yalnız bırakarak geri çıkmıştı.

Aslında yanlarına gidecekti ama Alaz'ı ve annesini yalnız bırakmak istedi. Konuşacakları vardı.

Her gün yaptığı gibi bir saat uyumak için odasına çıkmıştı Odasına girdiğinde yatağında uzanan kocasını görünce dudağını heyecandan ısırıldı. Ne güzel, bir saatlik uykuyu onun kolları arasında geçirecekti. Geceleri pek uyuyamayan Berçem'den dolayı Barzan da uyuyamıyor, sabaha kadar karısının başında duruyordu.

Dün gece de yine uykusuz kalmışlardı.

Berçem'in beli ağrıyor, ne yastık ne kocasına sarılmak ağrısını dindiriyordu. Gözüne bir milim uyku inmiyor, yatakta kıpırdanıp dönmesinden kocasının da uyumasına izin vermiyordu. Öyle ki bazen Barzan'ın bir kolu üzerine bütün ağırlığını veriyor, kolları uyuşup kangren olana kadar üzerinde kalıyordu. Bir gün böyle yapıp kocasının ölümüne sebep olacaktı. Evlerden ırak!

Tek ve en büyük problemi uykusuzluktu. Dün gece yine uykusuzluğu yüzünden tartışma çıkmıştı. Barzan daha büyük bir yatak almaları gerektiğini söylemiş, Berçem yanlış anlayarak bir yatağı daha odaya almanın ne gereği olduğunu söyleyerek adamı delirtmişti. Benimle uyumak istemiyorsun, benden kaçırıyorsun, cümleleriyle komaya sokmuştu. Gönülünü sabah almıştı ama yetmediği düşüncesiyle şimdi de alabilirdi.

Yatağa uzanan kadın yorganın altına girerek kocasına sıkıca sarındı. Kafasını göğsüne yaslayıp kokusunu içine çekti. Huzura ereceği saatler başlamıştı. Hem de bir nefes kadar yakınında.

"Neden aşağıda değilsin?" Kocasının yarı uykulu sesini duydu. Hâlâ uykuya yenik düşmemişti. Yahut kendisi uyandırmıştı. "Annenle Alaz'ı tek bırakmak istedim," diye belirtti yorgunca. Az sonra sesine canlılık gelirdi.

"Sen de annemin kızıydın, yanlarında kalabilirdin."

"Biliyorum...biliyorum... Ama yalnız kalmalarını istedim, kızma," dedi Berçem anlayış bekleyerek. Belki kocası hakkında annesiyle konuşmak istiyordu Alaz. Belki de Hezal Hanım'ın kızına soracakları vardı. Berçem onları rahatsız etmek istemiyordu.

Göz kapakları kaşlarına doğru yükseldi Barzan'ın. Zifiri yeşil bilyelerini göğsüne güzelliğiyle yatan kadına çevirdi. "Seni

ve dayını gördüm,” diyerek gördüğü tabloyu tekrar anımsadı. Gördüğü anda tutup ayırmak istemişti. Berçem’i dayısı dahi olsa paylaşamıyordu.

“Enişteni yani.”

“Dayını gördüm, Berçem.”

Buram buram kıskançlık kokuları yükseliyordu. Berçem zifiri gözlerinde gördüğü ifadeye haz dolu gülüşünü sundu. Kıskançlığına sevinse de dayısına karşı tutumundan hoşlanmamıştı.

“Dayımın bir adı var. Benim için değilse bile kardeşin için adını zikretmelisin,” diyerek uyardı kocasını. Tutumundan hoşlanmadığı her defasında söylese de Barzan Ağa bir türlü huyundan vazgeçmiyordu.

Rahatsız olan karısının ifadesini ciddiyetle inceledi adam. Uyumaya gelen kadını saniyeler içinde sinirlendirmiş, kendi uykusunu da kaçırtmıştı.

“Dayının da benim adımı anarken pek keyifle andığını söyleyemem.”

“Sana inanamıyorum ya.”

Gülümseyen Barzan isyan eden kadının beline kollarını doladı. “Bana da öyle sarılmanı istiyorum.” Saklamak istemedi zira dayanamadı Barzan. “Söylemek istemezdim ama dayını ilk defa kıskandım.” Hınzırlığından vazgeçmeyerek güldü. “Ama dikkatini çekerim, o da ilk defa oldu. Bir iki saniye falan sürdü hatta salise.”

Kıskandığının zaten farkındaydı Berçem ve bu ilk de değildi.

“Afran’ı mı?” diye sordu Berçem.

Karısının andığı ismi duymazdan geldi. “Hayatımda en sevdiğim iki kadın da onu çok seviyor,” dedi alınganlıkla. Afran’dan hoşlanmazken, karısı zaten onun üstüne titrerken, kardeşi körkütük âşıktı.

Berçem çenesini sıkarak dişlerini sıktı. “Seni de çok seviyoruz.”

Çenesini kurtarıp, “Ben mi, o mu?” diye sordu Barzan oyunbaz tınısıyla...

Gözlerini bayarak yan tarafa kafasını çeviren Berçem dayanamayıp kocasına dönünce yüzündeki ifadeye sessizce kıkırdadı.

“Neden sustun?”

“Cevap vermeyeceğimi biliyorsun.”

“Sana seçim yaptırmak istiyorum.”

“Barzan Hezeroğlu, çizgiyi aşma!”

Dudaklarını yalayıp ısırdı Barzan. “Aşarsam ne olur?” Karısını tahrik edip delirtmek istiyordu. Seçim konusunun olmayacağını bilmesine rağmen üzerinden yürüyerek dün gecenin acısını çıkarmak istiyordu.

“Seçimi gerçekten yapmak zorunda kalacağım.” Kocasına şakayla karışık cevap verdi. “Seçimi sunduğuna pişman olabilirsin.” Şaka yollu gelen adamın onu delirtmek için çabaladığının farkındaydı. Kendinden ziyade Barzan’ı iyi çözmüştü.

Barzan son cümleyle kaybedeceğini anlayınca konuyu ılık hızında değiştirdi.

“Şaka bir yana, güzelim, Afran kız kardeşime çok güzel bakıyor.” Gerçek düşüncelerini elbette paylaşacaktı. Berçem’e yaptıklarını Afran yapmayacaktı. Bu da Barzan’ın içini ferahlatıyordu.

“Hayret...” diye soludu Berçem.

“Burada güzel konuşmaya çalışıyorum, araya girip hevesimi kırma.”

Barzan Hezeroğlu, Afran Sözeri hakkında güzel konuşuyordu. Hayret! Hangi dağda kurt ölmüştü de konuşturuyordu?

Güzel konuşacaksa baş göz üstüne. “Tamam...tamam...” diyerek gömleğinin düğmelerini teker teker açtı. Hiçbir art niyet olmaksızın kocasını düşünerek düğmelere el atmıştı.

Konuşmasına devam etmeden önce bakışlarını Berçem’in düğmelerini çözen parmaklarına kaydırdı Barzan. “Ayrıca kafamı dağıtıyorsun, başka şeyler düşünüyorum.” Sesi sertleşmişti.

Parmakları düğmeleri açmayı bırakmış, bir kez daha kıkırdamıştı. “Usluyum,” diye geri vitese bastı. “Sadece rahat uyumamız için gömleğini çıkartacaktım.”

“Uyumazsak açabilirsin.” Önlerine olması mümkün bir şart sürdü.

Barçem şartını reddetti. “Konuşmana dönsek?”

“Şöyle güzelim; hayat bensiz bir hiç anlıyorsun de...”

“Barzan...” Uyarmaktan yorulmuş bezgin edasıyla soludu Berçem.

Kardeşinin Afran’a olan bakışlarını hâlâ unutamamıştı. Zaten telefon ettiği en gizli anlarda bile kardeşinin mutluluğunu tınısından almıştı. Kendi yaptığı vicdansızlık yüzünden Afran’ın yapmayacağını bilse de ihtimali gözünü korkutuyordu. Alaz’ın üzerine titredikçe Berçem’e yaptıkları için kendinden nefret ediyordu.

“Gerçekten Alaz’ı çok mutlu gördüm. Bunu dile getirmek çok zor ama o dayına çok güzel bakıyor. Herife baktığı...”

“Herif dediğin benim dayım!”

“Kaynak yapıyorsun ama.”

“Çocuk gibisin.”

“Belki de uğraşmak istiyorum.”

Bir hamlede kocasının çenesini avuç içine alan Berçem, yanaklarına tırnaklarını saplarken gözlerini pörtletti. “Uğraşma, dayımın adını söyle. Yoksa ben de sana herif derim!”

Rahatlığından ödün vermedi. “Herifim dersen amenna.”

“Allah’ım,” diye ağlamaklı sesiyle bağırdı Berçem. “Katil olacağım.” Çenesini ezmeye mahkûm ettiği adama gözlerini büyüttü. “Beni deli ediyorsun, Barzan.”

“Bana deli olduğunu biliyorum, bebeğim.”

Berçem’in bütün sinir sistemi bozulmuş, kendini yastığa bırakarak hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Bu adam ya düşük yapmasına sebep olacaktı ya erken doğuma. Her iki şekilde onun kaybına sebep olacaktı.

Barzan yarım bıraktığı düğmeleri açarken sessizlik içinde omuzları sarsıla sarsıla gülüyordu. Her şeye ağlamak Berçem’in en büyük kaçıışı olmuştu. Gömleğini çıkarıp ayağının ucuna bıraktıktan sonra hâlâ ağlamakla meşgul olan kadına döndü. Sırtını gördüğü kadına kollarını sarıp çenesini ensesine yasladı.

“Sen kendini sulu göz oldum diye kandırıyorsun ama sümük-lünün teki oldun çıktın. Burnunu çekmekten keşlere döndün iyice.”

Bağırarak ağladı Berçem. “Ya... sen.. ne zalim bir adam-sın...” Yastığa yumruğunu indiren kadın sarılan adamı omzuyla itti. “Dokunma, git şuradan...”

“Tamam, kalkarım ama dön, bebeğin üstüne yatmışsın.” Kolundan tutarak döndürmeye çalıştı. “Bir de bana zalim diyorsun. Karnındaki bebeğe eziyet ediyorsun şu an.”

Kolunu kurtarıp yan tarafına yatan Berçem yüzünü dönmemeye meyilliydi. Yastığı alıp kafasının üstüne koymuş ve Barzan’a seninle iletişim kurmak istemiyorum mesajı vermişti.

“Berçem.”

“Sana küsüz!”

“Yine mi?”

Kendini boğmaya kalkıştığı yastığa rağmen bağırarak çemkirdi: “Yine!”

Kader onu öyle bir imtihana tabi tutmuştu ki hâlâ başarılı çıkıp çıkmadığını düşünüyordu. Dün delirterek küstüğü karısı ara küslüğünü unutup konuşmuş, hatırladığı her defasında tekrar küsmüştü. Ve hayatının hatasını yaparak Alaz’ın diline düşmüştü. “Hâlâ küs müsünüz?”

Arka koltukta oturarak iki tarafa yüklenen kardeşine dikiz aynasından göz kırptı Barzan. Dün gece kendini yine uykusuz kalarak affettirmişti karısına.

Berçem baygın gözleriyle arkasına döndü. “Affederim ben kocamı.” Önüne döndüğünde affetme sebebini anımsayınca minnet duyarak kocasının elini tuttu. Bugün doktorla hem uykusuzluğunu hem de baş ağrısını konuşacaktı. Muhtemelen sinüziti azmıştı yine. Doktor sinüzit derse Barzan da o sancının betlerini yaşatacaktı.

Barzan elini tutan eline bakarak gülümsedi. “Affetmekten başka şans yok,” diyerek köşeye sıkıştırdı. Barzan o şans elinden alacak güçlü bir kozu elinde tutuyordu.

“Ağabeyin çok vefalı ve bu vefasını kullanarak onu affetmeye zorluyor beni. O yüzden benim de başka şansım yok,” diyerek imayla gülümsedi. Bugün dünden daha yorgun ve uykusuzdu. Sinüzitten kaynaklı baş ağrısına uykusuzluğun ağrısı da eklenince sancısı çekilmez bir hal alıyordu.

Barzan Hezeroğlu gururla güldü.

Alaz ikisinin heyecandan farksız duruşuna hayret etti. Yahut saklamayı çok iyi beceriyorlardı. Yarım saat sonra bebeğin cinsiyetini öğreneceklerdi ve normal kontrole gider gibi gidiyorlardı. Sabırsızca ses tonuyla, “Ya ben burada bir hala adayı olarak heyecandan ölmek üzereyim. Siz çok sakinsiniz.” Ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Ya hiç mi ne olacağını hissetmiyorsunuz?”

Berçem ve Barzan baktı. Hissiyatları birdi ama dile getirmek istemiyorlardı.

“Bana sanki kız halası olacaktım gibi geliyor.” Alaz düşlemini çoktan kurmuştu. Sağlıklı olması her şeyden evvel önceliği idi. Sağlıklı olduğunu muayenelerden sonra öğrendiği her seferde şükretmişti Alaz.

“Gerçi annem ve Newroz Sultan vücudunun şeklinden ne olduğu belli diyor ama belli olmaz. Bebişimiz bizi yanıltabilir, halasının kuzusu o.”

Son cümlesindeki sevgi sözcükleri anne baba adayını gülümsetti. Alaz daha bebek doğmadan sevgisiyle bütünleşerek bağlanmıştı.

“Kız olursa sana benzesin, Alaz,” diyerek isteğini belirtti Barzan.

Alaz pek emin olamadı. Alınganlıkla, “Ona da balina diyecek misin?” sorusunu ileterek yengesini güldürdü. Abisi ve yengesinin gülmesi üzerine kaşlarını çatı. “Hayır, karın benim yerime göz dikip balina olma yoluna ilerliyor da ondan dedim.”

Barzan hastanenin otoparkına arabayı park etti. Vitesi çekerken, “Pes!” diye tısladı. “Ben ne diyorum, sen ne anlıyorsun.” Arabadan inerken karısı ve kardeşi çıkmayınca, “İnin ulan,” diye hırladı.

Apar topar inen Alaz ve Berçem arabanın etrafında dönerek yan yana geldiklerinde sabır çaktı. Berçem bakışlarıyla görünce-sine kızdı. Adamı nasıl yaptıysa sinirlendirmeyi başarmıştı.

Omzunu ben bir şey yapmadım der gibi silkti Alaz. Ağabeyine şakayla karışık cevap vermişti işte, bunda sinirlenecek ne vardı? Barzan’ın peşine düşerek hastaneden içeri girmişlerdi.

Barzan gördüğü her tanıdığa eliyle selam verip merdivenlere yöneldi. Zaten doktorları birinci kattaydı.

Birinci katı çıkıp doktorun odasına doğru yürüdüler. Barzan Ağa randevu için hasta kabule giderken karısı ve kardeşine oturmasını söylemişti. Alaz ve Berçem oturduğu gibi didişti.

“Ne dedim ki ben, öyle gözlerini belertiyorsun?”

“Kızım sana benzesin diye iltifat etti. Sana benzemesini istedi, Alaz. Sen niye balina konusunu açıyorsun?”

“Kızının bir balınaya benzemesini nasıl istedi, inanmadım.”

Doktorun odasından bir hasta çıkıp yeni hasta girerken didişmeye dalmış iki kadın Barzan’ın yokluğundan bihaberdi.

“Olur da bir kızımız olursa ve sana benzerse yandık!”

“Aman ben bayılıyordum bana benzemesi için.”

Barzan’ın bakışları karardı. “Hanımlar.” Uyararı sesi kısık ve katıydı. Gelen geçen onları dinliyordu. Millete malzeme vermeye ne gerek vardı. Bu iki kadının yan yana gelmesi akıllara olduğu gibi çevreye de zarardı.

Berçem kocasına mahcup olunca görümcenin kalçasını çimdikledi. Canı yandıysa da ses etmedi Alaz.

“Kaç hasta var önümüzde, Barzan?”

Yorgun sesi ve bitkin duruşu Barzan’ın canını yakıyordu. Bebeği istemesine çok istemişti. Lakin Berçem’in canının bu kadar yanacağını hesaba katmamıştı. Boğazını cevap verirken terslememek için temizledi. “Hasta çıkınca bizi alacaklar.”

Neyse ki çok beklemeyeceklerdi.

“Acaba gösterir mi?” diye seslice düşünen Alaz, Berçem’in kıkırdamastıyla kendine geldi. “Göstermeyebilir, boşuna da gelmiş olabiliriz.”

Berçem dudaklarını gülmemek için ısırdı. “Göstermese de boşuna gelmedik. Muayene var; baş ağrım için, uykusuzluğum için bir çare isteyeceğim.”

Alaz dünden beri yengesini izleyip anlattıklarını dinliyordu. Çocuk yapma fikri gittikçe gözünü korkutuyordu.

“Ya Berçem ben senin bu halini gördükçe çocuk yapmaktan cayıyorum.” Hüzünlenerken dudağını büzdü Alaz.

Barzan kardeşinin sözleri üzerine ters bir bakış atıp yanlarından uzaklaştı. Alaz bazen patavatsız olabiliyordu.

Her annede aynı reaksiyonlar belirmiyordu. “Niye ki? Bende baş ağrısı ve uykusuzluk oldu diye sende de olacak değil ya.” Ortada daha çocuk bile yoktu. Acaba niyetlenmişler miydi?

“Hem siz çocuk düşünmüyor musunuz? Dayım çocuk diye tutturmadı mı daha?”

Alaz kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. “Hayır. Ben orada yalnızım, siz daha dönmediniz. Bu sene dönecek gibi de gözükmüyorsunuz. Afran ben adapte olana kadar çocuk istemiyor. *Önce bana, evliliğimize alış, çocuk Allah’ın izniyle muhakkak gelir, diyor.*”

Dayısının hep düşünceli ve ihtiyatlı bir adam olması Berçem’i gururlandırmıştı. Zaten Alaz’a düşkünlüğünden yine onu düşünerek hareket etmesi anormal gelmiyordu.

“Berçem Hezeroğlu.”

Asistanın seslenmesiyle Berçem hızlıca döndü. Çok şükür sırası gelmişti. Çantasını Alaz’ın eline bırakıp kocasıyla beraber kapıdan içeri girdi. Onları karşılayan Doktor Leman Hanım her zaman sıcakkanlı tavrıyla gülümsedi.

“Berçem, hoş geldin.”

“Hoş bulduk, Leman Hanım.”

“Nasılsın?”

“Sıralayayım mı?” diye gülümsedi çaresizce Berçem.

Doktor oturtup öyle şikâyetlerini sıralamasını istedi. “Evet, dinleyelim bakalım şikâyetin neler?”

“Uykusuzluk ve baş ağrısı.”

Doktor üzülerek dudağını büzdü. “Sana bu konuda ilaç vermeyeceğimi biliyorsun değil mi?”

Barzan derin bir nefes verdi. “Sinüziti var, Leman Hanım. Dikkat ederse başı ağrımaz.”

Leman Hanım güldü. “Anlaşılan Barzan Ağa da senden şikâyetçi olmak için geldi, Berçem.”

Berçem ellerini iki yana teslim olurcasına uzattı. “Benden çok çekiyor, haksız diyemem.”

“Her gelişinde bana Barzan Ağayı korumak zorunda mısın?”
Sahtece azarlayıp ayaklandı. “Hadi ultrasona geç hazırlan, ben de şimdi geliyorum. Büyük haberi bugün alabiliriz.”

Berçem asistanla beraber ultrason odasına alınırken Alaz ve Barzan da hazırlanışını bekledi. Doktor içeri girdikten sonra onlar da eşlik edecekti. Berçem hazırlandıktan sonra doktor ve arkasından ağabey kardeş girmişti.

Berçem gözlerini kapayıp müjdeyi almayı istedi. Bebeğim diye sevdiği miniğinin cinsiyetini öğrenecek, oğlum veya kızım diyecekti. Doktor ultrason cihazını kasıklarından karnının üzerine doğru gezdirip dururken, Berçem yanına gelen kocasının elinden tuttu. Anne baba beraber öğreneceklerdi.

Alaz, telefonla çekime başlamıştı. Ağabeyi ve yengesi fark etmeyecek kadar doktora odaklanmıştı. O anki mutluluklarını ölümsüzleştirmek istedi.

“Evet, gördük galiba,” diyerek anne babanın heyecanını niranaya çıkardı doktor. “Annesi sen hissetmişsindir şimdi ne olduğunu. Genelde anneler hissediyor.”

Berçem, kocasının yeşil gözlerine aşkla baktı. Her gelişinde elinden tutup bilgileri can kulağıyla dinleyen adamın elleri bugün titriyor, gözleri ıslı ıslı parlıyordu. “Biz Barzan ile aynı cevabı bekliyoruz sizden ama tabii belli de olmaz.”

Barzan, titremesini durduramıyordu. Onu heyecanlandıran bir baba olacağını öğrendiği gündü ki o da çok tatsız olmuştu. Bir de bugündü ve bir de yarın kucığına aldığı olacaktı.

“Ben büyük bir hediye istediğimi söylemiştim.” Şartını öne süren doktor sabırsızca bekleyen anne babanın sözünü ilk günden aldığı için tekrar söz almaya gerek duymadı.

“Öğreniyor muyuz?” Sesi kısık ve sevinç doluydu Berçem’in. Gözünde yaşlar birikmiş, çoktan duygu seline kapılmıştı. “Oğlunuza isim düşündünüz mü?”

Bekledikleri cevap geldiğinde anne baba seslice gülmüştü. Berçem ağlayarak kafasını önüne eğdi. Bir oğlu olacaktı. Minik ellerinden tutup kırıkkırlarından öpeceği, güldürmek için şakrabanlık yapacağı güzel mi güzel bir oğlu olacaktı.

Karısının yanına oturup gülüşü arasında sarıldı. “Hemen ağlamaya hazırsın.”

Alaz sevincini sessizce yaşadı.

“Ee bana en başından aynı şeyi hissediyoruz demiştiniz.”

Berçem ağlamaklı sesiyle güldü. “Erkek hissediyorduk ikimiz de.”

Leman Hanım sonuçları çıkartıp Alaz’ın eline tutuşturdu. “Hadi Berçem, temizlen de gel.”

Asistan yardımıyla temizlenip üstüne başına çekidüzen vermişti. Alaz oturan yengesine ve ağabeyine sarılıp tebrik ettiği gibi dışarı fırlamış, müjdeyi vermek için telefona sarılmıştı.

Berçem ve Barzan yalnız kalınca bakışıp gülüştü.

“Demek bir oğlumuz olacak.”

“Sana benzemesini istediğimi söylememe gerek var mı?”

“Var, ben dayına benzemesini istediğini sanıyordum.”

“Sakin, düşünceli, sabırlı olması yönünden evet, olabilir ama sana benzese fena olmaz.”

Barzan dudğından bir öpücük kaptı. Bugün cinsiyetini öğreneceklerini bildiğı ve öğrenmeseler de varsayımlara dayanarak hediyesini yanında getirmişti. “Hislerimiz doğru çıktığı anda mükâfatlandıracağım demiştim.”

Nereden geldiğini anlamadığı pırlanta yüzük parmağına takılırken Berçem yanaklarını ıslatan gözyaşlarını sildi. “Barzan, hayatım buna hiç gerek yoktu.”

“Oğlumun annesinin, her şeyi hak ediyorsunuz.” Alnını öperek teşekkür etmişti.

Berçem ayaklanıp kocasına sıkıca sarılmış ve doktorun yanına geri dönmüştü. Ne yapacağını, bir dahaki randevu tarihini, yiyeceğı yemeyeceğı her şeyin bilgisini tekrar edip aklına kazıdıktan sonra kocasıyla beraber odadan çıkmıştı.

Alaz’ın şimdiye kadar bütün sülaleye haber verdiğine şüphe yoktu.

“Bu akşam beni görmek için gelecek olan bütün teyze ve halalarım senin için gelecek, Berçem.”

Barzan çocuktan farkı olmayan kardeşinin omzundan yakalayıp kısıkcacı altına aldı. “Hâlâ hiperaktif... hâlâ çocuk... hâlâ yaramazsın...”

Ruhundaki çocuğu öldürmeyeceksin.

Alaz ruhundaki çocuğa dokunmalarına izin vermemiş, bundan sonra da vermeyecekti. Hele yaramazlığını seven bir kocaya sahipken.

“Eee oğluna isim buldun mu?” diye sordu Alaz merakla. En merak ettiği bu olmuştı. Barzan ağabeyi ve Berçem oğlan olacağını hissetmişlerse bir isim düşünmüş olmalıydı.

Berçem ismini şefkatle zikretti: “Baraw!”

Alaz bu kadar çabuk karar vermelerine şaşırmıştı. En az onları dinleyen Miran Kara ve Helin Geşa Kara çifti kadar!

“Allah bağışlasın, Berçem oğlunu,” diyen Helin, özel konuşan Hezeroğlu ailesinin dikkatini üzerine çekti. Demek oğulları olacaktı. Teyzesi Berçem’i ilk gördüğünde direkt oğlan olacak demişti. Yine yanılmamıştı.

Berçem duyduğu sesle döndü. Helin’in olduğunu görünce dostane bir tebessüm sundu. “Allah razı olsun, darısı sizin başınıza, Helin.” Gözleri Miran’a hiçbir şekilde kaymamıştı.

Erkek babası Barzan Hezeroğlu’na selamını verdi Miran. “Tebrikler, Barzan. Senin gibi bir oğlan daha mı gelecek dünyaya?” diye sordu ve dik dik bakan adamın yerine cevap verdi. “Desene Mardin’in topraklarına Baraw zelzeleli geliyor,” diyeerek güldü. Oğluna koyacağı ismi hayli beğenmişti. Bu adam isim koymayı da biliyordu.

Atışan iki adama bakmamakta ısrarcı davranan Berçem yine ilk adımını atan Helin’e baktı. Çok iyi iki arkadaş olabilecek sıcaakkanlılığa ve samimiyete sahip olmalarına rağmen Barzan ve Miran faktörü engel oluyordu.

“Ben sana dedim, artık buradayım. Beğenmiyorsan Mardin kıış kapısı seni uğurlamak için bekliyor.”

Miran Kara ihtiyatla gülümsedi. “Beni uğurlayan kapı, karışlamayı da bildi.”

“Helin Kara.”

Asistanın sesi karşı karşıya gelmiş iki ailenin sessiz çatışmasına son vermişti. Helin Kara muayene olacak, bir adamın hastalık korkusu yok olacakken bir kadının müjdesi de verilecekti.

Yollar ayrılmış, mutlu haberiyle Hezeroğlu çifti kutlamaya giderken Kara çifti dünyalarını aydınlatacak haberi almak için kapıdan içeri girmişti.

Leman Hanım yeni hastalarını sıcakkanlılığıyla yine karşıladı.

“Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk,” diye cevapladı Miran ve Helin. Karşılıklı iki sandalyeye oturdular. Helin endişe eden adamın az sonra öğreneceği haberi görmek için hastaneye kadar getirmişti. Bundan üç gün önce şüphelenip test yapmış ve çıkan çift çizgiyle bayram sevinci yaşamıştı.

Olur ya bebek değildir diye Miran’a söylemeyip şüphelendiğini bile anlatmamıştı. Kasık ağrısı bahanesiyle yolunu Leman Hanım’a çevirmişti. Şayet bebek varsa bu mutluluğu kocasıyla baş başa bir hastane odasında bile geçirmeye razıydı. Ne teyzesi ne de Sinem olmadan. Nehir’i de getirmek istemişse de mutluluğunu kocasıyla yaşamak istediği için gelmesini istememişti.

“Nedir şikâyetimiz, Helin Hanım?” diye sordu Doktor Leman. Helin’in asi bakışlarına, kaşlarının arasındaki deq’e ve parmaklarına kısaca göz gezdirip Miran Ağaya döndü. “Bu güzel kadını tek başına bir yere göndermiyorsun değil mi, Miran Ağa?”

Miran karısına bakıp güzelliğiyle gönlünü hoş ettikten sonra doktora memnuniyetle döndü. “Hayır, ben nereye kadını oraya.”

“Hastaneye de sen mi getirdin?”

Miran vakarlı duruşunu bozmadı. “Evet, kasık ağrısından şikâyetçiydi.”

Her şeyden habersiz kocasını seyre dalmıştı Helin. Az önceki bakışlarını fark etmemiş değildi. Miran hâlâ ona kör kütük âşık değildi ama kalbine yavaş yavaş kabulleneceğini her defasında söyleyip duruyordu. Ne saygısını ne sevgisini eksik etmeyen harikulade bir adamla evliydi. Gün içinde teyzesinin yaptığı tüm acımasızlıkları akşam kafasını omzuna yasladığında unutuyordu.

“O zaman direkt ultrasona geçelim. Orada daha iyi anlarız. Feride seni hazırlasın, Helin.”

Leman Hanım'ın samimiyeti hoşuna gitmişse de Miran'ı onunla baş başa bırakmak istemiyordu. Kadının samimiyeti bir tarafa cilvesi de vardı ve Helin hoşlanmamıştı. Evet, en iyisi doktorunu bir dahakine değiştirmektir.

Ah bu iki ayda burnundan getirdiği kıskançlıkları da olmasa Miran onu daha çok sevecekti!

Helin içeri alınmış, yattığı yatakta karnı açılmış ve jel sürülmüştü. Kocasının arkasından Leman Hanım içeri girince Helin gözlerini kocasına dikmişti. Onunla yalnız kalmasından hoşlanmadığını Miran'ın bildiğine kuşku yoktu.

Leman Hanım taburesine oturup monitörün birkaç düğmesine bastıktan sonra probu Helin'in kasıklarında ustaca çevirmişti. Çevirdikçe yüz ifadesi değişiyor, Helin gülmek için dudaklarını ısıırıyordu.

Miran bir eli cebinde diğer eli çenesindeki sakalları çekip bırakırken gelecek cevabı bekliyordu. Ağrısı varsa hasta demek ki Miran hastalanmasını istemiyordu. “Kötü bir şey yok değil mi?” diye sordu şüpheyle.

Leman Hanım, “Öğreniriz şimdi,” diyerek Helin'e döndü. “Aybaşını en son ne zaman gördün?”

Miran doktor ve karısının soru cevaplarını can kulağıyla dinledi. İşin içine hesaplamalar girdikçe korkusu şüpheye dönüşmüştü. Helin'in her soruyu bekliyormuş gibi cevap veriş karşısında nutku tutulmuştu. Neler dönüyor burada!

Leman Hanım keyifle şakıdı: “Miran Ağal!”

Helin kocasının adını şakımasına uyuz oldu.

“Efendim, Doktor Hanım.”

“Baba olacağından haberin var mıydı?”

Pat diye söylemesi üzerine Miran afalladı. Baba olmak! Haberdar olmak! Sorar bakışları Helin'e kaydı. Cebindeki eli sistematik hareketlerle çıkarken, ayakları karısının yanına görünmedik bir güçle sürüldü. Sanki biri onu Helin'in yanında olmaya itiyordu.

Miran karısının yanı başına geldiğinde doktora anlamsızca baktı. “Baba mı?”

Helin kafasını kocasının ifadelerini daha rahat izlemek için hafiften çevirdi. İşte bu yüzden onunla yalnız gelmek ve onunla yalnız kalmak istemişti. Bu an Helin için çok özeldi.

“Evet, kadının dört haftalık hamile.”

Miran Kara itimat etmedi. “Emin misin, doktor?” diye sordu. Sorudan doyamayınca karısına süratle döndü. “Helin bana şaka yapmıyorsun değil mi? Beni oyuna getirmiyorsun?” İnanmak güç geliyordu. Yüzündeki şaşkın ifade yavaş yavaş silinip yerini mutluluğa devretti.

Buğulanmış gözleri kocasının kara gözlerine endekslendi. Konuşmadığı için kafasını hayır anlamında salladı. Dört haftalık hamileydi. Miran baba, Helin anne olacaktı.

“Anlaşılan baba olmayı çok beklemişiz?” sorusu daha çok Helin’e yöneltilmişti.

“Yok yahu, daha yeni üç buçuk aylık evliyiz neredeyse. Hiç beklemiyorduk,” diyerek doktora gülümsedi Helin.

Miran eğilip doktorla konuşan karısını alnından öptü. Baba olacaktı daha evliliğinin üçüncü ayında. Bir yılını doldurduktan sonra bebeğini kucasına alacaktı. “Tebrik ederim, Geşa.” Kulağına fısıldayıp geri çekildi.

“Tebrik ederim, Miran Ağa.”

Geşa, cilvenaz Leman ile uğraşamayacak kadar yoğun duygular hissediyordu. Yanağından akan mutluluk yaşlarını silmek istemedi. Tadına varıp anın keyfine ulaşmak istedi.

“Sağlıklı mı peki? İyi değil mi? Bir sorun, sıkıntı yok?”

“Buradan yok gibi gözüküyor ama anneden kan tahlili isteyeceğim. Yarın gelip verebilir. Bugünü mutluluğunuza verelim,” diyerek ilk ultrason fotoğrafını taze anneye uzattı.

Miran ve Helin fotoğrafı inceledi ancak hiçbir şey göremedi.

“Burada bir şey yok,” diye soludu Miran.

Leman Hanım küçük bir hareketle bebeği göstererek rulo peçeteden birkaç parça koparıp Helin’e uzattı. “Temizlen gel.”

Doktor kalkıp giderken Helin ve Miran hâlâ ultrason fotoğrafına bakmakla meşguldü. “Şimdi bu küçücük bir şey mi?” diye sordu karısına Miran.

Helin rulo peçetelerle karnını ve kasıklarını temizlerken kocasına gülümsedi. “Evet, zamanla gelişecek.” Doktorun söylediklerini anımsayınca merakına yenik düşerek aynı soruyu sordu Helin: “İstiyor muydun şimdi olmasını?”

Miran fotoğraftan kara gözlerini ayırıp karısına çevirdi. Yüzleri yakın, nefesleri birbirine karıştı. Uzanıp dudağını öptü. “Erkendi ama istiyordum.”

Helin üzerine çekidüzen verdiğinde kocasının yardımıyla ayaklandı. Erkendi ama kısmet olmuştu. Hamile kaldığını teyzesi duyduğunda ne yapacaktı acaba? Acı çekirtmeye son verecek miydi?

“Tebrik ederim,” diyerek ayaklarının ucunda yükselip Miran’ın yanağını öptü. Doktorun beklediğini fark edince kocasıyla beraber yanına geri döndü. Kan tahlillerinden sonra daha kesin konuşacaktı Leman Hanım. Helin’in tek istediği sağlıklı olmasıydı. Sıkıca sarılacağı küçük bir bebeği önündeki sekiz ay boyunca bekleyecekti.

Doktorla uzlaştıktan sonra yarın görüşecekleri sözü üzerine odadan çıkmışlardı. Karı kocanın solmayan ve güneş gibi parlayan gülüşü, sabırsız adımları, vücutlarına sirayet eden heyecanları gözle görülür derecede belirgindi.

Miran karısını arabaya bindirip direksiyon başına geçtiğinde oh çekti. Her şeye zaman gerekiyordu. Rayına girmelerini sağlayan şey zamandı. Geç oluyordu geç olacaktı, güç oluyordu güç olacaktı ama eninde sonunda olacaktı.

Karısının elinden bırakmadığı yolculuk boyunca dönüp dönüp gülümsemiş, ışıldayan kara gözleriyle teşekkür etmişti. Helin’e alışmış, aslında bağlanmıştı. Hoşlanma duygusu sevgiye ve asla sönmeyen saygıya dönüşmüştü. Zamanla aşk da olacaktı. Miran Kara buna inanıyordu.

Belki de vardı ve o bunu daha fark etmemişti.

“Sence babalık bana yakışır mı?”

Geşa bir dolu kahkaha attı. “Yakışmaz mı?”

Yakışırdı elbette. Kızına da oğluna da baba gibi baba olacaktı. Babasının yokluğunu hissettiği hiçbir günü kendi çocuklarına yaşatmayacaktı. Onların ellerinden tutup ayağa kaldıracak ve hep sevecekti.

Konağa araba varmış, karı koca indiği gibi sabırsız adımlarla içeri girmişti. Miran karısının elinden tutuyordu. Kadının, geleceğinin, gündüzünün, gün ışığının... Geşa’ya göz kırptı.

Yıldırım karşıdan kendilerine doğru gelince Miran gülerek ilk müjdeyi sağ koluna, dert ortağına verdi. “Amca oluyorsun, Yıldırım, gözün aydın.” Cümlesi ağzında biter bitmez Yıldırım elini sıkıp tokalaşmış ve ikisini tebrik etmişti.

“Mem en büyük amcamız,” dedi gülümseyerek.

“Ona ne şüphe,” diyen Miran Kara karısıyla rotasını annesinin yanına çevirdi. Oturma odasının kapısından içeri karısıyla girdiğinde annesi ve kız kardeşlerinin, Mem’in bakışlarını üzerlerine almıştı.

Zana Hanım’ın kapkara gözleri sınıksız tuttukları ellerine kaydı. Miran’ın gittikçe Helin’e kapılmasına katlanamıyordu.

Mem ikisini görünce anında sevinç naralarını bağırarak atmıştı. Nehir yan yana duruşlarına hayranlıkla bakarken, Sinem gözlerini çevirmişti.

“Mem, ağam nasılsın bugün?”

Mem onlar bağırıp kavgaya etmedikleri sürece mutluydu ve onları mutlu ediyordu. Ağabeyi ve çok sevdiği yengesini yan yana görünce yine mutlu olmuştu.

Miran kardeşinin yoluyla müjdeyi vermek istedi: “Mem, ailemize yeni bir fert katılacak. Onu da bizim kadar sevecek misin?”

Mem kafasını salladı.

Zana Hanım kızlarıyla bakışıp oğluna döndü. Yeni fert?

“Amca olacaksın, aslanım!” diyerek kahkaha attı. Helin’in elini bırakıp küçük kardeşine doğru yürüdü. Yaklaştıkça mutluluk seviyesi yükselen kardeşini öpüp sardı. Babalık heyecanını karısından sonra en çok Mem ile paylaşmıştı.

“Torun mu geliyor?” Zana Hanım heyecanla oğluna sordu. Mem amca, Miran baba olacaktı. Hayal ettiği günler gelmişti. Annenin Helin olmasından ötürü duyduğu rahatsızlığı sevinci için bir rafa kaldırdı.

Nehir oturduğu yerden zıplayarak yengesine koştu. Helin, yanında olan ve mutluluğunu paylaşan görümcesine sıkıca sarıldı. “Hala oluyorsun, tebrik ederim.”

“İnanmıyorum, sen ağrım var deyince ben bir şey oldu diye korktum. Şimdi bebek haberiyle geldiniz. Miran ağabey, tebrik ederim.” Koşarak ağabeyine sarıldı. Miran’ın baba olmasını dört gözle beklemişti Nehir.

Sinem ağabeyine sarılıp tebrik etti. Helin’i de tebrik ettikten sonra geri yerine oturmuştu.

Zana Hanım kendisine dönmek bilmeyen oğluna içten içe darıldı. Ne zaman ona dönüp bizzat paylaşacaktı mutluluğunu?

Helin kocasından önce davranarak teyzesine doğru yürüdü. Ancak Miran’ın sözleriyle duraksadı.

“Helin odaya çık, üstün başın jelden battı, değiştir.”

Anlamsız bakışları kocasının keskin bakışlarıyla buluşunca Helin dediğini ikiletmedi. Neden yaptığını soracaktı elbette. Mem’i öpüp odadan çantasını alarak çıktı.

Miran, Yıldırım’ı çağırıp Mem’i almalarını söyledi.

“Yukarı çıkarın. Helin, yanına gidecek.” Kardeşi yukarıda yalnız kalmayacaktı. En azından biri yanına gelene kadar Yıldırım veya karısı Ebrar kalırdı. Mem’i almalarıyla ortamı müsaait hale getiren Miran annesine nihayetinde döndü. Kara gözleri çakmak çakmaktı.

“Eğer sen karıma bana davrandığın gibi davransaydın bugün torun haberini ilk sana söyler, senin elini öperdik.” Ellerini cebine koyup bacaklarını omuz hizasında açtı. “Ama sen karıma hiçmiş gibi davranıp, benim karım olmasına rağmen değilmiş muamelesi yaptın.” Kararından dönmeyecek, annesi karısının kıymetini bilmediği müddetçe Miran Kara bu evde barınmayacaktı. “Bana saygısızlık yaptın, öz oğluna. Anne, sen onun önünden ekmeğini aldın, ben bunu asla unutmam. Şimdi,” diyerek elini cebinden çıkardı. “Karım odasına çekildi ve istirahat edecek.”

Kanı yüzünden çekilmiş, saniyesinde solmuştu Zana Kara. Oğlu resti ona çekmeye devam ediyordu. Helin onu dolduruyordu besbelli. Oğlunu annesine düşman ediyordu.

“Helin mi seni dolduruyor böyle? O mu sana böyle yapmanı söylüyor?” Burnundan soluyordu. Oğluyla kanlı bıçaklı olması- na az kalmıştı. “Bak işte ben de bunu kabullenemiyorum.”

Miran gözlerini ovup açtı. “Anne, ben artık seni tanıyamıyorum. Seni anlayamıyorum. Ulan sen değil miydin...” Elleriyle kapının dışını işaretledi. “Yarın kan davası için seni Alaz ile evlendirme hükmü verirlerse kabul etme, ben de etmem diyen?” Bu kadına ne olmuştu böyle. “Sen değil miydin ağabeyinin katiliyle evli olup acı çekmesine müsaade etmem diyen. Alaz nerede, senin yeğenin nerede! Helin senin kendi kanından, kendi canından. Kızından ayırt etmemen gerekirken nasıl böyle yapabiliyorsun?” Yine bir tartışmaya daha mahal vermişlerdi. Bebek heyecanıyla sevincini yaşaması gerekirken annesiyle yine kötü olmuştu. Ki bunun tek suçlusu annesiydi. “Sana son kez söylüyorum. Bana duyduğun saygıyı karıma duymazsan, alırım Helin’i de Mem’i de, çeker giderim. Sen de kızlarınla bu evde paşa paşa oturursun. Evin iki erkeği de başında olmaz!”

Miran bu sefer son sözü söylemişti. Zana Kara acıyla yutkundu.

Miran kararımı göz bebeklerini kız kardeşine çevirdi. “Seni de uyardım, dinlemedin! Bir daha Helin’e saygısızlık edersen seni defterimden silerim, Sinem!” Kız kardeşini uyardıktan sonra sırtını dönüp kapıya yürüdü.

Bu keskin uyarı gerçekten gerekliydi. Yoksa hamile olmasını umursamaz, pervasızca karısını kırıp dökerlerdi. Zira ne annesini ne kardeşini tanıyabiliyordu. Oturma odasından çıktığı gibi merdivenlere yöneldi. Odasına çıkmak için ikişer ikişer adımları çıktı. Helin’i aldığı gibi sarılacak, içinde tuttuğu bütün mutluluğu kusacaktı. Hem de acımadan hunharca dökecekti. Odasının kapısını açtığı gibi içeri girdi. Bornoza sarılmış karısına gülümsedi.

“Daha giyinmedin mi?”

Helin’in aklı aşağıda yaptıklarındaydı.

“Duş aldım da giyinemedim daha.” Sıkıntıyla belindeki kuşağı bağladı. “Niye aşağıda öyle yaptın?”

Miran, sıkıntıya düştüğünü görünce karısını belinden yakalayıp kendine çekti. Dudağından bir öpücük koparıp teninin kokusunu içine çekti. “Bırak şimdi aşağıyı. Ne zamandır yapmam gerekeni bugün yaptım.” Yüzüne tekrar döndüğünde burnunun ucunu öptü. “Bir anneyi üzmemeleri gerek.”

Helin kocasının boynuna doğru kollarını sardı ve ayağının ucunda yükseldi. “Bazen benden çok uzun olman hoşuma gitmiyor, Miran.”

“Neyse ki bazen,” diyerek güldü.

Sarılmanın en güzel yanı sevdiğine sarılmaktır.

Helin sevdiği adama sarılırken düşüncesinin arkasında daha sağlam duruyordu. Kocasına sarılacak bir beden daha olacaktı ileriki zamanlarda. Hatta öyle ki kocasının boyu, kendisinin top gibi büyük karnı artık en büyük engeller olacaktı.

“Karnım şiştiğinde şikâyetim ikiye katlanacak,” diyerek geleceğe dair ilk sıkıntıyı verdi Helin.

“O çok da uzun sürmez.”

“Bir gün bile sürmesi bana azap verir.”

“Mutluluk bir zamana kadar bana sadece gereksiz bir kelime gibi geliyordu.” Kolları arasında duran kadını kendine daha sıkı çekerken bir tutam saçını kulaklarının arkasına ilıştirdi. “Lakin şimdi seninle mutluyum. Yeni ferdimiz için müteşekkirim. Beni hem yanıltığın hem de mutlu ettiğin için teşekkür ederim.” Karısının alnından öpüp sınımsız sarıldı.

Tüm bunlar imkânsız gelmişti ilk evlendiği günlerde. Yaşayacaksa bile daha az ve yarım yamalak olacağını bile hayal etmişti. Ancak bu kadar güzel olacağını kestirememişti.

“İsimleri bile hazır,” diyerek geri çekilip yine duygulanıp ağlamaya hazır kadının çenesini sevdi Miran. “Bana benzeyeceğini düşündüğüm ve istediğim bir oğlumuz olursa, Mir olacak adı.”

Helin kaşlarını öyle mi der gibi kaldırdı.

“Niye Mir? Senin isminden iki harf eksilmiş sadece.”

Ayrıntıya dikkat eden kadına alayla güldü. “Tamam kızımız olursa senin ismine yakın bir şey koyarız. Senin gibi asi, kavgacı,

huysuz ve güneş gibi parlayan bir kız çocuğu,” diyerek alınıdaki güneş simgesini öptü. “Rona olacak adı. Işık gibi, annesi gibi parlсын.”

Rona ve Mir! Kocas! iki güzel ismi bulup koymuştu bile.

“Zamanı geldiğinde sen de kızıma bu güneş simgesini yapacaksın. Anlaştık mı?”

Dudaklarını ısırarak kafasını salladı. Ensesindeki saçlarına parmaklarını daldırıp kara gözlerinin içine işleyen ve her türlü duyguyu barındıran gözleriyle baktı. Miran’a baktıkça âşık oldu. Âşık oldukça divaneye döndü.

Sevin ulan...

Sevin! Sevin!

Sevmek kolay değil!

“İstanbul’a gideceğiz; sen, ben ve Mem. Bütün stres! ve sıkıntıyı dördümüz bir arada gidereceğiz. Güzel bir tatil yapacağız.”

“Ne zaman?”

“Doktordan sonra.”

Ani bir karar değildi ama daha yeni hamilelik haberini almışken hemen gitmelerini beklemiyordu. Miran ona verdiği değeri öyle güzel yansıtıyor ve eksiltmiyordu ki...

“Bebek doğana kadar orada kalabiliriz.”

İşte bu bomba etkisi yaratmıştı Helin’de. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Sekiz ay boyunca mı? Bebek orada mı doğacak?”

“Evet, bir sakıncası mı var, güzelim? Ya da istersen oradan Ankara’ya geçeriz. Kız kardeşlerin doğuma gelir. Nehir’i de alınız yanımıza.”

Helin düşünür gibi yaptı. Olabilme ihtimali vardı. “Nehir o zamana kadar evlenmiş olacak.”

“Tamam, biz de Sinem’i alınız yanımıza, güzelim. Annem burada kalsın tek başına, ona ceza veriz.”

Helin kahkaha atarak kafasını kocasının göğsüne gömdü. Miran da ondan farksızdı. Kahkahaları birbirine karışmış, vücutları bir olmuştu. Dans eden bazen beden değil ruh olurdu. Onların ruhu bir dans için yaratılmış ve birleştikinden beridir durmuyordu.

Dans etmeyen ruhun birleşimi imkânsız, uyuşmayan tenin tadı bozuk, karışmayan kahkahaların neşesi eksik ve birbirine bakınca aşktan büyümeyen gözlerin sıcaklığı noksan olurdu.

Miran nefesine nefesini sürmeye hazır olduğu kadına hayretler içerisinde baktı. Kadınının alnından huşu içinde öptü. “Şunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama kader o kadar güzel yan yana getiriyor ki bizi.”

Helin Kara huzurunda birleştirene sonsuz şükür etti: “Seni alnıma yazana bin şükürler olsun.”

SON SÖZ

Gidenin Toprağını Seversin

Ara sıra gizlice geldiği mezara bugün özgürce gelmişti Miran Kara. Vcdanı kadar kalbi de özgürlüğe kanat çırpmıştı. Çünkü dostunu öldüren o değildi.

Ciwan Hezeroğlu'nu vuran Miran Kara değildi!

Göge doğru yüzünü çevirip ciğerlerini uzun uzun çektiği nefesiyle doldurdu. Çenesini eğip toprağa baktığında aldığı bütün nefesi bir solukta geri bıraktı. Mezarın altında Ciwan yatıyordu. Ne çok isterdi yanında olmasını, ne çok isterdi şu an yan yana olmalarını.

Ciwan'dan sonra Mahsum'u kaybeden Miran yalnızlığa terk edilmişti. Etrafında çok insan vardı ama varını yoğunu verdiği iki kişi yoktu. En değerli varlıklarını kaybetmiş, bütün kalabalığın içinde yalnız kalmıştı.

Kimsesiz ve yalnız olmak insan aklını bazen zıvanadan çıkartır. Ki o zıvanalar gün olur arkadaşın, an olur dostun, bütünü hayatın olur. Tek başınalık mükemmeldir ama kimsesiz olmak değil.

Acıyla bir of çekti. Dizlerinin üzerine ağır ağır çökerek dostunun toprağına dokundu. Avucunun yandığına yemin edebilirdi. Bir avuç toprak aldı. “Ne çok isterdim o kurşunun bana gelmesini, Ciwan.” Toprağı fısıldayan acı dolu sesi arşa yükselen bir feryat gibiydi.

Yaptığı her şey için geri dönüşü olmayan bir pişmanlık besliyordu. Evet, kalbinin acısına dayanamamış, Ciwan’ı öldürmek için atakta bulunmuştu. Şimdiki aklı o zaman olsaydı; öleceğini bilse o silahı Ciwan’a doğrultmaz, bilhassa Ciwan’a hedeflenen kurşunun önüne atlardı.

“Bir hata değil koca saçmalıkta yaptığım...” Miran kendine kızmaya devam ediyordu. Gerçekler acısına çare olamamıştı. “Aslında şu an o kadar çok ihtiyacım var ki birinin yüzüne gerçekleri vurmasına.” Toprağı avucu arasında ezdi. “Ama.. ama sonra diyorum ki vazgeçtin, Miran... Vazgeçtin ve onu vuran sen değilsin, katil sen değilsin.”

Gözlerini yumarak avucu arasında tuttuğu toprağın Ciwan’ın eliymiş gibi hayal etti. Acı gerçek ciğerini deşince hızla gözlerini açtı. “Kimse ölmemeliydi kardeşim be... Herkes çizdiği yolunda mutlu olmalıydı.”

Avuç içinde ezdiği toprağı bırakarak soğuk mezar taşına dokundu. Üzerindeki ismi okumak gözlerinin kör olması isteğini hunharca tetikliyordu.

Ciwan Hezeroğlu!

“Bu hikâyede kimse ölmeyi hak etmedi, Ciwan!”

Başı önüne eğildi. Hele ki Ciwan gibi bir adam ölmeyi hiç hak etmemişti. Omzunda hissettiği dokunuş kafasını kaldırmasını sağladı ve Miran Kara etrafını saran üç adamı gördü: Barzan Hezeroğlu! Afran Sözeri! Mahsum Güderi!

Mahsum omzundan elini çekmezken, Barzan yüzü toprağı dönük karşısında duruyor, Afran ise onu belirsiz ifadesiyle izliyordu. Sorgulayacak biri varsa o da Barzan idi ama hâlâ ses etmemişti.

Barzan’ı beklese de Afran’ı beklemiyordu Miran.

“Tek başına gelmişsin yine!” dedi Mahsum. Yine kelimanın üstüne basarak söylemiş, iki adamın dikkatini çekmişti.

“Daha önce de gelmiş miydi?” diye sordu Afran.

“Evet, birkaç kere yakaladım.” Aslında bir kere yakalamıştı ama Miran birkaç defa gittiğini söylediğinden özellikle belirtmişti.

Dizlerinin üzerine çöktüğü yerden kalkmayan Miran onlardan kafasını çekerek mezara baktı yine. Kimseyi burada beklemiyordu. Şaşırmıştı ama belli etmedi. Gitme vakti gelmişti.

“Vicdanını rahatlatmaya gelmiştir.”

Suskunluğunu nihayet bozmuştu Hezeroğlu Ağası. “Bu lafların canımı yakmıyor, Barzan,” dedi Miran çömeldiği yerden kalkarak. Ciwan’ın toprağını sevmeye gelmek dostu için kolay olmuyordu elbette.

“Benim söylediklerim senin canını mı yakardı, Miran?” işte bunu beklemiyordu Barzan. Hâlâ dinmek bilmeyen lakin dinmesini istediği bir kızgınlık duyuyordu.

“Beyler, beyler saygısızlık yapmayın, mezardayız.” Büyüklüğünden ödün vermeden yine uyaran, doğrularından şaşan adamları yine aydınlatan Mahsum Güderi idi.

Araya kalın sesiyle Afran girdi: “Ciwan bu tabloda dostluk görmek isterdi, eminim.” Kaşlarını haklılığını vurgularcasına kaldırdı. Adı gibi emindi ki Ciwan hayatta olsaydı düşmanlık yerine dostluk beslemek isterdi. Yan yana, omuz omuza!

Barzan gözlerini bayarak ağabeyinin mezarına yeniden baktı. Nasıl da yakışmıyordu, nasıl da kötü görünüyordu... Evet, ölüm gerçektir. Kaçmak imkânsızdı. Ama ölüm Ciwan’a yakışmamıştı. Ağabeyini ayakta, sağlam ve dimdik görmek isterdi. Kader ölümlü erken kılmıştı.

Gözlerini sımsıkı yumdu. Ne kadar Miran’a kızgın olsa da onu ağabeyinin mezarında görmek bir nebze de olsa sevindirmişti. Miran Kara pişman oluşunu bu şekilde gösteriyordu.

Mahsum’un anlattığı asıl gerçeklerden sonra Miran’a kızmayı haklı bulmuyordu. Gerçi bir yanı hâlâ kızgındı. Ne olursa olsun öldürmeye yeltenmişti. Vazgeçmiş, engel olmak için adama emir bile vermişti ama geç kalmıştı.

Öldürenin Osman olduğunu öğrenmekle büyük darbe yaşamıştı. Jandarmadan kaçmayı başaran kansızın izi hâlâ sürülüyör-

du, bir gün elbet yakalanacaktı. O zamana kadar daha kaç can yanacaktı, orası meçhuldü.

Hepsinden daha yıkıcı gerçek ise Berçem'e ilk bağlananın Miran olmasıydı. Evlenmek istediğini söyleyen ilk kişi de Miran idi. Dostundan gerçek diye darbeleri öğrenmek pek omuzda taşınır hafif bir yük değildi. Ağabeyi kendi dostuna haksızlık etmişti.

Miran'a olan öfkesini bitirmek için ters davranıyor, istemediğini dile getirmek istiyordu. Canı yansın istiyordu işte. Kendi dostunun canına kast girişiminde bulunan, karşı karşıya geldiklerinde Berçem'i alacağını söyleyen adamın canını yakmak istiyordu.

"Böyle ters davranmayın birbirinize, yarın aynı projede yan yana duracaksınız." Yarın yapılacak büyük projenin büyük isimleri ikisi olacaktı. Anlaşmasalar imza atacakları projede nasıl el sıkışacaklardı?

"O projede Miran varsa iptal edeceğimi söylemiştim."

"Şeref duyarm!"

Karşı karşıya gelmekten usanmıyorlardı.

"Ciwan'ın mezarında iş konuşacak değilsiniz," diyerek bir kez daha araya girdi Afran. İkisinin de can yarası birbirinden ağırdı. İkisi de aynı adam için buradaydı lakin hır gür çıkarmaya meyilleri yüzünden ayıp ediyorlardı.

Afran'a bakıp kafasını olumsuz yönde sallayan Mahsum ne yapacağız, dercesine baktı. Afran'ın cevabı omuz silkmek olmuştu.

"Ciwan şu an bizi izliyorsa size çok kızmıştır," diyerek ortaya iki adamın kılını kıpırdatmayacak yetersiz bir cümle attı Afran.

"Üç yaşında değiliz, Afran," dedi Miran.

"Şansımı denemek istedim."

Mahsum yarının ne olacağını bilmeden bugününü umarsızca geçiren iki adama inanamayarak baktı. "Her şey bir yana beyler; ölüm anidir, acıdır ve geri dönüşü yoktur." Başında durdukları mezarı üzümlere gösterdi. "Bunu söylemek çok zor ama örneği de karşınızda."

Barzan ve Miran mezara bakınca acıyla iç çekti.

Aralarında en büyükleri olarak önlerine bir seçenek sundu Mahsum. Sesi gür, bakışları sertti. “Her şey yaşandı bitti. Gerçekler ortaya çıktı. Artık bu düşmanlığı bitirsek?”

Afran dostuna destek çıktı. “Mahsum doğru söylüyor, şahidiniz Ciwan olacak.”

“Ben halimden memnunum,” dedi Barzan kafasını ağabeyinin mezarından kaldırmadan. Toprağa baktıkça yanında endamıyla duramayışına kızıyor, kızmanın çare olmadığını anlayınca kahroluyordu.

“Ben de memnunum.” Karşılığını gecikmeden verdi Miran.

Barışmaktan yana olmayan adamların gereksiz istekleri içlerindeki sesle parça parça oldu. Yarın el sıkıştıklarında istemiyorum demenin ne kadar gereksiz olduğunu anlayacaklarını da biliyorlardı.

“Herkes burada.”

Mezarlıkta bütün kulakları bastıran sese dört adam da kafasını çevirdi. Raber Ağa aileyle beraber bir menzil kadar uzaklıkta duruyordu.

“Baba...” Barzan babasının yanında annesini, karısını, kız kardeşi ve Delal Sultan’ı da gördü. Hezeroğlu ailesi gelmişti.

“Uzun süredir ailecek oğlumu ziyarete gelmemiştik.” Adımları yaklaştıkça dört kadında onunla beraber yürüyordu. “Alaz da buradayken gelip görelim istedik.”

“İyi ettiniz,” demekle kaldı Barzan. Gözleri istemsizce annesine kaydı. Mezara dolu dolu gözleriyle bakıp Alaz’ın elini tutuyordu. Barzan ağlayan kadını izleyecek ve çaresizce derdini döküşünü dinleyecekti.

Miran tüm ailenin burada olduğunu görünce gitme zamanının geldiğini anladı. Hezal Hanım’ın -bir zamanlar annem bile dediği kadının- onu burada görmek istemediği düşüncesine sarılmıştı. Hezal Hanım’ın yüzüne bakamadı. Elini Mahsum’un omzuna koyup gideceğini haber etti. Adımlarını attığı sırada Raber Ağanın sesini duydü: “Nereye, Miran?”

“İşlerim var, Raber Ağa.”

Hezal Hanım Miran'ın onun için gitmeye kalkıştığını anlamıştı. Sesini çıkartmadan sadece onu izledi. Raber Ağa kendisine gerçekleri anlatıncaya kadar Miran'a kızgınlık beslemişti.

Aklına Ciwan öldükten birkaç gün sonra onu arayan Zana Hanım'ın sözleri geldi:

'Ne desem acın hafiflemeyecek. Şu an benden nefret ediyorsundur, onu da biliyorum. Bana ve oğluma hakkını helal etmesen de anlarım. Başım gözüm üstüne. Ne desen ne yaparsan yap sesim çıkmayacak. Ciwan'ın ölümü benim oğlumun ölümüdür.'

O zaman hiçbir şey dememiş, telefonu Zana Hanım'ın yüzüne kapatmıştı. Asıl katili, asıl suçsuzu öğrendikten sonra ne Miran'a ne Zana'ya bir kızgınlığı kalmıştı. Sadece kendini Miran'la konuşmaya hazır hissetmiyordu. Barzan'a silah dayadığı gün de bunun belli başlı sebeplerindendi. Olan zaten aslan gibi oğluna olmuştu.

Berçem, Barzan ile göz göze geldiğinde kocasına hafif bir tebessüm attı. İlk defa Barzan ile beraber Ciwan'ın mezarına gelmişti. Nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Karmakarışık, ruhsuz ve hissizdi. Attığı her adım ona işkence ediyordu. Giydiği hırkayla karnını kapatma gereksiminde bulundu. Ciwan'dan saklayabilirmiş gibi hissediyordu. İçindeki ses avaz avaz bağırıyordu: *'Bu Ciwan'ın hayalidi!'* Ama o hayali kardeşi Barzan ile yaşıyordu. Mutlu muydu, çok. Kırk mıydı, evet. Olan olur biten biter hayat devam eder demek imkânsızdı ve çok zalimceydi. Acı, kalbi kanyan için asla bitmezdi.

"Gel oğlum," dedi Miran'a sert sesiyle Raber Ağa. Ciwan'ın mezarı başına geldiği an bütün hükmünü kaybediyordu. Bir ağa da olsa evladı için döktüğü gözyaşını kim yadırgama hakkı bulabilirdi kendinde?

Mahsum dostuna gözlerini kırıştırdı. Raber Ağa onu çağırıyorsa yanına gidecekti. Gidecekti ki aradaki bütün kayıplar yok olsundu.

Barzan karısıyla yan yana geldiğinde hiçbir şey söylemedi. Ağabeyine karşı hâlâ mahcuptu. Hâlâ serzenişlerine bir son veremiyordu. Berçem ile mezarı başındaydı ve karısı hamileydi. Daha garibi ise Miran da vardı. İstmeden de olsa gözleri Mi-

ran'a kaydı. Miran'ın annesini izlediğini gördü. Kara gözlerinde mahcubiyet vardı. Kara gözlerinde pişmanlık vardı.

Hezal Hanım oğlunun mezarına aniden çöktü. İçli içli ağladı, toprağını sevdi.

"Sana toprak olmak yakışmadı be, aslanım..." Sesi kısık ve güçsüz çıktı. "Sana toprak olmak yakışmadı, Ciwan'ım... Oyy ben acını ciğerimden nasıl sökeyim..." Ağıt yaktı Hezal Hezeroglu. En mutlu gününde damatlığı kana boyanıp kefen olan oğluna ağır bir ağıt yaktı.

Alaz annesinin yanına çömeldi. Ağıda kardeş yaşları da eklendi.

Newroz Hanım mezar taşına dokunup dua etti.

Berçem, kocasının arkasına saklanıp gözyaşlarını kendini suçlayarak döktü. Gelse bile hamile haliyle gelmeyecekti.

Afran annenin ağıtını dişlerini sıkarak dinledi.

Raber Ağa bütün ailesini izledi. Yanağından akan yaşı silerken gözleri Barzan'ın arkasına saklanıp ağlayan Berçem'e kaydı. Bir hafta önce erkek bebek haberini almış, konakta bayram sevinci yaşamışlardı. Babası arkasına saklandığı adamdı. O çocuğun babası olmak isteyen ise toprağın altındaki Ciwan'ıydı.

Miran iç yanaklarını ısırdı. Hezal Hanım'ın ağıdı kalbini ateş üstünde yakıyordu.

Barzan arkasına saklanan karısının hıçkırıkları ile toprağın üstüne ağıt yakan annesinin arasında kaldı. Arafta kalmıştı ama yangın daha yakındı. Yangın ta içinde, giderek alevleniyordu.

Mahsum Güderi ellerini birbirine bağlayıp önünde birleştirerek, feryat eden aileye saygısından geride durdu. Gözyaşlarını silen Raber Ağaya zoraki bir tebessüm sundu. Herkes buradaydı ve her şey değişse de bir şey asla değişmemişti: Ciwan Hezeroglu'nun ölümüyle başlayan hikâye mezarı başında bitmişti.

"Hikâyenin başladığı noktadayız!"

-SON-

EMEĞE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KİŞİ BİLİNMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

TEŞEKKÜR

Emanet Gelin yolculuğumuzda bizimle her türlü engebelerle mücadele eden, asla yolumuzdan ayrılmayan, elimizden tutan ve *biz yanınızdayız*, diyen can okurlarımıza hâlâ bizlerle olduğu ve bizi bırakmadıkları için çok teşekkür ederiz.

Ailemize yeni katılan, bizi yeni tanıyan, aslında tanımasak da var olduğunu bildiğimiz en kıymetli okurlarımıza da aynı satırları okuduğu için teşekkür ederiz.

Barzan'ı, Berçem'i, Miran'ı, Geşa'yı, Afiran'ı, Alaz'ı yazarken çok etkilendik. Diliyoruz ki bizim yaşadığımız ve yansıtmak için çabaladığımız her satırdan sizler de aynı duyguları alırsınız.

İyi ki varsınız ve inşallah hep olursunuz.

Yeni kurgularda, yeni satırlarda yine ve yeniden görüşmek üzere.

**Şehnaz & Gülşen
Haşimoğlu**

Emanet Gelin / Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

İstanbul'un arsız Erkut'u, Mardin'in Barzan Ağa'sı... Yaşadığı iki hayatı da parmağında çevirebilen Zalim Hezeroğlu.

Yaşadığı bu iki hayat, nihayetinde başına bela olmuştu. Belası da emanet bir gelindi. Güzel, uysal, günahkâr; Berçem Dağdelen.

Kimsesiz Berçem, düğün günü kocasının ölümüyle kayınbiraderiyle evlendirilmiş ve böylece bir darbe daha almıştı. Nelerle karşılaşacağını bilmeyen Berçem Nasıl bir hayat yaşayacağından habersizce koparılmıştı doğduğu topraklardan. Hayat ona zehir olacaktı. Bir günah keçisiydi o. Emanet edildiği zalim adamın ellerinde, işkence altında bir ömür geçirecekti.

Kocasının sevdiği kadınla aynı evde nefes alabilecek miydi?

Hayatı darmaduman olan Barzan, bir yanda sevdiği kadın, diğer yanda emanet karısıyla vereceği savaştan galip çıkabilecek miydi?

Kuma / Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bir evliliği ayakta tutan yegâne güç; adamın sevdası, kadının bu sevdaya sarılışıdır. Mutluluğun formülü birbirini sevmekte saklıdır. Bu formülü bozacak günler Eroğlu Konağı'nın kapısını çaldığında içeri buyur edilir. Bebek hasretinin tutulduğu konakta KUMA rüzgârı eserken kaosa doğru sürükleyen fırtınaya iki kadın, bir adam tutulur.

Hayat ters köşeden vurarak bebeği olamayan, yıllarca bu esikliğin acısını pervasızca çeken, hastaneden hastaneye koşan, umut etmekten ve istemekten yorulmayan kadının hayatına kuma gölgesi düşürür.

Karısının bebeği olmadığı her gün, aşkı daha sağlam ayakta dururken adamın duygularını ve aklını yitirecek kâbus gerçekleşir. Kokladığı gülün üstüne bir kır çiçeği yerleşir, bu çiçek tohumunu verir ve sevdaya tutulmuş adamın kalbi ikiye bölünür!